C:\Users\Plazma\Desktop\detektvky a valečné\Barker_Clive-Imagica_1.PDB

PDB Name: Barker_Clive-Imagica_1
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 14.11.2003
Modification Date: 14.11.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Clive Barker

IMAGICA 1

KAPITOLA PRVNÍ
Klíčová část učení Pluthera Quexa, nejoslavovanějšího dramatika Druhého dominia, říká, že v každém příběhu, ať je jeho záměr sebeambicióznější a námět sebeopravdovější, je vždy místo jen pro tři herce. Mezi válčícími králi Usmiřovatel, mezi zbožňujícími se druhy svůdce, nebo dítě. Mezi dvojčaty duch lůna. Mezi milenci – smrt. Dramatem se samozřejmě mohou přehnat početné davy – třeba i tisícihlavé –, ale vždy to mohou být pouze přeludy, zástupci, ve vzácných případech snad i odrazy těch tří skutečných, či svéhlavé bytosti, které stojí uprostřed všeho. A dokonce ani tohle neodmyslitelné trio nezůstává nedotčeno, tak tomu Quex učil. Postupně se zmenšuje, jak se příběh odvíjí, ze tří se stanou dva, ze dvou jeden, až jeviště osiří.
Je třeba říci, že tohle dogma se nevyhnulo zpochybnění. Pisatelé bajek a komedií nechávali vyznít své pohrdání obzvláště halasně, připomínajíce ctěnému Quexovi, že pravidelně zakončují svá vyprávění sňatkem a hostinou. Byl zatvrzelý. Nazýval je podvodníky a předhazoval jim, že šidí své diváky o to, co on nazýval posledním velkým procesím, kdy – poté co se dozpívají svatební písně a dotančí se, si postavy odnesou svou melancholii daleko do tmy, následuje jedna druhou do zapomnění.
Byla to obtížná filozofie, ale on tvrdil, že je jak nezměnitelná, tak univerzální, stejně pravdivá v Pátém dominiu (zvaném Země) jako ve Druhém.
A co je důležitější, stejně jistá v životě jako v umění.
Jelikož byl Charlie Estabrook plný potlačovaných emocí, měl s divadlem málo trpělivosti. Divadlo bylo, jak se bez obalu vyjádřil, plýtvání dechem; požitkářství, podfukářství, lži. Ale kdyby mu nějaký student přednesl Quexův První zákon dramatu v téhle studené listopadové noci, byl by ponuře přikývl a řekl: Naprostá pravda, naprostá pravda. Přesně taková byla jeho zkušenost. Jak si žádal Quexův zákon, jeho příběh začal triem: on sám, John Zacharias a mezi nimi Judith. Tohle uspořádání nevydrželo dlouho. Během několika týdnů pokukování po Judith se mu podařilo Zachariase vytlačit z jejích citů a tři se zúžili na blažené dva. On a Judith se vzali a žili šťastné pět let, dokud (z důvodů, které stále ještě nechápal) jejich štěstí někde neuvízlo. Ze dvou byl jeden.
Tím zbylým byl samozřejmě on a noc ho teď našla usazeného vzadu v předoucím autě, jak se vozí mrazivými ulicemi Londýna a hledá někoho, kdo by mu pomohl příběh zakončit. Možná ne způsobem, který by Quexos schválil – jeviště nezůstane zcela prázdné –, ale tak, aby zmírnil Estabrookově utrpení.
Při svém hledání nebyl sám. Společnost mu dnešního večera dělala jedna zpola důvěryhodná duše: jeho řidič, průvodce a zprostředkovatel, ctižádostivý pan Chant. Ale i přes své projevy účasti zůstával Chant pořád jen služebníkem, ochotným sloužit svému pánovi tak dlouho, dokud bude dostávat včas zaplaceno. Nerozuměl hloubce Estabrookovy bolesti; byl příliš studený, příliš vzdálený. Zrovna tak se Estabrook nemohl pro útěchu obrátit ani na nikoho z vlastní rodiny, přes její značnou rozvětvenost. Třebaže mohl vysledovat své předchůdce až k vládě Jakuba I., nenašel v rodokmenu plném nemravností jediného muže – dokonce ani u kořenů – který by spáchal, ať už vlastní rukou, nebo pomocí nějakého prostředníka, to, co se on, Estabrook, chystal dnes o půlnoci uskutečnit: vraždu své manželky.
Když na ni pomyslel (kdy ne?), ústa mu vyschla a dlaně zvlhly; vzdychal; třásl se. Vybavil si ji teď duševním zrakem jako utečence z nějakého dokonalejšího světa. Její kůže byla bez kazu a vždy chladná, vždy bledá; měla dlouhé tělo (jako vlasy, jako prsty, jako její smích); a oči, ach, její oči v sobě měly všechna roční období listu: zelená dvojčata jara a pozdního léta, zlatavost podzimu – a při záchvatech zlosti černě zimního tlení.
On byl naopak jednoduchý člověk; dobře vypulírovaný, ale jednoduchý. Zbohatl prodejem van, bidetů a toalet, což ho nečinilo zrovna dvakrát záhadným. Takže když poprvé spočinul očima na Judith – seděla za stolem v účtárně a její krása byla ještě mnohem oslnivější díky jednotvárnému vybavení kanceláře – jeho první myšlenka byla: tuhle ženu chci, a druhá: ona nebude chtít mě. Objevil v sobě ale instinkt (pokud šlo o Judith), který nikdy nezažil s žádnou jinou ženou. Zcela prostě cítil, že k němu patří a že pokud bude mít dost filipa, dokáže si ji získat. Jeho dvoření začalo dnem, kdy ji potkal, prvním z mnoha malých projevů náklonnosti doručených až k jejímu stolu. Záhy však zjistil, že podobné úplatky a lichotky v jeho případě nepomohou. Zdvořile mu poděkovala, ale řekla mu, že nejsou vítány. Poslušně přestal dárky posílat a místo toho zahájil systematické zkoumání jejích poměrů. Cenného se k zjištění nabízelo málo. Žila

prostě, její malý okruh přátel byl lehce bohémský. Ale v tomto okruhu objevil muže, jehož nároky na ni předešly jeho vlastní. Tím mužem byl John Furie Zacharias, všeobecně známý jako Jemný, s pověstí milence, která by bývala Estabrooka z bitevního pole vyhnala, kdyby ho neposedla ona zvláštní jistota. Rozhodl se být trpělivý a vyčkat na svůj okamžik. Však přijde.
Mezitím sledoval svou milovanou zpovzdálí, tajně si čas od času naplánoval náhodné setkání a navíc zkoumal i minulost svého protivníka. A znovu, k zjištění toho bylo pramálo. Zacharias byl jen podřadný malíř, většinou se nechával vydržovat od milenky, a údajně byl prostopášník. O tomhle získal Estabrook dokonalý důkaz, když se s tím chlapíkem náhodou setkal. Jemný byl zrovna tak hezký, jak o něm šířily klepy, ale vypadal, jak si pomyslel Charlie, jako člověk, který právě vstal po horečce. Bylo v něm cosi syrového; tělo se potilo jako zjednané, tvář svou symetrií prozrazovala neuspokojenost, která mu propůjčovala ztýrané vzezření.
Půl týdne po tomto setkám se Charlie doslechl, že se jeho milovaná s tím chlapem rozešla a potřebuje něžnou péči. Pospíšil si, aby jí ji poskytl, a ona se jeho starostlivosti podvolila s nenuceností, která nasvědčovala tomu, že jeho vlastnické sny stojí na dobrých základech.
Vzpomínky na tento triumf byly ovšem zkalené jejím odchodem a teď zase on nosil na tváři ten hladový, roztoužený výraz, který poprvé uviděl u Furieho. Hodil se k němu hůř než k Zachariasovi. Jeho hlava nebyla stvořena pro starosti. V šestapadesáti vypadal na šedesát nebo i na víc, rysy měl plné tam, kde je měl Jemný pohublé, a střízlivé, kde byly Jemného rysy esoterické. Jeho jediným ústupkem marnivosti byl jemně zatočený knír pod aristokratickým nosem, kterým schovával vrchní ret, o němž si v mládí myslíval, že je neúměrně vyvinutý, ponechávaje ten dolní, ať vyčnívá místo brady.
Když teď projížděl potemnělými ulicemi, zahlédl svou tvář v okně a znechuceně ji studoval. Takový paskvil! Zrudl při pomyšlení, jak nestydatě se producíroval, když si vedl Judith pod paží; jak vtipkoval, že ho miluje kvůli jeho čistotnosti a dobrému vkusu na bidety. Stejní lidé, kteří těm žertům naslouchali, se nyní smáli doopravdy; připadal jim směšný. Bylo to nesnesitelné. Existoval jediný způsob, o kterém věděl, že by dokázal zahojit jeho bolest z ponížení. Musel ji za její zločin – odchod – potrestat. Otřel dlaní okno a vyhlédl ven.
"Kde jsme?" zeptal se Chanta.
"Jižně od řeky, pane."
"Ano, ale kde?"
"Ve Streathamu."
Přestože projel touhle čtvrtí už mnohokrát – měl v sousedství skladiště –, nic nepoznával. Město mu nikdy předtím nepřipadalo víc cizí a víc nepůvabné.
"Co myslíte, jakého rodu je Londýn?" zapřemítal.
"Nikdy jsem o tom nepřemýšlel," řekl Chant.
"Kdysi to byla žena," pokračoval Estabrook. "Mluvíme o metropoli jako o ní, ne? Ale nezdá se už příliš ženská."
"Na jaře z ní zase bude dáma," odvětil Chant.
"Nemyslím, že pár krokusů v Hyde Parku něco změní," řekl Estabrook. "Své půvaby ztratila." Povzdechl si. "Jak je to ještě daleko?"
"Asi míli."
"Víte jistě, že tam ten vás muž bude?"
"Samozřejmě."
"Dělal jste to už asi víckrát? Myslím prostředníka. Jak jste to nazval… napomáhač?"
"Ano," řekl Chant. "Mám to v krvi." Ta krev nebyla úplně anglická. Chantova kůže a výslovnost prozrazovaly imigranta. Ale Estabrook se mu přesto naučil trochu důvěřovat.
"Nejste ani trochu zvědavý, o co jde?" zeptal se ho.
"To není moje věc, pane. Vy si platíte za službu a já ji umožním. Kdybyste mi chtěl prozradit důvody…"
"Jak už to bývá, nechci."
"Chápu. Takže by bylo zbytečné se ptát, ne?"
Dost chytré, pomyslel si Estabrook. Nechtít to, co nemůže být k mání, bezpochyby věci zjednoduší. Asi se bude muset tenhle trik naučit dřív, než příliš zestárne; dřív než bude chtít čas, který nebude moci mít. Ne že by žádal hodně, co se týče uspokojování potřeb. Nebyl například závislý na sexu s Judith. Skutečně, dostalo se mu zrovna takového potěšení při pouhém pohledu na ni, jakého dosáhl při aktu lásky. Její pohled ho provrtával, to ona se stala tím, kdo vnikal (kdyby jen o tom věděla), a on pak tím prostoupeným. Třeba o tom v hloubi věděla, třeba reagovala na jeho pasivitu, na jeho klid bodcem své krásy. Pokud ano, dnešní nocí to všechno skončí. V najmutí vraha se osvědčí. A ona si, až bude umírat, uvědomí svou chybu. Ta myšlenka ho uspokojila. Dovolil si lehký úsměv, který se vytratil, když ucítil, že auto zpomaluje, a vrhl letmý pohled přes zamlžené okno na místo, kam ho jeho prostředník dovezl.
Před nimi stála zeď ze zvlněného plechu, po celé délce začmáraná kresbami. Za ní bylo skrz škvíry v plechu natrhaném do tvaru roztřepených křídel a natlučeném zas zpátky vidět smetiště, na kterém stály maringotky. Tohle byl očividně cíl jejich cesty.
"Zbláznil jste se?" zeptal se, naklonil se dopředu a popadl Chanta za rameno. "Tady nejsme v bezpečí."
"Slíbil jsem vám toho nejlepšího vraha v Anglii, pane Estabrooku, a ten je tady. Důvěřujte mi, je tady."
Estabrook zabručel zlostí a nespokojeností. Čekal utajené rendezvous – zatažená okna, zamčené dveře – ne cikánské ležení. Takhle to bylo až příliš veřejné a příliš nebezpečné. Nebyla by to dokonalá ironie, být zavražděn uprostřed vyjednávání s vrahem? Znovu se opřel o vrzavou kůži opěradla a řekl: "Zklamal jste mě."
"Přísahám, že tenhle muž je nejlepší," prohlásil Chant. "Nikdo v Evropě se mu ani zdaleka nevyrovná. Už jsem s ním pracoval a…"

"Mohl byste mi laskavě jmenovat oběti?"
Chant se otočil ke svému zaměstnavateli a lehce káravým tónem řekl: "Neptal jsem se na vaše soukromé věci, pane Estabrooku. Neptejte se prosím ani vy na mě."
Estabrook tlumeně zavrčel.
"Chcete se raději vrátit zpátky do Chelsea?" pokračoval Chant. "Mohu vám najít někoho jiného. Asi ne tak dobrého, ale v příjemnějším prostředí."
Chantův sarkasmus se neminul účinkem; Estabrook nemohl potlačit pocit, že do téhle hry neměl vstupovat, jestli doufal, že zůstane bílý jako lilie.
"Ne, ne," řekl. "Jsme tady a docela dobře se s ním mohu sejít. Jak se jmenuje?"
"Já ho znám jenom jako Pie," odpověděl Chant.
"Pie? Pie, a jak dál?"
"Prostě Pie."
Chant vystoupil z auta a otevřel Estabrookovi dveře. Dovnitř hned zavál ledový vzduch a přinesl s sebou několik krupek zmrzlého deště. Zima byla letos tuhá. Estabrook si vyhrnul límec kolem krku, vrazil ruce hluboko do měkké výstelky kapes a následoval svého průvodce skrz nejbližší mezeru ve zvlněné plechové hradbě. Vítr přivanul štiplavý zápach hořícího dříví z téměř vyhaslého ohniště mezi maringotkami; to – a ještě vůni zatuchlého tuku.
"Držte se blízko u mě," doporučil Chant. "Jděte svižně a nedávejte najevo moc velký zájem. Tihle lidé si potrpí na svůj život v ústraní."
"Co tady dělá ten tvůj člověk?" chtěl vědět Estabrook. "Je na útěku?"
"Řekl jste, že chcete někoho, koho nebudou moct hledat. Použil jste slovo neviditelný. Pie takovým mužem je. Není v naprosto žádných spisech. Ani u policie, ani u tajných. Dokonce není ani nikde zaregistrováno, že se narodil."
"To se mi zdá nepravděpodobné."
"Nepravděpodobná je moje specializace," opáčil Chant.
Až do téhle rozmluvy nikdy Estabrooka nic v Chantových očích neznepokojilo, ale teď ano, a najednou mu došlo, že se zatím bránil přímému pohledu na toho muže. Tahle pohádka, co mu vyprávěl, je docela určitě lež. Kdo v našich časech dospěje, aniž by se neobjevil někde ve spisech? Ale myšlenka na setkání s člověkem, který dokonce věří tomu, že není zdokumentovaný, Estabrooka zaujala. Pokynul Chantovi a společně směřovali přes špatně osvětlené a špinavé prostranství.
Po obou stranách se povaloval vysypaný odpad: kostry vyřazených zrezivělých vozů, hromady shnilých domácích odpadků (jejichž puch nedokázala zima potlačit), bezpočet vyhaslých ohnišť. Přítomnost nezvaných narušitelů vyvolala určitou pozornost. Jakýsi pes uvázaný na provaze, který měl více předků různých ras než chlupů na hřbetě, běsnil a štěkal na ně; záclony několika obytných přívěsů se zvedly a pak je zase přízrační pozorovatelé spustili, od ohně se zvedly dvě mladičké dívky, obě s vlasy tak dlouhými a blonďatými, že vypadaly, jako by byly křtěné zlatem (nepravděpodobná krása na takovém místě), jedna se rozeběhla, jako by chtěla vzbudit hlídače, druhá pozorovala nově příchozí s úsměvem (něco mezi andělským a kreténským) na tváři.
"Neprohlížejte si je," připomenul mu chvátající Chant, ale Estabrook si nemohl pomoci.
Z jednoho přívěsu se vynořil albín s bílými, tence spletenými copánky, a za ním vykoukla blondýnka. Když uviděl cizince, vykřikl a hnal se na ně. Otevřely se další dvoje dveře a z maringotek vylézali další lidé, jenže Estabrook nedostal ani příležitost podívat se, co jsou zač, ani jestli jsou ozbrojeni, protože Chant sykl: "Jen jděte, neprohlížejte si je. Jdeme k té maringotce, co je na ní namalované slunce. Vidíte?"
"Jo."
Pořád ještě zbývalo asi dvacet metrů. Pletený copánek teď chrlil proud příkazů, většinou nesouvislých, ale zjevně se je snažil zastavit. Estabrook se letmo ohlédl na Chanta, který měl oči upřené na cíl jejich cesty a zatnuté zuby. Zvuk kroků za nimi sílil. Moc je nedělilo od rány do hlavy či nože do žeber.
"To nepůjde," řekl Estabrook.
Když byli od maringotky vzdáleni asi deset metrů – albín šel vedle nich –, dveře vpředu se otevřely a vykoukla žena v nočním županu s děckem v náručí. Byla malá a vypadala tak křehce, až bylo s podivem, že vůbec může udržet dítě, které začalo řvát okamžitě, sotva si ho našla zima. Bolest v jeho pláči dohnala pronásledovatele k činu. Pletený copánek chňapl Estabrookovi po rameni a zastavil ho. Chant – zbabělec jeden ničemný – ani trochu nezpomalil, pokračoval v chůzi k maringotce, zatímco si albín otočil Estabrooka tváří k sobě. Tohle byla jeho dokonale vyplněná noční můra: stát čelem k strupovitým, neštovicemi poďobaným mužům, jako byli tihle, kteří neměli co ztratit, kdyby ho na místě vykuchali. Zatímco si ho Pletený copánek pevně přidržoval, přistoupil k nim jiný chlap – s blyštivými zlatými řezáky – a rozhrnul Estabrookovi kabát. Nato se s rychlostí iluzionisty natáhl a vyprázdnil mu kapsy. Tohle zkrátka nebyl jen profesionalismus. Chtěli si tu záležitost odbýt dřív, než budou zastaveni. Když vytáhla kapsářova ruka peněženku oběti, od maringotky za Estabrookem se ozval hlas: "Nechtě pána být. Je skutečný."
Ať už poslední slovo znamenalo cokoli, příkazu bylo okamžitě uposlechnuto, ale v té chvíli už zloděj hbitě stopil Estabrookovu peněženku do kapsy a odstoupil s rukama zdviženýma, aby ukázal, že jsou prázdné. Asi nebylo rozumné (navzdory skutečnosti, že ten, kdo promluvil – pravděpodobně Pie – zaručoval nyní návštěvníkům ochranu) pokoušet se o peněženku hlásit. Estabrook se od zlodějů odtáhl, byl rád, že to dopadlo alespoň tak.
Když se obrátil, spatřil Chanta u otevřených dveří maringotky. Žena, děcko a ten, kdo mluvil, zase zmizeli uvnitř.
"Neudělali vám nic, viďte?" zeptal se Chant.
Estabrook se rychle ohlédl přes rameno na lupiče, kteří se vraceli k ohni, zřejmě proto, aby si u světla rozdělili kořist.
"Ne," řekl. "Ale by raději jděte a dohlédněte na auto, nebo ho vybrakují."
"Nejdříve vás seznámím…"

"Jen běžte zkontrolovat to auto," přerušil ho Estabrook a pocítil určité uspokojení při pomyšlení, že posílá Chanta zpátky přes území nikoho, z místa, kde stáli, až k hranici tábora. "Představit se dokážu sám."
"Jak si přejete."
Chant se vzdálil a Estabrook vylezl nahoru po schodech do maringotky. Zarazila ho vůně a zvuky. Někdo loupal pomeranče a kapičky jejich vůně visely ve vzduchu stejně jako ukolébavka hraná na kytaru. Černý kytarista seděl v protějším tmavém koutě maringotky vedle spícího dítěte. Nemluvně leželo po jeho boku, broukalo si potichu v jednoduché postýlce, jeho tlusté ručičky se zvedaly, jako by chtělo tu hudbu ve vzduchu polapit. Zena seděla u stolu na druhém konci vozu a odklízela oloupanou pomerančovou kůru. Celé zařízení neslo punc stejné pečlivosti, jakou věnovala tomuto úkonu; všechno bylo Čisté a vyleštěné.
"Vy budete určitě Pie," začal Estabrook.
"Zavřete prosím dveře," řekl kytarista. Estabrook je zavřel. "A posaďte se. Terezo? Něco tady pro gentlemana. Musí vám být zima."
Porcelánový hrníček brandy, který před něj postavila, chutnal jako nektar. Vyprázdnil ho do sebe dvěma loky a Tereza mu okamžitě dolila. Pil znovu se stejnou rychlostí, jenže pokaždé zjistil, že má hrníček znovu plný. Mezitím Pie unavil děti hrou, až konečně usnuly, vstal a přisedl si ke stolu k hostovi. Z likéru Estabrookovi příjemně hučelo v hlavě.
Za celý život znal Estabrook jménem pouze dva černochy. Jeden byl ředitelem továren na výrobu dlaždic ve Swindonu, druhý kolegou jeho bratra v práci: žádného z nich však netoužil poznat blíže. Patřil k té generaci a té společenské vrstvě, která ještě dnes proplachovala chlastem ve dvě hodiny ráno usazeniny kolonialismu, a skutečnost, že tento muž má v sobě černou krev (a mimo to i mnohem víc, tušil), připočetl jako další minus Chantovu úsudku. A přece – snad kvůli té brandy –odhadoval chlapíka proti sobě jako velmi zajímavého. Pie neměl tvář vraha. Nebyla lhostejná, spíš znepokojivě zranitelná, dokonce (ale tohle by Estabrook nikdy neřekl nahlas) krásná. Vysedlé lícní kosti, plné rty, velká oční víčka. Vlasy, černé smíchané se světlými, mu dopadaly ve spletitých kučerách na ramena. Vypadal starší, než by Estabrook čekal podle věku jeho dětí. Možná jen třicet, ale opotřebovaný. Naleštěná sépiová hněď jeho kůže stěží zakrývala mdlé odlesky, jako by v jeho buňkách kolovala rtuť. Znesnadňovalo mu to zachytit, hlavně proto, že měl pohled zamlžený díky vypité brandy, pohyby jeho hlavy, po kterých se po tváři rozbíhaly nepatrné vlnky, v jejichž stopách se rodily barvy, jaké Estabrook nikdy předtím na těle člověka neviděl.
Tereza je zanechala jejich záležitostem, vzdálila se od nich a usadila se vedle postýlky. Trochu s ohledem na spící a trochu kvůli svým rozpakům říci nahlas, co má na mysli, Estabrook promluvil šeptem.
"Řekl vám Chant, proč jsem tady?"
"Samozřejmě," přikývl Pie. "Chcete nechat někoho zavraždit." Vytáhl z náprsní kapsy džínové košile balíček cigaret a nabídl jednu Estabrookovi, který odmítl zavrtěním hlavy. "Jste tady přece proto ?"
"Ano," odpověděl Estabrook, "Jenže…"
"Díváte se na mě a myslíte si, že nejsem ten pravý," nadhodil Pie. Vložil si cigaretu do úst. "Buďte upřímný."
"Nejste zrovna to, co jsem si představoval," odpověděl Estabrook.
"Tak to je dobře," řekl Pie a zapálil si cigaretu. "Kdybych byl takový, jakého jste si mě představoval, vypadal bych jako vrah a vy byste si řekl, že jsem příliš nápadný."
"Možná."
"Jestli mě nechcete najmout, v pořádku. Chant vám jistě najde někoho jiného. Jestli mě ale najmout chcete, pak byste mi měl říct, co potřebujete."
Estabrook pozoroval, jak dým stoupá nad vrahovy šedé oči, a než se nadál, začal mu vyprávět svůj příběh, zapomínaje na pravidla, která si před tímhle rozhovorem stanovil. Místo aby důkladně vyzpovídal toho muže a zatajil vlastní životopis, aby ten druhý měl nad ním co nejmenší převahu, vysypal ze sebe svou tragédii do nejnelichotivějších podrobností. Několikrát se téměř zarazil, ale byl to tak příjemný pocit, zbavit se břemene, že nechal jazyk, ať si vede svou. Ani jednou nepřerušil muž jeho litanie a teprve až zaťukání na dveře, oznamující Chantův návrat, přerušilo příval. A teprve tehdy si Estabrook uvědomil, že na světě dnes večer existuje i někdo jiný, kromě jeho samotného a zpovědníka. V té chvíli bylo ovšem dopovězeno vše.
Pie otevřel dveře, ale Chanta dovnitř nepustil. "Zajdeme k autu sami, až skončíme," řekl řidiči. "Nebude to dlouho." Pak dveře znovu zavřel a vrátil se ke stolu. "Ještě něco k pití?" zeptal se.
Estabrook odmítl, ale vzal si cigaretu. Pokračovali, Pie se dotazoval na podrobnosti o Juditině místě pobytu a pohybu, Estabrook monotónně upovídal. Nakonec otázka ceny. Deset tisíc liber, placených nadvakrát, první polovina při ujednání obchodu, druhá po jeho provedení.
"Peníze má u sebe Chant," řekl Estabrook.
"Takže půjdeme?" navrhl Pie.
Než vyšli z maringotky, podíval se Estabrook do postýlky. "Máte krásné děti," poznamenal pak venku v zimě.
"Nejsou moje," odvětil Pie. "Jejich otec zemřel – bude to teď o vánocích rok."
"Smutné," řekl Estabrook.
"Šlo to rychle," odtušil Pie, sklouznul pohledem na Estabrooka a potvrdil tak jeho podezření, že důvodem jejich osiření je on sám. "Jste si úplně jistý, že chcete, aby ta žena zemřela?" zeptal se Pie. "Ve věci jako je tahle není pochybnost právě to nejlepší. Jestli ve vás něco jen trochu váhá…"
"Ne," prohlásil Estabrook. "Přišel jsem, abych našel člověka, který zabije mou ženu. A to jste vy."
"Vy ji ale stejně pořád milujete," řekl Pie, když už byli venku.
"Samozřejmě, že ji miluji," odpověděl Estabrook. "Proto chci, aby zemřela."
"Vzkříšení se žádné nekoná, pane Estabrooku. Aspoň ne pro vás."
"Já ale neumírám," odsekl.

"Myslím, že ano," přišla odpověď. Byli teď u ohně, u kterého už nikdo neseděl. "Když člověk zabíjí něco, co miluje, musí trochu zemřít i on sám. To je jednoduché, ne?"
"Jestli zemřu, zemřu," byla Estabrookova reakce. "Jen když půjde ona první. Rád bych, aby to bylo skončeno co nejdříve."
"Řekl jste, že je v New Yorku. Chcete, abych tam jel za ní?"
"Znáte to město trochu?"
"Ano."
"Tak to udělejte tam a udělejte to rychle. Řeknu Chantovi, aby vám přidal ještě navíc na letenku. A to je všechno. Víckrát už se neuvidíme."
Chant čekal na konci tábora a vylovil z vnitřní kapsy obálku s penězi. Pie ji přijal bez jediné otázky a poděkování, pak potřásl Estabrookovi rukou a propustil vetřelce, kteří se vrátili do bezpečí svého auta. Jen co se Estabrook usadil v pohodlí koženého sedadla, uvědomil si, že dlaň, kterou stiskl Pieovu ruku, se mu chvěje. Pevně propletl prsty obou rukou a už je tak nechal, div mu klouby nezbělely, po celou cestu domů.
KAPITOLA DRUHÁ
Udělej něco pro všechny ženy na světě, stálo na vzkazu, který John Zacharias držel v ruce. Podřízni si ten svůj prolhanej krk.
Kromě vzkazu ležícího na odřeném stole po sobě Vanessa a její komplicové (měla dva bratry; to oni s ní zřejmě přišli vyklidit dům) zanechali slušnou hromadu rozbitého skla, pro případ, že by s ním její prosba, aby si sáhl na život, pohnula hned po přečtení. Zíral na papír tak nějak otupěle, pročítal ho znovu a znovu a hledal v něm – marně, samozřejmě – nějakou nepatrnou útěchu. Pod skobou a čmárancem, kterými se podepsala, byl papír lehce zvrásněný. Dopadly na něj slzy, přemítal, když psala sbohem? Malá útěcha, pokud ano, ale ještě menší pravděpodobnost. Vanessa si na pláč nepotrpěla. Naprosto si nedokázal představit necitlivější ženu než tahle, která mu tak důkladně vybrakovala majetek. Pravda, ani řadový domek a jediný kus nábytku v něm mu podle zákona nepatřil, ale spoustu z jeho jednotlivých dílů vybírali spolu – ona se spoléhala na jeho umělecké oko, on na její peníze, za které koupili cokoli, na čem se jeho pohled obdivně pozdržel. Teď to bylo pryč, do posledního perského koberce a lampy ve stylu art déco. Domov, který společně vytvořili a ze kterého se těšili dohromady rok a dva měsíce, byl sakumprásk vymetený. A stejně tak pořádně i on. Do posledního nervu, do poslední kůstky. Neměl nic.
Nebylo to zdaleka katastrofální. Vanessa nebyla první žena, která ho rozmazlovala ručně šitými košilemi a hedvábnými vestami, ani nebude poslední. Ale byla první, co pamatoval (Jemnému se minulost asi po deseti letech vypařovala), které se tajně podařilo odstěhovat všechno za půl dne. Dopustil se prostinké chyby. To ráno se probudil a ležel vedle Vanessy s erekcí, ona chtěla, aby ji uspokojil, a on přiblble odmítl, protože věděl, že má ten den odpoledne milostnou schůzku s Martinou. Jak přišla na to, kde se zasamcoval, nebylo důležité. Zkrátka na to přišla a bylo to. V poledne vykročil z domu s vírou, že žena, již opouští, mu je oddaná, o pět hodin později se vrátil domů a našel dům tak, jak vypadal nyní.
Dokázal být sentimentální nad nejpodivnějšími věcmi. Jako například teď, když bloudil prázdnými pokoji a sbíral majetek, který se cítila povinná mu ponechat. Adresář; oblečení, které si koupil za vlastní peníze; náhradní brýle; cigarety. Nemiloval Vanessu, ale těch čtrnáct měsíců, které spolu strávili, se mu líbilo. Na podlaze v jídelně nechala ještě trochu veteše: pozůstatků z oněch časů. Svazek klíčů, o nichž se nikdy nedopátrali, k jakým že to dveřím patří; návod k obsluze mixéru, který on zkratoval, když vařil půlnoční koktejl; plastikovou láhev od masážního oleje. Dohromady žalostná sbírka, ale pokud jde o jejich vztah, nenalhával si, že by snad byl něčím víc než právě jen takovou sbírkou haraburdí. Otázkou bylo – teď, když už vše skončilo – kam půjde a co bude dělat? Martina byla vdaná žena zralého veku, její manžel byl bankéř, každý týden trávil tři dny v Lucembursku a dopřával jí tak čas na miliskování. Věnovala Jemnému lásku v pravidelných intervalech, ale ne dost důsledně, aby si myslel, že ji může manželovi vyfouknout (i kdyby chtěl, – čímž si zcela jistý nebyl). Znal ji osm měsíců – potkal ji vlastně na večírku pořádaném Vanessiným starším bratrem Williamem – a pohádali se jen jednou, ale to byla jen výměna názorů. Vyčetla mu, že se neustále dívá na jiné ženy: dívá, dívá, jako na příští trofej. Asi proto, že mu na ní tolik nezáleželo, odpověděl upřímně a řekl jí, že má pravdu. Z opačného pohlaví byl celý paf. Bez ženské přítomnosti churavěl, v jejich společnosti byl blažený; láska je bláznivá věc. Ona odvětila, že i když může být jeho posedlost zdravější než manželova – tou byly peníze a jejich množení –, jeho chování je stejně neurotické. K čemu tenhle lov bez konce, ptala se ho. Odpověděl jí nějakým nesmyslem o hledání ideální ženy, ale tušil pravdu, už když ze sebe soukal tuhle volovinu, a byla trpká. Vlastně příliš trpká, než aby ji vyslovil. V podstatě to došlo až tak daleko, že se cítil bezvýznamný, prázdný, téměř neviditelný, pokud něm právě nebláznily jedna nebo dvě příslušnice jejího pohlaví. Ano, věděl, že má velmi hezký obličej, široké Čelo, uhrančivý pohled, pěkně modelované rty, takže i jízlivý posměšek na nich vypadal okouzlující, ale on potřeboval živé zrcadlo, aby mu tohle řeklo. Navíc žil v naději, že iedno takové zrcadlo najde za jeho pohledem něco, co může vidět zase ien cizí pár očí: nějaké neobjevené já, které by ho osvobodilo od existence Jemného jako takového.

Jako pokaždé, když se cítil opuštěný, šel navštívit Chestera Kleina, patrona rozmanitých umělců, muže, jenž prohlašoval, že byl vyňat ustrašenými právníky z více biografií než kdokoli jiný od dob Byrona. Bydlel na Notting Hill Gate, v domě, který levně koupil na konci padesátých let, a ze kterého nyní málokdy vycházel (vzhledem k tomu, že byl stižen agorafobií – nebo jak to raději nazýval "naprosto racionálním strachem z každého, koho nemohu vydírat").
Z tohoto malého vévodství se mu dařilo prosperovat, ač byl plně zaměstnáván obchodem, který vyžadoval konexe, nos na proměnlivou chuť trhu a schopnost skrýt radost nad vlastními úspěchy. Zkrátka obchodoval s padělky a právě tu poslední vlastnost postrádal nejvíce. V malém okruhu jeho důvěrných přátel byli tací, kteří říkali, že to bude jeho zkáza, ale oni i jejich předchůdci věštili totéž už celá tři desetiletí a Klein je v prosperitě předčil všechny. Osobnosti, se

kterými se celé desítky roků stýkal – tanečníci s tělesnou vadou a špioni druhé třídy, fetující debutantky, rockové hvězdy propadlé mesiášským učením a biskupové, kteří z kluků od dvoukoláků dělali proroky – ti všichni měli své momenty slávy, a pak zapadli. Ale Klein si dál žil svým pohádkovým životem. A když přeci, příležitostně, proklouzlo jeho jméno do nějakého bulvárního plátku nebo něčí knižně vydané zpovědi, byl zpravidla vykreslen jako svatý patron zbloudilých duší.
Nebyla to jen tahle jistota, že jako takový bude Jemný v Kleinově rezidenci vítán, co ho sem přivedlo. Nepamatoval si na jedinou chvíli, kdy Klein nepotřeboval peníze na nějaký plán, a to znamenalo, že potřebuje malíře. V domě v Landbroke Grove se dalo najít nejen pohodlí, ale hlavně zaměstnání. Uplynulo jedenáct měsíců od doby, co Chestera viděl nebo s ním mluvil, ale byl přivítán stejně vřele jako kdykoli jindy a uveden dovnitř.
"Rychle! Rychle!" pobídl ho Klein. "Gloriana se zase mrouská!" Podařilo se mu zabouchnout dveře dřív, než obézní Gloriana, jedna z jeho pěti koček, mohla prchnout a vyhledat si partnera. "Moc pomalá, drahoušku!" řekl jí. Zamňoukala na něj vyčítavě. "Vykrmuju ji, aby byla pomalá," vysvětlil. "A taky se sám necítím tolik tlustý jako prase."
Popleskal se po panděru, které se od té doby, co ho Jemný naposledy viděl, povážlivě vyvalilo, a testoval švy své košile, jež byla jako on růžovoučká a pamatovala lepší časy. Pořád ještě nosil vlasy stažené do ohonu, vyšperkovaného stuhou, a kolem krku nosil na řetězu klíč života, ale pod vzhledem neškodného senilního květinového dítěte se skrýval hrabivý křeček. I vstupní hala, ve které se objali, přetékala sběratelskými kousky: dřevěný pes, křiklavě rozmařilé umělé růže, na tácech lebky z cukru.
"Panebože, ty jsi studený," řekl Jemnému, "a vypadáš zuboženě. Kdo té mlátil po hlavě?"
"Nikdo."
"Máš monokly."
"Jsem unavený, to je všechno."
Jemný si svlékl těžký kabát a položil ho přes židli u dveří, jelikož věděl dobře, že až se vrátí, bude teplý a zahřátý a pokrytý kočičími chlupy. Klein byl už v obýváku a naléval víno. Stále červené.
"Televize si nevšímej," prohodil. "Poslední dobou ji vůbec nevypínám. Trik je v tom, že se vypne zvuk. Němá je daleko zábavnější."
Tohle byl nový zvyk – a zneklidňující. Jemný si vzal víno a posadil • se do rohu na gauč s rozbitými péry, kde se dalo nejsnadněji odolávat nutkání podívat se na obrazovku. Ale i tam ho uváděla v pokušení.
"Tak co, Parchantíku," spustil Klein, jaké pohromě vděčím za tu čest?"
"Vlastně to ani není pohroma. Jen jsem měl špatnou chvilku. Chtěl jsem nějakou veselou společnost."
"Nech je být, Jemný," řekl Klein.
"Nechat být koho?"
"Ty víš co. Něžné pohlaví. Vybodni se na ně. Já jsem to udělal. Taková úleva. Všechno to zoufalé svádění. Celý ten čas promarněný meditováním nad smrtí, aby ses neudělal moc brzo. Povím ti, je to jako břímě shozené z ramen."
"Kolik ti je?"
"Věk s tím má hovno co dělat. Vykašlal jsem se na ženský, protože mi lámaly srdce."
"Jaké srdce máš na mysli?"
"Mohl bych se tě zeptat na totéž. Jo, kňučíš a spínáš ruce, ale pak jdeš zpátky a děláš stejné chyby. To mě unavuje. Ony mě unavují.
„Tak mě zachraň."
"Ha – a je to tady."
"Nemám žádné peníze."
"Já taky ne."
"No tak spolu nějaký vyděláme. Potom se nebudu muset nechat vydržovat. Budu zase bydlet v ateliéru, Kleine. Namaluju, cokoli budeš potřebovat."
"Parchantík promluvil."
"Byl bych rád, kdybys mi tak neříkal."
"To jsi ale přece ty. Za osm let ses nezměnil. Svět stárne, ale Parchantík si zachovává svou dokonalost. Což mi připomíná, že…"
"Dej mi práci."
"Nepřerušuj mě, když povídám. Což mi připomíná, že jsem viděl předminulou neděli Clema. Ptal se po tobě. Hodně přibral. A jeho milostný život je skoro stejně katastrofální jako tvůj. Taylor onemocněl. To ti povím, Jemný, celibát je přesně to pravé."
"Tak mi dej práci."
"To není zas tak jednoduché. Trh je momentálně vrtkavý. A řeknu ti krutou pravdu: objevil se nový wunderkind."
Vstal. "Ukážu ti to." Vedl Jemného domem k ateliéru. "Tomu chlapíkovi je dvacet dva a přísahám, že kdyby měl něco taky v hlavě, byl by výborný malíř. Ale je jako ty, má talent, ale nemá co sdělit."
"Díky," řekl zatrpkle Jemný.
"Vždyť víš, že je to pravda." Klein rozsvítil světlo. V místnosti byla tři plátna, všechna bez rámů. První byl akt ženy ve stylu Modiglianiho. Vedle něj krajinka podle Corota. Ale to třetí a největší byl skutečně bravurní kousek. Šlo o pastorální výjev, zachycující tradičně ošacené pastýře, jak stojí v posvátné úctě před stromem, na jehož kmeni byla patrná lidská tvář.
"Poznal bys to od pravého Poussina?"
"Je to ještě mokrý?" zeptal se Jemný.
"Vtipné."

Jemný popošel, aby si malbu prostudoval blíže. Tohle období nebylo z těch, ve kterých by byl expertem, ale věděl dost na to, aby na něj dílo zapůsobilo. Plátno mělo řídkou kanavu, malba na něj byla nanášena pečlivými pravidelnými tahy, stínování se zdálo být dosaženo po jednotlivých vrstvách.
"Pečlivé, co?" řekl Klein.
"Až je to skoro mechanické."
"Ale, ale, jaképak trpké hrozny!"
"To myslím vážně. Je to prostě moc složité, než aby se to dalo vyjádřit slovy. Dej to do oběhu a hra je dohraná. To tamhle Modigliani je něco úplně jiného…"
"To bylo cvičení techniky," řekl Klein. "To prodat nemůžu. Ten chlap namaloval jenom tucet obrazů. Já sázím na Poussina."
"Na toho ne. Dostaneš přes prsty. Já si ještě naleju, nevadí?"
Jemný šel domem zpátky do přijímacího pokoje. Klein ho následoval a přitom si pro sebe něco brumlal.
"Máš dobré oko, Jemný," prohlásil. "Ale jsi nespolehlivý. Najdeš si jinou ženskou a jsi fuč."
"Tentokrát ne."
"A s tím trhem jsem nekecal. Pro blbiny není místo."
"Měl jsi někdy problémy s jediným kusem, který jsem namaloval?"
Klein se zadumal. "Ne," připustil.
"V New Yorku mám Gauguina. Ty Fuseliho skici, které jsem dělal…"
"Berlín. Ale jo, trochu ses zapsal."
"Nikdo se o tom ovšem nikdy nedoví."
"Doví. Za takových sto let začnou tvoji Fuseliové vypadat tak staře, jak opravdu jsou, ne dost staře, jak by měli být. Lidé se začnou pídit a objeví, můj milý Parchantíku, tebe. A zrovna tak Kennyho Soamese a Gideona; všechny mé podvodníčky."
"A ty budeš vláčen bahnem za to, žes nás podplatil. Žes upřel dvacátému století veškerou jeho originalitu."
"Prdlajs originalitu. To je hodně přeceněné zboží, vždyť to víš. Můžeš se stát vizionářem malujícím Madony."
"No tak budu dělat tohle. Budu celibátníkem a budu celý den malovat Madony. S dítětem. Bez dítěte. Plačící. Blaženou. Budu kmitat, až si sedřu koule. Což je v suchu, Kleine, protože je nebudu potřebovat."
"Zapomeň na Madony. Vyšly z módy."
"Jsou zapomenuty."
"Cynismus je tvá nejsilnější stránka."
"Co si budeš přát. Jen si řekni."
"Ale zkus mě zase vyšplouchnout. Já najdu klienta a něco mu slíbím a je na tobě, abys to udělal."
"Ještě večer se vracím do ateliéru. Začnu znova. Uděláš pro mě ale jednu věc?"
"Copak?"
"Spal toho Poussina."

Když byl s Vanessou, čas od času do ateliéru zabrousil – dvakrát se tam sešel i s Martinou, to když její manžel zrušil cestu do Lucemburska a ona byla příliš nažhavená, než aby si nechala ujít milostnou avantýru, ale postrádalo to půvab a veselost a on byl rád, když se vrátil do domu ve Wimpole Mews. Ovšem teď strohost ateliéru přivítal. Zapnul malá elektrická kamínka, uvařil si šálek vyčichlé kávy se zbylým mlékem a pod jeho vlivem přemýšlel o podvodnictví. Posledních šest let jeho života – vlastně po Judith – to byla série neupřímností. To samo o sobě nebylo tragické – po dnešním večeru se tím bude opět živit –, ale zatímco malování mělo reálný finální výsledek (dva, pokud zahrnul i odměnu), honba a svádění ho vždy zanechaly vysvlečeného do naha a s prázdnýma rukama. S tím vším je dnes konec. Slavnostně se zapřísáhl, úlitbou mizerné kávy, Bohu padělatelů (ať je to, kdo chce), že se stane slavným. Jestli je géniem ve falšování, proč by měl plýtvat nadáním na podvádění manželů a milenek? Měl by ho nasměrovat k opravdovějšímu konci, malování mistrovských kusů pod cizím jménem. Čas ho docení, jak to vyjádřil Klein; odhalí jeho četné práce a ukáže ho konečně jako vizionáře, kterým se stane. A jestli ne, jestli se Klein mýlil a jeho dílo zůstane provždy neobjeveno, pak to bude ta nejpravdivější vize ze všech. Neviditelný, a přece bude vidět; neznámý, a přesto vlivný. Stačilo to, aby na ženy zapomněl úplně. Přinejmenším pro dnešní noc.

KAPITOLA TŘETÍ

Za soumraku se mraky nad Manhattanem, které hrozily sněhem celý den, roztrhaly a odhalily čisté nebe barvy tak neurčité, že se mohla stát předmětem filozofické debaty o tom, proč se vůbec o nebi říká, že je modré. I když byla Jude obtěžkaná denním nákupem, rozhodla se, že půjde zpátky k Marlinově bytu v Park avenue 80. ulicí. Bolely ji sice paže, ale získala tím čas promítnout si v hlavě setkání, které ten den poznamenalo, a rozmyslet si, zda se chce o něj podělit s Marlinem nebo ne. Naneštěstí měl mozek právníka. V nejlepším případě byl objektivní a analytický; v nejhorším zjednodušoval. Znala se dost dobře, aby věděla, že pokud by měl její vyprávění zpochybnit tím druhým způsobem, skoro určitě by se přestala ovládat a pak by se jejich vztah, zatím hodně snášenlivý a nenáročný, pokazil. Lépe bude dopracovat se k tomu, čemu sama na událostech předešlých dvou hodin věří, ještě dřív, než se s nimi Marlinovi svěří. Potom si je může pitvat dle libosti.
Už teď, i když si už probrala to setkání několikrát, se to postupně halilo do mlhy jako modř nad její hlavou. Ale ona se přísně držela jen faktů. Ocitla se znovu v oddělení pánského oblečení v Kvetoucím údolí a poohlížela se po svetru pro Mariina. Oddělení bylo přeplněné a neměli vystavené nic, co by považovala za příhodné. Sehnula se, aby zvedla nákup u nohou, a když se znovu vzpřímila, zachytila pohledem známou tvář, jak se dívá přes pohybující se síťoví lidí přímo na ni. Jak dlouho se na tu tvář dívala? Vteřinu, nejvýš dvě. Dost dlouho, aby jí poskočilo srdce a zrudla v obličeji; dost

dlouho, aby se jí pootevřela ústa a zformovala slovo Jemný, Pak tlačenice mezi nimi zhoustla a on zmizel. Zaměřila se na místo, kde stál, pak se sklonila dolů pro tašky a vyrazila za ním. Nepochybovala, že to byl on.
Dav brzdil její postup, ale brzy ho zahlédla znovu, jak míří ke dveřím. Tentokrát jeho jméno zakřičela, bylo jí jedno, jestli vypadá jako blázen, a vrhla se za ním. Dav se rozestupoval, takže když se dostala ke dveřím, byl od nich z druhé strany jen pár metrů. Třetí avenue byla přecpaná stejně jako obchod, ale viděla ho přecházet přes ulici. Světla na semaforu přeskočila ve chvíli, kdy doběhla k obrubníku. I tak se nezastavila a troufale skočila doprostřed dopravy. Když zařvala znovu, otočil se a poskytl jí tak příležitost podruhé se na něj letmo podívat. Bývala by se asi svému omylu nahlas zasmála, kdyby ji tolik nerozrušil. Buďto je na dobré cestě k pomatenosti, nebo pronásledovala nepravého muže. Ať tak nebo tak, tenhle černoch (kroutící se vlasy se mu leskly na ramenou) nebyl Jemný. Zaváhala, jestli má v hledání pokračovat nebo tu honičku na místě vzdát, ale její oči dál zůstaly upřené na cizincovu tvář a ve zlomku vteřiny, nebo ještě méně, se jeho rysy rozmazaly a po té proměně jakoby zachycené slunečním záblesken na ptačím křídle až někde ve stratosféře spatřila Jemného, s vlasy sčesanými z vysokého čela, s roztouženýma šedýma očima. Ústa (ani netušila, že je až doposud opomíjela) se užuž rozevírala k úsměvu. Ale neusmál se. Křídlo se sklopilo dolů, neznámý se odvrátil, Jemný byl pryč. Zůstala stát v davu několik vteřin, zatímco on mizel někam k centru města. Když se pak dala dohromady, otočila se k té záhadě zády a vydala se k domovu.
V myšlenkách jí to ale samozřejmě nedalo. Byla ženou, která důvěřuje svým smyslům, a zjištění, že natolik podléhají klamu, ji zahnalo do úzkých. Ale ještě mnohem nepříjemnější bylo, proč si právě tuhle tvář (ze všech tváří v katalogu její paměti) zvolila a vyčetla z tváře naprosto cizího člověka. Kleinův Parchantík stál zcela mimo její život a ona mimo jeho. Šest let uběhlo od chvíle, kdy přešla most z místa, kde spolu stáli, a řeka tekoucí mezi nimi se proměnila v peřeje. Její sňatek s Estabrookem byl připlaven a odplaven spolu s řekou a s ním i spousta bolesti. Jemný stál pořád ještě na druhém břehu, jako kousek její historie; neodčinitelný. Tak proč si ho teď vyvolala?
Když došla do vzdálenosti jednoho bloku od budovy, kde bydlel Mariin, vzpomněla si na něco, co během onoho šestiletého intervalu úplně vypustila z hlavy. Byl to pohled na Jemného, ne nepodobný tomu, který právě zažila, jenž ji tenkrát dohnal k téměř sebevražedné avantýře s ním. Potkala ho na jednom z Kleinových večírků – bezvýznamné setkání – a potom si ho sotva dovedla vybavit. O tři noci později ji navštívil erotický sen, který ji pravidelně pronásledoval. Scénář byl vždy stejný. Ležela nahá na odřené hodovní tabuli v prázdném pokoji, nespoutaná a přeci nějak polapená, a muž, jehož tvář si nikdy nemohla prohlédnout, ale jehož ústa byla tak sladká, že políbit je bylo stejné jako jíst cukroví, se s ní divoce a nespoutaně miloval. Teprve nyní ji oheň, který hořel v krbu poblíž, ukázal tvář jejího milence ve snu a byla to tvář Jemného. Šok z poznání, kdo že je oním mužem, ji probudil, ale zároveň s takovým pocitem ztráty nad přerušenou souloží, že žalem nemohla znovu usnout. Následujícího dne si od Kleina, který ji okamžitě varoval, že John Zacharias je špatný lék na nemocné srdce, zjistila bydliště. Ignorovala varování a vydala se za ním ještě to odpoledne do ateliéru v Edgware Road. Zřídkakdy z něj po dobu následujících dvou týdnů vycházeli a jejich vášeň zahanbila všechny její sny.
Teprve později, když se do něj zamilovala a bylo příliš pozdě nechat na zdravém rozumu, aby přehodnotil její city, se o něm dozvěděla víc. Sířil kolem sebe pověst sukničkáře, která (i kdyby byla z devadesáti procent smyšlená, jak předpokládala) byla grandiózní. Nadhodila-li jeho jméno v kterýchkoli kruzích, a přestože bylo díky pomluvám omšelé, vždycky se našel někdo, kdo o něm věděl nějakou pikantní novinku. Dokonce koloval pod nejrůznějšími jmény. Někteří o něm mluvili jako o Furiem; někteří jako o Zachovi nebo panu Zet; jiní mu říkali Jemný, což bylo samozřejmě jméno, pod kterým ho znala; a ještě byli i tací, kteří ho nazývali Božský John. Dost jmen na půltucet životů. Nebyla mu zas tak slepě oddaná, aby si nepřipustila, že nějaká pravda na těchhle šeptandách bude. A ani on se moc nesnažil je uvést na pravou míru. Líbilo se mu ovzduší pověstí, jež se mu vznášely kolem hlavy. Tvrdil například, že neví, kolik je mu let. Podobně jako jí i jemu minulost proklouzávala mezi prsty. A otevřeně se přiznal k tomu, že je posedlý něžným pohlavím – zlomek z toho, co vyslechla, byl o vykrádání kolébek, jiný zas o šoustání na smrtelné posteli. Nevybíral si.
Tak tedy viděla Jemného; muže pověstného u vrátných v každém exkluzivním klubu a hotelu ve městě, který po deseti letech života na vysoké noze přežil ničivé účinky všemožných zhýralých výstřelků; který byl pořád bystrý, pořád hezký a ještě naživu. A stejný muž, tenhle Jemný, jí řekl, že je do ní zamilovaný, a poskládal slova tak dokonale, že zavrhla všechna slova, která předtím slyšela, kromě těch jeho.
Snad by mu bývala naslouchala věčně, nebýt zuřivosti, kterou zas byla známá ona. Vrtošivá věc, schopná v ní kvasit bez jejího vědomí. Tak to bylo s Jemným. Po půl roce jejich milostného vztahu se začala divit (bezmezně se oddávajíc jeho lásce), jak člověk, jehož minulost sestávala z jednoho cizoložství za druhým, hojí své rány; a tahle myšlenka vedla k možnosti, že třeba vůbec nijak. Vlastně ani neměla důvod ho podezřívat. Jeho oddanost hraničila v některých jeho rozpoloženích s posedlostí, jako by v ní viděl ženu, kterou ani ona sama neznala, prastaré druhé "já". Začala si myslet, že je úplně jiná než ostatní ženy, které kdy potkal; láska, která změnila jeho život. Když byli tak důvěrně spojeni, jakpak by nevěděla, že ji podvádí? Docela jistě by tu druhou ženu vycítila. Chutnala by ji jazykem, cítila by ji na jeho kůži. A pokud ne tam, pak v něžnostech při jejich rozmluvách. Ale podcenila ho. Když čirou náhodou zjistila, že nemá bokovku jednu, ale dvě, dohnalo ji to téměř k šílenství. Začala ničením vybavení ateliéru, rozřezala všechna jeho plátna, namalovaná i čistá, načež se vydala po stopě samotného lotra a zasadila ránu, která ho doslova dostala na kolena, ze strachu o koule.
Vztek v ní planul celý týden, nato upadla na tři dny do naprostého mlčení; mlčení prolomeného žalem, jenž se nepodobal ničemu, co kdy v minulosti zažila. Nebýt jejího nahodilého setkání s Estabrookem, který v ní i přes její zmučené, šílené chování viděl ženu, kterou byla –možná by si vzala život.
Tolik příběh o Judith a Jemném: jedna smrt, postrádající tragédii, a sňatek bez frašky.

Našla Marlina už doma. Byl neobvykle rozrušený.

"Kde jsi byla?" dožadoval se. "Je devět minut po půl sedmý."
Hned věděla, že tohle není ten správný okamžik, aby se mu svěřovala, kolik klidu na duši ji stál výlet do Kvetoucího údolí. Místo toho zalhala. "Nemohla jsem chytit taxíka. Musela jsem jít pěšky."
"Až se to stane příště, tak mi prostě zavolej. Pošlu pro tebe jednu z našich limuzín. Nechci, aby ses potulovala po ulicích. Není to bezpečné. Stejně máme zpoždění. Budeme se muset najíst až po představení."
"Po jakém představení?"
"Po té podívané ve Vesnici, o které včera večer mlel Troy, pamatuješ? Ta novodobá hra o narození Páně? Říkal, že je to nejlepší kus od Betléma."
"Je vyprodáno."
"Mám známosti," rozzářil se.
"Jdeme dnes večer?"
"Ne, jestli nepohneš tím svým zadkem, tak ne."
"Marline, někdy jsi úžasný," řekla, odhodila nákup a pádila se převléct.
"A co jindy?" halasil za ní. "Sexy? Neodolatelný? Stojící za hřích?"

Pokud skutečně sehnal ty lístky jako úplatu, za kterou ji dostane do postele, potom za svůj chtíč trpěl. Během prvního jednání znuděnost zakrýval, ale o přestávce by už byl nejraději pryč, aby se přihlásil o svou odměnu.
"Opravdu tady musíme zůstat do konce?" zeptal se jí, když v malinkatém foyeru popíjeli kávu. "Není v tom nakonec žádná záhada, Dítě se narodí, dítě vyroste, dítě ukřižují."
"Mně se to líbí."
"Ale nedává to smysl," stěžoval si smrtelně vážně. Eklekticismus hry hluboce urážel jeho racionalitu. "Proč ti andělé hráli jazz?"
"Kdo ví, co andělé dělají?"
Potřásl hlavou. "Nevím, jestli je to komedie, nebo satira, nebo co to do pytle je," řekl. "Ty víš, co to je?"
"Myslím, že to je velmi vtipné."
"Takže bys chtěla zůstat?"
"Chtěla."
Druhá polovina byla ještě slátanější než první a potvrdila tušení, které v Jude narůstalo, když hru sledovala, že totiž ta parodie a parafráze je kouřovou clonou vystavěnou proto, aby zahalila rozpaky tvůrců nad ryzostí tématu. Na konci charlieparkerovští andělé štkali na střeše chléva, Mikuláš tiše zpíval do jeslí, a celý kus zabředl do značných banalit. Ale i to bylo podivně dojemné. Dítě se narodilo. Světlo znovu osvítilo svět, dokonce i když to byl pouze divadelní efekt a stepovali k tomu skřítkové.
Když opustili scénu, rozpoutal se nečas.
"Fádní, fádní, fádní," řekl Mariin. "Radši se pudu vychcat."
Vyšel zadem, připojil se k frontě na toalety a nechal Jude (pozorující kapky mokrého sněhu, jak padají září světel) sedět samotnou. Divadlo nebylo veliké a masa obecenstva se vyhrnula ven ve dvou minutách. Deštníky se zvedly, hlavy sklopily, lidé vyráželi do Vesnice ke svým autům nebo k místu, kde by mohli do svého organismu vpravit nějakou tu sklenku a kde by si mohli hrát na kritiky. Světlo nad předním vchodem zhasnulo a z divadla se vynořil uklizeč s černou plastikovou taškou na smetí a koštětem a začal ometat foyer. Nevšímal si Jude – která byla posledním návštěvníkem –, dokud nedošel až k ní, a v tom okamžiku si ji změřil tak jedovatým pohledem, že raději rozevřela deštník a stoupla si na ztemnělé schodiště. Mariin si dával s vyprazdňováním na čas. Jenom doufala, že se nefešákuje, neulizuje si vlasy a neosvěžuje dech v naději, že se mu podaří ji umluvit a dostat do postele.
První, co z útoku zaregistrovala, byl pohyb, který zachytila koutkem oka: rozmazaná postava blížící se k ní rychle houstnoucím krupobitím. Vyděšeně se otočila k útočníkovi. Měla jen čas poznat tvář ze Třetí avenue, pak byl muž u ní. Otevřela ústa, chtěla zaječet, a zároveň se obrátila k ústupu do divadla. Uklizeč zmizel. Výkřik jí uvízl v hrdle, kde ho zdusily cizincovy ruce. Počínaly si zkušené. Působily jí nesnesitelnou bolest, znemožnily nadechnout se. Zpanikařila; mlátila kolem sebe, kroutila se. Její váha byla pro něj hračkou a měl ji snadno v moci. V zoufalství mrštila deštník do foyeru, doufala, že někdo sedí mimo její dohled v pokladně, že ho tak upozorní na své ohrožení. Pak byla toporně dotažena z polostínu do stínu ještě většího a uvědomila si, že už je skoro pozdě. Začala se jí točit hlava, olověné údy jako by jí už nepatřily. V šeru byla tvář jejího vraha zase jen rozmazanou skvrnou se dvěma tmavými vyvrtanými otvory. Padala k nim s přáním, aby v sobě našla sílu odvrátit pohled od té prázdnoty, ale jak se k ní přiblížil, na tváři se mu usadil proužek světla a ona na ní uviděla, nebo si myslela, že viděla, slzy, řinoucí se z těch temných očí. Pak světlo zmizelo, nejen z jeho tváře, ale z celého světa. A jak se všechno vytrácelo, dokázala se upnout k jediné myšlence, že totiž vrah nějakým způsobem ví, co je zač.
"Judith ?"
Někdo ji držel. Někdo na ni volal. Ne vrah, Marlin. Hroutila se mu v náručí a zahlédla v závrati útočníka, který přebíhal chodník, stíhán dalším mužem. Její oči sklouzly zpátky k Marlinovi, který se jí ptal, zda je v pořádku, pak znovu na ulici, to když se rozkvílely brzdy a neúspěšný vrah byl naplno zachycen řítícím se autem, které opsalo hodiny, kola se zablokovala a klouzala po silnici kluzké od krup. Mužovo tělo odlétlo z kapoty na jiné, zaparkované auto. Pronásledovatel uskočil stranou, vozidlo přistálo na chodníku a s rachotem narazilo do sloupu pouliční lampy.
Jude natáhla ruce pro nějakou oporu, ale hlavně ne Marlinovu, a její prsty narazily na zeď. Nevšímala si jeho rady, aby zůstala v klidu, v klidu, a vydala se klopýtavě k místu, kde její vrah dopadl na zem. Řidiče zrovna tahali ven z roztřískaného vozu; dal volný průchod proudu oplzlostí, sotva se objevil. Na scéně se vynořovali další, aby přispěli svou maličkostí k vytvoření davu, ale Jude si jejich pohledů nevšímala a mířila s Marlinem po boku přes ulici. Byla

pevně rozhodnuta dostat se k tělu dřív než někdo jiný. Chtěla ho vidět dřív, než s ním pohnou; chtěla si prohlédnout jeho otevřené oči a zapamatovat si jeho mrtvý výraz; znát ho, kvůli vzpomínce.
Nejdříve uviděla krev rozcáknutou v šedivé břečce pod jejich nohama, potom (malý kousek za ní) samotného vraha, který se změnil v žmolkovitou hmotu ve strouze. Když se k ní ale přiblížila na několik metrů, páteří proběhl odshora dolů záchvěv, hmota se obrátila a vystavila tím tvář plískanici. Potom (třebaže se to zdálo nemožné, vzhledem k nárazu, který tělo utržilo), se hmota začala kupit a stavět na nohy. Viděla, jak je zakrvácená, ale viděla také, že to přes to všechno stále drží pohromadě. Není to člověk, pomyslela si, když se to vzpřímilo; ať to bylo, co chtělo, není to lidské. Marlin za ní znechuceně zavrčel, jakási žena na chodníku vykřikla. Mužův pohled zamířil ke křičící ženě, zakolísal, pak se vrátil k Jude.
Už to nebyl vrah. Ani Jemný. Jestli to mělo nějaké já, snad tohle byla jeho tvář: rozervaná zraněními a pochybnostmi; lítostivá; ztracená. Viděla, jak to otevřelo a zavřelo ústa, jako by se to snažilo ji oslovit. Pak se pohnul Marlin ve snaze to chytit a ono se rozeběhlo. Jak se jeho údům (po takové nehodě) podařilo vyvinout vůbec nějaký pohyb, bylo nepochopitelné, ale zmizelo to pryč rychlostí, se kterou se Marlin naprosto nemohl měřit. Zkusil to pronásledovat, ale vzdal se na první křižovatce a vrátil se udýchaný k Jude.
"Drogy," řekl, zjevně rozzlobený, že promeškal svou šanci na hrdinství. "Ten chcípák je nadrogovaný. Necítí žádnou bolest. Počkej, až vyšumí, padne mrtvý na zem. Hajzl! Jak to, že tě znal?"
"On mě znal?" hlesla, celé její tělo se teď třáslo, když se jí z očí vydraly slzy, úlevou nad únikem a hrůzou z toho, jak blízko měla ke ztrátě života.
"Říkal ti Judith," řekl Marlin.
Znovu viděla, jak se vrahova ústa otevírají a zavírají, četla na nich slabiky svého jména.
"Drogy," opakoval Marlin a ona neplýtvala slovy, aby mu odporovala, ačkoli si byla jistá, že se mýlí. Jedinou drogou ve vrahově světě byl cíl – a ten nevyprchá, dnes večer ani zítra.

KAPITOLA ČTVRTÁ

1

Jedenáct dní poté, co odvezl Estabrooka do tábořiště v Streathamu, si Chant uvědomil, že bude co nevidět poctěn návštěvou. Žil sám a nenápadně, v jednopokojovém bytě, který mel být brzy zbourán, na adrese, kterou neudal nikomu, ani svému zaměstnavateli. Ne že by se jeho pronásledovatelé nechali od svého pátrání po něm odradit takovým malicherným tajnůstkářstvím. Na rozdíl od homo sapiens, živočišného druhu, jemuž si jeho dávno zemřelý pán Sartori uvykl říkat květ na opičím stromě, se Chantův druh nemohl ukrýt před zprostředkovateli zapomnění pouhým zavřením dveří a zatažením závěsů. Byli jako maják pro ty, kteří je lovili.
Lidé to měli o tolik prostší. Z tvorů, kteří v dřívějších dobách potřebovali jejich maso, byly nyní exempláře v zoo, dumající za mřížovím klece pro pobavení vítězné opice. Neměly ponětí, tyhle opice, jak blízko se nacházejí zemi, kde žravé příšery z dob počátku Země by byly jen o něco málo víc než blechy. Ten kraj se jmenoval In Ovo a u jeho vzdálenější strany ležely čtyři světy, takzvaná Usmířená dominia, jež se hemžila divy: žily zde bytosti s vrozenými vlastnostmi, které by z nich v tomto dominiu, Pátém, udělaly kandidáty na svatost – nebo na upálení, nebo obojí; byly tu sekty uchovávající tajemství, která by ve chvilce převrátila naruby dogmata víry i fyziky, bez rozdílu; existovala zde krása, jež by oslepila slunce či navedla měsíc k snění o plodnosti. To všechno bylo odděleno od Země – neusmířeného Pátého dominia – propastí In Ovo.
Nebyla to samozřejmě tak docela neproveditelná cesta. Ale síla, které bylo k tomu zapotřebí a na kterou se obvykle – a pohrdlivě – poukazovalo jako na čáry, od chvíle, kdy Chant poprvé přicestoval do Pátého, skomírala. Byl svědkem toho, jak se proti ní stavěly zdi rozumu, cihla po cihle. Viděl její média štvaná a zesměšňovaná; viděl jejich teorie, jak se uchylují k dekadenci a parodii; viděl, jak její smysl ponenáhlu upadá v zapomenutí. Páté dominium se dusilo vlastními jistotami, a přestože ho pomyšlení na ztrátu života nijak netěšilo, nehodlal nad odstraněním své osoby z tohoto tvrdého a nepoetického dominia truchlit.
Přešel k oknu a podíval se z výše pěti podlaží dolů do dvora. Byl prázdný. Ještě má několik minut na to, aby dal dohromady svůj dopis pro Estabrooka. Hned jak se vrátil ke stolu, začal psát od začátku, po deváté, nebo snad po desáté. Měl toho na jazyku tolik, ale věděl, že Estabrook je ke spolupodílení se jeho rodiny (jejíhož jména se vzdal) na osudu dominií naprosto lhostejný. Bylo teď příliš pozdě ho vzdělávat. Varování bude muset postačit. Ale jak se vyjádřit tak, aby to nevyznělo jako blábolení blouznivce? Začal nanovo, předkládal fakta tak jednoduše, jak jen dokázal, i když pochyboval, že ta slova mohou zachránit Estabrookovi život. Jestliže ho síly, které se dnes v noci potloukají po tomto světě, chtějí sprovodit ze světa, nic (vyjma zakročení samotného Nespatřeného, Hapexamendia, všemocného obyvatele Prvního dominia) ho nezachrání.
Jakmile Chant list dopsal, uložil si ho do kapsy a zamířil ven do tmy. Jen tak tak. V mrazivém tichu zaslechl zvuk motoru, nadmíru vemlouvavý, takže asi nepatřil nějakému usedlíkovi, vyklonil se přes parapet a dole pod sebou viděl muže vystupující z auta. Nezapochyboval o tom, že tohle jsou jeho návštěvníci. Jediná vozidla, která kdy viděl takhle vyleštěná, byly pohřební vozy. Proklínal se. Únavou ztežkopádnel a umožnil tak svým nepřátelům, aby se k němu nebezpečně přiblížili. Zmizel po zadních schodech – vděčný za to, že je na mezipodlaží jen málo fungujících světel – a návštěvníci mezitím kráčeli ke vchodu. Z bytů, které míjel, vycházely zvuky života: vánoční šlágry v rádiu, hádka, dětský smích, který se proměnil v slzy, jako by vycítil, že poblíž číhá nebezpečí. Nikoho ze svých sousedů neznal, s výjimkou jejich tváří, to když pokradmu dívaly za okny, a v tomto okamžiku – i když bylo pozdě něco měnit – toho zalitoval.
Do přízemí se dostal nezraněný, zavrhl myšlenku na pokus vytáhnout ze dvora vlastní auto a zamířil do té ulice, která byla v tuhle noční dobu dopravně najzatíženější, to jest do Kennington Park Road. Pokud bude mít štěstí, chytne si tam taxíka, přestože v tuhle pozdní hodinu nejezdily často. Nabrat pasažéry v téhle oblasti bylo daleko těžší než v

Covent Garden nebo Oxford Street a daleko pravděpodobněji by byli i divočejší. Povolil si ještě jeden zpětný pohled na budovu a potom vzal nohy na ramena.

2

Ačkoli obvykle sloužilo denní světlo k tomu, aby ukázalo malíři nejskrytější kazy na jeho díle, Jemnému se pracovalo nejlépe v noci (instinkty milence postaveného před jednodušší umění). Zhruba týden po návratu se jeho ateliér stal znovu jeho pracovištěm: vzduch štiplavý zápachem barvy a terpentýnu, dohořelé špačky od cigaret odložené na každé možné poličce a talíři. Mluvil sice s Kleinem denně, ale zatím ani vidu po nějaké zakázce, takže trávil čas opětovným učením. Jak Klein krutě podotkl, byl Jemný technikem bez vize a tohle dny plné tápání ztěžovalo. Dokud nedostal do ruky vzor k padělání, cítil se ochablý jako nějaký fungl nový Adam, od narození obdařený schopností ztělesňovat jiné, ale zbavený námětů. Zadal si proto cvičení. Namaluje plátno ve čtyřech radikálně odlišných stylech: kubistickém Severu, impresionistickém Jihu, Východu podle Van Gogha a Západu podle Dalího. Za téma si zvolil Caravaggiovu Večeři u Emauzích. Výzva mu přinesla zdravé rozptýlení a ještě v půl čtvrté ráno ho zaměstnávala – vtom ale zazvonil telefon. Spojení bylo slabé a hlas na druhém konci ztrápený a hrubý, ale byla to bezesporu Judith.

"Jsi to ty, Jemný?"

"Jsem to já." Byl rád, že je spojení tak mizerné. Zvuk jejího hlasu s ním zamával a on nechtěl, aby o tom věděla. "Odkud voláš?"

"Z New Yorku. Jsem tu jen na pár dní na návštěvě."

"Jsem rád, že tě zase slyším."

"Nevím jistě, proč volám. Dnešek byl prostě tak divnej a myslela jsem si, že možná… no…" Zarazila se. Sama sobě se zasmála, asi trochu přiopile. "Nevím, co jsem si myslela," pokračovala. "To je tak hloupý. Omlouvám se."

"Kdy se vrátíš?"

"To taky nevím."

"Možná bysme se mohli sejít?"

"Myslím, že ne, Jemný."

"Jen si tak popovídat."

"Spojení je čím dál horší. Omlouvám se, že jsem tě vzbudila."

"Nevzbudila…"

"Opatruj se, jo?"

"Judith…"

"Mrzí mě to, Jemný."

Telefon byl hluchý. Ale voda, kterou se k němu nesl její hlas stále ještě zurčela, jako zvuk v mušli. Žádný oceán, samozřejmě; pouhá iluze. Položil sluchátko a – protože věděl, že nyní už neusne – vymáčkl si několik čerstvých světlých červů barvy a pustil se do malování.

3

Hvizd z přítmí za zády Chanta vyburcoval – únik nezůstal bez povšimnutí. Nebyl to hvizd, který mohl vycházet z lidských rtů, ale ostrý svist mrazivého skalpelu, který slyšel předtím v Pátém dominiu jen jednou, když (před nějakými dvěmi sty let) jeho tehdejší majitel, Maestro Sartori, vyvolal z In Ova pomocníka, který zrovna takový zvuk vydával, Ten vehnal do vyvolávačových očí krvavé slzy a Sartori byl nucen ho co nejrychleji propustit. Později Chant s Maestrem příhodu rozebírali a Chant tu bytost identifikoval. Byl to tvor známý v Usmířených dominiích jako nicotář, jeden z brutálních druhů, které sídlí v pustinách severně od Ponuré cesty. Objevovaly se v mnoha podobách, protože byly stvořeny ze společné touhy, a tohle (zdálo se) Sartoriho nadmíru zaujalo.

"Musím vyvolat ještě nějakého," prohlásil, "a promluvit si s ním," na to Chant odvětil, že pokud se mají o takovou seanci pokusit, musí být příště připraveni, protože nicotáři jsou smrtonosní a nedají se ochočit Jedině mistři výjimečných schopností to dokážou. Navržené vyvolávání se nikdy neuskutečnilo. Sartori krátce poté zmizel. Během uplynulých let si Chant lámal hlavu nad tím, jestli se nepokusil o druhé vyvolání sám a nestal se obětí nicotáře. Třeba za to může právě tahle bytost jdoucí po Chantovi. I když Sartori zmizel před dvěma sty lety, životy nicotářů, podobně jako životy četných živočišných druhů z ostatních dominií, byly delší než nejdelší lidské.

Chant se ohlédl přes rameno. Hvízdal byl na dohled. Vypadal docela jako člověk, byl oblečený do šedivého, dobře střiženého obleku s černou kravatou, límec měl zvednutý před zimou, ruce vražené do kapes. Neběžel, skoro se vlekl, ovšem zároveň svým hvizdem uváděl Chantovy myšlenky ve zmatek a zdržel ho. Když se Chant zase obrátil, na chodníku přímo před ním se objevil druhý z jeho pronásledovatelů a vytahoval ruku z kapsy. Revolver? Ne. Nůž? Ne. Cosi malinkatého, podobného bleše, vlezlo do nicotářovy dlaně. Ještě než měl Chant příležitost zaostřit, skočilo mu to do tváře. Zhnuseně zvedl ruce, aby se mu to nedostalo do očí nebo do úst, a blecha mu přistála na ruce. Plácl po ní druhou rukou, ale byla pod nehtem na palci dřív, než se k ní mohl dostat. Zvedl ruku, aby se podíval na blešin pohyb v mase na palci, a druhou rukou stiskl prst u kořene v naději, že tím zastaví další postup. Lapal při tom po dechu, jako by se vymáchal v ledové vodě. Bolest se vymykala všem měřítkům, na to, jak byl ten roztoč veliký, ale Chant svíral palec pevně a potlačil vzlyky, byl rozhodnut neztratit před svými katy důstojnost. Potom vrávoravě sešel z chodníku na silnici a vrhl pohled k jasnějším světlům na křižovatce. Jaké bezpečí nabízely, bylo diskutabilní, ale kdyby mělo dojít k nejhoršímu, vrhne se pod nějaké auto a upře nicotářům to potěšení sledovat jeho pozvolný odchod.

Znovu se rozeběhl, stále si ale tiskl ruku. Tentokrát se neohlédl. Nemusel. Zvuk hvizdu zanikal a zastoupilo ho předení auta. Vložil veškeré zbytky energie do běhu a dorazil k osvětlené ulici v okamžiku, kdy už byla opuštěná a provoz ustal. Obrátil se na sever, hnal se kolem stanice metra. Teď se přeci jen otočil a viděl, jak ho auto neustále sleduje. Seděli v něm tři pasažéři. Nicotáři a ještě jeden, usazený na zadním sedadle. Vzlykal nedostatkem dechu, nezastavoval se, běžel dál a –božínku – za dalším rohem se objevilo taxi, žluté světlo hlásalo, že je volné. Potlačil bolest, jak jen to dokázal

(jelikož věděl, že by řidič mohl třeba jen projet, kdyby měl pocit, že je přivolávající zraněný), vkročil do silnice a zvedl ruku, aby mávnutím řidiče zastavil. To ovšem znamenalo uvolnit sevření prstů a roztoč toho okamžitě využil a razil si cestu nahoru k zápěstí. Ale vozidlo zpomalilo.
"Kampak, kámo?"
Sám sebe překvapil odpovědí, neudal totiž Estabrookovu adresu, ale nějakou úplně jinou.
"Clerkenwell," řekl. "Škálová ulice."
"Neznám," odtušil taxikář a Chant si na malý okamžik, kdy se mu až zastavilo srdce, pomyslel, že mu asi chce ujet.
"Vysvětlím vám cestu," nabídl se.
"Tak nasedněte."
Chant si nastoupil, zabouchl dveře s ne právě malým uspokojením, stačil sotva dosednout a už taxík nabral rychlost. Proč právě Škálovou ulici? Tam nebylo nic, co by ho vyléčilo. Ostatně to nedokáže nikdo. Ta blecha – nebo co za mutanta podobného druhu to do něj vlezlo – se mu dostala k lokti a jeho paže byla, vyjma bolesti, naprosto necitlivá, kůže na ruce svraštěla a byla šupinatá. Ale ten dům ve Škálové ulici býval kdysi místem zázraků. Procházeli se v něm muži i ženy velkých pravomocí a možná tam zanechali své duchy, aby ho utěšili v jeho nejtěžší chvilce. Žádná bytost, učil Sartori, neprojde tímto dominiem bez záznamu, dokonce včetně té nejmenší – dítěte, jež zemřelo po jediném úderu srdce, sotva otevřelo oči, dítěte, které zemřelo v děloze utopením v plodové vodě – dokonce i bezejmenné věci mají svůj záznam a význam. Takže o kolik větší moc ti někdejší vlivní ze Skálové ulice po sobě zanechali… v ozvěnách?
Srdce mu prudce bušilo a tělo se nervózně chvělo. Z obavy, že brzy ztratí vládu nad svým tělem, vytáhl z kapsy dopis pro Estabrooka, naklonil se dopředu a odsunul jednu půlku okénka mezi sebou a řidičem.
"Až mě vysadíte v Clerkenwellu, rád bych, kdyby jste pro mě doručil tenhle dopis. Byl byste tak hodný?"
"Promiň, kámo," řekl řidič, jedu po tomhle domů. Žena na mě čeká."
Chant se hrabal po kapsách a vyndal peněženku, pak ji prostrčil okénkem, nechávaje ji dopadnout na sedadlo vedle řidiče.
"Co je to?" Všechny peníze, co mám. Ten dopis musí být doručen."
"Všechny peníze, co máš?"
Řidič sebral peněženku a švihnutím ji otevřel. Jeho pohled bez ustání pendloval z jejího obsahu na cestu.
"Je to spousta prachů."
"Vem si je. Mně nejsou k ničemu."
"Jsi nemocný?"
"A unavený," dodal Chant. "Vezmi si to, proč si to nevezmeš? Užij si za ně."
"Sleduje nás daimler. Někdo, koho znáš?"
Lhát tomuhle chlápkovi by neposloužilo žádnému účelu. "Ano," řekl Chant. "Asi byste nemohl zvětšit vzdálenost mezi námi a jimi?"
Muž si zandal peněženku do kapsy a prudce sešlápl nohou plyn. Taxík poskočil dopředu jako dostihový kůň z boxu a žokejův smích přehlušil hrdelní hluk motoru. Ať už ho motivovaly peníze, které dostal, nebo výzva ujet daimleru, řadil způsobem dokazujícím, že auto je daleko pohyblivější, než by jeho kapota nasvědčovala. Ani ne do minuty dvakrát ostře odbočili doleva a se zaskřípěním doprava a s rámusem se hnali uličkou tak úzkou, že při sebemenším nesprávném odhadu by vzaly za své kliky a hlavy kol a zrcátka. Jízda bludištěm tady nekončila. Udělali další otočku a ještě jednu, která je zakrátko přivedla k mostu v Southwarku. Někde po cestě daimler ztratili. Chant by býval možná zatleskal, kdyby měl dvě zdravé ruce, ale zvěstování roztoče o rozkladu se šířilo srdcervoucím tempem. Dokud ještě vládl pěti prsty, sklonil se znovu k okénku a upustil skrz něj Estabrookův dopis, mumlaje při tom adresu. Jazyk se mu v ústech měnil v mrzáka.
"Co ti je?" zeptal se taxikář. "Do prdele, že to není nakažlivý, protože jestli jo…"
"…ne…" řekl Chant.
"Kurva, vypadáš hrozně," prohodil taxikář při pohledu do zrcátka. "Určitě nechceš do nemocnice?"
"Ne. Škálová ulice. Chci do Škálové ulice."
"Budeš mě muset odtud navigovat."
Ulice se změnily. Stromy zmizely; ulice byly zdemolované; místo elegance střízlivost, místo krásy funkčnost; nové za staré, v sebemizernějším směnném kursu. Deset let a víc uteklo od doby, kdy sem zabrousil naposledy. Cožpak Škálová ulice zanikla a na jejím místě vztyčili ocelový falus?
"Kde to jsme?" zeptal se řidiče.
"Clerkenwell. Sem jsi přece chtěl?"
"Myslel jsem, kde přesně."
Řidič se rozhlížel po nějaké ceduli a zjistil: "Lněná ulice. Říká ti to něco?"
Chant vykoukl z okna.
"Jo! Jo! Jeďte až na konec a odbočte vpravo."
"Ty si tu bydlíval, co?"
"To už je dávno."
"Pamatuje to teda lepší časy." Odbočil doprava. "Kam teď?"
"První doleva."
"Tady to je," řekl muž. "Škálová ulice. Jaký to bylo číslo?"
"Dvacet osm."
Taxík se přilípl k obrubníku. Chant šmátral po klice, otevřel dveře a spíše vypadl než vystoupil na chodník. Kymácivě se opřel plnou vahou o dveře, aby je zavřel, a poprvé si s řidičem stanuli tváří v tvář. Ať už prováděl ten roztoč s jeho

organismem cokoli, muselo to být otřesně viditelné, soudě podle výrazu odporu na mužově tváři.
"Ten dopis předáte určitě?" dožadoval se Chant.
"Spolehni se, kámo."
"Až to vyřídíš, měl bys jít domů," řekl Chant. "Pověz své ženě, že ji miluješ. Odříkej jednu děkovnou modlitbu."
"Za co?"
"Za to, že máš srdce," řekl Chant.
Taxíkář dál tohle drobné bláznovství nerozebíral. Jak chceš, kámo," odpověděl. "Jednou se pomodlím za paničku a zároveň poděkuju, bude to takhle dobrý? A nedělej nic, co bych nedělal
já, jo?"
S touhle radou odjel a ponechal svého pasažéra napospas tichu ulice.
Zamlženým zrakem se Chant zadíval do šera. Domy postavené v polovině Sartoriho století se většinou zdály být opuštěné; snad připravené k demolici. Ale Chant dobře věděl, že svatá místa – Škálová ulice byla svým způsobem svatá – občas přetrvají, protože ujdou pozornosti, dokonce i jsou-li takhle na ráně. Jakýmsi zázrakem odrážejí výhružné pohledy a nacházejí bezděčné spojence mezi muži a ženami, kterým je (všem nevědomky) svátost vlastní, a stávají se svatostánky pro tajnou hrstku.
Vystoupil po třech schodech ke dveřím a opřel se do nich, ale byly bezpečně uzamčené, a tak šel k nejbližšímu oknu. Přes ně se táhl špinavý pavučinový rubáš, za ním však žádná záclona. Přitiskl obličej ke sklu. I když mu oči každým okamžikem slábly, jeho pohled byl pořád ještě bystřejší než pohled té rozvíjející se opice. Pokoj, do kterého se díval, byl vybrakovaný, bez nábytku a výzdoby; pokud vůbec někdo tento dům od Sartoriho časů obýval – a docela jistě nezůstal prázdný dvě stě let –, byl pryč a odnesl si s sebou všechny stopy své přítomnosti. Napřáhl se zdravou paží a udeřil loktem do skla. Jediným máchnutím okno rozbil. Pak (bez ohledu na škody, které sám sobě působil) vyzdvihl trup na okenní parapet, rukou vytloukl zbývající skleněné úlomky a přepadl do místnosti na druhé straně.
Uspořádání domu zůstalo v jeho mysli jasně zachováno. Ve snech těmito pokoji pobíhal a slyšel Maestrův hlas, jak ho volá nahoru do schodů (Nahoru! Nahoru!), do pokoje v nejvyšším patře, kde Sartori konal své dílo. Právě tam chtěl teď Chant jít, ale z vnitřku těla s každým úderem srdce vytanuly na povrch nové známky rozpadu. Ruka, napadená blechou jako první, chřadla, nehty vypadly ze svého lůžka, kosti na kloubech a zápěstích vystouply. Pod kabátem cítil, že jeho trup až k bokům je obdobným způsobem zasažen; cítil, jak mu při pohybu pod košilí odpadávají kousky masa. Dlouho už se pohybovat nebude. Nohy mu čím dál víc vypovídaly poslušnost a smysly neměly daleko k vyhasnutí. Jako člověk, jehož opouštějí vlastní děti, při šplhání do schodů žadonil: "Zůstaňte při mně. Ještě chviličku. Prosím…"
Jeho smlouvání ho dostalo až k první podestě, ale potom mu nohy vypověděly službu docela a dál už musel stoupat jen s pomocí jedné zdravé paže, kterou se přitahoval dopředu.
Byl z jedné poloviny nahoře, v posledním úseku schodiště, když venku z ulice dolehl hvizd nicotáře, nezaměnitelný pronikavý zvuk. Našli ho rychleji než předpokládal, vyčenichali si ho i v těchto temných ulicích. Strach z toho, že mu bude upřeno spatřit svatyni na vrcholku schodiště, ho popoháněl, jeho vyčerpané tělo ze sebe vydalo všechno, jen aby vyhovělo jeho usilovnému přání.
Zdola slyšel, jak otevírají násilím dveře. Pak znovu ten hvizd, silnější než předtím, jeho pronásledovatelé už byli v domě. Začal svým končetinám spílat, jazykem sotva schopným tvořit slova.
"Nenechte mě na holičkách! Vzchopte se! Vzchopte se!"
A ony poslechly. Křečovitě, ale přece vylezl posledních několik schodů, a když se šplhal na nejvyšší schod, uslyšel podrážky nicotářů dole. Tady nahoře byla tma, i když kolik z toho byla slepota a kolik trna, to netušil. Sotva na tom záleželo. Trasu ke dveřím do svatyně znal stejně důvěrně jako údy, o které přišel. Plazil se po ruce a kolenou přes podestu, starobylá prkna pod ním vrzala. Popadl ho náhlý strach: že ty dveře budou zamčené a že do nich všecek zesláblý bude tlouct, ale dovnitř se nedostane. Natáhl se nahoru po klice, chytil ji, jednou seji pokusil stisknout, neuspěl, zkusil to znovu a tentokrát (když se dveře rozletěly) padl přes práh obličejem na podlahu.
Tady čekala potrava pro jeho oslabené oči. Okny ve střeše proudily dovnitř paprsky měsíčního svitu. I když si zprvu pochmurně myslel, že zpátky sem ho dohnal sentiment, v této chvíli věděl, že tomu tak není. Návratem do těchto míst opsal kruh – příchodem do pokoje, který byl jeho prvním zběžným pohledem na Páté dominium. Tohle byla jeho kolébka a učebna. Zde poprvé nabral do plic povětří Anglie, ucítil osvěžující říjnový vítr; tady se poprvé najedl a napil; poprvé měl důvod ke smíchu a později k pláči. Na rozdíl od pokojů v přízemí, jejichž prázdnota byla znakem opuštěnosti, vybavení tohoto koutku bylo vždy skrovné a občas zel prázdnotou úplně. Tancoval tu tenkrát na těch nohách, které teď pod ním bezvládně ležely, a Sartori mu k tomu vykládal o svých plánech, jak se ujme tohoto zkaženého dominia a vybuduje v jeho středu město, jež by zahanbilo Babylon; tancoval z pouhopouhé bujarosti, s vědomím, že jeho Maestro je skvělý člověk a je v jeho moci měnit svět.
Ztracená touha; všechno je ztraceno. Ještě než se říjen přehoupl do listopadu, Sartori zmizel, v noci utekl nebo byl zavražděn svými nepřáteli. Zmizel a nechal svého sluhu trčet ve městě, které sotva znal. Jak moc tehdy Chant toužil vrátit se do éteru, odkud byl přivolán; setřást ze sebe tělo, které kolem něho na Sartoriho příkaz utuhlo, a zmizet daleko od tohoto dominia. Jenže jediný hlas schopný rozkázat takové ulehčení byl právě ten, který ho vyvolal, a když potom Sartori zmizel, byl Chant odsouzen k věčnému vyhnanství na Zemi. Nepojal kvůli tomu vůči svému vyvolavateli nenávist. Sartori byl celé ty týdny, co strávili spolu, shovívavý. Kdyby se měl nyní objevit, v pokoji ozářeném měsíčním světlem, Chant by ho neosočil ze zanedbávání, ale vzdal by mu patřičnou úctu a byl by rád, že se mu jeho inspirace vrátila.
"…Maestro…" mumlal tváři k zatuchlé podlaze.
"Není tady," ozval se hlas za ním. Nebyl to, tím si byl jistý, ani jeden z nicotářů. Ti umějí hvízdat, ale ne mluvit. "Ty jsi byl Sartoriho bytost, vid? Na to si nepamatuju."

Hlas byl věcný, opatrný a bohorovný. Chant se nemohl otočit, a tak musel počkat, až muž projde kolem jeho těla, ležícího na břiše, aby si ho prohlédl. Měl dost rozumu na to, aby nesoudil podle zevnějšku. On, jehož tělo mu vůbec nepatřilo, nýbrž náleželo Maestrovu sochařství. Ačkoli muž před ním se člověku hodně podobal, za jeho zády stáli nicotáři a on se zasvěceností hovořil o věcech, ke kterým mělo přístup jen málo lidí. Jeho tvář byla jako přezrálý sýr, pokleslá pod tíhou podbradků a s unavenými vějířky okolo očí, jeho výraz byl výrazem zastárlého komika. V jeho hlase nechyběla ani povýšenost, než promluvil, učeným způsobem si jazykem olízl horní a dolní ret, poťukával o sebe konečky prstů obou rukou, když odhadoval zlomeného muže u svých nohou. Měl na sobě bezchybně ušitý třídílný oblek střižený z látky meruňkové barvy. Chant by dal nevímco za to, kdyby mohl tomu parchantovi rozbít nos, aby si ho zakrvácel.
"Vlastně jsem nikdy Sartoriho nepotkal," pronesl muž. "Copak se s ním stalo?" Podřepí si přímo proti Chantovi a náhle chňapl po kadeři jeho vlasů. "Ptal jsem se, co se stalo tvému Maestrovi," řekl. "Já jsem mimochodem Dowd. Nikdy jsi nepoznal mého pána, lorda Godolphina, a já nikdy nepoznal tvého. Ale jsou fuč a ty se všude možně pachtíš za prací. Inu, nebudeš to už muset dělat, jestli mi rozumíš."
"Poslal jsi… poslal jsi ho za mnou ty?"
"Pomohlo by mi k porozumění, kdybys mohl být konkrétnější."
"Estabrooka."
"Aha, toho."
"Poslal. Proč?"
"Princip sněhové koule, holoubku můj milý," prohlásil Dowd. "Řekl bych ti tu trpkou historii třeba i celou, ale ty nemáš čas mě poslouchat a já zase nemám dost trpělivosti vysvětlovat. Znal jsem muže, který potřeboval zabijáka. Věděl jsem o jiném, který jim dělal prostředníka. Zůstaňme při tomhle."
"Ale jak jsi se dozvěděl o mně?"
"Nejsi diskrétní," opáčil Dowd. "Na královniných narozeninách se opiješ a žvaníš jako Ir na pohřební hostině. Cukrouši, to přitáhne pozornost, dříve nebo později."
"Jednou za čas…"
"Na tebe padne trudnomyslnost, já vím. To na každého, cukrouši, na každého. Ale někteří z nás si popláčou v soukromí a jiní" – pustil Chantovu hlavu – "sráči z toho dělají představení pro veřejnost. Existuje něco jako následky, cukrouši, copak ti tohle Sartori neřekl? Vždycky existují následky. Tak například jsi tímhle obchodem s Estabrookem něco rozjel a já na to teď budu muset pořádně dohlídnout, nebo se dřív, než se nadějeme, budou čeřit vlny po celé Imagice."
"…Imagika…"
"Tak je to. Odtud až po rozhraní s Prvním dominiem. K území samotného Nespatřeného."

Chant zalapal po dechu a Dowd – který si uvědomil, že tál do živého __ se sklonil ke své oběti.
"Že bych narazil na nějaké menší znepokojení?" řekl. "Bojíš se odejít do pýchy našeho pána Hapexamendia?"
Chantův hlas byl nyní velmi slabý. "Ano…" zašeptal.
"Proč?" chtěl vědět Dowd. "Kvůli svým zločinům?"
"Jaké jsou tvé zločiny? Pověz mi. Nemusíme se zatěžovat drobnostmi. Úplně postačí ty skutečně nejhanebnější."
"Obchodoval jsem s jedním Eurhetemecem."
"Opravdu?" řekl Dowd. "Jakpak jsi se vůbec dostal zpátky do Yzordderrexu, abys tohle mohl dělat?"
"Nedostal," odvětil Chant, "Ty obchody… se uskutečňovaly tady v Pátém."
"Podívejme," řekl tiše Dowd. "Nevěděl jsem, Že Eurhetemeci jsou i tady. Učíme se každý den nové věci. Ale, cukrouši, to přece není těžký zločin. Nespatřený určitě odpustí takový malinkatý hříšek, koledující si o syfla. Pokud…" Zarazil se na chvilku, zvažuje novou možnost. "Pokud ovšem ten Eurhetemec nebyl mystif.,." Upnul se k té myšlence, ale Chant mlčel. "No tak, cukrouši," řekl Dowd. "Nebyl, vid?" Další odmlka. "No – byl."
"Byl." Znělo to téměř okouzleně. "V Pátém je nějaký mystif, no a co? Jsi do něho zamilovaný? Radši mi to řekni dřív, než ti dojde dech, holoubku. Za několik minut bude tvá věčná duše čekat u Hapexamendiových dveří."
Chant pokrčil rameny. "Ten zabiják…" vydechl.
"Co je se zabijákem?" dostalo se mu odpovědi. Potom, když si Dowd uvědomil, co právě vyslechl, se dlouze, pomalu nadýchl. "Ten zabiják je mystif?" řekl.
"Ano."
"Můj ty Hyó!" zvolal. "Mystif!" Okouzlení z jeho hlasu rázem zmizelo. Byl nekompromisní a suchý. "Víš vůbec, co oni dokáží? Víš vůbec, jaké lsti mají k dispozici? Tohle měla být anonymní prácička na vyklízení sraček a podívej se, jaks to zpackal!" Hlas se opět ztišil. "Byl krásný?"
zeptal se. "Ne, ne. Neříkej nic. Ať je to překvapení, až ho uvidím tváří v tvář." Obrátil se k nicotářům. "Vemte si toho zmetka," řekl.
Popošli blíž a zvedli Chanta za chromé ruce. V krku mu nezůstala žádná síla a hlava se svěsila dopředu, z pusy a nosu crčel proud nechutné hmoty. "Jak často kmen Eurhetemeců přivede na svět mystifa?" uvažoval Dowd, napůl pro sebe. "Každých deset let? Padesát? Určitě jsou vzácní. A přijdeš si ty a lehkovážně najmeš jednoho z těchhle bůžků jako zabijáka. Jen si to představ! Je politováníhodné, že tak hluboko klesl. Musím se ho zeptat, jak k tomu došlo…" Udělal krok k Chantovi. Na příkaz zvedl jeden z nicotářů Chantovu hlavu za vlasy. "Potřebuji znát místo, kde ho najdu," řekl Dowd, "a jak se jmenuje."
Chant vzlykal přes kouli v krku. "Prosím…" zalykal se, "…myslel jsem… já… jsem to myslel…"
"Ano, ano. To nic. Jen jsi plnil svou povinnost. Nespatřený ti promine, za to ti ručím. Ale ten mystif, cukrouši, potřebuju, abys mi řekl něco o tom mystifovi. Kde ho najdu? Jen si ulev a už na to nebudeš muset myslet. Odejdeš do

společnosti Nespatřeného jako nemluvně."
"Opravdu?"
"Určitě. Věř mi. Jen mi prozraď jméno a řekni mi místo, kde ho najdu."
"Jméno… a… místo."
"Správně. Ale honem, cukrouši, než bude pozdě!"
Chant se nadechl tak zhluboka, jak mu jeho hroutící se plíce dovolovaly. "Jmenuje se Pie'oh'pah," zachroptěl.
Dowd odstoupil od umírajícího muže, jako by dostal políček. "Pie'oh'pah? Víš to jistě?"
"…jistě…"
"Pie'oh'pah je naživu? A Estabrook ho najal?"
"Ano."
Dowd odhodil podobu pátera zpovědníka a šeptal si sám pro sebe rozmrzele. "Co tohle znamená?" brumlal.
Chant potichu bolestivě zaúpěl, jeho organismem zacloumaly nové vlny rozkladu. S vědomím, že času už není nazbyt, uhodil Dowd na muže nanovo.
"Kde je ten mystif? Rychle, teď hned! Rychle!"
Chantův obličej se rozpadal, hrudky zchřadlého masa se odlepovaly a sklouzávaly z jeho hladké lebky. Když odpovídal, činil tak už jen polovinou úst. Ale odpověděl, aby se zbavil břemene.
"Děkuju ti," řekl mu Dowd, když se mu dostalo všech informací. Děkuju ti." Potom poručil nicotářům: "Nechte ho odejít."
Bez cavyků Chanta pustili. Při nárazu na podlahu se mu rozletěla tvář, cáry zamazaly Dowdovi boty. Sledoval tu scénu zhnuseně.
"Odkliďte to," nakázal.
Nicotáři byli v mžiku u jeho nohou a poslušně odstraňovali zbytky hmoty z Dowdových ručně šitých bot.
"Co to znamená?" zašeptal znovu Dowd. Určitě existovala v tomhle obratu událostí nějaká chronologie. Za něco málo víc než půl roku se bude v Imagice slavit výročí Usmíření. Dvě stě let uplyne od doby, kdy se Maestro Sartori pokusil (a neuspěl) vykonat nejskvělejší počin magie vůbec (známý v tomto či jiném dominiu). Plány k té slávě vznikly tady, ve Škálové ulici číslo dvacet osm, a mystif (mezi jinými) byl svědkem jejich příprav.
Touha oněch opojných dní však skončila tragédií. Rituály, které měly zahojit rozpory v Imagice a usmířit Páté dominium s ostatními čtyřmi, se katastrofálně zvrtly. Mnoho význačných mágů, šamanů a teologů bylo zabito. Svatosvatě si slíbili, že se podobná katastrofa už nesmí opakovat, několik z těch, co přežili, se sjednotilo, aby očistili Páté od všech magických vědomostí. Ale jakékoli gruntování za účelem vymazání minulosti nemohlo očistit štít docela. Stopy po tom, o čem oni tehdy snili a v co doufali, přetrvaly; fragmenty básní o "spojení" napsané lidmi, jejichž jména byla systematicky vymazána z veškerých záznamů. A dokud takové ostatky přetrvávaly, duch Usmíření přežíval.
Ale duch nestačil. Bylo zapotřebí mistra: kouzelníka dost drzého, aby věřil, že uspěje tam, kde Kristové a bezpočet dalších čarodějníků, povětšinou v historii zapomenutých, neuspěli. Nebyly sice požehnané časy, ale Dowd nezavrhoval možnost, že se taková duše objeví. Pořád jich ještě potkával v běžném životě několik, těch, kteří přehlížejí prázdnou pompu, jež uchvacuje ty slabší duchem, a kteří dychtí po odhalení, jež by tu cetku spálilo, po Apokalypse, jež by ukázala Pátému dominiu nádhery, po nichž ve spánku prahlo.
Jestliže se ale má objevit Maestro, on musí jednat rychle. Další pokus o Usmíření nemůže být naplánován přes noc, a jestli se příští polovinu roku nic neseběhne, Imagika projde následujícími dvěma stoletími rozdělená. Dost času na to, aby se Páté dominium samo zničilo nudou nebo frustracemi a zabránilo tak případnému dalšímu Usmíření.
Dowd důkladně prostudoval své čerstvě vyleštěné boty.
"Dokonalé," prohlásil. "Což je víc, než mohu říci o zbytku tohohle zparchantělého světa."
Zamířil ke dveřím. Nicotáři však setrvali u těla, byli dost bystří, aby věděli, že na něm ještě musí odvést svou práci. Ale Dowd je odvolal.
"Necháme to tady," řekl. "Kdo ví? Třeba to vzburcuje nějaké duchy."

KAPITOLA PÁTÁ

1

Dva dny po onom Judithině nočním telefonátu – dny, během kterých selhal v ateliéru ohřívač vody a tím postavil Jemného před volbu koupat se buď v ledové vodě nebo vůbec (vybral si to druhé) – si ho Klein zavolal k sobě domů. Měl dobré zprávy. Doslechl se o kupci, jehož hlad nebyl ukojen skrze konvenční trhy, a Klein se nechal slyšet, že ho možná přivede k něčemu zajímavému. Jemný už předtím zdařile vyhotovil nového Gauguina, malý obraz, který se dostal na volný trh a byl pohlcen bez jediné zpochybňující otázky. Mohl by ho namalovat znovu? Jemný opáčil, že udělá Gauguina tak jedinečného, že sám malíř by uronil slzu, kdyby ho uviděl. Klein poskytl Jemnému zálohu pěti set liber, aby mohl zaplatit nájem za ateliér, a nechal ho jeho osudu s poznámkou, že vypadá o moc lépe, než vypadal předtím, i když teď podstatně víc smrdí.
To Jemnému tolik nevadilo. Nekoupat se pár dnů nebyla zas taková obtíž, když dělal společnost jen sám sobě; neholit se mu vyhovovalo, pokud nebyla nablízku žádná žena, která by si stěžovala na to, že škrábe. A opět objevil staré, čistě soukromé erotično: slinu, dlaň a fantazii. To postačilo. Člověk by si na takový způsob života přivykl; zvykl by si mít rád svůj trochu plnější pupek, zpocené podpaží, zrovna tak koule. Až teprve o víkendu začal zmírat touhou po nějakém rozptýlení, jiném, než mu skýtal pohled na sebe do koupelnového zrcadla. Za poslední rok neprožil jedinou sobotu ani neděli, která by nebyla vyplněná nějakým společenským dýchánkem, kde se stýkal s Vanessinými přáteli. Jejich čísla měl stále ještě uvedená v adresáři, stačilo pouze zavolat, jenže se cítil tak nějak nesvůj, že by se k nim měl hlásit. I kdyby je kdovíjak oslnil, byli to její přátelé, ne jeho, a tudíž by se po jejich fiasku nezbytně přiklonili na její stranu.
Co se týká jeho vrstevníků – známých, které měl před Vanessou –, většina z jeho života vymizela. Byli součástí jeho

minulosti a podobně jako mnoho ostatních vzpomínek byli úhořovití. Zatímco si lidé jako Klein dokázali v jasných podrobnostech vybavit události třicet let staré, Jemný měl těžkosti zapamatovat si, kde a s kým byl před nějakými deseti lety. A posunul-li se ještě víc do minulosti, jeho paměťová banka byla prázdná. Jako by jeho mysl měla dispozice jen k tomu, aby uchovala. minimum podrobností o minulosti, tak aby si učinil přítomnost snesitelnou. Zbytek zůstal opomenut. Tajil svou podivnou omylnost téměř přede všemi svými známými a pokud byl tlačen ke zdi, detaily si vykonstruoval. Nijak zvlášť mu to nevadilo. Jelikož nevěděl, co to znamená mít minulost, nechyběla mu. Dal si dohromady z konverzace jiných, že i když snad dovedli o svém dětství a dospívání mluvit s jistotou, většina. z toho byly klepy a domněnky; něco pak byl pustý výmysl.
A vůbec nebyl ve svém ignoranství osamocený. Judith se mu jednou svěřila, že i ona má nejistý přehled o své minulosti, i když tenkrát byla opilá a vehementně to popřela, sotva tohle téma znovu vytáhl na světlo. Takže mezi přáteli ztracenými a přáteli zapomenutými se cítil v sobotu večer hrozně sám, a když zazvonil telefon, zvedl sluchátko s jistým povděkem.
"Tady Furie," řekl. Dnes večer se cítil jako Furie. Linka byla živá, ale nedostalo se mu žádné odpovědi. "Kdo je tam?" řekl. Ticho. Popuzeně sluchátko položil. O několik vteřin později zazvonil telefon nanovo. "Kdo ksakru volá?" dožadoval se, a tentokrát mu odpověděl vybraně hovořící muž, třebaže zas jen další otázkou.
"Hovořím s Johnem Zachariasem?"
Jemný si uvědomil, že mu tak neříkají moc často.
"S kým mluvím?" řekl znovu.
"Setkali jsme se jen jednou. Pravděpodobně se na mě nepamatujete. Charles Estabrook."
Někteří lidé setrvávali v paměti déle než ostatní. Estabrook mezi ně patřil. Chlap, který polapil Jude, když padala z provazu. Typický urozený Angličan, příslušník nižší šlechty, okázalý, žoviální a…
"Velmi rád bych se s vámi sešel, jestli je to možné." "Nemyslím, že si máme my dva co říct."
"Jde o Judith, pane Zachariasi. O záležitost, kterou jsem vázán držet nejpřísnější tajnosti, ale je to, beze vší nadsázky, nesmírně důležité." Ta kostrbatá věta Jemného otrávila. "Tak to vyklopte," řekl. "Do telefonu ne. Uvědomuji si, že tato prosba přichází bez upozornění, ale snažně vás prosím, aby jste ji zvážil."
"Stalo se. A povídám ne. Nemám zájem se s vámi sejít." "Ani se škodolibě popást očima?" "Na čem?"
"Na skutečnosti, že jsem o ni přišel," odpověděl Estabrook. "Odešla ode mne, pane Zachariasi, stejně jako od vás. Před třiatřiceti dny." Ta přesnost vydala za celý román. On snad nakonec nepočítal jen dny, ale i hodiny. Možná i minuty.
"Nemusíte chodit ke mně domů, pokud si to nepřejete. Vlastně, abych byl upřímný, byl bych radši, kdybyste nešel."
Mluvil, jako by Jemný s tou schůzkou musel souhlasit, ale on i tak (i když to ještě nevyslovil) věděl, že mu přikývne.
2
Bylo to docela určitě drsné, vytáhnout člověka Estabrookova věku ven do studeného dne a nutit ho, aby se šplhal do kopců, ale Jemný ze zkušenosti věděl, že se člověk musí spokojit s tím, co život přináší. A z Parlamentního vrchu byl hezký výhled na Londýn, dokonce i v podmračeném dni. Vítr byl rezavý a jako obvykle v neděli byl na kopci houf lidí, kteří pouštěli draky podobné barevným svíčkám visícím do větrného nebe. Výstup připravil Estabrooka o dech, ale zdál se být potěšen, že Jemný vybral tohle místo.
"Nebyl jsem tady nahoře celé roky. Má první manželka sem ráda chodívala pozorovat draky."
Vyndal z kapsy lahvičku brandy a nabídl nejdřív Jemnému. Ten odmítl.
"Ta zima zalézá člověku až do morku. Jedna z nevýhod stáří. Výhody musím teprve objevit. Kolik je vám?"
Než by se přiznal, že neví, řekl Jemný: "Skoro čtyřicet."
"Vypadáte mladší. Vlastně jste se málo změnil od doby, kdy jsme se viděli poprvé. Pamatujete se? Na té aukci? Byl jste tam s ní. Já ne. To byl ten diametrální rozdíl mezi námi. S ní, bez ní. Toho dne jsem vám záviděl tak, jak jsem nikdy nezáviděl žádnému muži; jen proto, že jste ji měl po boku. Později jsem si samozřejmě všiml stejného pohledu na tvářích ostatních mužů…"
"Nepřišel jsem sem proto, abych si vyslechl tohle," řekl Jemný.
"Ne, to je mi jasné. Ovšem pro mne je nezbytné, abych vyjádřil, jak moc mi byla drahá. Počítám ty roky s ní za nejlepší v mém Životě. Jenže pochopitelně to nejlepší nemůže trvat věčně, viďte, neboť jak by potom byly nejlepší?" Opět se napil. "Víte, nikdy o vás nemluvila," pokračoval. "Snažil jsem se ji k tomu vyprovokovat, ale ona řekla, že vás docela pustila z hlavy – zapomněla na vás, řekla – což je samozřejmě hloupost…"
"Já tomu věřím."
"Nevěřte," pospíšil si Estabrook. "Byl jste její provinilé tajemství."
"Proč se mi pokoušíte zalichotit?"
"Je to pravda. Nepřestala vás milovat, celou tu dobu, co byla se mnou. Proto teď spolu mluvíme. Protože to vím a myslím si, že vy také."
Ani jednou až doposud nevyslovili její jméno, snad z pověrčivosti. Byla ona, její, žena; absolutní a neviditelná síla. Zdálo se, že její muži stojí nohama na pevné zemi, ale po pravdě řečeno byli unášeni jako draci, uvázaní provazem k realitě jen vzpomínkou na ni.
"Spáchal jsem něco hrozného, Johne," řekl Estabrook. Lahvičku měl znovu u rtů. Několikrát si loknul, pak ji zašrouboval a uložil zpátky do kapsy. "A hořce toho lituji."
"Co?"
"Půjdeme ještě kousek?" navrhl Estabrook a přejel pohledem po lidech pouštějících draky, kteří byli jak příliš daleko, tak příliš zabráni do své záliby, než aby poslouchali. Ale cítil se nesvůj, že se svěřuje se svým tajemstvím, dokud nezvětšil vzdálenost mezi svou zpovědí a jejich ušima alespoň na dvojnásobek. Když se rozpovídal, mluvil jednoduše a prostě. "Nevím, co mě to posedlo za šílenství," řekl, "ale před nedávném jsem s kýmsi uzavřel smlouvu, aby ji zabil."

"Co že jste uzavřel?"
"Odpuzuje vás to?" Co myslíte? Jasně že mě to odpuzuje."
"Je to ta nejvyšší forma oddanosti, víte, chtít raději ukončit něčí existenci, než dovolit, aby dál žil bez vás. Je to láska nejvyššího řádu."
"Je to zmagořená posedlost."
"Jistě, to také. Ale nemohl jsem snést… proste nemohl snést… pomyšlení, že bude naživu, ale já s ní nebudu… "Jeho přednes se teď bortil; slova se utápěla v slzách. "…Byla mi tak drahá…"
Jemného myšlenky se zaobíraly jeho posledním rozhovorem s Judith. Zpola utopený telefonní hovor z New Yorku, který skončil a nic nebylo řečeno. Tušila snad tehdy, že je její život ohrožen? Pokud ne, věděla to teď? Můj bože, je vůbec ještě naživu? Popadl Estabrooka za klopu stejně prudce, jako strach popadl jeho.
"Nepřitáhl jste mě sem doufám proto, abyste mi řekl, že je mrtvá!"
"Ne. Ne," protestoval, aniž by se pokusil vyprostit se ze sevření Jemného. "Najal jsem toho chlapa a chci ho odvolat…"
"Tak to udělejte," řekl Jemný a pustil kabát.
"Nemohu."
Estabrook zajel rukou do kapsy a vytáhl list papíru. Soudě podle jeho pomuchlaného stavu, byl nejprve vyhozen a pak znovu vybrán z koše.
"Tohle přišlo od muže, který pro mě toho zabijáka našel," pokračoval. "Doručili mi to domů v noci před dvěma dny. Byl zřejmě opilý, nebo nadrogovaný, když to psal, ale je z toho patrné, že očekává, že ve chvíli, kdy to já budu číst, bude už on mrtvý. Předpokládám, že má pravdu. Neozval se. Byl mou jedinou spojkou na toho vraha."
"Kde jste se s tím mužem seznámil?"
"Našel si mě."
"A s tím zabijákem?"
"Sešel jsem se s ním někde na jih od řeky, nevím kde. Byla tma. Neorientoval jsem se. Kromě toho, nebude tam. Odjel za ní."
"Tak ji varujte."
"Zkoušel jsem to. Mé telefony nebere. Má teď nového milence. Prahne po ní stejně jako já. Moje dopisy, telegramy, všechny je dostávám zpátky neotevřené. Ale on nebude schopný ji ochránit. Ten chlap, kterého jsem najal… jmenuje se Pie…"
"Co to je? Něco jako krycí jméno?"
"Nevím," zavrtěl hlavou Estabrook. "Nevím nic, až na to, že jsem spáchal něco neodpustitelného a vy mi musíte pomoci to odčinit. Musíte. Ten chlap, tenhle Pie, je smrtonoš."
"Proč si myslíte, že vyslyší mě, když nepopřeje sluchu vám?"
"Neexistuje žádná záruka. Ale jste mladší, zdatnější muž a měl jste určité… zkušenosti, co se týká kriminálního myšlení. Máte větší šanci dostat se mezi ní a Pieho než já. Dám vám pro toho vraha peníze. Můžete ho vyplatit. A zaplatím za to, kolik si řeknete. Jsem bohatý. Jen ji ale varujte, Zachariasi, a přesvědčte ji, aby se vrátila domů. Nemohu si vzít její smrt na svědomí."
"Na tohle je trochu pozdě myslet."
"Dělám, co můžu, abych to napravil. Jsme domluveni?"
Stáhl si koženou rukavici a chystal se, že potřese Jemnému rukou.
"Rád bych měl ten dopis od vaší spojky," řekl Jemný.
"Skoro to nedává smysl," odvětil Estabrook.
"Jestli je mrtvý a ona taky zemře, ten dopis je důkaz, ať už dává smysl nebo ne. Dejte mi ho, nebo je konec s ujednáním."
Estabrook sáhl do náprsní kapsy, jako by se chystal dopis vytáhnout, ale jakmile se ho dotkl prsty, zaváhal. Přes všechny řeči o čistém svědomí a o tom, že Jemný je jediný, kdo ji může zachránit, se mu vůbec nechtělo mu ten dopis předat.
"Myslel jsem si to," řekl Jemný. "Chcete mít jistotu, že vina padne na mě, kdyby se něco stalo. Tak jděte do prdele."
Otočil se zády k Estabrookovi a vyrazil dolů z kopce. Estabrook se za ním rozeběhl a volal na něj, ale Jemný nezpomalil. Nechal ho běžet.
"Dobrá!" uslyšel za sebou. "Dobrá, tumáte! Tumáte!"
Jemný zpomalil, ale nazastavil se. Estabrook, zpěněný námahou, ho dohonil.
"Dopis je váš," řekl.
Jemný ho vzal a uložil bez nahlédnutí do kapsy. Bude mít hromadu času si ho prostudovat za letu.

KAPITOLA ŠESTÁ

1

Chantovo tělo objevil následující den třiadevadesátiletý Albert Burke, který ho našel při hledání svého zatoulaného voříška Torpíka. Zvíře už z ulice větřilo to, co jeho majitel začal cítit teprve když vylézal do schodů a mezi nadávkami pískal na svého voříška: hnijící tkáň v nejhořejším patře. Na podzim roku 1916 bojoval Albert za vlast na řece Sommě, kde kolikrát sdílel zákopy se svými mrtvými kamarády celé dny. Pohled na smrt a její zápach ho nevyvedl z rovnováhy. Jeho veselá reakce na objev vlastně dodala příběhu na pikantnosti, když se dostal do večerních zpráv, a zajistila mu větší pozornost, než jaké by se mu jinak dostalo; a tento zájem na oplátku popohnal pátrání oka spravedlnosti po totožnosti mrtvého muže. Během dne byl sestaven portrét zemřelého, jak mohl asi za živa vypadat, a do středy ho jakási žena bydlící na obecním pozemku jižně od řeky identifikovala jako svého souseda, pana Chanta.

Prohlídka jeho bytu vynesla na denní světlo druhý obrázek, tentokrát ne Chantova těla, ale o jeho životě. Závěrem policie bylo, že mrtvý provozoval jakési obskurní náboženství. V reportáži stálo, že jeho pokoji dominoval malý oltář ozdobený seschlými hlavami zvířat, jež soudní lékaři nebyli schopni určit, a jeho střední část sestávala z modly tak jednoznačně sexuální povahy, že se žádné noviny neodvážily otisknout její skicu, natož pak fotografii. Obzvláště bulvární plátky se z tohoto Příběhu radovaly, hlavně proto, že ony artefakty patřily muži, o kterém se teď soudilo, že byl zavražděn. Se stěží zakrývaným rasismem psaly komentáře a úvodníky o přílivu cizích perverzních náboženstvích. S tímhle a s líčením Burkeho zážitků od Sommy Chantova smrt upoutala pozornost a přinesla mnoho palcových titulků. Tato skutečnost nezůstala bez následků. Způsobila vzedmutí vlny pravicových útoků na mešity na londýnských periferiích, zapříčinila volání po demolici bloku, kde Chant bydlel, a přivedla Dowda do jisté věže na Velké bráně, kam byl předvolán místo svého nepřítomného pána, Estabrookova bratra, Oscara Godolphina.

2

V osmdesátých letech osmnáctého století, kdy byl Highgateský kopec tak strmý a cesta na něj tak rozježděná, že se zpravidla povozy nedokázaly vypořádat se stoupáním, a kdy jízda do města byla natolik nebezpečná, že rozumný člověk u sebe přechovával pistole, kupec jménem Thomas Roxborough vystavěl v uličce Hornsey krásný dům, který pro něj navrhl Henry Holland. V té době z něho byl hezký výhled: jižně až k řece; na sever a na západ na bujné pastviny sahající až k mrňavé vesničce Hampstead. První výhled je pro turisty pořád ještě dosažitelný z mostu klenoucího se přes Archway Road, ale Roxboroughův pěkný dům nenávratné vzal za své a nahradil ho v pozdních třicátých letech anonymní desetipodlažní činžák zasunutý dál od ulice. Mezi ním a silnicí se tyčí clona dobře udržovaných stromů, ne dostatečně hustých na to, aby budovu utajila docela, ale dost na zastínění velmi nenápadné, takřka neviditelné stavby. Jediná pošta, která sem docházela, byly oběžníky a státní listiny, takové nebo onaké. Žádní nájemníci, ani jednotlivci, ani firmy. A přece Roxboroughovu Věž její majitelé (vždy zhruba jednou měsíčně se ve jménu muže, jenž vlastnil tuto parcelu před dvěma sty lety a jenž ji odkázal spolku, který založil, sešli v jediné místnosti v nejvyšším patře budovy) udržovali v dobrém stavu.

Tihle muži a ženy (celkem jich bylo jedenáct), kteří se zde scházeli a několik hodin hovořili, a kteří žili málo pozoruhodnými životy, byli pokračovateli hrstky nadšenců, kterou kolem sebe Roxborough shromáždil za temných dnů následujících po krachu Usmíření. Zápal už vyčpěl, nezůstalo v nich nic víc než povšechné chápání Roxboroughova záměru založit to, co on pojmenoval Spolek Tabula Rasa neboli Čistý štít. Ale i beztak se scházeli, částečně proto, že v jejich raném dětství si je jeden nebo druhý z rodičů, obvykle (ale ne vždy) otec, vzal stranou a řekl jim, že na ně připadne velká zodpovědnost: uchovávat svědomitě chráněné tajemství; a částečně proto, že Spolek se o sebe staral sám. Roxborough byl bohatý člověk se schopností odhadnout situaci. Za svého života skoupil značně rozlehlé pozemky, a zisky, které se z těchto investic kumulovaly, vzrůstaly, jak se rozpínal Londýn. Výhradním správcem peněz byl Spolek, i když fondy byly tak rafinovaně napojeny přes společnosti a agenty, kteří ani nevěděli, jakou v daném systému hrají roli, že nikdo sloužící Spolku neměl nejmenší tušení o jeho existenci.

Takto vzkvétala Tabula Rasa svým zvláštním, bezúčelným způsobem, scházela se k rozhovorům o tajemstvích, která zachovávala (jak Roxborough nařídil), a ze svého sídla na Highgateském kopci se těšila pohledem na město.

Kuttner Dowd byl uvnitř několikrát, ale nikdy se nezúčastnil shromáždění Spolku jako dnes večer. Jeho zaměstnavatel, Oscar Godolphin, byl jedním z oněch jedenácti, na které byl přenesen vášnivý plamen Roxboroughova záměru, i když určitě žádný z nich nebyl tak dokonalý pokrytec jako Godolphin, který byl jak členem Spolku, potírajícího veškeré magické činnosti, tak zaměstnavatelem (Godolphin by řekl majitelem) bytosti vyvolané magií v tomtéž roce, kdy se udala tragédie, která vznik Spolku zapříčinila.

Tou bytostí byl samozřejmě Dowd, jehož existence byla členům Spolku známá, ale už ne tak jeho původ. Kdyby ano, nikdy by ho sem nepovolali a neumožnili mu do posvátné Věže přístup. Spíše by byli vázáni Roxboroughovým výnosem a i za cenu jakékoli újmy na těle, duši či zdravém rozumu, jež by jim to mohlo přinést, by ho zlikvidovali. Rozhodně k tomu měli vhodné lidi; nebo alespoň prostředky, jak je získat. Věž údajně skýtala přístřeší knihovně monografií, zaklínačích knih, naučných slovníků a prvotřídních sborníků shromážděných Roxboroughem a skupinou mágů Pátého dominia, kteří zpočátku pokus o Usmíření podporovali. Jedním z těch mužů byl Joshua Godolphin, hrabě Bellinghamský. On a Roxborough ony neblahé události v půli léta, už téměř před dvěma sty let, přežili, ale většina jejich drahých přátel nikoli. Kolovaly zvěsti, že se Godolphin po tragédii uchýlil na své venkovské sídlo a nikdy už se neodvážil mimo jeho hranice. Zato Roxborough, za dnů pohromy nejpragmatičtější ze skupiny, zachránil okultní knihovny svých mrtvých kolegů a poschovával tisíce svazků ve sklepě svého domu, kde už nemohly, řečeno slovy z dopisu hraběti, "nakazit nekřesťanskými cíli duše dobrých lidí a našich drahých přátel. Musíme odnynějška držet působení této proklaté magie daleko od našich břehů." To, že knihy nezničil, ale pouze schoval pod zámek, však svědčilo o určité vnitřní nerozhodnosti. I přes hrůzné scény, které shlédl, a prudkost svého odporu, si přece malá část jeho osoby uchovala fascinaci, jež původně svedla jeho, Godolphina a jejich souputníky a experimentátory dohromady. Dowd se chvěl rozrušením, když postával v prosté chodbě Věže a uvědomoval si, že někde poblíž se nachází největší sbírka spisů o magii shromážděných na jednom místě (mimo území Vatikánu) a že v nich by se dočetl o mnohých rituálech pro křížení nebo odeslání bytostí jako je on sám. On nebyl z tradiční hmoty, ze které byli stvořeni pomocníci, to je jisté. Většina z nich se jen hloupě uculovala, byli to bezduší posluhovači, vytažení svými vyvolávači z In Ova – prostoru mezi Pátým dominiem a Usmířenými – jako humři z nádrže v restauraci. On se oproti tomu živil svého Času profesionálním herectvím; a veřejnost ho pro to opěvovala. Podřízeným lidské jurisdikci se stal ne snad z vrozené tuposti, nýbrž díky bolestným mukám. Spatřil tvář samotného Hapexamendia a zpola připravený o rozum tím pohledem nedokázal odolat vyvolání a spoutání, když pak přišlo. Jeho zařikávačem byl pochopitelně Joshua Godolphin, a ten Dowdovi nakázal, že bude sloužit jeho rodu až do konce věků. Joshuův odchod do bezpečného ústraní na jeho

Pozemek vlastně Dowda osvobodil, a tak se mohl až do staříkova skonu potulovat, než bude povolán zpátky, aby poskytoval služby Joshuově synu Nathanielovi, kterému prozradil svou pravou podstatu teprve poté, co se přičinil o svou nepostradatelnost, ze strachu, aby nebyl lapen mezi vězeňskou povinností a křesťanským nadšením.
Ve skutečnosti se z Nathaniela (ještě než pro něj začal Dowd pracovat) stal prostopášník považlivých rozměrů a nemohlo mu být víc ukradeno, jaká že bytost Dowd je, pokud dotyčný dokázal obstarat tu správnou společnost. A tak to šlo dál, generace po generaci, Dowd si čas od času změnil obličej (jednoduchým trikem nebo kouzelnou formulí), aby před chřadnoucím lidským světem utajil svou dlouhověkost. Ale obava, Že jednoho dne Tabula Rasa jeho dvojakost objeví a že její lidé zapátrají ve svých knihovnách a dočtou se o nějaké zlověstné moci k jeho zničení, z jeho úvah nikdy zcela nevymizela. Zvláště pak nyní, když čekal, až si ho předvolají.
Předvolání mělo přijít teprve za hodinu a půl a po tu dobu se rozptyloval myšlenkami na představení, jejichž premiéry budou v následujícím týdnu uvedeny. Divadlo zůstalo jeho velkou láskou a sotva se našla inscenace jen trochu významná, kterou by neviděl. Na další týden měl lístky na velmi vychvalovaného Leara v Národním a za dva dny potom křeslo v přední řadě na opětovné uvedení Turandot v Koloseu. Bylo se rozhodně na co těšit, jakmile bude tenhle nešťastný pohovor za ním.
Konečně se výtah s hučením probral k životu a vynořil se z něj jeden z mladších členů Spolku, Giles Bloxham. Ve čtyřiceti vypadal Bloxham dvakrát starší. Vyžaduje to kus génia, podotkl jednou Godolphin, když hovořil o Bloxhamovi (s oblibou komentoval absurdity Spolku, hlavně když měl upito), vypadat tak sešle a naprosto ničeho nelitovat.
"Už tě můžeme přijmout," řekl Bloxham a pokývl, aby si Dowd k němu nastoupil do výtahu. "Jistě si uvědomuješ," říkal, zatímco stoupali, "že pokud bys měl nutkání byť se jen zmínit o tom, co tady uvidíš, Spolek tě vyřídí tak rychle a tak pečlivě, že ani tvoje matka nebude vědět, že jsi existoval."
Tahle přehnaná vyhrůžka zněla při Bloxhamově nosním kníkání směšně, ale Dowd hrál pokorného služebníčka.
"Chápu dokonale," přikývl.
"Je to ojedinělý postup," pokračoval Bloxham, "předvolat někoho, kdo se setkání neúčastní. Ale je výjimečná doba. Ne že by se tě to nějak týkalo."
"Přesně tak," přitakal Dowd, samá nevinnost.
Dnes večer přijme jejich žoviálnost bez dohadování, myslel si, byl si každým dnem víc a víc jistější, že se schyluje k něčemu, co zacloumá Věží do základů. Až k tomu dojde, dočká se své odplaty.
Dveře výtahu se otevřely a Bloxham nakázal Dowdovi, aby ho následoval. Chodby vedoucí k hlavnímu pokoji byly holé a bez koberců, místnost, do níž ho zavedly, byla stejná. Závěsy byly ve všech oknech zatažené, pokoji osvícenému lampami spuštěnými ze stropu vládl obrovitý stůl s mramorovou deskou. Záplava světla dopadala na šest členů (z toho dvě byly ženy) rozsazených okolo něho. Soudě podle cinkání lahví a skleniček, přeplněných popelníků a hloubavých, unavených obličejů diskutovali už mnoho hodin. Bloxham si nalil sklenku vody a zaujal své místo. Jedno místo zelo prázdnotou: Godolphinovo. Nevybídli Dowda, aby se na ně posadil, nechali ho stát u konce stolu, pod pohledy vyšetřovatelů mírné rozpačitého. Nebyla mezi nimi jediná tvář, která by vešla nějak významně do povědomí veřejnosti. Ačkoli všichni zdědili po rodinách majetek a vliv, tohle nebyli veřejní činitelé. Spolek zakazoval všem Členům otevírat si vlastní kanceláře či pojmout za životního partnera někoho, kdo by lákal a vzbuzoval zájem tisku. Pracoval obestřen tajemstvím na tom, aby zaniklo jiné. Snad právě tenhle paradox – více než kterýkoli jiný aspekt jeho náplně – ho nakonec přivede do záhuby.
Na druhém konci stolu směrem od Dowda seděl před hromadou novin (bezpochyby popsaných rozparovačskými reportážemi) profesůrek kolem šedesátky, s bílými vlasy ulízanými k lebce. Dowd znal jeho jméno z Godolphinova popisu: Hubert Shales; Oscar mu přezdíval Lenochod. Pohnul se a promluvil s obezřetností teologa se skleněnými kostmi.
"Víte, proč jste tady?" zeptal se.
"Ví," vložil se do toho Bloxham.
"Nějaké potíže s panem Godolphinem?" odvážil se Dowd.
"Není tady," řekla jedna z žen po Dowdově pravici, jejíž obličej pod výtvorem z načerno obarvených vlasů byl celý vychrtlý. Alice Tyrwhittová, odhadoval Dowd. "To je ten problém."
"Aha," přikývl Dowd.
"Kde ksakru je?" dožadoval se Bloxham.
"Cestuje," odvětil Dowd. "Myslím, že s touhle schůzkou nepočítal."
"To my taky ne," poznamenal Lionel Wakeman, zarudlý po skotské, kterou popíjel. Láhev držel v pod paží.
"Kde cestuje?" zeptala se Tyrwhittová. "Máme příkaz ho najít."
"Bohužel nevím," zavrtěl hlavou Dowd. "Jeho obchody ho zavanou všude možně po celém světě."
"Něco význačného?" zadrmolil Wakeman.
"Má celou řadu investic v Singapuru," odpověděl Dowd. "A v Indii. Chcete, abych vyhotovil podklady? Jsem si jistý, že…"
"Vykašli se na podklady!" vyštěkl Bloxham. "Chceme ho tady! Hned!"
"Bohužel nevím, kde se přesně pohybuje. Někde na Dálném Východě."
Upjatá, ale ne nepůvabná žena po Wakemanově levici se teď zapojila do rozhovoru. Při řeči zamačkávala cigaretu v popelníku. Tohle mohla být jedině Charlotte Feaverová; Charlotte-nevěstka babylonská, jak ji nazval Oscar. Je poslední z rodu Roxboroughů, prohlásil, pokud ovšem nenajde způsob, jak přivést do jiného stavu jednu ze svých přítelkyň.
"Zatraceně, tohle není žádnej klub, kterej si může navštěvovat, kdy se mu to hodí," prohlásila.
"Správně," přisadil si Wakeman. "To je omyl."

Shales zvedl jedny z novin, které měl před sebou, a mrštil jimi po stole směrem k Dowdovi.
"Předpokládám, že jste četl o tom těle, co našli v Clerkenwellu?" řekl.
"Ano. Myslím, že četl."
Shales se na několik vteřin odmlčel, jeho vrabčí očka putovala od jednoho člena k druhému. Ať už se chystal říct cokoli, způsob, jakým se věc dostane na přetřes, byl právě předmětem diskuse před Dowdovým vstupem. "Máme důvod se domnívat, že tenhle muž, ten Chant, nevznikl v tomto dominiu."
"Promiňte?" opáčil Dowd, předstíraje zmatek. "Nechápu. Dominiu?"
"Ušetřte nás své ohledupnosti," řekla Charlotte Feaverová. "Dobře víte, o čem je řeč. Oscar vás nezaměstnává pětadvacet let, aniž by se s vámi radil."
"Vím toho jen velmi málo," bránil se Dowd.
"Ale dost, abyste věděl, že bude co nevidět výročí," řekl Shales.
A hele, pomyslel si Dowd, nejsou tak hloupí, jak vypadají.
"Myslíte Usmíření?" zeptal se.
"To je přesně to, co mám na mysli. V polovině blížícího se léta…"
"Musíme to říkat?" ozval se Bloxham. "Už tak ví víc, než by měl."
Shales si přerušení nevšímal a začal znovu, když vtom jim do řeči skočil hlas, do té doby zamlklý, jenž vycházel z tělnaté postavy sedící mimo dopad světla. Dowd celou dobu čekal, až ten muž, Matthias McGann, také řekne svoje. Jestli měla Tabula Rasa nějakého vůdce, byl jím on.
"Huberte?" řekl. "Smím?"
Shales zamumlal: "Ovšem."
"Pane Dowde," začal McGann, "nepochybuji o tom, že Oscar porušil diskrétnost. Všichni máme své slabosti. Vy musíte být tou jeho. Nikdo vás neviní za to, že posloucháte. Ale tenhle Spolek vznikl za velmi specifickým účelem a příležitostně byl nucen při sledování tohoto účelu jednat s krajní tvrdostí. Nebudu zabředávat do podrobností. Přesně jak říká Giles, jste zasvěcenější víc, než by si kdokoli z nás přál. Ale věřte mi, že umlčíme kohokoli a všechny do jednoho, kdo vystaví toto dominium nebezpečí."
Naklonil se dopředu. Jeho tvář byla tváří muže bodré povahy, momentálně nešťastného ze svého údělu.
"Hubert se zmínil, že se blíží jakési výročí. Tak je to. A jisté síly, jejichž zájmem je podvracení zdravého rozumu tohoto dominia, se možná chystají to výročí oslavit. Tohle –" ukázal na noviny "– je doposud jediný důkaz, v němž jsme podobné přípravy odhalili, ale pokud jsou ještě i jiné, Spolek a jeho agenti jim bleskurychle udělají přítrž. Chápete?"
Nečekal na odpověď. "Takováhle věc je velmi nebezpečná," pokračoval. "Lidé se v tom začnou šťourat. Vědci. Zasvěcenci. Začnou se vyptávat a domýšlet se."
"Snad chápu, čím by mohli být nebezpeční," řekl Dowd.
"Nepodlejzej, ty malej samolibej parchante," vybuchl Bloxham. "My všichni víme, co s Godolphinem děláte. Pověz mu to, Huberte!"
"Dostaly se mi do ruky nějaké pozůstalé věci… nepozemského původu… Stopy, jak to vypadá, vedou zpátky k Oscaru Godolphinovi."
"To nevíme," vložil se do toho Lionel. "Ti dva si vymýšlejí." Mně důkazy o Godolphinově vině stačí," řekla Alice Tyrwhittová, "a jeho jakbysmet."
"To si vyprošuji," ohradil se Dowd.
"Zapletl ses do magie," vykřikoval Bloxham. "Přiznej se!" Vstal a udeřil do stolu. ‚Přiznej se!"
"Posad' se, Gilesi," řekl McGann.
"Podívejte se na něj," nenechal se zastavit Bloxham a ukázal na Dowda ukazovákem. "Ať se propadnu, jestli je nevinný."
"Řekl jsem posaď se," opáčil McGann, zvyšuje vůbec poprvé hlas. Bloxham se zahanbeně posadil. "Tady nejsi před soudem," řekl McGann Dowdovi. "Godolphin, to je ten, koho chceme."
"Takže ho najděte," doplnila Feaverová.
"A až ho najdete," řekl Shales, "povězte mu, že mám pro něj několik věciček, které asi pozná."
Kolem stolu se rozhostilo ticho. Několik hlav se otočilo k McGannovi. "Myslím, že to je všechno," prohlásil. "Pokud ovšem k tomu nemáte co říct."
"Myslím, že ne," odpověděl Dowd.
"Pak můžete jít."
Dowd odešel beze slova, eskortován Charlottou Feaverovou až k výtahu a tam ponechán o samotě, aby sjel dolů bez doprovodu. Jsou informováni lépe, než si představoval, ale ještě jim zbývá kus cesty k tomu, aby uhodli pravdu.
Cestou zpátky k Regent's Park Road se probíral úryvky rozhovoru a ukládal si je do paměti pro pozdější citace. Wakemanovy opilé postranní poznámky; Shalesovu neuváženost; McGanna, uhlazeného jako samet. Zopakoval si tohle všechno ke Godolphinově ponaučení, zvláště pak ten křížový výslech o místě pobytu nepřítomného.
Někde na Východě, řekl Dowd. Ve východním Yzordderrexu, možná v Kesparatech postavených blízko přístavu, kde se Oscar rád handrkoval o kontraband dovezený z Hakarideku nebo z Ostrovů. Jestli je tam, nebo někde jinde, neexistuje způsob, jak by ho Dowd mohl vyzvednout. Přijede, až přijede, a Tabula Rasa bude muset počkat, i když čím déle bude pryč, tím víc roste pravděpodobnost, že někdo z jejích řad vyjádří nahlas podezření, které v sobě někteří z nich docela jistě chovali: Godolphinovo obchodování s talismany a lehkými děvami bylo jen špičkou ledovce. Možná ho dokonce podezřívali z toho, že podniká výpravy.
Nebyl samozřejmě jediným člověkem z Pátého, který jezdil na vyjížďky do dominií. Ze Země existovala spousta cest do Usmířených dominií, některé bezpečnější než jiné, ale všechny byly používány jen příležitostně a ne vždy mágy. Vlastní

způsob překročení si našli básníci (a někdy také zpět, aby povyprávěli); za staletí zrovna tak i hezká řádka knězů a poustevníků, meditujících o své podstatě tak hluboce, že je In Ovo obchvátilo a vychrlilo do jiného světa. Získat přístup mohla kterákoli duše sdostatek zoufalá, či pod vlivem inspirace. Ale jen málo lidí (podle Dowdovy zkušenosti) si z toho udělalo takovou všední věc jako Godolphin.
Tohle byla nebezpečná doba pro podnikání podobných vyjížděk, jak tady, tak tam. Usmířená dominia byla přes sto let pod vládou yzordderrexského Autarchy a pokaždé, když se Godolphin vrátil z cesty, přivážel s sebou zprávy o nových známkách nepokojů. Od hranic Prvního dominia po město Patashoqua a satelitní města ve Čtvrtém se zvedaly hlasy, jejichž cílem bylo rozdmýchat rebelii. Doposud nedospěly k názorové shodě co se týče postupu, jak Autarchovu tyranii svrhnout. Šlo zatím pouze o ohniska nepokoje, který pravidelně propukal ve vzpouru nebo demonstraci, vůdci takových vzbouření však byli vždy objevení a popraveni. Ve skutečnosti byly Autarchovy represe někdy ještě daleko drakoničtější. Celé komunity byly zlikvidovány ve jménu yzordderrexského hegemona. Kmeny a nárůdky zbaveny svých bohů, půdy a práv se rozmnožovat, jiné jednoduše vyhlazeny při pogromech, kterým Autarcha osobně přihlížel. Ale žádná z těchto hrůz Godolphina od cestování po Usmířených dominiích neodradila. Možná to však dokážou události dnešního večera, alespoň než bude podezření Spolku utlumeno.

I když to bylo únavné, Dowd věděl, že pokud jde o to, kam půjde dnes v noci, nemá jinou možnost: na Godolphínův Pozemek a do letohrádku v jeho opuštěných prostorách, který byl místem, odkud Oscar odjížděl. Tam počká (jako pes posmutnělý z nepřítomnosti svého pána) až do Godolphinova návratu. Oscar není jediný, kdo si bude muset v blízké budoucnosti obstarat nějaké výmluvy: on také. Zabití Chanta se tehdy zdálo být rozumným tahem – a (samozřejmě) příjemným rozptýlením na večer, kdy zrovna nehráli žádné představení, na které by chtěl jít –ale Dowd neodhadl rozruch, který tím způsobí. Při zpětném pohledu to bylo naivní. Anglie miluje vraždu a nejraději se záhadou. A navrch s tím panem Burkem od Sommy a malým počtem politických skandálů… To všechno se proti němu spiklo a posmrtně Chanta proslavilo. Měl smůlu. Bude se muset připravit, že Godolphin bude pěnit. Nezbývá než doufat, že úzkost z podezření Spolku ho zcela zaměstná. Godolphin bude potřebovat Dowdovu pomoc – a člověk, který potřebuje svého psa, ví, že ho nesmí nakopnout příliš tvrdě.
KAPITOLA SEDMÁ
1
Jemný zavolal z letiště Kleinovi pár minut předtím, než chytil svůj let. Předložil Chesterovi upravenou verzi případu (o Estabrookových vražedných intrikách nepadlo ani slovo), vysvětlil mu, že Jude je nemocná a vyžádala si jeho přítomnost. Klein se zdržel všech komentářů, což Jemný neočekával. Jednoduše prohlásil, poněkud unaveně, že jestli tedy stojí Jemného slovo za tak málo, po tom všem úsilí, které on, Klein, vynaložil, jen aby pro něj získal práci, pak je asi nejlepší skončit jejich obchodní vztah hned. Jemný ho prosil ještě o špetku shovívavosti a na to Klein řekl, že zavolá do Jemného ateliéru za dva dny, a pokud se nedočká odpovědi, bude tomu rozumět tak, že jejich ujednání už neplatí, "To tvý nádobíčko bude tvoje smrt," podotkl, když končil hovor.
Let dal Jemnému dost času, aby přemýšlel jak o téhle poznámce, tak
o rozhovoru na Dračím kopci, protože vzpomínka na něj ho nepřestávala znepokojovat. Během samotné rozmluvy jím nejprve zmítala nedůvěra, pak nevěřícnost, znechucení, až konečně Estabrookův návrh přijal. Ale i přesto, že ten chlap svému slovu dostál a na cestu ho štědře finančně zajistil, čím víc si Jemný omílal v paměti jejich konverzaci, tím více v něm ona první reakce – nedůvěra – ožívala. Jeho pochyby kroužily kolem dvou úlomků Estabrookova příběhu: vraha samotného (toho pana Pie najatého odnikud) a hlavně pak kolem muže, který Estabrooka jeho najatému pomocníkovi představil: Chanta, jehož smrt byla v uplynulých několika dnech trhákem masmédií.

Dopis zemřelého byl skoro nesrozumitelný (jak ostatně Estabrook varoval), sklouzával od kazatelské rétoriky k opiovému výmyslu. Skutečnost, že Chant, který věděl, že bude zavražděn (alespoň to bylo nevyvratitelné), se vůbec dobrovolně rozhodl pro tuhle nesmyslnou slovní skládanku na papíře, která měla předat životně důležitou informaci, bvla důkazem považlivé duševní poruchy. O kolik vyšinutější byl potom člověk jako Estabrook, který takhle potrhlý obchod uzavřel? A ze stejného důvodu – nebyl Jemný snad dokonce ještě bláznivější, když se nechával zaměstnávat potrhlým zaměstnavatelem?
Uprostřed všech těchto fantazií a kliček však vyvstávaly dva nezvratné fakty: smrt a Judith. Smrt zastihla Chanta ve zpustlém dome v Clerkenwellu – o tom nemohlo být sporu. Judith, nevědoucí nic o manželově zášti, se pravděpodobně stane jejím příštím terčem. Jeho úkol byl jednoduchý. Zakročit.

Zapsal se v hotelu na rohu 52. ulice a Madisonovy chvilku po páté odpoledne newyorského času. Ze svého okna ve čtrnáctém patře měl výhled na město, ale scéna měla k přivítání daleko. Hořká nadílka deště, vyhrožující zhoustnutím až do sněžení, začala padat, už když vjížděl po silnici od Kennedyho letiště, a předpovědi počasí slibovaly zimu a ještě větší zimu. To mu ale vyhovovalo. Popelavá tma a kvílení klaksonů a brzd, stoupající odzdola z křižovatky, přesně zapadaly do jeho nálady, navozené cestováním. Stejně jako Londýn byl i New York městem, kde míval kdysi přátele, ale ztratil je. Jedinou tvář, kterou bude hledat, je Judithina.
Nemělo smysl pátrání oddalovat. Objednal si v recepci kávu, osprchoval se, napil, oblékl si nejtlustší svetr, koženou bundu, manšestrové kalhoty a těžké boty – a vyrazil. Sehnat taxík bylo obtížné a po deseti minutách čekání v řadě pod hotelovým přístřeškem se rozhodl, že půjde několik bloků k centru pěšky a chytne si projíždějící taxík, když bude mít štěstí. Jestli ne, zima mu provětrá hlavu. Než došel k 70. ulici, plískanice se změnila v mrholení a on kráčel svižně dál. Deset bloků odtud se Judith chystala k nějaké časně večerní činnosti: snad koupání nebo oblékání, než večer vyrazí do města. Deset bloků, jeden za minutu. Deset minut, než stane venku před místem, kde ji najde.

2
Marlin se choval od přepadení starostlivě jako manžel, který zhřešil. Volal jí ze své kanceláře téměř každou hodinu a několikrát nadhodil, že by si možná ráda promluvila s psychoanalytikem, nebo aspoň s některým z jeho přátel, kteří byli na ulici na Manhattanu přepadeni nebo okradeni. Nabídku zamítla. Fyzicky na tom byla vcelku dobře. Psychicky rovněž. I když slyšela, že oběti napadení často trpěly opožděnou reakcí – mimo jiné depresí a nespavostí –, žádná ji zatím nepostihla. To, co ji v noci drželo vzhůru, byla záhadnost příhody, která ji potkala. Kdo byl On, ten muž, který ji znal jménem, který se vzchopil po srážce, jež ho měla najisto na místě zabít, a přesto se mu podařilo utéci? A proč si promítla na jeho tvář podobu Johna Zachariase? Dvakrát užuž začala Marlinovi o setkání v Kvetoucím údolí a pak venku vyprávět; dvakrát odvedla konverzaci na poslední chvíli jinam. Nedokázala čelit jeho vlídné blahosklonnosti. Bylo na ní, aby tuhle hádanku rozpletla, a kdyby se s ní svěřila moc brzy, nebo možná vůbec, třeba by se pak rozluštění ukázalo být nemožné.
Prozatím Marlinův byt skýtal pocit bezpečí. Sloužili zde dva vrátní: ve dne Sergio a v noci Freddy. Marlin jim oběma dal podrobný popis útočníka a instrukce, aby nepouštěli nahoru do druhého patra nikoho bez svolení paní Oděli, ale i tak měli návštěvníka doprovodit až ke dveřím apartmá a eskortovat ho ven, pokud by se hostitel rozhodl, Že návštěvu nepřijme. Nikdo jí nemůže ublížit, dokud zůstane za zavřenými dveřmi. Vyhlídka na dnešní večer byla taková, že Marlin bude pracovat až do devíti, a pak si naplánovali večeři. Rozhodla se proto strávit podvečer rozdělováním a balením dárků, které nashromáždila při svých četných výpadech na Pátou avenue. Osladila si dřinu vínem a hudbou. Marlinovu sbírku desek tvořily převážně svůdnické písničky z doby jeho dospívání v šedesátých letech, což jí výborně sedlo. Zatímco se s tím piplala, hrála si na zahaleče a popíjela dobře chlazený Sauvignon a byla více než spokojená se svou vlastní společností. Co chvíli od té spleti stužek a hedvábného papíru vstala a šla se podívat k oknu na zimu. Sklo bylo zarosené. Neotřela ho. Ať se svět rozostří. Neměla na něj dnes večer náladu.
Když došel Jemný ke křižovatce, u jednoho z oken ve druhém podlaží tála jakási žena a jen se tak upřeně dívala do ulice. Pozoroval ji několik vteřin a teprve bezmyšlenkovitý pohyb ruky, kterou zvedla k zátylku projela si s ní v dlouhých vlasech, identifikoval siluetu jako Judith. Ani jednou se neotočila, což by naznačilo přítomnost někoho dalšího v pokoji. Prostě jen upíjela ze sklenky, přejížděla si rukou po temeni a sledovala ponurou noc. Myslel si, že bude jednoduché se k ní přiblížit, ale teď, pozoruje ji takhle zpovzdálí, došel k jinému závěru.
Když ji uviděl poprvé – před spoustou let – pocítil něco velmi blízkého panice. Celým jeho organismem zacloumaly mdloby, jak ho při pohledu na ni opouštěla síla. Svádění, které následovalo, bylo jak vzdáním pocty, tak odplatou; pokus ovládnout někoho, kdo nad ním uplatňoval autoritu, jež se vzpírala psychoanalýze. Do dnešního dne téhle autoritě neporozuměl. Judith byla jistě kouzelná žena, ale on koneckonců znal jiné, stejně okouzlující, a nepanikařil z nich. Co na ní bylo tak zvláštního, že ho to nyní uvrhlo do takového zmatku, přesně jako tenkrát? Pozoroval ji, dokud od okna neodešla, potom pozoroval okno, kde stála, ale to (a také chlad v nohách) ho nakonec unavilo. Potřeboval vzpruhu: před zimou a před tou ženskou. Opustil roh ulice a táhl se několik bloků na východ, až narazil na bar, kde do sebe obrátil dva bourbony a z hloubi duše si přál, aby byl závislý na alkoholu a ne na opačném pohlaví.

Při zvuku cizincova hlasu vstal Freddy, noční hlídač, s bručením ze své sedačky v zastrčeném koutku vedle výtahu. Skrz železné, jemně tepané žebroví a neprůstřelné sklo předních dveří se rýsovala přízračná postava. Nedokázal přesně určit její obličej, ale byl si jistý, že toho návštěvníka nezná, což bylo neobvyklé. Pracoval v téhle budově pět let a znal jména většiny hostů hotelových nájemníků. S reptáním prošel zrcadlovým vestibulem a stáhl pupek, když se zahlédl. Potom ztuhlými prsty odemkl dveře. Když je otevřel, došel mu jeho omyl. I přesto, že mu prudký závan větru rozslzel oči a rozmazával tak návštěvníkovy rysy, znal je velmi dobře. Jak to, že nepoznal vlastního bratra? Zrovna se chystal mu zavolat a zjistit, co je nového v Brooklynu, když vtom zaslechl ten hlas a klepání na dveře.
"Co tady děláš, Fly?"
Fly se usmál tím svým úsměvem, kterému chyběl jeden zub. "Řek jsem si, že se stavím."
"Máš nějaké starosti?"
"Ne, všechno je v pohodě," odvětil Fly. Navzdory důkazům o svých zdravých smyslech se Freddy cítil celý nesvůj. Stín na schodech, vítr v očích, sama skutečnost, že Fly je tady, když přitom nikdy přes týden, do města nejezdil: to všechno vytvářelo situaci, kterou nedokázal tak docela pochopit.
"Co chceš?" zeptal se. "Tady nemáš být."
"No ale jsem," řekl Fly a protáhl se kolem Freddyho do foyeru. "Myslel jsem, že mě uvidíš rád."
Freddy nechal dveře s prásknutím zavřít, neboť stále ještě zápasil se svými myšlenkami. Ale opustily ho stejně jako ve snu. Nedokázal si pospojovat Flyovu přítomnost se svými pochybnostmi na dostatečně dlouhou dobu, aby mu došlo, jak spolu souvisejí.
"Asi se porozhlídnu kolem," říkal zrovna Fly a namířil si to k výtahu.
"Počkej! To nesmíš."
"A co asi udělám? Založím tady požár?"
"Řekl jsem ne!" zopakoval Freddy a nehledě na rozmazané vidění vyrazil za Flyem. Předstihl ho a postavil se mezi bratra a výtah. Pohyb mu vyrazil slzy z očí, a když se zastavil, uviděl návštěvníka jasně.
"Ty nejsi Fly!" vydechl.
Ustoupil ke koutku vedle výtahu, kde schovával svou zbraň, ale cizinec nelenil. Přitáhl si Freddyho a pohybem, který se zdál být pouhým švihnutím zápěstí, ho odhodil přes celý foyer. Freddy zakřičel, ale kdo asi tak přijde a pomůže mu? Hlídače nikdo nehlídá. Byl blízek smrti.
Na druhé straně ulice si Jemný schovávaje se jak jen to šlo nejlépe pod přístřeškem před větrnými poryvy, ženoucími se po Park avenue –vrátil se na své stanoviště před necelou minutou – všiml portýra škrábajícího se ve foyeru z

podlahy. Přeběhl ulici, uskakoval před auty a doběhl ke dveřím právě včas, aby ještě zahlédl druhou postavu, jak nastupuje do výtahu. Zabušil pěstí na dveře a řval, aby vyburcoval vrátného z jeho otupělosti.
"Pusťte mě dovnitř! Proboha! Pusťte mě dovnitř!"
O dvě poschodí výše zaslechla Jude cosi, co považovala za domácí hádku, a protože nestála o to, aby jí manželské spory někoho jiného nekazily výborné rozpoložení, byla na cestě ke gramofonu, že zesílí soulový song, když vtom někdo zaťukal na dveře.
"Kdo je?" řekla.
Klepání se ozvalo znovu, bez odpovědi. Ztlumila hudbu, místo aby ji zesílila, a šla ke dveřím, které předtím poslušně zamkla a zajistila řetízkem. Ale víno v jejím organismu ji zbavilo opatrnosti; zápasila s řetízkem a maličko přiotevřela dveře, když ji přepadla pochybnost. Pozdě. Muž na druhé straně toho okamžitě využil. Dveře se hlučně doširoka rozlétly a on se na ni vrhl s rychlostí auta, které ho mělo dvě noci předtím zabít. Zůstaly jen nezřetelné stopy po odřeninách, které mu obarvily tvář do nachova; v jeho pohybu nebylo ani stopy po tělesném poranění. Zázračně se uzdravil. Pouze výraz obličeje nesl ozvěnu oné noci. Byl stejně ztrápený a ztracený a poraženecký – i teď, kdy ji přišel zabít –, jako když se dívali jeden druhému do očí na ulici. Vymrštil k ní ruce a dlaní umlčel její výkřik.
"Prosím," řekl.
Jestli ji prosil o to, aby zemřela rychle, měl smůlu. Zvedla sklenku a chtěla mu ji rozbít o obličej, ale zachytil ji a vytrhl jí sklo z ruky.
"Judith!" zopakoval.
Při zvuku svého jména přestala zápasit a jeho ruka se jí svezla z tváře.
"Do háje, jak víš, jak se jmenuju?"
"Nechci vám ublížit," řekl. Měl hebký hlas; dech mu voněl po pomerančích. Do hlavy sejí vloudila perverzní myšlenka. Okamžitě ji zavrhla. Ten muž se ji pokusil zabít a jejich rozhovor byl čistě jen snahou ji uklidnit, aby to pak znovu zkusil.
"Jdi pryč."
"Musím vám říct…"
Neodstoupil, ani neskončil. Zachytila pohyb někde za ním, on její pohled viděl a otočil hlavu, jenže přímo v ústrety zasazené ráně. Klopýtl, ale neupadl, s baletní lehkostí zvrátil svůj pád v útok a s děsivou silou se vrhl na toho druhého muže. Zjistila, že to není Freddy. Byl to Jemný, ze všech lidí právě on. Zabijákův úder ho mrštil na stěnu a on do ní narazil tak, že vysypal z poliček knihy, ale ještě než zabijákovy prsty nahmátly jeho krk, zasadil mu Jemný do břicha ránu pěstí, která se musela dotknout nějakého choulostivého místa, protože útok ochabl, útočník nechal protivníka protivníkem a jeho oči se poprvé zastavily nad Jemného tváři.
Výraz v jeho obličeji se změnil v cosi zcela jiného: zčásti děs, zčásti posvátnou hrůzu, ale z větší části pocit, pro který nenacházela slov. Jemný lapal po dechu a nic z toho nezaregistroval, naopak se vzchopil z podlahy u zdi a opět zahájil útok. Jenže vrah také neotálel. Byl u dveří a venku dřív, než na něho mohl Jemný vůbec vztáhnout ruku. Jemný využil chvilky a zeptal se Judith, zda je v pořádku – byla – a pak se zas vyřítil útočníkovi v patách.

Znovu začalo sněžit, sněžný závoj dopadal mezi Jemného a Pie. Vrah byl rychlý (i přes zranění, které mu způsobil), jenže Jemný si skálopevně umínil, že nenechá toho hajzla vyklouznout. Hnal Pieho po Park avenuea po Západní do 80. ulice, nohy mu na plískanicí uklouzané zemi podjížděly. Dvakrát na něj jeho kořist vrhla přes rameno pohled a podruhé se zdálo, že tím zpomalila svou rychlost, jako by snad hodlala zastavit a pokusit se uzavřít příměří, ale pak si to rozmyslela a o to víc zvýšila tempo. Mířil po Madisonově k Central parku. Jemný dobře věděl, že jestli se ke svému útočišti dostane, zmizí mu. Vložil do pronásledování veškeré zbytky energie a přiblížil se zabijákovi na dosah. Ale když se pak po chlapovi dokonce natahoval, ztratil pevnou půdu pod nohama. Padal střemhlav na obličej, zamáchal rukama a praštil sebou tak, že ztratil na několik vteřin vědomí. Když otevřel oči – v ústech měl ostrou pachuť krve –, předpokládal, že uvidí vraha, jak mizí v přítmí parku, ale prapodivný pan Pie stál u obrubníku a díval se na něj. Nepřestával si ho prohlížet, ani když se Jemný zvedl, jeho obličej prozrazoval truchlivé soucítění s Jemného podlitinami. Ještě než mohla začít nová honička, promluvil, jeho hlas byl tichý a roztával jako krupobití.
"Nepronásleduj mě," řekl.
"Nech ji… kurva… na pokoji," sípal Jemný, ačkoli věděl, už když to
říkal že ve svém momentálním stavu nemůže tenhle požadavek nijak
prosadit.
Ale mužova odpověď ho uklidnila.
"Nechám," řekl. "Ale prosím… moc tě prosím… zapomeň, že jsi mě vůbec viděl."
Za řeči se dal na ústup a na okamžik se Jemnému (roztočenému závratí) zdálo možné, že se muž načisto rozplyne a ukáže se, že je to spíš duch než hmota.
"Kdo jsi?" slyšel, jak se ptá jeho vlastní hlas.
"Pie´oh´pah," odvětil muž. Jeho hlas se dokonale hodil k jemnému způsobu, jakým vydechl ty slabiky.
"Ale kdo?"
"Nikdo a nic," dostalo se mu druhé odpovědi, doprovázené krokem zpátky.
Ustoupil o další a další, každým krokem mezi ně vkládal nové záclony plískanice. Jemný se pohnul, že ho bude následovat, ale po pádu cítil bolest ve všech kloubech a věděl, že honba by byla ztracená ještě dřív, než by překlopýtal tři metry. I tak se ale donutil popojít dopředu a došel k chodníku Páté avenue ve chvíli, kdy Pie'oh'pah dorazil k protějšímu. Ulice mezi nimi byla prázdná, ale zabiják přes ni mluvil jako přes rozbouřenou řeku.
"Vrať se," řekl, "protože jestli sem půjdeš, připrav se na to, že…"
Třebaže to bylo strašně absurdní, Jemný odpověděl, jako by mezi nimi protékaly peřeje.

„Na co?" zakřičel.
Muž potřásl hlavou a dokonce i přes ulici a navzdory plískanici oddělující je od sebe uviděl Jemný, kolik zoufalství a zmatku bylo v jeho obličeji. Nebyl si jistý, proč mu ten výraz rozhoupal žaludek, ale bylo to tak. Vykročil do ulice, ponořil chodidlo do imaginárního proudu. Výraz na zabijákově tváři se změnil: zoufalství ustoupilo nevěřícnosti a nevěncnost jakémusi zděšení, jako by to, co sledoval, bylo nemyslitelné, neúnosné. Ve chvíli, kdy byl Jemný v půli cesty, se mužova odvaha zlomila. Potřásání hlavou se změnilo v prudký záchvat odporu, vyrazil ze sebe zvláštní vzlyk, zakláněje při něm hlavu. Potom couvl, stejně jako před tím, ustoupil ještě dál od předmětu své hrůzy – Jemného –, jakoby v očekávání, že pozbyde viditelnosti. Pokud na světě takové kouzlo existovalo – a dnes večer by tomu Jemný klidně věřil –, vrah nebyl žádným mistrem. Ale jeho nohy dokázaly to, co kouzlo nedokázalo. Než Jemný dorazil ke druhému břehu řeky, Pie'oh'pah se otočil a prchnul, švihem přeskočil zeď do parku, aniž by se zatěžoval starostmi, co leží na druhé straně: cokoli, jen když zmizí Jemnému z dohledu.
Nemělo smysl dál pokračovat v pronásledování. Už teď se Jemného potlučené kosti nelítostně roztřásly zimou a v takovém stavu bude cesta zpátky ty dva bloky k Judině bytu bolestivá a namáhavá. Než ji zdolal plískanice mu prosákla všemi vrstvami oblečení. Dorazil s drkotajícími zuby, krvácejícími ústy a vlasy přilepenými k hlavě. Nemohl vypadat méně přitažlivě, když stanul před venkovními dveřmi. Jude čekala ve vestibulu se zahanbeným portýrem. Přiběhla Jemnému na pomoc, hned jak se objevil, slovní výměna mezi nimi byla krátká a stručná: byl zraněný vážně? Ne. Podařilo se tomu chlapovi utéct? Ano. "Pojď nahoru," řekla. "Potřebuješ ošetřit."
3
Judithino a Jemného znovushledání toho večera bylo příliš dramatické, než aby si oni sami přisadili, takže ani z jedné strany nedošlo k žádnému výlevu citů. Jude ošetřila Jemného s obvyklou věcností. Odmítl nabídku se osprchovat, ale obličej a poraněné ruce si opláchli a opatrně si vymyl písek zadřený v dlaních. Pak se převlékl do suchých šatů, které objevila v Marlinově šatníku, ačkoli byl vyšší i útlejší než jejich nepřítomný majitel. Když skončil, Jude se ho zeptala, jestli nechce zavolat doktora, aby ho prohlédl. Poděkoval jí, ale řekl že ne, je v pořádku. A také byl, jakmile se ocitl v suchém a čistém; rozbolavělý, ale v pořádku.
"Volala jsi policii?" zeptal se, když stál u kuchyňských dveří a pozoroval, jak vaří čaj.
"Nestojí to za to," řekla. "O tom chlapovi vědí už odposledka. Možná poprosím pozdějc Marlina, aby jim zavolal."
"Tohle je už druhý pokus?" Přikývla. "No, jestli tě to může aspoň trochu uklidnit, myslím, že to víckrát nezkusí."
"Jak jsi na to přišel?" "Protože to vypadalo, že by radši skočil pod auto."
"Nemyslím, že by mu to nějak mohlo ublížit," poznamenala a pustila se do vyprávění o té nehodě ve Vesnici a o zabijákově zázračném vzchopení.
"Měl být mrtvý," zakončila. "Měl rozdrcený obličej… Byl div, že mohl vůbec stát. Chceš cukr nebo mléko?"
"Možná hlt skotský. Marlin pije?"
"Není násoska jako ty."
Jemný se zasmál. "Takhle mě popisuješ? Alkoholik Jemný?"
"Ne. Po pravdě řečeno, nepopisuju tě vůbec," řekla trochu rozpačitě. "Totiž, určitě jsem se o tobě Marlinovi někdy zmínila, ale ty jsi… nevím… jsi moje provinilé tajemství."
Tahle ozvěna z Dračího vrchu mu připomněla, kdo si ho najal.
"Mluvila jsi s Estabrookem?" zeptal se.
"Proč bych to dělala?"
"Snažil se tě zastihnout."
"Nechci s ním mluvit." Položila jeho čaj na stůl v obývacím pokoji, našla skotskou a postavila ji vedle šálku. "Nalij si," vybídla ho.
"Ty si kapku nedáš?"
"Čaje ano, ale ne whisky. Hlava mi už beztak dost jančí." Přešla k oknu a vzala si čaj s sebou. "Je toho tolik, čemu tady nerozumím," řekla. "Pro začátek: co tu děláš?"
"Strašně bych nerad, aby to vyznělo melodramaticky, ale fakt si myslím, že by sis měla sednout, než si o tomhle popovídáme."
"Jen mí hezky pověz, o co jde," řekla, a v hlase se ozvala výčitka. "Jak dlouho jsi mě sledoval?"
"Jen několik hodin."
"Myslela jsem si, že jsem tě viděla za sebou už před pár dny."
"To určitě ne. Byl jsem až do dnešního rána v Londýně."
Tohle jí zjevně nešlo na rozum. "Tak co teda víš o tomhle chlapovi, co se mě snažil zabít?"
"Říkal, že se jmenuje Pie'oh'pah."
"Kašlu na to, jak se jmenuje," řekla a zdání netečnosti konečně padlo. "Co je zač? Proč mi chce ublížit?" "Protože ho najali." "Cože ho?"
"Najali ho. Estabrook ho najal."
Ze šálku vyšplíchlo trochu čaje, jak jí projelo škubnutí.
"Aby mě zabil?" vydechla. "Najal někoho, aby mě zabil? Nevěřím ti. To je šílenství."
"Je tebou posedlý, Jude. Je to jeho způsob, jak se ubezpečit, že nebudeš patřit nikomu jinému."
Přitiskla si šálek k obličeji, oběma rukama ho svírala, klouby tak zbělely, až bylo s podivem, že porcelán nepukl jako vajíčko. Usrkla, výraz na její tváři byl nečitelný. Potom přišlo stejné zamítnutí, ale daleko rezolutnější: "Nevěřím ti."
"Pokoušel se s tebou mluvit a varovat tě. Najal toho chlapa, jenže
potom si to rozmyslel."
"Jak tohle všechno víš?" Znovu ta obžaloba.

"Poslal mě, abych to zarazil."
"Taky tě najal?"
Nebylo příjemné slyšet tohle z jejích úst, ale ano, bylo to tak, byl zase jen dalším najatým. Bylo to, jako by Estabrook vyslal v Judithiných patách dva ohaře – jeden s sebou nesl smrt, druhý život – a nechal na osudu, který ji dostihne první.
"Asi si trochu loknu," řekla, přešla ke stolu a sáhla po lahvi.
Postavil se, že jí nalije, ale jeho pohyb stačil, aby okamžitě přestala, a jemu došlo, že se ho bojí. Podal jí láhev napřaženou paží. Nevzala
si ji.
"Myslím, že bys měl jít," řekla. "Marlin bude brzo doma. Nechci tě
mít tady…"
Chápal její nervozitu, ale stejně mu připadalo, že s ním zachází špatně. Když se pak potácel plískanicí zpátky k hotelu, došlo mu, že malá část jeho dušičky doufala, že její vděčnost se projeví i objetím nebo alespoň pár slovy, která by mu naznačila, že k němu něco cítí. Ale strčila
ho za Estabrookově provinění do stejného pytle. Nebyl jejím hrdinou, byl zosobněním nepřítele.
"Jestli chceš," odtušil.
"Chci."
"Jen jednu prosbu. Až budete říkat policii o Estabrookovi, mě z toho vynech."
"Proč? Ty ses vrátil ke starým kšeftům s Kleinem?"
"Nebudeme rozebírat proč. Prostě předstírej, žes mě nikdy neviděla."
Pokrčila rameny. "Tohle snad udělat můžu."
"Děkuju," řekl. "Kam jsi mi dala oblečení?"
"Nebude suché. Proč si nenecháš ty věci, co máš na sobě?"
"Radši ne," odmítl a neodpustil si malinké rýpnutí. "Nikdy nevíš, co může Marlina napadnout."
Na poznámku vůbec nereagovala, ale nechala ho jít a převléknout se. Šaty ležely v koupelně na rozžhaveném sušáku na ručníky, který z nich vysál trochu zimy, ale vklouznutí do jejich vlhka skoro stačilo k tomu, aby odvolal svůj posměšek a ponechal si oblečení nepřítomného milence. Skoro, ne docela. Převlečený se vrátil do obývacího pokoje, kde ji znovu našel u okna, jako by trpělivě číhala na zabijákův návrat.
"Jak jsi říkal, že se jmenuje?" zeptala se.
"Něco jako Pie'oh'pah."
"Co je to za jazyk? Arabština?"
"Nevím."
"No a řekl jsi mu, že si to Estabrook rozmyslel? Řekl jsi mu, aby mě nechal na pokoji?"
"Neměl jsem příležitost," řekl poněkud nepřesvědčivě.
"Takže by se přece jen mohl vrátit a zkusit to znovu?"
"Jak jsem řekl, myslím, že to neudělá."
"Zkusil to dvakrát. Možná, že tam teď někde venku přemýšlí: do třetice všeho dobrého. Kolem něho je… něco nepřirozeného, Jemný. Jak se kruci mohl tak rychle vyléčit?"
"Třeba nebyl zraněný tak těžce, jak vypadal."
Nezdála se být přesvědčená. "Takové jméno… nemělo by být těžké ho najít."
"Nevím. Myslím, že lidi jako on… jsou skoro neviditelní."
"Marlin si bude vědět rady."
"Tím líp pro Marlina."
Zhluboka se nadechla. "Ale stejně bych ti měla poděkovat," řekla, ale její tón byl tak vzdálený vděčnosti, jak jen to šlo.
"Neobtěžuj se," odpověděl. "Jsem jenom najatej pomocník. Dělal jsem to pro peníze."
4
Z přítmí vchodu na 79. ulici pozoroval Pie'oh'pah, jak se John Zacharias vynořil z budovy, přitáhl si k holému krku límec kabátu, přejel pohledem ulici na sever i na jih a vyhlížel taxík. Mnoho let uplynulo od doby, kdy se zabijákovy oči mohly radovat, tak jako nyní, z pohledu na něho. Svět se mezitím tolik změnil. Ale zdálo se, že tenhle muž se nemění. Byl jako konstanta, prostá díky své schopnosti zapomenout na změny; vždy sám sobe nový a tudíž nestárnoucí. Pie mu záviděl. Pro Jemného byl čas oparem, ve kterém se rozplývá utrpení i sebepoznání. Pro Pie byl pytlem, do něhož každý den, každá hodina, přihodila další kámen, ohýbaje mu páteř tak, že až skřípala. Ani se neodvážilo pohrávat si s myšlenkou na naději na vysvobození. Ale tady, vzdaluje se pryč po Park avenue, kráčel člověk, v jehož moci bylo zcelovat jakékoli rozbité věci; dokonce i zraněnou mysl Pie. Skutečně, hlavně tu. Ať už to byla náhoda či skryté dílo Nespatřeného, jež je tímto způsobem svedlo dohromady, jejich usmíření mělo určitě svůj význam.
Několik minut předtím, zděšený dosahem možností, jež se otevíraly, se snažil odtáhnout Jemného pryč, a jelikož neuspěl, prchl. Teď mu jeho strach připadal hloupý. Co mu asi tak naháněl strach? Změna? Ta by byla vítaná. Odhalení? Totéž. Smrt? Co záleželo zabijákovi na smrti? Kdyby přišla, přišla by. Nebyl důvod se odvracet od příležitosti. Zachvěl se. Tady ve vchodu bylo chladno; chladno bylo i v tomto století. Zvláště pro duši jako byla jeho, která milovala z ročních období nejvíc tání, kdy probouzení mízy a slunce činilo všechny věci zdánlivě možnými. Až dosud se vzdával naděje, že by tenhle čas rašení mohl někdy znovu nastat.
V tomto bezútěšném světě byl nucen napáchat strašlivou spoustu zločinů. Zlomil velmi mnoho srdcí. Asi oba, s největší pravděpodobností. Ale co když je jejich povinností ono nepolapitelné jaro hledat, pro dobro těch, kteří jejich vinou osiřeli a trpěli? Co když je jejich povinností doufat? V tom případě by odmítnutí jejich usmíření, jeho útěk před

ním, byl pouze dalším zločinem v řadě, který se mu připočte na vrub. Udělala z něho ta osamělá léta zbabělce? Nikdy! Setřel si slzy z očí, opustil schody před vchodem a vykročil za mizející postavou. Šel a odvažoval se věřit, že snad přeci jen může přijít nové jaro, po němž bude následovat léto usmíření.

KAPITOLA OSMÁ

1

Když došel zpátky k hotelu, první, co Jemného napadlo, bylo zavolat Jude. Dala mu hojnou měrou a jasně najevo své pocity k němu, to jistě, a zdravý rozum nařizoval, aby nechal tohle menší drama vyšumět, ale spatřil dnes večer příliš mnoho záhad, než aby byl schopný setřást svůj neklid a vzdálit se. Přestože byly ulice města důkladně upořádané, budovy očíslované a popsané, přestože avenue byly dost osvětlené, aby rozehnaly nejasnosti, stále měl pocit, jakoby se ocitl na hranicích jakési neznámé země. Hrozilo mu, že do ní vstoupí, a aniž by si to uvědomoval, nakonec tak učinil. A jestli půjde on, nemohla by ho Jude následovat? Ať byla sebevíc rozhodnutá, že odloučí svůj Život od jeho, přetrvávalo v něm nejasné tušení, že jejich životy jsou propletené.

Neměl pro to žádné logické vysvětlení. Ten pocit mu byl záhadou –a v těch nebyl žádným specialistou. Ty jsou tak dobré v hovoru vedeném po večeři, kdy se lidé (zkrotlí po brandy a jasem svíčky) přiznávají k okouzlení, ke kterým by se o hodinu dříve nehlásili. Pod tímhle vlivem si už poslechl, jak se racionalisté vyznávají ze své oddanosti astrologii, slyšel ateisty, jak předhazují tvrzení o nebeských návštěvnících, slyšel příběhy o duchovním spojení sourozenců a o věšteckých proslovech na smrtelné posteli. Všechny ho poměrně zdařile pobavily… svým způsobem. Ale tohle bylo něco jiného. Tohle se dělo jemu a nahánělo mu to strach.

Nakonec se nechal tím nepříjemným pocitem strhnout. Našel číslo a zatelefonoval do bytu. Sluchátko zvedl Marlin. Jeho hlas zněl rozrušeně – a dokonce ještě víc, jakmile se Jemný představil.

"Nemám ponětí, na co si tu zatraceně hraješ…" prohlásil.

"To není žádná hra," odporoval Jemný.

"Koukej se od tohohle bytu držet hezky daleko…"

"Nemám vůbec v úmyslu…"

"…protože jestli tě tady někde zahlídnu, přísahám, že…"

"Můžu mluvit s Jude?"

"…Judith není…"

"Jsem na druhé lince," ozvala se Jude.

"Judith, polož ten telefon! Přece s tím vyvrhelem nebudeš mluvit."

"Uklidni se, Marline."

"Slyšel jsi ji, Mervine. Uklidni se."

Marlin s třísknutím položil sluchátko.

"Podezřívavej, co?" řekl Jemný.

"Myslí si, žes to všechno spískal ty."

"Takže ty jsi mu řekla o Estabrookovi?"

"Ne, ještě ne."

"Prostě obviníš najatého pomocníka, je to tak?"

"Poslyš, některé věci, které jsem ti řekla, mě mrzí. Nemyslelo mi to. Kdyby nebylo tebe, možná už bych teď byla mrtvá."

"Žádný možná," řekl Jemný. "Náš přítel Pie to myslel vážně."

"Něco tím myslel," odpověděla, "ale nejsem si jistá, že to měla být vražda."

"Snažil se tě uškrtit, Jude."

"Jo? Anebo se snažil mě umlčet? Měl takový divný pohled…"

"Asi bysme si o tom měli promluvit mezi čtyřma očima," nadhodil Jemný. "Co kdybys od toho svýho miláčka vypadla a zašla si na takové pozdní noční posezení u sklenky? Můžu tě vyzvednout přímo před vaším domem. Budeš v naprostém bezpečí."

"Myslím, že to není moc dobrý nápad. Musím balit. Rozhodla jsem se, že zítra jedu zpátky do Londýna."

"Bylo to v plánu?"

"Ne. Jen bych se zkrátka cítila víc v bezpečí, kdybych byla doma."

"Pojede Mervin s tebou?"

"Je to Marlin. Ne, nepojede."

"O to větší blázen."

"Koukej, radši už půjdu. Díky, žes na mě myslel."

"To není těžké," řekl. "A kdyby tě před ránem přepadla osamělost…"

"To sotva."

"Nikdy nevíš. Jsem v hotelu Omni. Pokoj 103. Je tu manželská postel."

"To teda budeš mít spoustu místa."

"Budu na tebe myslet," řekl. Odmlčel se, pak dodal: "Jsem rád, že jsem tě viděl."

"Těší mě, že jsi rád."

"Znamená to, že ty nejsi?"

"To znamená, že mám před sebou balení. Dobrou noc, Jemný."

"Dobrou noc."

"Bav se."

Sbalil to málo, co tu bylo k balení, potom si objednal malou večeři: několikaposchoďový sendvič, zmrzlinu, bourbon a

kávu. Teplo pokoje po ledové ulici a jejích úskalích ho rozlenivělo. Svlékl se a snědl večeři nahý před televizí, vybíraje si drobky z ohanbí jako vši. Než se dostal ke zmrzlině, byl už dost unavený, takže do sebe obrátil bourbon – který si okamžitě vybral svou daň – a uchýlil se do postele, nechávaje televizi ve vedlejším pokoji zapnutou, jen hlasitost ztlumil do uspávacího zurčení.
Jeho tělo a mysl se zaobíraly každé svými rozdílnými záležitostmi. To první, osvobozené od vědomých instrukcí, oddechovalo, převracelo se, potilo se a trávilo. To druhé se oddalo snění. Nejdříve o dokonale a do podrobná vymodelovaném Manhattanu servírovaném na talíři. Potom o šeptajícím číšníkovi, který se ptal, zda si pán bude přát noc; a o noci, kterak k němu přišla v podobě borůvkového sirupu, jenž se řinul z výšky nad talířem a dopadal v lepkavých závitech na ulice a věže. Potom o něm, o Jemném, jeho procházkách po ulicích, mezi věžemi, ruku v ruce s přízrakem, v jehož společnosti se hrozně rád zdržoval, a který se otočil, jakmile došli ke křižovatce, a položil mu svůj péřový prst doprostřed čela, jako by s úsvitem nadcházela Popeleční středa.
Dotek se mu líbil, pootevřel ústa a lehounce přízraku olízl dlaň. Ten pohladil stejné místo znovu. Chvěl se blažeností a přál si, kéž by se dokázal orientovat a v šeru spatřit tvář toho druhého. Jak se snažil, aby viděl, otevřel oči, tělo a mysl byly znovu soustředěné. Ocitl se zpátky ve svém hotelovém pokoji, jediné světlo skýtalo zrnění televize odrážející se v lesklé výplni pootevřených dveří. Ačkoli byl vzhůru, vzrušení neopadávalo a naopak se k němu připojil i zvuk: poddajný vzdech, který ho dráždil. V pokoji byla žena.
"Jude?" zeptal se.
Přitiskla mu chladivou dlaň na otevřená ústa a umlčela tak jeho dotaz, i když ho tím zároveň zodpověděla. Nedokázal si ji oddělit od tmy, ale veškeré přetrvávající pochybnosti, že třeba patří do snu, ze kterého se probudil, se rozplynuly, jakmile se ruka vydala na pouť k jeho holé hrudi. Natáhl se do tmy, aby vzal do dlaní její tvář a přiblížil si ji k ústům, vděčný za to, že černé přítmí skrylo uspokojení vepsané na jeho obličeji. Přišla za ním. Po všech těch náznacích odmítnutí přišla do jeho apartmá – navzdory Marlinovi, navzdory nebezpečným ulicím, navzdory denní době, navzdory jejich trpké minulosti – přišla a přinesla mu s sebou do postele dar vlastního těla.
I když ji neviděl, tma byla černým plátnem a on si ji na něm vymaloval k dokonalosti. Její krása na něho upřeně shlížela. Jeho ruce našly Judinu tvář. Chladila víc než její ruce, které teď byly na jeho břiše a pevněji stiskly, když se na něj vyhoupla. Zavládla mezi nimi všudypřítomná, jedinečná harmonie. Myslel na její jazyk a ochutnal ho, představoval si její ňadra a ona mu k nim přitáhla ruce, přál si, aby mluvila, a ona mluvila (a jak mluvila), slova, která si nechtěl přiznat, že je slyšet chce.
"Musela jsem to udělat…" řekla.
"Já vím. Já vím."
"Odpusť mi…"
"Co ti mám odpustit?"
"Nemohu bez tebe být, Jemný. Patříme k sobě, jako muž a žena."

Když ji měl tady, tak blízko, po předlouhé nepřítomnosti, myšlenka na sňatek se nezdála být tolik groteskní. Proč ji nepožádat hned teď a navždy?
"Chceš si mě vzít?" zašeptal.
"Zeptej se mě znovu jinou noc," odpověděla.
"Ptám se tě teď."
Položila mu ruku zpátky na místo uprostřed čela, kde věřící přijímá pomazání. "Ššš," řekla. "Co chceš teď, nebudeš třeba chtít zítra…"
Otevřel pusu k protestu, ale myšlenka se ztratila někde na cestě mezi mozkem a jazykem, rozptýlena drobným krouživým pohybem, který prováděla na jeho čele. Z toho místa vyzařoval poklid a ten se mu přesouval dolů celým trupem až ke konečkům prstů. Zároveň pomíjela bolest z odřenin. Zvedl ruce nad hlavu a natáhl se, aby blaženost mohla probíhat tělem volně. Byl oproštěn od bolestí, kterým přivykl, jeho tělo mu připadalo jako zbrusu nové, neviditelně zářící.
"Chci do tebe," řekl.
"Jak moc?"
"Celý."
Snažil se prohlédnout tmu a zachytit její odpověď, ale jeho zrak byl mizerným badatelem a vrátil se z neznáma beze zpráv. Jen zrnění televize, zrcadlené na lesklém povrchu jeho oka a vržené do naprosté tmy, mu poskytlo iluzi třpytu, procházejícího jejím tělem – opálovým sklem. Chtěl se posadit, pátral po jejím obličeji, ale ona už se sunula k nohám postele a zakrátko ucítil její rty na svém břiše a potom na žaludu svého pyje, který si postupně hrála do úst, jazyk si s ním při tom pohrával a ona ho polykala víc a víc, až si myslel, že ztratí vědomí. Upozornil ji šeptnutím, propustila ho, a sotva se stačil nadechnout, pohltila ho znovu.
Tma dodala jejímu doteku sílu. Cítil každý pohyb jazyka i zubů, důkladně mu zpracovávala úd podle vlastní chuti, až v jeho duševním zraku vyrůstal do obřích rozměrů, až byl velký jako jeho tělo: žilnatý trup a slepá hlava ležely na podestýlce jeho břicha; mokré od jednoho konce ke druhému, napínající se a chvějící, zatímco ona – tma – ho zcela pohlcovala. V tom okamžiku se stal pouhým pocitem a ona jeho původcem.
Jeho tělo, zotročené blažeností, se nedokázalo upamatovat na svůj zrod, ani vytušit zhoubu. Bože, že ale věděla, jak a co mu dělá dobře. Přepečlivě dbala o to, aby neotupila jeho nervy opakováním se, ale přece nepřestávala mámit jeho šťávu do buněk už beztak přetékajících, až byl hotov vyvrcholit krví a nechat se jejím počínáním zabít, nanejvýš ochotně.
Další problesknutí světla v oku prolomilo vliv vzrušení a on byl opět úplný – jeho úd ve skromné velikosti – a ona ne tmou, nýbrž tělem, skrz které jako by procházely světélkující vlny. Věděl, že jde pouze o zdání. Tohle byl výplod jeho

vyhladovělých očí. Přece se však dostavil znovu, v podobě vlnivého světla, jež ji uhlazovalo a pak vycházelo ven. Výplod nevýplod, dohnal ho k tomu, že ji chtěl mít celou, a vzal ji proto rukama v podpaží a odtáhl ji nahoru k sobě. Překulila se k jeho boku a on se natáhl, že ji vysvlékne. Jak ležela na bílém prostěradle, její tvary byly viditelnější, třebaže matně. Pohybovala se pod jeho rukou, zdvihala tělo vstříc jeho dotekům.
"…do tebe…" řekl a důkladně se probíral vlhkými záhyby jejích šatů.
Ztichla vedle něj, její dech ztratil svou nepravidelnost. Obnažil jí prsy, přisál se k nim jazykem a mezitím rukama putoval k pásku sukně, jen aby zjistil, že se na cestu převlékla a má na sobě džíny. Na opasku se sešel s jejíma rukama, skoro jako by ho chtěla odmítnout. Ale on se nenechal odmítnout ani zadržet. Stáhl jí džíny z boků a nahmatal pod rukama tak hladkou kůži, že se skoro podobala tekutině; celé její tělo bylo prohnuté v pozvolné křivce, jako vlna, která do něho co nevidět udeří.
Poprvé od chvíle, kdy se objevila, vyslovila jeho jméno, váhavě, jako by v té tmě najednou zapochybovala, že je skutečný.
"Jsem tady," odpověděl. "Pořád."
"Tohle chceš?" optala se.
"To víš, že chci. To víš, že jo," odvětil a položil ruku na její pohlaví.
Tentokrát bylo světélkování, když se dostavilo, jasnější a vtisklo mu do paměti kouzlo jejího rozkroku; prsty mazlivě klouzal přes její pysky a mezi ně. Když se světlo ztratilo, zanechávaje v jeho oslepených očích odlesk, vyrušil ho cinkavý zvuk přicházející nejprve z dálky, ale s každým dalším zazvoněním stále bližší. Telefon, sakra! Dělal, co mohl, aby ho nebral na vědomí, jenže se mu to nedařilo. Natáhl se k nočnímu stolku, kde stál, vyhodil sluchátko z vidlice a jedním neohrabaným po-hybem byl zpátky u ní. Tělo v jeho blízkosti bylo zas dokonale klidné. Vyhoupl se na ni a vklouzl dovnitř. Vzbuzovalo to v něm pocit, jako když je povlékán hedvábím. Položila mu ruce kolem krku, její prsty byly pevné, a nadzvedla maličko hlavu z postele, aby se oddala jeho polibkům. Ačkoli byli ústy zaklíněni dohromady, slyšel, jak vyslovuje jeho jméno – "…Jemný? Jemný…?" – stejným tázacím tónem jako předtím. Nedovolil paměti, aby ho odvedla od jeho nynější rozkoše, a našel svůj rytmus; táhlé, pomalé záběry. Pamatoval si ji jako ženu, která měla ráda, když si dával na čas. Na vrcholu jejich milostného vztahu se kolikrát milovali od soumraku do svítání, hráli si a škádlili se, na chvilku přerušili kvůli koupeli, protože dospěli k rozkoši celí zpocení. Ale tohle bylo setkáni, které v sobě neneslo nic z jalovosti minulého poměru. Její prsty se mu zarývaly hluboko do krku, přitahovala si ho při každém vniknutí k sobě. A přece pořád slyšel její hlas, zahalený v závojích stravující vášně.
"Jemný? Jsi tam?"
"Jsem tady," šeptal.
Nový příliv světla stoupal jejich těly, erotika se stávala neskutečnou dřinou, a on ho zároveň pozoroval, jak přejíždí po její kůži a jasnost světla se stupňuje s každým dalším pohybem.
Znovu se ho zeptala: "Jsi tam?"
Jak o tom mohla pochybovat? Nikdy nebyl víc v ní než teď; nikdy sám sobě víc nerozuměl, než když byl ponořen do opačného pohlaví.
"Jsem tady," odpověděl.
A přesto se zeptala znovu a tentokrát, ačkoli se jeho myšlenky dusily blahem, tichý hlas rozumu zabručel, že tuhle otázku nepoložila tahle žena, ale žena v telefonu. Vyvěsil telefon, ale ona si na prázdné lince řečnila a domáhala se odpovědi. Teď se zaposlouchal. Nebylo možné si ten hlas splést: byla to Jude. Jenže jestli je Jude na drátě, s kým to: sakra šoustá?
Ať už to byl kdokoli, poznala, že je podvod u konce. Zabořila se mu hlouběji do masa dole na zádech a hýždích, nadzvedala boky, aby si ho sebe přitiskla hlouběji, její pohlaví se mu svíralo kolem údu, jako by chtěla zabránit v tom, aby se od ní odtáhl a nechal ji, než se udělá. Ale ještě byl svým vlastním pánem, takže ucukl, srdce mu bušilo jako nějaký ztřeštěnec zamčený v kobce jeho hrudi. "Kdo k čertu jsi?" zařval.
Rukama na něm pořád spočívala. Jejich žár a žádostivost, které ho před několika okamžiky tolik vzrušovaly, ho nyní rozčilovaly. Shodil je ze sebe a natahoval se k lampě na nočním stolku. V té chvíli uchopila jeho ztopořené přirození a sjela mu rukou ke kořenu. Její dotek byl natolik vemlouvavý, že se téměř podvolil myšlence znovu do ní vstoupit, vzít její anonymitu jako udělení neomezené volné moci a dopřát si ve tmě všechny tužby do poslední, jaké mohl vytěžit. Přikládala svá ústa tam, kde byla její ruka, a nasávala ho do sebe. Po dvou úderech srdce nabyl stejné tvrdosti, jakou předtím ztratil.
Pak k jeho uším dolehlo kvílení prázdné linky. Jude se vzdala pokusu se s ním spojit. Třeba zaslechla jeho funění a sliby, které ve tmě říkal. Tahle myšlenka roznítila nový vztek. Popadl tu ženu za hlavu a odtáhl ji ze svého klína. Co ho to posedlo, chtít někoho, koho dokonce ani neviděl? A co se mu to takhle nabídlo za šlapku? Nemocná? Zohyzděná? Psychopatka? Musí se podívat. Ať si je sebeodpudivější, musí se podívat!
Natáhl se pro lampu podruhé a při tom cítil, jak se postel zatřásla, když se ta čubka chystala k útěku. Šmátral po vypínači, strhl lampu ze závěsu. Nerozbila se, ale její paprsky dopadaly pro změnu nahoru na strop, vrhaly mlhavé světlo dolů na pokoj pod ním. Když ji takhle vyděsil, třeba na něho zaútočí. Obrátil se tedy, aniž by lampu zvedl, ale pouze zjistil, že ta ženská už ve změti pokrývek našla své šaty a prchá ke dveřím ložnice. Jeho oči si na tmu a stíny přivykaly už dost dlouhou dobu a teď, když se mu naskytl pohled na realitu, byl zmatený. V pološeru se mu jevila ta žena jako bažina proměnlivých tvarů – obličej neurčitý, tělo rozmazané, pulsující světélkování (nyní pomalé) se přelévalo od chodidel k hlavě. Jediným postřehnutelným prvkem v tom neustálém proudění byly její oči, které jeho pohled nemilosrdné opětovaly. Přejel si rukou od čela k bradě v naději, že ze sebe tu iluzi setře, a ona otevřela dveře a chtěla se vypařit. Vyskočil z postele, stále ještě rozhodnutý, že se prokouše tím zmatkem ke kruté pravdě a zjistí, s kým to souložil, ale ona už byla ve dveřích a jediný způsob, jak ji mohl zastavit, bylo popadnout ji za ruku.

Ať už způsobilo vyšinutí jeho smyslů cokoli, karty byly odkryté, když se jí dotkl. Rozvířené podoby jejího obličeje se znovu sešly jako kousky mnohofsetové skládačky, které se otáčely a otáčely, hledaly své místo a zakrývaly bezpočet jiných konfigurací – ojedinělých, zubožených, bestiálních, oslnivých – skořápkou sladěné skutečnosti. Ty rysy (když se konečně ustálily) znal.
Měl před sebou kučery rámující nádherně symetrický obličej. Díval se na jizvy, které se zahojily takovým nepřirozeným způsobem. A na rty, jež pár hodin předtím popsaly svého majitele jako nic a nikoho. Byla to lež! Tohle nic mělo přinejmenším dvě funkce: zabiják a děvka. Tenhle nikdo měl jméno.
"Pie'oh'pah."
Jemný pustil mužovu paži, jako kdyby byla jedovatá. Podoba před ním se ale víc už nerozplynula, což potěšilo Jemného jen zčásti. Ten halucinační chaos byl vyčerpávající, ale celistvost, kterou pak odhalil, ho děsila víc. Bylo jedno, jaké sexuální představy si ve tmě vykreslil Judithinu tvář, Judithina ňadra, její břicho, pohlaví – všechno to byly iluze. Bytost, se kterou se spojil a do které skoro ejakuloval, s ní dokonce nesdílela její pohlaví.
Nebyl ani pokrytec, ani puritán. Příliš miloval sex, než aby odsoudil jakékoli projevy nezvladatelné touhy, a i když nepovzbuzoval dvoření homosexuálů, které přitahoval, dělo se tak z lhostejnosti, nikoli z odporu. Proto šok, jenž nyní pociťoval, byl spíše vyvolán silou klamu, který na něj podvodník sehrál, než jeho pohlavím.
"Co jsi se mnou udělal?" Na to jediné se zmohl. "Co jsi to udělal?"
Pie'oh'pah zůstalo stát, zřejmě tušilo, že jeho nahota je tou nejlepší obranou.
"Potřebuješ vyléčit," řeklo. Mluvilo sice třaslavě, ale v jeho hlase zněla hudba.
"Ty jsi do mě nacpal nějaký drogy."
"Ne!" řeklo Pie.
"Nelži! Myslel jsem si, že jsi Judith! Nechal jsi mě, abych si myslel, že jsi Judith!" Podíval se na své ruce, potom vzhůru na pevné, hubené tělo před sebou. "Cítil jsem ji, ne tebe." Znovu stejná výčitka. "Co jsi to se mnou udělal?"
"Dostal jsi, cos chtěl," řeklo Pie.
Na tohle neměl Jemný odpověď. Svým způsobeni to byla pravda. Se zakaboněnou tváří si přičichl k dlaním v domnění, že by v jejich potu mohly zůstat stopy nějaké drogy. Ale byl na nich pouze zápach sexu a horka z postele za ním.
"Vyspíš se z toho," řeklo Pie.
"Padej odsud, do háje," odsekl Jemný. "A jestli se ještě někdy třeba jen na krok přiblížíš k Judith, přísahám… přísahám… že si tě podám!"
"Jsi jí posedlý, viď?"
"Do toho ti kurva nic není."
"Ublíží ti to."
"Sklapni."
"Určitě, dej na mě."
"Ty dej na mě!" zařval Jemný. "Zavři tu klapačku!"
"Ona ti nepatří," dostalo se mu odpovědi.
Ta slova vznítila v Jemném nový vztek. Čapnul Pie pod krkem. Balíček šatů vypadl zabijákovi z rukou a odkryl jeho nahotu. Ale nebránil se, jen zvedl paže a zlehka je položil Jemnému na ramena. Gesto Jemného jen ještě víc rozběsnilo. Vychrlil ze sebe proud nadávek, ale ta poklidná tvář před ním přijala plivance i vztek bez hnutí brvou. Jemný s ním zalomcoval a tlačil palce do chlapíkova krku, aby zastavil jeho dech. I tak se nebránil, stál před útočníkem jako svatý očekávající mučednickou smrt.
Nakonec, bez dechu zlostí a námahou, povolil Jemný sevření a Pie odstrčil, odstoupil od té bytosti s nejasným tušením nadpřirozena v očích. Proč mu to ten chlap neoplácí nebo se nevzdá? Přijal by cokoli, jenom ne tuhle pasivitu, ze které je mu na zvracení.
"Vypadni," řekl mu Jemný.
Pie se pořád nehýbalo z místa a pozorovalo ho promíjejícíma očima.
"Vypadneš laskavě?" řekl Jemný znovu, mírněji, a tentokrát mučedník odpověděl.
"Jestli si to přeješ."
"Přeju si to."
Díval se, jak se Pie shýbá a sbírá rozházené oblečení. Zítra se mu všechno vybaví naprosto zřetelně, pomyslel si. Vyloučí z organismu tohle své blouznění a všechny události – Jude, honička, téměř znásilnění z rukou zabijáka – budou historky pro Kleina a Clema s Taylorem, až se vrátí zpátky do Londýna. Pobaví je to. Teprve teď mu došlo, že je nahatější než druhý muž, otočil se k posteli, stáhl z ní pokrývku a zakryl se jí.
Pak nastal podivný okamžik, kdy věděl dobře, že je ten parchant stále ještě v pokoji a stále se na něho dívá, jenže jediné, na co se zmohl, bylo čekat na jeho odchod. Zvláštní byl proto, že mu připomenul jiná postelová loučení: spletená prostěradla, chladnoucí pot, zmatek a výčitky svědomí, které končily oboustranným uhýbáním před očima toho druhého. Čekal a čekal, až konečně uslyšel, jak se dveře zavřely. Dokonce ani pak se neotočil, naslouchal, aby si byl jistý, že v pokoji slyší jen jeden dech: svůj vlastní. Když se pak přeci jen otočil a přesvědčil se, že Pie'oh'pah odešel, omotal si prostěradlo kolem sebe jako tógu, uzavřel se před prázdnotou místnosti, která na něho zírala až příliš podobná stavu jeho mysli. Potom zamkl dveře apartmá, doklopýtal zpátky do postele a zaposlouchal se do zvuků své zdrogované hlavy, jež skučela asi jako předtím telefonní linka.
KAPITOLA DEVÁTÁ
1
Oscar Esmond Godolphin pokaždé odříkal krátkou modlitbu jako chvalozpěv na demokracii, když po cestě do dominií vkročil znovu na anglickou půdu. Ač byly tyto návštěvy neobvyklé – a přestože se těšil tolik vřelému uvítání v

různorodých yzordderrexských Kesparatech –, velkoměsto, stát ve státě, mělo samovládu toho nejtvrdšího ražení, jejíž výstřelky zcela zastiňovaly represe v zemi, v níž se narodil. Hlavně pak v poslední době. Dokonce i jeho výtečný přítel a obchodní partner z Druhého dominia, Hebbert Nuits-St. Georges (ti, co ho znali dobře, mu přezdívali Hříšník), kupec, jenž si přišel na pěkné peníze na pověrčivých a bolestínech ve Druhém, pravidelně podotýkal, že řád v Yzordderrexu je každým dnem čím dál vrtkavější a že on brzy svou rodinu z města odveze, totiž úplně pryč z dominia, a najde si nový domov, kde nebude muset čichat smrad pálících se těl, kdykoli otevře ráno okna. Až doposud zůstalo jen u planých řečí. Godolphin znal Hříšníka dost dobře, aby si byl jistý, že dokud nevyčerpá zásoby model, památek a amuletů z Pátého a bude si dál vydělávat, z místa se nehne. A jelikož mu právě Godolphin tento artikl dodával – většinu tvořily prostě jen pozemské drobnůstky (v dominiích uctívané kvůli svému původu) – a jelikož s tím nepřestane, dokud ho nepustí jeho sběratelská horečka a dokud bude moci směnit tento artikl za artefakty z Imagiky, obchod Hříšníkovi pokvete. Šlo o obchodování s talismany a nezdálo se pravděpodobné, že by
to některého z těch dvou v brzké době unavilo.
Zrovna tak Godolphina neunavovalo být Angličanem v nanejvýš neanglických městech. V úzkých, leč vlivných kruzích, jež kolem sebe shromáždil, byl okamžitě rozpoznatelný. Mohutný chlap, vysoký a s velkým pupkem. V dvaapadesáti už dávno objevil svůj styl a ten mu víc než vyhovoval. Pravda, zakrýval druhou a třetí bradu pod hnědošedým vousem, který mistrně zastřihovaly ruce Hříšníkovy nejstarší dcery Chátry. Také je pravda, že se snažil vypadat o něco učenější pomocí brýlí se stříbrnou obroučkou, které byly proti jeho velkému obličeji směšně malinkaté, ale které (aspoň si to myslel) byly o to víc pedagogické, protože nelichotily. Ale tohle byly zanedbatelné triky. S jejich pomocí se stali nezaměnitelným, což se mu zamlouvalo. Řídnoucí vlasy nosil nakrátko, střižené, límce vysoké, dával přednost oblečení, v němž se tloukly tvídový oblek s pruhovanou košilí, vždy měl kravatu a vestu. Vezme-li se to kolem a kolem, byl těžko přehlédnutelným zjevem a to mu dokonale vyhovovalo. Nic nevykouzlilo úsměv na jeho tváři lépe, než když mu řekli, že se o něm mluvilo. A obvykle s láskou.
Teď ale na tváři žádný úsměv neměl, když vystoupil z dějiště Usmíření – známého eufemisticky jako Ustup – a našel Dowda, jak sedí na vyvráceném stromě jako na bidýlku několik metrů ode dveří. Bylo brzy odpoledne, ale slunce viselo nízko na obloze a vzduch byl stejně mrazivý jako Dowdovo uvítání. Málem ho to ponouklo, aby se otočil na patě a vrátil se do Yzordderrexu, revoluce nerevoluce.
"Pročpak si myslím, že neneseš zrovna oslnivé zprávy?" začal. Dowd povstal s obvyklou teatrálností. "Bohužel máte naprostou pravdu," přikývl.
"Nech mě hádat: padla vláda! Dům shořel." Koutky mu poklesly. "Něco s mým bratrem?" řekl. "Charlie to není?" Pokoušel se číst Dowdovi z tváře. "Co: smrt? Rozsáhlá trombóza. Kdy se konal pohřeb?"
"Ne. Je naživu. Ale problém s ním souvisí."
"Jako vždycky. Jako vždycky. Doneseš mi prosímtě z letohrádku mých pět švestek? Popovídáme si cestou. Jdi prosímtě dovnitř, ano? Nic tě tam neukousne."
Dowd se po celou dobu, co čekal na Godolphina (tři únavné dny) držel v uctivé vzdálenosti od Ústupu, i přesto, že by mu poskytl jistou míru ochrany před nevlídným počasím. Ne že by jeho organismus byl nějak náchylný k takovému nepohodlí, ale považoval se za empatickou duši a čas strávený na Zemi ho naučil cítit zimu alespoň jako intelektuální pojem, když už ne fyzický, a možná by si i přístřeší přál. Jenže všude jinde, jen ne v Ústupu. Nejen že tam zemřela spousta zasvěcených (a z blízkosti smrti neměl velkou radost, pokud ovšem nebyl jejím nositelem). Ústup fungoval jako přechod mezi Pátým dominiem a ostatními čtyřmi, samozřejmě včetně jeho domova, ze kterého byl poslán do trvalého vyhnanství. Pobývat tak blízko u dveří, jimiž vedla cesta domů, a mít zakázáno kvůli magické formuli svého prvního pána, Joshuy Godolphina, ty dveře otevřít, bylo náročné. To raději zimu.
Nyní ale dovnitř vstoupil, poněvadž neměl na vybranou. Ústup byl vystavěn v neoklasicistním stylu: dvanáct mramorových pilířů podepíralo kopuli, která volala po výzdobě, ale neměla žádnou. Střízlivost celku dodala na důstojnosti a určité praktičnosti, která nebyla nemístná. Byla to koneckonců stanice vybudovaná, aby posloužila stovkám cestujících, a v současné době užívaná jen jediným. Na podlaze, v jejímž středu byla umělecká mozaika (jež se zdála být výjimečným ústupkem přikrášlení budovy, ale ve skutečnosti byla důkazem skutečného účelu) ležely hromádky artefaktů, které si dovezl Godolphin z cest. Úhledně je svázala Chátra Nuits-St. Georges, uzlíky byly zalité vrstvou jasně červeného pečetního vosku. To byla její nynější libůstka, tahle věc s voskem, a Dowd ji proklínal, protože na něm bylo, aby tyto poklady rozbaloval. Přešel ke středu mozaiky, zlehka po špičkách. Tohle byl velmi choulostivý terén a on mu nedůvěřoval. Ale za několik okamžiků se s nákladem vynořil a zjistil, že Godolphin si to už rázuje ven z mlází, které zaštítilo Ústup směrem od domu (pochopitelně prázdného, v rozpadu) a pak také před náhodným zvědavcem, který by nakukoval přes zeď. Zhluboka se nadechl a vysel za pánem s vědomím, že vysvětlování, jež ho čeká, nebude snadné.
2
"Tak oni si mě předvolali?" řekl Oscar cestou zpátky do Londýna. Doprava se soumrakem houstla. "Jen ať si počkají."
"Vy jim neřeknete, že jste tady?"
"Až budu chtít já, ne oni. To je bordel, Dowdy. Zatracený bordel."
"Říkal jste, abych Estabrookovi pomohl, kdyby potřeboval."
"Pomoct mu najmout vraha není to, co jsem měl na mysli."
"Chant byl ohromně diskrétní."
"Smrt už to tak zařídí, tuším, Z celé záležitosti jsi udělal holubník."
"To si vyprošuju," řekl Dowd. "Co jiného jsem mel dělat? Vy jste věděl o tom, že chce svou ženu zabít, a umyl jste si ruce."
"Svatá pravda," souhlasil Godolphin. "Je mrtvá, předpokládám?"

"Myslím, že ne. Probíral jsem se novinama a nikde ani zmínka."
"Tak proč jsi nechal Chanta zabít?"
Tady byl Dowd se svou předkládanou verzí opatrnější. Kdyby řekl příliš málo, Godolphin ho bude podezřívat ze zatajování. A řekne-li příliš mnoho, vyjde třeba najevo obraz v nadživotní velikosti. Čím déle zůstane jeho zaměstnavatel v nevědomosti, pokud jde o to, co všechno je v sázce, tím lépe. Předložil dvě vysvětlení, obojí se nabízející a při ruce: "Jednak byl ten chlap nespolehlivější, než jsem myslel. Dobrou půlku času opilý a ufňukaný. A také si myslím, že věděl víc, než bylo zdrávo pro vás i pro vašeho bratra. Mohlo to skončit docela klidně i tím, že by přišel na kloub vašim cestám."
"Místo toho je teď podezřívavý Spolek."
"Je nepříjemné, že se věci mají tak, jak se mají."
"Nepříjemné, do prdele. Je to všechno naprosto zmrvený, tak je to."
"Moc mě to mrzí."
"Já vím, Dowdy," řekl Oscar. "Jenže jde o to, kde najdeme obětního beránka?"
"Váš bratr?"
"Snad," odvětil Godolphin, obezřetně zakrývaje, do jaké míry ho tenhle návrh potěšil.
"Kdy jim mám říct, že jste se vrátil?" zeptal se Dowd.
"Až vymyslím lež, které mohu sám věřit."

Vrátili se do domu v Regent's Parku. Oscar věnoval nějaký čas prohlížení novinových zpráv o Chantově smrti, pak odešel do svého koutku pokladů ve třetím patře, za prvé se svými novými artefakty, a pak také měl spoustu věcí k přemýšlení. Povážlivá část jeho duše toužila opustit tohle dominium jednou provždy. Dopravit se do Yzordderrexu a založit s Hříšníkem živnost, oženit se s Chátrou, navzdory jejím šilhavým očím, mít kupu dětí a do důchodu odejít do kopců Mraku uvědomení ve Třetím dominiu a chovat papoušky. Ale věděl, že by dříve či později začal tesknit po Anglii a takový vzdychající muž dokáže být krutý. Skončilo by to bitím manželky, komandováním dětí a pojídáním papoušků. Tudíž –s ohledem na to, že by stále musel být jednou nohou v Anglii, třeba jen v sezóně kriketu, a rovněž s ohledem na to, že dokud bude přítomen tady, zodpovídá se Spolku –jim musí čelit.
Zamkl dveře pokoje pokladů, posadil se uprostřed své sbírky a čekal na inspirací. Regály kolem něj, které byly vyhnané až ke stropu, se pod tíhou pokladů prohýbaly. Bylo tu zboží shromážděné od jedněch hranic Druhého dominia až do končin, kam sahalo Čtvrté. Stačilo vždy pouze zvednout jeden předmět a ten ho dopravil zpátky do časů a místa, kde jej pořídil. Soška Etooka Ha'chiit, kterou vyhandloval v městečku Fůra, jež bylo nyní – pohříchu – místem zatracení, protože jeho obyvatelé se stali obětmi čistky vyslané na ně za ten zločin, že složili píseň (napsanou v dialektu jejich komunity), která naznačovala, že Autarcha Yzordderrexský nemá varlata.
Další z jeho cenností, sedmý díl Encyklopedie nebeských znamení od Gaud Maybellomové, původně sepsaný v jazyce učenců Třetího dominia, ale v hojné míře překládaný pro potěchu proletariátu. Ten odkoupil od jakési ženy v městě Jassick. Přistoupila k němu v herně, kde se skupině místních pokoušel vysvětlit pravidla kriketu, a řekla, že ho poznala z historek, jež jí její manžel (který sloužil v Autarchově vojsku v Yzordderrexu) kdysi vyprávěl.
"Vy jste ten Angličan," prohlásila, což mu nestálo ani za to, aby jí to vyvracel.
Potom mu ukázala tu knihu: opravdu velmi vzácný svazek. Nikdy nepřestal na jejích stránkách nacházet něco fascinujícího, poněvadž záměrem Maybellomové bylo vytvořit encyklopedii pojednávající o veškeré flóře, fauně, jazycích, vědách, morálních hlediscích – zkrátka o všem, co ji napadlo –, které si našly cestičku z Pátého dominia, Jadrné skály, do ostatních světů. Byl to herkulovský úkol a ona zemřela, právě když začínala devatenáctý svazek bez myšlenky a vyhlídky na konec, ale dokonce i ta jediná kniha v Godolphinově vlastnictví se bohatě postarala o to, že bude po zbylých pátrat až do smrti. Byl to prazvláštní, téměř surrealistický díl. I když jen polovina hesel byla pravdivých nebo pravdě blízkých, Země měla v podstatě vliv na skoro každou stránku života světů, od kterých byla oddělena. Fauna, kupříkladu. Ve svazku bylo vyjmenováno nepřeberné množství živočichů, o kterých Maybellorne prohlašovala, že jsou to vetřelci z jiných světů. Některé očividně ano: zebra, krokodýl, pes. Jiní byli směsicí genetických linií, zčásti pozemských, zčásti ne. Ale mnohé tyto druhy (vyobrazení v knize se podobala utečencům ze středověkého bestiáře) byly natolik bizarní, že vůbec pochyboval o jejich existenci. Tady třeba byli vlci velcí jako dlaň a s kanárími křídly. A dále slon, který žil v obrovité ulitě. Jinde zas kultivovaný červ, který jemným půlkilometrovým tělem tkal věštby. Samý div. Godolphinovi stačilo jen zvednout encyklopedii a v mžiku neměl stání a toužil si obout boty a vyrazit do dominií znovu.
I z letmého čtení knihy bylo zřejmé, jak dalece rozsáhlé neusmířené dominium poznamenalo ta zbylá. Jazyky Země – především angličtina, italština, hindu a čínština – byly v určitých obměnách známé všude, ačkoli se zdálo, že Autarcha, který se v tom zmatku po nevydařeném Usmíření dostal k moci, dává přednost angličtině, jež byla v současné době upřednostňovanou lingvistickou měnou téměř po celé Imagice. Dát dítěti za jméno nějaké anglické slovo se považovalo za obzvlášť vhodné, i když si už tolik nelámali hlavu nad tím, co ono slovo vlastně znamená. Odtud také například Chátra; tohle konkrétní jméno přesto ještě bylo jedním z méně podivných mezi tisíci jinými, na která Godolphin narazil.
Lichotil sám sobě, že měl z menší části na téhle požehnané bizarnosti svůj podíl, když se vezme v úvahu, že za ta léta dovezl přes Jadrnou skálu spousty stylů a vlivů. Existoval neutuchající hlad po novinách a časopisech (obyčejně byly žádanější než knihy) a doslechl se o křtitelích z Pashatoqui, kteří vybírali dítěti jméno zapichováním špendlíku do výtisku londýnských Times, načež odkázali děcku první tři písmena, jež napíchli ačkoli ta kombinace postrádala melodii. Ale on neměl v rukou podobný vliv jako jediný. Nebyl to on, kdo přinesl krokodýla, zebru či psa (i když na

papouška by si dělal nárok). Ne, odedávna vedly ze Země do dominií různé cesty, jiné než ta v Ústupu. Některé bezpochyby zpřístupnili mistři a zasvěcenci ze všech možných kultur za naprosto konkrétním účelem – pro svá putování tam a zpět ze světů. Ostatní byly otevřeny náhodou a patrně zůstaly otevřené, ocejchovaly místo jako často vyhledávané, posvátné, místo, kterého se lidé straní či ho zarputile chrání. Přece vsak existovaly další cesty, ovšem v menším počtu, jež byly vytvořeny vědami zbylých dominií jako způsob, jak dosáhnout přístupu do nebe Jadrné skály. Na zrovna takovém místě, blízko hradeb Iahmandhasu ve Třetím dominiu, získal Godolphin svůj nejsvětější majetek; Bostonskou číši, kompletní, s jednačtyřiceti barevnými kameny. Zatím ji nikdy nepoužil (číše prý byla nejpřesnější věšteckou pomůckou známou ve všech světech), až nyní. Usadil se uprostřed svých pokladů s rostoucím pocitem, že události na Zemi za posledních pár dní směřují k nějakému kritickému vyvrcholení, sundal číši z jejího místa na nejvyšší polici, rozbalil ji a postavil na stůl. Potom vyňal kameny z váčků a uložil je na dno číše. Po pravdě řečeno, příprava nevypadala příliš slibně: číše připomínala nádobu ke kuchyňskému použití, jednobarevná pálená keramika, dostatečně veliká na rozšlehání vajec pro několik nákypů. Kameny byly barevnější, lišily se velikostí a tvarem, od nejmenších plochých kamínků až po dokonalé kuličky velikosti oční bulvy.

Když Godolphin dokončil jejich poskládání, znovu se zamyslel. Věří vůbec ve věštby? A jestli věří, je rozumné znát budoucnost? Zřejmě ne. Někde tam nutně bude smrt, dříve či později. Pouze mistři a bozi žijí navěky a člověk by možná trpce zahořkl na tu nerovnováhu a na krátké rozpětí vlastního života, kdyby věděl, kdy nastane konec. Ale co když najde nějakou nápovědu, jak se vypořádat se Spolkem? To by mu spadlo z ramen nemalé břímě.

"Buď statečný," říkal si a položil prostředníčky obou rukou na okraj, jak ho tomu naučil Hříšník, který kdysi takovou číši vlastnil, než mu ji při rodinné hádce roztříštila manželka.

Zpočátku se nedělo nic, ale Hříšník ho upozornil na to, že si obvykle číše dává na čas, nespustí za studena. Čekal a čekal. Prvním náznakem oživení bylo chrastění na dně, jak se kameny začaly proti sobě pohybovat druhým potom zřetelný kyselý zápach stoupající k jeho nosní dutině třetím (a nejpřekvapivějším) náhlé kmitání jednoho oblázku, pak dvou, pak tuctu, napříč číši a zase zpátky. Některé vyskakovaly nad okraj poháru. Jejich úsilí sílilo zároveň s pohybem, dokud se všech jednačtyřicet kamenů neúčastnilo divokého míhání, tak divokého, že se číše začala posunovat po stole a Oscar ji musel pevně uchopit, aby se nepřevrátila. Kameny ho zasahovaly s palčivou silou do prstů a kloubů, ale právě o tu bolest byl pak sladší úspěch, jenž následoval, zatímco rychlost a mumraj rozmanitých tvarů a barev počaly ve vzduchu nad číší vykreslovat výjevy.

Jako u všech věšteb znamení ležela v oku pozorovatele a jiný svědek by snad v té čmouze býval viděl docela jiné tvary. Ale to, co Godolphin viděl, se mu zdálo vcelku jasné, V prvé řadě Ústup zpola ukrytý v mlází. Potom sebe, jak stojí uprostřed mozaiky a buďto se zrovna vrací z Yzordderrexu, nebo se chystá k odjezdu. Obrazy se ukázaly jen krátce, pak se změnily, Ústup byl zdemolován v bouři kamenů a ve víru se postavila nová stavba: Věž spolku Tabula Rasa. Upřel oči na tuto věštbu s novým soustředěním, upíral si úlevu mrknutí, aby měl jistotu, že o nic nepřišel. Věž viděnou z ulice vystřídal její interiér. A tady je měl, ty mudrce, usazené kolem stolu a dumající o své božské povinnosti. Hnidopiši a usmrkanci, do jednoho. Žádný z nich by nedokázal přežít v uličkách Východního Yzordderrexu ani hodinu, pomyslel si, tam dole v přístavu, kde i kočky mají své pasáky. V tomto okamžiku viděl vstupovat do obrazu rovněž sám sebe a to, co dělal, nebo co právě říkal, zvedlo muže a ženy rázem ze sedadel, dokonce i Lionela.

"Co je tohle?" šeptal si Oscar.

Na tvářích měli všichni divoký výraz. Smáli se? Co udělal? Zavtipkoval? Upšouknul se? Zkoumal věštbu bedlivěji. Ne, na jejich tvářích nebyl smích. Byla to hrůza.

"Pane?"

Dowdův hlas zvenku za dveřmi prolomil jeho koncentraci. Odvrátil se na pár vteřin od číše a vyštěkl: "Jdi pryč."

Ale Dowd přinášel naléhavé zprávy. "Volá McGann." Řekni mu, že nevíš, kde jsem," odfrkl Oscar a vrátil se pohledem k číši.

Zatímco se díval jinam, než se stačil vrátit zpátky, stalo se cosi děsivého. Hrůza na jejich tvářích zůstala, ale z nějakého důvodu zmizel ze scény on. Už ho snad tak brzy propustili? Bože, ležel na zemi mrtvý? Možná. Na stole se něco blyštělo, podobalo se to rozlité krvi,

"Pane!"

"Zmiz, Dowdy,"

"Oni vědí, že jste tady, pane."

Oni věděli, věděli. Sledovali dům a věděli.

"Dobrá," řekl. "Pověz mu, že budu za chvilku dole."

"Co jste říkal, pane?"

Oscar znovu zvýšil hlas, aby přehlušil ťukání kamenů, tentokrát mnohem ochotněji: "Zjisti, kde je. Zavolám mu."

Znovu se vrátil pohledem k číši, ale jeho soustředěnost klesala a on si už nedokázal obrazy utajené v každém pohybu kamenů vyložit. Až na jeden. To když se rychlost na ploše zpomalila a zdálo se, že vidí – až příliš prchavě – ženskou tvář. Jeho náhradnice ve Spolku, možná, nebo jeho popravčí.

2

Potřeboval si nutně dát skleničku, ještě než si promluví s McGannem (a Dowd, s věčnou intuicí, mu již namíchal whisky se sodou), jenže si ji odřekl ze strachu, že by mu zvláčněl jazyk. Paradoxně mu to, co se v Bostonské číši napůl vyjevilo, při hovoru pomohlo. Za vyhrocených okolností jednal s takřka patologickou nezúčastněností: byl to jeden z jeho nejvýraznějších anglických rysů. Proto také byl zřídkakdy klidnější nebo se ovládal lépe než právě nyní, když říkal McGannovi, že skutečně ano, byl na cestách, a ne, vůbec nic do toho, kde byl a proč, Spolku není. Pochopitelně se následující den rád zúčastní shromáždění ve Věži, ale je si McGann vědom toho (opravdu, záleželo mu na tom?), že je zítra Štědrý večer?

"Nikdy si nenechám ujít Půlnoční mši ve Svatém Martinovi," řekl mu Oscar, "takže bych velice ocenil, kdyby ta schůzka mohla být ukončena včas, abych měl dost času se tam dostat a najít si místo s pěkným výhledem."
Vyslovil to všechno bez zachvění hlasu. McGann se ho pokusil při tlačit ke zdi ohledně místa jeho pobytu v posledních několika dnech načež se Oscar optal, co na tom ksakru záleží.
"Já se tě přece taky neptám na tvé soukromé záležitosti, nebo snad ano?" řekl mírně dotčeným hlasem. "Ani se, mimochodem, nešťourám ve tvých příchodech a odchodech. Nehněvej se na mě, McGanne. Vy nevěříte mně, já zase nevěřím vám. Budu brát zítřejší schůzi jako příležitost k rozebírám soukromí členů Spolku a využiji toho, abych připomenul sešlosti, že jméno Godolphin je jedním ze základních kamenů Spolku."
"O to větší důvod, abys byl otevřený," konstatoval McGann.
"Budu naprosto otevřený," odpověděl Oscar. "Dostanete uspokojivý důkaz o mé nevině." Teprve ve chvíli, kdy válka důvtipu skončila vítězstvím, přijal whisky se sodou, kterou pro něho Dowd namíchal. "Uspokojivý a poslední."
Mlčky si během rozhovoru přiťukl s Dowdem a věděl, už když upíjel, že dojde ke krveprolití, ještě než se rozbřeskne do Božího hodu vánočního. Tahle vyhlídka byla ponurá, ale nebylo vyhnutí.
Když položil sluchátko, řekl Dowdovi: "Myslím, že si zítra obléknu ten oblek se vzorkem rybí kosti. A jednobarevnou košili. Bílou. Naškrobený límec."
"A jakou kravatu?" zeptal se Dowd a dolil Oscarovi vyprázdněnou sklenku.
"Půjdu rovnou na Půlnoční mši," odpověděl Oscar.
"Takže černou."
"Černou."
KAPITOLA DESÁTÁ
1
Odpoledne následujícího dne (po zabijákově návštěvě v Marlinově bytě) se nad New Yorkem strhla s nemenší zuřivostí vánice, a když se to dalo dohromady s nezbytným sezónním frmolem, najít volný let zpátky do Anglie bylo obtížné. Ale Jude si sotva připouštěla nějaké ne (ve všem), zvlášť když byla skálopevně rozhodnutá o svém cíli, a ona si jistá byla – i přes Marlinovy protesty –, že odjet z Manhattanu je to nejrozumnější, co může udělat. Měla pro to své důvody. Zabiják se ji dvakrát pokusil zavraždit. Pohyboval se stále na svobodě. Dokud bude v New Yorku, hrozí jí nebezpečí. Ale i kdyby tomu tak nebylo (a malá část v ní pořád ještě věřila, že podruhé přišel, aby něco vysvětlil nebo se omluvil), beztak by si nějaký důvod pro návrat do Anglie našla, jen aby unikla Marlinově společnosti. Začal ji svou láskou přespříliš přesycovat, až moc cukroval, každý jeho pohled byl přesládlý. Tahle nemoc se ho samozřejmě držela po celou dobu jejich vztahu, ale od vrahovy návštěvy se ještě zhoršila a její ochota to snášet, osvěžená setkáním s Jemným, klesla na nulu.
Sotva předešlé noci zavěsila telefon, zalitovala svého jankovitého chování a po otevřené rozmluvě s Marlinem (během níž mu oznámila, že chce jet zpátky do Anglie, a na to on odvětil, že ráno bude všechno vypadat jinak a proč si teda nevezme prášek a nelehne si) se rozhodla, že zavolá Jemnému znovu. To už Marlin hluboce spal. Vylezla z postele, odešla do předsíně, rozsvítila a vytočila jeho číslo. Připadalo jí to jako tajnůstkaření, což svým způsobem i bylo. Mariina nepotěšilo, když zjistil, že jeden z jejích bývalých milenců si v jeho vlastním bytě zkoušel hrát na hrdinu, a nebyl by zrovna štěstím bez sebe, kdyby ji teď načapal jak se ve dvě hodiny ráno snaží Jemnému dovolat. Drahnou chvíli vůbec netušila, co se děje, když ji přepojili na pokoj. Někdo zvedl sluchátko a potom ho upustil, ať si vyslechne (se vzrůstajícím vztekem a frustrací) zvuky Jemného milování. Místo aby sluchátko ihned položila, poslouchala a tak trochu si přála, aby se mohla té eskapády zúčastnit. Nakonec (když se jí nepodařilo Jemného z jeho lopocení vyrušit) telefon položila a ploužila se v prachbídné náladě zpátky do studené postele.
Zavolal hned další den a telefon zvedl Marlin. Vzkázala přes něj Jemnému, že pokud ho ještě někdy uvidí v budově, nechá ho zavřít jako spoluúčastníka pokusu o vraždu.
"Co říkal?" zeptala se, když domluvili.
"Nic moc. Zdálo se mi, že je opilý."
Víc se o té věci nebavili. I tak už byl Marlin dost podrážděný, když mu při snídani oznámila, že má stále v úmyslu se ještě dnes vrátit do Anglie. Dokola a dokola se jí ptal: proč? Existuje snad něco, co by mohl udělat, aby byl pro ni pobyt tady snesitelnější? Extra zámky na dveřích? Slib, že se od ní nehne na krok? Nic z toho ji, pochopitelně, nenaplňovalo novým nadšením pro prodloužení pobytu. Neřekla mu to jen jednou, zopakovala to snad dvaadvacetkrát, že je naprosto dokonalý hostitel a že si to nemá brát osobně, ale že chce být ve svém vlastním domě, městě, kde se bude cítit před tím zabijákem chráněnější. Potom jí navrhl, že pojede s ní, aby se nevracela do prázdného bytu sama, a v tom okamžiku – kdy jí docházely konejšivé fráze a trpělivost – mu sdělila, že být sama je přesně to, co si přeje. A tak se tedy hlemýždím tempem došourala fujavicí na Kennedyho letiště, přečkala pětihodinové zpoždění a let, při němž byla zaklíněná mezi jeptiškou, jež se nahlas modlila při každém nárazu do větrné kapsy, a dítětem, které se neustále vrtělo. čekal ji Štědrý večer v prázdném bytě.
2
Malba ve čtyřech odlišných stylech vítala Jemného, když se vrátil do ateliéru. Jeho návrat byl zpožděný stejnou vánicí, která Judith téměř znemožnila odjet z Manhattanu. Jeho posunula za šibeniční termín, který Klein určil. Ale v myšlenkách se během cesty ke svým obchodním ujednáním s Kleinem nedostal víc než jednou. Točily se skoro výhradně kolem setkání se zabijákem. Ať už na jeho organismu Pie'oh'pah vyzkoušel jakoukoli čertovinu, do rána se pročistil – oči fungovaly normálně a myslelo mu to přiměřeně jasně na to, aby se dokázal vypořádat s praktickými záležitostmi svého odjezdu –, ale dozvuky toho, co zažil, se v něm znovu ozývaly. Podřimoval v letadle a pociťoval na konečcích prstů hladkost zabijákovy tváře, na hřbetu rukou chuchvalec vlasů, jež považoval za Judithiny. Neustále měl v chřípí vůni vlhké kůže a na svých bocích cítil tělo Pie'oh'pah, vše natolik živě, až se dostavila erekce – poněkud

nápadná, takže přilákala upřený pohled jedné z letušek. Přemítal o tom, že bude muset vložit mezi tyto dozvuky a jejich původ nový zážitek, vyšoustat je ze sebe, vypotit je. Tahle myšlenka ho uklidnila. Když si znovu zdříml a vzpomínky se mu vrátily, nepotlačoval je, protože věděl, že zná způsob, jak je ze svého organismu vypláchnout, jakmile bude zpátky v Anglii.
Teď se posadil před malby ve čtyřech stylech, listoval adresářem a hledal si partnerku na noc. Několikrát vytočil číslo, ale k rozpracování náhodné milostné avantýry si nemohl vybrat horší dobu. Manželé trčeli doma, na obzoru byly rodinné sedánky. Jeho kurs klesl.
Nakonec přece jen mluvil s Kleinem, který po určitém přemlouvání Přijal jeho omluvu a pak mu prozradil, že se má příští den konat v Taylorově a Clemově bytě večírek, a byl si jistý, že Jemný bude vítán, pokud nemá jiné plány.
"Všichni říkají, že to bude Taylorův poslední," prohlásil Chester. "Rozhodně by tě rád viděl."
"Tak to bych asi jít měl," usoudil Jemný.
"To jo. Je moc nemocný. Měl zápal plic a teď má rakovinu. Vždycky tě měl hodně rád, víš."
Řekl to tak rychle za sebou, že láska k Jemnému vyzněla jako další z nemocí, ale nechal to bez komentáre, pouze se s Kleinem domluvil, že ho zítra večer vyzvedne, a zavěsil s ještě vetší chandrou než dosud. Věděl o tom, že je Taylor nemocný, ale už si neuvědomil, že mu počítají dny zbývající do odchodu. Taková ponurá doba. Všude, kam se podíval se věci rozpadaly. Vpředu se zdála být jen tma, plná rozmazaných postav a lítostivých kradmých pohledů. Čas Pie'oh'pah, možná. Čas vraha.

Nespal, ačkoli byl unavený, seděl do pozdních ranních hodin nad věcí, kterou nejprve zavrhl jako smyšlený blábol – Chantovým dopisem na rozloučenou. Když si ho přečetl poprvé v letadle do New Yorku, jevil se mu jako směšný výlev. Ale od té doby se udalo hodně podivného a tyhle události uvedly Jemného do příhodnější nálady k prostudování dopisu. Do stránek, jež se zdály být před několika dny bezcenné, se nyní soustředěně zahloubal v naději, že by mohly přinést nějaký záchytný bod, zakódovaný v Chantově výstřední a ojedinělé próze se špatnou interpunkcí, který by ho dovedl k nějakému novému výkladu doby a těch, kdo jí hýbou. Čí bůh, například, byl tenhle Hapexamendios, na jehož jméno Chant odkazoval Estabrooka, aby se k Němu modlil a Jeho chválil? Rozepsal šňůru synonym. Nespatřený. Původní. Bludný. A jaký byl ten velký plán, jehož součástí bude (jak Chant doufal) konečné zúčtování?
JSEM připraven na smrt v tomto DOMINIU, psal, pokud budu vědět, že mě Nespatřený použil jako Svůj NÁSTROJ. Budiž pochválen HAPEXAMENDIOS. Neboť On byl v kraji Jadrné skály a zanechal tu Své děti, aby zde TRPĚLY, a já jsem zde trpěl a protrpěl jsem si svůj díl.
Tohle alespoň byla pravda. Ten muž věděl, že se jeho smrt hrozivě přiblížila, tudíž se nabízelo, že znal i svého vraha. Byl to Pie'oh'pah, na koho čekal? Zdálo se, že ne. O zabijákovi se zmiňoval, ale ne jako o Chantově popravčím. Opravdu, při prvním čtení dopisu si Jemný ani neuvědomil, že se v tomto odstavci psalo o Pie'oh'pah. Ale při nynějším, opakovaném čtení to bylo zcela zjevné.
Uzavřel jste dohodu s bytostí v tomto DOMINIU či kterémkoli jiném VZÁCNOU, a nevím, zda smrt, která je mi v patách, má být trestem nebo odměnou za mou zprostředkovatelskou účast. Ale buďte obezřetný při všech jednáních s ní, neboť taková sílaje nevypočitatelná, ježto je směsicí druhů a. možností, není to nijak CELISTVÁ věc, v kterékoli části své podstaty, nýbrž paví a spektrální. Bytostný renegát.
Nikdy jsem nebyl přítelem této síly – ta má pouze OBDIVOVATELE a POTÍRAČE – ale důvěřovala mi jako svému zástupci a poškodil jsem ji během těchto jednání stejně jako vás. Myslím, že ji více, protože ona je osamocená a trpí v tomto DOMINIU, podobně jako já jsem trpěl. Vy máte přátele, kteří vás znají takového, jaký jste, a nemusíte tajit svou SKUTEČNOU PODSTATU. Upněte se k nim, k jejich lásce k vám, neboť kraj Jadrné skály se co nevidět zatřese a zachvěje, a v takové chvíli to jediné, co duše má, je společnost milujících. Říkám tohle proto, ze jsem se takové chvíle dožil, a jsem RÁD za to, že tato chvíle má znovu v Pátém dominiu nastat, ovšem já budu mrtev a moje tvář obrácená k chvále NESPATŘENÉHO.
Buď požehnán HAPEXAMENDIOS.
A Vám, pane, tímto předkládám svou kajícnost a své modlitby.
V dopise stálo daleko víc, ale rukopis i stavba vět se poté rapidně zhoršily, jako by Chant podlehl panice a zbytek naškrábal, zatímco si oblékal kabát. Ty souvislejší pasáže však obsahovaly dostatek narážek, aby nedaly Jemnému usnout. Popisy Pie'oh'pah byly nanejvýš alarmující:
"VZÁCNÁ BYTOST… směsice druhů a možností…"
Jak si to má vyložit, když ne jako potvrzení toho, co Jemného smysly zahlédly v New Yorku? Jestli ano, co bylo zač tohle stvoření, které před ním stálo nahé a jednotné, ale přitom skrývalo davy? Tato síla (jak řekl Chant) neměla žádné přátele – má jen své OBDIVOVATELE a POTÍRAČE, napsal, a těmi ujednáními jí bylo ublíženo (opět Chantova slova) stejně jako Estabrookovi, kterému Chant skládal svou kajícnost a modlitby? Nikoli lidský tvor, to rozhodně. Nenarodil se v žádném kmeni či národě, se kterým by byl Jemný obeznámen. Pročítal ten dopis znovu a znovu a s každým novým přečtením se k němu ochota uvěřit přikrádala blíž. Vnímal její blízkost. Byla to svěžest zpoza hranic země, kterou poprvé vytušil právě v New Yorku. Myšlenka na to, že by se tam dostal, mu tehdy nahnala strach. Ale teď už ne, snad proto, že se blížilo ráno Štědrého dne, a tedy čas pro objevení čehosi zázračného, co by změnilo svět.
Čím blíže se přikrádaly – jak ráno, tak víra –, tím více litoval toho že se zabijákovi vyhnul, když tak prostě toužil po jeho společnosti. Postrádal v jeho tajuplnosti nějaká vodítka, kromě těch obsažených v Chantově dopisu, a ta byla po stém přečtení vyčerpána. Chtěl víc. Jediným zbývajícím zdrojem zůstala vzpomínka na skládankový obličej tvora, a protože znal svůj sklon k zapomínám, ta začne až příliš brzo mlhavět. Musí ji zachytit! To bylo v této chvíli prvořadé, zachytit vidinu dříve, než mu proklouzne!

Odhodil dopis a zabodl oči do své Večeře v Emauzích. Byl vůbec některý z těchto stylů schopen zachytit to, co spatřil? Pochyboval o tom. Bude muset vytvořit nový styl, aby mohl to, co viděl, reprodukovat. Rozpálený svou snahou otočil Večeři na druhou stranu a začal vymačkávat vyschlou tmavohnědou barvu rovnou na plátno, roztíral ji špachtlí tak dlouho, dokud úplně nezakryl spodní výjev. Na jeho místě teď měl tmavé pozadí, do kterého začal vyrývat obrysy postavy. Nikdy nestudoval anatomii přehnaně důkladně. Mužské tělo ho z estetické stránky zajímalo pramálo a ženské bylo tak proměnlivé, tak strašně podléhalo vlastnímu chodu nebo světlu přes něj dopadajícímu, že všechna statická vypodobnění se zdála být hned od počátku odsouzená k neúspěchu. Ale on nyní potřeboval zobrazit proměnlivou postavu (jakkoli se to zdálo nemožné), chtěl objevit způsob, jak zachytit to, co viděl u dveří svého hotelového pokoje, když se před ním promíchávaly četné obličeje Pie'oh'pah jako karty v balíčku iluzionisty. Jestli dokáže ten obraz zachytit, nebo jen začít, najít pravou cestu, snad by mohl najít způsob kontroly nad tvorem, který ho začal pronásledovat.
Dvě hodiny horečně pracoval, žádaje po barvě něco, co nikdy nevyžadoval, nanášel ji špachtlí i prsty ve snaze podchytit přinejmenším tvar a proporce hlavy a krku toho stvoření. V duchu viděl obraz dostatečně zřetelně (od uplynutí oné noci se nezdály žádné dvě vzpomínky být starší nežli pouhé dvě minuty), ale i ta nejzákladnější skica se jeho ruce vzpírala. Pro tenhle úkol byl špatně vybavený. Moc dlouho parazitoval, pouze kopíroval, znásoboval vize jiných lidí. A když mel konečně jednu vlastní – jednu jedinou, ale o to však cennější – nedokázal ji zkrátka a dobře přenést na plátno. Chtělo se mu nad touhle závěrečnou prohrou brečet, ale na to byl moc unavený. S rukama stále ještě zamazanýma barvou ulehl na ledová prostěradla a čekal na spánek, aby odnesl jeho zmatek pryč.
Dvě myšlenky se mu vkrádaly do mysli, zatímco se propadal do spánku. Ta první, že s tím množstvím tmavohnědé barvy na rukách vypadá, jako by si hrál s vlastními hovny. Druhou bylo, že jedinou možností, jak vyřešit problém na plátně, je spatřit jeho námět znovu z masa a kostí. Tenhle nápad přivítal, ponořil se do spánku zbaven všech svých podvodů i zbožných činů a usmíval se při pomyšlení, že jednou bude mít příležitost postavit se té vzácné bytosti tváří v tvář.
KAPITOLA JEDENÁCTÁ
Přestože cesta do Věže spolku Tabula Rasa z Godolphinova domu na Primrose Hillu trvala jen krátce a Dowd ho dovezl do Highgate úderem šesté, Oscar navrhl, aby sjeli dolů skrz Nahrbený konec a potom nahoru do Muswellova kopce a zpátky ke Věži, aby se zpozdili o deset minut.
"Nesmí to vypadat, že nějak moc lačníme po sebekritice," odtušil, když se blížili k Věži podruhé. "Dodalo by jim to kuráže."
"Mám počkat tady dole?"
"Zmrzlý a sám? Můj milý Dowde, to nepřichází v úvahu. Vyjedeme nahoru spolu a přineseme dárky."
"Jaké dárky?"
"Náš důvtip, náš vkus v oblékání – no, můj vkus – v podstatě tedy
sebe."
Vystoupili z auta a šli k přístřešku. Každý jejich krok byl nahráván kamerami zamontovanými nade dveřmi. Když se přiblížili, cvakl zámek a oni vstoupili dovnitř. Jak přecházeli vstupní halu k výtahu, Godolphin zašeptal: "Ať se dnes večer děje, co se děje, pamatuj si prosímtě…"
Dál se nedostal. Dveře výtahu se otevřely a objevil se Bloxham, uhlazený jako vždycky.
"Pěkná kravata," řekl mu Oscar. "Žlutá je tvá barva." Kravata byla modrá. "Mýho muže si nevšímej, ano? Bez něho se nehnu nikam ani na krok."
"Dnes tu nemá co pohledávat," prohlásil Bloxham.
Znovu se Dowd nabídl, že počká dole, ale Oscar o tom nechtěl ani slyšet. "Chraň bůh!" řekl. "Můžeš počkat nahoře. Krátit si čas milým rozhledem."
Tohle vše Bloxhama řádně popuzovalo, ale Oscar byl člověk, kterému se odporovalo nelehko. Stoupali nahoru mlčky. Jakmile byli nahoře, ponechali Dowda, ať se baví sám, a Bloxham odváděl Godolphina do sálu. Všichni ho čekali a na tvářích se jim zračila obžaloba. Pár členů –docela určitě Shales a Charlotta Feaverová – se pokoušelo zastřít radost z toho, že nejtemperamentnější a nejzatvrzelejší člen Spolku byl konečně zavolán na kobereček.
"Ó, omlouvám se…" řekl Oscar, když za ním zavřeli dveře. "Čekali jste dlouho?"

Venku v jednom z opuštěných předpokojů poslouchal Dowd své malinké rádio a přemítal. V sedm hlásili zprávu o nehodě na dálnici, která si vyžádala životy celé rodiny, cestující o vánocích na sever; mluvilo se o vězeňských nepokojích, které vzplály v Bristolu a Manchesteru, protože vězni tvrdili, že dárky od jejich milovaných byly poškozeny a zničeny vězeňskými dozorci. Pak přišel na řadu sled válečných aktualit, hned poté předpověď počasí, slibující šedivé vánoce, provázené jakoby jarní oblevou. Ta podle předešlých zkušeností vyláká ze země krokusy v Hyde Parku, jen aby je po několika dnech sežehl mráz. V osm (stále ještě čekal u okna) opravily druhé zprávy informaci prvních. Ze zaklesnutých vozidel na dálnici byl vytažen jeden šťastlivec: tříměsíční dítě. Dowd usazený v chladném přítmí začal potichu plakat, což byl zážitek vzdálený jeho skutečné emocionální kapacitě stejně tak, jak ledově chladné byly jeho nervy. Ale vypracoval se v řemesle truchlení se stejným nadšením pro svou fingovanou lidskost, jako se naučil třást; jeho učitelem byla labuť avonská, Lear byl jeho nejoblíbenějším hrdinou. Plakal pro to dítě a pro krokusy a ve chvíli, kdy zaslechl, jak hlasy v sálu naráz hněvivě vybuchly, měl ještě pořád vlhké oči. Dveře se rozlétly a Oscar ho přivolal dovnitř, i přes výkřiky nesouhlasu několika ostatních členů.
"To je nehoráznost, Godolphine!" vyštěkl Bloxham.
"Dohnali jste mě k tomu!" odpověděl Oscar, jehož představení dosahovalo horečnatého vrcholu. Viditelně dostal do těla. Šlachy na krku vylezly jako uzlinaté struny, pot se mu leskl ve váčcích pod očima s každým slovem vyprskl slinu.

"Nevíte o tom zhola nic!" říkal. "Zhola nic. Odehrává se proti nám spiknutí vedené silami, jež můžeme stěží pochopit. Tenhle muž, Chant, je nepochybně jeden z jejich agentů. Dokážou na sebe vzít lidskou podobu!"
"Godolphine, to je absurdní," řekla Tyrwhittová.
"Nevěříte?"
"Ne, nevěřím. A zcela určitě si nepřeji, aby naší debatě naslouchala ta tvoje gorila. Vykaž ho laskavě ze sálu."
"Ale on má to svědectví, které podpoří mou hypotézu," trval na svém Oscar.
"Skutečně?" ozval se Shales.
"Bude vám ho muset ukázat sám," řekl Oscar, obraceje se k Dowdovi. "Budeš jim ho bohužel muset ukázat," zopakoval a při řeči sáhl do saka.
Zlomek vteřiny předtím, než se objevilo ostří, prohlédl Dowd Godolphínův záměr a chystal se odvrátit, ale Oscar měl náskok a nůž třpytivě přisvištěl. Dowd pocítil na krku ruku svého pána a ze všech stran slyšel výkřiky hrůzy. Pak byl odhozen na stůl, kde se rozvalil pod světly jako nedobrovolný pacient. Chirurg skočil hned za ním a jediným svižným bodnutím zasáhl Dowda přímo do hrudi.
"Chcete důkaz?" křičel Oscar, přehlušuje Dowdovo ječení i halas kolem stolu. "Chcete důkaz? Tak tady ho máte."
Jeho zavalitost dala ostří švih a nůž zajel nejprve doprava a pak doleva, ale nesetkal se s nijakou překážkou v podobě žebra či prsní kosti. Ani krev netekla, pouze nechutná tekutina vodové barvy crčela z ran a rozlévala se po stole. Dowdova hlava sebou mrskala dopředu dozadu, jen jedinkrát zvedl ke Godolphinovi pohled plný výčitek, ten však byl příliš zaměstnán, než aby pohled opětoval. Přes protesty přicházející ze všech stran své dílo nezavršil dříve, dokud před ním neleželo tělo rozšklebené od břicha po hrdlo a dokud sebou Dowd nepřestal tlouci. Sál se zaplnil zápachem mršiny (čpící směsice kanalizačních splašků a vanilky). Ten vyhnal dva ze svědků ke dveřím; jedním byl Bloxham, nutkání ke zvracení ho přemohlo dřív, než stačil vyběhnout na chodbu. Jenže jeho zvratky a úpění Godolphina ani za mák nezpomalily. Bez váhání vrazil paži do otevřeného těla, chvilku se v něm hrabal a vylovil plnou hrst vnitřností. Uzlinatou hmotu z modré a černé tkáně –konečný důkaz o Dowdově nelidském původu. Triumfálně mrštil důkazem na stůl hned vedle těla, pak od svého díla o krok ustoupil a odhodil nůž do díry, kterou otevřel. Celé představení netrvalo déle než minutu, ale za tu dobu se mu podařilo proměnit sál ve stoku na rybím trhu.
"Spokojeni?" zeptal se.
Veškeré protesty byly umlčeny. Jediným zvukem v místnosti bylo rytmické syčení tekutiny unikající z rozřízlé tepny. McGann řekl velmi potichu: "Ty jsi praštěnej maniak."
Oscar zajel štítivě do kapsy u kalhot a vylovil čistý kapesník. Jedním z posledních Dowdových úkolů bylo ho vyžehlit. Shledal ho bez poskvrny. Vyklepal jeho ostré hrany a začal si čistit ruce.
"Jak jinak jsem asi mohl dokázat, že mám pravdu?" řekl. "Dohnali jste mě k tomu. A tady teď máte svůj důkaz, ve vší kráse. Nevím, co se stalo s Dowdem – mojí gorilou, tak jsi ho myslím označila, Alice –, ale ať je kde je, tohle ho nahradilo."
"Jak dlouho jsi o tom věděl?" zeptala se Charlotte.
"Měl jsem podezření poslední dva týdny. Celou tu dobu jsem se zdržoval ve městě, zatímco si to – a i vy – myslelo, že si krátím chvíli v slunnějším podnebí."
"Co je to za svinstvo?" chtěl vědět Lionel, zabodávaje prst do cáru neznámých útrob.
"To ví bůh," odvětil Godolphin. "Patrně něco, co není z tohoto světa."
"Co to chtělo?" řekla Alice. "O to spíš jde."
"Hádám, že přístup do sálu, a to…" – prohlédl si ty okolo stolu jednoho po druhém… Jste mu myslím umožnili, před třemi dny. Doufám, že nikdo z vás nebyl indiskrétní." Došlo k výměně kradmých pohledů. "Och, tak přece," odtušil. "To je zlé. Doufejme, že nemělo čas předat žádné ze svých objevů svým vládcům."
"Co se stalo, stalo se," prohlásil McGann, "a my všichni musíme nést část odpovědnosti. Včetně tebe, Oscare. Měl jsi se nám se svým podezřením svěřit."
"Vy byste mi věřili?" opáčil Oscar. "Já sám jsem tomu zpočátku nevěřil, dokud jsem na Dowdovi nezačal pozorovat drobné změny,"
"Proč ty?" nadhodil Shales. "To je to, co mě zajímá. Proč by se měli s tímhle pozorováním zaměřit na tebe, pokud by si ovšem nemysleli, že jsi přístupnější než my ostatní? Možná si mysleli, že se k nim přidáš Možná ses dokonce už přidal.'"
"Jako obvykle, Huberte, jsi příliš farizejský, než aby sis přiznal vlastní nedostatky," nedal se Godolphin. "Jak víš, že já jsem jediný, na koho se zaměřili? Mohl bys přísahat, že všichni z tvého okruhu jsou mimo podezření? Jak moc sleduješ své přátele? Svou rodinu? Kterýkoli z nich by mohl být součástí tohoto spiknutí."
Zasévání pochybností poskytovalo Oscarovi zvrácené potěšení. Pozoroval, jak zapouštějí kořeny. Díval se, jak jsou teď obličeje, které se před půl hodinou naparovaly vlastní neomylností, splasklé pochybností. Za riziko, které těmihle teatrálnostmi podstupoval, to stálo, jen když je může vidět vystrašené. Ale Shales se nehodlal jen tak vzdát.
"Faktem zůstává, že to bylo zaměstnáno u tebe," pronesl.
"Slyšeli jsme už dost, Huberte," pronesl mírné McGann. "Teď není čas na rozvratnické řeči. Čeká nás bitva, a jestli souhlasíme s Oscarovými metodami, nebo ne – a abychom si rozuměli, já nesouhlasím –bezesporu nikdo z nás nezpochybňuje jeho solidaritu." Přelétl pohledem stůl. Na všech stranách se ozývalo souhlasné mručení. "Bůhví, čeho by byl takový tvor schopný, kdyby si uvědomil, že jeho lest byla prohlédnuta. Godolphin za nás na sebe vzal dost značné riziko."
"Souhlasím," řekl Lionel. Obešel stůl na Oscarovu stranu a podstrčil katovi do čerstvě otřených prstů sklenici silné whisky. "Chlapík, to říkám já," poznamenal. "Udělal bych to taky. Napij se."
Oscar sklenku přijal. "Na zdraví," řekl a naráz whisku vyprázdnil.

"Nevidím důvod k oslavě," řekla Charlotte Feaverová, první, která si sedla ke stolu i navzdory tomu, co na něm leželo. Zapálila si novou cigaretu a skrz sevřené rty vyfoukla dým. "Za předpokladu, že má Godolphin pravdu, a ta věc se snažila získat přístup do Spolku, musíme se ptát proč."
"Zeptáme se proč," odtušil suše Shales, odkazuje na mrtvolu. "Tenhle nám toho ale moc nepoví. Což se zajisté někomu velice hodí." "Jak dlouho ještě budu muset snášet tyhle narážky?" ohradil se Oscar.
"Řekl jsem, že to stačilo, Huberte," vložil se do toho McGann.
"Tohle je demokratické shromáždění," řekl Shales, oponuje McGannově nepsané autoritě. "Pokud mám co říct…"
"Už jsi to řekl," poznamenal Lionel s trochu opileckou vervou. "Takže bys měl radši sklapnout."
"Otázkou je, co budeme nyní dělat?" řekl Bloxham. Vrátil se ke stolu s otřenou bradou a byl rozhodnutý se po svém zženštilém výstupu znovu prosadit. "Tohle je nebezpečná doba."
"Proto jsou tady," řekla Alice. "Oni vědí, že se blíží výročí, a chtějí spustit celé to zpropadené Usmíření nanovo."
"Proč se ale pokoušet proniknout do Spolku?" uvažoval Bloxham.
"Aby nás rozeštval?" zkusil Lionel. "Když budou vědět, co máme v plánu, mohou nás svými manévry předběhnout. Mimochodem, byla ta kravata nekřesťansky drahá?"
Bloxham stočil svůj pohled dolů a zjistil, že jeho hedvábná kravata je úplně potřísněná zvratky. Vrhl na Lionela zavilý pohled a strhl si kravatu z krku.
"Stejně nechápu, co by u nás mohli objevit," řekla Alice Tyrwhittová svým ledabylým způsobem. "Ani nevíme, co to vlastně Usmíření je."
"Ale ano, víme," odporoval Shales. "Naši předchůdci se snažili dostat Zemi na stejnou oběžnou dráhu s Nebem."
"Velmi poetické," poznamenala Charlotte. "Ale co to konkrétně a přesně znamená? Ví to někdo?" Rozhostilo se ticho.
"Myslela jsem si to. A tady to máte, jsme vázáni přísahou, že budeme bránit něčemu, čemu ani nerozumíme."
"Šlo o jakýsi experiment," řekl Bloxham. "A nevyvedl se."
"Byli všichni pomatení?" zeptala se Alice.
"Doufejme, že ne," přidal se k nim Lionel. "Pomatenost obyčejně zůstává v rodině."
"No, já pomatená nejsem," řekla Alice. "A vím setsakra jistě, že mí přátelé jsou zrovna tak duševně zdraví – a lidi –, jako jsem já. Kdyby byli něco jiného, věděla bych o tom."
"Godolphine," řekl McGann. "Jsi nějak nezvykle zamlklý."
"Vstřebávám moudrosti," odvětil Oscar.
"Dospěl jsi k nějakému závěru?"
"Věci se pohybují v kruzích," řekl a dával si na čas s odpovědí. Byl si svými posluchači tak jistý, jak si jen vůbec mohl přát. "Blížíme se ke konci milénia. Rozum bude zatlačen nerozumem. Objektivita sentimentem. Myslím, že kdybych byl neopeřeným zasvěcencem s nadáním pro historii, nebylo by těžké se vytasit s podrobnostmi o tom, co se zamýšlelo tím – experimentem, jak to nazval Bloxham – a snad si i vtlouct do hlavy, že nastal ten správný čas se o něj pokusit znova."
"Velmi pravděpodobné," přitakal McGann.
"Kde by takový adept mohl získat informace?" dotázal se Shales.
"Samouk."
"Z jakého zdroje? Všechny svazky nějaké hodnoty jsou schované tady pod námi."
"Všechny ?" řekl Godolphin. "Jak si můžeme být tak jistí?"
"Protože po dobu dvou století nebyl na Zemi proveden žádný významnější pokus o magii," odpověděl na otázku Shales. "Zasvěcenci nemají žádnou moc, jsou v koncích. Kdyby se vynořil sebemenší náznak magické činnosti, věděli bychom o ní."
"O Godolphinově přítelíčkovi jsme ale nevěděli," zdůraznila Charlotte a upřela Oscarovi potěšení, aby ona ironická poznámka vyšla z jeho úst.
"Můžeme si snad být nakonec jisti tím, že je knihovna nedotknutelná?" pokračovala Charlotte. "Jak víme, že nebyly ukradeny nějaké knihy?"
"Kdo by je kradl?" řekl Bloxham.
"Dowd, například. Nikdy nebyly řádně zaneseny do žádného katalogu. Vím, že se o to jednou pokoušela Clara Leashová, ale všichni dobře víme, co se jí stalo."
Případ Leashové byl jednou z těch nepatrnějších poskvrn Spolku sled nehod, které skončily tragédií. V podstatě šlo o to, že se posedlá Clara Leashová sama ujala úkolu sestavit kompletní seznam svazků ve vlastnictví Spolku a uprostřed práce byla stižena mrtvicí. Zůstala ležet na podlaze ve sklepě dva dny. Než ji objevili, byla polomrtvá a neměla tak docela všech pět pohromadě. Ale přežila a ještě po jedenácti letech byla stále obyvatelem útulku v Sussexu, bezduchá jako ostatně vždy.
"Přece by ale nemělo být tak složité zjistit, zda se tam někdo nedovoleně dostal," řekla Charlotte.
Bloxham souhlasil. "To by se mělo ověřit."
"Beru to, jako že se hlásíš dobrovolně," ozval se McGann.
"A pokud nezískají potřebné informace dole," pokračovala Charlotte, "existují i jiné zdroje. Přece nevěříme, že máme v rukách všechny knihy do poslední, pojednávající o Imagice – nebo věříme?"
"Ne, ovšemže ne," řekl McGann. "Ale Spolek za ta léta dávno neporušil tradici. Sekty v této zemi nestojí ani za štěknutí, to všichni víme. Flikují svou činnost ze všeho, co se jim podaří schrastit. Je to všechno rozkouskované. Bezduché. Žádná z nich nemá na to, aby se dopídila významu Usmíření. Většina z nich ani neví, co to Imagika je. Oblbují tak leda bankovní šéfy." Godolphin slýchával podobné projevy dlouhé a dlouhé roky. Řeči o magii v Západním světě jako upadající síle; sebeoslavná vyprávění o kultech, které byly infiltrovány a odhaleny, buďto jako skupiny pseudovědců

vyměňujících si tajemné teorie v jazyce, na němž se ani dva z nich neshodli, nebo jako sexuální maniaci dožadující se čarami přízně, kterou nedokázali vylákat od svých partnerů namlouváním, nebo (nejčastěji) jako blouznivci vymýšlející nějaké bájesloví, jakkoli směšné, aby se tak uchránili před naprostou psychózou. Ale byl snad mezi těmito odpadky, posedlíky a šílenci člověk, který znal cestu do Imagiky instinktivně? Přirozený Maestro, nesoucí od narození ve svých genech cosi, co mu umožnilo vzkřísit dílo Usmíření? Až do nynějška tahle možnost Godolphina nenapadla – příliš ho zaměstnávalo tajemství, se kterým žil po většinu času své dospělosti –, byla to však fascinující i zneklidňující myšlenka zároveň.
"Mám za to, že bychom měli tohle riziko brát zcela vážně," vyslovil se. "Třebaže se nám to zdá velice nereálné."
"Jaké riziko?" zeptal se McGann.
"Že tu někde Maestro je. Někdo, kdo snažení našich praotců chápe a objeví svůj vlastní způsob, jak tento experiment zopakovat. Třeba nestojí o žádné knihy. Třeba žádné knihy nepotřebuje. Možná sedí někde doma, i v tomto okamžiku, a řeší si pro sebe své problémy."
"Takže co uděláme?" řekla Charlotte.
"Rozjedeme čistky," navrhl Shales. "Říká se mi to těžko, ale Godolphin má pravdu. Vůbec netušíme, o co tam venku jde. Nespouštíme oči z věcí jen na dálku a příležitostně zařídíme, abychom někoho dostali trvale pod uklidňující prášky, ale na čistky dosud nedošlo. Myslím, že je na čase začít."
"Jak to provedeme?" chtěl vědět Bloxham. V jeho břečkovitých očích se usadil fanatický lesk.
"Máme své spojence. Využijeme je. Obrátíme každičký kámen a když narazíme na něco, co se nám nebude líbit, zabijeme to."
"Nejsme banda vrahů."
"Máme prostředky na to, abychom nějaké najali," zdůraznil Shales. "A přátele, kteří obstarají důkazy, když bude třeba. Jak to vidím já, zodpovídáme zajedno: zabránit za každou cenu dalšímu pokusu o Usmíření. Proto jsme se narodili."
Řečnil s naprostým nedostatkem dramatičnosti, jako by recitoval z lístku na nákup. Jeho netečnost udělala na společnost dojem. A stejně tak i jeho stanovisko, ač bylo jeho podání neslané nemastné. S kým by nepohnul záměr, jenž sahá přes celé generace až k lidem, kteří se na tomto místě srocovali před dvěma staletími? Někteří z těch, kdo přežili, se – celí zkrvavení – zapřisáhli, že oni a jejich děti a děti jejich dětí a tak dále až do úplného konce světa budou žít a umírat pro jediný cíl: obranu před další apokalypsou.
V té chvíli navrhl McGann hlasování a hned také proběhlo. Nebyly žádné hlasy proti. Spolek byl zajedno, že cesta do budoucna spočívá v naprostém vymýcení všech jedinců – nevinných či viníků –, kteří si snad v současné době zahrávají nebo je láká zahrávat si s rituály s úmyslem otevřít přechod do takzvaných Usmířených dominií. Všechny konvenční náboženské struktury budou této sankce ušetřeny, jelikož jsou zcela neschopné, a pro některé jedince, kteří by mohli případní podlehnout pokušení díky praktikám zasvěcenců, nabízely užitečné ptýlení. Švindlíře a šmelináře přejdou bez povšimnutí. Hadači z ruky, věštící někde v přístavu, falešní okultisté, spiritisti, kteří skládají nové koncerty za mrtvé skladatele a píší nové sonety za dávno už v prach obrácené básníky, všech těch se ani nedotknou. Vymýceni budou jen ti, kdo mají třebas mizivou možnost zavadit o něco imagického, a podle toho pak jednat. Půjde o rozsáhlou a někdy surovou akci, ale Spolek se s tím úkolem vypořádá. Tohle nebyla první čistka, jíž byl Spolek mozkem (i když první v podobném rozsahu); strategie byla u neviditelného, zato ale důkladného čištění zcela na místě. Sekty se stanou prvotními terči: jejich pomocníky rozpráší, vůdce podplatí nebo vsadí do vězení. V Anglii už v minulosti došlo na očistnou koupel od zasvěcenců a kouzelníků. Teď ten čas nastal znovu.
"Je dnešní program vyčerpán?" zeptal se Oscar. "Já jen, že mše volá."
"Co bude s tím tělem?" zeptala se Alice Tyrwhittová.
Godolphin měl odpověď připravenou a jen čekal na otázku. "To je můj nepořádek a já si ho odklidím," řekl s patřičnou pokorou. "Mohu zařídit, aby ho dnes večer zalili do dálnice, pokud nemá někdo lepší nápad."
Žádné námitky. "Jen aby to už bylo odsud pryč," pospíšila si Alice. "Budu potřebovat něčí pomoc při balení a přenosu do auta. Bloxhame, smím tě poprosit?"
Bloxham se zdráhal odmítnout a šel hledat něco, do čeho by chcíplotinu dali.
"Nevidím důvod, proč bysme tu měli ještě sedět a čučet," prohlásila Charlotte a zvedla se ze židle. "Jestli je tohle náš večerní program, jdu domů."
Když byla u dveří, Oscar si přihřál svou polívčičku a utrousil poslední, triumfální škodolibost.
"Předpokládám, že všichni dnes v noci budeme myslet na stejnou věc," řekl.
"Jakou?" zeptal se Lionel.
"No… zkrátka, pokud tyhle věci ovládají imitaci tak dobře, jak to vypadá, od nynějška nemůžeme jeden druhému zas tak stoprocentně důvěřovat. Řekl bych, že prozatím jsme všichni lidé, ale kdo ví co přinesou vánoce?"
O půl hodiny později byl Oscar nachystán k odjezdu na mši. I přes předchozí selhání žaludku si Bloxham počínal dobře, když vracel Dowdovy vnitřnosti do břicha mrtvoly a mumifikoval celou žalostnou patlaninu igelitem a lepenkou. Spolu s Oscarem pak odvlekli mrtvolu do výtahu z přízemí a ven z Věže k autu. Byla krásná noc, na obloze hemžící se hvězdami visel magický srpek měsíce. Jako vždy objevoval Oscar krásu, kde jen mohl, a tak ještě než vyrazil, chvilku se pozdržel a obdivoval se té nádheře.
"Není to úžasné, Gilesi?"
"Rozhodně!" přitakal Bloxham. "Točí se mi z toho hlava."
"Tolik světů."
"Neboj se," odpověděl Bloxham. "Postaráme se o to, aby k ničemu nedošlo."
Oscar, popletený jeho odpovědí, se zadíval na toho muže a zjistil, že se vůbec nedívá na hvězdy, nýbrž se stále ještě v myšlenkách zaobírá tím tělem. Právě vidinu nadcházející čistky shledával nade vše úžasnou.

"To by mělo stačit," řekl Bloxham, srazil podpatky a nabídl mu ruku k potřesení.
S úlevou, že stíny utajily jeho znechucení, ji Oscar přijal a s přáním dobré noci se s tím křupanem rozloučil.
Velmi záhy, jak tušil, se bude muset rozhodnout pro jednu stranu, a navzdory úspěchu dnešního snažení a navzdory bezpečí, které díky tomu získal, nebyl ani zdaleka přesvědčen, že mezi ty čistkaře patří, ačkoli si byli jisti, že mají vyhráno. Ovšem pakliže není jeho místo tady, kde je jeho místo? To byla hádanka. Byl rád, že má před sebou uklidňující podívanou na Půlnoční mši, která ho přivede na jiné myšlenky.
O dvacet pět minut později, když vystupoval po schodech Svatého Martina na Poli, se přistihl, jak odříkává kratičkou modlitbu; – a nebyla zas tak moc vzdálená koledám, jež si přítomné shromáždění vbrzku zazpívá. Modlil se za to, aby se dnes večer tam někde ve městě zrodila naděje, aby vstoupila do jeho srdce a oprostila ho od pochyb a zmatků; světlo, které by v něm nejen planulo, ale rozšířilo by se i po dominiích a osvítilo Imagiku od jednoho konce ke druhému. Ale pokud skutečně bylo takové božství nablízku, modlil se, aby se písně mýlily, protože i když byly písně o narození Páně sladké, času zbývalo málo. A pokud naděje byla dnes večer teprve nemluvnětem, znamenalo by to, že než by dospěla do spasitelského věku, světy, které přijde zachránit, by byly mrtvé.

KAPITOLA DVANÁCTÁ

1

Taylor Briggs se kdysi svěřil Judith, že měří svůj čas podle letních období. Až jeho bytí dospěje ke konci, řekl, budou to právě léta, která si uchová v paměti, jejich hromaděním vypočítával šťastná období mezi nimi. Dokázal si zavětřením potu z podpažních jamek vybavit svou kariéru milovníka – od mladistvých romancí až po dny posledních velkolepých orgií v zadních pokojích a lázních v New Yorku a San Franciscu. Judith mu tenkrát záviděla. Podobně jako Jemný měla potíže si zapamatovat víc než deset let své minulosti. Neměla vůbec žádné vzpomínky na své dospívání ani na dětství; nedokázala si představit své rodiče, dokonce je nedovedla ani pojmenovat. Tahle neschopnost zůstat spjatá s historií ji příliš nezatěžovala (o jiné nevěděla), dokud se nesetkala s někým, jako byl Taylor, který si ve své paměti tolik liboval. Doufala, že to stále ještě platí; paměť zůstávala jednou z mála radostí, které mu zbyly.
Poprvé se doslechla o jeho nemoci loni v červenci, od jeho milence Clema. Navzdory tomu, že on a Taylor žili společně a stejným horečnatým životem, Clemovi se morová rána vyhnula. Jude s ním strávila řadu večerů, rozebírali vinu, kterou pociťoval za svůj (jak se na to díval on) nezasloužený únik. Jejich cesty se ale v podzimních měsících rozešly a byla překvapená pozvánkou na vánoční večírek, která na ni čekala, když se vrátila z New Yorku. Stále ještě s pocitem křehkosti – po tom všem, co se přihodilo –, zvedla telefon a měla v úmyslu odmítnout, jenže Clem jí potichu řekl, že se nepředpokládá, že by se Taylor dočkal příštího jara, nemluvě o létě. Nepřišla by tedy, kvůli němu? Pochopitelně souhlasila. Pokud někdo z okruhu jejích známých dovedl vykouzlit dobré časy ze špatných, pak to byli Taylor s Clemem – a ona jim oběma vděčila za své nejzdařilejší pokusy o totéž. Snad kvůli tomu, že měla tolik nesnází s heterosexuálními muži, se uvolnila ve společnosti mužů, pro které její pohlaví nebylo důležité.
V podvečer Štědrého dne, něco málo po osmé, otevřel Clem dveře a uvedl ji dovnitř. Vyžádal si v chodbě políbení pod snítkou jmelí, dřív než (jak se vyjádřil) padne do spárů barbarům. Dům byl vyzdobený, jak se to nosilo v minulém století: cetky, umělý sníh a řetězy barevných žárovek ustoupily zeleným větvičkám, rozvěšeným po stěnách a na římse nad krbem v takové přemíře, že pokoj vypadal málem jako zalesněný. Na Clema, jehož mládí se dlouhatánskou dobu vymykalo dani roků, nebyl vůbec veselý pohled. Před pěti měsíci vypadal na korpulentního třicátníka v lichotivém osvětlení. Teď byl alespoň o deset let starší a ani rozzářené uvítání a lichotky nedokázaly zakrýt jeho únavu.
"Oblékla sis zelenou," poznamenal, když ji doprovázel do obývacího pokoje. "Říkal jsem Taylorovi, že to uděláš. Zelené oči, zelené šaty."
"Schvaluješ?"
"Jasně! Letošní vánoce jsou pohanské. Dies Natalis Solis Invictus."
"Co to je?"
"Zrození nepřemoženého Slunce," vysvětlil. "Světlo světa. Momentálně ho trochu potřebujeme."
"Znám tady hodně lidí?" zeptala se, ještě než vstoupili do centra dění večírku.
"Každý tě tu zná, drahoušku," řekl láskyplně. "Dokonce i lidé, co tě v životě nepotkali."
Čekala na ně spousta tváří, které znala, a trvalo jí pět minut, než se dostala k místu, kde v dobře vypolstrované židli poblíž hučícího krbu seděl Taylor (pán všeho, kam dohlédl). Snažila se nemyslet na zděšení, které se jí při pohledu na něj zmocnilo. Přišel skoro o všechno: o lví hřívu vlasů, o každý přebytečný ždibec hmoty na obličeji. Oči, které byly vždy tolik pronikavé (jedna z mnoha věcí, jež měli společné), vypadaly nyní obrovité, jako by měly zhltnout v čase, který mu zbývá, veškeré pohledy jež se mu naskýtaly (a o něž ho jeho skon připraví). Rozevřel náruč na přivítanou.
"Ty můj miláčku," řekl. "Obejmi mě. Promiň, že nevstanu." Sklonila se a objala ho. Byl kost a kůže a studil (ačkoli krb byl nablízku).
"Donesl ti Clem nějaký punč?" zeptal se.
"Už jdu," pospíšil si Clem.
"Přines mi ještě jednu vodku, když už jsi v tom," poručil si Taylor, panovačný jako vždy.
"Myslel jsem si, že jsme se dohodli…" řekl Clem. "Vím, že mi to škodí. Ale střízlivost je horší."
"Je to tvůj pohřeb," uzavřel Clem s neomaleností, která Jude připadala šokující. Ale díval se Taylorovi do očí s jakousi zbožnou zuřivostí a ona z toho pohledu vyčetla, že Clemova krutost je součástí jejich mechanismu vypořádávání se s tragédií.
"Ať je po tvém," ustoupil Taylor. "Dám si pomerančový džus. Ne, přejmenujeme ho na Panenku Marii. Ať se držíme ročního období."
"Měla jsem za to, že oslavujeme po pohansku," řekla Jude, zatímco se Clem vydal pro nápoje.
"Nechápu, proč by měla patřit Svatá matka křesťanům," nechal se slyšet Taylor. "Neví, co si s ní mají počít, když se jim

dostane do ruky. Přisuň si židli, zlatíčko. Doslechl jsem se, že brouzdáš v zahraničních vodách."
"Brouzdala. Ale na poslední chvíli jsem se vrátila. Měla jsem v New Yorku nějaké problémy."
"Čí srdce jsi zlomila tentokrát?"
"O tohle vůbec nešlo."
"A o co tedy?" řekl. "Zahraj si na drbnu. Pověz Taylorovi."
Tohle byl špatný vtip z dávných let a na Judithiných rtech vyloudil úsměv. A vymámil z ní i vyprávění, o kterém se zapřísáhla, že si je nechá pro sebe.
"Někdo se mě pokusil zabít," řekla.
"To si děláš legraci," opáčil.
"Kéž by."
"Co se stalo?" vyptával se. "Vysyp to. Momentálně si od druhých rád polechnu špatné zprávy. Čím horší, tím lepší."
Přiložila dlaň na Taylorovu kostnatou ruku. "Nejdřív mi řekni, jak se máš ty."
"Bizarně," ušklíbl se. "Clem je samozřejmě báječný, ale ani fůra milující a něžné péče mě neuzdraví. Dobré dny se střídají se špatnými. V poslední době mívám spíš ty špatné. Dlouho, jak říkávala moje maminka, na tomhle světě nepobudu."
Zvedl hlavu. "Podívejme, přichází Svatý Klement, patron bažantů. Změňme téma. Cleme, zmínila se ti Jude, že se ji někdo pokusil zabít?"
"Ne. Kde to bylo?"
"Na Manhattanu?"
"Lupič?"
"Ne."
"Nikdo známý?" řekl Taylor.
Teď se ocitla v takovém rozpoložení, že byla svolná celou tu historií povyprávět, jenže si nebyla jistá, zda chce. Ale Taylorovi se už v očích usadil vyčkávavý třpyt a ona neunesla pomyšlení, že by ho zklamala. Spustila, její vyprávění přerušovaly Taylorovy výkřiky blažené nevěřícnosti, a přistihla se, že se před svým posluchačstvem naparuje, jako by tenhle příběh nebyl chmurnou pravdou, nýbrž neskutečnou smyšlenkou. Jen jednou ztratila nadhled, to když narazila na Jemného jméno a Clem jí skočil do řeči a podotkl, že ho na dnešek také pozvali. Srdce jí poskočilo a teprve po dalším tepu znovu získalo pravidelný rytmus.
"Dopověz to," pobízel ji Taylor. "Co se stalo?"
Pokračovala ve vyprávění, ale v tom okamžiku (stála zády ke dveřím) se přistihla, že bez přestání přemýšlí, jestli jimi nevchází on. Vyprávění na její roztržitost doplatilo. Ale historka o vraždě vyprávěná obětí má dost předvídatelný konec. Zakončila ji poněkud spěšně.
"Pointou je, že jsem naživu."
"Na to připiju," odvětil Taylor a podal netknutou Panenku Marii zase Clemovi. "Následky ať padnou na mou hlavu."
Clem neochotně pokrčil rameny, vyžádal si prázdnou sklenku i od Jude a ubíral se davem ke stolu s pitím. Tím poskytl Jude výmluvu, takže se mohla otočit a přelétnout pohledem místnost. Od okamžiku, kdy se posadila, se objevil celý shluk nových tváří. Jemný mezi nimi nebyl.
"Hledáš Pana Pravého?" řekl Taylor. "Zatím tu není."
Podívala se na něho a čelila jeho pobavenému výrazu.
"Nevím, o kom mluvíš," řekla.
"O panu Zachariasovi."
"Co je na tom tak legračního?"
"Ty a on. Drbama nejpropíranější milostný vztah desetiletí. Víš, kdykoli se o něm zmíníš, změní se ti hlas. Je hned takový…"
"Jedovatý."
"Nezvučný. Roztoužený."
"Netoužím po Jemném."
"Tak sorry," řekl šelmovsky. "Uměl to v posteli?"
"Měla jsem lepší."
"Chceš vědět něco, co jsem nikdy nikomu neřekl?" Naklonil se dopředu, úsměv pomalu zhořkl. Myslela si, že to bolest mu přinesla na čelo chmury, ovšem jen dokud neuslyšela, co říká. "Byl jsem do Jemného zamilovaný od první chvíle, kdy jsem ho spatřil. Zkoušel jsem všechno, abych ho dostal do postele. Opil jsem ho. Nadrogoval jsem ho. Nic nezabralo. Ale pořád jsem to zkoušel a asi před šesti lety…"
V té chvíli se objevil Clem a podal Taylorovi a Jude dolité sklenky. Pak odkráčel přivítat čerstvý příliv hostů. "Ty jsi spal s Jemným?" řekla Jude.
"Ne tak docela. Totiž, tak nějak jsem ho ukecal, že mu ho vykouřím. Byl strašně opilý. Zubil se tím svým způsobem. Ten škleb jsem zbožňoval. A tak tam stojím," pokračoval Taylor v povídání zrovna tak košilatém, jako býval jeho výčet úspěchů vždycky, "a snažím se mu ho postavit a on začne….nevím, jak bych to popsal… řekl bych, že začal mluvit v cizích řečech. Ležel na zádech v mý posteli, kalhoty měl u kotníku a prostě si začal mluvit nějakým jiným jazykem. Nic obecně známého. Nebyla to španělština. Nebyla to francouzština. Nemám tušení, co to bylo. A víš co? Změknul mi a jemu se postavil." Halasně se rozesmál, ale ne nadlouho. Smích mu zmizel z tváře, jakmile pokračoval. "Víš, trochu jsem se ho najednou bál. Normálně jsem se bál. Vstal jsem a nechal ho tam, jak si tak ležel s trčícím ptákem a povídal si v cizí řeči." Vzal si z její ruky pití a řádně si přihnul. Vzpomínka jím viditelně otřásla. Na krku měl kropenatou vyrážku a oči mu svítily.
"Slyšela jsi od něj někdy něco podobného?" Zavrtěla hlavou. "Jen se ptám, protože vím, že jste se velice rychle rozešli.

Přemýšlel jsem, jestli tě z nějakého důvodu nevyděsil."
"Ne. Prostě jen moc šoustal s jinýma."
Taylor zabručel a potom řekl: "Mívám teď v noci takový pocení, víš, a musím někdy vstát ve tři ráno a nechat Clema vyměnit prostěradla. Většinou nevím, jestli jsem vzhůru nebo spím. A vrací se mi kupa nejrůznějších vzpomínek. Věci, na který jsem léta ani nepomyslel. Tohle byla jedna z nich. Slyším ho, jak tam tak stojím v kaluži potu. Slyším ho a on si mluví, jako by byl posedlý."
"A to se ti nelíbí?"
"Nevím," povzdechl si. "Vzpomínky pro mě dneska znamenají něco jiného. Zdá se mi o my mámě a je to, jako když chci vlézt zpátky do ní a narodit se znovu. Zdá se mi o Jemném a přemýšlím, proč jsem nechal všechny ty záhady ve svým životě jen tak proplynout kolem. Ted' je pozdě to řešit. Bejt zamilovanej. Umět řeči. Na konci to splývá v jedno. Nic z toho jsem nepochopil." Potřásl hlavou a setřásl zároveň slzy. "Mrzí mě to," řekl. "O vánocích vždycky propadnu sentimentu. Dojdeš mi pro Clema? Potřebuju na záchod."
"Nemůžu ti pomoct?"
"Jsou ještě věci, kvůli kterým Clema potřebuju. Ale díky."
"To je dobrý."
"I za vyslechnutí."
Protlačila se k místu, kde Clem klábosil, a taktně ho informovala o Taylorově potřebě.
"Simonu znáš, vid?" řekl Clem, aby mohl vycouvat, a nechal konverzaci na Jude.
Skutečně Simonu znala, i když ne moc dobře, a po rozhovoru, který zrovna vedla s Taylorem, jí přišlo zatěžko vybičovat se ke společenským jemnostem. Simoniny odpovědi byly koketní a přehnané, pouštěla se do zurčivého smíchu při sebemenším náznaku či narážce a natahovala krk, jako by chtěla označit body, kde si přeje být políbena. Jude si bez hlesu přehrávala zdvořilé odmítnutí, když vtom si všimla, jak Simonin pohled, špatně zakrytý obzvlášť přemrštěným smíchem, přelétl ke komusi v davu. Byla podrážděná skutečností, že dělá té ženské panáka pro její okouzlování a svádění, a zeptala se: "Kdo je to?"
"Kdo je kdo?" řekla Simona, zmatená a zrudlá. "Promiňte. Jeden takový muž, co mě nepřestává pozorovat."
Její pohled se vrátil k obdivovateli a tehdy Jude přepadla naprostá jistota, že kdyby se nyní měla otočit, setkala by se s upřeným pohledem Jemného. Byl tu a rozehrával svůj otřepaný starý trik, vrhal série krátkých pohledů, byl přichystaný ulovit tu nejkrásnější ženu, jenže potom ho hra unavila.
"Tak k němu jdi blíž a poklábos si s ním," řekla.
"Nevím, jestli bych měla."
"Každopádně můžeš vždycky změnit názor, když se naskytne lepší nabídka."
"Možná půjdu," řekla Simona, přerušila konverzaci a odnesla si svůj smích jinam.
Jude dokázala potlačit pokušení sledovat její pohyb celé dvě vteřiny, pak se obrátila. Simonin nápadník postával vedle vánočního stromku, smál se vstříc objektu své touhy, a ona s vypnutou hrudí plula sešlostí k němu. Přece jen to nebyl Jemný, ale muž, o kterém si myslela, že ho má v paměti uchovaného jako Taylorova bratra. Podivně se jí ulevilo, ale taky se za to zlobila sama na sebe, a tak si to namířila ke stolu s pitím, dolila si a potom zašla na chodbu za chladnějším vzduchem. Na podestě hrál nějaký cellista Uprostřed chmurné zimy, melodie i nástroj, na který hrál, jen podtrhovaly melancholickou náladu. Přední dveře zůstávaly otevřené a průvan proudící dovnitř vyvolával husí kůži. Šla je zavřít, ale jen se diskrétním šepotem dozvěděla od jednoho ze zbylých posluchačů: "Je tam jeden, co se mu udělalo nevolno."
Vyhlédla do ulice. Na kraji obrubníku doopravdy kdosi seděl, v pozici člověka, který se sklonil před diktátem svého žaludku: hlavu měl dole a s lokty na kolenou vyčkával na další zvracení. Možná ztropila hluk. Možná jednoduše ucítil její pohled. Zvedl hlavu a ohlédl se.
"Jemný. Co to tam venku děláš?"
"Na co to asi vypadá?" Nevypadal nijak hezky, když ho viděla posledně, ale teď vyhlížel podstatně hůř. Měl vpadlé oči, byl neoholený a od nutkání ke zvracení bledý jako vosk.
"V domě je koupelna."
"Tam nahoře je pojízdné křeslo," řekl Jemný se skoro pověrčivým výrazem. "Radši budu zvracet tady venku."
Otřel si hřbetem ruky pusu. Ruka byla celá zacákaná barvami. Druhá zrovna tak, a jak si teď všimla, i kalhoty a košile.
"Činil ses."
Nepochopil. "Neměl jsem nic na zapití," řekl.
"Chceš, abych ti donesla nějakou vodu?"
"Ne, díky. Jdu domů. Popřeješ za mne Taylorovi a Clemovi dobrou noc? Těžko bych dokázal jít znovu dovnitř. Udělal bych si ostudu." S mírným zakolísáním se postavil. "Nezdá se, že bysme se zrovna potkávali za příjemných okolností, co?" prohodil.
"Myslím, že bych tě měla odvézt domů. Buďto zabiješ sebe, nebo někoho jiného."
"To je dobrý," řekl a zvedl obarvené ruce. "Silnice jsou vylidněný. Dojedu v pořádku." Začal hledat po kapsách klíče od auta.
"Zachránil jsi mi život, dovol mi protislužbu."
Vzhlédl k ní, víčka mu poklesávala. "Asi by to nebyl tak špatný nápad."
Zašla zpátky dovnitř, aby se rozloučila za sebe i Jemného. Taylor si hověl znovu v křesle. Zpozorovala ho dřív, než on ji. Zíral do prázdna, oči měl strnulé. Z jeho tváře nevyčetla zármutek, ale únavu, tak silnou, až z něj vymazala veškeré emoce, snad kromě lítosti z nerozluštěných záhad. Došla k němu a vysvětlila mu, že našla Jemného, že je mu zle a potřebuje odvézt domů.
"Copak on se nepřijde rozloučit?" divil se Taylor.

"Zřejmě se bojí, že by pozvracel celý koberec, nebo tebe, nebo obojí."
"Řekni mu, ať mi zavolá. Řekni mu, že ho chci brzy vidět." Vzal Judinu ruku a držel ji s překvapující silou. "Brzy, vyřiď mu to."
"Vyřídím."
"Chci vidět ten jeho úšklebek ještě jednou."
"Budeš mít moře příležitostí," prohlásila.
Zavrtěl hlavou. "Jednou to bude muset stačit," řekl tiše.
Políbila ho a slíbila, že zavolá a dá vědět, jestli dojela domů v pořádku Když šla zpátky ke dveřím, potkala Clema a znovu se omluvila a rozloučila.
"Zavolej mi, jestli si budeš myslet, že bych ti mohla nějak pomoct," nabídla se.
"Díky, ale myslím, že hrajeme o čas."
"Tak můžeme čekat společně."
"Raději jen on a já," řekl Clem. "Ale zavolám." Letmo se podíval na Taylora, který zas civěl do prázdna. "Předsevzal si, Že vydrží do jara. Ještě jedno jaro, omílá pořád dokola. V životě mu na krokusech hovno záleželo, až teď." Clem se usmál. "Víš, co je bezvadný?" řekl. "Znovu jsem se do něho zamiloval."
"To je bezvadný."
"A ztratím ho zrovna teď, sotva mi dojde, kolik pro mě znamená. Ty stejnou chybu neuděláš, viď?" Přísně si ji prohlížel.
"Víš, co myslím."
Přikývla.
"Dobrá. Tak bys ho teda měla radši odvézt domů."
2
Silnice byly liduprázdné, přesně jak předpovídal, dojet nazpátek k Jemného ateliéru jí zabralo pouhých patnáct minut. Nemluvil úplně plynule. Jejich hovor po cestě byl samé pomlky, nesouvislý, jako by jeho podvědomí pracovalo o krok před jazykem, nebo za ním. Příčinou nebylo pití. Jude zažila Jemného opilého všemi možnými druhy alkoholu: byl hlučnější, rozjařenější, nebo pro změnu svatouškovský. Nikdy takovýhle, s hlavou opřenou o opěradlo, očima zavřenýma, mluvící jako ze dna propasti. Chvíli jí děkoval, že se o něj stará, pak jí vykládal, že si nesmí plést barvu na jeho rukách s hovnem. Není to hovno, neustále opakoval, je to tmavohnědá a pruská modř a kadmiová žluť, ale když smícháš barvy, jakékoli barvy, tak z toho jaksi vždycky nakonec vyjde něco podobného hovnu. Tenhle monolog se postupně ztlumoval, až k tichu, ze kterého se vynořilo nové téma.
"Nemohu se na něho podívat, víš, tak jak je…"
"Na koho?" zeptala se Jude.
"Na Taylora. Nemohu se na něho podívat, když je tak nemocný. Víš, jak moc nenávidím nemoc."
Zapomněla na to. Hraničilo to u něho s paranoiou, živenou zřejmě skutečností, že ačkoli o své tělo po zdravotní stránce pečoval skrovně, nejenže nikdy neonemocněl, ale i sotva stárnul. Kolaps, až k němu dojde, bude nepochybně katastrofální: hýření, mánie a opomíjení běžícího času si vyberou daň v jediném letu střemhlav dolů. Do té doby nestál o žádné upomínky na svou fyzickou křehkost.
"Taylor asi zemře, viď?" řekl.
"Clem si myslí, že brzo."
Jemný ztěžka vzdychl. "Měl bych s ním nějaký čas posedět. Kdysi jsme byli dobří přátelé."
"Kolovaly o vás klepy."
"To on je šířil, já ne."
"Jenom klepy, že jo?"
"Co myslíš?"
"Myslím, že sis patrně vyzkoušel všechno, co kolem tebe proplulo aspoň jednou."
"Není můj typ…" řekl, ani neotevřel oči.
"Měl bys ho ještě navštívit," řekla. "Stejně se dřív nebo později budeš muset tomu rozkladu postavit tváří v tvář. Dojde na nás na všechny."
"Na mě ne. Až začnu chátrat, zabiju se. Přísahám." Sevřel pomalované pěsti, pozvedl je k obličeji a mnul si klouby tváře.
"Nedopustím to."
"Hodně štěstí," rýpla si.
Zbytek cesty dojeli bez dalších slovních výměn, jeho pasivní přítomnost na sedadle ji svazovala. Bez ustání si přemílala Taylorovu historku a očekávala, že promluví a rozpoutá proud bláznivin. Teprve když oznámila že dorazili k ateliéru, uvědomila si, že usnul. Pozorně si ho prohlížela hladkou kopuli jeho čela, jemnou křivku rtů. Oddanost v ní stále dřímala, o tom nebylo sporu. Ale co leželo tím směrem? Zklamání, frustrace, zlost. I přes Clemova slova útěchy si byla skoro jistá tím, že jde o ztracený případ.
Zatřásla jím, aby se probudil, a zeptala se, zda by nemohla použít jeho záchod, než si půjde po svých. Hodně to potřebovala. Váhal, což ji překvapilo. Do mysli se jí vkradlo podezření, že si do ateliéru už nastěhoval nějakou společnici, nějakého sezónního ptáčka, kterého si vykrmí na vánoce a vykopne před Novým rokem. I když se tvářil neochotně, stěží mohl říct ne, pochopitelně, a ona se za ním plahočila do schodů a při chůzi přemýšlela, jak asi ta nová kořist vypadá, jenže zjistila, že ateliér je opuštěný. Jeho jediným společníkem byl obraz, který mu tak zaneřádil ruce. Zdálo se, že ho upřímně sklíčilo to, že ho vidí. Doprovodil ji na záchod v daleko větších rozpacích, než kdyby se její první předtucha potvrdila a na ošoupaném gauči opravdu dováděla jedna z jeho obětí. Chudák Jemný. Den ode dne se z něj stával čím dál tím větší podivín.
Ulevila si, vyšla z toalety a našla malbu zakrytou skvrnitým prostěradlem. Vrhal na ni kradmé pohledy a byl tak nějak

nesvůj, zjevně toužil po tom, aby už byla venku. Neviděla důvod, proč by se k němu neměla chovat normálně, a řekla:
"Děláš na něčem novém?"
"Ani ne," odvětil.
"Ráda bych to viděla."
"Není to hotové."
"Mně nebude vadit, jestli to je padělek," prohlásila. "Vím, v čem s Kleinem jedeš."
"Není to padělek," řekl zapáleně a na obličej se mu usadil výraz, jaký do dnešního večera neviděla. "To je moje"
"Originální Zacharias?" rýpla si. "To musím vidět."
Sáhla po prostěradle dřív, než ji mohl zastavit, a přehodila je přes hořejšek plátna. Zahlédla obraz jen letmo, když vstoupila do dveří, z větší vzdálenosti. Zblízka bylo jasné, že na plátně pracoval s nemalým zanícením. Místy bylo proražené, jako by do něho špachtlí či štětcem bodal jinde byla barva nanesena s lepkavou nevázaností, potom ji palcem a prsty roztíral podle libosti. A to jen proto, aby vystihl podobu… čeho? Dvou lidí, jak se zdálo, kteří stojí obličeji k sobě na pozadí syrového nebe, jejich těla jsou bílá, ale prošpikovaná dloubanci černomodré barvy.
"Kdo jsou tihle dva?" zeptala se.
"Dva?" řekl a vyznělo to téměř překvapeně, že pochopila výjev takhle, pak zakryl svou reakci pokrčením ramen.
"Nikdo," odpověděl, "pouhý experiment," a znovu přetáhl prostěradlo přes obraz.
"Na zakázku?"
"Radši bych se o tom nebavil," uzavřel.
Jeho rozpaky byly podivně okouzlující. Choval se jako dítě, které načapali při tajném rituálu. "Jsi samé překvapení," řekla s úsměvem.
"Ne, já ne."
Přestože malba zmizela, nepřestával se ošívat a ona si uvědomila, že žádná další diskuse o obraze nebo o jeho smyslu se neodehraje.
"Tak já jdu," řekla.
"Dík za odvoz," odpověděl, vyprovázeje ji ke dveřím.
"Chceš si pořád ještě jít někam sednout na skleničku?" řekla.
"Ty se nevracíš do New Yorku?"
"Hned ne. Za pár dní ti zavolám. Nezapomeň na Taylora."
"Jsi snad moje svědomí?" řekl bez sebenepatrnějšího náznaku legrace, který by zlehčil drsnost jeho odpovědi.
"Nezapomenu."
"Necháváš na lidech otisky, Jemný. To je zodpovědnost, kterou nemůžeš jen tak setřást."
"Pokusím se být odteďka neviditelný," opáčil.
Nevyprovodil ji k venkovním dveřím, ale nechal ji sejít po schodech samotnou a zavřel dveře ateliéru ještě dřív, než stačila udělat šest kroků. Při chůzi se podivovala, jaký nepředložený pud ji dohnal k vyslovení pozvání na skleničku. No, dalo se z toho snadno vyklouznout, dokonce i za předpokladu, že by si pamatoval, že takový návrh padl, o čemž pochybovala.
Venku na ulici se pak hned podívala nahoru na dům, aby vyzkoušela, jestli ho uvidí za oknem. Musela kvůli tomu přejít silnici, ale z protějšího chodníku ho zpozorovala: stál před malbou, kterou opět odkryl. Civěl na ni, hlavu měl mírně natočenou. Nemohla si být jistá, ale vypadalo to, jako by se jeho rty pohybovaly; jako by k tomu výjevu na malbě promlouval. Co říká, přemýšlela. Mámil snad z toho barevného chaosu nějaký další obraz? A pokud ano, kterým ze své přehršle jazyků mluvil?

KAPITOLA TŘINÁCTÁ

1

Viděla dva lidi tam, kde on namaloval jen jednu osobu. Ne jeho, ani ji nebo to, prostě je. Podívala se na obraz a prohlédla skrze jeho vědomý úmysl až ke skrytému účelu, který zatajil i sám před sebou. Proto se teď vrátil k plátnu a znovu se na ne zadíval vypůjčenýma očima, a byli tam, ti dva, které ona viděla. Ve svém zaujetí zachytit aspoň nějaký výraz Pie'oh'pah namaloval zabijáka, jak vystupuje ze stínu (nebo do něho couvá), pruh tmy se táhl směrem dolů středem jeho obličeje i trupu. Rozpůlil figuru odshora dolů a její vnější okraje, kostrbaté a bujné, vystihly zaměnitelné podoby profilů, vyryté v bílých půlkách čehosi, co podle jeho záměru měl být jeden obličej. Civěli na sebe jako milenci, oči hleděly po egyptském způsobu dopředu, zátylky hlav byly zahalené do šera. Otázkou bylo: kdo jsou tihle dva? Co se to snažil vyjádřit tím, že umístil ty obličeje právě takhle, nos u nosu?
Po jejím odchodu zkoumal malbu pečlivě několik minut, chystaje se zároveň k novému útoku na plátno. Ale když přišlo na lámání chleba, nedostávalo se mu sil. Třásly se mu ruce, dlaně měl lepkavé; oči se dokázaly zaměřit na výjev jen chabě. Poodstoupil od obrazu ze strachu, aby se ho v takovém slabošském rozpoložení nedotkl, aby nezkazil to málo, co už namaloval. Mohl mu protéci mezi prsty tak rychle. Několik neobratných tahů a podoba (tváře, díla jiného malíře) z plátna prchla a nikdy se ji už zachytit nepodařilo. Lepší bude toho pro dnešek nechat. Odpočinout si a doufat, že zítra bude silný.
Zdálo se mu o nemoci. O tom, jak leží nahý ve své posteli, pod tenkou bílou pokrývkou, a třese se tak hrozně, až mu zuby cvakají. Ze stropu padal sníh a při dotyku s jeho tělem neroztával, protože on byl studenější než sníh. V nemocničním pokoji byli návštěvníci a on se jim pokoušel říct, jak moc je mu chladno, ale jeho hlas neměl vůbec žádnou sílu, slova z něho vycházela jako sípání, jako by zápasil o poslední nadechnutí. Přepadl ho strach, že jeho stav ve snu je osudový, že ho sníh a nedostatek vzduchu přivede do hrobu. Musel jednat. Vstát z tvrdé postele a dokázat, že tihle truchlící se sešli předčasně.
S bolestivou rozvleklostí posunoval ruce k okraji matrace s nadějí, že se mu podaří se nadzdvihnout a posadit se

zpříma, ale prostěradla byla kluzká od jeho smrtelného potu, nemohl se pořádně zapřít. Strach se změnil v paniku, znovu zoufale zalapal po dechu, mnohem zuřivěji než posledně. Snažil se jim svou situaci objasnit, ale dveře jeho nemocničního pokoje už zely dokořán a všichni truchlící jimi zmizeli pryč. Slyšel z jiného pokoje jejich hovor a smích. Na prahu si všiml pruhu slunce. Hned za dveřmi bylo léto. Tady jenom zima, při které tuhlo srdce, a teď ho dokonce obklíčila ještě důkladněji. Vzdal se snažení, místo toho nechal dlaně volně spočinout na prostěradle a rozechvěle přivřel oči. Zvuk hlasů z vedlejšího pokoje se ztišil v šepot. Šelest jeho srdce ustával. Rozezvučely se ale jiné zvuky a nahradily ho. Venku fičel vichr a větve tloukly do oken. Čísi hlas se pozvedl k modlitbě, jiný jednoduše vzlykal. (Co bylo zas tohle za zármutek?) Jistě ne nad jeho skonem. Byl příliš nedůležitý, než aby si vysloužil takový nářek. Znovu otevřel oči. Postel zmizela, stejně tak i sníh. Světlo blesku odhalilo siluetu muže, který pozoroval bouřku.
"Můžete zařídit, abych zapomněl?" slyšel se Jemný, jak říká. "Znáte takový trik?"
"Samozřejmě," dostalo se mu odpovědi. "Ale to vy nechcete."
"Ne, chci smrt, ale dnes večer se jí bojím. To je skutečná nemoc: strach ze smrti. Ale se zapomnětlivostí žít dokážu, vyhovte mi."
"Na jak dlouho?"
"Do konce světa."
Postavu před ním a potom i celou scénu rozžehlo další zablýsknutí. Pryč, zapomenuto. Jemný se mrknutím zbavil přetrvávajícího vjemu okna a siluety, a sotva to udělal, vystoupil ze snění a probudil se.
Pokoj byl studený, ale ne tak ledový jako jeho smrtelná postel. Posadil se vzpřímeně a civěl nejprve na své špinavé ruce, pak na okno. Noc ještě trvala, ale slyšel lomoz vozidel na Edgware Road, jejich hučení ho uklidnilo. Noční můra – rozptýlená těmi zvuky a tím pohledem – už
pomalu ustupovala. Byl šťastný, že se jí zbavil.
Setřepal ze sebe ložní prádlo a šel si do kuchyně najít něco k pití. V ledničce stála krabice mléka. Zhltnul celý její obsah – přestože mléko bylo málem žluklé – a tušil, že jeho organismus ho pravděpodobně co nevidět vyvrhne. Když uhasil žízeň, otřel si ústa a bradu a přešel pokojem, aby se znovu podíval na malbu, ale intenzita snu, ze kterého se právě probudil, veškeré jeho úsilí zesměšnila. S tak neumětelskými figly zabijáka nevyzařuje. Mohl by pomalovat tucet pláten, stovku, a stejně by záhadnost Pie'oh'pah nevykouzlil. Říhl a do úst mu stoupla chuť zkaženého mléka. Co má dělat? Zamknout se a nechat tu nemoc – vyvolanou pohledem na zabijáka – uvnitř, aby ho stravovala? Nebo se vykoupat, svlažit se a jít ven a najít nějaké jiné tváře, které by postavil mezi sebe a vzpomínku? Obojí bylo marné. Potom zbývala už jen cesta třetí, plná nesnází. Najít Pie'oh'pah, stoupnout si před něho, klást mu otázky, užít si ho dosyta, dokud každičká záhada nebude vyhnána.
Nepřestával zírat na malbu, zvažoval tu možnost. Jak dlouho by mu trvalo, než by zabijáka vyhledal? Výslech Estabrooka, to za prvé. To nebude zas tak obtížné. Dál – pátrání ve městě, aby našel místo, na které si Estabrook podle jeho tvrzení nedokáže vzpomenout. Ani to není nic náročného. Lepší než zkyslé mléko a trpké sny.
Poněvadž tušil, že s ranním světlem možná tuhle ostrost mysli ztratí a nejlépe by tedy bylo přiotevřít si alespoň jednu únikovou cestu, vrátil se k obrazu, vymáčkl si do dlaně tlustého červa z kadmiové žluti a vetřel ho do stále ještě vlhkého plátna. Vymazal tím okamžitě oba milence, ale nebyl spokojený, dokud nezakryl plátno od jednoho kraje ke druhému. Barva bránila svůj jas, ale zanedlouho přece jen pobledl. Když skončil, bylo to, jako by se nikdy o zachycení Pie'oh'pah nepokusil.
Spokojeně odstoupil a znovu si říhl. Nutkání ke zvracení zmizelo. Cítil se podivně lehký. Třeba mu kyselé mléko sedlo.
2
Pie'oh'pah sedělo na schůdcích své maringotky a upřeně sledovalo noční oblohu. V postelích za jeho zády spala jeho manželka a adoptované děti. Na nebi nad ním hořely hvězdy za peřinou mraku zabarveného smogem. Málokdy se cítilo tak osamělé jako zrovna nyní. Od té doby, co se vrátilo z New Yorku, neustále na něco čekalo. Něco se mělo každou chvíli jemu a jeho světu přihodit, ale netušilo co. Tápání bolelo, ne jen proto, že čelilo hrozícímu nebezpečí bezmocně, ale proto, že jeho neschopnost dovtípit se, v čem spočívá nebezpečí, svědčila o úpadku jeho vloh. Dny, kdy dokázalo ze vzduchu vyčíst budoucnost, byly ty tam. Stávalo se čím dál tím víc vězněm Tady a Teď. To Tady – tělo, jež obývalo – bylo menší než za své někdejší slávy. Od dob, kdy navazovalo komunikaci tak jako s Jemným, kdy se drželo vůle svého protějšku a evangelia jeho těla, uplynulo mnoho vody, až málem to umění zapomnělo. Jenže síla Jemného touhy byla obrovská a pomohla mu rozpomenout se. Jeho tělo stále ještě znělo dozvuky chvil, které strávili spolu. Ačkoli to skončilo špatně, těch pár minut nelitovalo. Jiné takové setkání už třeba nebude.
Zabloudilo za maringotky, až k hranicím tábořiště. První světlo rozbřesku začalo pohlcovat hlubokou tmu. Jeden z místních voříšků se navrátil po noci plné dobrodružství, protáhl se mezi dvěma pláty vlnitého plechu a s vrněním k němu přiběhl. Pohladilo psa po čenichu a poškrábal ho za ušisky poničenými v šarvátkách. A přálo si, aby také ono dokázalo najít svou cestu zpátky domů a ke svému pánovi tak snadno.
3
Esmond Bloom Godolphin, zesnulý otec Oscara a Charlese, často vyslovoval své přesvědčení, že člověk nemůže mít nikdy příliš mnoho úkrytů a z nepočítaně mnoha úsloví E.B.G. bylo tohle jediné, které Oscarovi pořád něco říkalo. Neměl v Londýně méně než čtyři působiště. Dům na Primrose Hillu byl jeho hlavním stanem, ale pak také měl přechodný byt v Maida Vale, malinkatý byt na Notting Hillu a pozemek, který momentálně obýval: skladiště bez oken, schované v bludišti zpustlých a skoro zpustlých budov nedaleko řeky.
Nebylo to místo, kde by zrovna dvakrát nadšeně a často přebýval obzvláště ne den po vánocích, ale za ty roky se osvědčilo jako bezpečné útočiště pro dva Dowdovy kumpány, nicotáře, a teď posloužilo i jako Kaple odpočinku pro samotného Dowda. Jeho obnažená mrtvola ležela pod rubášem na studeném betonu, zahalená vůní aromatických bylinek sesbíraných a usušených na svazích Jokalaylau. Doutnaly v miskách u jeho hlavy a chodidel od té doby, co

dokončil předepsané rituály. Nicotáři neprojevili při pohledu na tělo svého vůdce valný zájem. Byli to služebníci – nezvládali nic, snad kromě nejprimitivnějších myšlenkových procesů. Neměli žádné fyzické potřeby: ani náznak touhy, žádný hlad anebo žízeň, žádnou ctižádost. Jednoduše seděli celé dny a noci v přítmí skladu a čekali na Dowdovy instrukce. Oscarovi nebyla jejich společnost zdaleka po chuti, ale nemohl se vzdálit, dokud tuhle záležitost nedokončí. Přinesl si s sebou čtení: kriketovou ročenku, jejíž četba ho uklidňovala. Co chvíli vstal a doplnil misky. Jinak nemel na práci nic jiného než čekat.
Uběhl již den a půl od chvíle, kdy sehrál tu komedii s usmrcením Dowda: představení, na něž byl právem pyšný. Jenže oběť, která ležela před ním, pro něho nyní znamenala opravdovou ztrátu. Dowda si předávali členové Godolphinova rodu po dvě stě let, byl jim svou službou povinován až do skonání věků nebo vymření Joshuova rodu – podle toho, co přijde dřív. A byl výborný sluha. Nikdo jiný neuměl namíchat whisky se sodou tak dobře. Nikdo jiný nevěděl, jak vysušit a napudrovat kůži mezi Oscarovými prsty s přepečlivou opatrností (v těch místech byl náchylný na plíseň). Dowd byl nenahraditelný a Oscara hodně bolelo, že na to šel tak drasticky, ale okolnosti to vyžadovaly. Neupustil od toho, věděl (ačkoli existovala určitá mizivá šance, že svého sluhu ztratí jednou provždy), že bytost podobného rázu jako Dowd dokáže vykuchání přežít pokud ovšem budou hned, bleskurychle a přesně provedeny křísící rituály. Oscar je měl v malíčku. Strávil mnoho lenivých yzordderrexských
večerů na střeše Hříšníkova domu, pozoroval, jak ocas komety mizí za věžemi Autarchova paláce, rozmlouval o teorii a praxi imagických kouzelných formulí, úředních výnosech, pneumatech, uredech a jiných věcech. Znal oleje, které bylo třeba nalít do Dowdovy mršiny, věděl, které květy má kolem jeho těla spálit. Dokonce měl ve svém pokoji pokladů fonetickou verzi rituálu, zanesenou na papír samotným Hříšníkem pro případ, že by Dowdovo tělo došlo újmy. Neměl potuchy, jak dlouho proces potrvá, ale rozhodně ho ani nenapadlo, aby nahlížel pod prostěradla a ujistil se, zda se chléb života nadýmá. Mohl pouze vyčkávat a doufat, že udělal vše nezbytné.
Čtyři minuty po čtvrté se mu dostalo potvrzení o jeho pečlivosti. Zpod prostěradla se ozval přiškrcený nádech a vteřinu nato se Dowd zvedl. Pohyb byl tak náhlý a – po vlekoucím se očekávání – nečekaný, že Oscar zpanikařil, jeho židle se překotila, když vstal, a ročenka mu vylétla z ruky. Viděl toho dost, co by lidé z Pátého nazvali zázračným, ale nikdy v ponuré místnosti podobné téhle, zatímco se banální svět pachtí hned za dveřmi. Uklidnil se, ždímal ze sebe slova na uvítanou, ale měl tak vyschlá ústa, že by jimi mohl vygumovat tužkou psaný dopis. Jednoduše zíral s otevřenými ústy, celý ohromený. Dowd si stáhl prostěradlo z obličeje a prohlížel si ruku, kterou tak učinil, jeho bezvýrazná tvář se podobala tvářím nicotářů opírajících se zády o protější zeď.
Udělal jsem strašlivou chybu, pomyslel si Oscar. Přivolal jsem zpátky tělo, ale duše z něho vyprchala; prokristapána, co teď?
Dowd nepřestával tupě zírat. Potom (asi jako maňásek, do kterého vjela ruka a vnesla do bezúčelné hmoty iluzi života a smyslu) pozvedl hlavu a jeho tvář se naplnila výrazem. Hněv v něm vřel. Mhouřil oči a při řeči cenil zuby.
"Hrozně jste mi ublížil," ucedil. "Hrozně moc."
Oscar si odkašlal. "Udělal jsem to, co jsem považoval za nutné." Byl rozhodnutý nenechat se tou bytostí zastrašit. Joshua jí svázal ruce závazkem, že nesmí Godolphinovi nikdy ublížit, byť by si to v této chvíli nesmírně přála.
"Co jsem vám kdy udělal, že jste mě takovým způsobem ponížil?" řekl.
"Musel jsem Tabule Rase dokázat své spojenectví. Chápeš proč."
"A musí mé ponížení pokračovat?" řekl. "Nemůžu si alespoň něco obléknout?"
"Tvůj oblek je zašpiněný."
"Lepší než nic," odvětil Dowd.
Šatstvo leželo na podlaze několik kroků od místa, kde Dowd seděl, ale neměl se k tomu, aby je posbíral. Oscar si uvědomoval, že Dowd testuje hranice výčitek svého pána, ale byl ochoten přinejmenším na chvilku přistoupit na hru, sebral oblečení a položil je do Dowdova dosahu.
"Věděl jsem, že tě nůž nezabije," vysvětlil.
"Je to víc, než čeho jsem se dopustil já," opáčil Dowd. "Ale o to nejde. Přistoupil bych na vaši hru, pokud byste chtěl. Šťastně, jako otrok. Přidal bych se a zemřel pro vás." Tón jeho hlasu byl tónem člověka hluboce a nenapravitelně uraženého. "Místo toho se proti mně spolčíte. Necháte mě trpět jako prachobyčejného zločince."
"Nemohl jsem si dovolit, aby to vypadalo jako komedie. Kdyby měli podezření, že to bylo nazkoušené…"
"Aha," řekl Dowd. Bezděčně ho Oscar tímhle svým ospravedlněním urazil daleko vážněji. "Nedůvěřoval jste mému hereckému citu. Sehrál jsem všechny hlavní role, které Quexos napsal. Komedie, tragédie, frašky. A vy jste nevěřil, že bych svedl zahrát prťavou nanicovatou smrtelnou scénu!"
"Dobrá, mýlil jsem se."
"Myslel jsem si, že mě ten nůž ranil ošklivě. Ale tohle…"
"Prosím, přijmi mou omluvu. Bylo to surové a bolestivé. Co mohu udělat, abych ránu zahojil? Jen řekni, Dowdy. Je mi jasné, že jsem poničil důvěru mezi námi, a musím to napravit. Udělám co chceš, jen si řekni."
Dowd potřásl hlavou. "To není tak jednoduché."
"Já vím. Ale pro začátek. Řekni si."
Dowd zvažoval nabídku celou minutu, nedíval se na Oscara, ale na holou zeď. Nakonec řekl: "Začnu s tím zabijákem, Pie'oh'pah."
"Co chceš dělat s mystifem?"
"Chci ho mučit. Chci ho ponížit. A hlavně ho chci zabít."
"Proč?"
"Nabídl jste mi, ať si řeknu, co chci. Řekni si, povídal jste. Tak jsem si řekl."
"Dobře, můžeš udělat, co se ti zlíbí," svolil Oscar. "Je to všechno?"

"Prozatím," řekl Dowd. "Jistě mě napadne něco dalšího. Smrt mi nasadila do hlavy zvláštní nápady. Ale já si časem řeknu."

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ

1

Mělo se ukázat, že pro Jemného bude obtížné vypáčit z Estabrooka podrobnosti o noční jízdě, která ho dovedla za Pie'oh'pah, ale nebylo to tak těžké, jako se k tomu muži v první řadě dostat. Vyrazil k jeho bytu kolem poledne, jenže našel závěsy ve všech oknech pečlivě zatažené. Klepal a zvonil několik minut, ale odpovědi se nedočkal. Usoudil, že Estabrook je na zdravotní procházce, vzdal se a šel hledat něco, čím by zaplnil žaludek, který se (poté co byl předešlou noc důsledně opomíjen) začal uraženě ozývat. Bylo Štěpána a pochopitelně žádná kavárna ani restaurace neměla otevřeno, přesto ale vypátral malinké nákupní středisko provozované rodinou Pakistánců, kteří dělali dobré obchody s dodávkami okoralého chleba pro křesťany k přijímání těla Páně. Ačkoli většina polic zela prázdnotou, krám měl slušnou nabídku sladkostí a Jemný odcházel s čokoládou, sušenkami a vánočkou. Našel si lavičku a posadil se, aby se najedl. Vánočka byla na jeho gusto příliš mokvavá a nebyla pořádně vypečená, takže ji rozlámal a hodil holubům, kteří se hned začali slétat. Zpráva o tom, že je k mání potrava, se záhy roznesla, a co bylo původně soukromým piknikem, se vzápětí proměnilo v škorpivou tahanici. Místo many a ryb, kterými by srocený ptačí lid zklidnil, vhodil Jemný mezi hodovníky zbytek sušenek a vrátil se k Estabrookově domu. Spokojil se s čokoládou. Jak se blížil, v jednom z hořejších oken zahlédl nějaký pohyb. Tentokrát se neobtěžoval se zvoněním a klepáním, jednoduše zavolal do okna.

"Chci si popovídat, Charlie! Vím, že jste tam. Otevřete!"

Když se nedočkal ani náznaku, že by ho Estabrook zaslechl, zavolal o něco hlasitěji. Konkurence silničního provozu byla nepatrná, byly prázdniny. Jeho hlas zazněl jako trubka.

"No tak, Charlie, otevřete, pokud ovšem nechcete, abych vyzradil sousedům to naše ujednání."

Tentokrát se závěsy rozhrnuly a Jemný konečně spatřil Estabrooka. Jen letmo, závěs byl hned poté spuštěn zpátky na své místo. Jemný čekal, a zrovna když se užuž chystal začít s halekáním znovu, uslyšel, jak se na předních dveřích odsouvá zástrčka. Vynořil se z nich Estabrook, bosý a plešatý. To poslední byl šok. Jemný netušil, že ten chlap nosí příčesek. Bez něho měl tvář kulatou a bílou jako talíř a rysy vypadaly jako dětská snídaně. Místo očí dvě vejce, nos jako rajče, rty –párek; vše plavalo v omastku strachu.

"Musíme si promluvit," prohlásil Jemný, nečekal na pozvání a vstoupil dovnitř.

Při výslechu postupoval přímo, dal mu od počátku na srozuměnou, že tohle není společenská návštěva. Potřebuje vědět, kde najde Pie'oh'pah, a nenechá se odbýt výmluvami. Aby pomohl Estabrookově paměti, přinesl s sebou opotřebovanou mapu Londýna. Rozložil ji mezi ně na stůl.

"Takže," řekl. "Budeme tady sedět, dokud mi neřeknete, kam jste tu noc jel. A jestli zalžete, namouduši, že se vrátím a zakroutím vám krkem."

Estabrook se nepokusil o žádné zamlžování. Choval se jako někdo, kdo prožil mnoho dní v děsivém čekání na zvuk jeho kroků, a ulevilo se mu (když na ně konečně došlo), že jeho návštěvník je pouze člověk. Jeho oči – vejce byly neustále na pokraji rozbití, chvěly se mu ruce, když rozkládal mapu a při tom mumlal, že si není jistý ničím, ale že se pokusí si vzpomenout. Jemný na něho příliš nenaléhal a nechal ho, ať si projede tu cestu v paměti ještě jednou. Přejížděl prstem cik cak po mapě a přemýšlel.

Jeli skrz Lambeth, řekl, potom Kennington a Stockwell. Nepamatoval si, že by míjeli Clapham Common, tudíž usoudil, že jeli na východ od něj, směrem k Streatham Hillu. Vzpomněl si na kostel a hledal na mapě značku, která by to místo určila. Bylo jich několik, ale jen jedna poblíž jiného poznávacího znamení, na které si vzpomenul, železnice. Od tohoto okamžiku nemohl nabídnout víc než popis místa samotného; zvlněné plechové hrazení, maringotky, ohně.

"Najdete to," tvrdil.

"Modlete se," odpověděl Jemný.

Zatím neřekl Estabrookovi nic o okolnostech, které ho přivedly zpátky, i když se muž několikrát zeptal, jestli je Judith živá a zdravá. Nyní se zeptal znovu.

"Řekněte mi to, prosím vás," začal. "Byl jsem k vám upřímný, přísahám, že ano. Řeknete mi, jak se jí teď daří?"

"Je naživu a kope," odpověděl Jemný.

"Zmínila se o mně vůbec? Určitě. Co říkala? Řekl jste jí, že ji stále miluji?"

"Nejsem váš pasák," opáčil Jemný. "Řekněte jí to sám. Jestli ji dokážete přinutit, aby vás vyslechla."

"Co mám dělat?" zaúpěl Estabrook. Popadl Jemného za paži. "Jste expert na ženy, nebo ne? Všichni to říkají. Jak bych to mohl napravit?"

"Pravděpodobně by jí stačilo, kdybyste jí poslal svý koule," řekl Jemný. "Cokoli menšího by nebylo vhodné."

"Vy si myslíte, že to je legrace."

"Pokusit se zabít svou ženu? Ne, nemyslím si, že je to moc velká sranda. Rozmyslet si to a chtít zase všechny ty cukrbliky, to je hysterie."

"Počkejte si, až budete někoho milovat tak, jak já miluji Judith. Pokud toho jste schopen, ale o tom pochybuji. Však počkejte, až budete chtít někoho tak strašně moc, že na tom bude záviset vaše duševní zdraví. Poznáte sám."

Jemný se proti té poznámce neohradil. Byl to málem zásah do černého, do jeho současného stavu, jenže to nepřiznal, dokonce ani sobě. Ale jakmile vypadl s mapou v ruce z domu, nedokázal potlačit spokojený úsměv, že se před ním vine cesta dopředu. Už se šeřilo, protože odpoledne v půli zimy sevřelo město do dlaní. Ale tma má ráda zamilované, dokonce i tehdy, když svět už dávno ne.

2

V poledne (nepříjemný pocit z předešlé noci ani za mák neochabl) navrhlo Pie'oh'pah Tereze, že by měli tábořiště opustit. Návrh nepřijala zrovna s nadšením. Děcku teklo rýmou z nosu a od rána, kdy se probudilo, nepřestalo kvílet;

druhé dítě melo horečku jakbysmet. Tohle není zrovna vhodný čas na odchod, řekla Tereza, i kdyby měli kam jít, což neměli. Vezmeme maringotky s sebou, odvětilo Pie'oh'pah, prostě odjedeme z města. Třeba k pobřeží, kde bude dětem prospívat čistší vzduch. Tenhle nápad se Tereze zalíbil. Zítra, řekla, nebo pozítří, ale ne hned.
Pie si však postavilo hlavu, a tak se ho zeptala, kvůli čemu je tak nervózní. Nemohlo jí dát žádnou odpověď; alespoň ne takovou, o kterou by stála. Nevěděla vůbec nic o jeho podstatě, ani se ho nevyptávala na jeho minulost. Byl prostě živitelem. Dával jejím dětem do úst jídlo a v noci ji objímal. Ale její otázka stále ještě visela ve vzduchu, takže ji zodpovědělo, jak jen nejlépe dovedlo.
"Bojím se o nás," řeklo.
"Je v tom ten starej chlap, že jo?" odpověděla Tereza. "Ten, co tě přišel navštívit? Kdo to byl?"
"Chtěl odvést nějakou práci."
"A ty jsi ji udělal?"
"Ne."
"Takže si myslíš, že se vrátí?" řekla. "Pustíme na něho psy."
Bylo milé si poslechnout podobná prostá řešení, dokonce i když – tak jako nyní – problém neřešila. Jeho duše mystifa se někdy dost zbrkle nechala zatáhnout do dvojznačností, jež zrcadlily jeho skutečné já. Ale ona ho napravila; připomínala mu, že na sebe vzal podobu a povinnosti a v této lidské sféře i pohlaví; že (alespoň jak to viděla ona) patří do světa dětí, psů a pomerančových skrojků. Pro samé pochybnosti a spekulace nebylo v tak stísněných poměrech místo pro poezii; od krušného rozbřesku po nejistý soumrak se nenabízel žádný oddechový čas.

Nyní se jeden z těch soumraků snesl a Tereza ukládala své drahé v maringotce do postele. Spali dobře. Pie znalo kouzlo, které si uchovalo z časů své moci: způsob, jak zaříkat polštář, aby měli spáči sladké sny. Jeho Maestro ho žádal o tuhle službu často a Pie jí o dvě stě let později stále využívalo. I teď Tereza ukládala ke spaní dětské hlavičky plné zvuků ukolébavek, které je měly vyvést z temného světa ke světlu.
Vořížek, kterého potkalo v předvečer u plotu, zuřivě štěkal, a tak vyšlo ven, aby ho utišilo. Pes ho viděl přicházet, vzpínal se na řetězu a hrabal packama v hlíně, jen aby se k němu dostal blíž. Jeho majitelem byl muž, s nímž se Pie stýkalo málo; vznětlivý Skot, který psa týral, jen co se mu ho podařilo chytit. Pie si dřeplo na bobek a chtělo zvíře uklidnit Bálo se, že psův řev vytáhne jeho majitele od večeře. Pes uposlechl, ale nepřestával netrpělivé packami dorážet na Pie, určitě chtěl, aby ho pustilo z obojku.
"Copak chceš, šmudlo?" řeklo mu a poškrábalo ho za ušiskama potrhanýma ve rvačkách. "Máš tam někde venku slečnu?"
Při řeči se zadívalo k okraji tábora a na prchavý okamžik se mu naskytl pohled na postavu mizející ve stínu za jednou z maringotek. Pes vetřelce zahlédl také. Znovu se rozštěkal. Pie opět vstalo. "Kdo je tam?" zeptalo se.
Hluk na vzdáleném konci tábořiště upoutal jeho pozornost; na zem vyšplícha voda. Ne, voda ne. Zápach, který dorazil k jeho chřípí, se podobal benzínu. Ohlédlo se zpátky k vlastní maringotce. Na žaluzie dopadl stín Tereziny hlavy. Zhasínala noční lampu vedle dětské postýlky. Zápach přicházel také odtamtud. Sklonilo se a odepnulo psa.
"Běž, kamaráde! Běž! Běž!"
Pes se se štěkotem rozeběhl k postavě protahující se mezerou v plotě. Sotva vyrazil, Pie zamířilo ke své maringotce a zakřičelo na Terezu.
Za ním někdo zařval, aby zavřel hubu, ale kletby ještě ani neutichly a už je překrylo hučení a jas ohně. Ozvala se exploze a plameny ozářily tábořiště od jednoho konce k druhému. Uslyšelo Terezin výkřik; vidělo plameny, běsnící kolem maringotky. Rozlité palivo posloužilo jen jako rozbuška. Než uběhlo deset metrů, vybuchla nálož přímo pod vozem dostatečně silná, aby jej zvedla ze země a převrhla.
Přes Pie se převalila vlna horka. Než se vyškrábalo na nohy, maringotka se rychle zahalila hustou plamennou clonou. Jak si razilo skrz rozžhavený vzduch cestu k pohřební hranici, zaslechlo další vzlyk a došlo mu, že je to jeho vlastní; už zapomnělo, že by ho jeho hrdlo dokázalo vydat, ale byl pokaždé stejný. Smutek ze smutku.

Jemný právě spatřil kostel, který byl Estabrookovým posledním poznávacím znamením, když vtom se vpředu na ulici náhle rozjasnilo, jako by slunce přišlo spálit noc. Auto před ním prudce odbočilo a on dokázal zabránit kolizi už jen tím, že vjel na chodník a zastavil pár centimetrů od kostelní zdi.
Vylezl ven a namířil si to pěšky k ohni, zahnul za roh a dostal se přímo do kouře, který se neustále točil a točil, celou dobu, co běžel, a umožňoval mu jen nejasný pohled na jeho cíl. Zahlédl zvlněný plechový plot a za ním šiky přívěsů, z nichž většina už byla v plamenech. Dokonce i kdyby neměl Estabrookův popis, který by potvrdil, že tohle je skutečně domov Pie'oh'pah, sám fakt, že ho někdo ničí, by ho býval označil. Smrt ho předběhla jako stín vržený dopředu září svítící mu do zad, jež byla dokonce jasnější než ta, co viděl před sebou. Jeho tušení o téhle druhé zkáze, zkáze za jeho zády, bylo součástí ujednání mezi ním a zabijákem od samého počátku. Plápolala při jejich prvním rozhovoru na Páté avenue; zapálila v něm zuřivost, která ho dohnala až k rozmluvám s plátnem; žhnula nejjasněji v jeho snech, v pokoji, který si vymyslel (nebo pamatoval), kde prosil Pie o zapomnění. Co to spolu prožili tak hrozného, že chtěl na celý život raději zapomenout, než žít s tím vědomím? Ať to bylo cokoli, nějak se to s touhle novou kalamitou vrátilo, a proto prosil Boha, aby se mu paměť navrátila a on věděl, jakého se dopustil zločinu, že přivolal na nevinné takovýhle trest.
Tábořiště se změnilo v peklo, vítr rozdmýchával plameny, které na oplátku zase zdvihaly nový vítr, živá hmota byla jejich hračkou. A on měl proti požáru jen moč a sliny – k ničemu! –, ale běžel k němu i tak (oči mu slzely, jak do nich šlehal kouř), aniž by tušil, jestli má naději na přežití, jen s jistotou, že Pie někde v té ohnivé bouři je a že kdyby ho teď měl ztratit, rovnalo by se to ztrátě sebe sama.
Někteří přežili, ale bylo jich žalostně málo. Proběhl kolem nich k mezeře v plotu, kterou se jim podařilo uniknout. Cesta

byla střídavě vyjasněná a zákeřná, podle toho, jak vítr přinášel jeho směrem dusivý kouř (a pak zas odnášel). Sundal kožené sako, hodil si ho přes hlavu jako primitivní ochranu proti žáru a pak se skloněný protáhl plotem. Před ním se objevily husté plameny a znemožnily mu postup dopředu. Zkusil to doleva a tam našel mezi dvěma hořícími vozy skulinu. Proskočil mezi nimi (pach připálené kůže už zostra dráždil jeho chřípí), dostal se do středu tábora, prostoru relativně bez hořlavého materiálu a tudíž i bez ohně. Ale na všech stranách se jinak plameny držely. Jen tři z přívěsů nehořely, ale točící se vítr brzy vyšle oheň i jejich směrem. Kolik obyvatel prchlo, než se plameny zakously, nevěděl, ale bezpečně věděl, že další už nevyvážnou. Žár byl takřka nesnesitelný. Opíral se do něho ze všech stran. Upnul se k obrazu bytosti, kterou sem přišel vyhledat, umínil si, že tuhle pohřební hranici neopustí, dokud nebude držet v dlaních jeho obličej nebo nade vší pochybnost vědět, že se obrátil v prach.
Z dýmu se s hysterickým štěkotem vynořil pes. Když běžel kolem něho, nové vzplanutí ohně ho zahnalo tam, odkud přiběhl. Čím dál tím víc propadal panice. Protože neměl žádnou lepší cestu, hnal se za psem. Za běhu pokřikoval jméno Pie, přestože vzduch při každém nádechu pálil ještě víc než před okamžikem, a po několika zvoláních se jméno změnilo v chrapot. Psa v tom kouři ztratil a s ním i jakoukoli orientaci. I kdyby byla cesta stále zřetelná, dávno neměl ponětí, kde je. Svět všude kolem něj byl tvořen jen samým ohněm.
Kdesi vpředu zaslechl psa znovu, a protože měl za to, že je to možná jediný živý tvor, který se před tou hrůzou spasil, rozeběhl se ho hledat. Slzy mu stékaly z kouřem podrážděných očí; stěží dokázal sledovat zem, po které klopýtal. Štěkot opět ustal a ponechal ho bez vodítka. Nezbývála jiná cesta než kupředu. Modlil se, aby ticho neznamenalo, že pes podlehl. Nepodlehl. Uviděl ho těsně před sebou, jak se ustrašeně chvěje. Sotva se nadechl, že ho k sobě přivolá, zahlédl, jak se za ním z dýmu vynořuje nějaká postava. Oheň si vyžádal na Pie'oh'pah svou daň, ale alespoň zůstalo naživu. Oči mu, podobně jako Jemnému, slzely. U úst a na krku měl krev a v náručí nějaký balík. Děcko.
"Je jich víc?" zařval Jemný.
Pie se místo odpovědi ohlédnulo přes rameno, k hromadě trosek, které kdysi byly jako maringotkou. Než by promluvil a nabral do plic další horký vzduch, vyrazil Jemný k ohništi, ale Pie ho zarazilo a předalo mu dítě.
"Podrž ji," řeklo.
Jemný odhodil stranou sako a ujal se dítěte.
"A teď vypadn,i" řeklo Pie."Přijdu."
Nečekalo, aby se přesvědčilo, jestli jeho rady uposlechne, a vrátilo se zpátky k troskám.
Jemný se podíval na holčičku, kterou nesl. Byla zakrvavená a zčernalá; nejspíš mrtvá. Ale třeba jí ještě dokážou vrátit život, když si pospíší. Která je nejkratší cesta do bezpečí? Cesta, po níž se sem dostal, byla nyní zablokovaná, plácek před ním byl zatarasený hořícími vraky. Vybral si levou stranu, protože kdesi v kouři slyšel absurdní zvuk podobný pískání – a to byl důkaz přinejmenším o tom, že se tím směrem dá dýchat vzduch.
Pes ťapkal s ním, ale jen pár kroků. Potom udělal znovu čelem vzad, i navzdory tomu, že vzduch byl každým krokem chladnější a mezera mezi plameny před nimi byla viditelná. Viditelná, ale ne prázdná. Zatímco Jemný postupoval dál k tomu místu, zpoza jednoho ohně vystoupila jakási postava. Byl to ten, kdo hvízdal. Stále si procvičoval své umění, i když mu hořely vlasy a z rukou předpažených před tělem se kouřilo. Otočil za chůze hlavu a podíval se na Jemného. Popěvek, jenž si pohvizdoval, neměl žádné kouzlo, ale v porovnání s jeho pohledem byl sladký. Jeho oči byly jako zrcadla odrážející oheň: blýskaly se a dýmaly. Tohle je žhář, uvědomil si, nebo jeden z nich. Proto si klidně píská, zatímco hoří, protože tohle je pro něho ráj. Nepokusil se vztáhnout zuhelnatělou ruku ani na Jemného ani na dítě, kráčel dál do hloubi kouře, díval se pořád na záři a ponechal Jemnému cestu k plotu volnou. Chladnější vzduch byl opojný, točila se mu hlava, zakopával. Děcko k sobě pevně tiskl, jeho jedinou myšlenkou bylo teď dostat ho na ulici a s tím mu pomohli dva hasiči, kteří sledovali jeho příchod a vyběhli mu naproti. Jeden si od něho vzal dítě, druhý podepřel jeho, když se mu podlomily nohy.
"Jsou tam živí!" řekl a ohlížel se k požáru. "Musíte je dostat ven!"
Jeho zachránce se od něho nehnul, dokud nevyvedl Jemného až za plot na ulici. Potom se ho ujaly jiné ruce. Saniťáci s nosítky a přikrývkami, kteří mu říkali, že už je v bezpečí a všechno bude v pořádku. Ale nebylo, dokud Pie v tom ohni zůstane. Setřásl z ramen přikrývku a odmítl kyslíkovou masku, kterou se mu chystali přitisknout k obličeji, trval na tom, že si žádnou pomoc nepřeje. Poněvadž měli spoustu dalších, co pomoc potřebovali, nemámili čas přemlouváním a odešli pomoci těm, kteří na všech stranách vzlykali a křičeli. Byli to ti šťastnější, kteří se mohli vůbec ještě ozvat. Jiné kolem něho pronesli v takovém stavu, že si už ani nedokázali stěžovat, další leželi na chodníku pod provizorními plachtami, zpod nichž tu a tam vyčnívaly zčernalé údy. Otočil se k té hrůze zády a začal se prodírat podél hranic tábořiště.
Zrovna strhávali plot, aby otevřeli cestu hadicím, jež se hustě svíjely ulicí jako kopulující hadi. Motory čerpadel burácely, otáčející se modré houkačky se zdaleka nemohly měřit s pronikavým jasem požáru samotného. Díky záři viděl, že se shromáždil značný dav zvědavců. Konečně se plot podařilo překotit a jeho pád zvedl mračno jisker. Postupoval dopředu s požárníky, kteří zacházeli hloub do tábora a táhli s sebou hadice, jimiž chtěli udolat nitro požáru. Když dějiště zpola obešel a stál naproti průlomu, který udělali, plameny už na několika místech ustupovaly a místo nich nastoupily kouř a pára. Pozoroval, jak dobývají další kusy půdy, doufal, že na zlomek sekundy zahlédne alespoň jiskřičku života, jenže pak ho příjezd dalších dvou strojů a nové skupiny hasičů popohnal dál po okraji, zpátky k místu, ze kterého vyšel.
Nikde neviděl Pie'oh'pah, neodnesli ho od ohně, nepostávalo mezi hrstkou zachráněných, kteří jako Jemný odmítli ošetření. Dým vznikající z postupně se vzdávajícího ohně houstl, a než se Jemný dostal k řadě těl na chodníku, celá scéna byla skrz černý príkrov viditelná jen velice chabě. Podíval se dolů na zakryté postavy. Je mezi nimi i Pie´oh´pah? Jakmile se přiblížil k té nejbližší, spočinula mu na rameni ruka a on se obrátil čelem k policistovi, který mu připomínal nějakého sopranistu, byl uhlazený – a ustaraný.

"Nejste vy ten, co vynesl to děcko?" zeptal se.
"Ano. Je v pořádku?"
"Heleďte, mrzí mě to. Je bohužel mrtvá. Bylo to vaše dítě?"
Zavrtěl hlavou. "Byl tam ještě jeden. Černoch s dlouhýma kudrnatýma vlasama. Na tváři měl krev. Vyšel odtamtud?"
"Nikoho, kdo by podobnýmu popisu odpovídal, jsem si nevšiml."
Jemný se podíval přes rameno na těla na chodníku.
"Nemá cenu to tam prohledávat," řekl policista. "Jsou teď černí všichni a je jedno, s jakou se narodili barvou."
"Musím se podívat," řekl Jemný.
"Říkám vám, že to nemá smysl. Nepoznal byste ho. Co kdybych vás doprovodil k ambulanci? Potřebujete ji."
"Ne. Nesmím to vzdát," zavrtěl hlavou Jemný a užuž se chystal odejít, když ho policista vzal za paži.
"Myslím, že byste se měl radši držet od toho plotu, pane," řekl. "Hrozí nebezpečí výbuchu."
"Ale on tam ještě může být."
"Pokud tam je, pane, myslím, že je po něm. Moc šancí už není, že by ještě někdo vyšel živý. Dovedu vás k policejní linii. Můžete se dívat odtamtud."
Jemný se vysmekl z mužova sevření.
"Půjdu sám," řekl, "nepotřebuju doprovod."
Trvalo hodinu, než se podařilo dostat oheň pod kontrolu, a v té chvíli beztak nezbývalo moc toho, co by mohl oheň strávit. Po celou tu dobu musel bohužel Jemný čekat za kordonem a dívat se, jak sanitky přijíždějí a odjíždějí a odvážejí pryč poslední zraněné a pak těla. Přesně jak předpověděl sopranista, žádné další oběti, živé či mrtvé, už nevynesli. Přesto Jemný čekal, dokud se dav (až na několik málo opozdilců) nerozešel a oheň se nepodařilo takřka celý uhasit. Teprve když se poslední z hasičů vynořil ze spáleniště a zastavil přívod vody, vzdal se naděje. Byly skoro dvě hodiny ráno. Nohy i ruce ho bolely, ale proti tíži na prsou to bylo směšné. Smutek neměl nic společného s okázalou básnickou nadutostí: připadalo mu, jako by se mu srdce proměnilo v olovo a drtilo plyšové maso jeho vnitřností.
Když zvolna kráčel zpátky ke svému autu, zaslechl opět hvizd. Monotónní zvuk se vznášel ve špinavém povětří. Zastavil se a rozhlédl se do všech stran, pátraje po zdroji, ale hvízdálek už zmizel z dohledu a Jemný byl moc unavený, než aby ho pronásledoval. I kdyby, pomyslel si, i kdyby ho čapnul za klopy a pohrozil, že mu zpřeláme ty jeho spálený pazoury, k čemu by to bylo? I kdyby se tohle stvoření, které si pískalo a přitom hořelo, nechalo jeho pohrůžkou pohnout (a bolest mu byla pravděpodobně cizí), nedokázal by o nic lépe porozumět jeho odpovědi, než jak si dokázal vyložit Chantův dopis: a z podobných důvodů. Oba byli uprchlíky ze stejné neznámé země, o jejíž hranice zavadil, když zavítal do New Yorku; svět, který ovládá bůh Hapexamendios a který zrodil Pie'oh'pah. Dříve nebo později objeví způsob, jak se do této země dostat, a až se to podaří, všechny záhady se vyjasní: hvízdal, dopis, milenec. Dokonce by mohl osvětlit i nejasnost, na kterou narážel po většinu rán v zrcadle při holení; tvář, o níž si donedávna myslel, že ji zná velice dobře, ale jejíž skrytý smysl –jak si teď uvědomoval – pozapomněl. A na něj se bez pomoci zapadlých bohů nerozpomene.

3

V domě na Primrose Hillu proseděl Godolphin po návratu celou noc a poslouchal přehled zpráv, informujících o tragédii. Počet mrtvých rostl s každou hodinou; další dvě oběti zesnuly v nemocnici. Všude se šířily teorie o příčinách požáru, učenci využili této události, aby poukázali na laxní bezpečnostní opatření na místech, kde táboří kočovníci, a dožadovali se řádného parlamentního šetření, aby se opakování takového požáru zabránilo.
Zprávy ho vyděsily. Přestože Dowdovi hodně povolil otěže k tomu, aby toho mystifa sprovodil ze světa – kdo mohl tušit, jaký skrytý plán za tím vězel? –, to stvoření zneužilo svobody, které se mu dostalo. Za takovou zlovolnost mu bude muset vyměřit trest, i když na jeho vymýšlení neměl právě náladu. Čekal na příležitost, vybíral si příhodnou chvíli. Však ona přijde. Dowdův sklon k násilí byl dalším zarážejícím důkazem. Věci, které považoval za neměnné, se měnily. Moc vyklouzávala
z rukou těm, kdo ji obyčejně třímali, do rukou jejich nohsledů – prostřed niku, pomocníků a služebníčků –, kteří sotva věděli, jak jí využít. Pohroma dnešního večera byla pro to příznačná. Ale tahle nemoc se teprve začíná rozmáhat. Jakmile by se rozšířila do všech dominií, nebyla by
k zastavení. Povstání vzplanula už i ve Vanaephu a L'Himby, kolovaly zvěsti o vzpouře v Yzordderrexu; v blízké době měla proběhnout čistka v Pátém dominiu, vedená Tabulou Rasou – skvělé zázemí pro Dowdovu vendetu a její krvavé následky. Známky rozkladu se nevyhnuly ničemu.
Paradoxně nejmrazivějším ze všech těch znaků byl navenek obraz rekonstrukce: týkal se přetvoření Dowdova obličeje, tak, aby ho v případě, že bude spatřen kterýmkoli z členů Spolku, nepoznali. Touto procedurou prošel s počátkem každé nové generace, ale dnes to bylo vůbec poprvé, kdy jí Godolphin osobně přihlížel. Teď, když o tom Godolphin zpětně uvažoval, podezíral Dowda, že vystavil na odiv své proměňovací schopnosti schválně, jako další důkaz své nově objevené autority. Zabralo to. Pohled na to, jak tvář, na kterou si zvykl, měkne a pohybuje se dle vůle svého majitele, byl jednou z nejotřesnějších podívaných, jaké kdy Oscar shlédl. Tvář, na níž se nakonec Dowd ustálil, byla bez kníru a obočí, hlavu měl baculatější než tu první a mladší: obličej ideálního národního socialisty. Dowd také musel tu podobu postřehnout, protože si později odbarvil vlasy a koupil několik nových obleků (všechny meruňkové barvy), ale daleko střídmějšího střihu než ty, které nosil ve svých dřívějších inkarnacích. Vycítil nestabilitu s časovým předstihem stejně jako Oscar; zavětřil, že je cosi shnilého ve světě politiky, a připravoval se na novou noc dlouhých nožů.
A kterýpak nástroj je dokonalejší nežli oheň – potěšení paliče knih, požehnání čističe duší? Oscar se otřásl při pomyšlení na radost, kterou prožíval ze svého nočního díla Dowd, bezcitně vraždící při pronásledování mystifa nevinné rodiny lidí. Vrátí se bezpochyby domů se slzami na tváři a řekne, že lituje bolesti, kterou těm dětem způsobil.

Ale bude to tyjátr, faleš. V té bytosti neexistovala žádná skutečná schopnost smutku či lítosti – a Oscar to věděl. Dowd byl klam v lidské podobě a Oscar tušil, že od nynějška musí být ve střehu. Poklidné roky zmizely v nenávratnu. Ode dneška bude spát v ložnici za zamčenými dveřmi.

KAPITOLA PATNÁCTÁ

1

Rozzuřena tímto spiknutím zvažovala Jude několik možných způsobů, jak se Estabrookovi pomstít. Kolísala od hloupě intimních až ke klasicky odtažitým. Ale její povaha ji nepřestávala nikdy překvapovat. Všechny myšlenky na tradiční naprosté přerušení styků nebo trestní stíhání zakrátko pohasly a ona si postupem času uvědomila, že to nejhorší, co by mu mohla udělat – vezme-li v úvahu, že to, co on zamýšlel způsobit jí, bylo zastaveno v zárodku –, bude ho přehlížet. Proč mu poskytnout potěšení z jejího byť sebemenšího zájmu? Odteď bude tak hluboko pod úrovní jejího pohrdání, jako by byl neviditelný. Jakmile se zbavila svého břemene vyprávěním historky Taylorovi a Clemovi, žádné další posluchačstvo nevyhledávala. Víckrát jeho jménem své rty neposkvrní a také nedovolí svým myšlenkám, aby se jím zaobíraly. Aspoň si to předsevzala. Ukázalo se ale, že bude obtížné tohle předsevzetí dodržovat. Na Štěpána jí volal poprvé, pak následovala série hovorů. Ten první rezolutně přerušila, jakmile poznala jeho hlas. Nebyl to ten poroučivý Estabrook, kterého si navykla slýchávat, a chvíli trvalo, než jí došlo, kdo je na druhé straně drátu, a nato sluchátko položila a nechala ho vyvěšené po zbytek dne. Příští ráno volal znovu a tentokrát, jen pro případ, že by měl stále nějaké pochybnosti, mu řekla: "Nechci už tě víckrát slyšet," a znovu zavěsila.

Sotva to udělala, uvědomila si, že při řeči vzlykal, což ji ne právě málo uspokojilo a dalo jí naději, že to znovu nezkusí. Chabou naději; ten večer volal dvakrát a nechal vzkaz na jejím záznamníku, zatímco byla ona na večírku, kam ji pozval Chester Klein. Na něm se doslechla zprávy o Jemném, se kterým nemluvila od jejich podivného rozloučení v ateliéru. Chester, který díky vodce ztratil i to málo zábran, jí stroze sdělil, že očekává, že si Jemný prodělá vbrzku rozsáhlé nervové zhroucení. Mluvil prý s Parchantíkem od vánoc dvakrát a on se vyjadřoval čím dál nesouvisleji.

"Co to s várna mužskýma se všema je?" slyšela se, jak říká. "Sesypete se tak snadno."

"To je proto, že z obou pohlaví jsme my to tragičtější," opáčil Chester. "Bože, ženská, copak nevidíš, jak trpíme?"

"Upřímně řečeno, ne."

"No, vážně. Věř mi. Trpíme."

"Máte pro to nějaký konkrétní důvod, nebo jde prostě o utrpení, v libovolné podobě?"

"Jsme všichni zablokovaní," řekl Klein, "nic se nemůže dostat dovnitř."

"Ženy zrovna tak. Co je…"

"Vás aspoň někdo ošoustá," přerušil ji Klein s opileckou sebejistotou. "Pořád si stěžujete, ale milujete to. No tak, přiznej to. Milujete to."

"Takže jediné, co chlapi ve skutečnosti chtějí, je být ošoustáni, je to tak?" odtušila Jude. "Nebo mluvíš jen za svou osobu?"

Tohle vyvolalo zašumění smíchu u okolostojících, kteří přestali tlachat, aby si je poslechli.

"Ne tak doslova," odsekl Klein. "Ty mě neposloucháš."

"Poslouchám. Jenže mi to prostě nedává žádný smysl."

"Vezmi si církev…"

"Církev ať jde do háje!"

"Ne, poslouchej!" řekl Klein se zaťatými zuby. "Říkám ti tady ksakru poctivou pravdu, boží pravdu. Proč si myslíš, že muži vynalezli církev, aha? Aha?"

Nabubřelost jeho řeči rozlítila Jude natolik, že odmítla odpovědět. Mluvil dál, nenechal se vyvést z míry, řečnil pedantsky, jako k nechápavému žákovi.

"Muži vynalezli církev proto, aby mohli krvácet pro Krista. Aby do nich mohl vstoupit Duch svatý. Aby se zachránili před tím zablokováním." Jeho přednáška skončila, opřel se znovu o židli a pozvedl sklenku. "In vodka veritas," řekl.

"In vodka starý hovno," kontrovala Jude.

"Inu, to je pro vás typické, že?" drmolil Klein. "Jakmile vás někdo přitlačí ke zdi, začnete s urážkama."

Odvrátila se od něho a potřásala odmítavě hlavou. Ale jemu zbýval přece jen ještě jeden osten.

"Takhle ty přivádíš Parchantíka k šílenství?" nadhodil.

Vztekle se k němu otočila.

"Jeho z toho vynech," vyštěkla.

"Chceš vidět zablokovanýho člověka?" řekl Klein. "Tady máš příklad. Přeskočilo mu, víš o tom?"

"No a co?" odsekla. "Jestli se chce nervově zhroutit, prosím."

"To je od tebe velice humánní."

Vtom – v kritickém bodě – vstala, poněvadž věděla, že se nebezpečně blíží chvíle, kdy zlostně vybuchne.

"Pro Parchantíka mám omluvu," bil do ní Klein. "Je chudokrevný. Má dost krve buď jen pro mozek, nebo pro klacek. Když se mu postaví, není schopnej si vzpomenout ani na svý jméno."

"O tom nic nevím," řekla Jude a hrkala ledem ve skleničce kolem dokola.

"Tohle je tvoje omluva?" pokračoval Klein. "Máš snad něco, o čem jsi nám nepověděla?"

"Kdybych měla," řekla, "ty by ses to dozvěděl až jako poslední."

A vychrstla všechno pití, i s ledem, na předek jeho rozepnuté košile

Později toho zalitovala, pochopitelně, a když jela domů, snažila se vymyslet nějaký způsob, jak s ním uzavřít bez omlouvání smír. Nemohla přijít na žádný, rozhodla se proto, že to nechá být. S Kleinem se pohádala už i předtím, opilá i za střízlivá. Po měsíci, nejvýš po dvou, upadly hádky v zapomnění.

Přišla domů a našla další vzkazy od Estabrooka. Už nevzlykal. Jeho hlas se změnil v bezbarvý žalozpěv, vyvolaný

očividně upřímným zoufalstvím. První hovor byl vyplněn stejnými prosbami, jaké slyšela v minulosti. Říkal jí, že bez ní přijde o rozum a že ji potřebuje. Copak si s ním alespoň nepromluví, nedá mu možnost, aby jí to vysvětlil? Druhý hovor byl méně souvislý. Naznačoval jí, že nechápe, kolik má on tajemství; jak ho ta tajemství dusí a ubíjejí. Nezastaví se u něho, ptal se, i kdyby to mělo být, jen aby si odvezla oblečení?
Tohle byla patrně jediná část jejího výstupu, kterou by zahrála jinak, kdyby ji měla možnost sehrát znovu. V rozčilení nechala Estabrookovi slušnou sbírku osobních věcí, šperků a oděvů. Teď si představila, jak nad nimi vzlyká, čichá k nim, bůhví, třeba je i nosí. Ale ať byla namíchnutá sebevíc, že si je s sebou nevzala, nehodlala se teď o ně handrkovat. Přijde čas, kdy se dostatečně zklidní a bude se moci vrátit a vyprázdnit šatníky a šuplíky, momentálně se na to ještě moc necítila.
Po oné noci se už neozval. Nový rok byl za dveřmi a nastal čas pokusit se sebrat do příchodu ledna všechnu kuráž. Svého zaměstnání ve Vandenburghu se vzdala, když ji Estabrook požádal o ruku, a ona si, dokud byli spolu, nevázaně užívala za jeho peníze, s vírou – bezpochyby naivní –, že pokud by se někdy v budoucnu rozešli, jednal by s ní čestně. Nepředvídala ani nesmírný pocit trapnosti, který ji nakonec od něho vyštval (pocit, že mu skoro patří a že kdyby s ním zůstala jen trochu déle, nikdy by se už z jeho pout nevymanila), ani vehementnost jeho odplaty. Ale přijde chvíle, kdy bude cítit, že je s to se u rozvodu vypořádat s oboustranným kydáním špíny, ale (podobně jako s tou záležitostí s oblečením) nebyla na tu vřavu ještě připravená, přestože ze soudního řízení mohla čekat nějaké peníze. Mezitím musí přemýšlet o zaměstnání.
V prosinci, třicátého, jí pak zavolal Estabrookův právník, Lewis Leader (muž, kterého potkala jen jednou, ale který byl pro svou upovídanost snadno zapamatovatelný). Při této příležitostí to však nebylo patrné. Oznamil jí novinu, kterou považovala za vyjádření právníkovy nechutě nad jejím odchodem od jeho klienta, způsobem, který hraničil s neurvalostí. Jestlipak ví o tom, ptal se jí, že Estabrooka hospitalizovali? Když mu řekla, že ne, odvětil, že jí je to jistě šumafuk, ale jemu uložili povinnost ji o tom informovat. Zeptala se ho, co se stalo. Odpověděl, že Estabrooka našli v ranních hodinách osmadvacátého na ulici a že měl na sobě jen jeden kus šatstva. Neupřesnil který.
"Je zraněný?" zeptala se.
"Ne fyzicky," odpověděl Leader. "Ale duševně je ve špatném stavu Měl jsem za to, že byste to měla vědět, ačkoli vím bezpečně, že on by vás vidět nechtěl."
"Určitě máte pravdu," řekla Jude.
"Ať je to jak chce," uzavřel Leader, "zasloužil si něco lepšího."
Po této otřepané frázi přerušil spojení a zanechal Jude v zadumání nad tím, čím to je, že muži, se kterými se dá do páru, se později projeví jako šílenci. Ani ne před dvěma dny jí kdosi předpověděl, že Jemného záhy skolí velice prudké nervové zhroucení. Teď pro změnu Estabrook bere uklidňující prášky. Dohnala je k tomu přítomnost její osoby v jejich životech, nebo měli to bláznovství v krvi? Zvažovala, jestli by neměla Jemnému zavolat do ateliéru a přesvědčit se, že je v pořádku, ale pak se rozhodla proti. Na milování má ten svůj obraz – a ona ať se propadne, jestli se bude tahat s kusem plátna o jeho pozornost.
Přeci se ale ze zpráv od Leadera vyloupla jedna užitečná. Zatímco bude Estabrook v nemocnici, neexistuje nic, co by jí bránilo navštívit dům a spakovat si věci, které jí patřily. Na poslední prosincový den vcelku trefný program. Sesbírat v manželově doupěti zbytky svého života a nachystat se, že zahájí Nový rok sama.
2
Zámek nevyměnil, snad v naději, že se jedné noci vrátí a vklouzne k němu do postele. Ale jak vkročila do domu, nemohla setřást pocit, že je zlodějka. Venku se šeřilo, a tak rozsvítila všechna světla, ale zdálo se, že pokoje osvětlení odolávají, jako by zápach zkaženého jídla, který tak pronikavě cítila, zahušťoval vzduch. Zastavila se v kuchyni a pátrala po něčem k pití, než začne s balením, a objevila všude možně navršené talíře s plesnivějícím jídlem, z nichž většinou bylo sotva uždíbnuto. Ze všeho nejdřív otevřela okno a pak ledničku, kde přišla na další zatuchlé potraviny A také na led a vodu. Obojí dala do čisté sklenky a pustila se do práce.
V hořejším patře byl zrovna takový nepořádek jako dole. Estabrook očividně žil od jejího odchodu ve špíně, postel (ta, kterou spolu sdíleli) –se ztrácela v záplavě použitých prostěradel, podlaha byla poházená zašpiněným povlečením. Nikde mezi těmi hromadami však nebylo ani stopy po jejích šatech, a když prošla k přilehlé šatně, našla je všechny zavěšené na svém místě, nedotčené. Chtěla skoncovat s touhle ohavnou záležitostí v co nejkratším možném čase, vytrachala pár kufrů a začala balit. Zakrátko byla s prací hotová. Jakmile skončila, vyklidila svůj majetek ze šuplíků a zabalila i to. Její šperky byly schované v sejfu v přízemí. Šla tam, hned jak skončila v ložnici, ponechala zavazadla u předních dveří, kde si je při odchodu vyzvedne. I když věděla, kde si Estabrook schovává klíč od sejfu, nikdy ho sama neotevřela. To byl rituál, při kterém vyžadoval, aby ho pečlivě pozorovala: večer, když si měla vzít některý ze šperků, které jí daroval, se jí nejprve zeptal, kterému dává přednost, načež jí ho donesl ze sejfu a připnul kolem krku, nebo zápěstí, nebo ho sám provlékl jejím ušním lalůčkem. Při zpětném pohledu – do nebe volající ukázka hry na moc. Pozastavila se nad tím, v jakém to byla stavu, že sdílela jeho společnost, že snášela podobné pitominy tak dlouho. Docela jistě byl přepych, kterým ji zahrnoval, milý, ale proč hrála jeho hru tak pasivně? Bylo to směšné.
Klíč k sejfu ležel tam, kde předpokládala, schovaný vzadu v šuplíku ve stole v jeho pracovně. Sejf samotný byl zabudován ve zdi za architektonickou kresbou (několik bokorysů pseudoklasicistního letohrádku, který umělec označil jako Ústup). Byla zarámována daleko pečlivěji, než její cena zasluhovala, takže jí dalo trochu práce ji nadzdvihnout. Ale nakonec se jí to podařilo a dostala se k sejfu, který kresba zakrývala.
Objevily se dvě přihrádky, ta spodní přeplněná papíry, horní malými
balíčky, mezi nimiž –jak usoudila – najde své věci. Vyndávala všechno ven a odkládala to na stůl, přičemž postupem času její touhu mít to, co jí patří, a být pryč, přemohla zvědavost. Dva z balíčků zjevně obsahovaly její šperky, ale zbylé tři ji zaujaly daleko víc, v neposlední řadě proto, že byly zabaleny v látce jemné jako hedvábí a voněly nikoli

zatuchlinou sejfu, ale sladkým, až odporně těžkým kořením. Otevřela nejdříve ten největší. Obsahoval rukopis – pergamenové stránky sešité dohromady uměleckým stehem. Rozhodně se nedalo mluvit o obalu, byla to libovolně seřazená sbírka listů, jejichž tématem bylo pojednání o anatomii, nebo tak to na ni alespoň zpočátku působilo. Při podrobnějším zkoumání zjistila, že to vůbec není chirurgický manuál, ale podpolštářová kniha, znázorňující polohy milování a různé techniky. Probírala se letmo stránkami a upřímně doufala, že dotyčný umělec je držen pod zámkem někde, kde se nemůže pokoušet o uvedení těchhle svých fantazií do praxe. Lidské tělo nebylo ani dost pružné, ani schopné neustálých obměn, aby provedlo všechno, co jeho štětec s inkoustem nanesly na papír. Páry propletené jako rozhádaná chobotnice; jiné páry, které (jak se zdálo) kdosi obdařil (či jim přičaroval) orgány a otvory takové roztodivnosti a tak četné, že se daly jen těžko označit jako lidské.
Listovala rukopisem dopředu a nazpátek a její zájem se vracel k dvoustránkové ilustraci uprostřed knihy, která byla nakreslena po částech. První obrázek ukazoval obnaženého muže se ženou naprosto normálního vzhledu. Žena spočívala hlavou na polštáři, zatímco muž jí klečel mezi nohama a jazyk měl na jejím chodidle. Po tomto nevinném začátku následovalo kanibalistické spojení, silnější pohlaví se pustilo do požírání ženy, počínaje nohama, a jeho partnerka ho uspokojovala stejným způsobem. Jejich dovádění se vzpíralo fyzice i tělesné konstituci, pochopitelně, ale umělci se podařilo vypodobit pohlavní akt bez grotesknosti, spíš jako pokyny k nějaké neobyčejné, magické iluzi. Teprve když knihu zavřela a zjistila, že jí výjevy stále leží v hlavě a že ji zneklidňují, neklid se změnil ve spravedlivý hněv nad tím, že Estabrook takové bizarnosti nejen kupoval, ale dokonce je před ní i schovával. Další důvod k tomu, aby se od něj držela dál.
Zbylé balíčky ukrývaly mnohem nevinnější předměty: kousek, který vypadal jako zlomek sousoší veliký jako pěst. Jedna ploška se necitlivě lišila od zbylých zásluhou něčeho, co mohlo kdysi být plačícím okem bradavkou ronící mléko nebo poupětem. Ostatní plošky odhalovaly strukturu bloku, ze kterého byl výjev vytesán. Byl převážně mléčně modrý, ale slabě protkaný spárami modré a červené barvy. Na dotek v ruce byl příjemný a jen neochotně ho položila, aby mohla zvednou třetí balíček. Jeho obsah byl prozatím nejkrásnějším nálezem: půl tuctu korálů velikosti hrachu, které byly úchvatně vyřezávané. Už dříve viděla orientální předměty ze slonoviny opracované stejně jemně, ale byly vždy umístěné za muzejním sklem. Odnesla jeden k oknu, aby si ho mohla prohlédnout podrobněji. Umělec vyřezal korálek tak, aby budil dojem, že jde ve skutečnosti o klubko na sebe namotaných vlákének babího léta. Zvláštní a podivně přitažlivé. Jak ho neustále obracela prstech, znovu a znovu, začalo jí připadat, že její soustředění klesá, jako by měla najít konec klubka, a kdyby ho jen dokázala svými myšlenkami uchopit, snad by ho rozmotala a objevila uvnitř nějakou záhadu. Musela se přinutit, aby odvrátila pohled, jinak si mohla být jistá, že by vůle klubka přemohla její a ona by skončila tupě zírající na jeho detaily, dokud by neomdlela.
Vrátila se k pracovnímu stolu a uložila korálek zpátky mezi jeho druhy. Upřené sledování korálu tak trochu rozesmutnilo její poklidnou vyrovnanost. Cítila lehkou závrať. Nepořádek, který nechala na stole, pozvolna mizel z jejího dohledu. Ale její ruce věděly, co chtějí, dokonce i když její rozum si myslel, že ne. Jedna uchopila úlomek modrého kamene a druhá se mezitím stáhla zpátky ke korálku, který odložila. Dva suvenýry: proč ne? Kus kamene a korálek. Kdo by ji mohl obvinit, že oloupila Estabrooka o takové podřadné předměty, když on pomýšlel na jinačí zlo? Strčila si je do kapsy bez zaváhání a začala balit knihu a zbylé korálky do sejfu. Pak zvedla látku, ve které byl úlomek zabalený, schovala si ji do kapsy, vzala šperky, vrátila se k předním dveřím a zhasínala cestou světla. U dveří si vzpomněla, že otevřela kuchyňské okno, a zamířila zpátky do bytu zase ho zavřít. Nechtěla, aby byl za její nepřítomnosti vykraden. Jen jeden zloděj má právo sem zavítat bez ohlášení – a tím zlodějem je ona.
3
Byla se svou dopolední prací velmi spokojená a u spartánského oběda se pohostila sklenkou vína. Potom začala s vybalováním lupu. Jak pokládala oblečení na postel, myšlenky se jí vracely k té knize. Teď litovala, že ji nevzala; byl by to perfektní dárek pro Jemného, který se nepochybně domníval, že se oddává veškerému fyzickému zhýralství, jež je člověku známé. Nevadí. Však si najde příležitost, aby mu někdy v blízké budoucnosti popsala její obsah a ohromila ho svou pamětí na nemravnosti.
Z vybalování ji vyrušil telefon od Clema. Mluvil tak potichu, až musela napínat uši, aby ho slyšela. Měl smutné noviny. Taylor je na pokraji smrti, říkal, zbývají mu dva dny, než podlehne dalšímu náhlému záchvatu zápalu plic. Přesto odmítl hospitalizaci. Jeho posledním přáním bylo zemřít tam, kde žil.
"Pořád se ptá po Jemném," vysvětloval Clem. "A já jsem se mu pokoušel volat, ale nezvedá to. Nevíš, jestli neodjel?"
"To asi ne," řekla. "Ale od Štědrého dne jsem s ním nemluvila."
"Mohla by ses ho kvůli mně pokusit najít? Nebo spíš kvůli Taylorovi. Třeba bys mohla zajít do ateliéru a vzbudit ho? Šel bych sám, ale netroufám si opustit barák. Bojím se, že jakmile vyjdu ven…" zajíkl se a polkl slzy, "…chci tady být, kdyby se něco stalo."
"Jasně. To víš, že tam zajdu. Hned teď."
"Dík. Moc času už nezbývá, Judy."
Než odešla, zkusila Jemnému zavolat, ale jak ji už předtím varoval Clem, nikdo to nezvedal. Po dvou pokusech to vzdala, oblékla si kabát a vyrazila k autu. Když sáhla do kapsy pro klíče, zjistila, že s sebou vzala ten kámen a korálek, a jakási pověrčivost ji dohnala k zaváhání, přemýšlela, zda by je neměla uložit zpátky dovnitř. Ale čas byl přednější. Když zůstanou v její kapse, kdo je uvidí? A i kdyby je někdo zahlédl, záleží na tom? Kdo by se staral o několik zcizených drobností, když ve vzduchu visí smrt?

Tu noc, kdy odcházela od Jemného z ateliéru, přišla na to, že ho může vidět oknem, stoupne-li si na protější stranu ulice, takže když neotvíral, šla ho špehovat odtamtud. Pokoj se zdál být prázdný, ale holá žárovka svítila. Počkala minutu dvě a on se nakonec v zorném poli objevil, bez košile a ucouraný. Měla silné plíce, nyní toho využila a

zahalekala jeho jméno. Zpočátku to vypadalo, že neslyší. Ale zkusila zakřičet znovu a tentokrát se podíval jejím směrem a přešel k oknu.
"Pusť mě dovnitř!" volala. "Je to naléhavý."
Stejnou neochotu, kterou vyčetla z jeho ústupu od okna, spatřila i na jeho tváři, když otevřel dveře. Jestli vypadal špatně na večírku, vypadal teď hůř dvojnásob,
"Co se se děje?" řekl.
"Taylor je moc nemocný a Clem říká, že se neustále ptá po tobě." Jemný vypadal zmateně, jako by měl potíže si vzpomenout, kdo je Tailor a Clem. "Musíš se umýt a obléct," prohlásila. "Furie, posloucháš mě?"
Oslovovala ho Furie pokaždé, když na něho byla rozzlobená, a kouzlo toho jména teď zřejmě zabralo. I když očekávala vzhledem k jeho fobii před čímkoli, co se týkalo nemocí, námitky, nedočkala se žádné. Na to, aby se dohadoval, vyhlížel příliš ušle, jeho upřený pohled byl tak nějak nedokončený, jako by věděl o místu, kde si chce odpočinout, ale které nedokáže najít. Šla za ním nahoru po schodech do ateliéru.
"Měl bych uklidit," zabručel, nechal ji uprostřed toho chaosu samotnou a odešel do koupelny.
Zaslechla puštěnou sprchu. Jako ostatně vždycky nechal dveře od koupelny dokořán. Neexistovala pro něho žádná tělesná funkce, včetně té nejzákladnější, za kterou by se třeba jen drobet styděl; postoj, který ji nejprve šokoval, ale který po čase brala jako samozřejmost, takže se musela znovu učit, co se považuje za slušné, když odešla bydlet k Estabrookovi.
"Najdeš mi čistou košili?" volal na ni. "A nějaké spodní prádlo?"
Tenhle den se zdál být dnem probírání se šatstvem cizích lidí. Než našla džínovou košili a seprané boxerské kraťasy, byl hotový se sprchou, stál v koupelně před zrcadlem a sčesával si mokré vlasy z čela. Jeho tělo se od doby, co si je naposledy prohlížela svlečené, nezměnilo. Byl stejně štíhlý jako předtím, měl pevné hýždě i břicho, hladkou hruď. Její oči přitahovalo jeho schlíplé mužství; část, která vskutku dodala na prolhanosti jménu Jemný. Nijak zvlášť veliký v tomhle stavu, ale i tak hezký. Jestli si uvědomoval, že ho pozoruje, nedal to na sobě znát. Pokukoval na sebe do zrcadla bez zalíbení, pak potřásl hlavou.
"Měl bych se oholit?" zeptal se.
"S tím bych si nedělala těžkou hlavu," řekla. "Tady máš svý věci."
Rychle se oblékl a uchýlil se do ložnice, aby tam našel nějaký pár bot, a nechal ji, ať si lelkuje po ateliéru, zatímco bude hledat. Malba dvojice, kterou viděla o Štědrém dnu, zmizela a jeho malířské vybavení – barvy, stojan a nejlepší plátna – byly bez ceremonií naházené v rohu. Na jejich místě ležely noviny, mnoho z jejich stránek přinášelo zprávy o tragédii jejíž průběh registrovala jen povrchně: smrt jednadvaceti mužů, žen a dětí po žhářském útoku v Jižním Londýně. Nevěnovala zprávám pozornost. V dnešním ponurém odpoledni toho měla na truchlení i tak dost.

Clem byl bledý, ale nebrečel. Objal je oba u vstupních dveří, potom je uvedl do domu. Vánoční ozdoby byly pořád rozvěšené, čekaly na Večer tříkrálový, a vzduchem pronikala vůně borového jehličí. "Než k němu půjdeš, Jemný," řekl Clem, "měl bych asi vysvětlit, že má v sobě fůru drog, takže střídavě upadá do bezvědomí a pak zase přichází k sobě. Ale chtěl tě tak strašně moc vidět."
"Řekl proč?" zeptal se Jemný.
"Nepotřebuje důvod, nebo jo?" řekl Clem tiše. "Zůstaneš, Judy? Jestli se na něho budeš chtít podívat, až se vrátí Jemný…"
"Ráda."
Zatímco Clem vedl Jemného do ložnice, Jude si odešla do kuchyně uvařit šálek čaje a přála si při tom, aby měla nějakou předvídavost a řekla Jemnému za jízdy, jak o něm mluvil Taylor ten týden předtím; hlavně o té historce s mluvením cizími jazyky. Třeba by si Jemný udělal jakýs takýs obrázek o tom, co se od něho chce Taylor dozvědět. Rozřešení záhad zaměstnávalo o Štědrém dnu Taylorovu mysl hodně. Možná teď doufá, třeba i nacpaný drogama, že z jejich rozhovoru vytěží jedno poslední ulehčení od svého zmatku. Pochybovala o tom, že by Jemný znal odpovědi. Pohled, jakým se prohlížel v koupelnovém zrcadle, byl pohledem člověka, kterému je i vlastní odraz záhadou.

Ložnice bývají podobně rozpálené jen pro nemoc – nebo láskou, napadlo Jemného, když ho Clem zavedl dovnitř; tahle horkost vzniká vypocením posedlosti anebo vážné choroby. Vždycky to pochopitelně nezabere, u obou případů, ale přinejmenším v lásce je i neúspěch svým způsobem uspokojivý. Od chvíle, co odjel ze Streathamu, snědl velmi málo z toho zatuchlého horka se mu zatočila hlava. Dvakrát museli přelétnout očima pokoj, než zakotvil pohledem na posteli, ve které ležel Taylor, skoro nedostupný přes duchaprázdné sluhy moderní smrti; kyslíkovou nádržku s hadicemi a maskou, stůl zavalený obvazy a ručníky a další s lavorem na zvracení, podložní mísou a ručníky a vedle něho třetí s léky a mastmi. Uprostřed vší té výzbroje byl magnet, který ji sem přitáhl a který nyní vypadal docela jako její vězeň. Taylor byl nadzvednutý a opíral se o polštář povlečený igelitem. Oči měl zavřené. Vypadal jako kmet. Měl řídké vlasy, kostru zas o mnoho hubenější, vnitřní život jeho těla – kostí, nervů a žil – byl bolestivě vidět skrz kůži barvy jeho prostěradla. Jemný měl co dělat, aby se neotočil a nepřehnul dříve, než se mužovy oči chvějivě otevřely. Smrt tu byla nanovo, tak brzo. Tentokrát jiné horko a odlišné kulisy, ale jeho přepadala stejná směsice strachu a nemohoucnosti, jakou pociťoval ve Streathamu.
Držel se stranou u dveří a nechal Clema, ať sám přistoupí k posteli jako první a jemně spáče vzbudí. Taylor sebou cukl s rozzlobeným pohledem na tváři, dokud jeho strnulý pohled nenašel Jemného. Pak se jeho hněv nad tím, že byl povolán znovu k bolestem, rozplynul a on řekl: "Našel jsi ho."
"To Judy, ne já," odpověděl Clem.
"Ach, Judy. Ona je zázrak," vydechl Taylor. Pokoušel se sám bez pomoci změnit pozici na polštáři, ale snaha byla nad

jeho síly. Dýchání se pro něho okamžitě stalo svízelnějším, trhl sebou bolestí, kterou si pohybem způsobil.
"Chceš lék proti bolesti?" zeptal se ho Clem.
"Ne, díky," odpověděl. "Chci mít jasnou hlavu, abychom si mohli s Jemným promluvit." Podíval se napříč pokojem k hostu, který pořád vězel ve dveřích. "Popovídáš si se mnou chvilku, Johne?" řekl. "Jen my dva?"
"Jasně že jo," přikývl Jemný.
Clem se zvedl z postele a pokynul Jemnému. V pokoji byla židle, ale Taylor poklepal na postel a tam se také Jemný posadil. Uslyšel při tom praskání igelitového prostěradla.
"Zavolej, když budeš něco potřebovat," řekl Clem, ale poznámka nebyla určená Taylorovi, nýbrž Jemnému. Potom je nechal o samotě.
"Mohl bys mi nalít sklenici vody?" poprosil Taylor.
Jemný to udělal a když ji Taylorovi podával, došlo mu, že tomu chlapovi chybí síla, aby ji sám udržel. Přiložil ji k Taylorovým rtům. Měl na nich hojivou mast, která je mírně zvlhčovala, ale i tak byly popraskané a opuchlé od boláků. Po několika srknutích Taylor cosi zamumlal.
"Dost?" zeptal se Jemný.
"Ano, díky," odvětil Taylor. Jemný sklenku odložil. "Mám právě tak dost všeho. Je čas, aby už bylo po všem."
"Síla se ti zas vrátí."
"Nechtěl jsem tě vidět proto, abychom si mohli spolu posedět a jeden druhému lhát," spustil Taylor. "Chtěl jsem tě tady, abych ti mohl říci, jak moc jsem na tebe myslel. Ve dne v noci, Jemný."
"Určitě si to nezasloužím."
"Moje podvědomí si myslí, že jo," opáčil Taylor. "A když jsme u té upřímnosti, můj zbytek zrovna tak. Vypadáš, jako by ses moc nevyspal, Jemný."
"Pracoval jsem, to je všechno."
"Maloval?"
"Taky, částečně. Hledal jsem inspiraci, víš."
"Musím se vyzpovídat," řekl Taylor. "Ale nejdřív mi slib, že se na mě nebudeš zlobit."
"Co jsi udělal?"
"Řekl jsem Judy o té noci, co jsme skončili spolu," přiznal se Taylor. Díval se zkoumavě na Jemného, jako by čekal nějaký výbuch. Když žádný nepřišel, pokračoval: "Vím, že to pro tebe nic moc neznamenalo," řekl. "Ale já jsem se o tom strašně nepřemýšlel. Nevadí ti to, doufám.
Jemný pokrčil rameny. "Vím určitě, že to pro ni nebylo kdovíjak veliké překvapení."
Taylor obrátil ruku na prostěradle dlaní vzhůru a Jemný ji uchopil. V Taylorových prstech nebyla žádná síla, ale semkl je kolem Jemného tak silně, jak jen dokázal. Jeho sevření bylo studené.
"Třeseš se," řekl Taylor.
"Nějakou dobu jsem nejedl."
"Měl by ses udržovat ve formě. Máš hodně práce."
"Občas se potřebuju trochu vznášet," odvětil Jemný.
Taylor se pousmál a v té chvíli se v jeho vyčerpaných rysech mihl přízrak krásy, kterou kdysi oplýval. "Ano," řekl. "Já se vznáším pořád.Poletoval jsem po celém pokoji. Byl jsem i za oknem a díval jsem se dovnitř na sebe. Tak to bude, až půjdu, Jemný. Vznesu se pryč, jenže tentokrát se nevrátím. Vím, že se bude Clemovi stýskat – prožili jsme spolu polovinu života –, ale ty a Judy na něho budete hodní, že jo? Řekni mu o tom, jak jsem odletěl. Nechce mě slyšet takhle mluvit, ale ty mi
rozumíš."
"Nejsem si jistý, jestli jo."
"Jsi umělec," prohlásil.
"Jsem padělatel."
"V mých snech ne, tam ne. V mých snech mě chceš léčit – a víš ty, co ti říkám? Říkám ti, že se uzdravit nechci. Že chci bejt venku na světle."
"To zní jako správné místo," řekl Jemný. "Možná se k tobě přidám."
"Je to tak špatný? Pověz mi. Chci to slyšet."
"Celej můj život je zmrvenej, Tayi."
"Neměl bys bejt k sobě tak tvrdej. Jsi fajn chlap."
"Říkal jsi, že si nebudeme lhát."
"To není žádná lež. Vážně jsi. Jenom potřebuješ čas od času někoho, aby ti to připomenul. Každý to potřebuje. Jinak sklouzneme zpátky do bahna, víš?" Jemný stiskl Taylorovu ruku silněji. Měl toho v sobě tolik, co nedokázal určit ani vyjádřit. Tady má před sebou Taylora, který si vylévá své srdce o lásce a snech – a jak to bude, až zemře, a co on, Jemný, může přihodit? Přinejlepším zmatek a zapomnětlivost. Který z nich dvou je potom víc nemocný, přistihl se, že přemýšlí. Taylor, který je slabý, ale dokáže mluvit od srdce? Nebo on sám, zdravý, jenže mlčenlivý? Rozhodl se, že od toho muže neodejde, aniž by se pokusil podělit se s ním o něco, co se mu přihodilo, lovil v hlavě úporně slova na vysvětlenou.
"Asi jsem někoho našel," začal. "Někoho, kdo mi pomůže… si na sebe vzpomenout."
"To je bezva."
"Nejsem si jistej," řekl tiše. "Viděl jsem za poslední týdny věci, Tayi… věci, ve který jsem nechtěl věřit, jenže jsem neměl na vybranou. Někdy si myslím, že pomalu přicházím o rozum."
"Pověz mi o tom…"

"Někdo se v New Yorku pokusil zabít Jude."
"Já vím. Řekla mi to. Co je s Ním?" Oči se mu rozšířily. "Je On tím někým?" zeptal se.
"Není to On."
"Myslel jsem, že Judy říkala, že je to muž."
"Není to muž," zavrtěl hlavou Jemný. "Ale ani žena. Není to dokonce ani člověk, Tayi." "Co je to teda?"
"Krása," zašeptal. Neodvažoval se užít takového slova, dokonce ani sám pro sebe. Ale všechno zdrženlivější byla lež a lži tu nebyly vítány. "Říkal jsem ti, že pomalu blbnu. Ale přísahám, Že kdybys viděl, jakým způsobem se to proměnilo… bylo to jako nic na zemi."
"A kde je teď?"
"Myslím, že je to mrtvé," odpověděl Jemný. "Promarnil jsem spoustu času hledáním. Zkoušel jsem zapomenout na to, že jsem ho kdy potkal. Bál jsem se toho, co ve mně probouzelo. A když pak nic nezabíralo, snažil jsem se ho namalovat. Ale nešlo to. Samozřejmě že to nešlo. V té době už bylo součástí mne samotného. A když jsem ho pak konečně začal hledat… přišel jsem moc pozdě."
"Víš to jistě?" řekl Taylor. Svraštil bolestně obličej, už když Jemný mluvil, a teď čím dál víc.
"Jsi v pořádku?"
"Ano, ano," hlesl. "A co dál?"
"Víc už nic nebylo. Možná je Pie tam někde venku, ale já nemám
ponětí kde."
"Proto se chceš vznášet? Věříš, že…" zarazil se, jeho oddechování se naráz proměnilo v lapání po dechu. "Víš, asi bys měl dojít pro Clema."
"Jasně."
Jemný šel ke dveřím, ale ještě než se k nim dostal, Taylor se ozval: "Musíš to pochopit, Jemný, Ať už je za tou záhadou cokoli, musíš se s ním sejít kvůli nám oběma."
Jemný měl ruku na klice a dost důvodů zatroubit na kvapný úprk, ale věděl že mu prozatím nic nebrání, aby si vybral mlčení před odpovědí; může od starce odejít, aniž přijme jeho výzvu k hledání. Ale když odpoví a vezme to, bude vázán slibem.
"Přijdu na to," odvětil a setkal se s Taylorovým zoufalým pohledem. "Kvůli nám oběma na to přijdu. Namouduši že jo."
Taylorovi se podařil místo odpovědi úsměv, ale jen prchavý. Jemný otevřel dveře a zamířil ven na podestu. Clem tam čekal.
"Potřebuje tě," řekl Jemný.
Clem vstoupil dovnitř a dveře od ložnice zavřel. S pocitem náhlého vyhoštění Jemný scházel pomalu ze schodů. Jude seděla za kuchyňským stolem a pohrávala si s kouskem kamene.
"Jak je mu?" chtěla vědět.
"Dobře ne," řekl Jemný. "Clem se o něho šel postarat."
"Chceš trochu čaje?"
"Ne, dík. To, co potřebuju, je čerstvý vzduch. Asi se projdu kolem bloku."
Když vyšel z domu, venku slabě mrholilo, což po tom zalykavém vedru v pokoji nemocného přivítal. Okolí sotva znal, takže se rozhodl, že se bude držet jen poblíž, ale rozptýlení brzy zvítězilo nad jeho záměry a on se toulal bez cíle, zahloubaný v myšlenkách a ztracený v bludišti ulic. Vítr přival svěžest, která u něho vyvolala stesk po úniku. Tohle nebylo to pravé místo pro řešení záhad. Na přelomu roku vykročí každý do nového kolotoče předsevzetí a cílů a promýšlí svou budoucnost na vlas přesně, jako se plánuje, co se bude vařit. O nic z toho nestál.
Když se pustil loudavě zpátky k domu, vzpomněl si, že ho Jude požádala, aby po cestě koupil mléko a cigarety, a že se vrací s prázdnou. Otočil se na podpatku a vydal se je hledat. Trvalo mu to déle, než čekal. Když konečně vyšel zpoza rohu s nákupem v ruce, před domem stála sanitka. Venkovní dveře byly otevřené. Jude stála na schodech a pozorovala mrholení. Na tvářích měla slzy. "Je mrtvý," řekla.
Zůstal stát jako přikovaný metr od ní. "Kdy?" zeptal se, jako by na tom záleželo.
"Hned jak jsi odešel."
Nechtělo se mu brečet; ne před ní. Bylo toho víc, o co nechtěl v její přítomnosti ani zavadit. S kamenným obličejem se zeptal: "Kde je Clem?"
"Nahoře, s ním. Nechoď tam. Je tam beztak moc lidí."
Zahlédla cigarety v jeho ruce a sáhla po balíčku. Ve chvíli, kdy se její ruka otřela o jeho, přeskočil mezi nimi jejich smutek. I přes jeho úmysl mu vytryskly do očí slzy a on se schoulil v jejím náručí, oba vzlykali jako nepřátelé sjednocení společnou ztrátou či milenci před odloučením. Nebo také zbloudilci, kteří se nemohou upamatovat, jestli jsou milenci nebo nepřátelé, a pláčou nad vlastními rozpaky.

KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ

1

Od schůzky, na které poprvé přišla na přetřes knihovna Tabuly Rasy, se Bloxham chystal několikrát vykonat povinnost, k níž se přihlásil dobrovolně, totiž sejít do útrob Věže a zkontrolovat bezpečnostní zajištění sbírky. Ale dvakrát to odložil namlouvaje si, že jsou momentálně naléhavější požadavky: konkrétně organizace Velké čistky Spolku. Snad by to odsunul i potřetí, kdyby se ovšem na tu záležitost znovu nenarazilo díky nahodilé poznámce Charlotte Feaverové, která se na prvním shromáždění zasazovala o bezpečí knih, a nyní se nabídla, že se k němu připojí ve vyšetřování. Ženy byly Bloxhamovi záhadou a přitažlivost, kterou v něm vzbuzovaly, musela jít vždy stranou před nervozitou, kterou v jejich společnosti prožíval, ale v posledních dnech pociťoval takovou intenzitu sexuální potřeby, jakou (pokud vůbec kdy) předtím nezažil. Ani v soukromí ve svých vlastních modlitbách se neodvažoval přiznat si

důvod. Čistka ho vzrušovala – kypěla v něm krev i jeho mužství – a nepochyboval o tom, že Charlotte reagovala právě na tenhle žár, třebaže na sobě nedala nic znát. Pohotově nabídku přijal a na její návrh se domluvili, že se sejdou u Věže poslední večer starého roku. Donesl láhev šampaňského.
"Proč bychom si neužili," řekl, když scházeli dolů ostatky původního domu Roxboroughových, jehož podlaha byla zachovaná a skrytá uvnitř nenápadného zdiva Věže.
Žádný z nich si po řadu let do tohoto podsvětí netroufl. Bylo daleko primitivnější, než jak si ho kdokoli z nich pamatoval. Neurvale zavedené elektrické světlo, kabely, ze kterých volně visely po chodbách holé žárovky – ale jinak to místo zůstalo stejné jako v prvních letech Tabuly Rasy. Sklepy byly vybudované výslovně za účelem uskladnění sbírky Spolku, tudíž na tisíciletí. Od spodních schodů se rozvíjel vějíř totožných chodeb lemovaných po obou stranách policemi, které se zvedaly po cihlových zdech až ke křivce stropů. Křižovatky mely jemně vypracované klenboví, ale jinak zdobení chybělo.
"Neměli bychom otevřít láhev, než začneme?" navrhl Bloxham.
"Proč ne? Z čeho budeme pít?"
Místo odpovědi vytáhl z kapsy dvě vroubkované sklenky. Vzala si je od něho na chvíli, zatímco otevíral láhev, špunt vylezl stěží hlučněji než uhlazený vzdech a ten zvuk se nesl labyrintem daleko a už se nevrátil. S nalitými sklenkami si přiťukli na Čistku.
"Tak jsme tady," řekla Charlotte a přitáhla si kožich blíže k tělu. "Co hledáme?"
"Jakékoli známky poškození či krádeže," odvětil Bloxham. "Rozdělíme se, nebo půjdeme pohromadě?"
"Pohromadě," odpověděla.
Na Roxboroughovu žádost obsahovaly police každičký svazek se sebemenším významem na celé hemisféře. Jak se tak spolu procházeli a podrobovali desítky tisíc rukopisů a knih pečlivé prohlídce, bylo snadné podlehnout pýše.
"To mě podrž, jak si myslíš, že tohle všechno shromáždili?" pozastavila se při chůzi Charlotte.
"Troufám si tvrdit, že svět byl tenkrát menší," poznamenal Bloxham. "Všichni se navzájem znali, no ne? Casanova, Sartori, hrabě de Saint-Germain. Všichni ti podvodníci a prevíti pěkně po kupě."
"Podvodníci? Fakt si to myslíš?"
"Většina z nich," přikývl Bloxham, libující si v nezasloužené úloze zasvěcence. "Možná se našel jeden dva, kteří věděli, co dělají."
"Cítil jsi někdy pokušení?" zeptala se ho Charlotte a zavěsila se v chůzi do něj.
"Udělat co?"
"Zjistit, jestli něco z toho stojí víc než za zlámanou grešli. Pokusit se vyvolat pomocníka, nebo přecházet mezi dominii?"
Podíval se na ni s upřímným zděšením.
"To ie proti všem nařízením Spolku," řekl.
"Na to jsem se neptala," odvětila téměř úsečně. "Řekla jsem: byl jsi někdy v pokušení?"
"Můj otec mě učil, že jakýkoli obchod s Imagikou vystaví mou duši v nebezpečí."
"Můj říkal to samý. Ale tak se mi zdá, že nakonec litoval toho, že si to neověřil. Totiž, jestli v tom není ani zrnko pravdy, pak to nemůže škodit."
"Já tomu věřím," prohlásil Bloxham. "Ty věříš, že ostatní dominia existují?"
"Viděla jsi přece tu zparchantělou bytost, kterou Godolphin před námi rozkuchal."
"Viděla jsem druh, který jsem předtím neznala, to je všechno." Zastavila se a z okamžitého popudu vytáhla z police jednu knihu. "Ale někdy tak přemýšlím o tom, jestli ta pevnost, kterou střežíme, není prázdná." Otevřela knihu a z ní vypadl pramínek vlasů. "Třeba je to celé výmysl," řekla. "Halucinace, sny a fantazie." Vrátila knihu zpátky do regálu a otočila se čelem k Bloxhamovi. "Vážně jsi mě sem dolů pozval, abychom kontrolovali zabezpečení?" šeptla. "Budu děsně zklamaná, jestli jo."
"Ne tak docela," odvětil.
"To je dobře," odpověděla a pokračovala v chůzi, hlouběji do bludiště.
2
Přestože Jude pozvali na řadu novoročních večírků, neslíbila závazně nikomu, že přijde, za což byla po útrapách, které den přinesl, vděčná. Nabídla se, že zůstane s Clemem, když bylo Taylorovo tělo vyneseno z domu, ale on potichu odmítl, řekl jí, že potřebuje být sám. Ale útěchou mu bylo vědomí, že bude na druhém konci drátu, kdykoli by ji potřeboval, a řekl, že určitě zavolá, kdyby se moc rozfňukal.
Jeden z těch večírků, na který ji pozvali, se odehrával v domě naproti jejímu bytu a podle zkušeností z uplynulých let se postará o celkem pěkný rámus. Sama tam párkrát byla slavit, ale dnes večer jí nebylo zatěžko zůstat o samotě. Neměla náladu věřit v budoucnost, jestliže to, co Nový rok přinesl, se mělo povětšinou skládat z toho, co nabídl ten starý. Zatáhla závěsy v naději, že její přítomnost zůstane utajena, zapálila pár svíček, pustila si flétnový koncert a začala s přípravou něčeho lehkého k večeři. Když si myla ruce, zjistila, že její prsty a dlaně nachytaly slabý poprašek barvy z kamene. Tu a tam se během odpoledne přistihla, jak si s ním pohrává, a hned ho uložila do kapsy, aby za minutu zjistila, že ho má znovu v ruce. Proč ta barva, kterou po sobě zanechal, až dosud unikala její pozornosti, netušila. Energicky si pod kohoutkem zamnula ruce, aby poprašek spláchla, ale když se je chystala utřít, zjistila, že barva je ještě jasnější. Šla do koupelny a zkoumala onen úkaz pod prudším světlem. Nebyl to, jak se zpočátku domnívala, poprašek. Vypadalo to, jako když má ten pigment v kůži, jako skvrnu od heny. Zrovna tak se nezastavil jen na dlaních. Rozšířil se k zápěstím, i když s určitostí věděla, že nepřišla s kamenem do styku. Odložila halenku a ke svému zděšení také na loktech objevila nepravidelné barevné fleky. Začala sama se sebou mluvit, což dělala pokaždé, když ji něco mátlo.
"Co je kruci tohle? Modrám? To zrovna, vždyť je to směšný."

Směšné snad, ale zdaleka ne tak zábavné. V břiše jí zacukalo panikou. Nakazila se od toho kamene nějakou nemocí? Proto ho tedy Estabrook zabalil tak pečlivě a schoval ho mimo dosah?
Pustila si sprchu a svlékla se. Na těle si nevšimla žádných dalších skvrn a to ji trochu uklidnilo. Vlezla si do vany, namydlila se a pokoušela se barvu setřít. Z kombinace horka a paniky se jí zatočila hlava, uprostřed drhnutí kůže dostala strach, že omdlí, musela z vany znovu vylézt a natáhla se, že otevře dveře od koupelny a vpustí dovnitř trochu chladnějšího vzduchu. Jenže její mokrá ruka po knoflíku dveří sklouzla a ona se s klením potácivě otočila po osušce a mýdlo ze sebe setřela. Při tom zachytila vlastní obraz v zrcadle. Měla modrý krk až nahoru k okraji vlasů. Couvla před tou groteskností a opřela se zády o párou zvlhlé dlaždice.
"To není pravda," řekla nahlas.
Natáhla ruku po klice podruhé a tentokrát dveře konečně otevřela. Chlad na ní vyvolal husí kůži od hlavy k patě, ale byla za tu sychravost vděčná. Třeba to z ní vyžene ten její sebeklam. Třásla se zimou, prchala před svým odrazem, běžela zpátky do svícemi ozářeného útočiště obývacího pokoje. Tam, uprostřed konferenčního stolku, ležel ten kus modrého kamene a jeho oko hledělo přímo na ni. Ani si nepamatovala, že by ho vyndávala z kapsy, natož aby ho takovým vyumělkovaným způsobem ložila na stůl do kruhu svíček. Jeho přítomnost zadržovala Jude u dveří.
Zčistajasna ji přepadla poverčivost, jako by měl jeho uhrančivý pohled moc baziliška a mohl ji proměnit v podobnou věc. Jestli opravdu bylo tohle jeho řemeslo, pak bylo pozdě to odčinit. Pokaždé když kamenem otočila, se setkala s jeho pohledem. Fatalismus posílil její odvahu, takže šla ke stolu, kámen zvedla, aniž by mu dala čas, aby se jí opět zmocnil, a mrštila s ním o zeď veškerou silou, co měla.
Jen co vyletěl z její ruky, milostivě jí ještě dovolil, aby si stačila uvědomit svou chybu. Za její nepřítomnosti ovládl pokoj; stal se reálnějším než ruka, která ho vrhla, nebo zeď, do níž co nevidět narazí. Čas byl jeho hříčkou a prostor hračkou – a ve snaze ho zničit spustila obojí.
V té chvíli bylo už na nápravu omylu pozdě. Kámen udeřil o zeď se zvonivým kovovým zvukem a ona se naráz ocitla mimo své tělo, tak jistě, jako kdyby někdo ponořil ruku do její hlavy, vyrval z ní její vědomí a vyhodil ho oknem ven. Její trup zůstal ležet v místnosti, kterou opustila, bezúčelný pro cestu, jež měla podstoupit. Jediné, co jí z jejích smyslů zbylo, byl zrak. To stačilo. Plachtila nad pošmournými ulicemi, které se mokře třpytily ve světle pouličních lamp, směrem ke schodišti protějšího domu. Čekala tam čtyřka juchálků, kteří se přihrnuli na večírek –tři mladíci a lehce podnapilá dívka – a jeden z mládenců klepal netrpělivě na dveře. Zatímco čekali, nejstatnější z celého tria drtil dívku polibky a hnětl při tom potajmu její prsa. Jude neušly letmé nespokojené pohledy, které se tu a tam objevovaly mezi dívčiným chichotáním, viděla, jak se její pěsti marně zatínají, kdykoli její ctitel tlačil jazyk mezi její rty – a potom ji viděla, jak se svými ústy zapojuje, spíše rezignovaně než žádosti. Když se dveře otevřely a ti čtyři vklopýtali dovnitř do oslavného halasu, vzdálila se, stoupala za letu nad vršky střech a klesla zase dolů, aby potajmu shlédla jiná dramata, odehrávající se v domech, které míjela.
Všechna byla (podobně jako kámen, který ji vyslal na tuhle cestu) úlomky; drobty dramat, o kterých se mohla pouze dohadovat. Žena v horním pokoji, jež civěla na šaty rozložené na svlečené posteli; jiná u okna, slzy jí stékaly zpod zavřených víček, zatímco se pohupovala v hudbě, kterou Jude neslyšela; a ještě další, vstávající od stolu obleženého rozjařenými hosty, té se z něčeho udělalo špatně. Žádnou neznala ale všechny jí byly vcelku povědomé. Dokonce i ve svém krátkém zapamatovaném životě se tu a tam cítila jako ony; obětovaná; bezmocná; dychtící. Začala té osnově rozumět. Postupovala od scény ke scéně jakoby k momentům ze svého života, setkávala se s vlastním obrazem v ženách všech vrstev a typů.
V temné ulici za King´s Cross spatřila ženu, která právě poskytovala služby jednomu muži na předním sedadle jeho auta, skláněla se, že vezme do rtů v barvě menstruační krve jeho úd. Ona tohle také dělala, nebo něco tomu podobného, protože chtěla být milována. A ta žena, projíždějící kolem, která viděla kurvy na promenádě a byla jimi spravedlivě znechucena: to byla také ona. I ta kráska popichující svého milence venku na dešti, a megera opile tleskající nad nimi – byla stejně tak určitě součástí jejich životů (nebo oni jejího).
Její pouť se blížila ke konci. Doletěla k mostu, ze kterého by snad byl jindy panoramatický výhled na město, ale déšť padal v této čtvrti hustěji než v Notting Hillu a dálky zakryla clona kapek. Její mysl neotálela a rozletěla se tím lijákem dál – nedotknutá lezavým počasím, nepromáčená – směrem k neosvětlené věži, která stála celá skrytá za stromořadím. Její rychlost poklesla a ona zakroužila mezi listovím jako opilý pták a slétla dolů k zemi a ponořila se skrz ní do naprosté temnoty prosáklé vodou.
Přepadl ji chvilkový děs, že bude na tomto místě zaživa pohřbená, nato tma ustoupila světlu a ona klesala dolů stropem jakéhosi sklepení – jeho zdi nelemovaly vinařské stojany, ale police. Podél chodeb byla rozvěšena světla, ale vzduch byl i přesto hutný (ne prachem, něčím, čemu rozuměla jen matně). Tady sídlila svátost a síla. Nic podobného v minulosti nezažila, ani v chrámu Svatého Petra, ani v katedrále v Chartres. Probudilo to v ní přání mít opět tělo a ne potulnou duši. Aby se tu mohla procházet. Dotýkat se knih, cihel; nasávat vzduch. Bylo by zaprášené, ale jakým prachem; každé zrnko prachu bylo moudré jak celá planeta, jen díky tomu, že poletovalo v tomhle posvátném prostoru.
Koutkem oka zachytila mihnutí stínu, rozletěla se k němu chodbou a cestou dumala, co že to je za svazky navršené po obou stranách chodby. Stín daleko vpředu, který považovala za stín jednoho člověka, patřil propletené dvojici. Žena se opírala zády o knihy, rukama se přidržovala police nad hlavou. Její druh, s kalhotami staženými až ke kotníkům, se na ni tlačil a při tom vydával krátké vzdechy doprovázející přirážení boků. Oba měli zavřené oči, pohled na druhého nebyl zřejmě ani pro jednoho valným afrodisiakem. Na tohle páření se sem přiletěla podívat? Bůhví, že v jejich nádeničině nebylo nic, co by ji buď vzrušovalo nebo poučilo. Stoprocentně ji sem modré oko nehnalo celým městem a nenutilo sbírat příběhy o ženství jen proto, aby se stala svědkem tohoto neradostného pohlavního aktu. Muselo tu být něco, co jí unikalo. Možná něco skrytého v jejich rozhovoru? Ale ne. Byly to jen vzdechy. V knihách, které se kolébaly v

policích za nimi? Možná.
Snesla se níž, aby mohla podrobně prozkoumat jejich tituly, ale její upřený pohled pronikl skrz hřbety knih až ke zdi, o kterou se opíraly. Cihly byly z téhož obyčejného materiálu jako ve všech chodbách. Malta ve spárách však v sobě měla skvrnu, kterou dobře poznala: nezaměnitelnou modř. Teď už rozrušeně, vedla svou mysl dál, kolem milenců a knih a skrz cihly. Na druhé straně byla tma, dokonce temnější než zem, přes kterou se snesla až sem dolů, aby vstoupila do tohoto svatého místa. Nebyla to dokonce ani tma vzniklá absencí světla, ale z žalu a trápení. Instinktivně chtěla couvnout zpátky, jenže přítomnost kohosi jiného ji zadržela; postava stěží rozpoznatelná od tmy, natažená v téhle bídné kobce na zemi. Byla svázaná – skoro zakuklená – tvář měla úplně zakrytou. Za pouta sloužila tenká vlákna jemná jako vlas, byla ovinutá kolem těla s posedlou pečlivostí, ale i tak bylo z jeho tvarů vidět dost na to, aby s jistotou věděla, že tohle (stejně jako ty duše v osidlech na každém zastavení během cesty) je rovněž žena.
Její věznitelé byli pečliví. Nenechali vyčnívat ani vlásek nebo špičku nehtu. Jude se vznášela nad tělem a prohlížela si ho. Téměř se doplňovali: jako mrtvé tělo a jeho podstata, odděleni na věky věků; až na to, že ona svou živou schránku, do které se může vrátit, měla. Alespoň doufala, že má; doufala, že teď, když završila tuhle svou prapodivnou pouť a viděla ostatky za zdí, jí bude dovoleno vrátit se do své křehké nádoby. Ale cosi ji zde stále ještě drželo. Ne tma, ne zdi, ale pocit nedokončené práce. Vyžaduje se od ní projev úcty? A pokud ano, jaký? K padnutí na kolena jí chyběly nohy a pro výkřik hosana rty; nemohla pokleknout, nemohla se ostatků dotýkat. Co ještě zbývalo? Pokud ovšem – Bože pomoz! – do nich neměla vstoupit!
Věděla ihned, jak jen tuhle myšlenku zformovala, že tohle je přesně ten důvod, proč sem byla zavedena. Opustila své živé tělo, aby vstoupila do věžně cihel, pout a zkázy, natřikráte svázané mrtvoly, ze které třeba už ani nevyvážné. Ta myšlenka se jí příčila, ale dostala se tak daleko jen proto, aby se prostě otočila, když ji tenhle poslední rituál značně poplašil? I za předpokladu, že dokáže přemoci síly, které ji sem dovedly. a vrátí se proti jejich vůli do bytu se svým tělem, nebude se jí bez přestání přemílat v hlavě, k jakému dobrodružství se otočila zády? Není žádný zbabělec; do těch ostatků vstoupí a následky unese.
To, na co myslela, zároveň dělala. Její mysl se ponořila do pout a proklouzla mezi vlákny do bludiště těla. Čekala tmu, ale překvapilo ji světlo, v němž byly tvary vnitřností těla vykresleny mléčnou modří, na kterou si přivykla jako na barvu celé téhle záhady. Žádná špína, žádný rozklad. Spíše než márnice to byla katedrála, zdroj (takové pojala v mžiku tušení) svátosti, jež prostoupila podzemí. Ale podobně jako katedrála byla také její esence naprosto odumřelá. Těmihle žilami neprotékala Žádná krev, nebilo žádné srdce a žádné plíce nevdechovaly vzduch. Rozvinula svou pozornost po celé znehybnělé kostře, aby vycítila její délku a šíři. Mrtvá žena byla zaživa veliká, měla robustní boky, plná prsa. Ale pouta se do její plnosti zahryzávala všude, zrůdně kazila její obliny a křivky. Jaké si asi musela prožít hrůzné poslední chvilky, když ležela slepá v tomhle svinstvu a slyšela, jak se cihla po cihle staví zdi její hrobky. Jakým zločinem se provinila, přemítala Jude, že byla odsouzena k takové smrti? A kdo byli její popravčí, stavitelé zdi? Zpívali si při práci, zatímco jejich hlasy zněly čím dál tlumeněji, jak je postupně cihly oddělovaly? Nebo mlčeli, částečně provinilí pro svou krutost? Přála si tolik se toho dozvědět, ale spousty jejích otázek nebyly zodpověditelné. Zakončila svou cestu stejně, jako ji začala, ve strachu a zmatku. Bylo načase se z té relikvie vyvázat a být doma. Silou vůle se soustředila na to, aby se z modré mrtvé tkáně vyzvedla. K jejímu zděšení se nic nestalo. Byla tu připoutaná, vězeň uvnitř vězně. Bože pomoz, čím se provinila ona? Nabádala se ke klidu, zaměřila svou mysl na problém a představila si kobku vně pout a zeď, skrz kterou tak samozřejmě prošla, a milence a chodbu, jež vedla k širému nebi. Ale vybavování obrazů bylo málo. Dopustila, aby ji přemohla zvědavost, když rozvinula svou duši po mrtvole, a ta si teď nárokovala její duši pro sebe. Počala se v ní zvedat zuřivost a ona se jí nebránila. Byla to stejné samozřejmá součást jejího já jako nos v obličeji – a ona potřebuje všechno, čím je, každou částečku, aby se posílila. Kdyby měla kolem sebe své tělo, určitě by rudlo, jak by tlukot srdce vyrovnával krok s rytmem jejího vzteku. Dokonce se jí zdálo, že slyší – první zvuk, který si uvědomila od chvíle, co opustila svůj byt – živou pumpu při její horečné práci. Nebyly to představy. Vnímala v těle, jež ji obemykalo, chvění procházející dlouhou dobu nehybným organismem a v té chvíli její zuřivost rozžala jeho vědomí. V královském pokoji hlavy se probudila spící mysl a ta vytušila, že byla napadena.
Pro Jude nastal jedinečný okamžik společného vědomí, když se mysl (pro ni nová – přece ale mile povědomá) lehce otřela o její vlastní. Potom byla její bdělostí vypuzena. Slyšela ji za sebou v hrůze vykřiknout, byl to spíše hlas mysli než hrdla, který se za ní táhl, zatímco pádila ven z kobky, ven zdí, kolem milenců vyrušených při aktu lavinami prachu, pryč a nahoru, do deště a do noci ne modré, ale trpce černé. Hřmot ženina děsu ji doprovázel celou zpáteční cestu až k domu, kde (ke své bezbřehé úlevě) našla své tělo, přece ještě postávající v pokoji osvětleném svíčkou. Vklouzla do něho zcela lehce, minutu dvě stála uprostřed pokoje a vzlykala, dokud se pak nezačala třást zimou. Došla si pro župan, oblékla si ho a při tom si všimla, že skvrny na zápěstí a loktech se už ztratily. Šla do koupelny a ověřila si to v zrcadle. Obličej měla podobně čistý.
Nepřestávala se chvět, vrátila se do obývacího pokoje a podívala se na modrý kámen. Ve zdi, v místě, kde dopad kamene vytloukl omítku zela pořádná díra. Sám kámen zůstal nepoškozený a ležel na koberci před krbem. Nezvedla ho. Pro dnešní noc měla jeho deliria až krk. Vyhýbala se jeho uhrančivému pohledu, jak nejlépe jen dovedla, a přehodila přes něj polštář. Zítra vymyslí, jak se té věci zbavit. Dnes večer potřebovala někoho, komu by se svěřila s tím, co zažila, dřív než ji přepadnou pochyby. Někoho mírně praštěného, kdo nezatratí její vyprávění mávnutím ruky; někoho, kdo už zpola věří. Jemný, pochopitelně.
KAPITOLA SEDMNÁCTÁ
Kolem půlnoci doprava venku před Jemného ateliérem prořídla natolik, že nakonec projelo auto ulicí jen výjimečně. Všichni, kdo šli dnes na nějaký večírek, dávno dorazili. Nerušeně se věnovali pití, debatování či svádění, nezlomně přesvědčeni, že budou mít v nastávajícím roce to, co jim ten minulý upřel. Jemný, spokojený se svou samotou, se posadil do tureckého sedu na podlahu, láhev bourbonu si dal mezi nohy a plátna opřel o nábytek bez ladu a skladu

kolem sebe. Většina z nich byla čistá, ale to vyhovovalo jeho meditaci. Čistá jako budoucnost.
Seděl v tomhle kruhu prázdnoty zhruba dvě hodiny, upíjel z láhve a teď jeho měchýř potřeboval vyprázdnit. Vstal a šel do koupelny, rozsvítil kvůli tomu světlo v obývacím pokoji, ale spíše se jen mihl kolem, aby nemusel čelit svému odrazu. Když vytřepal do mísy poslední kapky, světlo zhaslo. Zapnul si zip a vrátil se do pracovny. Do okna šlehal déšť, ale z ulice přicházelo dost světla, aby viděl, že dveře ven na podestu jsou několik centimetrů pootevřené.
"Kdo je tam?" řekl.
Pokoj zachoval na chvíli své ticho, potom Jemný zahlédl proti oknu postavu a do chřípí mu spolu s chladem vnikl zápach čehosi spáleného. Hvízdal! Můj bože, on si ho našel!
Strach ho otočil k úprku. S trhnutím se vymanil ze své strnulé pózy a hnal se ke dveřím. Byl by jimi býval proběhl a zmizel, kdyby při tom téměř nešlápl na psa, poslušně čekajícího na druhé straně. Při pohledu na něho zavrtěl radostně ocasem a zarazil jeho rozlet. Hvízdálek nebyl žádný milovník psů. Tak kdo tady je? Udělal čelem vzad a šátral po světle, už už že rozsvítí, když vtom nezaměnitelný hlas Pie'oh'pah pronesl: "Prosím, nerozsvěcuj. Mám raději tmu."
Jemného prsty sklouzly z vypínače a srdce se mu rozbušilo jako kladivo z docela jiného důvodu.
"Pie? Jsi to ty?"
"Ano, jsem to já," dostalo se mu odpovědi. "Doslechl jsem se, že mě chceš vidět. Od jednoho tvého přítele."
"Myslel jsem, že jsi mrtvý."
"Byl jsem s mrtvými. S Terezkou a dětmi."
"Ach bože. Bože."
"Ty jsi taky někoho ztratil," řeklo Pie'oh'pah.
Bylo prozíravé, jak Jemný nyní chápal, vést podobný rozhovor ve tmě: mluvit v šeru o hrobu a dětech, které povolal.
"Zůstal jsem nějaký čas u duší svých dětí. Tvůj přítel mě našel v krajině truchlících, mluvili jsme spolu, řekl mi, že mě chceš znovu vidět. To mě překvapilo, Jemný."
"Asi jako mne překvapuje to, že jsi mluvil s Taylorem," odpověděl Jemný, i když po jejich posledním rozhovoru by nemělo. "Je šťastný?" zeptal se, i když věděl, že otázka může být chápána jako banalita, ale chtěl se ujistit.
"Duše nejsou šťastné," odvětilo Pie. "Neexistuje pro ně žádný únik. Ani v tomhle dominiu, ani v žádném jiném. Čekají u dveří a přejí si odejít, ale nemají kam."
"Jak to?"
"To je otázka, kterou si pokládaly četné generace, Jemný. A nezodpovězená. Jako dítě mě učili, že než Nespatřený odešel do Prvního dominia, existovalo tam místo, do kterého byly přijímány všechny duše bez rozdílu. Moji lidé tehdy v tom dominiu žili a to místo střežili, ale Nespatřený duše i moje lidi vyhnal."
"Takže duše nemají teď kam jít?"
"Přesně. Jejich počet se zvětšuje – a tudíž i jejich žal."
Vzpomněl si na Taylora, ležícího na smrtelné posteli, jak sní o vysvobození, o posledním letu do Absolutna. Místo toho (pokud se dá Pie věřit) vstoupila jeho duše do krajiny bludných duší, kterým je upřeno jak tělo, tak spasení. Za jakou cenu je potom k mání porozumění, jestliže koncem všeho je předpeklí?
"Kdo je Nespatřený?" zeptal se Jemný.
"Hapexamendios, bůh Imagiky."
"Je také bohem tohoto světa?"
"Kdysi byl. Ale putoval z Pátého dominia přes jiné světy, které předhodily svá božstva zmaru, až došel do Krajiny duší. Potom přes ono dominium přetáhl závoj…"
"A stal se Nespatřeným."
"Tak mě to učili."
Obřadnost a prostota vyprávění Pie'oh'pah dodala příběhu na vážnosti, ale i přes všechnu jeho eleganci to byla pořád jen báchorka o bozích a jiných světech, na hony vzdálená této tmavé místnosti a studenému dešti crčícímu po skle.
"Jak poznám, že to je pravda?" řekl Jemný.
"To nepoznáš, dokud to neuvidíš na vlastní oči," odpovědělo Pie'oh pah. Když tohle říkalo, jeho hlas byl skoro smyslný. Hovořilo jako svůdce.
"A jak to udělám?"
"Musíš mi klást přímé otázky a já se je pokusím zodpovědět. Nemůžu odpovídat na obecnosti."
"Dobrá, odpověz mi na tohle: Můžeš mě do dominií vzít?"
"To udělat můžu."
"Chci jít ve stopách Hapexamendia. Půjde i tohle?"
"Můžeme to zkusit."
"Chci vidět Nespatřeného, Pie'oh'pah. Chci vědět, proč Taylor a tvé děti jsou v očistci. Chci pochopit, proč trpí."
V téhle rozmluvě nepadla vlastně jediná otázka, a tedy ani žádná odpověď, kromě toho, že druhé osobě se zrychlil dech.
"Můžeme vyrazit hned teď?" řekl Jemný.
"Pokud si to přeješ."
"Přeju si to, Pie. Dokaž, že to, co jsi říkal, je pravda, nebo mě nech nadosmrti na pokoji."
Chybělo osmnáct minut do půlnoci, když Jude nasedla do auta a vystartovala k Jemného domu. Byla to snadná jízda – díky vyklizeným silnicím –, několikrát odolala pokušení prosvištět na červenou, ale policie bývala obzvláště této noci bdělá a sebenepatrnější porušení pravidel ji mohlo vytáhnout z jejího úkrytu. Třebaže neměla v organismu ani kapku alkoholu, nebyla si v žádném případě jistá, že nebyl postižen nějakými cizími vlivy. Řídila proto stejně pozorně jako v pravé poledne a trvalo jí celých patnáct minut, než k ateliéru dojela. Když ale dorazila na místo, zjistila, že horní okna

jsou potemnělá. Vzal si snad Jemný do hlavy, že utopí svůj bol v noci plné bujarého života, přemítala, nebo už tvrdě spí? Pokud je pravda to druhé, vezla zprávy, kvůli kterým ho stojí za to probudit.

"Jsou věci, kterým bys měl rozumět, ještě než se vůbec vydáme na cestu," řeklo Pie a zároveň přivazovalo své levé zápěstí k Jemného pravému, používaje k tomu svůj pásek. "Nebude to nijak snadná cesta, Jemný. Tohle dominium, Páté, je neusmířené, a to znamená, že přechod do Čtvrtého nese určité riziko. To není jako přejít most. Přechod vyžaduje značnou sílu. A pokud se něco pokazí, následky budou strašlivé."
"Pověz mi ty nejhorší."
"Mezi Usmířenými dominii a Pátým je území zvané In Ovo. Jde o éter, ve kterém jsou uvězněny bytosti, jež se odvážily překročit hranice svých světů. Některé z nich jsou nevinné. Jsou v něm nešťastnou náhodou. Jiné tam byly poslány na základě rozsudku. Ty jsou životu nebezpečné. Doufám, že projdeme In Ovem ještě dřív, než si nějaká z nich všimne, že tam jsme. Ale kdybysme se měli rozpojit…"
"Chápu. Radši bys měl ten uzel utáhnout. Pořád se můžu volné kroutit."
Pie se ujalo úkolu a Jemný tápal ve tmě, aby mu pomohl.
"Předpokládejme, že se přes In Ovo dostaneme," řekl Jemný. "Co je na druhé straně?"
"Čtvrté dominium," odpovědělo Pie. "Pokud jsou mé výpočty přesné, přistaneme poblíž města Patashoquy."
"A pokud ne?"
"Kdo ví? V moři. Močálu."
"No nazdar."
"Neboj se. Mám dobrý orientační smysl. A mezi námi je spousta síly. Sám bych to nedokázal. Ale spolu…"
"Je tohle jediný způsob, jak přejít?"
"Vůbec ne. Tady v Pátém je celá řada přechodů: kamenné kruhy, ovšem ukryté. Ale většina jich byla vytvořena pro dopravu cestujících na nějaké konkrétní místo určení. My chceme putovat svobodně. Neviděni, bez stínu podezření."
"Tak proč jsi vybralo Patashoquu?"
"Ze… sentimentálních důvodů," odpovědělo Pie. "Uvidíš sám, velice brzy." Odmlčelo se. "Chceš ještě jít?"
"Jasně."
"Uzel je utažený, jak jen to šlo, pak už by se nám zaškrtila tepna."
"Na co čekáme?"
Prsty Pie se dotkly Jemného tváře. "Zavři oči," řeklo.
Jemný uposlechl. Ruka Pie vyhledala Jemného volnou ruku a zvedla ji doprostřed mezi ně.
"Musíš mi pomoct," prohlásilo.
"Řekni mi, co mám dělat."
"Sevři pěst. Jemně. Nech si dost velkou mezeru, aby skrz ni mohl proudit dech. Dobře. Dobře. Veškerá kouzla se dějí pomocí dechu. Zapamatuj si to."
Věděl to… odněkud.
"A teď," pokračovalo Pie, "přilož ruku k obličeji, palcem proti bradě. Potřebujeme jen velice málo zaklínačích formulí. Žádná hezká slovíčka. Pouze tohle pneuma a vůli za ním."
"Jestli po mně chceš vůli, tu mám," řekl Jemný. "Potom už stačí pořádný výdech. Vydechni tak, až tě to bude bolet. Já zařídím to ostatní."
"Můžu se potom zas nadechnout?"
"Ne v tomto dominiu."
Po téhle odpovědi došla Jemnému velikost toho, co podstupují. Opouštějí Zemi. Odlepují se od okraje jedné reality, kterou znal jako jedinou, do naprosto odlišného světa. Zazubil se do tmy, ruka přivázaná k Pie uchopila doručitelovy prsty.
"Můžeme?" zeptalo se.
V přítmí před ním se zablýskly zuby Pie, které odpovědělo na Jemného úsměv.
"Proč ne?"
Jemný se nadechl. Někde v domě zaslechl prásknutí dveří a kroky na schodech vedoucích k ateliéru. Ale na přerušení bylo pozdě. Jedním pořádným výdechem vyfoukl dech do ruky a zdálo se, že po něm Pie do prostoru mezi nimi chňaplo. Cosi se mu rozžalo v pěsti, kterou Pie sevřelo, a mezi jeho sevřenými prsty od té chvíle nepřerývavě zářilo…

Ze dveří měla Jude možnost vidět něco, v čem jako by se ztělesnila Jemného malba. Dvě postavy, skoro nos u nosu, s tvářemi osvícenými jakýmsi umělým zdrojem, který se mezi ne rozléval jako pozvolná exploze. Stačila mezitím poznat oba – viděla úsměvy na jejich tvářích, když se setkali pohledem –, potom to k jejímu zděšení vypadalo, jako by se obraceli naruby. Jen na vteřinu spatřila mokré červené plochy, které se do sebe srolovaly ne jednou, ale hned třikrát rychle po sobě a každé svinutí jejich těla zmenšilo, až z nich zbývaly jen cáry hmoty, stále se svinující a svinující, až nakonec zmizely úplně.
Podlomila se jí kolena, a tak se opřela o dveřní rám. Šok jí rozehrál nervy. Pes, kterého objevila, jak poslušně čeká u schodů, došel beze strachu přímo k místu, kde oba stáli. Nezůstaly tam žádné jiné čáry, aby je mohla pronásledovat. Místo bylo mrtvé. Zmizeli, prevíti, ať už vedly takové cesty kamkoli.
Při té představě zařvala vzteky a tím výkřikem zahnala psa do kouta. Zoufale si přála, aby ji Jemný slyšel, ať je, kde je. Copak nepřišla aby se s ním podělila o své objevy, aby mohli odhalovat to úžasné tajemno spolu? A celou tu dobu se on připravoval, že odejde bez ní!
"Jak se opovažuješ?" zaječela do prázdného prostoru.

Pes kňučel strachem a pohled na jeho hrůzu ji obměkčil. Dřepla na bobek.
"Promiň," řekla mu. "Pojď sem. Nejsem zlá na tebe. To na toho bídáka Jemného."
Pes se zpočátku k ničemu neměl, ale po nějaké chvíli se k ní přiblížil, ocasem přerušovaně vrtěl a postupně jeho důvěra v Judinu nevinnost rostla čím dál tím víc. Pohladila ho po hlavě, dotek ji uklidňoval. Ještě není všem dnům konec. Co dokáže Jemný, dokáže ona taky. Nemá na dobrodružství patent. Však najde způsob, jak se dostat tam, kam on zmizel, i kdyby měla to modré oko sníst zrníčko po zrníčku.
Sotva se posadila, začaly odbíjet kostelní zvony a oznámily nesladěným vyzváněním příchod půlnoci. Hlahol zvonů doprovázely klaksony aut z ulic a přípitky na zdraví z večírku v sousedním domě.
"Jupí," řekla potichu a na tváři se jí usadil rozpačitý výraz, který za ta léta uchvátil zástupy lidí opačného pohlaví. Na hodně z nich zapomněla. Na ty, co se o ni prali; na jiné, kteří při nadbíhání přišli o manželky; dokonce i na další, co zaprodali zdravý rozum, jen aby se jí vyrovnali: ti všichni upadli v zapomnění. Minulost ji nikdy příliš nevzrušovala. Zato se teď v jejím duševním zraku třpytila víc než kdy jindy budoucnost,
Minulost psali muži. Budoucnost – kypící možnostmi –, budoucnost je žena.
KAPITOLA OSMNÁCTÁ
1
Až do vystavění Yzordderrexu (jež zrežíroval Autarcha z důvodů spíše politických nežli zeměpisných) si město Patashoqua, rozprostírající se na pomezí Čtvrtého dominia nedaleko od místa, kde In Ovo vyznačovalo hranici usmířených světů, dělalo nárok na to, že je Metropolí dominií, čnící vysoko nad ostatními městy. Její hrdí obyvatelé ji nazývali casje au casje, což jednoduše znamenalo úl všech úlů, město horečné a výnosné dřiny. Její blízkost k Pátému ji činila mimořádně náchylnou vlivům z tohoto zdroje a dokonce i potom, když se centrem moci nad dominii stal Yzordderrex, právě k Patashoquě ti, kdo popřávali sluchu průlomovým stylům a invencím, obraceli své zraky v očekávání rodících se novinek. V Patashoquě jezdily po ulicích prototypy motocyklů dávno před Yzordderrexem. Stejně tak se dávno před Yzordderrexem do jejích klubů dostal i rock and roll. Znala hamburgry, kina, modré džínsy a nespočet dalších moderních vymožeností dlouho před slavným městem Druhého dominia. Nešlo pouze o módní triviálnosti, které Patashoqua znovuvynalézala podle předloh z Pátého dominia. Ale i o filozofie a náboženské systémy. Však se také po Patashoquě povídalo, že yzordderrexského odrodilce poznáš podle toho, že vypadá jako ty včera a věří tomu, čemu jsi ty věřil předevčírem.
Ale podobně jako většina měst shlížejících se v pokrokovosti měla Patashoqua hluboké konzervativní kořeny. Zatímco Yzordderrex bylo hříšné město, notoricky známé pro zhýralý život temných Kesparatů, ulice Patashoquy po setmění ztichly, její osadníci ulehli do svých postelí
s vlastními družkami a přemýšleli o módě. Tohle promíchání elegance a konzervatismu nebylo nikde patrnější než právě v městské architektuře. Budovy stavěné v mírném pásmu (na rozdíl od subtropického Yzordderrexu) nemusely být projektovány s přihlédnutím ke klimatickým extrémům. Byly to jednak domy elegantně klasické a postavené tak, aby stály až do soudného dne, ale ve všech ostatních případech čistě funkční, ve stylu nějakého momentálního třeštění a s největší pravděpodobností odsouzené ke zbourání ještě během následujícího týdne.
Ale přímo na hranicích města byly k vidění ty nejneobvyklejší pamětihodnosti, protože právě tady se vytvořilo druhé, parazitní město, přelidněné obyvateli Čtvrtého dominia, kteří prchli před perzekucemi a shlíželi k Patashoquě jako k místu, kde svoboda myšlení a konání je stále reálná. Jak dlouho to vydrží, bylo předmětem diskuse, jež ovládla každé společenské srocení ve městě. Autarcha vedl tažení proti mnoha jiným městům, metropolím a státům, o kterých se svými rádci usoudil, že jsou ohnisky revolučních myšlenek. Některá z těchto měst byla srovnána se zemí, jiná spadala pod yzordderrexský dekret, a veškeré projevy nezávislosti a myšlenky na ni byly potlačeny. Z univerzitního města Hezoir kupříkladu nezbylo nic víc než pouhé rumiště, mozky jeho studentů byly z jejich lebek doslova vydlabány a nakupeny v ulicích na hromady. V Azzimultu byli obyvatelé celé provincie vyhlazeni (takové alespoň kolovaly zvěsti) nemocí zavlečenou do oblasti Autarchovými nohsledy. Existovaly příběhy o zvěrstvech z tolika zdrojů, že lidé na nejnovější hrůzy reagovali téměř znuděně, až do doby, pochopitelně, kdy se někdo otázal, kolik času ještě zbývá, než Autarcha obrátí své nemilosrdné oko k úlu všech úlů. Naráz se z jejich tváří vytratila barva a lidé šeptem hovořili o tom, že plánují útěk, nebo jak se budou bránit, až den D nastane; a rozhlíželi se kolem dokola po svém výjimečném městě, vystavěném tak, aby přetrvalo až do dne soudného, a přemítali, jak asi daleko ten den právě je.
2
Třebaže Pie'oh'pah ve stručnosti popsalo síly, které prodlévají v In Ovu, v Jemném In Ovo zanechalo jen nejasný pocit tmy, proměnlivého území mezi dominii, poněvadž byl plně zaměstnán podívanou jeho srdci mnohem bližší, totiž změnou, která oba cestovatele postihla, když se jejich těla změnila v obvyklé oběživo přechodu.
Otupený nedostatkem kyslíku si nebyl jistý, zda to jsou jevy obvyklé či nikoli. Mohla se těla rozevřít jako květiny a semínka jejich esenciálního já z nich vyletět směrem, který jim diktovala jejich mysl? A mohla tatáž těla být v cíli putování znovu stmelena, končíce cestu celistvá, i přes trauma, jež podstoupila? Vypadalo to tak. Svět, který Pie nazvalo Pátým, se před očima cestovatele sroloval a oni jeli jako přepravované sny do zcela odlišných krajů. Jakmile zahlédl světlo, Jemný padl na kolena na tvrdou skálu a vděčně polykal vzduch tohoto dominia plnými doušky.
"Vůbec to nebylo špatné," slyšel říkat Pie. "Zvládli jsme to, Jemný. Nevěřil jsem ani na okamžik, že to dokážeme, ale dokázali jsme to!"
Jemný zvedl hlavu, když se ho Pie snažilo postavit na nohy taháním za řemen, který je spojoval.
"Vstávat! Vstávat!" burcoval ho mystif. "Není dobré začínat cestu na kolenou."
Jemný si všiml, že je jasný den, nebe nad hlavou bez mráčku a třpytivé jako zlatozelený lesk pávího ocasu. Na něm žádné slunce ani měsíc to sám vzduch vyzařoval světlo a jeho zásluhou se naskytl Jemnému první věrný obraz Pie od chvíle, co se sešli v požáru. Snad kvůli památce těch, které ztratil, nosil mystif šaty, které měl tu noc na sobě, třebaže

byly strašně ohořelé a zakrvavené. Ale špínu z obličeje si omyl a jeho kůže v tom průzračném jasu svítila.
"Jsem rád, že tě vidím," řekl Jemný.
"Já taky."
Začalo povolovat opasek, který je svazoval, a mezitím Jemný stočil pohled na dominium. Stáli blízko temene kopce, čtvrt kilometru od okraje rozpínavé chudinské čtvrti, ze které se do okolí rozléhal pracovní ruch. Rozkládala se u úpatí kopce, zčásti zasahovala napříč plání s okrovou půdou beze stromů, kterou protínala přecpaná silnice vedoucí jeho oko až ke kopulím a špičatým věžičkám nablýskaného města.
"Patashoqua?" zeptal se.
"Co jiného?"
"Výpočty byly vážně přesné."
"Víc než jsem se odvažoval doufat. Kopec, na kterém stojíme, je prý místem, kde Hapexamendios poprvé odpočíval, když tudy procházel cestou z Pátého. Neptej se mne proč, protože to nevím."
"Je město obléháno?" chtěl vědět Jemný.
"Myslím, že ne. Brány se zdají otevřené."
Jemný přelétl očima vzdálené hradby a opravdu – brány byly dokořán. "Co je tedy tohle za lidi? Utečenci?"
"Zeptáme se za chvilku," řeklo Pie.
Uzel povolil. Jemný si promnul zápěstí, do kterého se mu opasek zařízl, a shlížel při tom pozorně z kopce. Mezi provizorními přístřešky pod sebou zahlédl postavy, které se lidem moc nepodobaly. A s těmi se mísily jiné, člověku podobnější. Přinejmenším nebude obtížené proklouznout jako místní.
"Budeš mě muset učit, Pie," poznamenal. "Musím vědět, kdo je kdo a co je co. Mluví se tady anglicky?"
"Býval to kdysi oblíbený jazyk," odvětilo Pie. "Nevěřím, že vyšel z módy. Ale ještě než půjdeme dál, asi bys měl vědět, s kým cestuješ. To, jak na mě lidé reagují, by tě mohlo jinak i poplést."
"Řekneš mi to po cestě," řekl Jemný, který se nemohl dočkat, až si bude moci cizince dole prohlédnout zblízka.
"Jak chceš." Začali sestupovat. "Jsem mystif; jmenuji se Pie'oh'pah. Tolik víš. Neznáš ovšem mé pohlaví."
"Zkusil jsem hádat," prohodil Jemný.
"Vážně?" řeklo Pie s úsměvem. "A co bys řekl?"
"Jsi hermafrodit. Mám pravdu?"
"To s tím souvisí, docela určitě."
"Ale máš nadání pro iluze. Viděl jsem to v New Yorku."
"Nelíbí se mi slovo iluze. Dělá to ze mě maškaru a to já nejsem."
"A co tedy?"
"V New Yorku jsi chtěl Jude – a taky jsi ji viděl. Byl to tvůj výmysl, ne můj."
"Ale ty jsi spolupracovalo."
"Protože jsem chtěl být s tebou."
"A teď taky spolupracuješ?"
"Neklamu tě, jestli máš na mysli tohle. To, co vidíš, jsem já, jak se ti jevím."
"A ostatní lidi?"
"Ti mě můžou vidět jako někoho jiného. Někdy jako muže. Jindy ženu."
"Mohl bys být bílý?"
"Možná bych to na chvilku svedl. Ale kdybych se pokusil vlézt ti do postele za denního světla, poznal bys, že nejsem Judith. Nebo kdybys byl zamilovaný do osmileté, nebo do psa. Tomu bych se přizpůsobit nedokázal, leda…" stvoření se rychle rozhlédlo kolem, "za velmi specifických okolností."
Jemný zápolil s touhle představou, s problémy biologickými, filozofickými i erotickými, jež se mu rojily v hlavě. Na okamžik se zastavil a obrátil k Pie.
"Nech mě říct, co vidím," požádal ho. "To jen, abys vědělo."
"Dobře."
"Kdybych tě potkal na ulici, věřím tomu, že bych tě považoval za ženu…" zdvihl výš hlavu, "…i když třeba ne. Zřejmě záleží na světlu a taky jak rychle bys šlo." Zasmál se. "Páni," řekl. "Čím déle se dívám, tím víc vidím, a čím víc vidím…"
"…tím méně víš."
"Jo. Nejsi chlap. To je jasný jako facka. Ale potom…" Pohodil hlavou. "Vidím tě takového, jaký ve skutečnosti jsi? Totiž, je tohle ta konečná verze?"
"Samozřejmě že ne. Existují neznámá místa uvnitř nás obou. Ty to víš."
"Až doteď ne."
"Nemůžeme po světě chodit příliš obnažení. Vypálili bychom jeden druhému oči."
"Ale tohle jsi přece ty."
"Prozatím."
"Ať je to jak chce, líbí se mi to," řekl Jemný. "Nevím, za co bych tě označil, kdybych tě potkal na ulici, ale otočil bych se za tebou. Co ty na to?"
"Co bych si mohlo přát víc?"
"Setkám se i s jinýma, jako jsi ty?"
"Možná s pár ano," přikývlo Pie, "ale mystifově nejsou běžní. Když se narodí jeden, je to pro můj lid důvod k velkolepým oslavám."
"Tvůj lid?"
"Eurhetemeci."

"Budou tady?" položil další otázku Jemný a pokýval hlavou k tlačenici pod nimi.
"Pochybuju. Ale v Yzordderrexu určitě. Tam mají vlastní Kesparat."
"Co je to Kesparat?"
"Čtvrť. Moji lidé mají město ve městě. Nebo alespoň měli. Od doby, co jsem tam byl naposled, uběhlo dvě stě jednadvacet let."
"Proboha. Kolik ti je?"
"Násob to ještě dvakrát. Vím, že to zní jako pochybná délka života, ale čas utíká pomalu – v těle, kterého se dotkla kouzelná zaříkávadla."
"Kouzelná zaříkávadla?"
"Působení magie. Kouzelná zaříkadla, zlovolné síly, ovládací formule. Jejich čáry mají moc dokonce i nad děvkou jako jsem já."
"No ne," řekl Jemný.
"Ale ano. To je další věc, kterou bys o mně měl vědět. Kdosi mi předpověděl – už hodně dávno – že budu muset strávit život jako kurva, nebo zabiják, a to jsem taky dělal."
"Až doteď – možná. Ale to je pryč."
"Co budu odteďka?"
"Můj přítel," řekl Jemný bez zaváhání.
Mystif se usmál. "Za to ti děkuji."
Okruh dotazů byl v tomto bodě vyčerpán a oni bok po boku kráčeli dolů ze svahu.
"Nedávej na sobě moc znát svůj zájem," poradilo Pie, když se přiblížili k okraji provizorního souměstí. "Dělej, že vídáš tenhle druh podívané denně."
"To půjde těžko," odtušil Jemný.
A bylo. Procházet úzkými mezerami mezi chatrčemi bylo stejné jako projíždět zemí, ve které sám vzduch má evoluční ambice, a dýchat ho znamenalo se měnit. Stovky druhů očí u domovních prahů a za okny si je prohlédly, mezitím stovky druhů končetin se pilně věnovaly denním povinnostem: vaření, kojení, řemeslům, intrikám, rozdělávám ohňů, uzavírání obchodů a milování; a všichni se na ně dívali tak krátce, že byl Jemný nucen po několika krocích odvrátit pohled a čučet na rozblácenou strouhu, kterou kráčeli, ze strachu, že už i tak je jeho mozek zahlcený mořem pozoruhodností. A vůní jakbysmet: aromatických, těžkých, hořkých a sladkých; a zvuků, jež otřásaly jeho lebkou a rozechvívaly mu vnitřnosti.
Do dnešního dne neexistovalo v jeho životě nic, v bdělém stavu či spánku, co by ho na něco podobného připravilo. Studoval mistrovská díla jedinečných snílků –jednou namaloval ucházejícího Goyu a za slušný balík zpeněžil Ensora –, ale rozdíl mezi malbou a realitou byl obrovský, propastný a jeho dosah mu nemohl být z pouček do této chvíle známý, poněvadž kolem sebe měl až nyní druhou stranu rovnice. Tohle nebylo smyšlené místo, ačkoli jeho obyvatelé připomínali variace na poznané fenomény. Bylo naprosto mimo cokoli, k čemu by se mohl odvolat: město samo pro sebe. Když znovu oči od země odtrhl, vystavuje se tak nebezpečí, že urazí neznámého kolemjdoucího, byl rád, že se s Pie dostali už do čtvrti obydlené lidštějšími tvory, ale přesto i tady na něho čekala překvapení. Cosi, co vypadalo jako třínohé dítě, přehopsalo chodník a pouze se letmo ohlédlo, obličej mělo scvrklý jako pouštní mrtvola, třetí noha sloužila místo ocasu. Ženě usazené na zápraží její choť česal vlasy, a sotva se Jemný zadíval jejím směrem, upravil kolem ní roucho, avšak ne dostatečně hbitě, aby stačil zakrýt druhého chotě s kůží sledě a s okem, jež běhalo kolem dokola celé lebky, který klečel před ní a vyrýval jí do hrotu seřízlým kopytem, které měl místo ruky, na břicho hieroglyfy. Vyslechl kolem sebe pestrou směs jazyků, ale angličtina se zdála být tou nejběžnější hantýrkou, i když třeba měla silný přízvuk, nebo byla překroucené kvůli anatomii rtů hovořícího. Vypadalo to, jako by někteří svou řeč zpívali; jiní zase zvraceli. Ale hlas, který na ně zavolal z jedné z postranních uliček po jejich pravici docela dobře mohl zaznít i v kterékoli londýnské ulici: šišlavý, pompézní povyk, dožadující se toho, aby zastavili. Podívali se tím směrem. Tlačenice se rozestoupila a usnadnila tak přístup mluvčímu a jeho trojčlenné družině.
"Dělej hlupáka," zašeptalo Pie k Jemnému, zatímco se k nim šišlal (vykrmená příšera, docela lysá, až na jeden absurdní věneček splývavých kadeří zmaštěných olejem) blížil.
Byl vybraně oblečený, vysoké černé boty měl naleštěné a kanárkově žlutý kabátec hustě zdobený výšivkami ve stylu poslední patashoqské módy, jak se měl Jemný teprve dozvědět. Za ním následoval muž mnohem skrovněji oděný, s okem zakrytým páskou, ze které volně visela ocasní péra purpurového ptáka, jakoby uchovávající okamžik jeho zmrzačení. Na ramenou nesl ženu v černém se stříbřitými šupinami místo kůže, v drobné ručce držela hůlku, jíž poklepávala na hlavu svého oře, aby ho popohnala do kroku. A ještě daleko vzadu za nimi přicházel nejpodivnější ze všech čtyř.
"Nullianec," uslyšel Jemný zašeptat Pie. Nemusel se ptát, jestli je to dobrá, či špatná zpráva. Stvoření si dělalo samo tu nejlepší reklamu –prodavač utrpení. Jeho hlava se nejvíc snad podobala rukám sepjatým k modlitbě s palci předsunutými vpřed a na konečcích s vypoulenýma očima, propast mezi dlaněmi byla dost široká, aby skrz ni byla vidět obloha, ale jen rozmazaně, protože ze strany na stranu přecházely oblouky energie. Byla to bezesporu nejošklivější živoucí bytost, jakou kdy Jemný viděl. Kdyby Pie nenavrhlo, aby uposlechli nařízení a zastavili, Jemný by spíš vzal nohy na ramena, než by dopustil, aby se k nim Nullianec přiblížil jen o píď.
Šišlal zastavil a opět je oslovil.
"S jakými úmysly přicházíte do Vanaephu?" chtěl vědět.
"Pouze procházíme," řeklo Pie; odpověďjaksi postrádající vynalézavost, pomyslel si Jemný.
"Kdo jste?" dožadoval se muž.
"Kdo jste vy?" odpálil jeho otázku Jemný.

Kůň s páskou přes oči zařehtal a vysloužil si za svou neposlušnost záhlavec.
"Okouněs Kladivjok," odpověděl šišlal.
"Jmenuji se Zacharias," řekl Jemný, "a tohle je…"
"Casanova," řeklo Pie, za což si u Jemného vysloužilo zpytavý pohled.
"Safore!" štěkla žena. "Mlufitje kreolem?"
"Jasně," odpověděl Jemný. "Mlufip kreolem."
"Buď opatrný," šeptlo ze strany Pie.
"Pídně! Pídně!" pokračovala žena a začala mu vykládat (jazykem, který tvořila ze dvou čtvrtin angličtina nebo nějaká její varianta, zčásti latina a zčásti pak jakýsi dialekt Čtvrtého dominia, který sestával z mlaskám jazyka a cvakání zubů), že všichni cizinci v tomto městě, Novém Vanaephu, musí nahlásit svůj původ a úmysly dřív, než jim bude povolen vstup; nebo také dáno povolení odejít. Navzdory svému zchátralému vzhledu nebyl Vanaeph žádný zločinný kutloch, jak se mohlo jevit, ale městys pod přísným policejním dohledem, a tato žena – která se zároveň s touhle sprškou slovní zásoby představila jako Velekněžka Jalová Kráva – tu je významnou autoritou.
Když skončila, Jemný vrhl rozpačitý pohled na Pie. V tom okamžiku se ukázalo, že zabředl do podstatně složitější situace. V proslovu Velekněžky se skrývala i hrozba bezodkladné popravy, pokud uspokojivě nezodpoví její dotazy. Kata v této družině nebylo těžké určit: byl to ten tvor s pánbíčkářskou hlavou – Nullianec – vyčkávající vzadu na pokyny,
"Takže," pronesl Kladivjok. "Potřebujeme nějaké doklady."
"Nemám žádné," řekl Jemný.
"A ty?" zeptal se Pie, které rovněž zakroutilo hlavou.
"Zvědové," zasyčela Velekněžka.
"Ne, jsme jen… turisté," řekl Jemný.
"Turisté?" opakoval Kladivjok.
"Přišli jsme se podívat na pamětihodnosti Patashoquy." Obrátil se k Pie o pomoc. "Všechny, co tu máte."
"Hrobky Úporného Lokiho Lobba…" řeklo Pie, viditelně pátrající v paměti po proslulostech, jež město Patashoqua nabízelo, "…a Veselou Ti'Ti."
To znělo Jemného uším krásně. Vykouzlil široký falešný úsměv plný nadšení. "Veselá Ti'Ti!" zvolal. "Stoprocentně! Nenechal bych si ujít Veselou Ti'Ti ani za malířské plátno veliké jako celá Afrika!"
"Afrika?" řekl Kladivjok. "Řekl jsem Afrika?"
"Řekl."
"Páté dominium…" zašeptala Velekněžka. "Špitióni z Pátého dominia."
"Hrubě protestuji proti takovému nařčení," ozvalo se Pie'oh'pah.
"A já –" řekl hlas za obviněnými, "– také."
Jak Pie, tak Jemný se obrátili, aby si prohlédli drsné, vousaté individuum oblečené do něčeho, co by mohlo být velkoryse popsáno jako pestrobarevná kazajka dvorního blázna a méně velkoryse pak jako hadry, které poskakovalo na jedné noze a seškrabávalo holí z paty své druhé nohy lejno.
"To pokrytectví mi zvedá žluč, Kladivjoku," řeklo a jeho výraz byl bludištěm plným uskoků. "Vy dva vyhlašujete," nepřestávalo individuum, nespouštěje při řeči z terče svých dvojsmyslů oči, "že ulice se budou udržovat v čistotě od nežádoucích živlů, ale s psími kurvinci nezmůžete nic!"
"To se tě netýká, Čmelíku Syrový," ozval se Kladivjok.
"Ale ano. Tohle jsou moji přátelé a ty jsi je svým osočováním a podezřívavostí urazil."
"Pžátelé, žikaš?" zamumlala Velekněžka.
"Ano, madam. Přátelé. Někteří z nás ještě poznají rozdíl mezi rozhovorem a slovními výpady. Já mám přátele, se kterými rozmlouvám a vyměňuji si názory. Říká vám něco slovo názory? To je to, co dává životu cenu."
Kladivjok nedokázal zakrýt své ustrnutí, když slyšel, že je jeho paní takto oslovována, ale ať už byl Čmelík Syrový kýmkoli, měl v rukou postačující autoritu, aby jakékoli další námitky umlčel.
"Moji drazí," řekl Jemnému a Pie, "odebereme se zpět do mého domova?"
Na rozloučenou hodil obloukem hůl ke Kladivjokovi. Přistála v blátě mezi mužovýma nohama.
"Pokliď, Okouněsi," pronesl Čmelík Syrový. "Nechceme přece, aby Autarchovo chodidlo šláplo do hoven, ne?"
Obě družiny se potom rozešly každá jiným směrem, Čmelík Syrový vedl Pie s Jemným skrz labyrint.
"Chceme vám poděkovat," řekl Jemný.
"Za co?" zeptal se ho Čmelík Syrový a současně uštědřil kopanec huse, která mu špacírovala přes cestu.
"Že jste nám pomohl vybruslit ze šlamastiky," odpověděl Jemný. "Půjdeme si teď po svém."
"Ale vy se se mnou musíte vrátit," namítl Čmelík Syrový.
"Není třeba."
"Není třeba? Vždycky je třeba! Říkám to správně?" prohodil k Pie. "Je třeba, nebo ne?"
"Docela jistě rádi načerpáme poučení z tvých rad," řeklo Pie. "Jsme tu cizinci. Oba." Mystif promlouval podivným nabubřelým způsobem, jako by toužil říct daleko víc, ale nemohl. "Potřebujeme se vzdělat."
"Vážně?" řekl Čmelík Syrový. "Opravdu?"
"Kdo je to ten Autarcha?" optal se Jemný.
"Vládne Usmířeným dominiím, z Yzordderrexu. Je nejvlivnějším mocnářem v Imagice."
"A je na cestě sem?"
"To se šeptá mezi lidem. Ztrácí ve Čtvrtém vliv a dobře to ví. Tak se rozhodl, že se ukáže osobně. Oficiálně přijede na návštěvu Patashoquy, ale v tom je právě ta potíž."

"Myslíš, že je jeho příjezd jistý?" zeptalo se Pie.
"Jestli nepřijede, celá Imagika bude přesvědčena, že se bojí odhalit svou tvář. To bylo pochopitelně součástí jeho okouzlující pověsti, nebo ne? Celá ta léta vládl dominiím, aniž by kdokoli věděl, jak vypadá. Ale tyhle čachry se onosily. Pokud se chce vyhnout revoluci, bude muset dokázat, že je obdařený i osobním šarmem."
"Budeš popotahován za to, že jsi nás prohlásil za své přátele?" zeptal se Jemný.
"Asi ano, ale obvinili mě už z horších věcí. Kromě toho je to skoro pravda. Všichni cizinci jsou mými přáteli." Vrhl letmý pohled na Pie.
"Dokonce i mystif," řekl. "Lidé na tomhle hnojišti v sobě nemají špetku poezie. Vím, že bych měl mít víc soucitu. Jsou to utečenci, většina z nich.
Ztratili svou zem, své domovy, své kmeny. Ale tolik se zaobírají svými
pidismutky, že nevidí širší souvislosti."
"A jaké jsou ty širší souvislosti?" nechápal Jemný. "To bychom, myslím, měli raději prodiskutovat za zavřenými dveřmi," řekl Čmelík Syrový a nenechal se už zavléci do hlubší debaty na toto téma, dokud nebyli v bezpečí jeho boudy.

Bouda byla krajně spartánsky zařízena. Pokrývky ležely na prknech místo na posteli, jiná prkna měl jako stůl, na posezení zas několik polštářů prožraných moly.
"Takhle se uskrovňuji," řekl Čmelík Syrový Pie, jako by mystif chápal, snad i sdílel jeho smysl pro pokoru. "Kdybych se přestěhoval, třeba by to bylo jiné. Ale to jsem samozřejmé nemohl."
"Proč ne?" optal se Jemný.
Čmelík si ho změřil tázavým pohledem, pak se rychle podíval na Pie, nato opět na Jemného.
"Měl jsem za to, že je to zřejmé," řekl. "Držím si své postavení. Zůstanu tady, dokud se nerozbřeskne na lepší časy."
"A kdy to bude?" vyzvídal Jemný.
"Pověz mi to ty," opáčil Čmelík s jistou trpkostí, která se mu vplížila do hlasu. "Zítra bude pozdě. Tohle je život k posrání – pro velkého mága. Vždyť se na to podívej!" přelétl očima místnost. "A jedno ti řeknu, tohle je přepych ve srovnám s některými brlohy, které bych ti mohl ukázat. Lidi, co žijou ve svých vlastních výkalech, plahočí se pro kus žvance. A to všechno před zraky jednoho z nejbohatších měst v dominiích. To je zvrhlost. Já mám alespoň žaludek plný. A těším se určité vážnosti. Nikdo si na mne nevyskakuje. Oni vědí, že jsem vyvolávač, a drží se ode mne dál. Dokonce i Kladivjok. Z duše mě nenávidí, ale nikdy by se neodvážil na mě poslat Nulliance, aby mě zabil, protože kdyby pohořel, nikam by přede mnou neutekl. A to teda jo. Nikam. Nafoukanej malej smrad."
"Tak prostě odejdi," poradil Jemný. "Jdi a usaď se v Patashoquě."
"Prosím," řekl Čmelík Syrový mírně ubliženým tónem. "Musíme si hrát na schovávanou? Copak jsem neprokázal svou čestnost? Zachránil jsem vám život."
"A my jsme ti vděční," přikývl Jemný.
"Nestojím o vděčnost," opáčil Čmelík Syrový.
"A co chceš? Peníze?"
Na tohle se Čmelík Syrový zvedl z polštáře s tváří zrudlou nikoli rozpaky, nýbrž hněvem.
"Tohle si nazasloužím," ohradil se.
"Nezasloužíš co?" nenechal ho vydechnout Jemný.
"Žil jsem ve srabu," prohlásil Čmelík Syrový, "ale ať se propadnu, jestli chci snášet tohle! Dobrá, tak nejsem velký maestro. Kéž bych byl! Kéž by Zela Pižma ještě žil a mohl tu čekat celé ty roky místo mne. Ale není a já jediný jsem tu zůstal! Jestli se ti to nezdá, nech bejt!"
Výbuch Jemného úplně zmátl. Podíval se přes místnost k Pie, hledaje nápovědu, ale mystif svěsil hlavu.
"Asi bysme měli odejít," ozval se Jemný.
"Ano! Proč to neuděláte?" křičel Čmelík. "Táhněte do háje. Třeba najdete Pižmův hrob a vzkřísíte ho. Je tam na Hoře. Těmahle dvěma rukama jsem ho pochoval!" Hlas se mu v této chvíli skoro zlomil. Byl v něm stejnou měrou zastoupený žal i hněv. "Můžete ho tak taky vykopat!"
Jemný se začal zvedat, jelikož vycítil, že jakákoli další slova by Čmelíka Syrového pouze postrčila blíž k vzplanutí či zhroucení, a nechtěl být svědkem ani jednoho. Ale mystif se natáhl a popadl Jemného za ruku.
"Počkej," řeklo Pie.
"Ten chlap chce, abysme vypadli," ohradil se Jemný.
"Nech mě s Čmelíkem na chvilku o samotě."
Vyvolávač ohnivě vzhlédl k mystifovi.
"Nemám náladu na svádění," varoval.
Pie zavrtělo hlavou. "Ani já ne," řeklo a hned se podívalo na Jemného.
"Ty chceš, abych šel ven?" řekl.
"Jenom na minutku."
Jemný pokrčil rameny, třebaže se při pomyšlení, že nechá Pie v Čmelíkově společnosti, cítil daleko víc nesvůj, než dal na sobě znát. V pohledu, kterým se oba měřili a navzájem prohlíželi, bylo cosi, co ho přivedlo na myšlenku, že se tady před ním něco tutlá. Jestli ano, týkalo se to určitě sexu, i když to popřeli.
"Počkám venku," řekl Jemný a nechal je, ať si povídají.
Dveře ještě ani nedovřel a už ty dva slyšel, jak uvnitř zapřádají hovor. Z protější chatrče doléhal značný povyk –ječící dítě a matka, která
se ho snažila utišit falešnou ukolébavkou –, ale přesto zachytil útržky rozhovoru. Čmelík Syrový řekl stále ještě

nahněvaně:
"Má tohle být něco jako trest?" – a pak, o několik sekund později: "Trpělivý? O kolik trpělivější mám do háje být?"
Ukolébavka překryla hodně z toho, co následovalo, a když opět utichla, konverzace uvnitř Čmelíkovy boudy nabrala docela jiný obrat.
"Máme před sebou dalekou cestu…" slyšel Jemný Pie, "…a musíme se hodně učit…"
Čmelík vysoukal nějakou neslyšitelnou odpověď, na kterou Pie řeklo: "Je tu cizinec."
Znovu Čmelík něco zašeptal.
"To udělat nemůžu," odvětilo Pie. "Mám za něho odpovědnost."
Nyní Čmelíkovo přesvědčování zesílilo natolik, že Jemný porozuměl.
"Marníš čas," řekl vyvolávač. "Zůstaň tu se mnou. Chybí mi v noci teplé tělo."
Na to hlas Pie ztichl až do šepotu. Jemný postoupil o půlkrok zpátky ke dveřím a podařilo se mu zachytit pár mystifových slov. Říkal zlomené srdce, tím si byl jistý; pak něco o víře. Ale zbytek byl šepot příliš tlumený, než aby porozuměl. Usoudil, že poskytl oběma dost dlouhý čas o samotě, oznámil jim, že se vrací, a vešel dovnitř. Oba k němu vzhlédli; tak trochu provinile, napadlo ho.
"Chci odtud zmizet," oznámil.
Ruka Čmelíka Syrového spočívala na krku Pie a nehnula se z něho, jako by si činil nárok.
"Jestli půjdete," řekl Čmelík Syrový mystifovi, "nemohu vám zaručit bezpečnost. Kladivjok se na vaši krev jenom třese."
"Dovedeme se bránit," řekl Jemný, tak trochu překvapený vlastní jistotou.
"Možná bychom neměli tolik spěchat," vložilo se do toho Pie.
"Máme před sebou cestu," opáčil Jemný.
"Nech ji, ať se rozhodne sama," navrhl Čmelík Syrový. "Není tvůj majetek."
Na tuto poznámku se mihl tváří Pie zvláštní výraz. Teď ne provinilá, ale utrápená maska, která pak zjemněla až k rezignaci. Mystifova ruka putovala ke krku a smetla Čmelíkovo objetí.
"Má pravdu," řeklo Čmelíkovi. "Čeká nás cesta."
Vyvolávač stiskl rty, jako by se rozhodoval, zda má dál naléhat nebo ne. Nakonec řekl: "Dobrá tedy. Měli byste radši vyrazit."
A Jemnému věnoval jeden zahořklý pohled.
"Nechť je všechno tak, jak se to jeví, cizinče."
"Děkuju," řekl Jemný a vyprovodil Pie ven z boudy do zabláceného a uspěchaného Vanaephu.

"Zvláštní proslov," mínil Jemný, když se plahočili dál od Čmelíkovy boudy. "Nechť je všechno tak, jak se jeví."
"To je to nejdůmyslnější zaklení, jaké vládce kouzelné moci zná," odvětilo Pie.
"Chápu."
"Naopak," pokračovalo Pie, "pochybuju, že do toho tak moc vidíš."
Slova Pie nesla stopu výčitky, která Jemného vyprovokovala.
"Moc dobře jsem viděl, k čemu se tam schylovalo," řekl. "Nemělo jsi úplně jasno, jestli s ním nezůstaneš. Významně jsi na něho házelo očkem jako…" Sám se zarazil.
"No pokračuj," vybídlo ho Pie. "Řekni to. Jako kurva."
"To jsem nechtěl říct."
"Ale prosímtě," pokračovalo Pie hořce. "Jen mě svýma urážkama pošpiň. Proč ne? To může být velice vzrušující."
Jemný střelil po Pie znechuceným pohledem.
"Tvrdil jsi, že toužíš po vzdělání, Jemný. Dobrá, začneme s nechť je všechno tak, jak se jeví. Je to kletba, protože kdyby se to stalo, budeme všichni žít jen proto, abychom umřeli, a bahno se stane Králem dominií."
"Chápu," řekl Jemný. "A ty bys byl pouhá kurva."
"A ty bys zrovna tak byl jen padělatel, zaměstnaný u…"
Dřív než věta z jeho úst dozněla, mezi dvěma přístřešky proletěla
smečka zvířat kníkajících jako prasata, ačkoli se podobala spíš malým lamám. Jemný se podíval směrem, kterým přiběhla, a naskytl se mu pohled na zjev vyvolávající třas, který se prodíral dopředu mezi chatrčemi.
"Nullianec!"
"Vidím!" potvrdilo Pie.
Jak se kat přibližoval, modlící se ruce na hlavě se otevíraly a spínaly, jako by energie mezi dlaněmi rozněcovala smrtelný žár. Z domů kolem se ozývaly poplašné výkřiky. Práskaly dveře. Okenice se zavíraly. Kdosi čapnul dítě a odtáhl ho pryč ze schodů a ono při tom ječelo. Jemný měl dost času, aby si všiml, že kat nese dvě zbraně, s ostřím, jež od obloučků na hlavě chytalo zářivý jas, potom se poslušně rozeběhl za Pie, které běželo napřed.
Ulice, v níž se nacházeli, nebyla širší než úzká strouha, ale byla to dobře osvětlená cesta ve srovnání s úzkou uličkou, do které zapadli. Pie běželo zlehka; Jemný ne. Dvakrát mystif zabočil a Jemný se přehnal mimo. Podruhé ztratil Pie v šeru a špíně docela a zrovna se chystal dát se znovu do běhu, když uslyšel, jak katovo ostří projelo něčím za jeho zády, rychle se ohlédl a spatřil, jak se jeden z křehčích domů kácí k zemi v oblaku prachu a křiku, z toho zmatku se vynořil stín bořitele s blesky na hlavě a zabodl do něho pohled. Sotva svůj terč zaměřil, pohnul se náhle kupředu a Jemný couvl a vypálil k prvnímu rohu. Stezka ho zavedla do mokřiště prasečích sraček, kterými se jen stěží dokázal brodit, aniž by upadl, a odtud do ještě užších průjezdů.
Bylo jen otázkou času, kdy se mu poštěstí zabočit do slepé uličky, to věděl. Až k tomu dojde, hra bude u konce. Cítil svrbění v zátylku, jako by v něm ostří dávno vězelo. Tohle není spravedlivé! Byl z Pátého dominia sotva hodinu a už

ho od smrti dělily vteřiny. Ohlédl se. Nullianec vzdálenost mezi nimi zmenšil. Zrychlil, co mu síly stačily, otřel se o roh a zmizel do tunelu vlněného plechu bez konce na druhé straně.
"Kurvinec!" ulevil si, přebíraje Čmelíkovo oblíbené slovo za svou nadávku. "Furie, můžeš si za svou smrt!"
Zdi slepé uličky byly mazlavé od hlíny a vysoké. Poněvadž věděl, že se přes ně nikdy nepřehoupne, běžel na její konec a tam se před zdí odrazil v naději, že možná povolí. Ale její stavitelé (k čertu s nima!) byli dovednější řemeslníci než většina v blízkém okolí. Zeď se prohnula, kolem padaly kusy smrduté malty, ale jediné, čeho svým snažením docílil, bylo, že dovedl Nulliance přímo k sobě, přitáhl ho hlukem.
Když Jemný viděl, že jeho kat je blíž a blíž, rychle se vrhl tělem proti zdi a modlil se, ať se mu podaří na poslední chvíli utéct. Ale vyšel z toho zas jen s modřinami. Svrbění na krku se rázem změnilo v píchání, ale přes tuhle bolest zformoval zoufalou myšlenku, že tohle je jistojistě ta nejpotupnější smrt – být rozkrájen přímo uprostřed prasečí mrvy. Čím si to zasloužil, ptal se nahlas.
"Co jsem udělal? Co jsem ksakru udělal?"
Otázka zůstala nezodpovězena; nebo snad ne? Když jeho výkřiky dozněly, přistihl se, že zvedá ruku k obličeji, aniž by tušil – dokonce i při tom – proč. Na vnitřní popud prostě otevřel dlaň a plivl na ni. Plivanec chladil, nebo měl možná horkou dlaň. V té chvíli ve vzdálenosti jednoho metru pozvedl Nullianec své břity-dvojčata nad hlavu. Jemný semkl pěst, jemně, a přiložil ji k ústům. Sotva čepele dospěly na vrchol oblouku, vydechl.
Ucítil, jak mu v dlani dech zaplál a v té chvíli, dříve než čepele stačily dopadnout na jeho hlavu, vyrazilo z jeho pěsti jako střela pneuma. Zasáhlo Nulliance do krku takovou silou, že ho odhodilo dozadu, energie z díry na hlavě popelavé šedě vzplála a stoupala jako blesk zrozený na Zemi k nebi. Tvor se svalil do špíny, jeho ruce upustily čepele, aby si mohly věnovat ráně. Už se jí nedotkly. Život z něho v jediném záškubu vyprchal a jeho pobožná hlava byla nadobro umlčena.
Jemný, přinejmenším otřesený smrtí toho druhého, ale i blízkostí své vlastní, se vyškrábal na nohy a otupěle pendloval pohledem od těla ve svinčíku ke své pěsti. Rozevřel ji. Plivanec proměněný v smrtící šíp zmizel. Od bříška jeho palce ke hřbetu ruky se táhla vybledlá jizva. Jediná stopa prošlého pneumatu.
"Kurvinec," ulevil si.
U ústí slepé uličky se shromáždil malý hlouček a nade zdí za ním vykoukl chumel hlav. Ze všech stran sem doléhalo vzrušené šumění, které, jak odhadoval, zanedlouho doletí i k uším Kladivjoka a Velekněžky Jalové Krávy. Bylo by naivní předpokládat, že vládnou ve Vanaephu jen s jedním popravčím. Bude jich víc; a rovnou tady a hodně brzo.
Překročil tělo a ani se nesnažil vyhýbat bližšímu pohledu na paseku, kterou nadělal. Ale při pouhém zběžném pohledu mu bylo jasné, že je pořádná.
Hlouček, když viděl přicházet vítěze, se rozestoupil. Někteří se klaněli, druzí prchli. Kdosi řekl Bravo! a pokoušel se mu políbit ruku. Odstrčil obdivovatele stranou, přelétl pohledem uličky zprava i zleva a doufal, že zahlédne Pie'oh'pah. Když ho nenašel, zamyslel se nad svými možnostmi. Kam by Pie běželo?
Na vrchol Hory ne. Ačkoli se tohle rendezvous nabízelo, jejich nepřátelé by je tam našli. Kam jinam? Možná k bránám Patashoquy, které mu mystif ukázal, hned jak přicestovali? Je to stejně výhodné místo jako všechna ostatní, pomyslel si a vyrazil dolů napříč zalidněným Vanaephem k slavnému městu.
Jeho nejhorší očekávání – že zprávy o zločinu se donesly Velekněžce a jejímu spolku – se záhy potvrdilo. Byl skoro na okraji souměstí a v dohledu měl otevřenou krajinu, jež ležela mezi jeho okrajem a hradbami Patashoquy, když vtom křik a povyk z ulic vzadu ohlásily pronásledující skupinu. V úboru z Pátého dominia, džínách a tričku, ho snadno poznají, jestli se vydá směrem k bránám, ale kdyby chtěl zůstat na území Vanaephu, bude jen otázkou času, než ho chytí. Raději to risknout a vyběhnout teď, rozhodl se, dokud má nějaký náskok. I kdyby se jim podařilo ho dostat dřív, než doběhne k bránám, jistě ho nesprovodí ze světa v blízkosti patashoqských zářivých hradeb.
Nasadil slušné tempo a do minuty se vymotal z města. Rozruch za ním nabíral mezitím na hlasitosti. Přestože ve světle, které zalilo území uprostřed duhovým leskem, bylo těžké odhadnout vzdálenost k bránám, nedělalo to určitě méně než kilometr, možná i dvojnásobek. Nedostal se daleko, když se první z jeho pronásledovatelů vynořili z periférie Vanaphu – běžci svižnější a pružnější, než byl sám, kteří jeho náskok rychle zkracovali. Na přímé silnici vedoucí k bránám končily a začínaly svou pouť mraky cestovatelů. Někteří byli chodci – většinou v družinách a ustrojeni jako poutníci; jiní – noblesnější postavičky v sedle koní, jejichž boky a hlavy byly pomalovány křiklavými obrazci; a ještě další se vezli na střapaté obdobě muly. Avšak ti nejvzácnější, kteří vzbuzovali závist, byli ti v motorových vozidlech, která, i když se v podstatě podobala svým protějškům v Pátém – s šasi a na kolech – byla v každém jiném ohledu originální. Některé vozy byly vyumělkované jako barokní oltáře, píď po pídi tepané karoserie měly zdobené filigránskou prací. Jiné, s vytáhlými koly dvakrát vyššími než střecha, vzbuzovaly komický pocit hmyzí křehkosti. Další byly posazené na tuctu nebo více drobných kol, jejich výfuky vypuzovaly hustý, nepříjemný dým, vozidla vypadala jako uspěchané vraky, asymetrické a neelegantní změti skla a kovu. Riskuje smrt pod kopyty či koly se Jemný vřadil mezi dopravu a znovu nasadil sprint, uskakuje při tom před povozy. Vůdci smečky za ním mezitím také doběhli k silnici. Byli ozbrojeni, jak si všiml, a bez skrupulí vystavovali své zbraně na odiv. Jeho víra, že se ho nebudou snažit zabít před svědky, se náhle zdála nespolehlivá. Zřejmě vanaephské zákony platily až k samotným bránám Patashoquy. Jestli je tomu tak, pak je nebožtík. Dostihnou ho dřív, než se dostane do bezpečí.
Ale v té chvíli, i přes hluk hlavní silnice, se k jeho uším donesl docela jiný zvuk. Odvážil se stočit zrak doleva, kde uviděl malé, jednoduché vozidlo se špatně seřízeným motorem, valící se jeho směrem. Mělo odkrytou střechu, řidiče poznal. Pie'oh'pah (bůh mu zaplať) řídilo jako člověk (nebo i mystif) posedlý stihomamem. Jemný pohotově změnil směr, vybočil ze silnice, rozdělil tak houf poutníků, a pádil k hlučném čtyřkoláku s Pie.
Válečný pokřik za jeho zády mu napověděl, že také jeho pronásledovatelé změnili směr, ale pohled na Pie dodal Jemnému na rychlosti. Jeho tempo však bylo zbytečné. Raději než by zpomalil a nechal Jemného nastoupit, profičel Pie

kolem a rachotil přímo na lovce. Vůdci se rozprchli, když se na ně vozidlo řítilo, ale skutečným terčem Pie byla osoba, kterou Jemný přehlédl a kterou nesli na nosítkách. Kladivjok, sedící vysoko, se chystal shlédnout popravu, ale teď se naráz stal sám obětí.
Hulákal na své nosiče, aby utekli, ale ti se v panice nedohodli na směru. Dva tahali doleva, dva doprava. Jedno z držadel křesla se utrhlo, Kladivjok spadl a tvrdě se udeřil o zem. Nevstával. Na nosítka se zapomnělo a jejich nosiči se rozutíkali, jen ať si Pie klidně krouží dokola. Mystif
ale zamířil zpátky k Jemnému. Jakmile byli jejich vůdcové poraženi,
rozprchlá banda pronásledovatelů, s největší pravděpodobností nucená sloužit hlavně Velekněžce, ztratila odvahu. Její členové neměli dostatečnou motivaci, aby riskovali kvůli Kladivjokovi, a drželi se v uctivé vzdálenosti, zatímco se Pie vrátilo a přibralo sípajícího pasažéra.
"Říkal jsem si, žes možná jelo zpátky k Čmelíkovi Syrovému," řekl Jemný, sotva se usadil.
"Nechtěl by mě," odvětilo Pie. "Spojil jsem své tělo s vrahem."
"S kýmpak?"
"S tebou, milý příteli, s tebou! Teď jsme oba dva zabijáci."
"Asi ano."
"A v tomhle kraji ne zrovna vítaní, řekl bych."
"Kde jsi splašilo ten vůz?"
"Pár jich parkovalo na okraji. Než se nadějem', jsou nám v patách."
"Tak to čím dřív budeme ve městě, tím líp."
"Pochybuju, že bychom tam byli dlouho v bezpečí," odvětil mystif.
Manévroval s vozem tak, aby jeho tupý předek mířil k silnici. Měli teď na vybranou. Nalevo – k bránám Patashoquy. Napravo – pryč od města po silnici, která se vinula kolem hory Lipper Bayak až k horizontu, jenž se zvedal (až kam oko ještě dohlédlo) k horskému hřbetu.
"Je to na tobě," prohlásilo Pie.
Jemný se toužebně zadíval na město. Lákaly ho špičaté věže. Ale věděl, že rada Pie je moudrá.
"Jednou se sem vrátíme, viď?" řekl.
"Určitě, jestli si to přeješ."
"Tak jedem po té druhé cestě."
Mystif obrátil na silnici vůz proti převažujícímu směru dopravy a s městem za zády brzy nabrali rychlost.
"A je po Patashoquě," ozval se Jemný, když z hradeb města zbyla jen fata morgana.
"O nic jsme nepřišli," poznamenalo Pie.
"Ale chtěl jsem si prohlédnout Veselou Ti'Ti," řekl Jemný.
"To nepůjde," opáčil Pie.
"Pročpak?"
"To byl holý výmysl," řeklo Pie. "Jako všechny mé oblíbené věci včetně mne samotného! Holý výmysl!"
KAPITOLA DEVATENÁCTÁ
1
Třebaže se Jude zapřísáhla, že půjde za Jemným, ať ho viděla odcházet kamkoli, její plány na pronásledování zhatila celá řada nároků na ni kladených (ty nejnaléhavější z nich byly Clemovy). Potřeboval její radu, útěchu a organizační schopnosti v pošmourných, uslzených dnech, které následovaly po Novém roce, a ať byly její vlastní záležitosti jakkoli naléhavé, stěží mohla Clemovi ukázat záda. Taylorův pohřeb se uskutečnil devátého ledna. Se smutečním obřadem si dali značnou práci, aby klapl perfektně. Byl to melancholický triumf: příležitost ke schůzce Taylorových přátel a příbuzných a k projevům náklonnosti k zesnulému muži. Jude potkala lidi, které dlouhé roky neviděla, a jen málo z nich, pokud vůbec někdo, opomenulo prohodit poznámku o jedné nápadně chybějící osobě: Jemném. Řekla všem to, co řekla Clemovi. Že Jemný prochází zlým obdobím a to poslední, co o něm slyšela, bylo, že se chystá odejet na dovolenou. Clem se pochopitelně nenechal odbýt podobnými neurčitými výmluvami. Jemný tehdy odešel a dobře věděl, že Taylor zemřel, a Clem na jeho odjezd pohlížel jako na druh zbabělosti. Jude se tuláka ani nepokoušela zastávat. Pouze se snažila v Clemově přítomnosti o Jemném zmiňovat co nejméně.
Ale téma se neustále objevovalo, ať tak či onak. Při třídění Taylorových věcí po pohřbu narazil Clem na tři akvarely namalované Jemným ve stylu Samuela Palmera, ale podepsané jeho jménem a s věnováním Taylorovi. Obrázky idylických krajinek, které chtě nechtě obrátily Cle movy myšlenky znovu k Taylorově neopětované lásce ke zmizelému muži a Judiny k místu, z něhož zmizel. Zařadily se mezi několik kusů které chtěl Clem (snad z pomsty) zničit, ale Jude mu to rozmluvila. Schoval si jeden jako památku na Taylora, druhý dal Kleinovi a třetí Jude.
Povinnosti vůči Clemovi si vybraly svou daň nejen na jejím čase, ale i na soustředěnosti. Když najednou v půli měsíce oznámil, že hodlá příští den odjet na Tenerife a tam na čtrnáct dní dát vale starostem, byla ráda, že je propuštěna z denních povinností jeho přítelkyně a utěšitelky, ale zjistila, že není schopná rozdmýchal nanovo plamen ctižádostivosti který v ní plál na samém počátku měsíce. Měla však jeden prubířský kámen: psa. Stačilo se jen podívat na toho moulu a vzpomněla si –jako by se to stalo teprve před hodinou –, jak stála ve dveřích Jemného bytu a měla před ohromenýma očima tu rozpadající se dvojici. A v patách za touhle vzpomínkou se vplížila myšlenka na zprávy, které tu noc Jemnému přinášela: snovou cestu vyvolanou kamenem (ten byl nyní zabalený a schovaný z dohledu v jejím šatníku). Nebyla kdovíjak velikou milovnicí psů, ale tehdy v noci vzala toho vořecha domů, poněvadž jí došlo, že by pošel, kdyby se neslitovala. On se k ní pokaždé hned lísal a vrtěl zuřivě ocasem na přivítanou, když se večer vracela domů od Clema; v časných ranních hodinách se jí vkrádal do ložnice a udělal si pelíšek na jejím špinavém oblečení. Pojmenovala ho Kůže, protože měl tak zoufale málo chlupů, a třebaže na něm nevisela tak jako on na ní, přece měla jeho společnost ráda.

Nejednou se přistihla, jak si s ním zdlouhavě povídá, zatímco si on olizoval tlapy nebo kulky, a díky těmhle monologům dokázala znovu zaostřit myšlenky, aniž by se musela obávat, že jí haraší. Tři dny po Clemově odjezdu za sluncem při debatě s Kůží o tom, jak by bylo nejlepší pokračovat, vyplulo na povrch Estabrookovo jméno.
"Estabrooka jsi ještě neviděl," řekla Kůži. "Ale ručím ti za to, že se ti líbit nebude. Snažil se mě zabít, víš?"
Pes zvedl hlavu od své toalety.
"Jo, taky mě to překvapilo," pokračovala. "Je horší než zvíře. Neber si to osobně, ale je to tak. Byla jsem jeho manželka. Jsem jeho manžela. A on zkusil někoho najmout, aby mě zabil. Co bys dělal, být na mém místě? Jo, já vím, měla bych se na něho zajít podívat. Měl v sejfu modré
oko. A knihu! Připomeň mi, abych ti někdy o té knize pověděla. Ne, možná bych neměla. Nebudu tě kazit."
Kůže položil hlavu na zkřížené packy, nepatrně souhlasně povzdechl a začal klimbat.
"Ty jsi mi pomocník," povzdechla si. "Teď by přišla vhod nějaká rada. Co bys řekl chlapovi, který se tě pokusil zavraždit?"
Kůže měl zavřené oči, takže si musela odpovědět sama.
"Řeknu: Nazdar, Charlie, co kdybys mi povyprávěl o svém životě?"
2
Hned následujícího dne zavolala Lewisovi Leaderovi, aby zjistila, jestli je Estabrook stále ještě hospitalizován. Odpověděl jí, že ano, ale že byl přemístěn do soukromé kliniky v Hanipsteadu. Leader jí poskytl podrobnosti o místě jeho pobytu a Jude tam zatelefonovala, aby se přeptala na Estabrookův stav a návštěvní hodiny. Řekli jí, že je pořád pod přísným dohledem, ale zdá se být v lepším rozpoložení než dřív, a bude kdykoli vítána, pokud přijde a navštíví ho. Nezdálo se, že by mělo velký smysl schůzku odkládat. Rozjela se do Hampsteadu ještě ten večer (v další divoké bouři s lijákem), a když dorazila, už na ni čekal ošetřovatel, který měl Estabrookův případ na starosti; upovídaný mladík jménem Maurice, jemuž při úsměvu – což se dělo často – mizel horní ret, o stavu mysli svého pacienta hovořil s téměř netaktním nadšením.
"Má své dobré dny," vykládal Maurice bodře. Potom dodal stejně dobromyslně: "Ale ne mnoho. Trpí těžkými depresemi. Než přišel k nám, spáchal jeden pokus o sebevraždu, ale hodně se zklidnil."
"Je pod prášky?"
"Pomáháme udržovat jeho úzkosti pod kontrolou, ale není nadrogován až do bezvědomí. Když je v takovém stavu, nedokážeme ho dovést k jádru problému."
"Už řekl, čím to je?" zeptala se a čekala, že se na ni snesou obvinění.
"Je to dost zamotané," řekl Maurice. "Mluví o vás velmi zamilovaně a jsem si jistý, že mu váš příchod udělá nesmírně dobře. Ale ten problém bude zřejmě někde u jeho blízkých příbuzných. Snažil jsem se ho přimět, aby vyprávěl o svém otci a bratrovi, jenže on je velice skoupý na slovo. Otec je samozřejmě po smrti, ale vy byste možná mohla vrhnout trochu světla na jeho bratra."
"Nikdy jsem se s ním nesetkala."
"To je škoda. Charles zřetelně cítí ke svému bratrovi značnou zášť, ale nedostal jsem se k vlastním kořenům, nevím, proč tomu tak je. Ale dozvím se to. Jen to nějaký čas potrvá. Umí dobře držet pod pokličkou své tajnosti, viďte? Ale to vy ostatně víte. Mám vás k němu zavést? Přece jen jsem mu řekl, že jste volala, takže myslím, že vás očekává. "
Jude popudilo, že moment překvapení je ten tam; Estabrook bude mít čas na přípravu masky a smyšlenek. Ale co se stalo, stalo se –a raději než peskovat blaženého Maurice kvůli jeho nediskrétnosti si nechala nelibost pro sebe. Třeba bude usměvavou asistenci tohoto muže potřebovat, až přijde čas.
Estabrookův pokoj byl vcelku příjemný. Prostorný a komfortní, stěny zdobené reprodukcemi od Moneta a Renoira, bylo to konejšivé místo. I klavírní koncert, který zněl tlumeně z pozadí, se zdál být naaranžován tak, aby uklidňoval ztrápenou mysl. Estabrook neležel v posteli, seděl u okna, jeden ze závěsů měl poodhrnutý ke straně, aby mohl pozorovat déšť. Měl na sobě pyžamo a svůj nejlepší župan a kouřil. Přesně jak Maurice poznamenal, viditelně návštěvu očekával. Ani jiskřička překvapení, když se objevila ve dveřích. A jak předpokládala, měl přivítání nachystané.
"Konečně známá tvář."
Nerozevřel náruč na přivítanou, ale ona k němu došla a políbila ho lehce na obě tváře.
"Jeden z ošetřovatelů ti donese něco k pití, jestli budeš chtít," řekl.
"Jo, dala bych si kávu. Venku je sychravo."
"Třeba ti ji přinese Maurice, když slíbím, že zítra odlehčím své duši."
"Mléko a cukr?" zeptal se Maurice.
"Jen mléko," odpověděl Charlie. "Pokud se ovšem její chutě nezměnily."
"Ne," odpověděla mu.
"Samozřejmě že ne. Judith se nemění. Judith je věčná."
Maurice se vzdálil a nechal je o samotě. Nenastalo žádné rozpačité ticho. Měl ty své plky uchystané, a když je předkládal – výlev o tom, jak je že přišla a jak moc doufá, že to znamená, že mu pomalu odpouští –, zkoumala mezitím jeho změněný obličej. Zhubl a byl bez příčesku, což
odkrylo v jeho fyziognomii rysy, kterých si na něm dříve nevšimla. Velký nos a strhaná ústa s horním přečnívajícím rtem mu dodaly výrazu aristokrata na kterého přišly nelehké časy. Pochybovala, že by pro něj ve svém srdci ještě kdy nalezla lásku, ale neubránila se soucitu při pohledu
na to, jak je vychrtlý.
"Předpokládám, že se chceš dát rozvést," řekl.
"O tom si můžeme promluvit jindy."

"Potřebuješ peníze?"
"Momentálně ne."
"Jestli ano…"
"Řeknu si."
Objevil se ošetřovatel s kávou pro Jude, horkou čokoládou pro Estabrooka a sušenkami. Když odešel, vysypala ze sebe přiznání. Její přiznání, myslela si, by mohlo vytáhnout i jedno z něho.
"Byla jsem v bytě," začala. "Pro své šperky."
"A nemohla ses dostat do sejfu."
"Ale ne, otevřela jsem ho." Nedíval se na ni, hlučně usrkával svou čokoládu. "A našla jsem nějaké podivné věci, Charlie. Chtěla bych si popovídat o nich."
"Nevím, o čem mluvíš."
"Takové ty suvenýry. Kousek sousoší. Kniha."
"Ne," řekl, ale stále se nedíval jejím směrem. "Ty moje nejsou. Nevím, co jsou zač. Oscar mi je svěřil, abych o ně pečoval."
Tady narazila na zajímavé spojení. "Kde je sebral Oscar?" zeptala se.
"Neptal jsem se," odvětil Estabrook s nádechem netečnosti. "Hodně cestuje, víš,"
"Ráda bych se s ním sešla."
"Ne, to ne," pospíšil si. "Vůbec by se ti nezamlouval."
"Světoběžníci jsou vždycky zajímaví," poznamenala a snažila se zakrýt lehkost ve svém hlase.
"Říkal jsem ti," trval na svém. "Nebude se ti zamlouvat."
"Byl se na tebe podívat?"
"Ne. A nepřijal bych ho, i kdyby přišel. Proč mi pokládáš takové otázky? Nikdy předtím ses o Oscara nezajímala."
"Je to tvůj bratr," řekla. "Nese určitou bratrskou odpovědnost."
"Oscar? Tomu nezáleží na nikom jiném než na sobě. Ty dárky mi dal, jen aby mi tím zacpal ústa."
"Takže to byly dárky. Měla jsem za to, že je máš jen na starosti."
"Záleží na tom?" opáčil a zvýšil trochu hlas. "Ale hlavně se jich nedotýkej, jsou nebezpečné. Dala jsi je zpátky, viď?"
Zalhala a řekla mu, že ano, a uvědomila si, že jakýkoli další rozhovor o té věci by ho jen více rozzlobil.
"Je z toho okna hezký výhled?" zeptala se.
"Na kousek divočiny," odpověděl. "Za slunečna je to zřejmě moc hezké. V pondělí tam objevili tělo. Ženu… uškrcenou. Díval jsem se, jak pročesávali včera celý den a také dnes křoví. Hledají stopy… patrně. V takovém počasí. Hrozné – být venku v takovém počasí a rozrývat to tu kvůli zašpiněnému spodnímu prádlu nebo něčemu takovému. Dovedeš si to představit? Tak mě napadlo: mám zatracený štěstí, že jsem tady, v teple a pohodlí."
Pokud byl v jeho duševních pochodech nějaký náznak změny, pak se projevil nyní, v tomto podivném odbočení. Dřívější Estabrook by neměl dost trpělivosti s konverzací, která nesloužila konkrétnímu účelu. Tlachání a ti, kdo se k němu uchylovali, si vysloužili pohrdání tohoto muže jako málo co jiného, obzvláště když věděl, že objektem tohoto žvanění je on. Co se týče civění z okna a podivování se nad tím, jak se druzí vyrovnávají s chladem, to by bylo před dvěma měsíci doslova nemyslitelně. Jí se ta změna líbila, stejně jako se jí líbila nově objevená vznešenost v jeho profilu. Pohled na utajovaného muže v něm jí v tom okamžiku dodal víry ve vlastní úsudek. Snad to byl právě tenhle Estabrook, kterého celou dobu milovala.
Mluvili ještě chvíli, aniž by se znovu dotkli jediného osobního tématu, a rozešli se přátelsky, objetím, které bylo upřímné a vřelé.
"Kdy zase přijdeš?" zeptal se jí.
"Za pár dnů," odpověděla.
"Budu čekat."

Takže ty dárky, které objevila v sejfu, pocházely od Oscara Godolphina. Oscara Tajuplného, který si ponechal jméno rodiny, zatímco Charles se ho zřekl; Oscara plného záhad; Oscara světoběžníka. Do jakéhopak že to daleké ciziny cestoval, přemítala, že se vracel s takovými výstředními úlovky? Někam mimo tenhle svět, možná do stejné dálavy, do které vyrazili Jemný s Pie'oh'pah, jak byla svědkem? Rodilo se v ní podezření, že tu jde o nějaké spiknutí. Jestliže dva muži, kteří o sobě neměli ani zdání, Oscar Godolphin a John Zacharias, věděli o tomhle jiném světě a věděli, jak se tam přemístit, kolik dalších v jejím okruhu to tušilo zrovna tak? Byla to informace dostupná pouze mužům? Dostali to do vínku zároveň s penisem a mateřskou fixací, jako součást mužského ústrojí? Věděl to Taylor? A co Clem? Nebo se jednalo o jakési rodinné tajemství a část hádanky, která jí chyběla, byla spojovacím článkem mezi Godolphinem a Zachariasem?
Ať bylo vysvětlení jakékoli, rozhodně se nedozví odpovědi od Jemného, což znamená, že bude muset vypátrat Oscara. Zkoušela to nejprve tou nejpřímější cestou: telefonní seznam. Nebyl v něm uveden. Pak to zkusila přes Lewise Leadera, ale ten tvrdil, že o místě pobytu toho muže nemá ponětí, a řekl jí, že životy obou bratří jsou docela rozdělené a nikdy nebyl povolán k problému, jenž by se týkal Oscara Godolphina.
"Co já vím," prohlásil, "ten muž by mohl být i po smrti."
Když se dostala na slepou kolej s přímými metodami, nezbývalo jí než začít s těmi nepřímými. Vrátila se do Estabrookova domu a důkladně ho pročesala, hledajíc Oscarovu adresu či telefonní číslo. Ani jedno nenašla, ale přece alespoň objevila album fotografií, které jí Charlie nikdy neukázal a v němž narazila na fotky postav, které měla za snímky obou bratrů. Nebylo těžké rozlišit jednoho od druhého. I na těchto raných fotkách si uchovával Charlie ztrápený výraz, jenž si u něj fotoaparát vždy našel, zatímco Oscar sice byl mladší o šest let, nicméně sebevědomější; mírně obézní, ale

nesl to bezstarostně, klidně se usmíval a zároveň pokládal paži kolem bratrových ramen. Vyňala z alba tu nej čerstvější fotografii a schovala si ji. Opakování, jak zjistila, činilo krádež snazší. Ale byla to jediná informace o Oscarovi, kterou si odnesla. Pokud se má k tomu cestovateli nějak dobrat a přijít na to, v jakém světě nakoupil své suvenýry, bude muset zpracovat Estabrooka. Zabere to čas a její netrpělivost rostla každým krátkým a deštivým dnem. I přes to, že měla možnost koupit si letenku kamkoli na této planetě, dolehl na ni jakýsi druh klaustrofobie. Existoval jiný svět, do něhož se chtěla dostat. Dokud se jí to nezdaří, Země sama o sobě pro ni bude vězením.

3

Leader zavolal Oscarovi ráno sedmnáctého ledna, se zprávou, že manželka jeho bratra sháněla informace o místě jeho bydliště.

"Řekla proč?"

"Ne, ne přesně. Ale docela nápadně se po něčem pídila. Podle všeho šla minulý týden navštívit Estabrooka třikrát."

"Dekuji ti, Lewisi. Cením si toho."

"Oceň to v hotovosti, Oscare," opáčil Leader. "Vánoce mě přišly na spoustu peněz."

"Kdy jsi vyšel naprázdno?" řekl Oscar. "Informuj mě o vývoji."

Advokát mu to slíbil, ale Oscar měl pochyby o tom, že pro něj bude mít ještě nějaká užitečná sdělení. Jen opravdu zoufalé duše se svěřovaly právníkům – a nevěřil tomu, že Judith je beznadějný typ. Nikdy se s ní nesetkal – Charlie se o to postaral –, ale jestliže vůbec dokázala přežít jeho společnost po určitou dobu, musí mít vůli z ocele. Což ho naléhavě přivedlo na otázku: proč by žena, která věděla (za předpokladu, že ano), že její manžel zosnoval spiknutí a pokusil se ji zabít, vyhledávala jeho společnost, pokud neměla postranní úmysly? A nebylo pak logické, že tím motivem je vypátrání bratra Oscara? Pokud ano, tahle zvědavost musí být utnuta hned v zárodku. Beztak už bylo ve hře příliš mnoho rozmanitých želízek, čistka Spolku (která se už rozjela) s nevyhnutelným policejním pátráním za zády, nemluvě o tom, že jeho nový majordomus Augustin (rozený Dowd) se choval nadmíru povýšeně. A pochopitelně nejproměnlivějším z těchto želízek byl sám Charlie, sedící si ve svém blázinci nedaleko Heathu, pravděpodobně šílený a jistě nepředvídatelný kterému se rojily v hlavě všechny možné pikantní novinky, jež by mohly Oscarovi hodně uškodit. Bude jen otázkou času, než se rozpovídá, a až k tomu dojde, do kterého ucha se nejlépe vyprávějí takové tajnosti nežli do ucha zvědavé manželky?

Toho večera poslal Dowda (nemohl přivyknout zbožnému Augustinovi) do kliniky s košíkem ovoce pro bratra.

"Najdi si tam nějakého přítelíčka, jestli to půjde," řekl Dowdovi. "Potřebuju vědět, o čem Charlie žvaní, když se koupe."

"Proč se ho nezeptáš přímo?"

"Nenávidí mne, proto. Myslí si, že jsem mu ukradl jeho mísu čočovice, když mne papá uvedl do Tabuly Rasy místo něho."

"Proč to tvůj otec udělal?"

"Protože věděl, že Charlie je nestálý a Spolku by spíše škodil než pomáhal. Až dosud jsem ho měl pod kontrolou. Dostal svých pár dárečků z dominií. Tobě podlézal, když potřeboval něco neobvyklého, třeba zabijáka! Tohle všechno začalo tím pitomým zabijákem! Proč jsi prostě nezabil tu ženskou sám?"

"Za co mě máš?" řekl Dowd s nechutí. "Na ženu bych nedokázal vztáhnout ruku. Zvláště ne na krásnou."

"Jak víš, že je krásná?"

"Slyšel jsem, co se o ní povídá."

"No, je mi jedno, jak vypadá. Nepřeju si, aby čmuchala v mých záležitostech. Zjistíš, o co jí jde. Potom se domluvíme na dalším postupu."

Dowd se vrátil o několik hodin později s poplašnými zprávami.

"Zřejmě ho přesvědčila, aby ji zavezl na Pozemek."

"Cože? Cože?" Oscar vyskočil ze židle. Papoušci vylétli z bidýlek a zaskřehotali. "Ví víc, než by měla. Čubka! Takovou jsem měl starost, abych setřásl Spolek, a teď si přijde tahle mrcha a jsme ve větší bryndě než kdy jindy."

"Ještě se nic nestalo."

"Ale stane se, stane! Omotá si ho kolem prstu a on jí vyžvaní všechno."

"Co s tím chceš dělat?"

Oscar šel utišit papoušky. "Co by bylo ideální?" prohodil, když jim uhlazoval rozčepýřená křídla. "Ideální by bylo, kdybych nechal Charlieho zmizet z povrchu zemského."

"Jemu šlo zrovinka o to samé, co se týče jí," odtušil Dowd.

"Co tím myslíš?"

"Jen že jste oba schopní vraždy."

Oscar pohrdlivě zabručel. "Charlie si na to jenom hrál," řekl. "Nemá na to žaludek! Nemá o tom ani šajn!" Vrátil se ke své židli s vysokým opěradlem, na tváři měl zasmušilý výraz. "Ale spád událostí to nezadrží, zatraceně," dodal. "Cítím to. Dosud jsme to všechno měli pěkně uspořádané a přehledné, ale dlouho to nevydrží. S Charliem se musíme vypořádat."

"Je to tvůj bratr."

"Je to přítěž."

"Totiž, chci tím říct: je to tvůj bratr. Měl bys to být ty, kdo ho sprovodí ze světa."

Oscarovi se rozšířily panenky.

"Bože můj," vzdychl.

"Pamatuj na to, co by ti řekli v Yzordderrexu, kdybys jim o tom měl povědět."

"Co? Že jsem zabil svého vlastního bratra? Na tom nic hezkého nevidím."

"Ale že jsi udělal, co jsi udělat musel, i když to bylo hrozně nepříjemné, abys zachoval tajemství v bezpečí." Dowd se odmlčel, aby nechal nápad dozrát. "Tohle mým uším zní hrdinně. Jen si pomysli, co řeknou."
"Přemýšlím."
"Jde ti o tvou pověst v Yzorrderrexu, ne? A ne co se děje v Pátém? Říkal jsi, že tenhle svět čím dál víc hloupne." Oscar to minutu dvě zvažoval, potom řekl: "Možná bych se měl vypařit. Zabít je oba, abych měl jistotu, že se nikdy nikdo nedoví, kam jsem zmizel…"
"Kam jsme zmizeli."
"– tak tedy zmizeli a zapsali se do historie. Oscar Godolphin, který zanechal svého bratra mrtvého vedle jeho manželky a vypařil se. Ano. To by si v Patashoquě vysloužilo hezké palcové titulky." Znovu chvilku přemýšlel. "Jaká je klasická sourozenecká vražda?" zeptal se konečně.
"Zlikvidovat ho pomluvama."
"Směšné."
"Jistě vymyslíš něco lepšího."
"Samozřejmě. Udělej mi pití, Dowdy. A dej si taky. Napijeme se na únik."
"Nedělá to každý?" odpověděl Dowd, ale tahle poznámka se od Godolphina, který byl už hluboko zabrán do krvelačných myšlenek, odrazila jako hrách od zdi.

KAPITOLA DVACÁTÁ

1

Jemný s Pie byli na patashoqské silnici šest dní (dny neměřili podle hodin na zápěstí Pie, ale podle rozednívání a stmívání paví oblohy). Pátý den beztak hodinky vypustily duši, pobláznění, usoudilo Pie, magnetickým polem, obklopujícím město pyramid, jež míjeli. Přestože si Jemný chtěl udržet alespoň přibližný pojem o plynutí času v dominiu, které opustili, od té chvíle to bylo v podstatě nemožné. Během několika dní se jejich těla přizpůsobila rytmu nového světa a on ukájel svou zvědavost na daleko případnějších věcech; hlavně krajině, napříč kterou cestovali.
Byla rozmanitá. V prvním týdnu vyjeli z pláně do oblasti lagun – Cosacosa –, jíž projížděli dva dny, a poté do kraje prastarých jehličnanů, tak vysokých, že na jejich nejvyšších větvích seděla mračna jako nadpozemští opeřenci v hnízdě. Na druhé straně tohoto nádherného lesa se zvedaly hory, které Jemný spatřil už několik dnů předtím, než se objevily zřetelně. Pohoří se jmenovalo Jokalaylau, sdělilo mu Pie, a dle pověsti bylo po hoře Lipper Bayak dalším odpočinkovým zastavením Hapexamendia, když putoval po dominiích. Nebylo zřejmě náhodou, že krajiny, jimiž projížděli, připomínaly ty v Pátém; byly vybrány právě díky své podobnosti. Nespatřený kráčel Imagikou a při tom pohazoval semínka lidskosti, kudy chodil – dokonce i na samém okraji Své svatyně – tak, aby dal druhům, jež upřednostňoval, nové možnosti, a jako každý dobrý zahradník je rozhodil tam, kde měli největší naději, že se jim bude dařit. Tam, kde mohly být domácí plodiny vytlačeny, nebo byly schopné se sžít; tam, kde živobytí bylo velice náročné, aby měl jistotu, že přežijí jen ty nejodolnější, ale pouze v půdě dostatečné úrodné na to, aby uživila jejich děti; kde pršelo; kam se dostalo slunce; kde byly po ruce veškeré rozmary osudu, jež posilovaly druhy příležitostnými kalamitami – bouřemi zemětřesením, povodněmi.
Ale i když toho bylo hodně, co by kterýkoli pozemský smrtelník poznal, nic (po ten nejmenší oblázek pod nohama) nebylo na chlup stejné jako jeho protějšek v Pátém. Některé z těchto nesourodých věcí byly nesmírné obrovité a nebo těžko přehlédnutelné: například zlatavá zeleň oblohy nebo sloní hadi, kteří se třeli o stromy se zahnízděnými mraky. Jiné zas menší, ale rovněž podivné, třeba divocí psi, kteří čas od času pobíhali u silnice, lysí a svítiví jako lakovaná kůže; nebo komické, třeba rohatí draci, co se slétali kolem cesty na všechna zvířata mrtvá či polomrtvá a vzlétli od jídla teprve tehdy (nachová křídla měli rozevřená jako plášť), když na ně vozidlo skoro najížděl; nebo absurdní ještěři bělostní jako kosti, kteří se srocovali po tisících podél okraje lagun a jejich koloniemi se vlnivě přelévalo rozmarné dovádění a metání kozelců. Najít vůbec nějaký neotřelý popis těchto zážitků bylo zřejmě vyloučené, protože cestovatelská latina zcela vyčerpala slovní zásobu objevitele. Ale přesto Jemného rozčílilo, když slyšel sám sebe, jak mluví ve frázích. Cestovatel pohnutý nezkaženou krásou, nebo zděšený domorodým barbarstvím. Cestovatel zjihlý primitivním moudrem, nebo bez dechu přihlížející moderním vymoženostem, o kterých se mu ani nesnilo. Cestovatel blahosklonný; cestovatel pokorný; cestovatel hladovějící po příštím horizontu, nebo tesknící zbědovaně po domově. Z toho všeho snad jen to poslední nevyšlo z Jemného rtů. Vzpomněl si na Páté, pouze když na ně narazili při hovoru s Pie, a k tomu docházelo řidčeji a řidčeji, jak na ne čím dál silněji doléhal okamžik. Stanoviště s jídlem a noclehem vyhledávali zpočátku snadno, stejně tak pohonné látky do auta. Podél silnice stály vesničky a krčmy, kde se mystifovi (i navzdory nedostatku hotovosti) pro ně vždy podařilo zajistit potravu a nocleh. Pie mělo vlastně k dispozici kupu drobných kouzelných formulí, uvědomil si pak Jemný: cestičky, jak zneužít své svůdné moci, se kterou by proměnilo i toho nejlakotnějšího hostinského v poddajného beránka. Ale jakmile překročili hranice lesa, nastaly problémy. Převážná část vozidel na křižovatkách odbočila a silnice se zhoršila, z dobře udržované dopravní tepny se stala dvojsměrná vozovka, kde potkali víc výmolů než vozidel. Vůz, který Pie ukradlo, nebyl uzpůsoben k dlouhému cestování. Začaly se u něho objevovat příznaky únavy, a když se před nimi začaly na obzoru rýsovat hory, rozhodli se, že v další vesnici zastaví a pokusí se ho vyměnit na trhu za spolehlivější model.
"Možná za něco, co dýchá," navrhlo Pie.
"Což mi připomíná," řekl Jemný, "že ses mě nikdy nezeptalo na toho Nulliance."
"Na co jsem se měl zeptat?"
"Jak jsem ho zabil."
"Předpokládal jsem, že jsi použil pneuma."
"Nevypadá to, že bys bylo moc překvapené."
"Jak jinak bys to udělal?" řeklo Pie celkem rozumně. "Měl jsi vůli a měl jsi moc."

"Ale odkud se vzala?" naléhal Jemný.
"Vždycky jsi ji měl," odvětilo Pie, načež se v Jemného hlavě vyrojilo stejné množství jiných otázek, nebo více, než s kolika začínal. Chystal se právě formulovat jednu z nich, ale cosi v pohybu vozu v něm mezitím vyvolalo nutkání ke zvracení. "Asi bysme měli na chvilku zastavit," prohlásil. "Budu zvracet."
Pie vůz zastavilo a Jemný vystoupil. Nebe postupně tmavlo a jakási květina kvetoucí v noci ochutila chladivý vítr. Na svazích nad nimi se směrem dolů po soumrakem zahalených domovských pastvinách pohnula s hučením stáda zvířat s bílými slabinami, příbuzných jaka divokého, tady mu ovšem říkali doeki. Vanaephské nebezpečí a přelidněné silnice za Patashoquou se zdály tak vzdálené. Jemný zhluboka dýchal a nutkání ke zvracení, podobně jako jeho otázky, ho přestaly soužit. Podíval se nahoru na první hvězdy. Některé se tu červenaly jako Mars, jiné byly zlaté: pozůstatky poledního nebe, které se rozhodlo, že se nenechá zahubit.
"Není tohle dominium jiná planeta?" zeptal se Pie. "Nejsme v jiné galaxii?"
"Ne. Páté nedělí od zbylých dominií prostor, ale In Ovo."
"Tvoří Páté dominium celá Zeměkoule, nebo jen její část?"
"Nevím," řeklo. "Mám za to, že celá. Ale každý má odlišnou teorii."
"Jaká je tvoje?"
"Inu, až se budeme přesouvat mezi Usmířenými dominii, zjistíš, že je to velmi jednoduché. Existuje spousta přechodů mezi Čtvrtým a Třetím, Třetím a Druhým. Vejdeme do mlhy a vyjdeme do jiného světa. Prosté. Ale nemyslím, že hranice jsou pevné. Myslím, že se během staletí posouvají a tvar dominií se mění. Třeba to je tak i s Pátým. Až se usmíří, hranice se budou rozšiřovat, dokud celá planeta nebude mít přístup i do ostatních dominií. Pravdou je, že nikdo doopravdy netuší, jak Imagika vypadá, protože nikdo nikdy nenakreslil mapu."
"Někdo by se o to měl pokusit."
"Možná jsi k tomu předurčený ty," poznamenalo Pie. "Než ses stal cestovatelem, byl jsi malíř."
"Padělatel, ne malíř."
"Ale máš šikovné ruce," opáčilo Pie.
"Šikovné," řekl Jemný tiše, "ale bez inspirace."
Tahle trudnomyslná myšlenka ho zanesla na chvilku zpět ke Kleinovi a zbytku okruhu jeho přátel, které zanechal v Pátém; k Jude, Clemovi, Estabrookovi, Vanesse a ostatním. Co asi za takového krásného večera dělají? Všimli si vůbec jeho odjezdu? Pochyboval o tom.
"Cítíš se už o něco lépe?" zeptalo se Pie. "Dole kousek po cestě vidím nějaká světla. Zřejmě to bude poslední zastávka před horami."
"Jsem v pohodě," odpověděl Jemný a vyšplhal se zpátky do vozu.
Popojeli asi čtvrt kilometru a měli na dohled vesnici, když vtom jejich rozjezd zbrzdila mladá dívka, která se vynořila z šera, aby přehnala své doeki přes cestu. Byla to ve všech ohledech normální třináctiletá holka, až na jedno: její obličej a partie těla viditelné pod prostými šaty, se světlounce leskly žlutohnědým prachovým peřím. Tam, kde narůstalo na loktech a spáncích příliš dlouhé, bylo spleteno do copu a na krku utaženo do řady pentlí.
"Co je to za vesnici?" zeptalo se Pie, když na cestě zbývala poslední doeki.
"Beatrix," řekla a bez pobídnutí dodala. "Není lepšího místa v žádném nebi."
Nato popohnala poslední zvíře a zmizela v přítmí.
2
Ulice vesničky Beatrix nebyly tolik úzké jako ty ve Vanaephu, s motorovými vozidly se však při jejich pokládání nepočítalo. Pie zaparkovalo vůz na jejím okraji a odtud oba dva šli do vesnice pěšky. Domy byly nehonosné objekty vystavěné z okrového kamene a obklopené porostem jakéhosi křížence mezi stříbrnou borovicí a bambusem. Světla, která Pie zahlédlo z dálky, nebyla světla planoucí v oknech, ale lucerny zavěšené na stromech, jež vrhaly na ulice mdlou zář. Téměř každé křovisko se mohlo pochlubit vlastním hlídačem lucerny – byly to děti s chlupatým obličejem jako měli pastevci – některé z nich seděly na bobku pod stromy, jiné vykukovaly z jejich větví. Dveře skoro všech domů byly dokořán a z několika se linula hudba, jejíž tóny hlídači luceren zachycovali a tancovali podle nich v třepetavém světle. Kdyby měl hádat, Jemný by řekl, že se tu Žije dobře. Možná pomalu, ale dobře.
"Nemůžeme přece obelhávat tyhle lidičky," řekl Jemný. "Nebylo by to čestné."
"Souhlasím," odvětilo Pie.
"Kde ale seženeme peníze?"
"Možná nebudou proti rozebrání vozu na součástky za pořádné jídlo a jednoho koně, nebo dva."
"Žádné koně nevidím."
"Doeki bude stačit."
"Vypadají líně."
Pie nasměrovalo Jemného pohled nahoru do výšek Jokalaylau. Po slední stopy dne ještě setrvávaly na sněžných polích, ale i přes všechnu jejich krásu byly hory rozlehlé a nebezpečné.
"Pomalu a jistě je tam nahoře bezpečnější," řeklo Pie. Jemný mystifovu poznámku pochopil. "Podívám se, jestli najdu někoho vhodného." Pie odkvačilo a na Jemném bylo, aby šel a zeptal se nějakého hlídače lucerny.
Váben nevázaným smíchem, pokračoval Jemný ještě o kousek dál, a když zahnul za roh, objevil na dva tucty vesničanů, povětšinou muže a chlapce, stojící před loutkovým divadlem, jež bylo rozloženo v závětří jednoho z domů. Hra, kterou sledovali, hrubě kontrastovala s vlídnou atmosférou vesnice. Soudě podle věží namalovaných na pozadí se příběh odehrával v Patashoquě, a zrovna když se Jemný připojil k divákům, dvě postavy – nechutně tlustá ženština a muž velký jako záprtek a vypadající jako osel – byly uprostřed rodinného škorpení tak vzrušeného, až se věžičky otřásaly. Loutkáři, tři hubení muži s úplně stejnými kníry, se nijak neskrývali a obstarávali jak onen nevázaný dialog,

tak i zvukové efekty (to první bylo prošpikováno nevídanými oplzlostmi). V té chvíli vstoupila na scénu nová postava – hrbatý sourozenec Pulcinelly – a v mžiku uťal hlavu oslímu patronovi. Hlava sletěla k zemi, kam žena padla na kolena a vzlykala nad ní. Zatímco vzlykala, zpoza uší se odpojila cherubínská křídla a odletěla do nebe, doprovázena fistulovým pískáním loutkářů. To si vysloužilo potlesk obecenstva, během něhož zahlédl Jemný na ulici Pie. Po boku mystifa stál mládenec s ušima ve tvaru džbánků a s vlasy do půli zad. Jemný se k nim připojil.
"Tohle je Afrít Báječný," řeklo Pie. "Tvrdí mi – tohle si poslechni –tvrdí mi, že jeho matka mívá sny o bílých, holých mužích a ráda by tě poznala."
Škleb, který se objevil na Afrítově obličejové kštici, byl pokřivený, ale okouzlující.
"Budeš se jí líbit," prohlásil.
"Víš to jistě?" řekl Jemný.
"Určitě!"
"Dá nám najíst?"
"Pro holého bělocha cokoli," odvětil Afrít.
Jemný vrhl na mystifa pochybovačný pohled. "Doufám, že víš, co děláme," řekl.
Afrít šel vpředu a při chůzi štěbetal, vyptávaje se především na Patashoquu. Bylo jeho snem, říkal, tohle velkolepé město spatřit. Raději než zklamat toho chlapce přiznáním, že nevkročil za její brány, mu Jemný pověděl, že to je místo nevypověditelné krásy.
"Obzvláště Veselá Ti'Ti," zdůraznil.
Chlapec se zazubil a prohlásil, že poví každému, koho zná, že potkal bílého muže bez chlupů, který viděl Veselou Ti'Ti. Z podobných nevinných lží se píší pověsti. U dveří domu ustoupil Afrít stranou, aby mohl Jemný přejít práh jako první. Svým zjevem vylekal ženu uvnitř. Upustila kočku, kterou česala, a hned padla na kolena. Jemný ji rozpačitě poprosil, aby vstala, ale teprve po velikém přemlouvání tak učinila a dokonce i potom držela hlavu stále sklopenou a pozorovala ho pokradmu koutkem tmavých oček. Byla maličká – vlastně sotva vyšší než její syn – pod prachovým peřím skrývala tvář s vystouplými lícními kostmi. Jmenuje se Larumden, řekla, a velmi ráda nabídne Jemnému a jeho paní (za niž považovala Pie) pohostinnost svého domu. Svého mladšího syna Embléma přinutila, aby jí pomáhal přichystat jídlo, zatímco Afrít vykládal o tom, kde můžou najít kupce na auto. Nikdo z vesnice pro takové vozidlo nenajde uplatnění, soudil, ale v kopcích žije jeden muž, který možná ano. Jmenoval se Souosý Ukol a Afrítovi přivodilo značný šok zjištění, že ani Jemný ani Pie o něm neslyšeli.
"Každý přece zná Zkrachovaného Ukola," prohlásil. "Býval králem ve Třetím dominiu, ale jeho kmen vyhynul."
"Zavedeš mě k němu zítra ráno?" zeptalo se Pie.
"Je to daleko," řekl Afrít.
"Tak tedy dnes večer," odvětilo Pie a tím bylo ujednáno.
Jídlo, které se objevilo na stole, bylo prostší než strava, která jim byla podávána během putování po silnici, ale i tak bylo chutné: maso z doeki marinované v kořeněném víně zakusovali pečivem, měli na výběr ze spousty zavařovaných potravin – včetně vajec velikosti malých bochníků – a k tomu vývar, který spaloval hrdlo jako chilli koření a způsobil, že Jemnému vyhrkly slzy z očí (k Afrítově velikému neskrývanému pobavení). Zatímco jedli a pili (víno bylo silné, ale hoši ho hltali jako vodu), Jemný se ptal na loutkové divadlo, které viděl. Afrít, věčně chtivý dávat na odiv své vědomosti, vysvětloval, že loutkáři jsou na cestě do Patashoquy jako předvoj Autarchovy družiny, která během několika příštích dnů přejde hory. Loutkáři byli v Yzordderrexu velmi populární, tvrdil, a nato ho Larumden okřikla.
"Ale mami…" začal.
"Kuš jsem řekla. V mém domě se o tom místě nebudou vést žádné řeči. Tvůj otec tam odešel a už se víckrát nevrátil. Zapamatuj si to."
"Chci tam jít a uvidět Veselou Ti'Ti jako pan Jemný," zatvrdil se vzpurně Afrít a vysloužil si za svou neposlušnost ostrý lípanec do zátylku.
"A dost," řekla Larumden. "Dnes večer se toho napovídalo až dost. Trochu mlčení neuškodí."
Poté konverzace prořídla. Teprve po skončení hodování, když se chystal, že odvede Pie nahoru na kopec ke Zkrachovanému Ukoloví, se chlapcova nálada rozjasnila a propukla u něho nová vlna nadšení. Jemný se k nim hodlal připojit, ale Afrít mu vysvětlil, že jeho matka (jež byla právě mimo místnost) si přála, aby zůstal.
"Měl bys jí prokázat tu laskavost," poznamenalo Pie, když hoch vyrazil ven. "Jestli Ukol nebude chtít to auto, budeme muset možná prodat tvé tělo."
"Myslel jsem si, že přes tohle jsi expert ty, ne já," odtušil Jemný.
"Ale, ale," řeklo Pie a zazubilo se. "Myslel jsem si, že máme úmluvu, že se o mé pochybné minulosti nebudeme zmiňovat."
"Tak jen si jdi," pokrčil rameny Jemný. "Nech mě jí tu napospas. Ale budeš mi pak muset vybrat prachové peří mezi zubama."
Našel matku Báječnou v kuchyni, hnětla těsto na zítřejší chleba.
"Svým příchodem a posezením u jednoho stolu jsi poctil náš dům," řekla při práci. "A nemysli si prosím o mně nic špatného, když se tě zeptám…" Její hlas ztichl do bázlivého šepotu. "Co bys chtěl?"
"Nic," odvětil Jemný. "Jsi už víc než štědrá."
Zlověstně se na něho podívala, jako by byl krutý, že ji takhle škádlí.
"Zdálo se mi o někom, kdo sem přijde," řekla. "Byl bílý a bez srsti jako ty. Nebyla jsem si jistá, zda to byl muž či žena, ale jak tady sedíš u stolu, vím, že jsi to byl ty."
Nejdřív Čmelík Syrový, pomyslel si, teď zas pro změnu matka Báječná. Co je na jeho obličeji tak zvláštního, že si lidé myslí, že ho znají? Copak má nějakého dvojníka, který se potuluje po Čtvrtém?

"Kdo si myslíš, že jsem?" zeptal se.
"Nevím," odpověděla. "Ale věděla jsem, že když přijdeš, všechno se změní."
Oči se jí pojednou při řeči zalily slzami a ty se valily dolů po její
hedvábné srsti. Pohled na její zármutek ho hned také zarmoutil, ovšem ne kvůli tomu, že by tušil, že je jeho příčinou, ale proto, že nevěděl proč pláče. Nepochybně se jí o něm zdálo – výraz překvapeného poznání na jejím obličeji, když překročil práh, byl toho věrným důkazem –, ale co to znamenalo? On a Pie se tu ocitli náhodou. Ráno znovu odjedou, proplují tichou hladinou rybníka jménem Beatrix a nenechají za sebou jedinou zčeřenou vlnku. Pro život domácnosti Báječných neměl nijaký význam, snad jen jako námět k hovoru.
"Doufám, že se tvůj život nezmění," řekl jí. "Vypadá to tu velmi pěkně."
"To ano," přitakala, stírajíc slzy. "Tohle je bezpečné místo. Vychovávají se tu dobře děti. Vím, že Afrít brzy odejde. Chce vidět Patashoquu a já mu v tom nijak nezabráním. Ale Emblém zůstane. Má rád kopce a rád pečuje o doeki."
"A vy taky zůstanete?"
"Já ano. Já jsem si své toulání už odbyla," řekla. "V mládí jsem žila v Yzordderrexu, poblíž Oke T'Noonu. Tam jsem potkala Eloigha. Přestěhovali jsme se, hned jak jsme se vzali. Je to hrozné město, pane Jemný."
"Jestli je tak hrozné, proč se tam vracel?"
"Jeho bratr se přidal k Autarchově armádě a když se to Eloigh dozvěděl, šel tam a snažil se ho přemluvit, aby dezertoval. Říkal, že to na rodinu vrhá ostudu, aby měl bratra, co dostává výplatu od velkovýrobce sirotků."
"Zásadový muž."
"To ano," potvrdila Larumden s láskou v hlase. "Je to skvělý muž. Tichý jako Emblém, ale s Afrítovou zvědavostí. Všechny ty knihy v domě jsou jeho. Všechny je nepřečetl."
"Jak dlouho je pryč?"
"Strašně dlouho," odpověděla. "Mám strach, že ho bratr zabil."
"Bratr zabít bratra? Ne. Tomu nevěřím."
"Yzordderrex dělá s lidmi divy, pane Jemný. Muži – i dobráci – se ocitnou na scestí."
"Pouze muži?"
"Tenhle svět tvoří muži," řekla. "Bohyně jsou pryč a muži prosadí své všude."
V té větě nebyla žádná výčitka. Prostě to oznámila jako holý fakt
a on neměl žádný důkaz, kterým by jí oponoval. Zeptala se ho, jestli by nechtěl, aby mu uvařila čaj, ale odmítl se slovy, že si chce vyjít ven na procházku a třeba najde Pie.
"Je velmi hezká," poznamenala Larumden. "Je také chytrá?"
"Ale ano," odpověděl. "Je chytrá."
"To u krásek není obvyklé, viďte?" mínila. "Je zvláštní, že se mi u toho stolu nezdálo také o ní."
"Třeba ano, ale zapomněla jste."
Zavrtěla hlavou. "To ne, zdálo se mi o tom miliónkrát a pokaždé je to stejné. Bílý, lysý muž sedí u mého stolu a jí se mnou a mými syny."
"Kéž bych byl zábavnější host," řekl.
"Ale vy jste teprve začátek, nebo ne?" zeptala se. "Co přijde po vás?"
"Nevím," odvětil. "Snad váš muž, vrátí se z Yzordderrexu domů."
Dívala se pochybovačně. "Něco," řekla. "Něco, co změní nás všechny."
3
Afrít tvrdil, že výstup bude snadný, a také byl. Ale tma činila snadnou cestu obtížnou, dokonce i pro někoho tak lehkonohého jako Pie'oh'pah. Afrít byl však přizpůsobivý průvodce, zpomalil chůzi pokaždé, když si uvědomil, že Pie zůstává pozadu, a upozorňoval ho na místa, kde nebyla půda pod nohama moc pevná. Po nějaké době se dostali vysoko nad vesnici a nad závětrnou stranou kopců, ve kterých spala Beatrix, vyčnívaly sněhem oděné vrcholky Jokalaylau. Ačkoli byly hory vysoké a majestátní, za nimi se tyčily níže položené svahy hor ještě mnohem monumentálnějších, s vrcholky ztracenými někde v kupovitých mracích. "Teď už to není daleko," řekl chlapec, a tentokrát nelhal. Po několika metrech spatřilo Pie stavení, které se rýsovalo proti obloze. V přístřešku svítilo světlo.
"Hej, Ukole!" začal volat Afrít. "Host! Host přišel!"
Neuslyšeli ale žádnou odpověď, a když došli k samotnému domku, jediným projevem života byl plamen ve svítilně. Dveře byly otevřené, na stole prostřeno. Ale po Zkrachovaném Ukolovi jako by se zem slehla. Afrít vyšel ven, že se porozhlédne kolem, a zanechal Pie na verandě. Zvířata sehnaná vzadu za domem ve tmě dupala a mručela; cítila patrně znepokojení. Afrít byl za chvilku zpátky a řekl: "Vidím ho na kopci! Je skoro na špici."
"Co tam dělá?" zeptalo se Pie.
"Asi pozoruje nebe. Půjdeme nahoru. Jemu to vadit nebude."
Pokračovali ve výstupu a jejich přítomnost nyní neušla pozornosti postavy, stojící na jednom z výše položených vrchů. "Kdo je to?" zavolal dolů.
"To jsem já, pane Ukole, Afrít. Jsem tu s přítelem."
"Mluvíš, chlapče, příliš hlasitě," obratem odpověděl muž. "Buď tišší, ano?"
"Chce, abychom mluvili potichu," zašeptal Afrít.
"Rozumím."
V těchhle výšinách fičel vítr a jeho chlad připomněl Pie, že ani Jemný ani ono samotné nemají oblečení vhodné na cestu, která leží před nimi. Souosý sem očividně šplhal pravidelně, měl na sobě odrbaný kabát a kožešinovou ušanku. Na první pohled bylo zřejmé, že není místní. Bylo by zapotřebí tří vesničanů, aby se mu vyrovnali v zavalitosti a síle, a kůži měl skoro tak tmavou jako Pie.

"Tohle je můj přítel Pie'oh'pah," představil mystifa šeptem Afrít, jakmile mu stanuli po boku.
"Mystif," řekl okamžitě Ukol.
"Ano."
"Aha. Takže ty jsi cizinec?"
"Ano."
"Z Yzordderrexu?"
"Ne."
"To ti počítám k dobru. Ale tolik cizinců a všichni ve stejnou noc. Jak si to máme vysvětlit?"
"Oni jsou tu ještě další?" chtěl vědět Afrít.
"Však poslouchej…" řekl Ukol a stočil pohled přes údolí k potemnělým svahům za ním. "Copak neslyšíš ty stroje?"
"Ne. Jenom vítr."
Ukol místo odpovědi chlapce vyzdvihl a nasměroval ho k hluku.
"Teď poslouchej!" řekl zostra.
Vítr přinášel nízké dunění, jež mohlo být zrovna tak vzdálenou bouřkou, která ještě nepropukla naplno. Jejím původcem rozhodně nebyla vesnice dole pod nimi, ani se nezdálo pravděpodobné, že by se v kopcích prováděly nějaké zemní práce. Tohle byl zvuk motorů pohybujících se tmou.
"Blíží se k údolí."
Afrít zavýskl radostí a hned byl umlčen Ukolem, který s plesknutím zacpal chlapcova ústa rukou.
"Proč jsi tak šťastné, dítě?" řekl. "Cožpak ses nikdy nenaučil strachu? Ne, nemyslím, že bys mohl. Inu, teď se tedy naučíš." Držel Afríta tak pevně, až se hoch musel silou vykroutit na svobodu. "Ty stroje jsou z Yzordderrexu. Od Autarchy. Rozumíš?"
Zabručel nespokojeně a povolil sevření a Afrít od něho uskočil, v té chvíli byl přinejmenším stejně nervózní z Ukola jako ze vzdálených strojů. Muž vychrchlal chuchvalec hlenů a vyplivl ho směrem k rámusu.
"Možná nás minou," soudil. "Jsou i jiná údolí, která by si mohli vybrat. Třeba naším nepotáhnou." Znovu si uplivl.
"Eh, nemá smysl tu déle otálet. Když přijdou, přijdou." Obrátil se k Afrítovi. "Mrzí mě, že jsem byl hrubý, hochu," zabručel. "Ale já jsem ty stroje už jednou slyšel. Jsou to tytéž, které pozabíjely moje lidi. Věř tomu, co ti povídám. Není to nic, nad čím by se mělo výskat radostí. Chápeš?"
"Ano," přikývl Afrít, ačkoli Pie pochybovalo o tom, že doopravdy chápe. Vyhlídka na návštěvu těchto hřmících věcí mu hrůzu nenaháněla, pouze v něm budila rozjařenost.
"Co chceš, mystife, pověz," řekl Ukol, když se vydali dolů z kopce. "Nešplhalo jsi se celou tu cestu nahoru, aby ses podívalo na hvězdy. i když, možná že ano. Jsi zamilované?"
Afrít se v šeru za nimi zahihňal.
"Kdybych byl, nemluvil bych o tom," řeklo Pie.
"Takže co tedy?"
"Přišel jsem s přítelem z… z velké dálky a náš vůz je skoro nepojízdný. Potřebujeme ho vyměnit za zvířata."
"Kam máte namířeno?"
"Nahoru do hor."
"Jste na tu cestu připraveni?"
"Ne. Ale vyhnout se jí nemůžeme."
"Čím rychleji odejdete z tohoto údolí, tím bude bezpečnější, řekl bych. Cizinci vábí cizince."
"Pomůžeš nám?"
"Tohle je má nabídka," řekl Ukol. "Když teď hned opustíte Beatrix, postarám se, aby vám dali zásoby a dvě doeki. Ale musíte si pospíšit, mystife."
"Chápu."
"Když půjdete hned, snad nás ty stroje minou."
4
Jemný neměl nikoho, kdo by ho vedl, a tak se na temném kopci brzy ztratil. Ale než by se otočil a šel zpátky a čekal na Pie v Beatrix, šlapal dál váben příslibem rozhledu z výšin a větru, který mu pročistí hlavu. Obojí mu vyrazilo dech. Vítr svou mrazivostí a panorama svou šíří. Vpředu se pohoří za pohořím vzdalovalo do mlhy a dálky, nejvzdálenější výšiny byly tak obrovské, až zapochyboval, že by se vůbec Páté dominium mohlo pyšnit podobnými. Za jeho zády, sotva zřetelné mezi pozvolnými obrysy úpatí vysokých hor, se rozprostíraly lesy, kterými projížděli.
A znovu si přál, aby tak měl mapu tohoto území, aby mohl lépe pochopit dosah cesty, kterou podnikají. Pokoušel se krajinu zanést na stránku své mysli jako skicu k obrazu, na němž je výhled na hory, kopce a pláně. Ale holá realita scenérie před ním zhatila jeho pokus převést ji do symbolů, zjednodušit ji a zakreslit. Nechal to být a obrátil se směrem k Jokalaylau. Ještě než očima doletěl k cíli, jeho zrak padl na svahy kopce přímo proti němu. Znenadání si uvědomil symetrii údolí, hory (vpravo i vlevo) vzpínající se do stejné výše. Zkoumavě studoval protější stráně. Bylo to nesmyslné počínání, pátrat na takovou vzdálenost po známkách života, ale čím víc mžoural na průčelí kopce, tím si byl jistější, že ten kopec naproti je tmavým zrcadlem a že kdosi dosud nezpozorovaný bedlivě pročesává přítmí, v němž stojí on, a pátrá po nějaké stopě jeho postavy, přesně jako on pro změnu hledá jeho. Pohyb ho zprvu zarazil, ale pak ho začal děsit. Mrazení se propracovalo až do vnitřností.
začal se třást, byl vystrašený tak, že se ani nepohnul, aby ho ten druhý (ať už to byl kdokoli nebo cokoli) neuviděl a tím odhalením na sebe nepřivolal neštěstí. Setrval bez hnutí celou věčnost, vítr fučel v prudkých poryvech a přinášel zvuky, které do této chvíle neslyšel. Hřmění motorů, stížnosti nenakrmených zvířat; vzlykání. Zvuky a hledač v zrcadle patřily k sobě, to pochopil. Ten druhý odnaproti nepřicházel sám. Měl s sebou stroje a zvířata. Přinášel slzy.

Když mu zima začala pronikat až do morku kostí, zaslechl, jak Pie'oh'pah volá jeho jméno odněkud níže po svahu. Modlil se, aby se vítr neotočil a neodnesl volání (a tím i místo jeho útočiště) k pozorovateli. Pie ho nepřestávalo volat a jeho hlas se postupně přibližoval, jak mystif šplhal temnotou. Protrpěl si takhle pět úděsných minut, jeho organismus byl rozpolcen protichůdnými přáními: část toužila po tom, aby tu s ním bylo Pie a objalo ho a řeklo mu, že strach, který se ho zmocňuje, je k smíchu; druhá část trnula v hrůze, že ho Pie najde a tak odhalí jeho stanoviště osobě na druhém kopci. Konečně se mystif vzdal hledání a opět nasměroval kroky dolů do bezpečných ulic Beatrix.
Jemný však z úkrytu nevylezl. Čekal další čtvrthodinu, až přeci jeho rozbolavělý zrak vypátral na protější stráni pohyb. Pozorovatel se zřejmě stahoval ze své pozice, kradl se po zadní straně kopce. Jemný zahlédl jeho siluetu ve chvíli, kdy právě mizel za okrajem srázu, čímž se jen potvrdilo, že tenhle jeho protějšek je vskutku člověk (totiž alespoň tvarem, když ne duchem). Necítil končetiny, zuby mu jektaly, trup byl zimou ztuhlý, ale nijak ztěžka se mu nevykračovalo, zanedlouho poté ovšem upadl a sjel několik metrů po zadku – k velikému úleku podřimující doeki. Pie bylo ještě o něco níž, čekalo u dveří domu matky Báječné. Na ulici stála dvě osedlaná a ustrojená zvířata, jedno dostávalo právě od Afríta nažrat plné hrsti píce.
"Kde jsi byl?" chtělo vědět Pie. "Šel jsem tě hledat."
"Později," řekl Jemný. "Musím se rozhýbat."
"Není čas," odvětilo Pie. "Ujednání zní, že dostaneme doeki a jídlo
a kabáty, pokud ihned odjedeme."
"Najednou jsou celí žhaví, aby se nás zbavili."
"To teda jo," ozval se hlas zpoza stromů naproti domu. Ze stínu vylezl černoch s bledýma, hypnotizujícíma očima.
"Ty jsi Zacharias?"
"Hm."
"Já jsem Souosý Ukol, řečený Zkrachovaný. Doeki jsou vaše. Dal jsem mystifovi nějaké zásoby, abyste po cestě nestrádali, ale prosím… neříkejte nikomu, že jste tu byli."
"Má za to, že nosíme smůlu," vysvětlilo Pie.
"Mohl by mít pravdu," přitakal Jemný. "Smím vám, pane Ukole potřást rukou, nebo to taky přinese smůlu?"
"Smíte," svolil muž.
"Děkujeme vám za všechno. Přísahám, že nikomu neřekneme, že jsme tu byli. Ale chtěl bych se o vás zmínit ve svých pamětech."
Ukolovy přísné rysy prolomil úsměv.
"To rovněž smíte," řekl, potřásaje Jemnému rukou. "Ale ne dříve než po mé smrti, ano? Nesnáším dotěrné pohledy."
"To je fér."
"A teď prosím… čím rychleji odjedete, tím dřív můžeme předstírat, že jsme vás nikdy neviděli."
Afrít předstoupil, v ruce měl kožich, který si Jemný hned oblékl Sahal mu až k holením a silně páchl po zvířeti, které se v něm zrodilo, ale uvítal ho.
"Matka posílá sbohem," řekl chlapec Jemnému. "Nepřijde se na vás podívat." Ztišil hlas do zahanbeného šepotu. "Moc pláče."
Jemný se pohnul směrem ke dveřím, ale do cesty se mu postavil Ukol. "Prosím, pane Zachariasi, nezdržujte se tu," řekl. "Buď odjedete hned teď a s naším požehnáním, nebo neodjedete vůbec."
"Myslí to vážně," podotklo Pie, drápaje se na svou doeki, a zvíře se ke svému jezdci usazujícímu se v sedle otočilo. "Musíme jet."
"To si ani nepromluvíme o cestě?"
"Ukol mi dal kompas a udal směr," řekl mystif. "Touhle cestou pojedeme," ukázal na úzký úvoz, který vedl do kopce, ven z vesnice.
Jemný zdráhavě vložil nohu do koženého třmenu doeki a vyšvihl se do sedla. Jediný Afrít se zmohl na rozloučení, riskuje tak Ukolův hněv za to že si stiskl ruku s Jemným.
"Jednou se setkáme v Patashoquě," prohlásil.
"Doufám, že ano," odpověděl Jemný.
Jakmile se rozloučili, odjížděli – a Jemný měl pocit, že jejich rozhovor byl přerušen v půli věty a už natrvalo zůstane nedokončený. Ale alespoň odjížděli z vesnice lépe vybaveni, než když přijeli.

"Co to mělo všechno znamenat?" zeptal se Jemný Pie, když byli na hřebenu nad Beatrix a úvoz se počal stáčet a utíkat pryč od poklidných, osvětlených ulic.
"Horami projíždí pluk Autarchova vojska a má namířeno do Patashoquy. Ukol se bál, že přítomnost cizinců ve vesnici dá vojákům záminku k plenění."
"Tak to je to, co jsem slyšel na kopci."
"Přesně tak."
"A viděl jsem někoho na dalším svahu. Skoro bych přísahal, že mě hledá. Ne, to není pravda. Ne mě, ale někoho. Proto jsem neodpovídal, když jsi mě hledal."
"Máš tušení, kdo to byl?"
Jemný zavrtěl hlavou. "Jen jsem cítil jeho upřený pohled. Pak jsem zahlédl na hřebenu postavu. Kdoví? Teď, když to říkám, to zní absurdně."
"Na těch zvucích, co jsi slyšel, nebylo nic absurdního. To nejlepší, co můžeme udělat, je vypadnout z tohohle kraje, jak nejrychleji to jen půjde."
"Souhlasím."

"Ukol tvrdil, že na severovýchod se táhne kraj, kde hranice Třetího zabíhá daleko do tohoto dominia – snad i tisíc kilometrů. Zkrátili bychom si tím dost cestu, kdybysme jeli tamtudy."
"To zní hezky."
"Ale znamená to zdolat Vysoký přechod."
"To zní špatně."
"Bude to rychlejší."
"Bude nás to stát život," odpověděl Jemný. "Chci vidět Yzordderrex, nechci zemřít umrznutím na Jokalaylau."
"To pojedeme radši tou zdlouhavou cestou?"
"Jsem pro."
"Prodlouží to putování o dva tři týdny."
"A naše životy o roky," opáčil Jemný.
"Jako kdybych nežilo už dost dlouho," postesklo si Pie.
"Vždycky jsem se držel přesvědčení," řekl Jemný, "že nikdy nežiješ příliš dlouho ani nemiluješ příliš mnoho žen."
5
Doeki byly poslušné a s jistotou našlapující ‚koně', schopné se vypořádat se stezkou (a mohla být i rozblácená nebo zaprášená a plná valounů), zdánlivě lhostejné k průrvám, od kterých jejich kopyta dělily někdy pouze centimetry, a jindy zas ke zpěněným vodám řítícím se vedle nich. To vše ve tmě – hodiny míjely a dlouho se zdálo, že rozbřesk se co nevidět vyšplhá nad hory, ale paví obloha zatím ukrývala svou nádheru v bezhvězdném přítmí.
"Je možné, že jsou tady nahoře noci delší než dole na silnici?" přemítal nahlas Jemný.
"Vypadá to tak," přikývlo Pie. "Můj žaludek mi říká, že slunce mělo být nahoře už před několika hodinami."
"Ty vždycky počítáš plynutí času podle svého žaludku?"
"Je spolehlivější než tvé vousy," opáčilo Pie.
"Z kterého směru vyjde světlo, až vyjde?" zeptal se Jemný, otáčeje se v sedle, aby mohl přeletět pohledem horizont. Když natahoval krk, že se ohlédne zpátky na cestu, kterou přijeli, přes rty mu uniklo polekané zamručení.
"Co je?" řekl mystif, přiměl své zvíře, aby zastavilo, a sledoval směr Jemného pohledu.
Nepotřeboval vysvětlení. Z kolébky v kopcích stoupal sloup černého dýmu jeho spodní oblak byl zbarvený plameny. Jemný v mžiku sklouzl ze sedla a už se drápal po čtyřech na skalní průčelí zvedající se zboku, aby měl lepší výhled a mohl přesněji lokalizovat zdroj ohně. Zdržel se
nahoře jen pár vteřin, načež se spustil po čtyřech zase dolů, zpocený a udýchaný.
"Musíme se vrátit," oznámil.
"Proč?"
"Beatrix hoří."
"Jak to můžeš na tu dálku poznat?" řeklo Pie.
"Vím to, ksakru! Beatrix hoří! Musíme jet zpátky." Vyhoupl se na svou doeki a začal ji na úzké pěšině obracet.
"Počkej," řeklo Pie. "Počkej, proboha!"
"Musíme jim pomoct," křikl Jemný, už u skalního průčelí. "Byli k nám hodní."
"Jen proto, že se nás chtěli zbavit!" odpovědělo Pie.
"Dobrá, teď se ale stalo to nejhorší a my musíme udělat, co je v našich silách."
"Býval jsi daleko racionálnější."
"Co tím myslíš: býval"? Nic o mně nevíš, tak mě nesuď. Jestli se mnou nepůjdeš, táhni k čertu!"
Doeki byla otočená o celých sto osmdesát stupňů a Jemný se jí zaryl patami do slabin, aby ji donutil přidat do kroku. Na pěšině se nacházela jen tři čtyři místa, kde se cesta dělila. Byl si jistý, že povede jejich kroky zpátky do Beatrix správně bez větších problémů. A jestli má pravdu a město tam vpředu hoří, sloup dýmu mu poslouží jako ponuré vodítko. Pie po nějakém čase vyrazilo v jeho stopách, přesně jak Jemný předvídal. Mystif byl šťastný, že ho nazval svým přítelem, ale kdesi v jeho duši to znamenalo otroctví.
Při jízdě nemluvili, což nebylo žádné překvapení – vzhledem k předcházející slovní výměně. Jen jedinkrát, to když překonali hřeben, který jim nabídl výhled na úpatí hor (údolí, v němž byla Beatrix usazena, zůstávalo stále skryté za horizontem, ale nesporně bylo právě ono zdrojem kouře), Pie'Oh'Pah zamumlalo: "Proč je to pokaždé oheň?" a Jemný si uvědomil, jak necitlivě se zachoval k Pie kvůli jeho neochotně se vrátit.
Spoušť, která ležela na cestě vpředu, byla dozvukem požáru, v němž zahynuly jeho adoptované rodiny. Zážitek, o kterém si v budoucnu už nikdy nepovídali.
"Mám odtud pokračovat bez tebe?" zeptal se.
Pie zavrtělo hlavou. "Spolu, nebo vůbec ne," řeklo.
Cesta se záhy stala schůdnější. Sklon byl táhlejší a stezka lépe udržovaná, ale také se rozjasnila obloha, když dlouho opožděné svítání konečně přišlo. A v okamžiku, kdy potom spatřili ostatky Beatrix, měli krásu pávího ocasu, kterou Jemný poprvé obdivoval na nebesích nad Patashoquou, přímo nad hlavami a jeho kouzelná atmosféra proměnila scénu dole v něco ještě mnohem chmurnějšího. Beatrix stále křečovitě dohořívala, ale oheň pohltil valnou většinu domů a altánků. Zastavil svou doeki a z této strategicky výhodné pozice místo ostřížím zrakem prozkoumal. Ani vidu a slechu po ničitelích Beatrix.
"Dál pěšky?" řekl Jemný.
"Asi ano."
Uvázali zvířata a postupovali k vesnici. Nářek k nim dolehl dřív, než se přiblížili k jejímu okraji, a vzlykání, vynořující se zároveň s tím z černého šera kouře, připomínalo Jemnému zvuky, které slyšel, když hlídkoval na kopci. Tušil, že zkáza kolem nich je svým způsobem následkem tohoto bezhlesého setkání. Přestože se ve tmě vyhnul očím pozorovatele, on

jeho přítomnost vytušil a to stačilo k tomu, aby seslal na Beatrix pohromu.
"Za to můžu já…" hlesl. "Bůh mi pomoz… můžu za to já."
Obrátil se k mystifovi, který stál uprostřed ulice s rysy zbavenými krve i výrazu.
"Zůstaň tady," požádal ho. "Jdu najít tu rodinu."
Pie nijak nezareagovalo, ale Jemný usoudil, že to, co řekl, pochopilo, a zamířil proto k domu Báječných. Nebyl to jen samotný oheň, jenž podlomil Beatrix. Některé z domů byly převráceny na střechu, ne spálené, křoví okolo nich bylo vymýcené. Po obětech jako by se ovšem země slehla a Jemný začal doufat, že Souosý Ukol přesvědčil vesničany, aby utekli
do hor, ještě než se násilníci zjevili v noci v Beatrix. Naděje byla zmařena, sotva došel k místu, kde stál dům Báječných. Proměnil se v sutiny stejně jako ostatní a kouř z jeho hořících prken až dosud ukrýval děs navršený za ním. Tady byli dobří lidé z Beatrix, naházení na krvácející kupu vyšší než jeho hlava. U hromady stkalo několik těch, co přežili, a teď hledali ve změti polámaných těl své milované, někteří se tiskli k údům, o nichž si mysleli, že je poznávají, jiní jednoduše klečeli v krvavé špíně a hořekovali.
Jemný chodil okolo kupy, hledal mezi truchlícími tvář, kterou by poznal. Chlapík, jehož viděl se při představení smát, držel v náručí svou ženu nebo sestru a její tělo bylo zrovna tak bez života jako ty loutky, které se mu tolik líbily. Nějaká žena se zas hrabala v hromadě a ječela něčí jméno. Přispěchal jí na pomoc, ale osopila se na něj, ať se drží stranou.
Když couvl, uviděl Afríta. Hoch ležel v hromadě, oči měl vytřeštěné, jeho ústa, která tak překypovala nadšením, byla rozbitá pažbou pušky či botou. V té chvíli si Jemný nepřál nic – ani navrácení života – tolik, jako dostat toho parchanta, co tohle udělal, do ruky. Cítil, jak mu v hrdle žhne smrtonosný dech, toužil být nemilosrdný.
Odvrátil se od hromady, pátral po nějakém terči, i kdyby to nebyl sám vrah. Po někom se zbraní nebo v uniformě; muži, kterého by mohl označit jako svého nepřítele. Nepamatoval si, že by ve svém životě cítil kdy něco podobného, ale nikdy předtím neměl v rukou takovou moc, jako má nyní – nebo spíš (pokud má věřit Pie), kterou měl odjakživa, aniž by o tom věděl – a ať byly tyhle hrůzy sebevíc palčivé, působily na jeho žal jako pomáda, poněvadž věděl, že v sobě nosí schopnost očisty; že jeho plíce, hrdlo a dlaně dokáží připravit viníka o život s nesmírnou lehkostí. Vzdálil se od pyramidy těl hodně daleko, hotov stát se popravčím při první příležitosti.
Ulice se vinula a on šel podle jejích zákrut, jenže jakmile zahnul zaroh, cesta byla zahrazena válečným strojem nájezdníků. Ustrnul v očekávání, že na něho obrátí své ocelové oči. Byl to dokonalý posel smrti – obrněný jako krab, jeho kola se ježila zakrvavenými kosami, otočná věž nesla náležitou výzbroj. Ale smrt si tentokrát vyhledala posla.
Z otočné věže stoupal kouř a řidič ležel tam, kde si ho oheň našel při pokusu vysoukat se z útrob stroje. Malé vítězství, ale alespoň jedno, které dokázalo, že stroje mají své slabiny. Přijde den a tahle zkušenost může znamenat rozdíl mezi nadějí a zoufalstvím. Obracel se ke stroji zády a vtom zaslechl své jméno a zpoza čadícího vozu se vynořil Ukol. Byl zbídačený, šaty měl zaprášené.
"Pozdě, Zachariasi," řekl. "Odjeli jste moc pozdě a teď se vracíte pozdě jakbysmet."
"Proč to udělali?"
"Autarcha nepotřebuje důvody."
"On byl tady?" vydechl Jemný. Představa, že yzordderrexský řezník se zastavil v Beatrix, rozbušila jeho srdce prudčeji. Ale Ukol řekl: "Kdo ví? Nikdo nikdy nespatřil jeho tvář. Třeba tu byl včera, počítal děti a nikdo si ho ani nevšiml."
"Nevíš, kde je matka Báječná?"
"Někde v té hromadě."
"Ježíši…"
"Z té by nebyl moc dobrý svědek. Na to byla příliš poblázněná žalem. Nechali naživu ty, co převyprávějí tu historii nejlépe. Zvěrstva potřebují svědky, Zachariasi. Lidi, kteří to roznesou."
"Oni to udělali jako varování?" řekl Jemný.
Ukol potřásl svou velikou hlavou. "Nevím, jak funguje jejich mozek," odvětil.
"Možná to budeme muset zjistit, abychom je mohli zastavit."
"Raději bych zemřel," prohlásil muž, "než pochopil hnus jako tenhle. Jestli na to máš žaludek, jdi do Yzordderrexu. Tam se ti dostane ponaučení."
"Chci pomoct," řekl Jemný. "Přece se dá něco dělat."
"Můžeš nás nechat našemu zármutku."
Pokud vůbec existovalo horší zatracení, Jemný o něm nevěděl. Pátral po nějakém slově útěchy, nebo omluvy, ale tváří v tvář takové zkáze se dalo jen mlčet. Sklopil hlavu, ponechal Ukola s břemenem svědectví a vrátil se ulicí kolem hromady mrtvol až k místu, kde stálo Pie'oh'pah. Mystif se nehnul ani o píď a ačkoli Jemný došel přímo před něho a potichu mu oznámil, že by měli jít, trvalo delší dobu, než se mu podíval do očí.
"Neměli jsme se vracet," poznamenalo Pie.
"S každým promarněným dnem se to stane znovu…"
"Myslíš si, že to můžeš zastavit?" zeptalo se s náznakem sarkasmu.
"Nepůjdeme po té dlouhé trase oklikou, půjdeme přímo přes hory. Ušetříme tři týdny."
"Jo, myslíš si to, viď?" povzdychlo si Pie. "Myslíš si, že tohle můžeš zastavit."
"Neumřeme," řekl konejšivě Jemný a objal Pie'oh'pah. "Já to nedopustím. Přišel jsem, abych pochopil, a taky pochopím."
"Kolik toho ještě můžeš vydržet?"
"Tolik, kolik budu muset."
"Jednou ti to připomenu."
"Budu si to pamatovat," souhlasil Jemný. "Po tomhle si budu pamatovat všechno."

KAPITOLA DVACÁTÁ PRVNÍ

1

Ústup na Godolphinově Pozemku byl postaven ve věku letohrádků kdy se nejstarší synové bohatých a vlivných (nemaje na rozptýlení žádných válek) bavili utrácením příjmů celých generací na stavbách, jejichž jedinou funkcí bylo lichotit jejich egu. Většina z těchto šíleností, navržených bez ohledu na základní architektonické zásady, se obrátila v prach dřív než jejich stavitelé. Ovšem z několika se (i přes jejich zanedbaný stav) staly objekty hodné povšimnutí, buď proto, že s nimi byl spjatý někdo, kdo žil nebo zemřel jako všeobecně známá osoba, nebo proto, že byly v minulosti dějištěm nějakého dramatu. Ústup spadal do obou těchto kategorií. Jeho architekt, Geofrey Light, zemřel za šest měsíců po jeho dokončení, zadušený býčím pyjem v pustině ve West Ridingu. Groteskní smrt, jež vzbudila určitou pozornost. Stejně jako to, že odešel do ústraní a z očí veřejnosti Lightův mecenáš, lord Joshua Godolphin, jehož duševní choroba byla námětem hovorů u dvora a v kavárnách ještě řadu let potě. Na vrcholu své životní dráhy přitahoval drby hlavně proto, že se zdržoval ve společnosti mágů. Na jeho Pozemku trávili čas Cagliostro, hrabě de Saint-Germain a také Casanova (prý to rozhodně nebyl žádný průměrný iluzionista), a kromě nich i hlouček méně známých odborníků.

Jeho lordstvo nedělalo se svými okultními výzkumy žádné tajnosti, ačkoli práce, kterou se skutečně zabýval, se nikdy do klevet nedostala. Všichni soudili, že si společnost těchto šarlatánů vydržuje pro své pobavení. Ať měl důvody jaké chtěl, díky tomu, že odešel do ústraní tak náhle, upoutala daleko větší pozornost jeho poslední libůstka – a tou byl letohrádek, který pro něho vystavěl Light. Rok po architektově smrti zadušením se vynořil deník, údajně náležící jemu, a ten obsahoval popis stavby Ústupu. Ať už byl pravdivý či ne, čtení to bylo podivné. Základy byly položeny, jak se v něm psalo, za svitu hvězd, když byly dle výpočtů v obzvlášť příznivé konstelaci; zedníci, kteří byli naverbováni v různých městech, složili nesmírně krutý slib. Kameny samotné – každý zvlášť –vysvěceny směsí mléka a kadidla a potřikráte byl vpuštěn beránek, aby se proběhl ještě nedokončenou stavbou, a na místě, kde uložil svou nevinnou hlavu, postavili oltář s křtitelnicí.

Samozřejmě byly tyto podrobnosti opakováním brzy překrouceny a budově se přiřkly satanské účely. Najednou to byla krev nemluvněte, která se použila k pospojování kamenů, a hrob vzteklého psa, který označil místo pro oltář. Lord Godolphin, uzavřený za vysokými zdmi své svatyně, stěží vůbec věděl o tom, že podobné šeptandy kolují, dokud (dvě jara po jeho odchodu do ústraní) obyvatelé Yoke – vesnice nejblíže Pozemku – z potřeby najít nějakého obětního beránka, na něhož by svalili vinu za mizernou úrodu, a rozohněni pasáží z Ezechiela vyslovenou z kazatelny kostela využili nedělního odpoledne k válečnému tažení na ďáblovo dílo a přelezli brány Pozemku, aby srovnali Ústup se zemí. Neobjevili žádné důkazy o slibovaném rouhačství. Žádné převrácené kříže, žádný oltář poskvrněný panenskou krví. Ale když už překročili domovní práh, z čiré frustrace napáchali škod, kolik jen mohli, a nakonec založili na balíku sena uprostřed krásné mozaiky požár. Plameny dokázaly jediné, totiž že olízly svými jazyky stavbu dočerna a teprve od onoho odpoledne si Ústup zasloužil svou přezdívku: Černá kaple, nebo také Godolphinův hřích.

2

Kdyby Jude tušila alespoň něco o minulosti Yoku, docela dobře se ve vesnici mohla porozhlédnout po jejích dozvucích, když už jí projížděla, Musela by se dívat pozorně, ale byly tu. Těžko se v jejím ohraničeném prostoru našel dům, který by neměl nade dveřmi vytesán do kamene kříž nebo před prahem zapuštěnou koňskou podkovu. Kdyby měla čas zdržet se na farnosti, objevila by na náhrobcích naléhavé prosby k dobrotivému Pánu, aby ochránil žijící před ďáblem, dokonce i ve chvílích kdy vine mrtvé tělo ke své hrudi, na desce vedle brány pak oznámení o tom, že téma kázání na příští neděli bude ‚Beránek v našem životě vše jakoby ve snaze vymýtit jakoukoli přetrvávající myšlenku na pekelného kozla.

Jenže ona si nevšimla ničeho. Silnice a muž po jejím boku – občas prohodila slova útěchy i ke psovi na zadním sedadle – pohlcovali veškerou její pozornost. Za nápad dovézt Estabrooka sem vděčila záblesku náhlé inspirace, ale za vším vězela železná logika. Pro něho to znamenalo volnost na celý den, když si ho vyzvedla ze zapšklého ovzduší na klinice a vzala ho na osvěžující lednový vzduch. Upínala se k naději, že venku na svobodě bude snad hovořit o své rodině volněji, a zvláště pak o svém bratru Oscarovi. Existuje snad lepší místo pro nevinné dotazování na rodinu Godolphinových a jejich minulost než na půdě domu, který postavili Charlieho předci?

Pozemek ležel půl kilometru za vesnicí po soukromé cestě, jež vedla k brance, obležené i v tomto vyprahlém ročním období zelenou armádou keřů a popínavých rostlin. Brány samotné byly již dávno stržené a nahradila je méně elegantní ochrana před nevítanými narušiteli: prkna a zvlněný plech pokrytý ostnatým drátem. Bouřky na začátku prosince ale větší část téhle barikády pobořily a hned jak zaparkovala auto a oba se přiblížili k vjezdu – Kůže vystřelil vpřed a radostně poštěkával –, bylo jasné, že pokud nemají nic proti ostružiní a kopřivám, přístup by mohl být velice snadný.

"Je na to smutný pohled," podotkla. "Muselo to být nádherné."

"Za mých časů ne," řekl Estabrook.

"Mám prosekat cestu?" navrhla a hned se chopila spadlé větve a odlámala z ní větvičky.

"Ne, nech to na mně," odpověděl, vzal si od ní prut a vysekával před nimi pěšinku, šlehaje nelítostně do kopřiv.

Jude ho následovala v zelené brázdě a zmocňovalo se jí určité veselí, jak se probíjeli blíž a blíž prahu mezi sloupky branky, pocit, který přisuzovala pohledu na Estabrooka tak náruživě zabraného do jejich dobrodružství. Byl to naprosto odlišný muž – ve srovnání s prázdnou slupkou, kterou viděla před dvěma týdny. Když prolézala zbytky spadaných fošen, podal jí ruku a jako milenci, kteří hledají plácek pro své dostaveníčko, se společně provlékli rozbitou ohradou přímo na pozemek za ní. Očekávala otevřený výhled: cestu pro vůz, která by dovedla oči až k samotnému domu. Pravda, kdysi dávno by se snad právě takovým obrazem mohla pokochat. Ale po dvou stech let bláznivin předků, špatného hospodaření a zanedbávání přešla vláda z rukou symetrie do rukou chaosu a park zarostl hustou travou. To, co kdysi bývalo umně rozmístěnými keři, zasazenými pro koketování ve stínu, se rozrostlo a proměnilo v houští. Trávníky kdysi zarovnané do dokonalosti, byly nyní divočinou. Někteří příslušníci anglické venkovské šlechty

po zjištění, že nemůžou své rodinné panské sídlo ani vystát, udělali ze svých pozemků safari parky, dováželi zvěř ze ztracených kolonií říše, aby se mohla toulat místy, kde se za starých dobrých časů pásli jeleni. Pro Judiny oči byl výsledek takových pokusů vždy plný falešného patosu. Parky byly příliš opečovávané, duby a platany nevhodným pozadím pro lvy a paviány. Ale tady, napadlo ji, bylo možné si představit divoké zvíře. Vypadalo to jako kus cizí krajiny uprostřed Anglie.
K domu šli dlouho, Estabrook se od počátku ujal vedení, Kůže posloužil jako zvěd. Jaké představy se odehrávají v Charlieho mysli, přemítala Jude, že ho ženou kupředu s takovou vervou? Snad minulost; návštěvy tohoto místa v dětských letech? Anebo zabloudil ještě dál, do dnů největší slávy Yoku, kdy cesta, po níž kráčeli, byla úhledně uhrabaným štěrkem a dům před nimi místem sedánek zámožných a vlivných?
"Chodil jsi sem často, když jsi byl malý?" zeptala se ho, když se tak brouzdali trávou.
Ohlédl se na ni překvapeně, jako by zapomněl, že je tu s ním.
"Moc často ne," řekl. "Ale líbilo se mi tu. Bylo to jako dětské hřiště. Později jsem pomýšlel na to, že bych ho prodal, ale Oscar by mi to nikdy nedovolil. Měl své důvody, pochopitelně…"
"Jaké?" zeptala se ho jemně.
"Upřímně řečeno, jsem rád, že jsme to nechali zpustnout. Takhle je to hezčí."
Pochodoval dál, máchal větví jako mačetou. Čím byli blíž domu, tím víc Jude zjišťovala, v jakém je žalostném stavu. Okna vytlučená, ze střechy zbývalo pouze dřevěné mřížoví, dveře se v pantech pohupovaly jako opilci. To vše je smutné u každého domu, ale skoro tragédie u budovy, jež byla kdysi tak překrásná. Sluneční svit zesílil, když se rozehnaly mraky, a než stanuli na verandě, skrz mřížoví nad jejich hlavami (jeho geometrie se perfektně hodila ke scéně pod ním) už pěkně pražilo slunce. Schodiště, ač rozdrolené, se stále zakřiveně zdvíhalo do mezipatra kterému dříve vévodilo okno spíše se hodící do nějakého chrámu. To bylo nyní rozbité stromem vyvráceným před mnoha zimami; jeho zvadlé konce ležely na místě, kde se lord s paní vždy pozastavili, než sestoupili ze schodů, aby uvítali hosty. Obložení stěny ve vstupní hale a chodbách vedoucích dál do hloubi domu bylo ještě nenarušena a parkety pod jejich nohama pevné. I navzdory poškozené střeše se stavba nezdála být zničená. Byla postavena tak, aby sloužila Godolphinovým po věky, úrodnost půdy i plodnost mužů měly uchovávat jméno rodu, dokud slunce nezajde. Lidské tělo to pokazilo, jak taky jinak.
Estabrook s Kůží odkráčeli do jídelny, která si nezadala s prostornou restaurací. Jude šla kousek za nimi, ale zjistila, že je přitahována zpět ke schodišti. Jediné, co věděla o období, v němž tento dům vzkvétat, posbírala z filmů a televize, avšak její fantazie se chopila výzvy s překvapivou horlivostí, malujíc obrazy v mysli tak intenzivně, až v podstatě nahradily skličující pravdu. Když šplhala do schodů, kochala se (tak trochu provinile) sny o aristokracii, viděla halu pod sebou osvětlenou jasem svic, když scházela dolů, nahoře v patře slyšela smích a šustot hedvábí, to jak se její sukně třely o koberec. Kdosi na ni zavolal ode dveří, ona se otočila a očekávala, že uvidí Estabrooka, ale volající patřil jen do její fantazie a jméno také. Nikdo jí nikdy neříkal Rumová Pralinko.
Mírně zneklidněla a vydala se hledat Estabrooka, aby se vrátila do reality, a taky proto, aby byla v jeho společnosti. Našla ho v pokoji, kde jistě býval taneční sál, jehož jednu stěnu tvořila řada oken sahajících až ke stropu a nabízejících výhled na terasy a geometrickou síť zahrad až k rozpadlé besídce. Stoupla si po jeho boku a zavěsila se do něho. Jejich dech se spojil do společného oblaku pozlaceného sluncem skrz naprasklé sklo.
"Muselo to být hrozně krásné," vzdychla.
"Určitě ano." Silně popotáhl. "Ale to je navždy pryč."
"Dalo by se to opravit."
"Za balík peněz."
"Ty přece jsi v balíku."
"Tak moc zas ne."
"Co Oscar?"
"Ne. Tohle je moje. On si může přicházet a odcházet, ale je to moje. To bylo součástí dohody."
"Jaké dohody?" neodolala. Neodpověděl. Pobídla ho znovu. "Pověz mi to," řekla. "Svěř se."
Zhluboka se nadechl. "Jsem starší než Oscar a rodinná tradice, která se táhne zpátky do dob, kdy tenhle dům stál ještě celý, říká, že nejstarší syn, nebo dcera, pokud nejsou žádní synové, se stane členem spolku zvaného Tabula Rasa."
"Nikdy jsem o něm neslyšela."
"Přesně tak chtěli, aby to zůstalo, to vím bezpečně. Nic z toho bych ti neměl říkat, ale co, kruci. Už je mi to jedno. Je to všechno stará historie. Totiž… měl jsem se přidat k Tabule Rase, ale papínek mě přeskočil v Oscarův prospěch."
"Proč?"
Charlie se malinko pousmál. "Věř tomu, nebo ne, mysleli si, že nejsem stálý. Já? Umíš si to představit? Báli se, že bych byl indiskrétní." Pousmání se změnilo v smích. "Dobrá, ať se třeba všichni potentují. Budu indiskrétní."
"Co tenhle spolek dělá?"
"Byl založen, aby zabránil… počkej, ať si vybavím ta slova přesně… aby zabránil poskvrnění anglické půdy. Joshua miloval Anglii."
"Joshua?"
"Godolphin, který postavil tenhle dům."
"Jaké poskvrnění měl na mysli?"
"Kdo ví? Katolíky? Francouze? Byl to blázen a většina jeho přátel jakbysmet. Tajné spolky byly tenkrát v módě…"
"A pořád to funguje?"
"Řekl bych, že ano. Nemluvím s Oscarem často a když ano, o Tabule Rase se nebavíme. Je to podivín. Vlastně je desetkrát větší blázen než

já. Jen to lépe skrývá."
"Skrýval jsi to velmi dobře, Charlie," připomenula mu.
"O to jsem byl větší blázen. Měl jsem to nechat jít všechno ven. Třeba bych si tě udržel." Položil jí ruku na tvář. "Byl jsem hloupý, Judith Nemůžu věřit svému štěstí, žes mi odpustila."
Cítila se provinile, že ho tak zpracovala a on je teď tolik dojatý. Ale alespoň to přineslo ovoce. Dobrala se ke dvěma střípkům hádanky: Tabula Rasa a její raison d'etre.
"Věříš na kouzla?" zeptala se ho.
"Chceš toho starého Charlieho, nebo nového?"
"Nového. Toho blázna."
"Potom ano, myslím, že ano. Když mi Oscar nosíval své drobné dárky, říkal mi: nech si kousek toho zázraku. Většinu z nich jsem vyhodil, kromě těch zlomků a kousků, co jsi našla. Nechtěl jsem vědět, kde je vzal…"
"Ty ses ho nikdy nezeptal?" podivila se.
"Nakonec ano. Jednu noc, když jsi byla pryč a já byl opilý, se stavil s tou knihou, kterou jsi našla v sejfu, a já se ho hned zeptal, kde tu sviňárnu vzal. Nebyl jsem připravený uvěřit tomu, co mi řekl. Víš, proč teď už jsem?"
"Ne. Proč?"
"To tělo v Heathu. Říkal jsem ti o něm, nebo snad ne? Pozoroval jsem je, jak to v tom blátě a dešti tři dny kolem dokola překopávají a pořád jsem přemýšlel: to je přeci podělaný život. Není cesty ven, leda nohama napřed. Byl jsem s to podřezat si žíly a třeba bych to i udělal, ale pak jsi se objevila ty a já si vzpomněl na to, co jsem k tobě cítil, když jsem tě uviděl poprvé. Vzpomněl jsem si na ten pocit, jako by se dělo něco mimořádného, jako bych se znovu dostával k něčemu, co jsem dávno ztratil. A myslel jsem si: jestli uvěřím v jeden zázrak, potom koneckonců můžu věřit všem. I Oscarovi. I jeho řečem o imagice a imagických dominiích a tamních lidech a městech. Zkrátka jsem si myslel: proč se… jich nechopit dřív, než promeškám příležitost? Dřív než ze mě bude tělo
válející se venku v dešti."
"Ty v dešti nezemřeš."
"Je mi jedno, kde umřu, Jude, záleží mi na tom, kde žiju, a chci žít nějakou nadějí. Chci žít s tebou."
"Charlie…" pronesla tiše, "o tom bysme teď neměli mluvit."
"Pročpak ne? Kdy bude příhodnější chvíle? Vím, že jsi mě sem dotáhla protože máš své vlastní otázky, na které chceš slyšet odpověď, a nemám ti to za zlé. Kdybych toho zabijáka viděl, jak na mě jde, ptal bych se taky. Ale přemýšlej o tom, Judy, prosím tě jen o tohle. Přemýšlej o tom, jestli ten nový Charlie nestojí za špetku tvého času. Uděláš to?"
"Udělám."
"Děkuji," řekl, uchopil ruku, kterou zaklesla do jeho paže, a políbil ji na prsty.
"Slyšela jsi právě většinu z Oscarových tajemství," pokračoval. "Takže je můžeš vědět i všechna. Vidíš ten lesík tam u zdi? To je jeho malé nádraží, kde nastupuje do vlaku, který ho odveze kamkoli," "Ráda bych ho viděla."
"Projdeme se k němu, madam?" řekl. "Kam běžel ten pes?" Zapískal a Kůže se skotačivě přihnal, zvedaje kolem sebe zlatavý prach. "Skvělé. Půjdeme se tedy projít."
3
Odpoledne bylo tak jasné, že si snadno dokázala představit, v jaké požehnání se tohle místo promění (i ve svém současném zchátralém stavu) s příchodem jara či horkého léta, s pampeliškovým chmýřím a zpěvem ptáků v povětří, s večery dlouhými a hojivými. Přestože toužila spatřit místo, které Estabrook popsal jako Oscarovo nádraží, nepobízela ho ke spěchu. Šli zvolna, jak to navrhl Charlie, dopřávali si moře času, aby se mohli obdivně otáčet zpátky k domu. Z této strany vyhlížel ještě mnohem velkolepěji díky terasám, jež stoupaly k linii oken tanečního sálu. I když les před nimi nebyl veliký, podrost a hustota stromů jim v pohledu na cíl bránily do chvíle, než došli pod přístřešek a našlapovali po zvlhlé hnilobě spadaného listí z minulého září. Teprve potom jí došlo, co to je vlastně za budovu. Viděla ji nesčetněkrát předtím –nákres z nadhledu pověšený před sejfem.
"Ústup," řekla.
"Poznáváš ho?"
"Samozřejmě."
Ptáci jim zpívali ve větvích nad hlavami, popleteni teplem, ladili hlásky k dvoření. Když se podívala nahoru, zdálo se jí, že větve vytvořily nad Ústupem propletenou klenbu, jakoby kopii jeho kopule. Prostor mezi, klenbou a zpěvem vzbuzoval téměř pocit posvátnosti.
"Oscar tomu říká Černá kaple," poznamenal Charlie. "Proč, na to se mě neptej."
Neměla okna a z této strany ani žádné dveře. Museli ji obejít o několik metrů dál, než se před nimi vynořil vchod. Kůže funěl u schodů, ale když Charlie dveře otevřel, pes odmítl jít dovnitř.
"Zbabělce," prohodil Charlie a přešel přes práh před Jude. "Je to docela bezpečné."
Pocit nadpřirozena, který na ni dolehl venku, byl uvnitř mnohem silnější, ale přes všechno, co zažila od okamžiku, kdy si Pie'oh'pah přišel pro její život, byla na záhady špatně připravena. Její modernost jí to ztěžovala. Přála si, kdyby tak v sobě měla nějaké zapomenuté já, které by vyštrachala ze své minulosti, to by bylo lépe vybavené. Charlie byl naštěstí ze stejné krve, i když se zřekl jména. Drozdi na stromech se naprosto podobali drozdům, kteří zde zpívali po celou tu dobu, kdy je tyhle větve byly sto unést. Ale ona nikde nezakotvila, nikomu se nepodobala; ani ženě, kterou byla před šesti týdny.
"Nemusíš být nervózní," řekl Charlie a posunkem ji přivolal dovnitř.
Mluvil na prostředí jako tohle příliš hlasitě, zvuk jeho hlasu opisoval široké kruhy a vracel se k němu mnohonásobně zesílený. Nezdálo se, že by si toho všiml. Možná právě obeznámenost s místem zavinila jeho lhostejnost, ale spíš by řekla, že ne. Navzdory jeho řečem o přijetí zázračného Charlieho zůstával nadále pragmatikem, ustrnul v konkrétnu. Ať

tu pohybovaly jakékoli síly, a Jude je silně vnímala, on byl k jejich přítomnosti hluchý.
Když se blížili k Ústupu, myslela si, že je bez oken, ale mýlila se. Na rozhraní zdi a kopule se táhl prstenec oken (jako svatozář připevněná k hlavě Kaple). Třebaže byla malá, vpouštěla dovnitř poměrně dost světla, které dopadalo na podlahu a odráželo se do středu prostoru, kde se luminiscence nad mozaikou sbíhala. Pokud je tohle doopravdy místo odjezdu, pak nástupištěm bude ono esoterické kolo.
"Nic zvláštního, viď?" odtušil Charlie.
Užuž chtěla nesouhlasit, hledajíc způsob, jak vyjádřit své pocity, když Kůže začal zvenku štěkat. Tohle nebylo vzrušené poštěkávání, jakým cestou oznamoval každé nově označkované místo, ale ostražitý štěkot. Rozběhla se ke dveřím, jenže moc, kterou nad ní Kaple měla, její reakci zpomalila a Charlie zmizel do zahrady dříve, než ona doběhla k prvnímu schodu, a okřikoval psa, aby zmlknul. Přestal štěkat hned.
"Charlie?" řekla.
Nedočkala se odpovědi. Jakmile pes ztichnul, zaslechla ještě větší ticho. Ptáci přestali zpívat.
Znovu zavolala: "Charlie?" a na to kdosi vkročil do dveří. Charlie to nebyl; tenhle muž, zarostlý vousem a otylý, byl cizinec. Ale její organismus zareagoval při pohledu na něho otřesem z poznám, jako by to byl nějaký dávno ztracený přítel. Byla by si o sobě myslela, že je šílená, nebýt toho, že tenhle její pocit se odrážel i na jeho obličeji. Podíval se na ni přimhouřenýma očima a otočil hlavu mírně ke straně.
"Vy jste Judith?"
"Ano. Kdo jste vy?"
"Oscar Godolphin."
Přestala dýchat slabě a dala prostor hlubším nádechům.
"Och… díky bohu," řekla. "Vyděsil jste mě. Myslela jsem si… Nevím, co jsem si myslela. Útočil na vás ten pes?"
"Na psa zapomeňte," odpověděl a vešel do Kaple. "Nepotkali jsme se už někdy?"
"Pochybuju," odpověděla. "Kde je Charlie? Je v pořádku?"
Godolphin se k ní bez ustání přibližoval, pevným krokem. "To věci komplikuje," řekl.
"Copak?"
"Co? Že té znám. Ze jsi taková, jaká jsi. To věci zamotává."
"Nechápu proč," řekla. "Chtěla jsem se s vámi setkat a poprosila jsem několikrát Charlieho, aby mě s vámi seznámil, ale vždycky se tvářil vyhýbavě…" Nepřestávala povídat, jednak aby se bránila před jeho pochvalami, ale také kvůli hovoru samému. Měla za to, že když umlkne, úplně se zapomene; stane se jeho věcí. "…Moc mě těší, že si konečně můžeme promluvit." Stál už hodně blízko, nyní se jí mohl dotknout. Napřáhla ruku. "Opravdu mě těší," řekla.
Venku začal pes štěkat znovu a tentokrát po rámusu následoval výkřik.
"Páni, on někoho kousnul," lekla se Jude a hnala se ke dveřím.
Oscar ji popadl za paži a ten dotek, jemný, ovšem majetnický, ji zarazil. Otočila se zpátky k němu a všechny ty směšné fráze z romantické literatury se staly náhle skutečnými a byly smrtelně vážné. Srdce jí bušilo až v krku; tváře jí planuly; země pod nohama jí připadala vratká. Nenacházela v tom žádné potěšení, pouze odpornou bezmoc, proti níž se nedokázala nijak bránit. Jedinou její útěchou – a i tak malou – byla skutečnost, že její partner se v tomto tanci vášně zdál být vyvedený z míry jejich vzájemným poutem stejně jako ona.
Psí vytí najednou ustalo a ona zaslechla Charlieho, jak křičí její jméno. Oscarův pohled se stočil ke dveřím, její oči šly spolu s ním a spatřily na prahu Estabrooka ozbrojeného dřevěným klackem a udýchaného. Za jeho zády bylo cosi ošklivého: zpola ohořelá bytost s rozdrcenou tváří (Charlieho dílo, jak viděla; na jeho klacku zbyly cáry zčernalého masa), která před sebe slepě šátrala.
Vykřikla při té podívané a on udělal úkrok stranou, když se to stvoření prudce naklonilo dopředu. Na schodu ztratilo rovnováhu a upadlo. Jedna jeho ruka s prsty sežehnutými až na kost se sápala po knoflíku dveří, ale Charlie sklonil svou zbraň k jeho poraněné hlavě. Odlétly střepiny lebky; stříbrná krev předhonila jeho hlavu na schodech, ruka minula cíl a stvoření sebou praštilo na práh.
Slyšela, jak Oscar potichu zaskučel.
"Ty kreténe!" zařval Charlie. Lapal po dechu a potil se, ale v očích
se mu usadilo cílevědomé světlo, jaké předtím u něho nevídala. "Nech ji být," řekl hrozivě.
Cítila, jak se Oscarovo sevření kolem její paže uvolňuje, a bylo jí to líto. To, co cítila k Charliemu, byla pouhá předzvěst jejího nynějšího dojmu; jako by ho milovala na památku muže, kterého nikdy nepotkala. A teď, když se to stalo, teď, když slyšela ten pravý hlas a jeho ozvěnu, vypadal Estabrook jako ubohá náhražka, i přes všechno své pozdní hrdinství.
Odkud se tyto city braly, netušila, ale měly sílu instinktu a ona neměla v úmyslu se mu bránit. Zírala na Oscara. Nebyl to nijak zvlášť přitažlivý muž. Měl nadváhu, byl nafintěný a bezpochyby neomalený. Rozhodně ne typ, který by vyhledávala, kdyby měla na vybranou. Ale z nějakého důvodu, který prozatím nechápala, tuto volbu zamítla. Jakési nutkání, hlubší nežli vědomá touha, uchvátilo její vůli. Obavy, které si o Charlieho bezpečnost dělala (a také, pravda, o svou) byly náhle vzdálené, téměř abstraktní.
"Vůbec si ho nevšímej," řekl Charlie. "Neublíží ti."
Podívala se letmo na něho. Vypadal vedle svého bratra jako slupka sužovaná tiky a třasem. Jak ho mohla milovat?
"Pojď sem," pokynul jí rozkazovačně.
Nehnula se, dokud Oscar neřekl: "Jdi."
Spíš z poslušnosti k jeho příkazu než z vlastní vůle vyšla ven k Charliemu.
Zároveň s tím se rozprostřel na prahu další stín. U dveří se objevil upjatě oblečený mladík s vlasy přebarvenými na blond, linie jeho tváře byly dokonalé až k samé hranici banálnosti.

"Drž se stranou, Dowde…" sykl Oscar. "Tohle bude jenom mezi Charliem a mnou."
Dowd se podíval dolů na tělo na schodech, pak zpátky na Oscara, a vysoukal dvě varovná slova: "Je nebezpečný."
"Já vím, že je," odvětil Oscar. "Judith, nešla bys s Dowdem ven?"
"Nechoď k tomu hajzlovi," ozval se Charlie. "Zabil Kůži. A venku je ještě jedna z těch potvor."
"Říká se jim nicotáři, Charlesi," podotkl Oscar. "A nezkřiví na její hlavě jediný vlásek. Judith. Podívej se na mne." Otočila se k němu. "Nejste v nebezpečí. Rozumíte? Nikdo vám neublíží."
Rozuměla a věřila mu. Aniž by se znovu podívala na Charlieho, šla k východu. Vrah psa uhnul na stranu, podávaje jí ruku, že jí pomůže přes mrtvolu nicotáře, ale překročila ji bez povšimnutí a vyšla ven na slunce se zahanbující lehkostí v srdci i v kroku. Dowd záhy následoval jejího příkladu a ona se mezitím vzdálila na kus od Kaple. Cítila jeho upřený pohled.
"Judith…" oslovil ji, jakoby otřesen.
"To jsem já," odvětila s pocitem, že přihlásit se ke své identitě bylo jaksi závažné.
Na zemi kousek od nich uviděla sedět na bobku druhého nicotáře Z dlouhé chvíle studoval tělo Kůže, přebíhal prsty po psích slabinách. Odvrátila se, roztrpčená zvláštní morbidní radostí, kterou pocítila.
Ona a Dowd spolu došli ke kraji lesa, kde se jim naskytl ničím neomezený pohled na oblohu. Slunce zapadalo a tím klesáním se barvilo a propůjčilo nový jas scenérii parku, terasám a domu.
"Mám pocit, jako bych tu už někdy byla," řekla.
Ta myšlenka podivně uklidňovala. Podobně jako city, které chovala k Oscarovi, vyplula na povrch z místa odněkud uvnitř, na něž si nepamatovala, a určit její zdroj nebylo momentálně tolik důležité jako přijmout její přítomnost. To udělala ráda. Strávila takovou spoustu času ze svého nedávno minulého života v kleštích událostí, které ležely mimo její vládu nad věcmi, že teď bylo radostí dotýkat se zdroje pocitu, jenž byl tak hluboký a tak instinktivní, že nepotřebovala rozebírat jeho úmysly. Patřil k ní a tudíž byl dobrý. Zítra, nebo o den později, bude třeba jeho význam dopodrobna zpytovat.
"Pamatujete se na něco konkrétního o tomhle místě?" zeptal se jí Dowd.
Nad tím dumala chvilku, potom prohlásila: "Ne. Je to jen pocit… náležitosti."
"Potom je možná lepší, že si nepamatujete," přišla odpověď. "Znáte paměť. Může být velice ošidná."
Tenhle muž se jí nelíbil, ale jeho poznámka měla svou cenu. Stěží si dokázala zapamatovat deset let svého vlastního trvání; vracet se zpátky dokonce ještě dál by bylo nemožné. Pokud se vzpomínky dostaví, až se čas naplní, potom je uvítá. Ale zatím má přetékající hrneček pocitů a třeba jsou díky svému tajemství o to přitažlivější.
Z Kaple se ozvaly zvýšené hlasy, ovšem ozvěna uvnitř a vzdálenost znemožnila porozumění.
"Menší bratrská rozmíška," poznamenal Dowd. "Jaké to je, být ženou o kterou se perou?" "Neperou se," odvětila.
"Zdá se, že tenhle pocit nesdílí," oponoval.
Z hlasů byl nyní křik, pak se náhle ztišil. Jeden z nich nepřestával mluvit – Oscar, napadlo ji – přerušován výlevy druhého. Handrkovali se o ni, přihazovali další a další nabídky? Začínala mít dojem, že by měla zasáhnout. Jít zpátky do Kaple a jednoduše prokázat svou loajálnost, jakkoli byla iracionální. Lépe říci pravdu hned teď, než nechat Charlieho kupčit se svými věcmi a movitostmi, aby nakonec zjistil, že mu odměna nepatří. Obrátila se a vydala se ke Kapli.
"Co chcete dělat?" řekl Dowd.
"Musím si s nimi promluvit."
"Pan Godolphin vám říkal, že…"
"Slyšela jsem ho. Musím si s nimi promluvit."
Napravo od sebe viděla, jak se nicotář zvedl ze svého posedu, očima však nevisel na ní, ale na dveřích. Začenichal ve vzduchu, potom vydal hvizd tklivý jako kvílení a klátivou, skoro zvířecí chůzí vyrazil k budově. U dveří byl dřív než Jude a jak spěchal dostat se dovnitř, šlápl na svého mrtvého druha. Když se přiblížila na vzdálenost několika metrů od vchodu, zachytila i ona vůni, jež ho tak rozkňučela. Vánek – na tohle roční období příliš teplý a mající v sobě pachy pro tento svět moc podivné –jí vyšel z Kaple v ústrety a ke svému zděšení si uvědomila, že se historie opakuje. Vevnitř se nastupovalo do vlaku mezi dominii a vítr, který ucítila, vál podél tratě z konečné stanice.
"0scare!" zakřičela a klopýtla o tělo, když vtrhla dovnitř.
Cestující již byli odesláni. Zahlédla, jak mizejí z pohledu stejným způsobem jako Jemný s Pie'oh'pah, až na to, že se do jejich přechodu tlačil nicotář, zoufale se snažící odjet s nimi. Možná by udělala totéž, ale jeho omyl byl zjevný. Byl sice polapen ve víru, ale příliš pozdě, než aby byl přemístěn tam, kam mizeli cestující, jeho hvizd se změnil v jekot a zároveň byl roztrháván. Jeho paže a hlava, vražená do centra síly, která značila místo odjezdu, se začaly obracet naruby. Jeho trup, silou zasažený, se křečovitě stáhl a nohy zahrabaly po mozaice ve snaze nabýt rovnováhy a vymanit se. Pozdě. Viděla jeho hlavu a trup bez roušky viděla, jak se kůže na jeho paži stahuje a je vtažena dovnitř.
Síla, která ho uvěznila, zase rychle polevila. Ale neměl moc štěstí. Rukama zatím pořád lnul k tomuto světu, ještě se asi podíval na to, jak se mu oči odtrhly od hlavy a on padl k zemi, na modročernou tekutinu ze svých vnitřností rozlévající se přes celou mozaiku. I potom jeho tělo, vyvrhnuté a slepé, odmítalo skonat. Tlouklo sebou ve spirále jako oběť epileptického záchvatu.
Dowd prošel kolem ní, přiblížil se se k přechodu obezřetně, ze strachu, že vír zanechal ještě nějaké dozvuky, ale když zjistil opak, vytáhl ze saka zbraň, vyhlédl si zranitelný bod v kašovité hmotě u svých nohou, pak se ale zarazil.
"Neměla byste tady být," řekl. "Nic z toho není pro vaše oči."
"Proč ne? Vím, kam zmizeli."
"Vy to víte?" řekl a zvedl tázavě obočí. "A kam tedy?"
"Do Imagiky," odpověděla s předstíranou znalostí, třebaže ji ten pojem pořád šokoval.
Zlehka se pousmál, ačkoli si nebyla jistá, zda to znamená přijetí nebo mírný posměch. Pozoroval ji, jak si ho prohlíží,

skoro se vyžíval v její dotěrnosti, chápaje ji zřejmě jako obdiv.
"A jak jste se dozvěděla o Imagice?" dotázal se.
"Copak to neví všichni?"
"Myslím, že si dokážete vymyslet něco lepšího," opáčil. "I když o kolik moc lepšího, tím si nejsem jistý."
Byla pro něho něco jako záhada, jak usoudila, a dokud to tak zůstane, může doufat, že si ho udrží přátelsky nakloněného.
"Myslíte, že se jim to podařilo?" zeptala se.
"Kdo ví? Nicotář mohl pokazit jejich přechod svým pokusem přilepit se jim na paty. Třeba se ani do Yzordderrexu nedostali."
"A kde v tom případě budou?"
"V In Ovu, samozřejmě. Někde mezi tímhle a Druhým dominiem."
"A jak se dostanou zpátky?"
"Jednoduše," odtušil. "Nedostanou."
4
Takže čekali. Nebo spíš ona čekala, pozorovala západ slunce za stromy potečkovanými havraními hnízdišti a večerní hvězdy, které se místo něj ujaly role světlonošů. Dowd se zaměstnal tím, že se vypořádal s těly nicotám, odtáhl je ven z Kaple, udělal jednoduchou hranici z uschlého dřeva a na té je spálil. Ani co by se za nehet vešlo se nezajímal o to, že byla svědkem všeho, což měla být zřejmě lekce a snad i varování. Patrně se domníval, že je součástí tajné říše, kterou on a nicotáři obývali, nepodléhající zákonům a morálce zbytku světa, který je obklopoval. Po zhlédnutí všeho, co bylo k vidění a poté, co prošla zkouškou jako odborník ve věci Imagiky, se z ní stal spiklenec. Dál už neexistovala cesta návratu – ke společnosti, s níž udržovala styky, k životu, který znala; patřila k tomuhle tajemství, každým kouskem svého já, stejně jako tajemství patřilo jí.
To by samo o sobě nebyla nijak velká ztráta, pokud se Godolphin vrátí. On jí pomůže najít cestičku k pochopení záhad. Jestli se nevrátí, potom budou následky méně stravitelné. Být nucena setrvat v Dowdově blízkosti, jednoduše proto, že jsou oba kumpány na pokraji společnosti, bude neúnosné. Rozhodně by seschla a umřela. Ale potom, jestli Godolphin zmizí z jejího života, co na tom sejde? Z extáze rovnou do zoufalství v jedné hodině. Chce příliš, když doufá, že se misky vah přehoupnou na druhou stranu dřív, než skončí den?
Zima si přisadila k jejímu utrpení, a jelikož neměla žádný jiný zdroj tepla, přešla k hranici s úmyslem zase odstoupit, pokud by zápach nebo podívaná byly moc nechutné. Ale kouř, o němž předpokládala, že bude cítit seškvařeným masem, byl téměř aromatický a tvary v ohni nerozeznatelné. Dowd jí nabídl cigaretu, kterou přijala a zapálila si ji od větve
vytažené z kraje ohniště.
"Co byli zač?" zeptala se, zpytujíc pohledem ostatky.
"Vy jste ještě neslyšela o nicotářích?" podivil se. "To je spodina všech spodin. Já sám jsem si je přivedl z In Ova, a to nejsem žádný maestro, takže si dovedete udělat obrázek o tom, jak jsou důvěřiví."
"Když ucítil ten závan…"
"Jo, to bylo dost dojemné, viďte?" řekl Dowd. "Zavětřil Yzordderrex."
"Možná se tam narodil."
"Velmi pravděpodobné. Slyšel jsem, jak říká, že byli stvořeni z kolektivní touhy, ale není to pravda. Jsou to děti odplaty. Seslané na ženy, co si žily po svém."
"Žít si po svém není v pořádku?"
"Pro vaše pohlaví to není. Je to přísně zakázáno."
"Takže ta, která poruší zákon, je za trest přivedena do jiného stavu?"
"Přesně tak. Potratit nicotáře nejde, víte. Jsou hloupí, ale zato bojují, dokonce i v děloze. A zabít něco, co jste porodila, je výslovně proti ženským zákonům. Takže si platí za to, že mohou nechat nicotáře odložit v In Ovu. Tam oni přežijí déle než cokoli jiného. Nakrmí se vším, co najdou, včetně jeden druhého. A konečně, pokud mají štěstí, někdo z tohoto dominia si je vyvolá."
Zase nové ponaučení, pomyslela si. Možná by si měla přátelství s Dowdem pěstovat, i když je nepřitažlivý. Vypadalo to, že ho předvádění znalostí baví, a čím víc se dozví, tím lépe bude připravena, až nakonec vkročí do Yzordderrexu.
Chystala se, že se ho zeptá na město zevrubněji, když vtom nápor větru přivanuvší z Kaple přihnal nahoru mezi ně vír jisker.
"Vracejí se," řekla a vyrazila ke stavbě.
"Buďte opatrná," ozval se Dowd. "Nevíte, jestli to jsou oni."
Jeho varování ignorovala. Rozběhla se ihned ke vchodu a doběhla k němu právě ve chvíli, kdy voňavý letní vítr ustal. Vnitřek Kaple byl ponurý, ale uprostřed mozaiky viděla stát osamocenou postavu. Potácivě se vydala směrem k ní, dýchala přerývaně. Světlo od ohně na ni dopadlo, teprve když se přiblížila na dva metry. Byl to Oscar Godolphin, ruku si držel u krvácejícího nosu.
"Ten holomek," řekl.
"Kde je?"
"Mrtvý," odtušil prostě. "Musel jsem to udělat, Judith. Byl to blázen. Jen bůh ví, co by prozradil nebo udělal…"
Natáhl k ní ruce. "Pomůžeš mi? Zlomil mi skoro nos, ksakru."
"Já se ho ujmu," řekl Dowd majetnicky. Obešel ji, vyndal z kapsy kapesník a přiložil ho k Oscarově nosu. Mávnutím byl odmítnut.
"Přežiju to," prohlásil Oscar. "Jedeme hned domů." Stáli teď mimo Kapli a Oscar se zadíval na oheň.

"Nicotáři," vysvětlil Dowd. Oscar vrhl pohled na Judith. "On tě nutil, aby ses s ním hřála u hranice?" zeptal se. "Moc mě to mrzí." Podíval se zase na Dowda, mrzutě. "Takhle se rozhodně dámě neprojevuje úcta," pokáral ho. "V budoucnu se budeme muset polepšit."
"Co tím myslíte?"
"Budeš s námi žít. Nebo ne, Judith?"
Váhala jen pouhý nestydatý okamžik, nato odpověděla: "Budu."
Spokojeně popošel k hranici.
"Vrátíš se sem zítra," slyšela, jak říká Dowdovi. "Rozprášíš popel a zahrabeš kosti. Mám s sebou malou modlitební knížku, co mi dal Hříšník. Najdeme v ní něco přístojného."
Zatímco hovořil, civěla do černočerné tmy v Kapli a pokoušela si vybavit cestu, která odsud vedla, a město na druhém konci, z něhož foukal ten vábivý vítr. Jednou se tam dostane. Ve snaze docílit přechodu ztratila manžela, ale z momentální perspektivy se jí tohle jevilo jako zanedbatelná ztráta. Měla v sobě nový řád citů, které objevila při pohledu na Oscara Godolphina. Ještě tušila, čím se pro ni stane, ale možná ho také dokáže přemluvit, aby ji vzal s sebou pryč, a to brzy.

I když prahla po tom, aby si dokázala vytvořit ve svém duševním zraku ony taje, jež ležely pod závojem Pátého, Judina fantazie by ani přes všechnu její houževnatost nikdy nedokázala navodit skutečnou podobu takové cesty. Inspirována několika vodítky od Dowda si představovala In Ovo jako jakousi pustinu, kde nicotáři prodlévají podobně jako utonulí lidé v příkopech hlubokých moří a kolem se plazí tvorové, kteří nikdy neuzří slunce, a na cestu si svítí vlastní ohavnou luminiscencí. Jenže obyvatelé In Ova předčili bizarností všechna oceánská dna. Byli takových rozličných tvarů a chutí, jaké žádná kniha ještě nepopsala. Kypěl v nich hněv a pocity nespokojenosti staré celé věky.
A výjevy, které na ni podle jejích představ čekaly na oné druhé straně vězení, byly rovněž velmi odlišné od těch, co si vytvořila. Kdyby totiž cestovala vzordderrexským expresem, nepřijela by do letního města, ale do sychravého sklepení, se stěnami plnými vyrovnaných zásob divů a zkamenělin kupce Hříšníka, a aby se vůbec dostala na čerstvý vzduch, musela by vylézt po schodech a projít celým domem. Jakmile by stála na ulici, přinejmenším některá její očekávání by byla uspokojena. Vzduch tam byl teplý a kořeněný a nebe jasné. Ale nad hlavou nežhnulo slunce, nýbrž Kometa vlekoucí za sebou svou nádheru přes Druhé dominium. A kdyby se na ni chvilku upřeně zadívala a potom shlédla dolů na ulici, objevila by její odraz třpytící se v kaluži krve. Tady se nacházelo místo, kde hádka mezi Oscarem a Charliem skončila a kde byl poražený bratr zanechán.
Nezůstal tam dlouho. Zpráva o muži oblečeném v cizí róbě a svrženém do příkopu, se záhy roznesla a dříve než z jeho těla vytekla poslední kapka krve, tři individua, která nikdy předtím nikdo v Kesparatu neviděl, si ho přivlastnila. Nuzáci, soudě podle jejich tetování. A kdyby Jude stála na Hříšníkových schodech a pozorovala tu scénu, dojala by ji podívaná na to, jak uctivě zacházejí se svým břemenem, když ho potajmu odnášeli. Jak se na tu potlučenou a zvadlou tvář usmívají. Jak jeden z nich zaplakal. Také by si všimla – i když v ruchu ulice mohl tento detail jejímu zraku uniknout –, že poražený muž sice leží v kolébce, kterou nosiči udělali ze svých končetin, docela klidně – s očima zavřenýma a s pažemi vlečenými po zemi, dokud mu je nesložili na hrudi –, ale ta hruď nehybná nebyla.
Charles Estabrook, považovaný za mrtvého a proto ponechaný v samotě a ve špíně, odešel z ulice s dostatkem dechu v plicích na to, aby ho sice považovali za poraženého, ale ještě ne za mrtvolu.
KAPITOLA DVACÁTÁ DRUHÁ
1
Dny následující po odjezdu Pie s Jemným z Beatrix se zdály kratší a kratší, zatímco stoupali, a tím podpořily domněnku, že noci na Jokalaylau jsou delší než v nížině. Nebylo možné potvrdit, zda tomu tak opravdu je, protože jejich dvě časoměry – Jemného vous a mystifův žaludek – se stávaly víc a víc nespolehlivějšími, ta první proto, že se Jemný přestal holit, a druhá z toho důvodu, že se cestovatelova touha jíst (a tudíž i potřeba se vyprazdňovat) zmenšovala tím víc, čím výš se nacházeli. Zřídlý vzduch zdaleka nepovzbuzoval chuť, ale sám se stával hostinou, a tak putovali hodinu za hodinou, aniž by se snad jedinkrát v myšlenkách utekli k fyzickým potřebám. Měli ovšem jeden ve druhém společníka a na svá těla a smysly úplně nezapomněli, ale daleko spolehlivější byla zvířata, na jejichž chundelatých hřbetech se vezli. Když doeki vyhládly, jednoduše zastavily a ani pobízení či domluvy s nimi nepohnuly od nějakého keře nebo plácku s kusem pastvy, který objevily, dokud se zcela nezasytily. Zpočátku v jezdcích vyvolávalo hněv a klení, když při takových příležitostech sklouzávali ze sedel a dobře věděli, že mají před sebou hodinu nečinnosti, zatímco se zvířata budou pást. Ale jak dny ubíhaly a vzduch řídl, stávali se na rytmu zažívacího ústrojí doeki zavislejšími a udělali si z těchto zastavení pro sebe přestávky na svačinu.
Brzy bylo zřejmé, že výpočty Pie, co se týče délky cesty byly beznadějně optimistické. Jedinou částí mystifových předpokladů, kterou praxe potvrdila, byla náročnost cesty. Ještě než dojeli k hranici, nad níž ležel sníh, oba jezdci i koně jevili známky únavy, a stezka, kterou sledovali, byla s každým kilometrem hůře viditelná, jak křehká půda chladla a umrzala, zahlazujíc tak stopy těch, kdo tu jeli před nimi. S rozhledem na sněžná pole a ledovce nechali doeki den odpočinout a donutili zvířata k tomu, aby se nacpala tím, co bylo jejich poslední dostupnou pastvou do té doby, než přejdou pohoří na jeho druhou stranu.
Jemný pojmenoval svého ‚koně' Chester, po starouškovi Kleinovi, s nímž měl společné jisté hloubavé kouzlo. Pie vsak své zvíře pojmenovat odmítlo a prohlásilo, že přináší smůlu, když se sní něco, co známe podle jména, a že okolnosti je dost možná přinutí k tomu, aby se najedli masa doeki, než dojedou k hranicím Třetího dominia. Kromě této drobné neshody vedli rozhovory bez tahanic, a jakmile se znovu vydali na cestu oba se vědomě vyhýbali jakékoli narážce na události v Beatrix nebo jejich význam. Zima vbrzku zaútočila ostřeji, kabáty, které dostali, byly stěží postačující ochranou před nápory větru, jež přivanuly clony prašanu, tak husté, až zahladily stopu před nimi. Hned jak k tomu

došlo, Pie vytáhlo kompas –jehož přední strana vypadala pro Jemného neškolené oko spíše jako hvězdná mapa – a odhadovalo směr podle něho. Jen jednou si Jemný neodpustil poznámku, že doufá, že mystif ví, co dělá, a vysloužil si za ni takový zpražující pohled, který ho naprosto (pokud šlo o tuto záležitost) umlčel.
Navzdory počasí, které se den ode dne horšilo – a dohnalo Jemného k posmutnělému přemýšlení o anglickém lednu –, je štěstí úplně neopustilo. Pátý den po překročení sněžné hranice, v poklidné přestávce mezi jednotlivými poryvy vichru, zaslechl Jemný vyzvánění zvonů, a když se vydali po zvuku, objevili skupinku šesti horalů pečujících o stádo stovky nebo více tvorů příbuzných pozemské koze (tyhle byly ale mnohem chlupatější a také v barvě nachových krokusů). Pastevci nemluvili vůbec anglicky a pouze jeden z nich (jmenoval se Kuthuss a mohl se pochlubit vousem stejně zarostlým a nachovým jako měla jeho zvířata; to přivedlo Jemného k podezření, jaké že se na těchto opuštěných náhorních planinách odehrávají sňatky z rozumu) našel ve své slovní zásobě alespoň nějaké výrazy, kterým Pie rozumělo. To, co říkal, bylo skličující. Pastevci sháněli svá stáda dolů z Vysokých předělů, protože sníh pokryl zem, jež by v normálním ročním období zvířata spásala dalších dvacet dní. Tohle není, opakoval poněkolikáté, normální roční období. Ještě nikdy v životě nezažil, aby sníh přišel tak brzy nebo padal tak hojně; nezažil, že by větry tolik šlehaly. V podstatě jim dopředu radil, aby se o cestu nepokoušeli. Rovnalo by se to sebevraždě.
Pie s Jemným radu uvážili. Cesta trvala už i tak mnohem déle než předpokládali. Kdyby sestoupili zpátky pod sněžnou hranici, lákáni vidinou relativního tepla a čerstvého jídla, promarní času ještě víc. Celé dny, během nichž se mohly přihodit nejrůznější hrůzy; stovky vesnic mohly být podobně jako Beatrix vypáleny a nepočítané životů zmařeno.
"Pamatuješ si, co jsem řekl, když jsme odjížděli z Beatrix?" zeptal se Jemný.
"Ne, upřímně řečeno si to nepamatuju."
"Řekl jsem, že nezemřeme, a myslím to vážně. Nějakou cestu na druhou stranu najdeme."
"Nejsem si jist, jestli se mi tohle mesiášské přesvědčení zamlouvá," podotklo Pie. "Umírají i lidé se sebelepšími úmysly, Jemný. Na to nezapomínej, často jsou právě ti první na radě."
"Co tím chceš říct? Že se mnou nepůjdeš?"
"Řekl jsem, že s tebou půjdu, kamkoli půjdeš ty. Ale dobré úmysly na zimu nezabírají."
"Kolik máme peněz?"
"Moc ne."
"Dost na odkoupení kozích kožek od těchhle chlapů? A možná i nějaké maso?"
Následovala složitá konverzace ve třech jazycích – Pie překládalo Jemného slova do jazyka, kterému rozuměl Kuthuss, a Kuthuss poté pro změnu překládal pro své druhy pastevce. Dohoda byla brzy ujednána; pastevce zdá se hodně přesvědčila vidina peněz na ruku. Raději než by se ale vzdali vlastních kabátů, dva z nich začali zabíjet a stahovat kůže ze čtyř zvířat. Maso uvařili a podělili se o ne. Bylo tučné a nedovařené, ale Jemný ani Pie neodmítli a spláchli ho nakonec jakýmsi nápojem, který pastevci připravili z rozehřátého sněhu, suchého listí a kapky likéru, o němž Pie z řečí Kuthusse vyrozumělo, že ho označuje jako kozí chcanky. I přesto ochutnali. Byl opojný a po mocném loknutí – obrátil to do sebe jako vodku – Jemný poznamenal, že jestli se z něj tímto stává piják chcanek, tak budiž.
Příští den, zásobeni kůžemi, masem, několika nádobami pasteveckého moku, a navíc pánví a dvěma skleničkami se krkolomnou řečí rozloučili a odpojili od družiny. Počasí se krátce nato pokazilo a oni se opět ztratili v bílém běsnění. Ale jejich rozpoložení bylo po tom setkání lepší a následující dva a půl dne postupovali pomalu a jistě dopředu (soumrak se snesl teprve třetího dne), dokud zvíře, na němž jel Jemný, nezačalo jevit známky vyčerpání. Věšelo hlavu a stěží zdvihalo kopyta, když se prodíralo sněhem.
"Asi bychom ji měli nechat odpočinout," řekl Jemný.
Objevili výklenek mezi balvany tak velikými, že byly samy o sobě skoro horami, a zapálili oheň, aby si ohřáli kapku likéru od honáků. Ten je až dosud (víc než maso) držel při životě během nejnáročnějších úseků cesty, ale i když se snažili užívat ho střídmě, vypili takřka celé své skrovné zásoby. Zatímco popíjeli, povídali si o pouti, kterou měli před sebou. Kuthussovy předpovědi se ukazovaly být správné. Počasí se neustále zhoršovalo a šance potkat jiného živáčka tady nahoře, kdyby se měli dostat do potíží, je jistě nulová, Pie si našlo vhodnou chvilku, aby připomenulo Jemnému, že nezemřou; ať se třeba snese vánice, přijde hurikán, ozvěna samotného Hapexamendia.
"Opravdu jsem to myslel vážně," poznamenal Jemný. "Ale mám snad právo si dělat starosti, nebo ne?" Přiložil ruce blíže k ohni. "Zůstalo v tom nočníku ještě něco?" zeptal se.
"Bohužel ne."
"Říkám ti, až se touhle cestou budeme vracet –," Pie se ušklíblo, "– jasně, že se vrátíme. Až se budeme touhle cestou vracet, musíme si říct o recept. Pak to budeme moct vařit doma na Zemi…"
Zanechali doeki o kus dál od ohně a v této chvíli uslyšeli chroptivý
zvuk.
"Chester!" zvolal Jemný a běžel ke zvířatům.
Chester ležel na boku, mocně se mu vzdouvaly slabiny. Z tlamy a nosu mu crčela krev, sníh, na který vytékala, roztával.
"Do háje, Chestere," zaklel Jemný, "neumírej."
Ale nestačil ani položit na slabinu doeki ruku, a ona k němu obrátila lesklé hnědé oči, vyrazila poslední vzdech a přestala dýchat.
"Právě jsme přišli o padesát procent našich dopravních prostředků," prohodil k Pie.
"Dívej se na to z té světlé stránky. Získali jsme maso na celý týden."
Jemný se zadíval na zdechlé zvíře a přál si, aby uposlechl rady Pie a zvířeti jméno nedával. Teď, až bude olizovat jeho kosti, bude myslet na Kleina.
"Uděláš to ty, nebo to mám udělat já?" povzdechl. "Asi bych to měl udělat já. Já jsem si ho pojmenoval, já bych si ho měl stáhnout."

Mystif se nepřel, pouze navrhl, že by asi měl přemístit druhé zvíře z dosahu té podívané pro případ, že by i ono ztratilo vůli žít, až uvidí svého druha vykuchaného. Jemný souhlasil a pozoroval Pie, když odvádělo podrážděné zvíře pryč. Rozmachuje se ostřím, které dostali při odjezdu z Beatrix, se pak pustil do řezničiny. Záhy zjistil, že on ani nůž se nemohou s úkolem vypořádat. Useň doeki byla tlustá, její sádlo vazké, maso tuhé. Po hodině pižlání a trhání se mu teprve podařilo odtrhnout useň z horní části zadní nohy a z malého kousku slabin. Byl celý ulepený od krve a v kožešinovém kabátě se hrozně potil.
"Mám to dodělat?" nabídlo se Pie.
"Ne," odsekl Jemný, „já to zvládnu," a pokračoval v nádeničině stejně nemotorným způsobem – ostří teď už bylo ztupené a jeho svaly jím vládly mátožně. Počkal okamžik, aby si nezadal, potom vstal a vrátil se k ohni, kde se Pie usadilo a hledělo upřeně do plamenů. Roztrpčen vlastní porážkou, mrštil nožem na zem do tajícího sněhu vedle ohniště.
"Vzdávám se," řekl. "Je tvůj."
Trochu zdráhavě zvedlo Pie nůž a začalo ho ostřit o plochu kamene. Pak se dalo do práce. Jemný se nedíval. Odpuzovala ho krev, kterou se Potřísnil, řekl si raději, že chvilku vydrží zimu a smyje ji. Vyhledal si místečko kousek dál od ohně, kde nebyla zem spoutaná v krunýři ledu, sundal kabát a košili a poklekl ke sněžné koupeli. Kůží mu z chladu proběhlo mravenčení, ale jakémusi nutkání k sebepokoře tato zkouška vůle a těla lahodila, a když si očistil ruce a obličej, vetřel si palčivý sníh také na prsa a břicho, přestože tam ho stříkance z doeki neposkvrnily. Vítr sotva opadl a obloha patrná mezi skalami byla už spíše zlatavá nežli zelená. Zmocnila se ho potřeba stoupnout si v jejím světle očištěný, a aniž by si znovu navlékl kabát, vyšplhal se na skalisko, aby tak učinil. Ruce měl znecitlivělé a výstup byl náročnější, než čekal, ale scenérie nad a pod ním, když nakonec vrcholek skály zdolal, za tu dřinu stála. Není divu, že se Hapexamendios zastavil na Své cestě ke Svému odpočinku právě zde. I bohům může vdechnout taková vznešenost inspiraci. Špičky Jokalaylau ustupovaly do pozadí zřejmě v nekonečném procesí, jejich bílé svahy slabě zlatila nebesa, ke kterým se vypínaly. Ticho nemohlo být plnější.
Jeho strategicky výhodná pozice stejnou měrou sloužila praktickému i estetickému účelu. Vysoký předěl byl jen matně viditelný. A rovněž tak (o kus dál po jeho pravici) výjev natolik matoucí, že mu to nedalo a vyrušil mystifa od práce. Kilometr či dál od skály ležel ledovec s třpytivým povrchem. Ale tahle podívaná neupoutala svou zmrzlou obrovitostí zrak Jemného, to spíš přítomnost nějakých tmavých postav na ledu.
"Ty chceš jít a zjistit, co jsou zač?" zeptal se mystif a omýval si zkrvavené ruce ve sněhu.
"Myslím, že bychom měli," odvětil Jemný. "Jestli jdeme po stopách Nespatřeného, mělo by nás zajímat, co On viděl."
"Nebo co napáchal," řeklo Pie.
Vrátili se dolů a Jemný si znovu oblékl košili a kabát. Šaty ho hřály – poté, co je nechal u ohně – a on byl za to pohodlí rád, ale také smrděly jeho potem a zvířaty, z jejichž hřbetů byly staženy, a napůl si přál, aby mohl raději než být zatížen další usní jít nahý.
"Už jsi hotové s tím stahováním?" zeptal se Jemný Pie, když vyrazili, pěšky, aby nemrhali energií svého zbylého tahouna.
"Dělal jsem, co jsem mohl," odpovědělo Pie. "Ale je to nahrubo. Nejsem řezník."
"Jsi kuchař?" zeptal se Jemný.
"Ani ne. Proč se ptáš?"
"Hodně jsem přemýšlel o jídle, to je všechno. Víš, po tomhle putování asi už nikdy nebudu jíst maso. Toho sádla! Chrupavky! Zvedá se mi žaludek, jenom na to pomyslím."
"Jsi mlsoun."
"Máš postřeh. Pro talíř špiček s čokoládovou polevou bych na místě zabíjel." Zasmál se. "Je to možný? Před námi se rozprostírají krásy Jokalaylau a já tu šílím po cukroví." Potom zas smrtelně vážně dodal: "Mají v Yzordderrexu čokoládu?"
"Teď už ano, určitě mají. Ale moji lidé jedí prostě, takže jsem si nikdy nenavykl na sladké. To ryby oproti tomu…"
"Ryby?" řekl Jemný. "Ty mi moc nejedou."
"V Yzordderrexu ti zachutnají. Dole v přístavu jsou restaurace…" Mystifova řeč se rozplynula v úsměvu. "Teď jsem jako ty. Musíme mít oba masa z doeki po krk."
"Pokračuj," vybídl ho Jemný. "Chci tě vidět slintat."
"Dole v přístavu jsou restaurace, kde jsou ryby tak čerstvé, že se ještě třepají, když je přinesou do kuchyně."
"To mě má navnadit?"
"Na světě není nic tak chutného jako čerstvá ryba," prohlásilo Pie. "Pokud je úlovek dobrý, máš výběr čtyřiceti, možná padesáti jídel. Od malinkatých jepasů po squeífahy veliké jako já – i větší."
"Mají něco, co bych znal?"
"Pár druhů. Ale proč cestovat takovou dálku kvůli tresce, když by sis mohl dát squaffahu? Nebo ještě líp, rybu zvanou ugichee, která je skoro stejně malá jako jepas a žije v břiše jiné ryby."
"To zní jako sebevražda."
"Počkat, to není všechno. Druhá ryba se často loví a sní v celku s uzenáčem coliacicem. Jsou ošklivé, ale maso se rozplývá na jazyku jako máslo. Takže když máš štěstí, připraví ti na grilu všechny tři pohromadě, zrovna tak, jak je chytili…"
"Jednu uvnitř druhé?"
"Hlava, ocas, sakumprásk."
"Nechutné."
"A když máš hodně velké štěstí…"
"Pie…"

"– a ta ugichee je samička, třeba taky zjistíš po rozříznutí všech tří rybích vrstev…"
"– že má plný pupek kaviáru."
"Uhádl jsi. Nezní to lákavě?" "Zůstanu u své čokolády a špiček." "Jak to, že nejsi tlustej?"
"Vanessa vždycky říkala, že mám jazýček jako dítě, libido jako dospělý a – no, zbytek si domyslíš. Vypotil jsem to při milování. To spíš bejvalo."
V té chvíli se nacházeli poblíž okraje ledovce a jejich hovor o rybách a čokoládě utichl – nahradilo ho ponuré ticho, sotva vyšla najevo totožnost postav uvězněných v ledu. Byla to lidská těla, tucet nebo i víc. V ledu okolo nich vězela sbírka rozvalin: zbytky modrého kamene, obrovité mísy z kovaného železa, cáry oděvů (krev na nich byla stále ještě jasná). Jemný vylezl a přesmýkl se přes vrchol ledovce, až ležela těla přímo pod ním. Některá vězela příliš hluboko, než aby si je mohl prostudovat, ale ty blíž k povrchu – s tvářemi otočenými nahoru a údy ustrnulými v postoji zoufalství – byly až příliš dobře viditelné. Všechny to byly ženy, nejmladší sotva překročila práh mezi dětstvím a dospělostí, nejstarší (nahá babizna s vícero prsy) skonala s otevřenýma očima, takže její strnulý pohled se uchoval celá ta tisíciletí. Došlo tady k masakru (nebo o kus výš v horách) a důkaz o něm byl svržen do řeky, když ještě tekla. Potom zjevně kolem obětí a jejich majetku zamrzla.
"Kdo jsou ty ženy?" zeptal se Jemný. "Nemáš tušení?" Ačkoli byly
mrtvé, minulý čas se nezdál příhodný pro mrtvoly zachovalé bez kazu.
"Když Nespatřený procházel dominii, svrhnul veškeré kulty, které
pokládal za bezcenné. Většina z nich byla zasvěcená Bohyním. Jejich
proroky a příznivci byly ženy."
"Takže ty myslíš, že tohle udělal Hapexamendios?"
"Jestli ne On, pak Jeho nohsledi, Jeho spravedliví. I když… jak teď o tom uvažuju, předpokládá se, že šel sám, takže možná tohle je dílo jeho rukou."
"Pak teda ať je, kdo chce," řekl Jemný, který nedokázal odtrhnout oči od dítěte v ledu, ‚je to vrah. O nic lepší než ty nebo já."
"Neříkal bych to tak nahlas," poradilo Pie.
"Proč ne? Není tady."
"Jestli je to Jeho práce, mohl tu zanechat nějaké bytosti na stráži."
Jemný se rozhlédl. Vzduch nemohl být jasnější. Na vrcholcích či sněžných polích, které se třpytily pod nimi, nikde ani vidu po nějakém pohybu. "Jestli tady jsou, nevidím je," prohodil.
"Nejhorší jsou ti, co nevidíme," odtušilo Pie. "Nevrátíme se zpátky k ohni?"
2
Byli sklíčeni tím, co shlédli, a zpáteční cesta jim trvala déle než výstup. Když dorazili do bezpečí výklenku ve skále, vítáni mručením dosud žijící doeki, nebe pomalu ztrácelo zlatavý lesk a soumrak byl na spadnutí. Debatovali o tom, zda pokračovat za tmy, a rozhodli se, že ne. Přestože vzduch byl zrovna poklidný, věděli z předešlých zkušeností, že podmínky v těchto výškách jsou nepředvídatelné. Kdyby se pokusili přesunout v noci a z vrcholků se snesla bouřka, byli by slepí hned dvakrát a hrozilo by jim nebezpečí, že sejdou z pěšiny. Mají-li Vysoký předěl na dosah ruky a cesta (jakmile překonají hory) bude doufejme snazší, nestálo za to riskovat.
Když dobrali zásobu dřeva, kterou nasbírali pod hranicí sněhu, byli nuceni přiživit oheň sedlem a postrojem zdechlé doeki. Stačilo to na čmoudící, štiplavý a poskakující oheň, ale to bylo pořád lepší než nic. Opekli si trochu čerstvého masa (při jídle si Jemný všiml, že soucítí se svým pojmenovaným zvířetem méně, než by si myslel) a nakonec si uvařili malou porci honáckého likéru. Jak pili, Jemný se vrátil v řeči k ženám v ledu.
"Proč by Bůh tak mocný jako Hapexamendios povraždil bezbranné ženy?"
"Kdopak tvrdil, že byly bezbranné," opáčilo Pie. "Myslím naopak, že byly pravděpodobně velmi silné. Jejich věštkyně musely vycítit, co se blíží, a tak nachystaly svá vojska…"
"Ženská vojska?"
"Jasně. Válečnice po desítkách tisíců. Na sever od Ponuré cesty leží místa, kde se země obvykle každých padesát let, nebo tak nějak, pohne a odkryje jeden z jejich válečných hrobů."
"Byly všechny povražděné? Vojska, věštkyně…"
"Buď, anebo zahnány tak hluboko do úkrytu, že po několika generacích zapomněly, kdo jsou. Nedívej se tak překvapeně. To se stává."
"Jeden jediný Bůh porazí kolik Bohyní? Deset, dvacet…"
"Bez počet."
"Kolik?"
"On byl sám a jednotný. Jich bylo mnoho a rozdílné."
"V jednotě je síla…"
"Alespoň zpočátku. Kdo ti to řekl?"
"Snažím se vzpomenout. Někdo, koho jsem neměl moc rád. Asi Klein."
"Ať to řekl, kdo chtěl, je to pravda. Hapexamendios přišel do těchto dominií s lákavou nabídkou: ať bys šel kamkoli, ať by tě potkalo jakékoli neštěstí, bylo by ti třeba jen jediného jména na rtech, jediné modlitby, jednoho oltáře a On by se o tebe postaral. Také s sebou přivedl tvora, aby udržel řád, který nastolil. Tvůj druh."
"Ty ženy tam se mi zdály člověku dost blízké."
"To jsem já taky," připomenulo mu Pie. "Ale člověk nejsem."
"Ne… ty jsi značně odlišné, vid?"
"Kdysi jsem byl…"

"Takže to tě staví na úroveň těch Bohyň, nebo snad ne?" zašeptal Jemný.
Mystif přiložil prst k ústům.
Jemný řekl v odpověď jediné slovo: "Kacíři."
Byla už hustá tma a oba se věnovali pozorování ohně. Postupně skomíral, ale pohlcoval ještě zbytky Chesterova sedla.
"Možná bychom měli spálit nějaké kožešiny," navrhl Jemný.
"Ne," řeklo Pie. "Ať dohoří. Ale dívej se."
"Na co?"
"Na cokoli."
"Na koukání jsi tady jen ty."
"Tak se koukej na mě."
Díval se. Strádání uplynulých dní dalo zdánlivě mystifovi zabrat jen málo. Neměl žádný vous, který by kazil symetrii jeho rysů, ani spartánská strava nedokázala strhat jeho tváře a nemel ani propadlé oči. Pečlivé studium jeho obličeje připomínalo návrat k oblíbenému obrazu muzeu. Měl před sebou tvora plného pohody a krásy. Ale na rozdíl od obrazu měla tvář před ním, která se v této chvíli zdála být tak celistvá, schopnost nekonečné proměny. Od oné noci, kdy se poprvé stal svědkem tohoto úkazu, uplynuly měsíce. Ale nyní (zatímco oheň pohasínal a stíny okolo něho tmavly) si uvědomil, že tentýž sladký div je nyní opět na cestě. Mihotání uhasínajícího plamene symetrii roztančilo; tkáň přímo před ním jako by pod jeho pohledem ztrácela svou celistvost a rozkmitala se.
"Chci se dívat…" zašeptal.
"Tak se dívej."
"Ale oheň dohasíná…"
"Nepotřebujeme světlo k tomu, abychom se viděli," zašeptal mystif. "Upni se k obrazu."
Jemný se soustředil, pozoroval tvář před sebou. Oči ho bolely, jak se k ní snažily upínat, ale nemohly soupeřit s rozpínající se tmou. "Přestaň se dívat…" řeklo Pie, hlas jako by stoupal ze zbytků oharků. "Přestaň se dívat a uvidíš"
Jemný se úporně snažil přijít tomu na kloub, ale nebylo to o moc pochopitelnější než temnota naproti. Zrazovaly ho v tomto okamžiku dva smysly – jeden fyzický, druhý jazykový – a dva způsoby, jak obejmout svět, mu zároveň s nimi unikaly. Vzbuzovalo to v něm pocit umírání a zachvátila ho panika, podobně jako strach, jenž se občas o půlnoci probouzel v jeho posteli a těle, strach, že jeho kostra je kobka, jeho krev hořká pilulka; smrt že je jediná jeho jistota. V takových chvílích rozsvěcoval pro útěchu všechna světla. Ale tady světla neměl. Jen těla prochládající čím dál víc, jak oheň zvolna vyhasínal.
"Pomoz mi," hlesl.
Mystif nepromluvil.
"Jsi tam, Pie? Já mám strach. Dotkni se mě prosím. Pie?"
Mystif se nepohnul. Jemný se začal natahovat do tmy a vybavil se mu při tom Taylor, jak leží na polštáři a oba vědí, že se z něho už nezvedne, a on prosí Jemného, aby mu podal ruku. S touhle vzpomínkou se panika změnila v smutek: za Taylora, za Clema, za každou duši uzamčenou od svých milovaných smysly zrozenými k neúspěchu; jeho nevyjímaje. Chtěl to, co chce dítě: jistotu, že blízko je někdo další, jistotu potvrzenou dotekem. Ale věděl, že tohle není opravdové řešení. Snad by ve tmě mystifa našel, ale nemohl by se jeho těla přidržovat o nic víc, než se mohl držet smyslů, které dávno ztratil. Tak to bylo vždycky – nervy uhnily a prsty na samém konci z konečků prstů sklouzly. Protože tušil, že je tahle drobná útěcha stejně beznadějná jako kterákoli jiná, stáhl ruku zase zpátky a místo toho řekl: "Miluju tě."
Nebo si to pouze myslel? Možná to byla myšlenka, poněvadž se před ním seskupil spíš nápad nežli slabiky, iridescence, již měl uchovanou v paměti od přeměny mystifova já, lesknoucí se ve tmě, která nebyla (jak teď pochopil) tmou bezhvězdné noci, nýbrž tmou jeho mysli; a tohle vidění chápal ne jako záležitost oka a objektu, nýbrž jako rozhovor s bytostí, kterou miluje a která jeho lásku opětuje.
Nechal své pocity volně proudit k Pie, pokud se ovšem vůbec dalo mluvit o nějakém proudu, o čemž pochyboval. Prostor podobně jako čas patřil do jiného příběhu – do tragédie odloučení, kterou nechali daleko za sebou. Odstřižen od svých smyslů a jejich neodbytnosti věděl o mystifově klidu, stejně jako Pie vědělo o jeho – a onen rozklad, z kterého se v hrůze tolikrát probudil, se vyjevil jako počátek blaženosti.
Poryv větru mezi skalami zvířil žhavé uhlíky vedle nich a z jejich jasu ožil dočasný plamen. Osvítil obličej naproti němu a ten pohled ho přivolal zpátky z jeho dosud nezrozeného stavu. Nebylo nijak obtížné se vrátit. Prostor, který spolu našli, neznal pojem času a nemohl zaniknout; a na tvář před ním se i přes všechnu její křehkost (anebo možná díky ní) krásně dívalo. Pie se na něho usmálo, ale neřeklo nic.
"Měli bychom spát," řekl Jemný. "Zítra nás čeká dlouhá cesta."
Přihnal se nový větrný vír a s ním i vločky sněhu bodající Jemného do obličeje. Přetáhl si kapuci kabátu přes hlavu a vstal, že zkontroluje, jak se má jejich doeki. Ta si pro sebe udělala ve sněhu mělký dolík a spala. Když došel zpátky k ohni, který objevil jakýsi hořlavý zbytek a svítivě ho pohlcoval, mystif už usnul, kápi měl omotanou kolem hlavy. Jak tak shlížel na viditelný půlměsíc obličeje Pie, napadla ho prostá myšlenka; že i když vítr od skály se chystá je zavát a za nimi v údolí číhá smrt a před nimi leží město zvěrstev, je šťastný. Ulehl na tvrdou zem vedle mystifa. Jeho poslední myšlenka, zatímco se k němu přikrádal sen, patřila Taylorovi, ležícímu na polštáři, z něhož se stalo sněžné pole, jakmile Taylor vydechl naposledy. Tvář postupně průhledněla, až konečně zmizela, takže když se Jemný propadl do nevědomí, nebylo to do tmy, ale do bělosti toho smrtelného lože, v něž se proměnil neušlapaný sníh.
KAPITOLA DVACÁTÁ TŘETÍ
1
Jemnému se zdálo o tom, že vítr zesílil a svál z vrcholů čerstvě napadaný sníh. I tak ale opustil relativní útulno svého lože u žhavého popela, svlékl si kabát i s košilí, sundal boty a ponožky, nakonec kalhoty i spodní prádlo a nahý prošel

úzkou skalní chodbou, minul spící doeki a stanul čelem přímo k prudkému závanu větru. Dokonce i ve snu mu hrozilo, že mu vichr vžene mráz až do morku kostí, ale on měl zraky upnuté k ledovci a musel k němu jít ve vší pokoře, s obnaženými bedry, holými zády, aby tak prokázal náležitou úctu duším, jež tam trpěly. Protrpěly si staletí bolesti a zločin na nich zůstal nepotrestán. Vedle jejich je jeho strádání podřadné.
Na širé obloze bylo dost světla a to mu ukazovalo cestu, ale pustiny se zdály bez konce a zatímco kráčel, větrné poryvy nabývaly neustále na síle a několikrát ho povalily do sněhu. Svaly se mu smršťovaly a dech krátil, vycházel z jeho znecitlivělých rtů v hustých obláčcích. Chtělo se mu samou bolestí brečet, ale slzy na hraně oka ihned mrzly a nemohly spadnout.
Dvakrát se zastavil, protože měl pocit, že v bouřce je kromě sněhu ještě i něco jiného. Vzpomněl si na slova Pie o zvědech zanechaných v této divočině, aby střežili vražednou podívanou, a i když se mu všechno jen zdálo (a on to věděl), stejně se bál. Jestliže je úkolem těchto bytostí držet svědky od ledovce dál, potom by asi odehnaly bdící i spící bez rozdílu; a ti, kdo přišli jako on, s úctou, na sebe přivolají obzvlášť velkou zlobu. Zkoumal šedivé okolí, hledal nějaké známky jejich přítomnosti, a na okamžik si myslel, že opravdu nad hlavou zahlédl postavu, která by byla zůstala utajená, kdyby svou vahou nevytlačila sníh: úhoří tělo s malou kuličkou místo hlavy. Ale zmizela tak rychle, jako se objevila, a nemohl si proto být jistý, zda ji vůbec viděl. Ledovec byl však na dohled a jeho vůle nutila údy k pohybu, dokud nestanul na jeho okraji. Zvedl ruce k obličeji, otřel si z tváří a čela sníh a pak vkročil na led. Ženy na něho civěly přesně stejně, jako když na stejném místě stál s Pie, ale v této chvíli ho (skrz mračno sněhu hnané po ledu) viděly nahého, se scvrklým mužstvím, s roztřeseným tělem; ve tváři a na rtech měly otázku, na niž znal půl odpovědi. Proč, pokud je tohle skutečně dílo Hapexamendiovo, Nespatřený (se všemi svými schopnostmi zkázy) nezahladil důkazy o Svých obětech do posledního? Snad proto, že byly ženy, nebo spíš mocné ženy? Dovedl je k záhubě, jak nejlépe jen mohl – zpřevrhal oltáře a zbořil jejich chrámy –, ale ke konci už je přece nedokázal smazat z povrchu země. A dokázal-li to, sloužil led namísto hrobu, nebo pouze jako vězení?
Poklesl na kolena a položil dlaně na ledovec. Tentokrát neomylně zaslechl ve větru nějaký zvuk – syrové zavytí kdesi nad hlavou. Neviditelní se bavili jeho vysněnou přítomností hezky dlouho. Prohlédli jeho záměr a obklíčili ho, připravovali se k sestupu. Foukl si do dlaně a rychle sevřel pěst, aby dech nemohl uniknout, nato pozvedl paži a praštil o led rukou, kterou v témže okamžiku rozevřel.
Pneuma z ní vyšlehlo jako prásknutí hromu. Ještě než záchvěvy dozněly, nadechl se podruhé a uhodil do ledu dalším, pak potřetí a počtvrté, bil v rychlém sledu za sebou do ocelového povrchu tak tvrdě, že kdyby pneuma úder neobalilo, zlámal by si všechny kosti od zápěstí až po konečky prstů. Ale jeho snaha měla úspěch. Z místa, kam mířil, se rozebíhaly vlasové praskliny.
Povzbudilo ho to, a tak začal s druhou sérií úderů, ale podařilo se mu zasadit jen tři, když ucítil, jak ho cosi popadlo za vlasy a zvrátilo mu hlavu dozadu. Druhé sevření mu ihned zachytilo zdviženou ruku. Měl ještě čas, aby vnímal, jak se led pod jeho nohama tříští, načež byl z ledovce za zápěstí a vlasy vytažen vzhůru. Urputně se tomu útoku bránil, poněvadž věděl, že pokud ho vynesou útočníci hodně vysoko, smrt bude jistá: buď by ho v oblacích roztrhali na kusy, nebo jednoduše pustili. Sevření na hlavě bylo z těch dvou nejméně pevné a kroucením se mu podařilo z něho vyklouznout, i když mu na čelo skápla krev. Když se osvobodil, vzhlédl k bytostem. Byly dvě, vysoké šest stop, jejich těla, to byly masem skrovně obalené páteře, ze kterých vyráželo nepočítaně žeber, s dvanácti končetinami bez kostí a se zakrnělými hlavami. Jen jejich pohyb měl svůj půvab: vlnivé splétání a rozplétání. Vymrštil ruku a chňapl po nejbližší ze dvou hlav. Přestože se nedaly rozeznat žádné rysy, hlava vypadala něžně a jeho ruka v sobě měla ještě pozůstatky pneumatu, které stále mohlo ublížit. Zabořil prsty do masa kreatury a ta se okamžitě začala svíjet, omotávala se po celé délce kolem svého druha, divoce pleskala údy. Smýkl tělem doleva a doprava a tím pohybem se mu podařilo vymanit na svobodu. Potom sletěl dolů; pouhých šest stop, ale zato tvrdě na rozlámaný led. Bolest mu vyrazila dech. Měl čas, aby ještě zahlédl, jak se k němu zvědové sklánějí, ale neviděl způsob, jak jim uniknout. Ať v bdělosti či ve spánku, tohle bude jeho konec, dobře to věděl; smrt z těchto končetin platí v obou stavech.
Ale dříve než mohli najít jeho tělo, oslepit ho a poté zbavit mužství, ucítil pod sebou otřes rozpraskaného ledu, ten se s burácením zvedl a vymrštil ho do sněhu. Zasypaly ho úlomky, ale on se podíval skrz jejich sprškou a spatřil ženy, jak se vynořují ze svých hrobů, oděné do ledu. Když záchvěvy zesílily a hlomoz shazování pout se rozletěl ozvěnou po horách, vyskočil na nohy. Hned vzápětí se obrátil a utíkal.
Bouře byla zdrženlivá a spěšně přes tohle vzkříšení přetáhla závoj, tak, aby prchal a netušil, jak události, jež vyvolal, skončily. Bezpečně věděl, že Hapexamendiovi zvědové ho nepronásledují; a pokud ano, nedaří se jim ho najít. Jejich nepřítomnost ho uklidnila jen pramálo. Z předešlého dobrodružství si odnášel zranění – a vzdálenost, kterou musel uběhnout, aby se dostal zpátky k tábořišti, byla značná. Jeho běh poznenáhlu ztrácel na rychlosti, až z něho bylo klopýtání a zakopávání, jeho trasa byla značena krví. Je na čase s tímhle snem o vytrvalosti skoncovat, pomyslel si, otevřít oči, překulit se a obejmout Pie, políbit mystifa na tvář a podělit se s ním o svou předtuchu. Ale jeho myšlenky byly poněkud popletené, než aby přilnuly k bdělému stavu na tak dlouhou dobu, která by stačila k vyburcování ze spánku, a ani si netroufl lehnout do sněhu pro případ, že by za ním snová smrt přišla dříve, než ho vzbudí jitro. Zbývalo jediné, totiž plahočit se dál – v kroku zesláblý – a odhánět z hlavy myšlenky na to, že by snad mohl zabloudit a že tábořiště neleží vpředu, ale někde daleko, úplně jiným směrem.
Díval se zrovna na svá chodidla, když uslyšel ten výkřik, a prvním jeho instinktem bylo pohlédnout do metelice nad hlavou, očekávaje tam zjevení jedné z Nespatřeného stvůr. Ale nedošel očima ještě ani k zenitu a narazil na stín přibližující se k němu zleva. Zastavil se a zkoumal postavu. Byla huňatá a shrbená, ale její ruce se rozpřáhly na přivítanou. Neplýtval tím málem energie, co mu zbývala, aby volal na Pie. Jednoduše změnil směr a namířil si to k mystifovi, který mu vyšel naproti. Pie bylo z nich dvou rychlejší a sotva se přiblížilo, shodilo ze sebe kabát a přidržovalo ho otevřený, aby mohl vklouznout do jeho přepychu. Nevnímal ho, vlastně necítil skoro nic, jen úlevu.

Podpírán mystifem nechal své vědomé myšlenky osudu a zbytek cesty se pro něj stal mazanicí sněhu a zas jen sněhu a občas i hlasu Pie po jeho boku, které mu říkalo, že bude brzy po všem.

"Jsem vzhůru?" Otevřel oči a posadil se, pomáhaje si tím, že se přidržel mystifova kabátu. "Jsem vzhůru?"
"Ano."
"Díky bohu! Díky bohu! Myslel jsem, že umrznu k smrti."
Nechal hlavu opět klesnout. Oheň živený kožešinou plápolal a on cítil jeho teplo na obličeji i po těle. Trvalo mu několik vteřin, než mu došel význam toho všeho. Potom se znovu posadil a uvědomil si, že je nahý; nahý a samý škrábanec.
"Nejsem vzhůru," zvolal. "Do prdele! Nejsem vzhůru!"
Pie od ohně doneslo hrnek s pasteveckým nápojem a nalilo do hrníčku.
"Nezdálo se ti to," řekl mystif. Podal hrnek Jemnému. "Šel jsi k ledovci a málem ses nedostal zpátky."
Jemný uchopil hrnek do nehybných prstů. "Muselo mi přeskočit. Pamatuju se, že jsem si myslel: tohle se mi zdá, a pak jsem sundal kabát a oblečení… proč jsem to k čertu udělal?" Ještě teď si živě vybavil, jak se vlekl sněhem a došel až k ledovci. Upamatoval se na bolest a třišťící se led, ale zbytek se stáhl tak daleko do pozadí, že si na něj vzpomenout nedokázal. Pie to z jeho zmateného výrazu vyčetlo,
"Teď se nenamáhej a nevzpomínej," řekl mystif. "Všechno se to vrátí, až nastane ten správný okamžik. Když se budeš hodně nutit, zlomíš si srdce. Měl bys chvíli spát."
"Na spaní nemám ani pomyšlení," odvětil. "Je toho nějak moc, něco jako umírání."
"Budu tady," ubezpečilo ho Pie. "Tvé tělo potřebuje odpočinek. Nech na něm, co chce."
Mystif nahříval Jemnému košili u ohně a nyní mu pomohl si ji obléknout (choulostivá záležitost). Jemného klouby už tuhly. Kalhoty si ale bez mystifova přispění natáhl nahoru přes končetiny, které byly samá modřina a odřenina, sám.
"Ať jsem tam venku dělal, co chtěl, zasvinil jsem se tam pěkně," podotkl.
"Hojíš se rychle," řeklo Pie. To byla pravda, ačkoli se Jemný nedokázal upomenout na to, že by se o tomto faktu kdy mystifovi zmínil. "Lehni si. Vzbudím tě, až se rozední."
Jemný položil hlavu na hromádku usní, kterou přichystalo Pie místo polštáře, a podvolil se mu, když přes něho přetáhlo jeho kabát.
"Nech si zdát o spaní," špitlo Pie a položilo ruku Jemnému na tvář.
"A probuď se celý."
2
Když s ním později – zdálo se to být pouhými minutami – Pie zatřáslo, aby ho probudilo, nebe viditelné mezi průčelími skal bylo beze změny, temné, ale přítmí zapříčinil spíš mrak ztěžklý sněhem než nachová čerň noci nad Jokalaylau. Posadil se a bylo mu mizerně, bolela ho každá kůstka.
"Teď bych se utloukl po kafi," zívl, potlačuje nutkání potrápit své klouby protáhnutím. "A teplý pain au chocolat."
"Jestli to v Yzordderrexu nemají, zavedeme to," přidalo se Pie.
"Vařilo jsi?" "Nemáme už nic, co by se dalo spálit."
"A jaké je počasí?"
"Ani se neptej."
"Tak hnusné?"
"Měli bychom se pohnout. Čím hustěji bude sněžit, tím obtížnější bude najít Přechod."
Zvedli doeki, která se vůbec netajila svou nechutí snídat místo sena slova povzbuzení, a jakmile naložili maso, jež Pie připravilo den předtím, opustili přístřeší ve skále a vyrazili ven do sněhu. Odchodu předcházela krátká rozmluva na téma, zda by měli nasednout nebo ne, přičemž Pie trvalo na svém, že by Jemný měl jet, s ohledem na jeho současnou slabost, ale ten se zase přel, že budou možná potřebovat sílu doeki k tomu, aby je nesla oba, kdyby se snad dostali do horších těžkostí, a tuhle energii by si měli šetřit, dokud ji doeki má. Ale brzy začal ve sněhu, jenž sahal místy až po pás, klopýtat, jeho tělo (ač trochu pozdravené spánkem) se nemohlo vyrovnat s nároky na něj kladenými.
"Půjdeme rychleji, když pojedeš," řeklo mu Pie.
Nechal se přemlouvat jen krátce a když nasedl na doeki, jeho únava byla taková, že stěží dokázal sedět zpříma proti tak silnému větru a místo toho se sesul na krk zvířete. Jen příležitostně se z té pozice zvedl, a když tak učinil, krajina se sotva změnila.
"Neměli bychom už být u Přechodu?" zamručel v jednom okamžiku na Pie, ale výraz na mystifově tváři mu byl dostatečnou odpovědí. Zbloudili. Jemný namáhavě zaujal vzpřímenou polohu a mžoural do vichřice po nějaké známce přístřeší, i kdyby mělo být malé. Svět se na všech světových stranách bělal, s výjimkou jich samotných, avšak oni byli rovněž pozvolna vymazáváni, jak se postupně do kožichu jejich kabátů zachytával sníh, kterým kráčeli a který byl hlubší a hlubší. Až dosud (i přes nesmírnou obtížnost cesty) si nepřipustil možnost neúspěchu. Sám sobě byl tím nejlepším evangelistou vlastní nezničitelnosti. Ale v této chvíli se mu podobné sebevědomí zdálo být sebeklamem. Bílý svět z nich svlékne veškeré barvy, aby se tak dostal k neposkvrněnosti jejich koster.
Natáhl ruku, že se podrží Pie, ale špatně odhadl vzdálenost a sesmekl se z hřbetu doeki. Ta, když byla tak náhle zbavena břemene, se zhroutila – podklesly jí přední nohy. Kdyby Pie hbitě Jemného z nebezpečného místa neodtáhlo, snad by byl pod vahou toho tvora rozmačkán. Nasadil si znovu kapuci, oprášil sníh ze zátylku, postavil se na nohy a setkal se s mystifovým vyčerpaným pohledem.
"Myslel jsem, že jsem vedl dobře…" hlesl mystif.
"Jasně že jo."
"Ale nějak jsme Přechod minuli. Svah je čím dál příkřejší. Nemám ani nejmenší tušení, kde jsme, Jemný."
"V koncích, přesně tam jsme a taky moc utahaný, než abychom vymysleli, jak se z toho dostat. Musíme si odpočinout."

"Kde?"
"Tady," rozhodl Jemný. "Tahle vánice nemůže trvat věčně. Na obloze je tak akorát tolikhle sněhu a většina ho už spadla, je to tak? Je to tak? Takže jestli dokážeme ještě vydržet, jakmile bouře ustane, zjistíme, kde jsme…"
"Co když do té doby přijde znovu noc? Zmrzneme, kamaráde."
"Máme nějakou jinou možnost?" vyjel okamžitě Jemný. "Když půjdeme dál, zabijeme zvíře a pravděpodobně i sebe. Mohli bychom vpochodovat přímo do strže a neměli bychom o tom nejmenší tušení. Ale když zůstaneme tady… spolu… možná máme šanci."
"Myslel jsem si, že znám směr."
"Třeba jsi ho znalo. Třeba bouře odvane pryč a my zjistíme, že stojíme na druhé straně hor." Jemný položil ruce na ramena Pie a přejel jimi po mystifově zátylku. "Nemáme na vybranou," řekl pomalu.
Pie přikývlo a společně se uvelebili, jak nejlépe jen mohli, v nejistém útočišti, přimknuti k těle doeki. Zvíře ještě dýchalo, ale moc dlouho, blesklo hlavou Jemnému, už nebude. Snažil se odehnat myšlenku, co by se stalo, kdyby zemřelo a bouře do té doby nepolevila, ale k čemu bylo nechávat si takové úvahy naposledy? Jestli se smrt zdá nevyhnutelná, nebylo by lepší pro něho i Pie, kdyby jí vyšli vstříc společně – podřezali si žíly a vykrváceli bok po boku, raději než by pomalu umrzali a předstírali až do úplného konce, že přežití je možné? Užuž se chystal tenhle návrh vyslovit, dokud měl k tomu stále sílu a dostatek koncentrace, ale jakmile se otočil k mystifovi, donesl se k němu jakýsi záchvěv, který nepatřil tirádě vichřice, byl mimo její burácení, vyzýval ho, aby se postavil. Uposlechl. Větrné poryvy by ho bývaly povalily, kdyby se Pie nevztyčilo zároveň s ním, a jeho očím by unikly postavy v mračnu, ale mystif ho chytl za ruku a s hlavou těsně u Jemného řekl: "Jak se ksakru dostaly ven?"
Ženy postávaly sto metrů od nich. Jejich chodidla se dotýkala sněhu, ale nezanechávala v něm otisky. Těla měly omotaná plátnem vytaženým z ledu, látka se vzdouvala všude kolem nich, jak se do ní opíral vítr. Některé držely v rukou poklady vyproštěné z ledovce. Díly svého chrámu, archy a oltáře. Jedna z nich – mladinká dívka, jejíž mrtvé tělo Jemného tolik dojalo, držela v náruči hlavu Bohyně vytesanou do modrého kamene. Byla vážně poškozená. Na jejích tvářích se táhly praskliny a chyběl kus nosu a oka. Ale odněkud čerpala světlo a vydávala jasnou záři.
"Co chtějí?" vydechl Jemný.
"Tebe… možná?" odvážilo se Pie.
Žena, jež k nim stála nejblíž (vlasy jí zásluhou větru povlávaly ještě o polovinu její výšky nad hlavou), jim pokynula.
"Myslím, že chtějí, abychom šli oba," mínil Jemný.
"Vypadá to tak," odtušilo Pie, aniž hnulo brvou.
"Na co čekáme?"
"Měl jsem za to, že jsou mrtvé," řekl mystif.
"Možná byly."
"Takže se necháme vodit přízraky. To asi nebude nejmoudřejší."
"Našly si nás, Pie," řekl Jemný.
Když jim pokynula, obracela se žena pomalu na špičkách jako mechanická Madona, kterou kdysi Clem daroval Jemnému a která se točila a hrála Ave Maria.
"Ztratíme je, jestli sebou nehodíme. O co ti jde, Pie? S duchy jsi si přece už povídalo?"
"Ne s takovými," odvětilo Pie. "Bohyně nepatřily všechny k milosrdným matkám, víš. A jejich rituály zdaleka nebyly jen o mléku a medu. Některé z nich byly kruté. Obětovaly muže."
"Myslíš si, že to je ten důvod, proč nás chtějí?"
"Je to možné."
"Zvážíme-li tuhle možnost oproti absolutní jistotě, že umrzneme k smrti tady..," řekl Jemný. "Rozhodni to ty."
"Ne, tohle rozhodneme spolu. Máš padesát procent hlasů a padesát procent zodpovědnosti." "Co chceš dělat?"
"Už zase začínáš. Projednou se rozhodni samo."
Pie se podívalo na vzdalující se ženy, jejichž postavy teď už mizely za závojem sněhu. Potom na Jemného. Potom na doeki. Potom zpátky na Jemného.
"Slyšel jsem, že jedí mužské koule," poznamenalo. "Tak čeho ty se bojíš?"
"Dobrá!" zavrčel mystif. "Hlasuji pro, abychom šli."
"Takže jednohlasně."
Pie začalo pomáhat doeki na nohy. Ta se nechtěla ani hnout, ale mystif měl v zásobě celkem slušnou paletu výhrůžek, když nebylo zbytí, a začal jí sprostě spílat.
"A honem, neboje ztratíme!" pobídl Jemný.
Zvíře už stálo na nohách, a Pie je táhlo za uzdu a vedlo v šlépějích Jemného, který nasadil svižné tempo, aby si ještě udržel jejich průvodce v dohledu. Sníh čas od času pohltil ženy docela, ale všiml si, že ta, co je vybízela, se několikrát letmo ohlédla, a začal si být jistý, že nedopustí, aby se její nalezenci znovu ztratili. Po nějaké chvíli se jejich cíl objevil na obzoru. V šeru se rýsovalo průčelí skály, břidlicově šedivé a příkré, a jeho hřeben se ztrácel v mlze. "Jestli po nás chtějí, abychom šplhali nahoru, můžou to rovnou zabalit," zakřičelo Pie.
"Ne, tamhle je vchod," zařval na něho Jemný přes rameno. „Vidíš ho?"
Slovo spíše lichotilo tomu, co nebylo ničím víc než pouhou rozeklanou škvírou, asi jako prásknutí černého blesku vypálené do průčelí stěny. Ale skýtala jistou naději na úkryt, když nic jiného.
Jemný se otočil k Pie. "Vidíš ho, Pie?"
"Vidím," dostalo se mu odpovědi. "Ale nevidím ty ženy."
Jeden zběžný pohled podél skalního průčelí ho přesvědčil o tom, že mystifův postřeh je správný. Buďto vstoupily do

stěny, nebo vzlétly nad její sráz do oblak. Ať tak nebo tak, vzdálily se bleskově.
"Přízraky," řeklo Pie podrážděně.
"No a i kdyby," na to Jemný. "Dovedly nás k přístřeší."
Vzal mystifovi ohlávku z ruky a pobídl zvíře k chůzi se slovy: "Vidíš tu díru ve stěně? Vevnitř bude teplo. Pamatuješ si, co je to teplo?"
Sníh zhoustl a než ušli posledních sto metrů, sahal jim znovu téměř do pasu. Ale všichni tři – člověk, zvíře i mystif – skulinou prolezli. Uvnitř čekalo nejen přístřeší, ale i světlo. Odhalila se jim úzká chodbička, její černé stěny uzamykal led, ale kdesi v nitru jeskyně plápolal oheň. Jemný pustil ohlávku doeki a moudré zvíře střelhbitě vyrazilo. Zvuky jeho kopyt se odrážely od blyštivých stěn. Když ho Jemný s Pie dostihli, za mírným ohybem chodby objevili zdroj světla a tepla, ke kterému zamířilo. Široká, ale mělká mísa z kovaného plechu stála v prostoru, kde se chodba rozšiřovala, a v jejím středu živě hořel oheň. Překvapily je dvě zvláštnosti. Plamen nebyl zlatý, nýbrž modrý. A hořel bez paliva a ohnivé plameny se vznášely šest centimetrů nade dnem misky. Jak byl ale teplý! Pavučiny ledu v Jemného vousu roztály a odpadly, sněhové vločky na čele Pie a na tvářích se proměnily v korále. Teplo vyloudilo z Jemného rtů radostné zavýsknutí a on rozevřel Pie'oh'pah svou bolavou náruč.
"Nezemřeme!" křepčil. "Neříkal jsem ti to? Nezemřeme!"
Mystif ho objal, rty nejprve přitiskl na Jemného krk, pak na tvář.
"Dobrá, mýlil jsem se," uznalo. "V tom ano! Přiznávám!"
"Takže půjdeme dál a najdeme ty ženy, ne?"
"Jo!" přikývlo.
Když doskomírala ozvěna jejich nadšení, čekal na ne jiný zvuk. Cinkání něčeho jako ledových zvonků.
"Volají nás," řekl Jemný.
Doeki našla u ohně svůj malý ráj a postavila si hlavu, že se nehne, navzdory veškerým pokusům Pie zvednout ji na nohy.
"Nech ji teď být," řekl Jemný, ještě než mystif začal s čerstvou šňůrou sakrování. "Dobře posloužila. Nech ji odpočinout. Můžeme se vrátit a odvést ji později."
Chodba, kterou nyní šli, byla nejen křivolaká, ale mnohokrát se dělila a všechny cestičky byly osvícené miskami s ohněm. Volili mezi nimi bedlivým naslouchánímcinkání zvonků, ke kterému se zdánlivě nikterak nepřibližovali. Každým rozhodnutím pochopitelně byla pravděpodobnost, že najdou zpáteční cestu k doeki menší.
"Tohle je bludiště," ozvalo se Pie a starý známý neklid se mu vkradl do hlasu. "Možná bychom měli zastavit a posoudit, co děláme."
"Hledáme Bohyně."
"A ztrácíme se mezitím svému dopravnímu prostředku. Ani jeden z nás není schopný jít ještě kus pěšky."
"Není mi tak zle. Kromě rukou." Dal si je před obličej dlaněmi vzhůru. Byly opuchlé a zmodralé, odřeniny hrály všemi barvami. "Zřejmě takhle vypadám po celém těle. Slyšel jsi ty zvonky? Jsou teď těsně za rohem, namouduši!"
"Těsně za rohem jsou už nejmíň tři čtvrtě hodiny. Nejsme k nim o nic blíž, Jemný. Jsou to nějaké čáry. Měli bychom dojít pro to zvíře dřív,
než ho zavraždí."
"Pochybuju o tom, že by tady prolévaly krev," opáčil Jemný. Zvonky se rozcinkaly znovu. "Poslechni si je. Jsou blíž."
Popošel k dalšímu rohu, nohy mu podklouzávaly na ledu. "Pie. Pojď se podívat."
Pie se k němu připojilo. Daleko vpředu se chodba zužovala do vstupních dveří.
"Co jsem ti říkal?" vyhrkl Jemný a hnal se ke dveřím a jimi kamsi dovnitř.
Svatyně na druhé straně nebyla obrovská –jako skromný kostel, ne víc –, ale byla vytesaná s takovým umem, že budila dojem majestátnosti. Utrpěla těžkou škodu. Měla sice nesčetné sloupy, tepané a s tím nejjemnějším zdobením, a klenby z nablýskaného ledového kamene, ale ve stěnách zely díry a v podlaze byly rýhy. Ani nebylo zapotřebí přílišného důvtipu na to, aby si člověk uvědomil, že kusy, které viděli zahrabané v ledovci, bývaly kdysi součástí jejího vybavení. Oltář ležel rozbitý napadrť v jejím středu a uprostřed rozvalin se povalovaly zbytky modrého kamene ladící barvou se sochou, kterou nesla dívka. Nyní (mnohem jistěji než kdy jindy) stáli na místě, které neslo stopy Hapexamendiova putování.
"V Jeho stopách," zašeptal Jemný.
"Ano," přitakalo tiše Pie. "Byl tady."
"A ty ženy jakbysmet," řekl Jemný. "Ale nemyslím, že jedí mužské koule. Myslím, že jejich obřady jsou mnohem víc plné lásky." Podřepí si a přejížděl prsty po zbylých kvádrech s vysekanými ornamenty. "Zajímalo by mě, jak a co dělaly? Rád bych viděl jejich rituály."
"Utrhaly by ti úd po údu."
"Proč?"
"Protože jejich pobožnost není pro oči člověka."
"Ale dovnitř ses dostat mohl, nebo ne?" namítl Jemný. "Byl by z tebe dokonalý špion. Mohl jsi být u toho."
"Nejde o to to vidět," řeklo Pie jemně, jde o pocit."
Jemný se napřímil a sledoval mystifa zkoumavě a s novým porozuměním. "Myslím, že ti závidím, Pie," povzdechl si. "Ty víš, jaký je to pocit být obojaký, vid? Nikdy předtím mě to nenapadlo. Povíš mi o tom, jaké to je, někdy v budoucnu?"
"Radši bys na to měl přijít sám," odvětilo Pie.
"A jak to asi udělám?"
"Není právě čas…"
"Pověz."

"Nuže, mystifové mají své rituály stejně jako muži a ženy. Neboj se, nebudu tě nutit, abys mě špehoval. Budeš pozván, jestli o to stojíš."
Jemný pocítil jakési hodně vzdálené rýpnutí strachu, když tohle poslouchal. K mnoha divům, jichž se stali cestou svědky, byl takřka netečný, ale bytost, která strávila po jeho boku tolik dní, zůstávala, jak si uvědomil, opředená tajemstvím. Od chvíle jejich prvního setkání v New Yorku ji neviděl svlečenou; ani ji nepolíbil, jak líbá milenec; rovněž si nepřipouštěl v souvislosti s ní žádné fyzické pocity. Snad to bylo proto, že především přemýšlel o těch ženách tady a jejich tajných rituálech, ale teď se – chtě nechtě – na Pie díval a byl vzrušený.
Pie ho od jeho myšlenek odvedlo a on se podíval dolů na své ruce a zjistil, že je v rozrušení sevřel v pěst a otevřel si znovu rány na dlaních. Na led pod jeho nohama ukápla krev, děsivě rudá. Při pohledu na ni se mu vrátila i vzpomínka, kterou zasunul dozadu.
"Co je?" řeklo Pie.
Ale Jemnému se nedostávalo dechu k odpovědi. Slyšel, jak pod ním praská zamrzlá řeka a slyšel vytí nohsledů Nespatřeného, krouživších mu kolem hlavy. Uvědomoval si své ruce, jak buší, buší, buší do ledovce a ledové ostny mu vzlétají do tváře.
Mystif došel až těsně k němu.
"Jemný," řekl úzkostlivě, "mluv, ano? Co je?"
Položil paže kolem Jemného ramen a jejich dotek navrátil Jemnému dech.
"Ty ženy…" řekl.
"Co je s nimi?"
"To já jsem je osvobodil."
"Jak?"
"Pneumatem. Jak jinak?"
"Tys odčinil dílo Nespatřeného?" hlesl mystif a jeho hlas byl stěží slyšitelný. "Už jen kvůli nám doufám, že ty ženy byly jedinými svědky."
"Byli tam i ti slídilové, přesně jak jsi říkalo. Málem mě zabili. Ale dal jsem jim zabrat."
"To je zlé."
"Proč? Když mám krvácet, ať si taky On trochu zakrvácí."
"Hapexamendios nemůže krvácet."
"Všechno krvácí, Pie. Dokonce i Bůh. Možná hlavně Bůh. Proč by se jinak schovával?"
Během jeho řeči se opět rozezněly zvonky, blíž než předtím, a po letmém mrknutí přes Jemného rameno řeklo Pie: "Musela na tohle kacířství čekat."
Jemný se obrátil a uviděl pokyvující ženu, napůl skrytou ve stínu na konci svatyně. Led, který stále ještě lnul k jejímu tělu, neroztával a dával tak tušit, že podobně jako teplota stěn i tkáň, na které tvoří krunýř, je stále pod nulou. Ve vlasech měla krupičky ledu, a když mírně pootočila hlavou (jako právě teď), narazily o sebe a cinkaly jako drobné zvonečky.
"Vyzvedl jsem tě z ledu," řekl Jemný a obešel Pie, aby se k ní mohl o něco přiblížit. Zena mlčela. "Rozumíš mi?" pokračoval Jemný. "Vyvedeš nás odsud ven? Chceme najít cestu přes hory."
Žena udělala krok dozadu a ustoupila do přítmí.
"Neboj se mě," řekl Jemný. "Pie! Pomoz mi."
"Jak?"
"Třeba nerozumí anglicky."
"Rozumí ti výborně."
"Jenom na ni promluv, ano?" řekl Jemný.
Vždy poslušný Pie začal hovořit jazykem, který Jemný nikdy v životě neslyšel, ale jeho melodičnost uklidňovala, i když slova byla nesrozumitelná. Jenže ani hudba, ani význam zřejmě na ženu nezapůsobily. Nepřestávala couvat do tmy a Jemný ji obezřetně následoval, bál se při pomyšlení, že ji tím třeba vyleká, ale ještě víc se bál, že by ji mohl ztratit úplně. Jeho dodatek k mystifovým domluvám se zúžil na nejzákladnější smlouvání.
"Laskavost si zaslouží oplátku," řekl.
Pie mělo pravdu, skutečně rozuměla. Přestože stála ve tmě, neušlo mu, jak jí na ledem zapečetěných rtech pohrává nepatrný úsměv. K čertu s ní, pomyslel si, proč mu neodpoví? Zvonky však nepřestávaly zvonit a on šel pořád za nimi, přestože přítmí natolik zhoustlo, že se v něm téměř ztratila. Ohlédl se rychle po mystifovi, který se v této chvíli už vzdal všech pokusů o navázání komunikace se ženou a místo toho oslovil Jemného: "Dál nechoď," varoval ho.
I když nebyl víc než padesát metrů od místa, kde stál mystif, jeho hlas slyšel nepřirozeně odlehle, jako kdyby se v prostoru mezi nimi ještě kromě zákona o vzdálenosti a šíření světla uplatňoval i zákon jiný.
"Jsem pořád tady. Vidíš mě?" zavolal dozadu a vděčný za mystifovu souhlasnou odpověď se vrátil pohledem do tmy. Jenže žena zmizela. S klením se rozběhl k místu, kde stála naposledy, a jeho podezření, že ten prostor je nevypočitatelný, zesílilo. Tma vypadala nervózně, jako špatný lhář, který se ho pokouší odbýt krčením ramen. On se ale nedá. Čím víc se chvěla, tím víc toužil se dozvědět, co skrývá. I přes svou slepotu ovšem nebyl slepý k nebezpečí, které na něj číhalo. Několik minut předtím řekl mystifovi, že všechno je zranitelné. Ovšem nikdo, dokonce ani Nespatřený, by nesvedl zařídit, aby krvácela tma. Kdyby se za ním zavřela, mohl by se po ní sápat do nekonečna a stejně by na jejích nekrytých zádech nezanechal ani šrám. Slyšel teď za sebou volání Pie: "Kde ksakru jsi?"
Mystif vlezl do tmy s ním, došlo mu.
"Už se nepřibližuj," nakázal.
"Proč ne?"

"Budu možná potřebovat záchytný bod při zpáteční cestě."
"Jenom se otočíš zpátky."
"Ne, dokud ji nenajdu," odvětil Jemný a hnal se kupředu s předpaženýma rukama.
Podlaha pod ním byla kluzká a musel proto postupovat s nejvyšší opatrností. Ale bez té ženy, která by je z hor vyvedla, se jim tohle bludiště může stát osudným, stejně jako sníh, kterému unikli. Musí ji najít.
"Ještě pořád mě slyšíš?" zavolal na Pie.
Hlas, který mu odpověděl ano, byl slaboučký jako dálkový hovor se špatným spojením.
"Něco mi vyprávěj," zakřičel.
"Co chceš, abych říkal?"
"Cokoli. Zazpívej písničku."
"Mám hudební hluch."
"Tak mluv o jídle."
"Dobře," souhlasilo Pie, "už jsem ti říkalo o usichei a břiše plném vajíček…"
"To je ta nejpříšernější věc, kterou jsem kdy slyšel," odvětil Jemný.
"Jak jednou zkusíš, zachutná ti."
"Jak řekla ta herečka biskupovi."
Uslyšel potlačovaný smích Pie, nesoucí se jeho směrem, potom mystif řekl: "Nenáviděl jsi mě zrovna tak jako nenávidíš ryby, vzpomínáš si? A já jsem tě obrátil na pravou víru."
"Není pravda, že bych tě nenáviděl."
"V New Yorku ano."
"Ani tenkrát ne. Jen jsem byl zmatenej. Nikdy předtím jsem nespal s mystifem."
"Jak se ti to líbilo?"
"Je to lepší než ryby, ale ne tak dobré jako čokoláda."
"Cos to řekl?"
"Řekl jsem…"
"Jemný? Sotva tě slyším."
"Jsem pořád tady!" odpověděl, ale to už zakřičel. "Někdy bych si to rád zopakoval, Pie."
"Zopakoval co?"
"Milování s tebou."
"Musím o tom přemýšlet."
"Co ještě chceš? Abych ti nabídl sňatek?"
"To by možná stačilo."
"V pořádku!" zařval Jemný zpátky. "Tak si mě vezmi!"
Vzadu za ním se rozhostilo ticho. Zarazil se a otočil. Mystifova postava vykreslovala proti vzdáleným světlům svatyně rozmazaný stín.
"Slyšel jsi mě?" křičel.
"Přemýšlím o tom."
Jemný se zasmál, navzdory tmě, a spolu s tím ze sebe setřásl neklid.
"Nemůžeš se rozmýšlet věčné, Pie," halekal. "Musím znát odpověď do…" Zarazil se, když se jeho napřažené ruce dotkly čehosi zmrzlého a pevného. "Do háje."
"Co se stalo?"
"Tady to ksakru končí!" vyštěkl, přikročil přímo k ploše, na niž narazil, a přejel dlaněmi po ledu. "Prostě holá stěna."
Ale to nebylo celé. Podezření, že tohle místo slouží k matení vetřelců, bylo silnější než před chvílí. Z druhé strany této stěny něco je, jen kdyby se k tomu dokázal dostat.
"Vrať se zpátky…" zaslechl, jak Pie naléhá.
"Ještě ne," řekl si pro sebe a věděl, že slova k mystifovým uším nedolehnou. Zvedl ruku k ústům a polapil v ní vydechnutý vzduch.
"Slyšel jsi mě, Jemný?" volalo Pie.
Aniž by odpověděl, udeřil pneumatem o stěnu, což byla procedura, ve které byla nyní jeho dlaň zkušená. Zvuk rány pohltilo šero, ale síla, kterou v sobě vybičoval, setřásla ze stropu mrazivé krupobití. Necekal, až se rezonance ustálí, a zasadil druhou ránu a pak třetí. Každý dopad mu při tom na ruce natrhl nová zranění, čímž přimísil do svých úderů krev. Možná je zesílila. Jestliže jeho dech a plivnutí prokázaly takovou službu, jakou sílu v sobě asi skrývá krev či jeho semeno?
Když ustal, aby se z plných plic nadechl, uslyšel mystifův řev, otočil se a zjistil, že k němu běží napříč jícnem bezútěšné tmy. Nejen že se stěna a strop nad nimi pod jeho útokem roztřásly: samotný vzduch se proměnil v chaos, jehož třas rozpoltil siluetu Pie do střípků. Zatímco se jeho oči snažily obraz ustálit, prostor mezi nimi rozdělil obrovitý ledový střep, který se zřítil na zem a roztříštil se. Stihl ještě zvednout ruce před obličej, aby ho úlomky nezasáhly, ale jejich nápor ho odhodil na stěnu.
"Celé to zbořís!" slyšel, jak křičí Pie, zatímco padaly nové úlomky.
"Na rozmýšlení už je pozdě!" odpověděl Jemný. "Uhni, Pie!"
Mystif kličkoval mezi padajícím ledem k Jemného hlasu. Než k němu doběhl, Jemný se zatím obrátil, že zaútočí na stěnu ještě jednou, neboť tušil, že pokud stěna nepodlehne v nejbližších vteřinách, budou pohřbeni tam, kde právě stojí.
Polapil ze rtů nový výdech, praštil jím o stěnu a tentokrát se šeru pohltit zvuk úderu nepodařilo. Rozezvučel se jako hřmotný zvon. Nárazová vlna by ho bývala srazila k zemi, nebýt mystifovy náruče, která ho zachytila.

"Tohle je průchod!" křičelo.
"Co tím myslíš?"
"Potřebujeme dva výdechy," byla jeho odpověď. "Můj společně s tvým, v jedné ruce. Chápeš?"
"Ano."
Neviděl na mystifa, ale cítil, jak přikládá ruku k ústům.
"Až napočítám do tří," řeklo Pie. "Jedna."
Jemný do sebe vdechl vzduch ze zdivočelého povětří.
"Dva"
Znovu se nadechl, ještě více zhluboka.
"Tři!"
A vydechl oblak, smíšený s tím, který vyslalo Pie, do své ruky. Lidské tělo nebylo uzpůsobeno, aby zvládlo takovou sílu. Kdyby Pie nestálo hned vedle něho a nesevřelo mu rameno a zápěstí, síla by se mu z dlaně vytrhla a suku vzala s sebou. Ale to už skočili zároveň dopředu a on otevřel ruku jen vteřinu před tím, než udeřila do stěny.
Hřmot shora se zdvojnásobil, ale za krátkou chvíli zanikl v pohromě, kterou rozpoutali před sebou. Kdyby měli kam ustoupit, jistě by neváhali, ale střecha svrhávala dolů kanonádu krápníků a jediné, co mohli, bylo zaštítit si hlavy a stát bez hnutí, zatímco je stěna za jejich zločin kamenovala a vzápětí srazila na kolena, když se rozlomila a zřítila. Rachot neustával (vše se zdánlivě odehrávalo pár minut), země se chvěla tak mocně, až byli znovu sraženi na led, tentokrát přímo na obličej. Potom postupně zemětřesení ustávalo. Z krupobití kamenů a ledu se stalo mrholení, i to však ustalo a zázračný závan přivál do jejich tváří teplý vítr.
Podívali se vzhůru. Povětří potemnělo, ale v tomto okamžiku se od střepů, na nichž leželi, třpytivě odráželo jakési světlo, a jeho zdroj pocházel odněkud shora. Mystif stál první na nohách a pomáhal vstát i Jemnému.
"Průchod," zopakoval.
Objal Jemného kolem ramen a společně klopýtali ven k teplu, které je vzpružilo. Ačkoli bylo šero stále ještě husté, dokázali matně odhadnout pozici stěny. I přes rozsah předcházejícího běsnění byla trhlina, kterou způsobili, sotva vyšší než člověk. Na druhé straně bylo zamlženo, ale s každým krokem se dostávali světlu blíž a blíž. Jak tak šli a jejich nohy se bořily do měkkého písku barvy mlhy, zaslechli opět ledové zvonky, ohlédli se za sebe a zjistili, že ženy jdou za nimi. Ale mlha už prasklinu se svatyní zahalila docela, a když zvony utichly (došlo k tomu záhy poté), ztratili veškerý pojem o směru.
"Vyšli jsme ve Třetím dominiu," řeklo Pie.
"Už žádné hory? Žádný sníh?"
"Ne, pokud bys ovšem nechtěl hledat cestu zpátky a poděkovat jim."
Jemný se zadíval před sebe do mlhy. "To je jediná cesta ze Čtvrtého?"
"Kdepak," řeklo Pie. "Kdybychom šli po trase podle původního scénáře, měli bychom na vybranou stovky přechodů. Ale tohle musela být jejich tajná cesta, ještě než ji led zapečetil."
Světlo nyní ukázalo Jemnému mystifovu tvář a na ní široký úsměv.
"Udělal jsi kus práce," řeklo Pie. "Myslel jsem si, že ses zbláznil."
"Já taky, trochu," odvětil Jemný. "Musela mě popadnout ničitelská mánie. Hapexamendios by na mě byl hrdý."
Zastavil se, aby nechal tělo na chvilku oddechnout. "Doufám, že ve Třetím je taky něco jiného než jenom mlha."
"To jistě. Je to dominium, které jsem si přál vidět víc než všechna ostatní, když jsem ještě žil v Pátém. Je celé prozářené a úrodné. Odpočineme si, najíme se a zase se vzchopíme. Možná zajdeme do L'Himby a navštívíme mého přítele Scopiqua. Zasloužíme si na pár dní menší lenošení, než vyrazíme do Druhého a napojíme se na Ponurou cestu."
"Po ní dojdeme do Yzordderrexu?"
"Stoprocentně," přikývlo Pie a pobídlo Jemného znovu k pohybu. "Ponurá cesta je nejdelší silnicí v Imagice. Její délka se rovná oběma Amerikám, možná i větší."
"Mapu!" zvolal Jemný. "Musím začít kreslit mapu."
Mlha prořídla a s přibývajícím světlem se začaly objevovat rostliny: první zeleň, kterou viděli od úpatí Jokalaylau. Přidali do kroku, zatímco vegetace bujela a voněla a lákala je na slunce.
"Nezapomeň, Jemný," řeklo Pie, když ušli kus, "že jsem to přijal."
"Přijalo jsi co?" zeptal se Jemný.
Mlha se nyní povážlivě protrhávala; viděli nový svět, který je vřele očekával.
"Přece jsi mi něco navrhl, milý příteli, copak se nepamatuješ?"
"Neslyšel jsem, že bys přijal."
"Ale ano," odvětil mystif, když se před nimi rozprostřela svěže zelená krajina. "Pokud nebudeme mít v tomto dominiu nic jiného na práci, alespoň bychom se mohli vzít!"

KAPITOLA DVACÁTÁ ČTVRTÁ

1

Anglie zažila toho roku časné jaro, dny ke konci února voněly mízou a do poloviny března byly dostatečně proteplené, aby zlákaly dubnové a květnové květy k rozpuku. Chytráci se nechali slyšet, že pokud nenastanou Žádné další mrazy, které by květy usmrtily a zmrazily kuřátka v kukaních, do května se všichni stanou svědky záplavy nového života, ptačí rodiče nechají potomstvo vylétnout z hnízd a přichystají se na druhé hnízdění v červnu. Pesimističtější duse už nyní předpovídaly sucha a jejich proroctví byla zchlazena ve chvíli, kdy se počátkem března nad ostrovem rozevřela nebesa.
Když si – během prvního deštivého dne – prošla Jude zpětně týdny od té doby, co s Oscarem a Dowdem opustila Godolphinův Pozemek, zdálo se, že byly hodně hektické; ale podrobnosti o tom, co celý ten čas vyplnilo, si vybavila

přinejlepším jen v hrubých obrysech. Od začátku jí dávali najevo, že je v domě vítaná, a mohla přicházet a odcházet, jak se jí zlíbilo, čehož nevyužívala často. Pocit sounáležitosti, který v sobě objevila, když spatřila Oscara, neopadl, ovšem ještě zbývalo odhalit jeho pravou podstatu. Byl štědrým hostitelem, to jistě, ale moře mužů už o ni dobře pečovalo a přesto nepociťovala tuhle svou nynější oddanost. Její oddanost však nebyla opětována, alespoň ne otevřeně, a to pro ni byl zcela nový zážitek. V Oscarově chování byla jistá rezervovanost –a odtud i strojenost v jejich rozhovorech –, což jen posílilo její city k němu. Když byli spolu sami, měla pocit jako dávno ztracená milenka, ocitnuvší se nějakým zázrakem zpátky po jeho boku; oba jeden druhého příliš dobře znali a věděli, že zjevné projevy lásky jsou nadbytečné; když trávili čas v jeho společenském okruhu – v divadle nebo u večeře s jeho přáteli –, většinou byla zticha a šťastná. I tohle pro ni bylo nezvyklé. Přivykla mnohomluvnosti, vyjadřovala názory na kterékoli téma, jež se dostalo na přetřes, ať už někdo o její názory stál anebo je vůbec bral vážně nebo ne. Ale teď jí nedělalo problémy nemluvit. Naslouchala tlachání a žvástům (o politice, financích, společenských záležitostech) jako dialogům nějaké hry. Nebylo to její drama. Ona žádné drama neprožívala, pouze cítila poklid ze své přítomnosti tam, kde chtěla být. Uspokojovalo ji i pouhopouhé přihlížení, viděla jen pramalý důvod žádat víc.

Godolphin byl zaneprázdněný muž a přestože trávili určitou část každého dne spolu, častěji byla sama než naopak. V takových chvílích ji přemohla příjemná malátnost, která silně kontrastovala se zmatkem, jenž předcházel jejímu nastěhování se k Oscarovi. Ve skutečnosti se všemožně snažila vyhnat myšlenky na onu dobu z hlavy a teprve při návratu do svého bytu, kam si šla sbalit věci a vyzvednout účty (které na Oscarův příkaz platil Dowd), si vzpomněla na přátele, jejichž společnost právě nevyhledávala. Čekaly na ni pochopitelně telefonní vzkazy od Kleina, Clema a půltucet dalších. Později chodily i dopisy – někteří se strachovali o její zdraví – a písemné vzkazy podstrčené pod dveře, žádosti, aby se ozvala. V případě Clema tak učinila s provinilým pocitem za to, že s ním od pohřbu nemluvila. Poobědvali nedaleko jeho kanceláře v Marylebone, pověděla mu, že potkala jednoho muže a dočasně se k němu přestěhovala. Clem byl přirozeně zvědavý. Kdo je ten šťastlivec? Někdo, koho zná? A jaký je sex: nezapomenutelný, nebo jen skvělý? A je to láska? To hlavně, je to láska? Odpovídala, jak nejlépe dovedla: prozradila mužovo jméno a popsala ho; vysvětlila, že mezi nimi zatím nebylo nic, co se sexu týká, i když jí ta myšlenka už několikrát bleskla hlavou; a pokud jde o lásku, je příliš brzy to posoudit. Znala Clema dobře a mohla si být jistá že její líčení bude znát kdekdo do čtyřiadvaceti hodin. To jí vyhovovalo. Alespoň touhle povídačkou zazené obavy svých přátel, kteří se vyptávali na její zdraví.

"Takže kdypak se s tím fešákem seznámíme?" zeptal se jí Clem, když se loučili.

"Za nějaký čas…" odpověděla.

"Má na tebe setsakra vliv, vid?"

"Myslíš?"

"Jsi tak – možná to není přesné slovo – snad usazená? Takovou jsem tě nikdy neviděl."

"Nejsem si jistá, jestli jsem se tak vůbec někdy předtím cítila."

"No, jen si ale dej pozor na to, abychom neztratili tu Jude, jakou všichni známe a milujeme, víš?" řekl Clem. "Příliš mnoho vážnosti škodí krevnímu oběhu. Každý občas potřebuje vypěnit."

Význam tohoto rozhovoru jí vlastně došel až teprve následujícího večera – seděla v přízemí v tichu domu a čekala na Oscarův návrat –, uvědomila si, jak zpasivněla. Skoro jako by se z té ženy, kterou bývala, z Jude překypující vznětlivostí a názory, stala mrtvá slupka, něžná a nová, čekající. Pokyny přijdou, usoudila; nedokáže žít po zbytek života takhle zklidněná, taková, jaká zrovna je. A také věděla, ke komu se má pro ony pokyny obrátit: k muži, jehož hlas v chodbě povznesl její srdce a hlavu zbavil břemene, Oscaru Godolphinovi.

Jestliže Oscar znamenal dobrou zprávu, kterou jí minulé týdny přinesly, Kuttner Dowd byl tou špatnou. Bystrosti pobral dost, aby mu zakrátko došlo, že ví o dominiích a jejich záhadách podstatně méně, než jejich rozhovor u Ústupu nasvědčoval, a rozhodně se nemínil stát zdrojem informací, jak tehdy doufala. Byl skoupý na slovo, podezřívavý a příležitostně i hrubý, i když to poslední nikdy v Oscarově přítomnosti. Opravdu, jakmile byli všichni tři pohromadě, zahrnoval ji uctivostí, jejíž ironii Oscar vůbec nepostřehl. Byl tolik Dowdově servilní existenci navyklý, až se zdálo, že si toho muže sotva všímá.

Jude se záhy naučila oplácet podezřívavost podezřívavostí a při několika příležitostech měla nutkání zavést na Dowda s Oscarem řeč. Že tak neudělala, bylo důsledkem toho, co viděla u Ústupu. Dowd se s mrtvolami vypořádal téměř lhostejně, odstranil je s výkonností někoho, kdo zastíral stopy pro svého zaměstnavatele za podobných okolností již někdy předtím. Ani za svou otročinu nežádal chválu, tedy aspoň před ní. Jestliže je vztah mezi pánem a sluhou tak hluboko zakořeněný, že i zločin – odstranění mrtvého těla –je přehlédnut jako ničím pozoruhodná služba, bude asi nejlépe mezi ně nevstupovat. To ona tu je vetřelcem; nová žena, která sní o tom, že náleží k pánovi navěky. Nemohla doufat že ji Oscar vyslechne tak jako Dowda, a každý pokus zasít nedůvěru by se proti ní mohl lehce obrátit. Zachovávala mlčenlivost a události zatím měly hladký průběh. Než ovšem přišel déšť.

2

Výlet do opery byl naplánován na druhého března a ona strávila pozdní část odpoledne v poklidné přípravě na večer, dávala si na čas s volbou šatů a bot a těšila se z toho luxusu, že si nemůže vybrat. Dowd k poledni odešel ven za naléhavou obchodní pochůzkou pro Oscara –naštěstí si zachovala patřičnou rozvahu a na nic se ho nevyptávala. Po příchodu do domu jí bylo řečeno, že veškeré dotazy týkající se Oscarova obchodu nejsou vítány, a ona se nikdy tomuto výnosu nevzpírala: to milenkám nepřísluší. Ale dnes byl při odchodu Dowd neobvykle nervózní a ona se přistihla, že při koupání a oblékání přemýšlí, jakou prací se asi Oscar zaobírá. Odjel do Yzordderrexu, města, jehož ulicemi se nyní (jak předpokládala) prochází Jemný se svým druhým já – zabijákem? Před pouhými dvěma měsíci (londýnské zvony tehdy odbíjely Nový rok) se zapřísahala, že za ním do Yzordderrexu pojede. Ale od tohoto cíle ji odváděl právě ten muž, jehož vyhledala, aby ji tam vzal. Ačkoli se její myšlenky v tom okamžiku k městu vrátily, stalo se

tak bez dřívějšího zápalu. Ráda by věděla, zda je Jemný v těch letních ulicích v bezpečí –a snad by ji potěšil i popis nějaké tamní čtvrti –, ale skutečnost, že si jednou svatosvatě umínila se tam dostat, se nyní zdála absurdní. Má tu všechno, co potřebuje.
Uspokojení neutlumilo touhu dozvědět se něco o ostatních dominiích, zato zvědavost na události na její rodné planetě ochladla. I když televizor v rohu její ložnice nepřetržitě svítil a svou přítomností ji uspával, stěží věnovala vysílání pozornost a nebyla by si poledních zpráv všimla, nebýt jedné věci, kterou pochytila a která jí připomněla Charlieho. V mělkém hrobě v Hampstead Heathu byla nalezena tři těla a stav zohavených mrtvol poukazoval, jak uváděla zpráva, na jakýsi druh rituální vraždy. Předběžné vyšetřování dále nasvědčovalo tomu, že zesnulí byli dobře známí mezi komunitou sektářů a vyznavačů černé magie ve městě, z nichž někteří vzhledem k jiným úmrtím či zmizením v okruhu jejich známých věřili, že se schyluje k vendetě proti nim. Na závěr zpravodajství byl odvysílán záběr policistů prohledávajících v dešti křoví a nízký porost v Hampstead Heathu.
Zpráva ji rozrušila ze dvou důvodů, z nichž každý měl spojitost s jedním z bratrů. Za prvé: vrátila se ve vzpomínkách k Charliemu, jak sedí v zatuchlém pokoji na klinice, pozoruje Heath a uvažuje o sebevraždě. Druhý se týkal toho, že tahle vendeta možná ohrozí Oscara, který je zapleten do různých kultů jako snad žádný žijící člověk.
Užírala se tím celý zbytek odpoledne a její strach zesílil, když se Oscar ani do šesti nedostavil domů. Svlékla si šaty do opery a čekala na něho v přízemí, vstupní dveře nechala otevřené, dívala se, jak déšť tepe do keřů kolem schodů. Oscar se vrátil za pět minut půl sedmé i s Dowdem, který – sotva překročil práh – oznamoval, že dnes se návštěva opery nekoná. Godolphin mu okamžitě oponoval (k Dowdovu velikému zklamání) a řekl Jude, aby šla a nachystala se, že odejdou za dvacet minut.
Když poslušně zamířila po schodech nahoru, zaslechla, jak Dowd říká: "Víte ale, že vás chce McGann vidět?"
"Stihneme obojí," odvětil Oscar. "Vyndal jsi ten černý oblek? Ne? Co jsi celý den dělal? Ne, neříkej mi to na prázdný žaludek."
Oscarovi to v černém slušelo – také mu to řekla, když o pětadvacet minut později sešel dolů. Místo odpovědi na kompliment se pousmál a mírně se uklonil.
"A tys zase ještě nikdy nebyla krásnější," prohlásil. "Víš, že nemám tvou fotografii? Rád bych jednu měl, do peněženky. Dáme to na starost Dowodovi."
Začínala jí být nápadně podezřelá Dowdova nepřítomnost. Většinu večerů jim dělal šoféra, ale dnes večer měl zřejmě na práci něco jiného.
"Budeme muset oželet první jednání," řekl Oscar za jízdy, "mám menší vyřizování v Highgate, pokud budeš mít se mnou trpělivost."
"Mně to nevadí," odvětila.
Pohladil ji po ruce. "Nepotrvá to dlouho," řekl.
Asi proto, že nebral osobně volant do ruky často, se soustředil zamyšleně na silnici, a třebaže ta kusá zpráva, kterou shlédla, stále ještě zaměstnávala její myšlenky, neměla chuť ho svým povídáním vyrušovat. Měli čas, proplétali se postranními uličkami, aby se vyhnuli dopravním tepnám ucpaným kvůli dešti, který provoz zpomalil, a na místo určení dojeli v úplné průtrži mračen.
"A jsme tu," oznámil, ačkoli po předním skle crčela voda tak, že stěží viděla deset metrů před sebe. "Ty zůstaň v teple. Dlouho se nezdržím."
Zanechal ji v autě a kvapem přeběhl nádvoří k nevýrazné budově. K přednímu vchodu nikdo nepřišel. Otevřel se automaticky a pak se zas za Oscarem zavřel. Teprve když zmizel a hřmotné bubnování deště na střechu se poněkud zmírnilo, naklonila se dopředu a podívala se přes čelní sklo omývané záplavou vody na samotnou budovu. I přes ten déšť rozpoznala ve vteřině Věž ze snu modrého kamene. Bez vědomého pokynu se její ruka vymrštila ke dveřím, otevřela je a dech se jí zrychlil. "To ne. Tohle ne…"
Vyskočila z auta a nastavila tvář studenému dešti a ještě studenější vzpomínce. Dopustila, aby tohle místo – a po pravdě řečeno také cesta, která jí sem zavedla (mysl poletující ulicemi a dotýkající se tu smutku nějaké ženy nebo tam zas hněvu jiné) – zapadlo do nejistého prostoru ležícího mezi reálnými vzpomínkami a těmi snovými. V podstatě se nebránila přesvědčení, že se nic takového nikdy nestalo. Ale tady stojí dějiště snu, do posledního okna, do poslední cihly. A pokud je vnějšek tak věrný, jak ho vidí, proč by měla pochybovat o tom, že se bude lišit interiér?
Uvnitř se nachází labyrint sklepů, vybavilo se jí, podél stěn jsou police a na nich do výše nakupené knihy a rukopisy. Dále zeď (nějací milenci se, opřeni o ni, pářili) a za ní, ukrytá před zraky všech kromě jejího, kobka, v jejíž temnotě ležela celou útrpnou věčnost nějaká svázaná žena. Zaslechla teď svým duševním sluchem výkřik vězenkyně: šílené skučení, které ji vyhnalo z podzemí a hnalo zpět tmavými ulicemi do bezpečí jejího vlastního domu a hlavy. Křičí ta žena ještě, uvažovala, nebo se ponořila zpátky do komatu, z něhož byla tak nešetrně probuzena? Myšlenka na její bolest vtlačila Jude do očí slzy, které se smísily s deštěm.
"Co to děláš?"
Z Věže se vynořil Oscar a spěšně přeběhl po štěrku k ní, sako měl přehozené přes hlavu.
"Moje milá, prostudíš se k smrti. Nastup si do auta. Prosím, prosím. Nastup si do auta."
Udělala, k čemu ji vybízel. Déšť jí stékal po krku.
"Promiň," řekla. "Já… přemýšlela jsem, kam jsi asi šel, to je všechno. Potom… nevím… zdá se mi to tu povědomé."
"Tohle místo není nijak významné," podotkl. "Ty se třeseš. Byla bys raději, kdybychom na operu nešli?"
"Mrzelo by tě to?"
"Ani v nejmenším. Zábava by neměla být trestem. Jsi celá mokrá a prokřehlá, přece nechceme, abys onemocněla. Jeden lazar stačí…"
Tuhle poslední poznámku nezkoumala; měla sama toho tolik k přemýšlení. Chtělo se jí brečet, i když si nebyla jistá, zda

radostí či žalem. Sen, který zavrhla jako fantazírování, jí potvrdil nezvratný důkaz –a jiný, živý nezvratný fakt hned vedle ní – Godolphin – se zřejmě právě dozvěděl něco závažného. Nechala se vždy přesvědčit jeho nacvičeným zdrženlivým způsobem vyjadřování: když vyprávěl o cestování po dominiích, jako kdyby hovořil o nastupování do vlaku, a o svých výpravách do Yzordderrexu jako druhu turismu, který je zatím pro spodinu nedostupný. Ale jeho zjednodušování sloužilo jako zástěra (ať si toho byl vědom nebo ne), taktický manévr, kterým zakrýval mnohem větší důležitost svého obchodování. Jeho lhostejnost nebo arogance ho může klidně zabít – takové zlé tušení se jí zmocnilo: a tahle myšlenka teď živila smutek v jejím nitru. A radost? To, že ho snad dokáže zachránit a on se ji z vděčnosti naučí milovat.

Doma odložili večerní šaty. Když vyšla ze svého pokoje v horním patře, potkala se s ním na schodech – čekal tam na ni.
"Zrovna mě napadlo… možná bychom si měli promluvit?"
Sešli do přízemí do obývacího pokoje. Déšť bičoval okna. Zatáhl závěsy a nalil dvě brandy, aby zahnali chlad. Potom si sedl naproti ní a řekl: "Máme jistý problém – ty a já."
"Vážně?"
"Je toho tolik, co si musíme vyříkat. Aspoň… předpokládám, že v tomto směru je to oboustranné, ale pokud jde o mne, určitě… určitě chci říct spoustu věcí, ale ať se propadnu, jestli vím, kde bych měl začít. Vím, že ti dlužím vysvětlení k tomu, co jsi viděla na Pozemku, k Dowdovi a nicotářům, k tomu, co jsem udělal s Charliem. Ale tím seznam nekončí. Pokoušel jsem se, opravdu jsem se pokoušel najít způsob, jak ti to jasně naznačit. Paměť vyvádí takové šprýmy…"
Souhlasně zamumlala, "…obzvlášť když máš co do činění s lidmi a místy, kteří zdánlivě patří spíš do tvých snů. Nebo do nočních můr."
Obrátil do sebe sklenku a natáhl se po láhvi, kterou postavil na stůl.
"Nelíbí se mi Dowd," pronesla najednou. "A nevěřím mu."
Vzhlédl od nalévám sklenky. "Bystrý úsudek," řekl. "Chceš ještě brandy?" Podala mu svou sklenici a on jí štědře dolil.
"Souhlasím s tebou," pokračoval. "Je to nebezpečné stvoření, z řady důvodů."
"Můžeš se ho zbavit?"
"Bojím se, že ví až moc. Byl by nebezpečnější, kdybych ho ze svých služeb propustil, než když si ho nechám."
"Má něco společného s těmi vraždami? Zrovna dneska jsem sledovala zpravodajství…"
Zahnal mávnutím otázku pryč.
"Nic z toho vědět nemusíš, moje milá," řekl.
"Ale jestli jsi v nebezpečí…"
"Nejsem. Nejsem. Alespoň v tomhle buď klidná."
"Takže ty o tom všem víš?"
"Ano," odvětil těžce. "Něco málo vím. A stejně tak i Dowd. Ve skutečnosti ví o celé té situaci víc než ty a já dohromady."
Nad tímhle se pozastavila. Věděl Dowd například o uvězněné za zdí, nebo to je tajemství, které má pouze pro sebe? Pokud ano, možná bude moudré to tak zachovat. Jestliže má tolik hráčů v téhle hře informace, které ona postrádá, kdyby se s čímkoli svěřila – dokonce i Oscarovi –, oslabila by tím své postavení; možná by ohrozila i svůj život. Část její povahy, nenáchylná ke svodům přepychu či potřebě lásky, zůstala za zdí u ženy, kterou vzbudila. Ponechá ji tam, v bezpečí tmy. Se zbytkem – se vším ostatním, co ví – se svěří.
"Nejsi jediný, kdo překračuje hranice," začala. "Jeden můj přítel odejel."
"Opravdu?" řekl. "Kdo?"
"Jmenuje se Jemný. Totiž, jeho skutečné jméno je Zacharias. John Furie Zacharias. Charlie ho trochu znal."
"Charlie…" Oscar potřásl hlavou, "…chudák Charlie." Potom dodal: "Pověz mi o Jemném."
„Je to komplikované," řekla. "Když jsem opustila Charlieho, popadla ho pomstychtivost. Najal někoho, aby mě zabil…"
Rozpovídala se o vražedném pokusu v New Yorku a o Jemného pozdějším zásahu; pak o událostech na Nový rok. Při vyprávění měla neurčitý pocit, že přinejmenším zlomky z toho, co mu povídá, již věděl, a tohle podezření se jen potvrdilo, když završila vyprávění popisem Jemného odchodu z tohoto dominia.
"Mystif ho vzal s sebou?" řekl. "Můj bože, to je riskantní…"
"Kdo je mystif?" zeptala se.
"Nesmírně vzácná bytost. V celé jedné generaci se eurhetemeckému kmeni narodí jedna jediná. Jsou to prý výjimeční milenci. Jak tomu rozumím já, nemají žádnou pohlavní identitu, s výjimkou jakési schopnosti plnit tužby svých partnerů."
"To zní jako Jemného představa o ráji."
"Pokud ví, co chce," konstatoval Oscar. "Když ne, troufám si říct, že by se věci poněkud zamotaly."
Zasmála se. "Ten ví, co chce, věř mi."
"Mluvíš ze zkušenosti?"
"Trpké zkušenosti."
"Třeba si toho naložil takříkajíc víc než unese, když si vydržuje mystifa. Můj přítel v Yzordderrexu, Hříšník, měl svého času milenku, byla to dáma. Ta vlastnila velice luxusní podnik v Patashoquě a ona i já jsme spolu vycházeli skvěle. Neustále mi nabízela, abych se stal bílým otrokářem a přivážel jí z Pátého dívky, aby mohla v Yzordderrexu rozeběhnout nový obchod. Spoléhala na to, že bychom si přišli na velké prachy. Pochopitelně na to nikdy nedošlo. Ale oba dva jsme rádi hovořili o věcech venerických – a lidé začnou okamžitě myslet na choroby, místo na Venuši…" Odmlčel se a zdálo se, že ztratil nit, pak ale pokračoval: "No a jednou mi řekla, že kdysi ve svém bordelu zaměstnávala nějakou dobu

mystifa a ten jí způsobil nekonečnou řadu potíží. Skoro musela svůj podnik zavřít kvůli pověsti, kterou získala. Asi by sis myslela, že se taková bytost projeví jako dokonalá kurvička, ne? Ale hodně zákazníků zjevně nechtělo vidět své touhy z masa a kostí." Během řeči ji pozoroval a na rtech mu hrál úsměv. "Nechápu proč."
"Možná se báli toho, čím jsou."
"To ale považuješ za pošetilé, soudím."
"Ano, samozřejmě. Jsme jací jsme."
"S takovou filozofií se těžko žije."
"O nic hůř než na útěku."
"To nevím. Přemýšlel jsem o útěku mnohokrát. Zmizet tak navždy."
"Doopravdy?" řekla, snažíc se ukrýt jakýkoli náznak zaujetí. "Proč?"
"Příliš mnoho nástrah."
"Ale zůstaneš?"
"Váhám. Anglie je na jaře tak půvabná. A v letních měsících by se mi stýskalo po kriketu."
"Kriket se přece hraje všude?"
"V Yzordderrexu ne."
"Odjel bys tam už napořád?"
"Proč ne? Nikdo by mě nenašel, protože by nikdo neuhádl, kam jsem odjel."
"Já ano."
"Pak bych tě možná měl vzít s sebou," odvětil rozpačitě, téměř jako by dával návrh ve vší vážnosti a bál se odmítnutí.
"Dokázala by sis to představit?" řekl. "Odejít z Pátého, myslím."
"Dokázala."
Udělal pauzu. Pak navrhl: "Asi je na čase, abych ti ukázal některé ze svých pokladů," řekl a vstal ze židle. "Pojď."
Z mimoděk pronesených Dowdových poznámek věděla, že uzamčená místnost ve druhém patře obsahuje něco jako sbírku, ale když konečně dveře odemkl a uvedl ji dovnitř, byla ohromena.
"Všechno tohle jsem sesbíral v dominiích," vysvětlil Oscar. "A přivezl zpátky – vlastnoručně."
Provedl ji pokojem, podával zhuštěný výklad o tom, co některé předměty znamenají, a vyjímal ze skrýší drobounké kusy, které by jinak přehlédla. Do první kategorie (mimo jiné) patřily Bostonská mísa a Encyklopedie nebeských znamení od Gaud Maybellomové; do druhé náramek z brouků chycených do pasti při řetězové kopulaci – celých čtrnáct generací, objasnil – sameček vniká do samičky a samička pro změnu požírá samečka před sebou, kruh pak uzavírá nejmladší samička a onen nejstarší sameček, kteří (jen díky sebevražedné akrobacii posledně jmenovaného) byli hlavičkami k sobě.
Pochopitelně měla hodně otázek a jeho těšilo hrát si na učitele. Ale na pár dotazů odpověď neznal. Podobně jako říšští lapkové, ze kterých pocházel jeho rod, shromáždil sbírku se zaujetím, vkusem, ale ve stejné míře i s ignoranstvím. Přece však, když o jednotlivých artefaktech mluvil, i o těch, o jejichž účelu neměl ani zdání, zněl v jeho hlase dojemný zápal, poněvadž znal i ty nejmenší podrobnosti toho nejmenšího kousku.
"Ty jsi dával některé předměty Charliemu, viď?" nahodila.
"Čas od času. Viděla jsi je?"
"Ano," odpověděla, brandy nutilo její jazyk, aby prozradil sen modrého kamene, ale odolala.
"Kdyby se věci seběhly jinak," řekl Oscar, "Charlie by asi byl tím, se teď toulá po dominiích. Dlužil jsem mu alespoň drobky."
"Kousky toho zázraku," citovala.
"Správně. Ale vím bezpečně, že k nim choval rozporné pocity."
"Takový byl Charlie."
"Pravda, pravda. Ke svému vlastnímu dobru byl ryzí Angličan. Nikdy neměl odvahu, pokud jde o vlastní city, s výjimkou těch k tobě. A kdo by mu to mohl mít za zlé?"
Zvedla hlavu od cetky, kterou si prohlížela zevrubněji, a zjistila, že i ona sama je předmětem zkoumání – výraz na jeho tváři byl jednoznačný.
"To je rodinný problém," rozváděl dál. "Když dojde na… záležitosti srdce."
Sotva učinil to vyznání, obličejem se mu mihl výraz neklidu a ruka putovala k žebrům. "Nechám tě tu – porozhlédni se kolem," řekl. "Není tady nic opravdu nebezpečného."
"Děkuju."
"Zamkneš pak za sebou?"
"Spolehni se."
Sledovala ho, jak odchází, nebyla s to přijít na nic, čím by ho zadržela, ale hned po jeho odchodu se cítila zhrzená. Slyšela, jak jde do ložnice, která byla ve stejném patře na konci chodby, a zavírá za sebou dveře. Potom obrátila pozornost zpátky k pokladům v poličkách. Dlouho tady ale nebude. Chtěla se mazlit a nechat se mazlit něčím teplejším než jsou tyhle relikvie. Po chvilce váhání nechala poklady ve tmě být a zamkla za sebou dveře. Donese mu klíče zpátky, rozhodla se. Jestli jeho slova obdivu nebyla pouhými lichotkami –jestli měl na mysli postel –, pak se to brzy dozví. A když ji odmítne, alespoň bude konec tomuhle sžírání se pochybami.
Zaklepala na dveře ložnice. Nedočkala se žádné odpovědi. Zpod dveří však prosvítal proužek světla, a tak zaklepala nanovo, potom vzala za kliku, vyslovila potichu jeho jméno a vešla dovnitř. Lampa vedle postele byla zapnutá a osvětlovala portrét zděděný po předcích, který visel nad ní. Ze zlatého rámu shlížela přísně na prázdná prostěradla upjatá a pobledlá tvář. Když Jude zaslechla zvuk tekoucí vody z přilehlé koupelny, přešla ložnici a zaznamenala při tom tucet nejrůznějších podrobností. Plyšovou hebkost polštářů a povlečení, karafu se sklenkou u postele, cigarety a

popelník na hromádce notně očtených paperbacků. Bez ohlášení se opřela do dveří a otevřela je. Oscar seděl ve slipech na okraji vany a omýval žínkou částečně zhojené poranění na boku. Po chlupatém vybouleném břiše stékala načervenalá voda. Jakmile ji uslyšel, vzhlédl. Na tváři měl bolest. Nesnažila se ani omluvit za svou přítomnost a on také nic podobného nepožadoval. Jednoduše řekl:
"To je od Charlieho."
"Měl bys jít k doktorovi."
"Doktorům nevěřím. Kromě toho, už se to lepší." Pohodil žínku do umyvadla. "Máš ve zvyku vcházet do koupelny bez ohlášení?" optal se. "Mohla jsi vejít do něčeho daleko víc…"
"Mysliš venerického?" zkusila.
"Nezesměšňuj mě," ohradil se. "Jsem neohrabaný svůdník, já vím. To mi zůstalo z let, kdy jsem si společnost kupoval."
"Bylo by pro tebe přijatelnější si mě koupit?" zeptala se.
"Můj bože," odpověděl se zděšeným pohledem. "Za koho mě máš?"
"Za milence," řekla prostě. "Svého milence?"
"Víš, co vůbec říkáš?"
"Co nevím, to brzy zjistím," opáčila. "Schovávala jsem se sama před sebou, Oscare. Vyháněla jsem z hlavy všechno, hlavně abych nic necítila. Ale citů v sobě mám hodně. A chci, abys to věděl."
"Vím," řekl. "Vím víc, než dokážeš pochopit. A mám z toho strach, Judith."
"Není čeho se bát," prohlásila, překvapená tím, že právě ona je tím, kdo tahle uklidňující slovíčka říká, i když on je starší a snad tedy i silnější a rozumnější. Natáhla ruku a položila dlaň přímo na jeho rozložitou hruď. Zaklonil hlavu, aby ji mohl políbit, ústa nechala zavřená, dokud se rty nesetkaly s jejími a nenašly je pootevřené. Jedna ruka ji objala kolem krku, druhá putovala k ňadru a v té chvíli vyklouzlo z jejích úst blažené zavrnění. Jeho doteky se posouvaly níž a níž k břichu, minuly slabiny a začaly jí vyhrnovat sukni, aby se opět vrátily na svou původní trasu. Prsty zjistil, že je zvlhlá – byla mokrá, už když poprvé vkročila do pokoje s poklady – a vklouzl celou dlaní pod její prádlo, přitiskl dlaň ke klenbě jejího pohlaví a dlouhým prostředníkem jel po její zadnici a jemně nehtem zadrhával o její kůži.
"Postel," hlesla.
Nepustil ji. Těžkopádně couvali z koupelny, on ji pozpátku naváděl, až za stehny ucítila okraj postele. Tam se posadila, uchopila pás jeho spodků zbrocených krví, stahovala je pomalu dolů a zároveň pokrývala břicho polibky. Najednou byl opět ostýchavý, natáhl ruku a chtěl ji zarazit, ale ona je stáhla docela, až se objevil jeho penis. Byl kuriózní. Jen mírně překrvený a bez předkožky, zdál se být bizarně odulý, karrnínový žalud vypadal ještě daleko rozpálenější než zranění na boku jeho majitele. Peň byl podstatně slabší a bledší, po celé délce se splétaly žilky přivádějící do žaludu krev. Pokud ho právě tahle disproporce přiváděla do rozpaků, neměl to zapotřebí, a aby mu dokázala svou touhu, přiložila k žaludu rty. Jeho odmítavá ruka už nezasahovala. Slyšela, jak jemně zavzdychal, a když k němu vzhlédla, viděla, jak se na ni strnule dívá s něčím hodně podobným úžasu. Sklouzla prsty pod varlata a úd, pozvedla si tu kuriozitu k ústům a vsunula si ji dovnitř, potom spustila obě ruce k halence a začala se rozepínat. Ale nestihl jí ani v puse ztvrdnout a už nesouhlasně zašeptal, stáhl se se svým toporem zpátky, odstoupil od ní a vytáhl si slipy zpátky nahoru.
"Proč to děláš?" zeptal se.
"Baví mě to."
Byl doopravdy rozrušený, to viděla, potřásal hlavou a zakrýval v novém přívalu ostýchavosti svou erekci ve spodním prádle.
"Kvůli komu?" řekl. "Nemusíš, to přece víš."
"Vím."
"Překvapuje mě to." řekl s nelíčeným údivem v hlase. "Nechci tě zneužít."
"Ani bych se nedala."
"Třeba bys o tom vůbec nevěděla."
Tahle poznámka ji rozohnila. Vzkypěl v ní vztek, jaký už dávno nezažila. Vstala.
"Chci přesně to, co chci," řekla, "ale prosit se o to nebudu."
"Tak to přece nemyslím."
"A jak to myslíš?"
"Že tě taky chci."
"Tak s tím něco dělej," rýpla si.
Vypadalo to, že ho její vztek znovu vzrušil, přikročil opět k ní, vyslovil hlasem téměř rozbolavělým citem její jméno.
"Rád bych tě svlékl," řekl. "Vadilo by ti to?"
"Ne."
"Nechci, abys cokoli dělala…"
"Tak nebudu."
"…až na to, že si lehneš."
Poslechla. Zhasl světla v koupelně, pak došel k okraji postele a podíval se na ni. Jeho rozložitost zvýraznilo světlo lampy, které vrhalo jeho stín nahoru na strop. Kvantita se jí při milostném aktu nikdy nezdála být mimořádně vzrušující, ale u něj jí to připadalo silně přitažlivé; důkaz jeho nestřídmosti a chuti. Měla před sebou muže, který se nenechá obsáhnout pouze jedním světem, jednou řadou zkušeností, ale který přesto před ní nyní jako otrok pokleká s výrazem posedlého.
S nesmírnou něhou ji začal svlékat. Předtím potkala fetišisty- muže, pro které nebyla objektem, ale věšákem, na který si zavěsili určitý kus oděvu k uctívání. Pokud tedy existovala v hlavě tohoto muže nějaká specialita, pak především tělo,

jež v této chvíli svlékal, postupuje při tom popořádku a způsobem, který mu dával jistý smysl. Nejprve z ní stáhl kalhotky, nato dokončil rozepnutí halenky, aniž by ji z ní ovšem svlékl. Potom jí uvolnil prsa z podprsenky, aby byla dostupná jeho mazleni, ale nakonec si s nimi vůbec nepohrával, přešel k botám, sundal je a postavil k posteli, a teprve po tom všem následovalo shrnování sukně, aby se mu nabídl lepší pohled na její pohlaví. Tady se jeho oči pozdržely, prsty zatím šplhaly nahoru po stehně k ohbí slabin, pak se znovu vzdálily. Ani jednou se jí nepodíval do tváře. Ona se ale dívala na něj a těšila se z jeho zaujetí. Konečně odměnil svou pečlivost polibky. Nejprve dole na nohách, pak postupoval nahoru ke kolenům; potom k jejímu břichu a prsům a nakonec se vrátil ke stehnům a nahoru do místa, které až dosud oběma upíral. Byla připravena na rozkoš a on ji poskytl, jeho obrovská ruka ji hladila po ňadrech a zároveň do ní vnikal jazykem. Zavřela oči, když ji rozevíral, a všímal si každé kapičky vlhka mezi jejími pysky a nohama. Když se pak zvedl, aby dokončil její svlékání – nejdříve ze sukně, potom halenky a podprsenky –, tváře jí hořely a zrychlil se jí dech. Pohodil šaty na podlahu a opět se vzpřímil, vzápětí ji uchopil za kolena a tlačil je k sobě a od sebe, roztahoval ji ke své potěše a držel si ji tak, lákavě odhalenou.
"Dělej se sama prstem," řekl, ale nepustil ji.
Dala si ruce mezi nohy a předvedla se mu. Rozpaloval ji hezky, ale její prsty pronikly hlouběji než Oscarův jazyk, takže se připravila na tu jeho kuriozitu lépe. On se mezitím kochal pohledem na ni, několikrát se jí letmo podíval i do obličeje, hned nato se ale vrátil k podívané dole. Veškeré stopy předchozí váhavosti byly ty tam. Povzbuzoval ji svým obdivem, zahrnoval řadou sladkých jmen, zvednuté trenýrky dokazovaly (jako by to potřebovala) jeho vzrušení. Začala nadzvedat boky z postele vycházela jimi vstříc svým prstům, on uchopil její kolena pevněji a rozevřel ji ještě o něco víc. Po chvíli zvedl pravou ruku k ústům, olízl si prostředníček, položil ho na záhyby kolem jejího druhého otvoru a jemně ho mnul.
"Uděláš mi to teď ústy?" zeptal se jí. "Jen trochu?"
"Ukaž," řekla.
Odstoupil od ní a stáhl si trenýrky. Kuriozita byla teď zcela ztopořená a růžová. Posadila se a vsunula si ho zpátky mezi rty. Jednou rukou přidržovala jeho pulzující kořen a druhou mezitím pokračovala v laskání vlastního klína. Nikdy nebyla dobrá, co se týče odhadu okamžiku, kdy šťáva vyteče, a tak si vyndala ztopořený úd z horkých úst, že ho trochu zchladí, a při tom vrhla letmý pohled nahoru k němu. Jenže buď to přerušení nebo její pohled ho úplně vykolejil.
"Zatraceně!" ulevil si. "Zatraceně!" a užuž se od ní odtahoval, jeho ruka směřovala ke slabinám, aby silně zmáčkla penis.
Vypadalo to, že zřejmě uspěje, když vtom z jeho žaludu vytekly dvě kapky. Potom jeho varlata prudce uvolnila celou záplavu a ta se dostavila v nebývalé hojnosti. On zatím sténal, stejně provinile jako rozkoší, pomyslela si, a ten závěr se jí potvrdil ve chvíli, kdy vystříkl na podlahu.
"Promiň…" vydechl, "…promiň…"
"Nevadí," konejšila ho, vstala a přitiskla rty na jeho. Stejně ale nepřestával šeptat omluvy.
"Dlouho jsem tohle neudělal," řekl. "Taková pubertálnost."
Mlčela, protože věděla, že cokoli řekne, načne jen další kolo výčitek.
Zmizel do koupelny pro ručník. Když se vrátil, našel ji, jak sbírá své šaty.
"Ty odcházíš?" zeptal se. "Jen do svého pokoje."
"Musíš?" řekl. "Vím, že jsem se moc nepředvedl, ale… postel je dost velká pro nás pro oba. A nechrápu."
"Ta postel je obrovská."
"Takže… zůstaneš?" ubezpečoval se.
"Ráda."
Vyčaroval roztomilý úsměv. "Je mi ctí," prohlásil. "Omluvíš mě na okamžik?"
Opět rozsvítil světlo v koupelně, ve vteřině byl uvnitř, zavřel za sebou dveře a jí nezbylo, než aby si znovu lehla na postel a přemítala nad celým zvratem událostí. Neobvyklost toho, co se stalo, se hodila ke všemu ostatnímu. Koneckonců tahle cesta od úplného počátku začala projevem lásky na nesprávném místě; z lásky se stala vražda. A teď – další nepřístojnost. Leží si tu v posteli muže, jehož tělo má do krásy daleko, jehož tíhu však touží cítit na sobě; jehož ruce byly schopné bratrovraždy, ale vzrušují ji jako žádné jiné z těch, co v životě poznala; který schodil více světů než opiem omámený básník, ale nedokáže vyznat lásku bez zakoktání; který je titán – a přece je bázlivý. Udělala si mezi jeho proleženými polštáři pelíšek a čekala, až se vrátí a vypoví jí příběh lásky. Vynořil se ven teprve po delší chvíli a vklouzl vedle ní pod pokrývku. Přesně podle jejích představ jí řekl, že ji miluje – ale nejdřív zhasl světlo a ušetřil své oči zkoumání.

Když spala, spala hluboce, a když se probudila, podobalo se to snu, tma a příjemné uspokojení, to první díky zataženým závěsům, v nichž skulinami viděla, že nebe je stále ještě potemnělé, to druhé proto, že Oscar byl u ní a v ní. Jedna jeho ruka spočívala na jejím prsu, druhá ji nadzvedala nohu, aby si usnadnil hlubší vniknutí. Dostal se do ní šikovně a potají, došlo jí. Nejen že ji neprobudil, dokud se v ní neuvelebil, ale zvolil si panenskou cestu, kterou by se mu (kdyby ji býval navrhl, když byla vzhůru) snažila rozmluvit z obav před nepohodlím. Po pravdě řečeno, žádné nepohodlí se nekonalo, ačkoli pocit se naprosto nepodobal ničemu, co kdy prožila. Líbal ji na krk a lopatky, prchavými polibky, jako by si neuvědomoval, že je vzhůru. Dala mu to najevo vzdechem. Jeho pohyby zpomalily a ustaly, ale ona tlačila hýždě zpátky proti jeho dorážení, aby si ho v sobě udržela, a zasunula tu jeho kuriozitu až k samé hranici únosnosti, která v tomto případě neexistovala. Dělalo jí radost přijmout ho úplně, uvěznila jeho ruku pod svým prsem, aby ho hnětl silněji, zatímco svou dlaní zajela na místo spojení. Poslušně si, ještě než do ní vnikl, navlékl kondom, což (spolu s tím, že už jednou ho tu noc vyždímala) z něj dělalo téměř dokonalého milence: pomalého a jistého. Nevyužila tmy, aby si vylepšila jeho podobu. Muž tisknoucí obličej do jejích vlasů a hryzající ji do ramene nebyl – na

rozdíl od mystifa, kterého popisoval – žádný smyšlený ideál. Byl to Oscar Godolphin, s pupkem, s tou svou kuriozitou, prostě se vším, co k němu patřilo. Jestli někomu podobu změnila, byla to ona sama, protože ve své fantazii se proměnila v rytý piktogram vzrušení: čáru odvíjející se z klubka jejího prošpikovaného středu, vedoucí nahoru břichem k hranici jejích prsou, pak sbíhající znovu na šíji, kde se křižovala a pod temenem lebky se měnila v tkané spirály. Její fantazie přidala další rafinovanost, to když dokreslila kolem této postavy kruh, jenž ve tmě pod jejími víčky žhnul jako zjevení. Znásilnění bylo tedy dotaženo do dokonalosti; jednak se proměnila v jeho náruči v abstrakci, přece jí ale uspokojil i tělesně. Větší přepych neexistuje.
Zeptal se, jestli by se nemohli posunout – vlastně řekl pouze: "Zranění…" jako na omluvu.
Vzepřela se na rukou a na kolenou, on z ní na krátký mučivý okamžik vyklouzl, ale hned zas svou kuriozitu rychle zaměstnal. Jeho rytmus se hned stal naléhavějším – prsty v jejím pohlaví, jeho hlas v její hlavě, to obojí prozrazovalo extázi. Piktogram v jejích vidinách se rozjasnil, byl teď ohnivý od jednoho konce ke druhému. Vykřikla, nejprve jen ano a ano, pak jednoduché prosby, podněcovala ho k novým objevům. Piktogram ji začal oslepovat, spaloval veškeré ponětí o tom, kde se nachází, nebo kdo je; veškeré vzpomínky na předešlá spojení se vpily do té věčnosti.
Ani nevěděla o tom, že už ejakuloval, dokud neucítila, jak se odtahuje, a nato se po něm natáhla a přidržela si ho v sobě o něco déle. Uposlech. Blažil ji pocit, jak měkne uvnitř jejího těla a nakonec jak odchází, třebaže hebký sval propouštěl svého vězně neochotně. Pak se překulil na postel vedle ní a natáhl se ke světlu. Bylo vcelku matné, takže nebodalo do očí, ale přesto dost prudké. Už chtěla zaprotestovat, když si všimla, že se chytá prsty zraněného boku. Rána se rozevřela a krev z ní stékala dvěma směry: ke kuriozitě (stále uhnízděné v kondomu) a dolů po boku na prostěradlo.
"To je v pořádku," řekl, když se začala zvedat. "Vypadá to horší, než to je."
"I tak by bylo třeba něčím zastavit krvácení," opáčila.
"To je stará dobrá godolphinská krev," poznamenal a zároveň sebou cukl bolestí a zašklebil se. Jeho pohled putoval od ní k portrétu nad postelí. "Vždycky tekla svobodně," prohlásil.
"Netváří se, jako by nám to schvaloval," konstatovala.
"Naopak," odvětil Oscar. "Vím na stoprocent, že by tě zbožňoval. Joshua rozuměl oddanosti."
Podívala se znovu na ránu. Krev mu prosakovala skrz prsty.
"Dovolíš mi, abych ti na to něco dala?" zeptala se. "Dělá se mi z toho zle."
"Pro tebe… cokoli."
"Máš obvaz?"
"Dowd patrně nějaký má, ale nechci, aby o nás věděl. Aspoň zatím ne. Bude to naše tajemství."
"Tvoje, moje a Joshuovo," řekla.
"Ani Joshua netuší, co mezi námi je," pronesl Oscar bez známky ironie v hlase. "Proč myslíš, že jsem zhasl světlo?"
Místo pro nový obvaz šla do koupelny najít čistý ručník. Mezitím na ni mluvil skrz otevřené dveře:
"Mimochodem, myslel jsem to vážně, to, co jsem řekl," upozornil ji.
"A co?"
"Že pro tebe udělám všechno. Alespoň to, co je v mé moci udělat nebo dát. Chci, abys se mnou zůstala, Judith. Nejsem žádný Adonis, to vím. Ale hodně jsem se naučil od Joshuy… o oddanosti, to myslím." Objevila se s ručníkem a uvítala ji stejná nabídka. "Cokoli budeš chtít."
"To je velice štědré."
"Dávat je potěšení," vysvětlil.
"Myslím, že víš, co bych si přála nejvíc."
Zakroutil hlavou. "Nejsem dobrý věštec. Ovládám jenom kriket. Tak mi to řekni."
Sedla si na kraj postele, jemně mu odtáhla ruku z rány na boku a otřela si krev z prstů.
"Pověz," pobídl ji.
"No dobrá," řekla. "Chci, abys mě vzal pryč z tohohle dominia. Chci, abys mi ukázal Yzordderrex."

KAPITOLA DVACÁTÁ PÁTÁ

1

Po dvaadvaceti dnech od chvíle, kdy opustili jokalaylauskou ledovou pustinu a vkročili do mírnějšího klimatu Třetího dominia – dnech, které se staly svědky toho, jak štěstí Jemného s Pie za jejich putování po rozličných krajích Třetího povážlivě kolísá –, stanuli cestovatelé na nádražním nástupišti za malým městečkem Mai-Ké a čekali na vlak, který tudy jednou týdně projížděl z města Iahmandhas na severovýchodě a pokračoval do L'Himby, půl dne cesty na jih.
Nedočkavě toužili po odjezdu. Ze všech měst a vesnic, do nichž během uplynulých třech týdnů zavítali, bylo Mai-Ké tím nejméně pohostinným místem. Mělo pro to své důvody. Obec odolávala žáru dvou sluncí tohoto dominia a přitom deště, které dávaly oblasti její úrodu, nepřišly šest let po sobě. Terasy a pole, jež se měly zelenat výhonky, se změnily skoro v prašnou krajinu a zásoby pro tento případ nahromaděné se povážlivě tenčily. V blízké době hrozil hladomor a vesnice neměla náladu na bavení cizinců. Předešlé noci vyšlo veškeré obyvatelstvo ven do šedých ulic, kde se hlasitě modlilo. Modlitby řídili jejich duchovní otcové, kteří trpěli manýrami těch, jejichž vynalézavost slábne. Randál, dle Jemného úsudku nemelodický, který by rozlítil i ta nejlítostivější božstva, pokračoval až do prvního světla, spánek byl zhola nemožný. Proto také byla toho rána v rozhovoru mezi Pie a Jemným trocha napětí.
Nebyli jedinými cestujícími čekajícími na vlak. Jeden farmář z Mai-Ké s sebou na nástupiště přihnal stádo ovcí – některé kusy byly tak vychrtlé, až bylo s podivem, že se vůbec udrží na nohou – a ten houf s sebou přitáhl mračna místní metly: hmyzu zarzi, který měl rozpětí křídel vážky a tělíčko tlusté a chlupaté jako včela. Živil se na ovčích čmelících, pokud ovšem nenašel něco lákavějšího. Jemného krev spadala do kategorie druhé a lenivý bzukot zarzi se od Jemného uší při čekání v poledním vedru nikdy nevzdálil daleko. Jejich jediný zdroj informací – žena řečená Hopskok Lilipu, předpověděla, že vlak přijede včas, ale už teď měl pořádné zpoždění, což nevěštilo nic dobrého pro zbylou

stovku dobrých rad, které jim večer předtím dala.
Zamačkávaje zarzi nalevo napravo Jemný vystoupil ze stínu nádražní budovy a šel se podívat na tra! Vinula se bez ohybu či zatáčky až do ztracena a po celé délce byla osiřelá. Na kolejích, pár metrů od plácku, kde stál, se hemžily krysy, snětí postižená mutace zvaná graveolenty, snášely na kupku uschlou trávu na stavbu hnízd, která si budovaly mezi kolejemi a štěrkem, na němž koleje ležely. Jejich usilování Jemného jen ještě víc rozvzteklilo.
"Zůstaneme tady trčet navěky," řekl Pie, které sedělo v podřepu a vyrývalo ostrým oblázkem do kamene nějaké značky. "Takhle se Hopskok pomstila dvojici hoopreů."
Zaslechl tohle slovo (šeptem, když byli nablízku) už ani nevěděl kolikrát. Znamenalo leccos – od exotického cizince po odpudivého malomocného, to záleželo na výrazu v obličeji mluvčího. Obyvatelé Mai-Ké byli znamenití šklíbilové a když užili slova v Jemného přítomnosti, zbylo pramálo pochyb o tom, který že konec stupnice přízně mají na mysli.
"Přijede," odpovědělo Pie. "Nečekáme tu sami."
V předchozích několika minutách se na nástupišti objevily dvě další skupinky cestujících: jedna mai-késká rodina, zastoupená třemi generacemi, která nakupila v zavazadlech na peron snad všechno, co vlastnila; a tři ženy v nabraných róbách, s hlavami oholenými a pomazanými bílým blátem: jeptišky z Goického řádu Kicaranki, kterým Mai-Ké opovrhovala asi jako kterýmkoli dobře vypaseným hoopreem. Příchod spolucestujících Jemného malinko uklidnil, ale železnice byla nadále prázdná a graveolenty (které by jistě jako první vycítily sebemenší záchvěvy kolejí) nerušeně pokračovaly ve stavbě svých obydlí. Pozorování jejich shonu ho brzy unavilo a obrátil pozornost k mystifovým čmáranicím.
"Co děláš?"
"Snažím se vypočítat, jak jsme tu dlouho."
"Dva dny v Mai-Ké a den a půl cesty z Dotoha…"
"Ne, ne," řekl mystif. "Snažím se to vypočítat v pozemských dnech. Od příchodu do dominií."
"To jsme zkoušeli už v horách a nikam jsme se nedostali."
"To proto, že jsme měli ztuhlé mozky."
"Takže se ti to povedlo?"
"Ještě chviličku."
"Času máme habaděj," pokrčil rameny Jemný a vrátil se pohledem ke groteskním graveolentám. "Tyhle potvůrky se dočkají vnoučat, než ten náš pitoměj vlak přijede."
Mystif pokračoval ve svých výpočtech a Jemnému nezbylo nic jiného, než se pomalu vrátit do relativně útulné čekárny, která (soudě podle ovčích bobků na podlaze) byla docela nedávno využita jako kotec pro celé stádo. Zarzi nelenily, vyrazily za ním a bzučely mu kolem obočí. Ze špatně padnoucího kabátu, který koupili za peníze, jež s Pie vyhráli v herně v Dotohu, vyndal výtisk Fanny Hillové s oslíma ušima – jedinou knihu v angličtině, kterou se mu podařilo koupit – a použil ho k odhánění hmyzu, brzy se ale vzdal. Nakonec ho beztak budou mít dost, nebo se k jejich atakům stane imunním. Jedno nebo druhé, na tom nesejde.
Opřel se o počmáranou zeď a zívl. Nudil se. Hrozně se nudil! Kdyby tenkrát, když na samém začátku dorazili do Vanaephu, Pie nadhodilo, že za pár týdnů mu přijdou divy v Usmířených dominiích fádní, Jemný by tu myšlenku se smíchem odbyl jako nesmysl. Se zlatozeleným nebem nad hlavou a s Patashoqskými věžičkami probleskujícími v dáli se zdál prostor pro dobrodružství nekonečný. Ale než došli do Beatrix (milé vzpomínky na ni nesmazaly ani pozdější obrazy jejích rozvalin), cestoval jako každý druhý v cizí zemi – připravený na příležitostné objevy, ale přesvědčený o tom, že povaha uvědomělých, zvídavých dvounožců je pod jakýmkoli nebem stejná. Za poslední dny toho viděli spoustu, to zas ano, ale nic, co by si nedokázal představit, kdyby býval zůstal doma a hodně se opil.
Jistě, naskytly se jim pohledy na úchvatné scenérie. Ale také je neminuly hodiny nepohody, nudy a banálnosti. Na cestě do Mai-Ké byli například pozváni, aby zůstali v jisté bezejmenné vísce a zúčastnili se obecní slavnosti: každoročního utápění osla. Původ onoho rituálu, jak jim bylo řečeno, je opředen čarovným tajemstvím. Odmítli a Jemný k tomu poznamenal, že to jistě věští nejčernější den jejich putování, a pokračovali v cestě na korbě vozu, jehož řidič je obeznámil s tím, že tento vůz sloužil jeho rodině po šest generací jako hnojník. Později se zdlouhavě rozpovídal o životních zvycích pradávného protivníka jejich rodu, pensanu neboli hovnokohouta, zvířete, které jediným hovnem promění celý náklad hnoje ve voze v nepoživatelný. Neptali se toho muže podrobněji, kdože měl hnůj požívat, ale bedlivě studovali dna svých talířů ještě mnoho dní poté.
Jak tak vsedě převaloval pod patami tvrdé kuličky ovčího trusu, Jemný v myšlenkách zabrousil k nejdůležitějšímu bodu jejich cesty napříč Třetím. Tím bylo město Sakrtel, které si Jemný překřtil na Dotoho. Nebylo tak veliké – asi jako Amsterdam (a stejně půvabné) –, ale byl to hráčský ráj vábící otroky štěstěny z celého dominia. V tomto imagickém kraji byla povolena jakákoli hra. Pokud vaše pověst v kasinu či na kohoutích zápasech nebyla valná, vždycky jste mohl někde natrefit na nějakého zoufalce, který by si vsadil na barvu vaší moči, když zrovna nebyla lepší nabídka. Díky vzájemné součinnosti, která měla rozhodně i telepatickou rovinu, Jemný s Pie přišli ve městě ke kupě peněz (nejméně v osmi měnách), dost, aby měli na šaty, jídlo a jízdenky na vlak po celou cestu do Yzordderrexu. To, co ale Jemného málem zlákalo, aby se tu usadil, nebyl zisk, ale místní pochoutka: koláč ze štrůdlového těsta s medem a se semeny něčeho mezi broskví a granátovou jabloní. Snědli jeden vždycky před začátkem hry, aby se zásobili energií, další při hře na zklidnění nervů a poslední znovu na oslavu vítězství. Teprve když ho Pie ujistilo, že koláč bude k sehnání i jinde (a pokud ne, měli teď fůru peněz, aby si mohli najmout na přípravu těsta svého vlastního šéfkuchaře), se Jemný nechal přemluvit k odjezdu. L'Himby volala.
"Musíme popojet," řekl mystif. "Scopique čeká…"
"Říkáš to, jako by nás opravdu čekal."
"Já jsem vždycky očekáváno," řeklo Pie.

"Jak je to dlouho, co jsi pobýval v L'Himby?"
"Dobrých… dvě stě třicet let."
"To už bude mrtvej."
"Scopique ne," odvětilo Pie. "Je moc důležité, abys ho viděl, Jemný. Hlavně teď, když jsou v povětří cítit změny."
"Pokud si to přeješ, stane se," přikývl Jemný. "Jak daleko je L'Himby?"
"Den cesty, jestli pojedeme vlakem."
To bylo poprvé, kdy se Jemný doslechl o železnici, která spojovala město Iahmandhas a L'Himby: město pecí s městem chrámů.
"L'Himby se ti bude líbit," prohlásilo Pie. "Je to město meditace."
Odpočatí a finančně zajištění odjeli z Dotoha hned následujícího rána, celý den se drželi při řece Horečce, potom projeli Juppií a Omootajivem a dojeli do provincie zvané Ched Lo Ched, Kvetoucí pole (nyní bez květů) a konečně do Mai-Ké svírané dvojími kleštěmi – chudoby a puritánství.
Zaslechl, jak Pie venku na nástupišti říká: "A je to."
Zvedl se ze stínu zdi a vykročil znovu do slunečního světla.
"Vlak?" zeptal se.
"Ne. Výpočty. Hotovo." Mystif civěl na značky na peróně u svých nohou. "Je to jen přibližný odhad, pochopitelně, ale myslím, že odchylka je tak den dva. Nanejvýš tři."
"Takže kolikátého je?"
"Hádej."
"Březen… desátého."
"Vedle jak ta jedle," nechalo se slyšet Pie. "Podle těchto výpočtů –ovšem nezapomínej, že jsou jen přibližné –je sedmnáctého května."
"Není možná."
"Je to pravda."
"Jaro je už skoro pryč."
"Přeješ si být zpátky?" zeptalo se Pie.
Jemný se tímhle nějakou chvíli prokousával a potom odpověděl: "Nijak zvlášť. Jen si přeju, aby ten mizerný vlak jel na čas."
Dovlekl se ke kraji nástupiště a zíral na trať.
"Nikde po něm není ani vidu," řeklo Pie. "Byli bychom rychlejší na doeki."
"Tak ty nepřestaneš…"
"S čím?"
"Říkat to, co já mám na jazyku. Čteš mi myšlenky?"
"Ne," odvětilo Pie a rozmazalo podrážkou výpočty.
"Jak jsme teda ty prachy v Dotoho vyhráli?"
"Nepotřebuješ učitele," opáčilo Pie.
"Nevykládej mi, že to přijde samo," řekl Jemný. "Za celý život jsem nevyhrál ani pěťák a zčistajasna, když jsi se mnou, se mi daří, na co sáhnu. To není náhoda. S pravdou ven."
"Tohle ale je pravda. Ty nepotřebuješ učitele. Možná připomenutí…" pousmálo se letmo Pie.
"A to je další věc…" řekl Jemný a zároveň s těmi slovy chňapl po jedné zarzi. K jeho velikému překvapení ji skutečně chytil. Rozevřel dlaň. Polámal jí krunýřek a modrý sliz vnitřností pomalu unikal ven, ale ještě žila. Znechuceně zatřepal zápěstím a odhodil tělíčko na zem k nohám. Ostatky už podrobněji nezkoumal, ale naškubal hrst neduživé trávy, která rašila mezi nástupištními deskami, a začal si s ní utírat dlaň.
"O čem jsme to mluvili?" optal se. Pie neodpovědělo. "Už vím, o… věcech, které jsem zapomněl." Podíval se na své čisté ruce. "Pneuma," řekl. "Proč bych měl vůbec zapomenout na to, že mám něco jako pneuma?"
"Buď to pro tebe nebylo tak důležité…"
"O tom pochybuju."
"– nebo jsi zapomněl, protože jsi chtěl zapomenout."
Ve způsobu, jakým mystif odpověděl, bylo cosi podivného, co Jemného zatahalo za uši, ale i tak neodbíhal od jejich polemiky.
"Proč bych chtěl zapomenout?"
Pie se ohlédlo na trať. Dálka byla zahalena v prachu, ale místy probleskovala jasná obloha.
"No?" pobízel Jemný.
"Možná proto, že vzpomínky příliš bolí," řeklo, aniž by uhnulo pohledem.
Tahle slova zněla Jemného uším ještě ošklivěji než odpověď, která jim předcházela. Smysl mu došel, ale jen s potížemi.
"Přestaň s tím," zavrčel.
"Přestat s čím?"
"Mluvit tímhle oblbovacím způsobem. Zvedá se mi z toho žaludek."
"Nic nedělám," bránilo se Pie. "Věř mi. Nic nedělám."
"Tak mi vysvětli to pneuma," opakoval Jemný. "Chci vědět, jak jsem přišel k takové moci."
Pie otevřelo ústa k odpovědi, ale tentokrát byla slova tak zle zmrzačená, že působila jako rána pěstí do břicha.
"Ježíši!" zaskučel a třel si břicho v marné snaze utišit vření. "Hraj si, na co chceš, ale…"
"To nejsem já," protestovalo Pie. "To děláš ty. Nechceš slyšet, co ti povídám."
"Ale jo, chci," trval na svém Jemný a utíral si z úst korálky mrazivého potu. "Chci odpovědi. Chci přímé odpovědi!"

Pie začalo zas nemilosrdně mluvit, ale sotva spustilo, Jemného útrob se s novou vervou zmocnilo nutkání ke zvracení. Bolestí v břiše se dvakrát musel sníjet v předklonu, ale ať se propadne, jestli mu mystif něco zamlčí. V téhle chvíli šlo o princip. Pozoroval skrz přimhouřené oči rty Pie, ale už po několika slovech mystif přestal mluvit.
"Pověz mi to!" nutil ho Jemný, pevně rozhodnutý donutit Pie, aby ho uposlechlo, i kdyby ve slovech nenašel žádný smysl. "Co jsem udělal, že chci tak hrozně moc zapomenout? Řekni mi to!"
Mystif znovu otevřel ústa. Slova, která vyšla, byla tak beznadějně zkomolená, že Jemný stěží dokázal pochopit zlomek jejich významu. Cosi o moci. Pak o smrti.
Když bylo po všem, rejdil očima kolem a snažil se najít nějakou podívanou, která by jeho břicho utišila. Ale výjevy v jeho okolí byly galerií malých hrůz: graveolenty stavějící si mezi kolejemi své pitomé hnízdo; trať, která jeho oko navedla k oblaku prachu v dáli; mrtvá zarzi u jeho nohou, jejíž měchýřek s vajíčky byl roztržený a nenarozené potomstvo se rozsypalo po kamení. Tenhle poslední pohled, ač hnusný, mu připomenul jídlo. Přístavní kčrmy v Yzordderrexu: ryba uvnitř ryby uvnitř další ryby a ta nejmenší vyplněná vajíčky. Tahle představa ho dostala. Dopotácel se k okraji nástupiště, vyzvracel se na koleje, žaludek se mu zmítal v křečích. Neměl toho v sobě mnoho, ale nápory ne a ne přestat, až teprve když v břišní dutině ucítil pálení a z očí mu začaly stékat slzy bolesti. Po delší době couvl od kraje a chvěl se. Zápach ze žaludku měl stále v chřípí, ale křeče postupně opadávaly. Koutkem oka zahlédl, jak se k němu blíží Pie.
"Nepřibližuj se ke mně!" řekl. "Nechci, aby ses mě dotýkalo!"
Otočil se zády ke zvratkům a uchýlil se do ústraní ve stínu čekárny, posadil se na tvrdou dřevěnou lavici, opřel se hlavou o stěnu a zavřel oči. Jak bolest ustupovala, v myšlenkách se vrátil k záměru skrytému v mystifově útoku. Zpovídal ho o své moci v uplynulých měsících několikrát; kde se vzala a – hlavně –jak k ní přišel on, Jemný. Odpovědi Pie byly co nejvíce vyhýbavé, ale Jemný nepociťoval nijak zvlášť velikou touhu dobrat se ke kořenům otázek. Snad podvědomé doopravdy vědět nechtěl. Bylo typické, jaké následky podobný dar přinášel – totiž že ho jeho role nositele moci znamenitě bavila, tak proč by si ji měl kazit řečmi o nadutosti. Spokojeně se nechával odbývat narážkami a vykrucováním a snad by byl spokojený i nadále, kdyby ho nepopudila zarzi a zpoždění vlaku do L'Himby; byl znuděný a hádavý. Ale to byla jen půlka pravdy. Naléhal na mystifa, jisté, ale zřídkakdy ho ponoukal. Útok se mu zdál neúměrný jeho nátlaku. Položil nevinnou otázku a dočkal se za to na oplátku obrácení naruby.
"Jemný…"
"Jdi se vycpat."
"Vlak, Jemný…"
"No a co?"
"Přijíždí."
Otevřel oči. Mystif postával ve dveřích a vypadal uboze.
"Mrzí mě, že k tomu muselo dojít," řekl.
"Nemuselo," opáčil Jemný. "Ty jsi to spustilo."
"Namouduši ne."
"Z čeho to teda bylo? Z jídla?"
"Ne. Ale jsou jisté otázky…"
"Ze kterých se mi dělá špatně."
"…na které jsou odpovědi, které nechceš slyšet."
"Za co mě máš?" nasupil se Jemný a tón jeho hlasu byl plný nevysloveného pohrdání. "Až z toho bleju – cpeš mi do hlavy takový pindy místo odpovědí, že bleju – a potom je to v první řadě moje vina, že se ptám? Co je tohle za pojebanou logiku?"
Pie pozvedlo ruce v hrané kapitulaci.
"Nemíním se hádat," prohásilo.
"Taky dobře," opáčil Jemný.
Jakákoli další výměna byla beztak nesmyslná, neboť zvuk přibližujícího se vlaku postupně sílil a jeho příjezd vítaly radostné výkřiky a tleskání obecenstva, které se shromáždilo na nástupišti. Ještě s pocitem slabosti se Jemný vztyčil a následoval Pie do davu.
Zdálo se, že se na nádraží dostavila polovina všech obyvatel Mai-Ké. Většina z nich, odhadoval, byli spíše čumilové než potenciální cestující: vlak sloužil jako rozptýlení od hladu a nevyslyšených modliteb. Ale některé rodiny, jež se chystaly nastoupit, se v této chvíli protlačovaly se zavazadly zástupem. Jaké strádání musely asi podstoupit, aby si vykoupily únik z Mai-Ké, to se dalo pouze tušit. Odevšad se ozývalo plačtivé škytání, to když se objímaly s těmi, které tu opouštěly, povětšinou staršími, kteří (soudě podle jejich smutku) nečekali, že své děti a vnoučata ještě někdy spatří. Cesta do L'Himby, jež pro Jemného a Pie byla jen pouhopouhou zábavnou vyjížďkou, znamenala pro ně odjezd do vzpomínek.
V Imagice existovalo jistě hezkých pár okázalejších způsobů odjezdu nežli masivní lokomotivou, která se teprve teď vynořila z oblaku páry. Ať už nakreslil plány k téhle hřmící, lesklé mašině kdokoli, znal velmi dobře její zemský protějšek – prototyp lokomotiv na Západě již zastaralých, ale přesto dosluhujících ještě v Číně a Indii. Jejich napodobenina nebyla tak otrocká, aby potlačila jistou nevázanou dekorativnost (kresba byla tak křiklavá, že se stroj podobal zvířecímu samečkovi při vábení družky), ale pod mazanicemi se skrývala lokomotiva, která se docela klidně mohla řítit do King's Gross či Marylebone v letech po první světové. Za sebou táhla šest osobních vagónů a stejný počet nákladních, dva z nich byly naložené stádem ovcí. Pie už stačilo řadu vozů obhlédnout a vrátilo se zpátky k Jemnému se slovy: "Do druhého. Na konci je plnější."
Nastoupili. Vnitřek zažil kdysi přepych, ale teď už byl dost opotřebovaný. Z mnoha sedadel byly servány potahy a

opěrky pro hlavu a některým chyběla opěradla úplně. Podlaha byla zaprášená a stěny –zdobené v minulosti stejně divoce jako lokomotiva – úpěly nutkavou potřebou čerstvého nátěru. Kromě nich samotných tu seděli jen dva další pasažéři, oba muži, oba groteskně tlustí a oba oblečení do vojenských kabátců, ze kterých vyčuhovaly umně ovázané končetiny, propůjčující jim vzezření duchovních, kteří uprchlí z nemocničního oddělení. Rysy obličeje byly malé a soustředěné ke středu, jako by se k sobě tísnily ze strachu, že utonou v sádle. Oba pojídali ořechy, rozlouskávali je v hromotluckých pěstích a zasypávali podlahu mezi sebou sprškou na prášek rozdrolených skořápek.
"Kamarádi z mokrý čtvrti," podotklo Pie, když se Jemný usadil od loupačů ořechů co možná nejdál.
Pie se posadilo naproti němu přes uličku a vedle sebe položilo vak obsahující pár věcí, které do dnešního dne nahromadili. Čekala je však ještě dlouhá prodleva, paličatá zvířata dostávala bití a nechala se přemlouvat, aby nastoupila něco, co možná odhadla jako cestu na jatka, a ti na nástupišti se naposledy loučili. Okny dovnitř pronikaly sliby a slzy. Zápach i nepostradatelné zarzi jakbysmet, i když díky novému lákadlu – bratrům a jejich jídlu – neprojevil už hmyz o Jemného zájem.
Jemný, utahaný hodinami čekání a vysílený po zvracení, začal klimbat a nakonec upadl do tak hlubokého spánku, že dlouhé zdržení odjezdu vlaku ho netrápilo, a když se probudil, měli za sebou už dvě hodiny jízdy. Venku za oknem se změnilo málo. Úplně stejné plochy šedohnědé půdy, které se rozkládaly v okolí Mai-Ké, ležely i tady, rovněž tak shluky příbytků postavené z bláta v dobách, kdy ještě byla voda, a sotva rozpoznatelné od země, na níž stály, místy skvrnité. Čas od času minuli lán (buď požehnaný jarem, či lépe zavlažovaný než půda v okolí), na němž rašil život; dokonce ještě řidčeji měli možnost vidět rolníky sklánějící se při sečení zdravé úrody. Ale vcelku byla scenérie přesně taková, jak ji Hopskok předpovídala. Pojedou mnoho hodin mrtvou zemí, řekla; potom je čeká cesta stepí a přes tři řeky do provincie Bern, jíž byla L'Himby hlavním městem. Jemný v té chvíli pochyboval o jejích schopnostech. Kouřila zrovna stébla s mimořádně štiplavou vůní, která určitě nevyvolávala pouze příjemné pocity, a kromě nich pěstovala něco v celém městě jinak nevídaného: úsměv; jenže narkomanka nenarkomanka – zeměpis ovládala.
Zatímco jeli, Jemného myšlenky se opět stočily k původu schopnosti, kterou v něm Pie nějak probudilo. Jestli se (podle jeho přesvědčení) mystif dotkl až dosud pasivní části jeho mozku a zpřístupnil mu dovednosti dřímající ve všech lidských bytostech, proč byl zatracené tak neochotný tento fakt přiznat? Nedokázal snad Jemný v horách, že je více než ochotný připustit si představu mysli objímající jinou? Nebo se tohle směšování stalo zdrojem studu v mystifovi a jeho útok na nástupišti byl způsobem, jak vymezit vzdálenost mezi nimi znovu? Jestli ano, pak slavil úspěch. Jeli už půl dne, aniž by padlo jediné slovo.
V odpoledním horku zastavil vlak v nějakém malém městečku a setrval tam po dobu, než stádo z Mai-Ké vystoupilo. K vlaku zatím přistoupili asi čtyři prodavači občerstvení a jeden měl pečivo a cukrovinky, mezi nimiž objevil Jemný obdobu koláče s medovými semeny, který ho málem zdržel v Dotohu. Koupil tři kousky a od jiného kupce zas dva šálky poměrně hodně slazené kávy a tahle kombinace záhy probudila jeho malátný organismus k životu. Co se týká mystifa, ten si koupil a snědl sušenou rybu, jejíž puch zahnal Jemného ještě dál od něho.
Když se ozval křik ohlašující jejich blížící se odjezd, Pie znenadání vystřelilo ze sedadla a hnalo se ke dveřím. Jemnému bleskla hlavou myšlenka, že má v úmyslu ho opustit, ale Pie pouze zahlédlo na nástupišti prodavače novin a jen co nakvap koupilo jedny, opět nastoupilo –vlak se už začal rozjíždět. Potom se posadilo ke zbytkům svého rybího oběda – ale než se do něj stačilo dát, už si pro sebe tiše hvízdlo.
"Jemný. Na tohle by ses měl podívat."
Podalo mu noviny přes uličku. Titulek přes celou stránku byl v jazyce, kterému Jemný nerozuměl a který ani nepoznával, ovšem sotva to vadilo. Fotografie dole byla dost výmluvná. Byla na ní šibenice s šesti těly visícími z trámu, uvnitř listu byly nekrology popravených osob. Mezi nimi byli i Kladivjok a Velekněžka Jalová Kráva, zákonodárci Vanaephu. Pod tím pak byla detailně propracovaná rytina Čmelíka Syrového – šíleného buditele.
"Tak…" řekl Jemný, "dočkali se zasloužené odplaty. To jsou nejlepší zprávy, jaké jsem slyšel za spoustu dní."
"Ne, nejsou," opáčilo Pie.
"Pokoušeli se nás zabít, pamatuješ?" podotkl Jemný vcelku rozumně odhodlaný nenechat se svárlivostí Pie rozhněvat.
"Jestli je pověsili, nebudu pro ně truchlit! Copak asi spáchali, snažili se ukrást Veselou Ti'Ti?"
"Veselá Ti'Ti neexistuje."
"To byl vtip, Pie," řekl Jemný s kamennou tváří.
"Unikla mi pointa, promiň," poznamenal mystif, ale neusmál se. "Jejich zločin…" Zarazil se a překročil uličku, aby se posadil naproti Jemnému, a vzal mu zároveň noviny z ruky, než pokračoval dál. "Jejich zločin je mnohem závažnější," řeklo Pie ztišeným hlasem. Stejným šepotem začalo i číst a stručně shrnovat obsah článku. "Byli popraveni před týdnem pro pokus o atentát na Autarchu, když byl se svým doprovodem na mírové misi ve Vanaephu…"
"Kecy!"
"To není vtip. Přesně tak to tam stojí."
"Uspěli?"
"Samozřejmě že ne." Pie se odmlčelo a mezitím rychle přelétlo očima sloupky. "Píší, že bombou zabili tři z jeho rádců a zranili jedenáct vojáků. Přístroj byl… moment, má omootajivačtina je mizerná… přístroj propašovala do jeho přítomnosti Velekněžka Jalová Kráva. Všechny je chytili živé, píše se, ale pověšeni byli mrtví, což znamená, že zemřeli při mučení a že Autarcha i tak udělal z popravy představení."
"To je svinský barbarství."
"Velmi běžné, obzvláště v politických procesech."
"A co Čmelík Syrový?"
"Byl označen za spolupachatele, ale zřejmě uprchl. Zpropadený blázen…."
"Proč mu tak nadáváš?"

"Zaplést se do politiky, když je v sázce mnohem víc. Není to poprvé, pochopitelně, a také ne naposledy…"
"Nerozumím."
"Lidé začnou být znechuceni čekáním a vrhnou se na politiku. Ale to je krátkozraké. Ťulpas."
"Jak dobře ho znáš?"
"Koho? Čmelíka?" Pie to na chvilku přivedlo do rozpaků. Potom řeklo: "Má…určitou pověst, řekněme. Stoprocentně ho najdou. V dominiích není jediný kanál, kde by mohl složit hlavu."
"Proč se tím zatěžuješ?"
"Mluv potichu."
"Odpověz na otázku," řekl Jemný tiše.
"Byl Maestro, Jemný. Říkal si buditel, ale to je stejné: měl moc."
"Tak proč potom bydlel uprostřed takový díry jako je Vanaeph?"
"Ne každému jde o bohatství a ženské, Jemný. Někteří lidé mají vyšší cíle."
"Jako třeba?"
"Moudrost. Pamatuješ si, proč jsme se vydali na tuhle cestu? Abychom pochopili. To je vznešený cíl." Podívalo se na Jemného, jejich oči se setkaly vůbec poprvé od té epizody na nástupišti. "Tvůj cíl, milý příteli. Ty a Čmelík Syrový máte mnoho společného."
"A on to věděl?"
"Ano…"
"Proto byl tak navztekaný, když jsem si nechtěl mermomocí sednout a promluvit si s ním?"
"Řekl bych, že ano."
"Do háje!"
"Kladivjok a Jalová Kráva nás museli mít za zvědy, kteří přišli vyslídit pikle osnované proti Autarchovi."
"Ale Čmelík věděl, jak to je."
"Ano. Kdysi to byl skvělý muž, Jemný. Totiž… alespoň se to o něm říkalo. Teď je, předpokládám, po smrti, nebo ho mučí. A to jsou pro nás neradostné zprávy."
"Myslíš, že vyzradí naše jména?"
"Kdo ví? Maestrové znají způsoby, jak se chránit před mučením, ale i ti nejsilnější se dají zlomit správným druhem nátlaku."
"Chceš tím říct, že máme v patách Autarchu?"
"Patrně bychom o něm věděli, kdyby to tak bylo. Z Vanaephu jsme urazili dlouhou cestu. Stopy už zřejmě vychladly."
"A třeba Čmelíka nezavřeli, co? Třeba uprchl."
"Přece ale zajali Kladivjoka a Velekněžku. Myslím, že se můžeme klidně spolehnout na to, že mají náš popis do posledního vlásku."
Jemný zvrátil hlavu zpátky na opěradlo. "Kruci," ulevil si. "Neděláme si zrovna moc přátel, co?"
"O to pádnější důvod, abychom se my navzájem neztratili," odvětil mystif. Po tvářích se jim mihl stín bambusového trsu, který vlak míjel ale Pie na něj pohlíželo bez mrknutí. "Mysli si, co chceš, třeba že jsem ti kdovíjak ublížil, teď, nebo v minulosti, omlouvám se za to. Nikdy bych ti nepřál nic zlého, Jemný. Věř mi, prosím. Ani v nejmenším."
"Já vím," zamumlal Jemný, "a já se taky omlouvám, opravdu."
"Souhlasíš s tím, že náš svár odložíme do té doby, až jedinými odpůrci, kteří nám tady v Imagice zůstanou, budeme ty a já?"
"To může trvat setsakra dlouho."
"Tím líp."
Jemný se rozesmál. "Souhlasím," řekl, naklonil se dopředu a vzal mystifa za ruku. "Viděli jsme spolu spoustu krásy, vid?"
"To tedy ano."
"Tam v Mai-Ké jsem pomalu zapomínal na to, jak je tohle všechno nádherné."
"A to ještě před sebou máme moře jiných zázraků."
"Jenom mi slib jedno."
"Řekni si."
"Víckrát mi už před nosem nejez syrovou rybu. Je to víc, než chlap snese."
2
Podle rozjařeného způsobu, kterým Hopskok Lilipu popisovala L'Himby, očekával Jemný něco jako Káthmándú – město chrámů, poutníků a volných narkotik. Možná takové kdysi bylo, za Lilipuina dávno ztraceného mládí. Ale když několik minut poté, co se snesla noc, Jemný s Pie vystoupili z vlaku, neocitli se právě v ovzduší duchovního klidu. Všude u nádražních bran hlídkovali vojáci, hodně jich postávalo nečinně pokuřovali a povídali si, ale někteří si vycházející cestující dobře změřili. Štěstí však stálo při nich, k sousednímu nástupišti dorazil pár minut předtím jiný vlak a průchod v bráně byl doslova zahlcen cestujícími, kteří úzkostlivě svírali svůj majetek. Pro Pie s Jemným nebylo obtížné si prorazit cestu nejhustším proudem davu a projít turnikety a ven ze stanice bez povšimnutí.
V širokých, osvětlených ulicích bylo jednotek daleko víc, ale jejich přítomnost nebyla pro zahálčivé ovzduší, jež se kolem nich vznášelo, o nic méně rušivá. Ti bez prýmků nosili nudnou šeď, důstojníci nosili bílou, což se za subtropické noci hodilo. Všichni byli až podezřele moc ozbrojeni. Jemný se pro jistotu krotil a neprohlížel si ani muže, ani výzbroj moc důkladně, ze strachu, že upoutá nevítanou pozornost. Ale bylo jasné dokonce i z kradmých pohledů, že jak osobní zbraně, tak vozidla zaparkovaná v každé druhé postranní uličce nesou úplně stejný propracovaný zastrašující design, jaký viděli v Beatrix. Yzordderrexští vojenští diktátoři byli očividně mistry v umění smrti a jejich technologie o několik

generací předběhla lokomotivu, která sem poutníky přivezla.
Jemného oku ale nepřipadaly jako nejúchvatnější podívaná tyhle tanky nebo kulomety, nýbrž to, že mezi vojáky našel poddruh, se kterým se až doposud nesetkal. Oethaci, řeklo Pie. Vzpřímení nebyli o nic vyšší nežli jejich druzi, ale jejich hlavy zato tvořily třetinu i víc z jejich výšky, podsaditá těla byla komicky široká, aby unesla tíhu takového nákladu kostí. Snadné terče, odtušil Jemný, ale Pie poznamenalo, že mají malé mozky, tuhé lebky, ovšem snesou i obrovskou bolest, o čemž svědčily mimořádné sbírky promodralých jizev a znetvoření, které měli všichni na kůži (jež byla bílá jako kostra, kterou pokrývala).
Vypadalo to, že tahle přebujelá vojenská přítomnost tu trvá již delší dobu, protože obyvatelstvo se věnovalo svým starostem, jako by tito muži se svými vraždícími stroji byli dočista všedním jevem. Jen málokdo se s nimi bratříčkoval, ale stejné to bylo i s obtěžováním.
"Kam půjdeme odsud?" zeptal se Jemný Pie, jakmile byli z dosahu davů v okolí nádraží.
"Scopique bydlí v severovýchodní části města, nedaleko Chrámů. Je to doktor. Velmi vážený."
"Ty si myslíš, že má pořád otevřenou praxi?"
"On nespravuje kosti, Jemný. Je doktorem teologie. Míval tohle město v oblibě pro jeho ospalost."
"To se zřejmě změnilo."
"Docela určitě. Vypadá to, jako by zbohatlo."
Svědectví o nově nalezeném bohatství L'Himby se nabízela všude kolem. Na zářících budovách, z nichž mnohé vypadaly, jako by malby na dveřích ledva zaschly, v rozmanitosti módních stylů mezi chodci a v počtu elegantních automobilů na ulicích. Přece se ale zachovalo pár známek kultury, která zde existovala dříve (ještě než prudce stoupl v ceně městský majetek): dopravou se pořád proplétala nákladní zvířata zaháněná troubením a nadávkami; na starších budovách se uchovaly mapy rozličných fasád, které byly včleněny – obvykle násilně – do těch novějších. A pak také živé fasády – obličeje lidí, se kterými se Jemný s Pie míjeli. Rodáci měli fyzickou zvláštnost pro tento kraj typickou: chuchvalce malých krystalických výrůstků (žluté a nachové barvy) na hlavách, někdy upravené do koruny či šaškovské čepice, ale zrovna tak často vyrážející i zprostřed čela, nebo nepravidelně rozrostlé okolo úst. Pokud bylo Pie známo, nesloužily nikterak zvláštnímu účelu, ale neušlo jejich pozornosti, že na ně místní šviháci pohlížejí jako na zohyzdění. Někteří konformisté je skrývali pod klobouky, závoji a nalíčením; jiní se snažili výrůstků zbavit chirurgickým zákrokem, producírovali se kolem bez klobouků a vystavovali na odiv jizvy jako doklad své zámožnosti.
"Je to hrozně komické," řeklo Pie, když se o tom Jemný zmínil. "Ale takový zhoubný vliv má na nás móda. Tihle lidé chtějí vypadat jako ti, které vidí v časopisech z Patashoquy, a patashoqští módní návrháři neustále vzhlížejí k Pátému pro inspiraci. Trotlové! Podívej se na ně! Vsadím se, že kdybychom roznesli drby o tom, že všichni v Paříži si dnes odřezávají pravé ruce, celou cestu ke Scopiquově domu bychom klopýtali přes odpižlané hnáty."
"Takhle to tu nebývalo, když jsi tu bylo ty?"
"Ne, v L'Himby ne. Už jsem řekl, že tohle bývalo meditační místo. Ale v Patashoquě ano, tam odjakživa, protože má velice blízko k Pátému, tudíž vliv je velmi silný. A vždycky se našlo několik podřadnějších maestrů, víš, kteří cestovali tam a nazpátek a přiváželi s sebou styly, přiváželi nápady. Pár z nich si na tom vlastně založilo prosperitu, přešli In Ovo každých pár měsíců pro nové zprávy z Pátého a ty pak prodávali módním domům, architektům a tak dále. Tak stupidní úpadek! Dělá se mi z toho nanic!"
"Neudělalo jsi ale to samé? Stalo ses součástí Pátého dominia."
"Ale nikdy tady," zvolal mystifa pěstí se bušil do hrudi. "Nikdy v srdci. Moje chyba spočívala v tom, že jsem se ztratil v In Ovu a nechal se přivolat na Zem. Dokud jsem žil tam, hrál jsem lidskou hru, ale jen do té míry, do jaké to bylo nevyhnutelné."
Pie i Jemný sice měli vytahané a za tu dobu už hezky zmačkané šaty, ale oba byli prostovlasí a hladkolebí, takže přitahovali značnou pozornost závistivých maškar vykračujících si po chodnících. Těžko se s tím smiřovali, samozřejmě. Jestli byla teorie Pie správná a Kladivjok nebo Velekněžka je popsali Autarchovým mučitelům, potom se jejich podoba může klidně objevit i na 1'himbských letácích. Pokud podoba souhlasí, nějaký závistivý hejsek se může postarat o odstranění konkurence jedním dvěma slovy do ucha vojáka. Nebylo by moudřejší, navrhl Jemný, kdyby si najali taxi a přemisťovali se o něco diskrétněji? Mystif ale nezářil ochotou a vysvětloval, že si nemůže vzpomenout na Scopiquovu adresu a že jejich jediná naděje, jak ji najít, je jít pěšky; zatím půjdou, kam ho nos povede. Udělají ovšem dobře, když se vyhnou rušnějším částem ulice, kde si zákazníci kaváren venku užívali večerního povětří nebo kde se (méně často) srocovali vojáci. Ačkoli nepřestávali poutat pozornost a obdiv, nikdo je neprovokoval a po dvaceti minutách z hlavní tepny odbočili. Dobře udržované budovy ustoupily po dvou blocích ponuřejším stavbám a šviháci ponuřejším duším.
"Tady je to bezpečnější," oddechl si Jemný. Paradoxní poznámka – ulice, kterými se nyní potulovali, byly právě z těch, kterým by se instinktivně vyhnuli v jakémkoli městě Pátého: špatně osvětlené, se spoustou polozřícených domů. Světla nicméně svítila i v těch nejzchátralejších a děti si i přes poměrně pokročilou hodinu hrály venku na ulici. Jejich hry se podobaly pozemským (když se sem tam přidala či ubrala nějaká ta drobná odlišnost) – nebyly odkoukané, ale vymyšlené v mladých hlavičkách, s týmž základním nádobíčkem: míčem a pálkami několika křídami a rýmem. Jemný zjistil, že procházka mezi nimi a naslouchání jejich smíchu, který byl od lidských mláďat k nerozeznání na něj působí konejšivě.
Po delší době obydlené domy zas ustoupily naprosto opuštěným a z mystifova nespokojeného bručení bylo zřejmé, že si už vůbec není jistý tím, kde se nacházejí. Potom uslyšel slaboučké radostné zavrnění, to když zachytil pohledem vzdálenou stavbu.
"To je ten chrám," řeklo Pie ukazuje na kolos pár kilometrů od místa, kde stáli. Nesvítil a zdál se opuštěný, pozemky v jeho sousedství byly holé. "Scopique mel z okna svého záchodu výhled do okolí, to si pamatuju. Když bylo pěkně,

pootevíral prý okna a meditoval a vyprazdňoval se zároveň."
Usmívaje se při té vzpomínce, obrátil se mystif k chrámu zády. "Toaleta stála naproti chrámu a mezi domem a chrámem nevedly žádné ulice. Půda patřila obci, aby měli poutníci kde vztyčit stany."
"Takže jdeme správným směrem," řekl Jemný. "Jenom ještě zbývá poslední ulice."
"To zní logicky," souhlasilo Pie. "Začal jsem o své paměti pochybovat."
Další podívaná na zchátraliny se jim už nenaskytla. O dva bloky dál ulice zavezená sutí náhle končila.
"A jsme tu," prohlásilo Pie. V hlase chyběl triumf, což nebylo žádné překvapení, vezme-li se v úvahu obraz devastace před nimi. Až do této chvíle podkopal nádheru ulic, jimiž prošli, čas, ale tahle poslední se stala obětí systematičtějších úkladů. V několika domech byly založeny požáry. Jiné vypadaly, jako by sloužily za terč při cvičení pancéřových divizí.
"Někdo nás předběhl," poznamenal Jemný.
"Vypadá to tak," přitakalo Pie. "Musím se přiznat, že mě to zas tolik nepřekvapuje."
"Tak proč jsi nás sem ksakru tahalo?"
"Musel jsem to vidět na vlastní oči," opáčilo Pie. "Neboj se, stopa tady nekončí. Nechal jistě vzkaz."
Jemný spolkl, co si myslí o téhle možnosti, a šel ulicí za mystifem, až Pie zastavilo před budovou, které (ačkoli zatím nespadla na jednu velkou hromadu zčernalých kamenů) hrozilo zhroucení. Oheň jí okousal oči, dveře, kdysi hezké, nahradila napůl zpráchnivělá prkna; vše neozařovalo světlo pouliční lampy (na ulici nebyly žádné), ale jen blikání hvězd.
"Radši zůstaň tady," řeklo Pie'oh'pah. "Scopique tu mohl nechat ochránce."
"Jako například?"
"Nespatřený není jediný, kdo dokáže vyčarovat strážce," odvětilo Pie. "Jemný, prosím… radši bych tohle vyřídil sám."
Jemný pokrčil rameny. "Dělej, jak myslíš," svolil. Potom, jako by ho to napadlo až dodatečně, přidal: "Jako ostatně obvykle."
Díval se, jak Pie vystupuje po schodišti zasypaném troskami, odtahuje několik prken ze dveří a mizí z dohledu. Než by čekal u prahu, vydal se Jemný podél zdí, že si prohlédne chrám z jiného úhlu, a dumal při chůzi o tom, že tohle dominium (podobně jako Čtvrté) ohromilo nejen jeho, ale i mystifa. Bezpečný azyl ve Vanaephu se změnil téměř v místo jejich popravy, oproti tomu krvelačné horské pustiny se postaraly o vzkříšení. A teď L'Himby – dřívější město meditace – snížené k pompéznosti a proměněné v hromadu rumu. A co dál? přemítal. Dorazí do Yzordderrexu, kde prostě zjistí, že město pohrdlo svou pověstí Babylonu dominií a stalo se Novým Jeruzalémem?
Díval se upřeně na chrám zahalený stínem a myšlenky mu zabloudily znovu k tématu, které ho zaměstnávalo již několikrát předtím při cestě napříč Třetím dominiem: jak se co nejlépe vypořádat se záměrem nakreslit mapu dominií, aby po jejich návratu do Pátého dominia umožnil svým přátelům udělat si obrázek o rozložení zemí. Cestovali po všech možných silnicích – od patashoqské hlavní po koleje mezi Juppií a Mai-Ké; zákrutami skrz zelenající se údolí a holé výšiny, kde hynul i ten nejodolnější mech; zakusili pohodlí lehkých čtyřkolových kočárů a věrnost doeki; potili se, omrzali a upadali do blouznění jako básníci do krajů fantazie. Tohle všechno bylo třeba zachytit na papír: stezky, města, pohoří a pláně, vše si žádalo dvourozměrný nákres, do něhož se zahloubá, až nebude mít nic kloudného na práci. Za čas, pomyslel si, odkládal stále svůj záměr na jindy; za nějaký čas.
Ohlédl se ke Scopiquovu domu. Po Pie jako by se zem slehla. Začal přemýšlet nad tím, zda nepotkalo mystifa uvnitř něco zlého. Došel zpátky ke schodišti a s mírně provinilým pocitem se protáhl mezerou mezi prkny. Hvězdný svit měl daleko větší potíže, aby pronikl dovnitř, než on, slepota ho zamrazila, vrátila ho do nezměrné temnoty ledové katedrály. Tehdy stál mystif za ním; tentokrát byl vpředu. Vyčkal minutu u dveří, dokud se jeho oči nezačaly aspoň trochu orientovat. Byl to úzký domek, samé stísněné prostory, ale z jeho hlubin se ozýval hlas, stěží hlasitější než šepot, za nímž klopýtavě vyrazil do tmy. Po několika krocích si uvědomil, že to nemluví Pie, ale kdosi s chraplavým a přiškrceným hlasem. Asi Scopique, stále ukrytý v ruinách?
Nepatrná jiskra světla, ne jasnější než nejmatnější hvězda, ho vedla ke dveřím, kterými uviděl mluvčího. Pie stálo ve středu tmavé místnosti, odvrácené od Jemného. Přes mystifovo rameno hleděl Jemný na skomírající zdroj světla: figuru zavěšenou ve vzduchu jako pavučina utkaná pavoukem, který se snažil vytvořit portrét, a nadnášenou pouhým vánkem. Její pohyb ale nebyl svévolný. Vzdušný obličej otevíral ústa a šeptal slova.
"…není lepšího důkazu než tyto pohromy. Toho se musíme držet, milý příteli… držet a modlit se… ne, raději se nemodlit… pochybuji nyní o každém bohu, především o Původním. Pokud jsou děti dle obrazu Otce, pak není velkým milovníkem spravedlnosti ani dobra."
"Děti?" řekl Jemný.
Dech, kterým bylo slovo vyřčeno, jako by se zachytil v slabých nitkách a rozvlnil je. Tvář se protáhla, ústa potrhala. Mystif se ohlédl a pohodil hlavou, aby umlčel vetřelce. Scopique – neboť tohle byl dozajista jeho vzkaz – znovu hovořil.
"…Věř mi, když říkám, že víme jen o desetině všech intrik s tímhle spojených. Ještě dávno před Usmířením se jisté síly přičiňovaly o to, aby ho podkopaly; v to pevně věřím. A je rozumné se domnívat, že tyto síly nezanikly. Pracují v tomto dominiu a dominiu, z něhož jste přišli. Plánují svou strategii ne v měřítku desetiletí, ale staletí, a právě tak musíme jednat i my. Ony skryly své zástupce hluboko. Nevěř nikomu, Pie'oh'pah. Ani sobě samému. Jejich pletichy se pojí s dobou předcházející té, kdy jsme se narodili. Možná, že jednoho z nás šalbou přesvědčily, aby jim křivolakým způsobem sloužil a nevěděl o tom. Pro mě si brzy přijdou, zřejmě i s nicotáři. Jestli zemřu, dozvíš se to. Pokud se mi podaří je přesvědčit, že jsem jen neškodný pomatenec, odvezou mě pryč do Kolébky, vsadí mě do pekelného domu. Tam mě najdeš, Pie'oh'pah. Mášli naléhavější záležitosti, potom na mě zapomeň, nebudu ti to mít za zlé. Ale, příteli, ať pro mne přijdeš nebo ne, věz, že kdykoli na tebe pomyslím, usmívám se a v této době je úsměv tím nejvzácnějším přepychem."
Než skončil s proslovem, vyprchávala z babího léta síla, která držela podobu pohromadě, rysy měkly, tvar se utápěl

sám v sobě, až mu (ve chvíli, kdy vyřkl zbytek svého vzkazu) nezbývalo nic než jen splývavě klesnout na zem. Mystif podřepí a přeběhl prsty po bezvládných vláknech.
"Scopiquu…" zašeptal.
"Co je zač ta Kolébka, o které mluvil?"
"Chzercemitská Kolébka. Moře s ostrůvky, dva nebo tři dny cesty odtud."
"Byl jsi tam někdy?"
"Ne. Je to místo pro vyhnance. V Kolébce je ostrov, který používali jako vězení. Z větší části pro zločince, kteří spáchali nějaké zvěrstvo, ale bylo příliš nebezpečné je popravit."
"Nechápu."
"K tomu se dostanem jindy. Mám dojem, že z toho udělali blázinec." Pie se vztyčilo. "Chudák Scopique. Vždycky měl hrůzu z pomatenosti…"
"Ten pocit znám," podotkl Jemný.
"…a teď ho strčili do cvokhausu."
"Tak ho musíme dostat ven," řekl Jemný prostě.
Neviděl mystifův výraz, ale všiml si, jak jeho ruce putují k obličeji, a zaslechl, jak mu zpod dlaní unikl vzlyk.
"No tak…" zašeptal Jemný mírně a objal Pie. "Najdeme ho. Vím, že jsem sem neměl chodit poslouchat, ale myslel jsem si, že se ti třeba něco stalo."
"Aspoň sis ho sám poslechl. Víš, že to není lež."
"Proč bych si to myslel?"
"Protože mi nevěříš," odvětilo Pie.
"Neuzavřeli jsme náhodou dohodu?" řekl Jemný. "Máme jeden druhého a to je ta nejlepší šance, jak přežít a uchovat si duševní zdraví. Copak jsme se na tom neshodli?"
"Ano."
"Tak se toho budeme držet."
"Možná to nebude lehké. Jestli jsou Scopiquova podezření správná, kterýkoli z nás může nepříteli napomáhat a nevědět o tom."
"Tím nepřítelem myslíš Autarchu?"
"To je rozhodně jeden z nich. Ale myslím, že je pouze předvojem nějaké větší zkaženosti. Imagika je nemocná, Jemný, od jednoho konce k druhému. Přijít a vidět, jak se L'Himby změnila… chce se mi z toho brečet."
"Víš, mělo jsi mě donutit, abych se posadil a popovídal si s Čmelíkem Syrovým. Třeba by nám dal nějaké cenné informace."
"Nepřísluší mi, abych tě cokoli nutil dělat. Kromě toho, nejsem si jist, že by byl o moc moudřejší než Scopique."
"Třeba bude vědět víc, až si s ním promluvíme."
"Doufejme, že ano."
"Ale tentokrát se neurazím a nepoženu se pryč jako hlupák."
"Jestli se dostaneme na ostrov, nebude kam se hnát."
"Svatá pravda. Takže teď potřebujeme nějaký dopravní prostředek."
"Něco nenápadného."
"Něco rychlého."
"Něco, co se dá lehce ukrást."
"Víš, jak se dostaneme do Kolébky?" zeptal se Jemný.
"Ne, ale možná bych se mohl přeptat po okolí, zatím co ty budeš krást to auto."
"Moc pěkné. Pie? Kup prosímtě nějaký alkohol a cigarety, když už tam budeš."
"Nakonec ze mě uděláš zpustlíka."
"Omlouvám se. Myslel jsem, že to je obráceně."
3
Opustili L'Himby ještě před úsvitem, v autě, které si Jemný vybral pro jeho barvu (šedivou) a které nebylo naprosto ničím výjimečné. Posloužilo jim dobře. Dva dny jeli bez poruchy po silnicích, jež byly dopravně zatíženy tím méně, čím více se vzdalovali od chrámového města a jeho rozpínavých předměstí. Za městem bylo také vojsko, ale v menší míře a zachovávalo odstup. Nikdo se je nepokusil zastavit. Jen jednou na okamžik zahlédli jednotku při akci v dálce na poli –vozidla přesunovala těžké dělostřelectvo do pozic a zaměřovala děla zpátky na L'Himby; počínali si dost okatě, aby obyvatele upozornili, čí že shovívavosti vděčí za své životy.
Avšak v polovině třetího dne zůstala silnice, po které jeli, skoro úplně opuštěná, a roviny, v nichž byla L'Himby usazena, ustoupily kopcům. Zároveň s proměnou krajiny se dostavila i změna počasí. Nebe se zamračilo, a jelikož chyběl vítr, který by mraky rozehnal, mračna zhoustla. Krajina, kterou mohlo oživit slunce a stín, se stala nudnou a smrdutou. Známky osídlení prořídly. Čas od času minuli usedlost v ruinách, ještě vzácněji spatřili nějakého živáčka, obyčejné zanedbané, vždy osamocené individuum, jako by nad krajem převzalo vládu zapomnění.

A potom – Kolébka. Vynořila se znenadání, silnice je vyvedla dokopce a přes vysočinu, která před nimi rozevřela výhled na překvapivé panorama šedivého mořského břehu a stříbrného moře. Jemný si neuvědomoval, jak moc ho kopce skličovaly, dokud se jim nenaskytla tahle podívaná. Cítil, jak se mu díky ní zlepšuje nálada.
Že tu ale byly zvláštnosti: především tisíce mlčenlivých ptáků na kamenné pláži pod nimi, rozsazených jako obecenstvo čekající na představení, které se má rozehrát v mořské aréně, ani jediný nepoletoval ve vzduchu, neplaval ve vodě. Teprve když Jemný s Pie dojeli k okraji jejich kolonií a vystoupili z auta, odhalili důvod jejich strnulosti. Nejen oni a

obloha nad hlavou, i sama Kolébka ustrnula v nehybnosti. Jemný prokličkoval směsí ptačích národů (blízcí příbuzní racka v houfu převažovali, ale zahlédl i husy, ústřičníky a pestrou směs papoušků) ke břehu moře a vyzkoušel vodu nejprve chodidlem, pak prsty. Nebylo zamrzlé –podle vlastního trpkého zážitku věděl, jak takový led vypadá – bylo jednoduše ztuhlé, poslední vlna byla stále zřetelná, každá peřej a vír zůstaly tak, jak se rozbíjely o pobřeží.
"Aspoň nebudeme muset plavat," řekl mystif. Zkoumavým pohledem přelétl horizont, pátraje po Scopiquově vězení. Břeh v dálce vidět nebyl, zato ostrov ano – špičaté skalisko, vystupující z moře několik kilometrů od místa, kde stáli, a na něm pekelný dům, jak ho Scopique pojmenoval, chumel budov kymácející se na jeho špici.
"Půjdeme hned, nebo počkáme na tmu?" zeptal se Jemný.
"Za tmy to nikdy nenajdeme," řeklo Pie. "Musíme jít teď."
Vrátili se k autu a sjeli dolů mezi ptáky, kteří zůstali stejně otupělí před jejich koly, jako byli předtím pod jejich nohama. Pár jich na chvilku vzlétlo do vzduchu, ale opět s třepetáním dosedli; mnohem víc jich zůstalo sedět jako přikováno a pro svůj stoicismus také zemřeli.
Moře se ukázalo jako zdaleka nejlepší silnice, po jaké vůbec od patashoqské hlavní cestovali; na pohled bylo klidné, jako zamrzlý rybník. Projeli kolem zdechlin ptáků, kteří byli polapeni v tuhnoucí vodě a na jejichž kostrách bylo ještě maso a peří, z čehož se dalo vyvozovat, že k tomu došlo nedávno.
"Slyšel jsem o chození po vodě," ozval se za jízdy Jemný. "Ale o jízdě… to je docela jiný zázrak."
"Nenapadá tě, co budeme dělat, až dorazíme k ostrovu?" řeklo Pie.
"Vyžádáme si návštěvu Scopiqua a jen co ho najdeme, utečeme s ním. V případě, že nám návštěvu u něho zamítnou, použijeme násilí. Je to prosté."
"Mohou mít ozbrojené stráže."
"Vidíš ty ruce?" řekl Jemný, pustil volant a podstrčil je Pie pod nos. "Ty ruce jsou smrtonosné." Rozesmál se výrazu na mystifově obličeji. "Neměj strach, nebudu bezohledný." Uchopil znovu volant. "Ale líbí se mi mít moc. Fakt se mi to líbí. Představa jejího použití mě tak nějak vzrušuje. Páni, podívej se. Vychází slunce."
Rozestupující se mraky propustily několik paprsků a ty osvítily ostrov, který byl od nich v tomto okamžiku asi půl kilometru. Příjezd návštěvníků neušel pozornosti. Na vrškách útesů a podél vězeňské zídky se objevily stráže. Byly vidět postavy spěchající dolů po schodech, které se vinuly až k čelní stěně útesu, a hrnoucí se k lodím opuštěným u jeho úpatí. Z břehu za jejich zády se zvedl ptačí křik.
"Sláva, probudili se," řekl Jemný.
Pie se ohlédlo. Sluneční světlo ozařovalo pláž a křídla ptáků, kteří se teď vznesli ve vřeštivém mračnu.
"Panebože…" hleslo Pie.
"Stalo se něco?"
"Moře…"
Pie nemuselo nic vysvětlovat, neboť stejný úkaz, jenž se hrnul Kolébkou za nimi, jim vycházel v ústrety z ostrova. Pozvolná nárazová vlna měnila vlastnosti hmoty, jak postupovala. Jemný nabral rychlost, aby překonal mezeru mezi vozem a pevnou zemí, ale silnice u ostrovního břehu dávno beztak docela zvodnatěla a zvěst o této přeměně se šířila bleskovou rychlostí.
"Zastav auto!" zařvalo Pie. "Jestli nevyskočíme, půjdeme ke dnu i s ním."
Jemný prudce zabrzdil auto do smyku a oba se vrhli ven. Půda pod nimi byla zatím dost pevná, aby se po ní dalo běžet, ale velice zřetelně v ní za běhu cítili záškuby věštící tání.
"Umíš plavat?" zavolal Jemný na Pie.
"Když budu muset," odpověděl mystif s očima upnutýma k přibližujícímu se dmutí. Voda působila dojmem rtuti a zdála se být plná mrskajcích se ryb. "Ale pochybuju o tom, že se v tomhle chceme koupat, Jemný."
"Jenže nám asi nic jiného nezbyde."
Skýtala se jim ještě jistá naděje na záchranu. Na ostrovním břehu se naloďovali, zvuk vesel a rytmické pokřiky veslařů stoupaly nad pěnění stříbrné vody. Mystif však v tu stranu naději nevkládal. Jeho oči objevily ve vodě úzký chodníček, cosi jako pěšinu měknoucího ledu mezi místem, kde stáli, a pevninou. Chňapl po Jemného paži a ukázal na cestičku.
"Vidím!" odpověděl Jemný, zamířili pryč z moře po téhle klikaté stezce a za chůze pozoroval pozice obou lodí. Veslaři pochopili jejich manévr a změnili směr, aby jim cestu zkřížili. Ačkoli voda z jejich úzké pěšiny po obou stranách odkrajovala, šance na útěk vypadala reálně, když vtom náhlý zvuk auta, které se překlopilo a sklouzávalo zvolna do vody, odvedl Jemného od jeho úprku. Obrátil se a srazil se při tom s Pie. Mystif klesl jak podťatý a upadl na obličej. Jemný ho postavil znovu na nohy, ale Pie bylo na chvilku příliš omráčeně, než aby si uvědomovalo nebezpečí.
Z lodí se donesly varovné výkřiky a od šílené vody je teď dělily jen metry. Jemný si napůl přehodil Pie přes rameno a vybičoval se ke spěchu. Přesto ztratili cenné vteřiny. Příď vedoucí lodi byla od nich asi dvacet metrů, ale dmutí pouze půl té vzdálenosti. Jestli zůstane stát, kra pod nimi se rozlomí dřív, než by je loď dostihla. Jestli se pokusí o běh i s břemenem (mystif byl jen zpola při vědomí), promešká setkání se svými zachránci.
Tak či onak, volba mu nebyla přána. Povlak se pod vahou muže a mystifa prolomil, stříbrná Chzercemitská voda mu probublávala okolo nohou. Uslyšel poplašný křik jakési bytosti v nejbližší lodi – Oethaka s obrovitou hlavou a jizvami –, potom ucítil, jak se mu noha propadla skrz křehkou kru. Nyní bylo pro změnu na Pie, aby ho vyzvedlo, ale marnost nad marnost: škraloup nepodržel ani jednoho z nich.
V zoufalství se podíval Jemný do vody, ve které bude nucen plavat Tvorové, kteří sebou mrskali, nebyli v moři, nýbrž byli součástí moře Vlny měly záda a krky; jiskření pěny bylo jiskřením milionů malinkatých oček. Loď stále svištěla po hladině k nim a na okamžik se zdálo, že se jim podaří propast překlenout prudkým výpadem vpřed.
"Utíkej!" zařval na Pie a postrčil ho dopředu.

Mystif se pohnul – a našel v nohách dost sil, aby zvrátil pád ve skok. Jeho prsty se chytily okraje lodi, ovšem prudkost jeho výskoku odhodila Jemného zpátky. Ještě viděl, že mystifa vytahují na pohupující se loď, a myslel si, že i jemu se podaří chytit se rukou, které se pro něho natahovaly. Ale moře si nemínilo nechat ujít obě sousta. Jak padal do stříbřité pěny, která se kolem něj sevřela jako živoucí věc, rozhodil ruce nad hlavu v naději, že ho Oethac zachytí. Vše nadarmo. Vědomí ho opustilo, aniž by měl tu čest vidět se s kapitánem, a potopil se.

KAPITOLA DVACÁTÁ ŠESTÁ

1

Jemného probudila modlitba. Věděl ještě dříve, než se ke zvuku připojil obraz, že její slova jsou naléhavými prosbami, i když jazyk byl cizí. Hlasy se nemelodicky zvedaly a klesaly, jeden nebo dva z houfu mluvících zaostávali o slabiku pozadu, roztrhujíce tak verše. Nicméně i tak to byl vítaný zvuk. Potápěl se s myšlenkou, že se už nikdy nahoru nedostane.

Světlo se dotklo jeho očí, ale ať už před ním leželo cokoli, bylo to zamlžené. V šeru ale narazil na nejasnou osnovu a pokusil se na ni zaostřit. Teprve když jeho čelo, tváře a brada podaly mozku zprávu o podráždění, uvědomil si, proč si oči nedokázaly vysvětlit nynější scénu. Ležel na zádech a přes obličej měl přetažené plátno. Přikázal svým pažím, aby se zvedly, ale končetiny jen mátožně ležely připažené k bokům. Soustředil se, žádal je, aby uposlechly, a jeho podrážděnost rostla, když se tón prosebných modliteb změnil a na jejich místo nastoupila zoufalá naléhavost. Vnímal chvění postele, na níž ležel, a snažil se na sebe voláním upozornit, ale cosi v hrdle mu bránilo, aby vyloudil třeba sebeneslyšnější zvuk. Podrážděnost se proměnila v nervozitu. Co je s ním? Uklidni se, říkal si. To se vyjasní, hlavně se uklidni. Jenže jako naschvál se postel zvedala! Kam ho odnášejí? K čertu s klidem. Nemůže si jen tak ležet, zatímco se s ním promenádují. Není mrtvý, prokristapána!

Nebo snad ano? Myšlenka rozcupovala na kusy veškeré stopy klidu. Zvedli ho a nesou a on si leží bezvládně na tvrdé desce s tváří pod plátnem. Co to znamená? Odříkávají modlitby za jeho duši v naději, že ji zavanou vzhůru do nebes, a prozatím pro jeho ostatky chystají – co vlastně? Díru v zemi? Hranici? Musí je zarazit, zvednout ruku, zasténat, cokoli, jen aby jim naznačil, že jeho odchod na věčnost je předčasný. Sotva se začal soustředit na nějaké znamení, třeba i primitivní, modlitby přeťal hlas. Jak modlící, tak nosiči katafalku se s cuknutím zarazili a stejný hlas – bylo to Pie! – se ozval znovu.

"Ještě ne!" řekl.

Kdosi po Jemného pravici zabručel cosi v jazyce, který Jemný neznal; zřejmě slova útěchy. Mystif reagoval ve stejném jazyce, hlas měl nalomený žalem.

Do hovoru nyní vstoupil třetí mluvčí, s podobným úmyslem jako byl záměr jeho krajana: přemluvit Pie, aby nechalo tělo v pokoji. Co to říkali? Že ta mrtvola je pouhá slupka; prázdný stín muže, jehož duch odešel do lepších krajů? Jemný si silou vůle přál, aby Pie neposlouchalo. Duše je tady! Tady!

Potom – k jeho veliké radosti – rubáš z jeho tváře stáhli, Pie se objevilo v jeho zorném poli a dívalo se upřeně dolů na něj. Mystif vypadal polomrtvý sám, oči měl narudlé a jeho krásu překryl smutek.

Jsem zachráněný, pomyslel si Jemný. Pie vidí, že mám oči otevřené a že se toho v mé hlavě děje daleko víc než rozklad. Ale na obličeji Pie se žádné takové prozření nezračilo. Podívaná mu pouze vtlačila do očí nový příval slz. Jakýsi muž popošel k Pie (na hlavě měl střapec krystalických výrůstků), položil ruku mystifovi na rameno, šeptal mu cosi do ucha a šetrně ho odtahoval pryč. Prsty Pie se octly na Jemného tváři a po několik vteřin setrvaly v blízkosti jeho rtů. Ale ten dech, který použil k roztříštění skalní stěny, byl teď natolik nanicovatý, že unikal, aniž by se dal postřehnout, mystifovy prsty odtrhla ruka jednoho z jeho utěšitelů, který se pak vypjal na špičky a přetáhl rubáš zpátky přes obličej mrtvého.

Odříkávači modliteb se opět vrátili k svému pohřebnímu zpěvu a nosiči se ujali svého břemene. Znovu osleplý Jemný cítil, jak jiskřička naděje pohasíná a nastupuje panika a zlost. Pie se vždycky pyšnilo takovou vnímavostí. Jak je možné, že teď, když je jeho empatie zapotřebí, může být netečné k nebezpečí ohrožujícímu muže, na jehož přátelství si dělá nárok? Víc než to: spřízněnou duši, někoho, kvůli komu měnilo podobu svého těla.

Jemného panika se na okamžik rozptýlila. Je snad mezi těmihle výtkami ukrytá nějaká chatrná naděje? Probíral se jimi a hledal záchytný bod. Spřízněná duše? Změněná podoba těla? Jasně… dokud je schopný uvažovat, má touhy a touha dokáže mystifa oslovit, změnit ho. Jestli dokáže z hlavy zahnat smrt a obrátit myšlenky k sexu, třeba ještě uspěje a dotkne se proměnlivého jádra Pie; navodí nějakou metamorfózu, ať si nepatrnou, a ta jeho senzibilitu upozorní.

K dovršení zmatku se mu mihl hlavou Klein, přivolaný z jiného světa: "…Tolik promarněného času," řekl Klein, "meditováním nad smrtí, nad tím, aby ses neudělal moc brzy…"

Vzpomínka se zdála být pouhým odbočením, dokud mu nedošlo, že je naopak naprosto přesným zrcadlem jeho momentálního stavu. Touha se v tomto okamžiku stala jeho jedinou obranou proti předčasné záhubě. Soustředil se na drobné detaily, které vždy spolehlivě stimulovaly jeho erotickou představivost: šíje obnažená pod nadzvihnutými kadeřemi, rty, opakovaně zvlhčované líným pohybem jazyka; pohledy; doteky; výzvy. Ale Thanatos držel Erose pod krkem. Jeho zděšení zahnalo stupňující se vzrušení. Jak může v hlavě dost dlouho udržet myšlenky na sex, kterými zasáhne Pie, když na něho za rohem čekají plameny, nebo hrob? Ani na jedno nebyl připraven. Jedno je moc horké, druhé zas chladné; jedno prozářené, druhé černočerné. To, co chtěl, bylo pár týdnů navíc, dnů, nebo hodin (bude vděčný i za hodiny) v prostoru mezi těmi dvěma póly. Kde je tělo, kde je láska. S vědomím, že myšlenky na smrt neovládne, se pokusil o poslední manévr: obejmout je, zabalit je do podstaty svých sexuálních fantazií.

Plamen? Žár mystifova těla, které se k němu tiskne. Chlad? Pot na jeho zádech, zatímco splývají v jedno. A tma ať zahalí jejich prostopášnost a záře z hranice ať je symbolem jejich vzájemného prostoupení. Cítil, že trik funguje, když k tomu přistupoval takhle. Proč by měla být smrt neerotická? Jestli spolu shoří nebo shnijí, copak jejich rozklad nemůže ukázat nové cesty lásky, odkrývat jejich nitra vrstvu po vrstvě spojovat jejich vlhkost a morek dohromady, dokud nebudou zcela propleteni?

Nabídl Pie sňatek a mystif ho přijal. Ta bytost tu byla pro něho a jeho objetí, milování od rána do večera k obrazu jeho nejmilejších a nejzapíranějších tužeb. V této chvíli se tím řídil. Představil si tu bytost nahou a sedící obkročmo na něm, měnila se po pouhém doteku, odhazovala kůže jako oblečení. Jude byla jednou z nich a Vanessa další a Martina zas jinou. Ty všechny ho hezky rozpalovaly; všechna krása světa napíchnutá na jeho údu.
Zahloubal se do své vidiny a ani si neuvědomil, že modlitby ustaly, došlo mu to, až když máry znovu zastavily. Kolem dokola zněl šepot a uprostřed šepotu zazněl hebký a překvapený smích. Rubáš byl prudkým škubnutím stažen a přes rysy rozmazané slzami a Jemného působením na něho shlížel a křenil se jeho miláček.
"Je živý! Kristepane, je živý!"
Zvedly se pochybovačné hlasy, ale mystif je se smíchem zavrhl.
"Cítím ho v sobě!" prohlásil. "Namouduši! Ještě je mezi námi. Položte ho! Položte ho!"
Nosiči márů udělali, jak jim bylo nakázáno, a Jemnému se naskytl první pohled na neznámé cizince, kteří se s ním málem rozžehnali. Zdaleka ne šťastný hlouček, ani teď ne. Zírali na tělo stále ještě nevěřícně. Ale nebezpečí pominulo, alespoň prozatím. Mystif se naklonil nad Jemného a políbil ho na rty. Jeho obličej se zase znovu ustálil.
"Miluju tě," zašeptal Jemnému. "Budu tě milovat tak dlouho, dokud nezahyne sama láska."
2
Naživu byl, ale nikoli uzdravený. Umístili ho do malé místnůstky z šedivých cihel, uložili do postele jen nepatrně pohodlnější, než byla prkna, na která ho složili jako mrtvolu. Měla jedno okno, ale poněvadž nebyl schopen pohybu, musel se spolehnout na Pie, že ho zvedne a ukáže mu vyhlídku, která ovšem byla sotva zajímavější nežli stěny, v podstatě mohl vidět pouze širé moře – opět pevné – pod zamračenou oblohou.
"Moře se mění pouze při východu slunce," vysvětlilo Pie. "A to se nestává často. Měli jsme smůlu. Ale všichni jsou paf z toho, že jsi přežil. Zatím nikdo, kdo spadl do Kolébky, z ní živý nevyšel." O tom, že je něco jako rarita, svědčila i řada návštěvníků, kteří se za ním trousili; jak stráže, tak vězňové. Režim se zdál být poněkud uvolněný (z toho mála, co mohl posoudit). Na oknech byly mříže a na dveřích se odstraňovala a nato zase zasunovala zástrčka pokaždé, když někdo přišel či odcházel, ale důstojníci, především Oethac, jenž blázinec spravoval, jménem Vital N'ashap, a jeho pobočník – hastroš v uniformě jménem Opičen, jemuž knoflíky i boty svítily o poznání jasněji než oči a jemuž rysy obličeje visely na hlavě jako mokrý hadr – byli povážlivě zdvořilí.
"Nedostanou se k nim žádné novinky," hlásilo Pie. "Jenom jim sem posílají vězně, na které dohlížejí. N'ashap ví o spiknutí proti Autarchovi, ale nevěřím, že ví, jak dopadlo. Jestli úspěšně nebo ne. Zpovídali mě celé hodiny, ale na nás se pořádně ani nezeptali. Jenom jsem jim pověděl, že jsme Scopiquovi přátelé, doneslo se nám, že přišel o rozum, a tak jsme ho sem přišli navštívit. Ve vší nevinnosti, jinými slovy. Zdá se, že mi to spolkli. Ale každý osmý a devátý den dostávají zásoby jídla, časopisů a novin – Opičen tvrdí, že starých ~, takže štěstí nám nebude nakloněno příliš dlouho. Zatím dělám, co můžu, abych je oba udržoval spokojené. Doléhá na ně samota."
Smysl této poslední poznámky Jemnému neunikl, ale jediné, co mohl dělat, bylo poslouchat a doufat, že jeho uzdravování nepotrvá dlouho. Svaly se mu trochu uvolnily a dovolily mu otevírat a zavírat oči, polykat, ba dokonce nepatrně hýbat rukama, ale trup zůstával stále strnulý.
Jeho dalším pravidelným hostem (a zdaleka nejzábavnějším ze všech čumilů) byl Scopique, který si utvořil názor na všechno, včetně pacientovy nehybnosti. Byl to drobný muž, jenž věčně mžoural jako hodinář a měl nos tak zdvižený nahoru a tak malinkatý, že jeho nozdry působily dojmem dvou dírek přímo uprostřed obličeje, který zase léta zbrázdila vějířky vrásek dost hlubokých na to, aby se do nich dalo zasít. Každý den se stavil a poseděl na okraji Jemného postele, šedivý ústavní oblek měl zmačkaný na vlas stejně jako své rysy, elegantní černou paruku měl na hlavě nasazenou každou chvíli jinak. Seděl, usrkával kávu a pouštěl do polemizování: o politice, nejrůznějších psychózách svých spoluvězňů; rhimbyském zotročení obchodem; o úmrtí svých přátel, zabitých většinou (jak tomu říkal) pomalým mečem zoufalství; a pochopitelně o Jemného stavu. Viděl už lidi postižené podobnou strnulostí, jak prohlašoval. Důvod nebyl fyziologický, nýbrž psychologický, kterážto teorie deptala Pie. Jednou, když Scopique po teoretické debatě odešel a zanechal Pie s Jemným o samotě, Pie dalo průchod svému pocitu provinění. Nic z toho by se nestalo, říkalo, kdyby se od samého počátku dokázalo vcítit do Jemného situace. Místo toho bylo nesmlouvavé a nevlídné. Příhoda na nástupišti v Mai-Ké je toho příkladem. Odpustí mu kdy Jemný? Uvěří vůbec někdy, že jeho jednání bylo následkem neohrabanosti a ne krutosti? Celé ty roky přemýšlelo o tom, co by se mohlo stát, kdyby měli podniknout cestu, kterou nyní podstupují, a pokoušelo se nacvičit své reakce, ale v Pátém dominiu bylo osamělé, nedokázalo si přiznat své obavy, ani se svěřit se svými nadějemi, a okolnosti jejich setkání a odjezdu byly tak nahodilé, že těch pár pravidel, které si samo sobě vytýčilo, odvál vítr.
"Odpusť mi," opakovalo stále dokola. "Miluju tě a dotkl jsem se tě, ale prosím, odpusť mi."
Jemný vyjádřil to málo, co dokázal, očima – a přál si při tom, aby jeho prsty měly sílu, vládly perem a on aby mohl jednoduše napsat odpouštím ti, jenže mírný pokrok, který udělal od chvíle, kdy ho vzkřísili, zřejmě byl vším, co se dalo udělat pro jeho uzdravení. Přestože ho Pie krmilo a koupalo a masírovalo mu svaly, nejevil žádné známky zlepšení. Navzdory mystifovým nepolevujícím povzbudivým průpovídkám nebylo pochyb o tom, že smrt v něm pořád ještě vězí jedním drápkem. Vlastně v obou, protože oddanost Pie si vybírala svou daň a nejednou se Jemný pozastavil nad tím, zda mystifův zbědovaný stav je zaviněn čistě jen únavou, nebo zda jsou po čase stráveném pohromadě symbioticky propojení. Kdyby to měla být pravda, jeho skon neomylně pošle na věcnost oba.

V den, kdy opět vyšlo slunce, pobýval ve své cele sám, ale Pie ho nechalo sedět ve vzpřímené poloze, odkud měl skrz mřížoví dobrý rozhled a mohl pozorovat loudavé rozestupování mračen a zjevení slabounkých paprsků dopadajících na moře. Tohle bylo poprvé od jejich příjezdu, kdy se nad Chzercemitem objevilo slunce, a slyšel z ostatních cel uvítací chóry, potom zvuk běžících nohou, to když se stráže přesunovaly k zídce aby mohly sledovat mořský přerod. Ze svého

posedu viděl hladinu Kolébky a pociťoval radost nad blížícím se představením, ale jakmile se paprsky rozjasnily, cítil, jak mu tělem od špiček prstů u nohou probíhá chvění nabírající stále víc na síle, takže ve chvíli, kdy došlo k jeho hlavě bylo dost mocné, aby odtamtud vyhnalo jeho smysly ven. Nejprve si myslel, že se vzchopil a přeběhl k oknu (díval se mřížemi na moře pod sebou), ale hluk u dveří obrátil jeho pozornost na Scopiqua s Opičenem po boku, jak míří přes pokoj k sinalé, vousem zarostlé trosce, která se vsedě opírala se strnulým výrazem v očích o zeď. Tím mužem byl on.
"Na to se musíš podívat, Zachariasi!" rozplýval se Scopique, podložil ruce pod lidskou trosku a nadzdvihl ji.
Opičen přichvátal na pomoc a společně nesli Jemného k oknu, od něhož se nedlouho předtím jeho mysl odpoutala. Nerušil je, radost, kterou v sobě cítil, fungovala jako hnací motor. Vyrazil ven po jednotvárné chodbě, míjel cely, ve kterých lomozili vězni, aby je propustili a oni mohli sledovat slunce. Nevěděl pranic o půdorysu budovy a jeho pádící duše v bludišti šedých cihel zabloudila, když tu narazil na dva strážce spěchající nahoru o jedno patro výš, a tak se k nim přidal, až došli ke světlejší řadě pokojů. Jiní strážci zde nebyli, přerušili totiž partičku karet a zamířili ven na čerstvý vzduch.
"Kde je kapitán N'ashap?" řekl jeden z nich.
"Půjdu a řeknu mu to," ozval se druhý, oddělil se od svého kumpána a vykročil k zavřeným dveřím, jenže ten druhý ho hned zavolal zpátky a řekl mu: "Má poradu. S tím mystifem!" Replika si vysloužila u jeho kamaráda halasný smích.
Jemného duch se obrátil zády k otevřenému prostranství, rozletěl se ke dveřím a prošel jimi bez poranění i zaváhání. Místnost za nimi nebyla (jak čekal) N'ashapovou kanceláří, ale předpokojem, který byl vybavený dvěma židlemi a prázdným stolem. Na stěně nad ním visel obraz dítěte, tak mizerně nakreslený, že se nedalo poznat, jakého je pohlaví. Nalevo od obrazu (byl na něm podpis Opičen) byly druhé dveře, rovněž bezpečně uzavřené, jako ty, jimiž právě prošel. Ale z druhé strany slyšel přicházet hlas: hlas Vitala N'ashapiho v menší extázi.
"Ještě! Ještě!" opakoval, potom následoval výlev v cizí řeči, hned za ním výkřiky "Ano!" a "Tak! Tak!"
Jemný přistoupil ke dveřím s přílišným spěchem a nestačil se obrnit proti pohledu, který se mu naskytl za nimi. I kdyby stačil – i kdyby si dokázal vykreslit N'ashapa dřepícího na zadku a jeho oethacký fialový penis –, nedokázal by si představit pozici Pie'oh'pah, protože za celé měsíce strávené bok po boku ani jedinkrát neviděl mystifa nahého. V této chvíli ano – a šok z jeho krásy byl podružný vedle jeho pocitu ponížení. Tělo měl jako obličej – upjaté a také nečitelné, dokonce i za jasného světla. Nikde na těle neviděl jediný chloupek, ani bradavky, ani pupek. Avšak mezi nohama, které byly právě rozevřené, když poklekávalo před N'ashapem, objevil zdroj přeměn jeho já, které svými myšlenkami ovlivňoval jeho partner. Nebyl ani falický, ani vaginální, šlo o zcela odlišnou formu pohlaví, třepetalo se u jeho třísel jako rozrušená holubice, s každým takovým mávnutím se měnila podoba jeho třpytivého středu, a Jemný, jako hypnotizován, shledával v každé přeměně něco nového. Zrcadlilo se před ním jeho vlastní tělo, svinující se pro pouť mezi dominii. A také nebe nad Patashoquou a moře za oknem se zabedněnými okenicemi, proměňující svůj tuhý hřbet v živoucí vodu. A dech fouknutý do zaťaté pěsti; a síla, která se z ní odpoutala: to všechno tam bylo, to všechno tam bylo.
N'ashap tenhle obraz nevnímal. Možná ho vůbec ve svém rozpálení neviděl. Svíral mystifovu hlavu zjizvenýma rukama a strkal mu ostrý vrcholek svého pyje do úst. Pie nic nenamítalo. Ruce mu visely podél těla, dokud si N'ashap nevyžádal jejich pozornost na svém údu. Jemný nesnesl ani o pohled víc. Vrhl svou mysl napříč pokojem do Oethakových zad. Copak nezaslechl Scopiquovo tvrzení, že myšlenka je moc? Jestli ano, říkal si Jemný, jsem smítko o tvrdosti diamantu. Jemný slyšel, jak Oethac vzdychl rozkoší, když pronikal do mystifova hrdla, a pak zasadil do Oethakovy lebky ránu. Místnost se rozplizla a ze všech stran se na něho tlačila horká tkáň, ale hybná síla ho vynesla druhou stranou ven, a když se obrátil, spatřil, jak se N'ashapovy ruce vymrštily od mystifovy hlavy k jeho vlastní a z bezretých úst mu vyšlo bolestivé zaječení. Obličej Pie, až doposud malátný, se naplnil ostražitostí v okamžiku, kdy se z N'ashapova nosu začala hnout krev. Jemný při tom pocítil uspokojení a nadšení, ale mystif se zvedl a přiskočil důstojníkovi na pomoc, sbíraje zároveň kus svého vlastního pohozeného šatstva, aby mu pomohl krvácení zastavit. N'ashap ho zpočátku dvakrát odehnal, ale mystifův poddajný hlas ho obměkčil a po chvíli se kapitán ve svém vypolstrovaném křesle zvrátil dozadu a nechal se obskakovat. Mystifovo cukrování a hlazení bylo pro Jemného takřka stejně skličující jako scéna, kterou zrovna přerušil, a ucouvl, ohromený a zhnusený, nejdříve ke dveřím a pak skrz ně utekl do předpokoje.
Tam se zastavil a zadíval se na obraz od Opičena. V pokoji za jeho zády začal N'ashap znovu sténat. Zvuk Jemného hnal ven a labyrintem až do jeho pokoje. Scopique a Opičen uložili jeho tělo zpátky do postele. Jeho obličej byl bez jakéhokoli výrazu a jedna z jeho paží se svezla z hrudi a visela přes okraj lože. Vypadal jako po smrti. Bylo se co divit, že oddanost Pie začala být tak strojová, když jediné, co mělo před sebou a co v něm mělo vzbuzovat naději na zotavení, byl tenhle vyzáblý paňáca, jeden den při smyslech, druhý ne? Popošel blíž k tělu, trochu ho lákalo se do něho víckrát nevrátit; nechat ho seschnout a zemřít. Ale neslo to s sebou značné riziko. Co když je jeho současný stav podmíněný trváním jeho fyzického já? Myšlenka bez těla je jistě schopná samostatné existence, ale ne (aspoň se tak domníval) pro duchy, kteří jsou tak nevyvinutí jako ten jeho. Kůže, krev a kostra byly školou, v níž se naučí duše létat, a on byl stále příliš velkým zelenáčem, než aby si troufl na záškoláctví. Musel jít, jakkoli děsivě se mu ta představa jevila; hezky zpátky za své oči.
Ještě jednou se vrátil k oknu a vyhlédl ven na třpytivé moře. Pohled na vlny bijící o skály dole ho vrátil zpátky k hrůze chvíle, kdy se topil. Cítil, jak ho obemyká živá voda, tlačí se mu k ústům jako N'ashapův úd a dožaduje se jejich otevření a pohlcení. Zděšeně se od okna odvrátil a svižně přeletěl pokoj, vnikl do svého čela jako kulka. Když se navrátil do své schránky s myšlenkou na výjev s N'ashapem a na moře, porozuměl ihned podstatě své nemoci. Scopique se naprosto mýlil! Pro jeho bezvládnost existoval hmatatelný – velice hmatatelný – fyziologický důvod. Cítil ho teď víc než zřetelně ve svém břiše. Spolykal něco málo té vody a ta zůstávala pořád uvnitř, byla živá, prosperovala na jeho úkor.

Dřív než ho rozum mohl začít nabádat k opatrnosti, nechal své zhnusení, ať se na těle vyřádí; dovedl své požadavky až do krajnosti. Hni sebou! přikázal jí. Hni sebou! Přiživoval svůj hněv myšlenkou na N'ashapa, který ho zneužívá stejně, jako zneužil Pie; představoval si Oethakovo semeno ve svém břiše. Levá ruka v sobě objevila sílu k tomu, aby se chytila postelové pelesti a to stačilo, aby se vzepřel nahoru na ni. Převalil se na bok, ale potom zas zcela mimo postel, načež sebou udeřil prudce o podlahu. Otřes vypudil cosi ze dna jeho žaludku. Cítil, jak to kolem sebe škrábe a snaží se znovu se uchytit v jeho vnitřnostech, ale pohyb byl dostatečně silný, aby s ním tloukl jako s pytlem plným mrskajících se ryb. Každým záškubem připravil parazita o další a další centimetr, a tím oprošťoval tělo od jeho tyranie. Klouby lupaly jako skořápky vlašských ořechů, šlachy se napínaly a stahovaly. Vytrpěl si muka a toužebně si přál své potíže vykřičet, ale jediné, na co se zmohl, byl přiškrcený skřek. Přesto melodický: první zvuk, který vydal od chvíle, co se nad ním Kolébka zavřela. Jenže měl krátké trvání. Jeho trýzněný organismus vystrkoval parazita z žaludku nahoru. Cítil ho na prsou, chtělo se mu zvracet (bylo to jako jídlo plné špendlíků), ale nemohl ze strachu, že se při tom pokusu obrátí naruby. Zdálo se, že parazit ví, že se dostali do slepé uličky, protože jeho záškuby zklidněly, a jemu se naskytla volná chvilka a mohl zuřivě nabrat dech trubicemi, jež byly přítomností parazita částečně ucpané. Sotva měl plíce plné, jak jen mohl doufat, vyškrábal se z podlahy, přitáhl se k posteli, a ještě než mel parazit čas vyřadit ho z boje novým atakem, napřímil se a pak se obličejem napřed vrhl na zem. Jen co sebou bouchl o podlahu, ta věc mu prošla krkem až do úst, on si rychle sáhl mezi zuby a vytáhl ji ze sebe. Podařilo se mu to napodruhé, jelikož parazit bojoval až do úplného konce a snažil se slézt zpátky hltanem dolů. Za ním okamžitě přišlo na řadu poslední jídlo.
Lapaje po dechu, zvedl se ze země, posadil se zpříma a opřel o postel. Šňůrky zvratků mu visely z brady. Ta věc na podlaze sebou pleskala a třepala, ale nechal ji trpět. Přestože to uvnitř budilo dojem určité velikosti, nebylo to větší nežli jeho dlaň: beztvarý cár mléčného masa se stříbrnými žílami a údy, které nebyly tlustší než provázek, ale zato jich bylo dvacet. Nevydávalo to žádné zvuky, jen pleskání, které křeče v odporné hmotě vyluzovaly na podlaze cely.
Jemný byl příliš zesláblý, než aby se hýbal, a tak zůstal ještě na chvíli zhrouceně ležet u postele, než se o několik minut později vrátil Scopique hledající Pie. Scopiquův úžas neznal mezí. Přivolal pomoc, nato vyzvedl Jemného zpět na postel, otázka stíhala otázku tak rychle, až Jemný stěží popadal dech a horko těžko v sobě hledal energii k odpovědi. Ale to hlavní říct dovedl a Scopique se začal zahrnovat výčitkami kvůli tomu, že nepřišel na kloub problému dřív.
"Měl jsem za to, že to je v tvé hlavě, Zachariasi, a celý ten čas – celý ten čas jsi to měl v břiše. Ksindl jeden!"
Dorazil Opičen a rozběhlo se nové kolo dotazů, na něž odpovídal pro změnu Scopique, který se pak rozloučil a šel hledat Pie, jen co pověřil stráže, ať uklidí zaneřáděnou podlahu a donesou pacientovi čerstvou vodu a čisté oblečení.
"Potřebujete ještě něco?" chtěl vědět Opičen.
"Jídlo," hlesl Jemný. Jeho břicho se mu nikdy předtím nezdálo prázdnější.
"To se zařídí. Je to zvláštní, slyšet váš hlas a vidět, jak se pohybujete. Zvykl jsem si na vás v tom dřívějším stavu."
Usmál se. "Až trochu pookřejete," řekl, "musíme si udělat chvilku na rozhovor. Dozvěděl jsem se od mystifa, že jste malíř."
"Byl jsem, ano," přikývl Jemný a přidal nevinnou otázku: "Pročpak? Vy taky malujete?"
Opičen se rozzářil. "Taky," odpověděl.
"Tak to si musíme promluvit," řekl Jemný. "Co malujete?"
"Krajiny. Taky postavy."
"Akty? Portréty?"
"Děti."
"Ach, děti… máte nějaké vlastní?"
Stopa znepokojení se mihla Opičenovou tváří. "Až…" načal, pohlédnuv zběžně ke dveřím a pak zpátky na Jemného. "V soukromí."
"Jsem vám k dispozici," odpověděl Jemný.
Zvenčí dolehly do místnosti hlasy. Scopique se vracel s N'ashapem, který se hned po vstupu podíval do kbelíku obsahujícího parazita. Další otázky, nebo spíš tytéž, ale odlišně formulované a do třetice zodpovídané – tentokrát odpovídali Scopique a Opičen. N'ashap poslouchal pouze na půl ucha, prohlížel si Jemného zkoumavě, zatímco mu drama znovu líčili, a nakonec mu s podivnou strojenost pogratuloval. Jemný si se zadostiučiněním všiml zbytků zaschlé krve v jeho nose.
"Musíme o tom podat úplnou zprávu do Yzordderrexu," nechal se slyšet N'ashap. "Jsem si jistý, že je zaujme stejně jako mne."
S těmi slovy a s příkazem Opičenovi, aby za ním ihned přišel, je opustil.
"Náš velitel vypadá zatraceně bídně," odtušil Scopique. "Pročpak asi."
Jemný si dovolil malý úsměv, ale ten mu z tváře zmizel při pohledu na jeho posledního návštěvníka. Ve dveřích se zjevilo Pie'oh'pah.
"Výborně!" řekl Scopique. "Tady jsi. Nechám vás o samotě."
Vzdálil se a zavřel za sebou dveře. Mystif se neměl k tomu, aby Jemného objal nebo aspoň vzal za ruku. Místo toho šel k oknu a díval se upřeně na moře, na které ještě stále svítilo slunce.
"Teď víme, proč mu říkají Kolébka," řekl.
"Co tím myslíš?"
"Kde jinde by člověk měl rodit?"
"To nebyl porod," ohradil se Jemný. "Nelichoť mi."
"Možná ne z našeho pohledu," řeklo Pie. "Ale kdo ví, jak tady přicházely na svět děti v dávných dobách? Třeba se muži sami ponořili, napili se vody, nechali ji v sobě růst…"
"Viděl jsem tě," začal Jemný.

"Já vím," opáčilo Pie, aniž by se obrátilo od okna. "A málem jsi nás připravil o spojence."
"N'ashap? A spojenec?"
"On tu vládne."
"Je to Oethac. A hajzl. A já si nenechám ujít to potěšení ho zabít."
"Ty jsi teď můj rytíř?" ryplo si Pie, které se konečně ohlédlo na Jemného.
"Viděl jsem, co ti dělal."
"To nic nebylo," odvětilo Pie. "Věděl jsem, co dělám. Proč si myslíš, že máme to, co máme? Dovolili mi návštěvu Scopiqua, kdykoli si to budu prát. Tebe živili a dali ti napít. A N'ashap si odpustil veškeré otázky na nás na oba. Teď se ptát začne. Začne mít podezření. Budeme sebou muset rychle hodit, než se na ty své otázky dozví odpovědi."
"Lepší, než abys mu muselo sloužit."
"Řekl jsem ti, nic to nebylo."
"Ale pro mě ano," zavrčel Jemný a slova ho škrábala v pohmožděném hrdle. Stálo ho to určité úsilí, ale postavil se na nohy, aby si s mystifem hleděli z očí do očí. "Na začátku jsi mi povídalo o tom, jak sis myslelo, žes mi ublížilo, pamatuješ? Pořád jsi se vracelo k nádraží v Mai-Ké a tvrdilo jsi, že chceš, abych ti odpustil, a já si celou dobu myslel, že mezi námi nebude nic, co by se nedalo odpustit nebo zapomenout, a že kdybys ta slova opakovalo, řekl bych ti ano. Ale teď nevím. Viděl tě nahého, Pie. Proč on a ne já? To se asi nedá odpustit, to, že jsi mu dalo nahlédnout do svého tajemství, zatímco mně ne."
"Neviděl žádné tajemství," odvětilo Pie. "Díval se na mě a viděl ženu, kterou kdysi v Yzordderrexu miloval, ale ztratil. Ženu, která se ve skutečnosti podobala jeho matce. To byla jeho posedlost. Ozvěna matčiny ozvěny. A dokud jsem mu nepřestával poskytovat tuhle iluzi, potají, byl poddajný. To mi připadalo důležitější, než má důstojnost."
"Víckrát už ne," řekl Jemný. "Pokud máme odtud odejít – společně –, pak chci, abys byl můj, ať už jsi cokoli. Nebudu se o tebe dělit, Pie. Ani pro záchranu samotného života."
"Nevěděl jsem, že to cítíš takhle. Kdybys mi to řekl…"
"To jsem nemohl. I před tím, než jsme sem přišli, jsem to tak cítil, ale nedokázal jsem se vymáčknout."
"Ať je to, jak chce, mrzí mě to…"
"Nestojím o omluvu."
"O co tedy?"
"O slib. Přísahu." Odmlčel se. "Sňatek."
Mystif se pousmál. "Opravdu to chceš?"
"Víc než všechno ostatní. Už jednou jsem se tě ptal a tys přijalo. To se musím ptát dvakrát? Klidně, jestli chceš."
"Není třeba," řeklo Pie. "Nic by mě nepoctilo víc. Ale tady? Ze všech možných míst právě tady?" Mystifova zamračenost se změnila v čtveráckýškleb. "Scopique se zmínil o Nuzákovi, který je pod zámkem v suterénu. Mohl by nás oddat."
"Co je to za náboženství?"
"Je tu kvůli svému přesvědčení, že je Ježíš Kristus."
"Ať to teda dokáže zázrakem."
"Jakým zázrakem?"
"Může udělat z Johna Furieho Zachariase počestného muže."

Svatba eurhetemeckého mystifa s utečencem Johnem Furiem Zachariasem, zvaným Jemný, se odehrála ještě té noci v hlubinách blázince. Jejich kněz zrovna naštěstí procházel obdobím, kdy byla jeho mysl jasná, a ochotně svolil, aby ho oslovovali jeho skutečným jménem, Otec Athanasius. Daly se u něho rozpoznat známky demence: jizvy na čele, kam se hluboko zaryla pravidelně nošená trnová koruna, kterou si vyrobil; strupy na rukou, kam si vrážel hřeby. Těšil se ze zasmušilosti asi tak jako Scopique ze smíchu, i když filozofský výraz nasazený nakřivo na obličeji z něj dělal trochu komedianta – se skvrnitým nosem, ze kterého věčně teklo, se zuby doširoka rozjetými, obočím jako chlupatými housenkami, které zvarhánkovatěly pokaždé, když zachmuřil čelo. Byl uvězněn (spolu s přibližně dvaceti dalšími, kteří byli odsouzeni jako nebezpeční štváči) v nejspodnější části blázince a jeho kobku bez oken střežili daleko důkladněji než vězeňské cely ve vyšších patrech. Bylo tedy zapotřebí Scopiquovy brilantní diplomacie, aby je k němu pustili, a i tak se podplacený strážce, Oethac, uvolil zahrát nevidím-neslyším jen na několik minut. Obřad byl proto stručný, kněz ho odsloužil v pro tuto příležitost nachystané směsici latiny a angličtiny, pár frází padlo v jazyce Athanasiova řádu z Druhého dominia, Nuzáků, a jejich zpěvavost bohatě vyvážila jejich nesrozumitelnost. Slavnostní sliby byly zákonitě strohé, vzhledem k časovému omezení, ale i nevhodnosti většiny obvyklých slov.
"Sňatek není uzavírán před zraky Hapexamendia," řekl Athanasius. "Ani před zraky jiného boha nebo zástupce jakéhokoli boha. Modlíme se za to, nechť se přítomnost Naší Paní podepíše na vašem svazku svým nekonečným slitováním a nechť se odeberete k jedinečnému soužití, až se čas nachýlí. Do té doby mohu posloužit pouze jako sklenka pozdvižená na přípitek na vaše posvátné pouto, které je tímto stvrzeno."
Plný význam těchto slov dopadl na Jemného teprve později, když poté, co odříkali sliby a obřad skončil, ležel ve své cele vedle svého partnera.
"Vždycky jsem prohlašoval, že se neožením," zašeptal mystifovi.
"To už lituješ?"
"Vůbec ne. Ale je zvláštní být ženatý a nemít ženu."
"Můžeš mít ženu. Můžeš mi říkat, jak budeš chtít. Vymysli si mě. Proto jsem tady."
"Nevzal jsem si tě, abych tě zneužíval, Pie."
"To k tomu ale patří. Musíme si být navzájem nástroji. Možná zrcadly." Dotklo se Jemného tváře. "Já tě využiju, věř

mi."
"K čemu?"
"Ke všemu. Útěše, svárům, rozkoši."
"Chci se od tebe učit."
"Čemu?"
"Jak zas vyletět ze své hlavy tak jako dnes odpoledne. A jak se přemisťovat pouze myslí."
"Smítko v oku bratra tvého," řeklo Pie a zopakovalo tak to, co Jemný cítil, když prohnal své myšlenky N'ashapovou lebkou. "Což znamená: částečkou myšlenky, jak je viděna v slunečním světle."
"To jde jen za světla?"
"Ne. Tak je to pouze jednodušší. Skoro všechno je ve slunečním světle jednodušší."
"Až na tohle…" řekl Jemný a políbil mystifa, "…při tom jsem vždycky dával přednost tmě…"
Uvelebil se v novomanželské posteli s předsevzetím, že se pomiluje s mystifem takovým, jaký doopravdy je, a nebude popouštět uzdu své fantazii, aby se mu pletla do smyslů a kazila obraz, který zahlédl v N'ashapově kanceláři. Slib mu na klidu nepřidal a cítil se díky němu jako ženichpanic, a proto bylo nutné dvojí sejmutí závoje. Totéž platilo i o rozepínání a odkládání šatů, které skrývaly mystifovo hlavní pohlaví – musel svým očím odepřít potěchu šalby spočívající mezi zrakem a jeho objektem. Jaké to bude potom? Bylo snadné nechat se vzrušovat bytostí tak zcela proměněnou touhou, až bylo nemožné ji rozlišit od vytouženého předmětu. Ale co sám objekt vysvlékaný obnaženýma očima?
V šeru jeho tělo vypadalo téměř ženský, povrch byl hladký, ale ve svalech se skrývala strohost, kterou sotva mohl považovat za ženskou; zrovna tak tvar jeho hýždí nebo zralost hrudi. Neměl před sebou manželku, a ačkoli by se těmto představám o sobě šťastně podvolilo (a jeho mysl bez ustání balancovala na pokraji sklouznutí do podobného obrazu), odolal a žádal po očích, aby si udržely koncentraci a jeho prsty se držely holých faktů. Blesklo mu hlavou přání, aby v cele bylo světleji, aby byly vyloučeny nejasnosti. Když vložil ruku do stínu mezi mystifova nohama a ucítil v něm žár a pohyb, řekl: "Chtěl bych vidět," a Pie se poslušně postavilo do světla od okna, aby Jemný zřetelněji viděl. Srdce zuřivě pumpovalo, ale nic z té krve se nedostalo do varlat. Vrážela se mu do hlavy, rozpalovala mu tváře. Byl rád, že sedí v přítmí, kde byly jeho rozpaky hůř viditelné, i když věděl, že šero halí pouze vnější dojem a že mystif si je dokonale vědomý strachu, který ho jímá. Zhluboka se nadechl a vstal z postele, přesunul se až do vzdálenosti, kde se této záhady mohl dotýkat.
"Proč si tohle děláš," ozvalo se Pie. "Proč nenecháš promluvit sny?"
"Protože nechci, aby ses mi zdál," řekl. "Vydal jsem se na tuhle cestu, abych pochopil. Jak mohu něčemu rozumět, když to, na co se podívám, jsou iluze?"
"Třeba existují jenom ony."
"To není pravda," odvětil prostě.
"Tak zítra," řeklo Pie svádivě. "Podíváš se jasně zítra. Dnes večer si jenom užívej. Já nejsem ten důvod, proč jsme v Imagice. Nejsem hádanka, kterou jsi přišel rozluštit."
"Naopak," řekl Jemný a do hlasu se mu vkradlo pousmání. "Teď si myslím, že možná tím důvodem jsi ty. I hádankou. Možná, že kdybychom tady zůstali, drženi spolu pod jedním zámkem, dokázali bychom uzdravit Imagiku jen tím, co mezi námi je." Úsměv se mu v tomto okamžiku objevil i na obličeji. "Předtím jsem si to neuvědomoval, až teď Proto tě chci vidět jasně, Pie, aby mezi námi nebyly žádné lži." Přiložil ruku k mystifově pohlaví. "S tímhle můžeš někoho šukat i se samo nechat šukat, nemám pravdu?"
"Ano."
"A mohlo bys rodit?"
"Zatím jsem nerodil. Ale stalo se to –jiným."
"A oplodňovat?"
"Taky."
"To je skvělé. A existuje ještě něco, co zvládneš?"
"Co například?"
"Nejde přece ve všem jen o to dělat to nebo si to nechat dělat, ne? Vím, že ne. Ještě existuje něco jiného."
"Hm, existuje."
"Třetí způsob."
"Ano."
"Ukaž mi ho."
"Nemůžu. Ty jsi muž, Jemný. Jsi fixní pohlaví. To je fyzikální fakt," řeklo Pie. Přiložil ruku na Jemného úd v kalhotách, ještě pořád měkký. "Nemohu tě zbavit tohohle. Nechtěl bys to." Zasmušilo se. "Chtěl bys?"
"Nevím. Snad."
"To nemyslíš vážně."
"Pokud by to znamenalo najít cestu, pak snad ano. Použil jsem své péro už všemi způsoby, které znám. Třeba je k ničemu."
Teď bylo na Pie, aby se usmálo, ale úsměv byl tak křehký, jako by neklid, který Jemného předtím trápil, nyní dopadl pro změnu jako břímě na mystifa. Přimhouřil své lesklé oči.
"O čem přemýšlíš?" zeptal se Jemný.
"Jak mi trochu naháníš strach."
"Čím?"
"Tou bolestí, která nás čeká. Že tě ztratím."
"Neztratíš," řekl Jemný a vzal Pie kolem krku a hladil ho palcem po šíji. "Říkal jsem ti, že můžeme odtud vyléčit Imagiku.

Jsme silní, Pie."
Obavy z mystifovy tváře nezmizely, a tak Jemný loudivě přiblížil obličej k jeho a políbil ho, nejprve zlehka, pak vášnivě, jenže se zdálo, že se Pie nemá k tomu, aby oplatilo stejným. Ještě před krátkým okamžikem, když seděl na posteli, bylo svůdcem ono. Teď se situace obrátila, sklonil hlavu k jeho slabinám a doufal, že ho hlazením odvede od smutku. Naproti jeho prstům vyšla tkáň, teplá a vroubkovaná, do mělkého šálku jeho dlaně kapalo vlhko, které kůže na ruce sála jako likér. Vtlačil se hloub a cítil, že orgán pod jeho dotekem mohutní. Nenarazil tu na žádné váhání; žádný stud ani smutek v jeho těle, který by mu zabraňoval dát najevo svou touhu, a touha ho ještě nikdy nezklamala: vzrušil se. Vidět ji na ženské tváři působilo jako afrodisiakum a v této chvíli to neplatilo o nic míň.
Ustal s laskáním, sáhl si po opasku a odepínal ho jednou rukou. Ale než se dostal ke svému údu, který zatím bolestivě ztvrdl, mystif ho předběhl a zavedl ho do sebe s naléhavostí, kterou jeho obličej stále ještě neprozrazoval. Koupel v jeho pohlaví bolest utišila, ponořil se do něj celý, i s varlaty. Dlouze vzdechl rozkoší, jeho nervová zakončení – hladovějící po tomto úžasném pocitu celé měsíce – bouřila. Mystif zavřel oči, ústa měl dokořán. Vsunul mu jazyk mezi rty a Pie reagovalo s náruživostí, jakou u něho nikdy předtím nezažil. Objalo ho kolem ramen a v spletenci jejich, dvou těl se zvrátilo dozadu na zeď tak prudce, až si vyrazilo dech, který pak prošel Jemného hrdlem. Vdechl ho do svých plic, což podnítilo hlad po dalším, a mystif porozuměl, vůbec nepotřeboval slova. Nadechl se z rozpáleného vzduchu mezi nimi a zaplnil Jemného hruď, jako by byl právě vytažený tonoucí, kterého se snaží pumpováním vzduchu přivést k životu. Odpovídal na jeho dary přirážením, mystifovo fluidum volně stékalo po vnitřku jeho stehen dolů. Vdechlo do něho další vzduch a další. Všechen ho vypil, sytil se rozkoší na mystifově obličeji, dech přijímal v rytmu svého přirážení. Oba byli prostoupenými a vnikajícími; náznak (možná) toho třetího způsobu, o němž Pie mluvilo, páření dvou nestálých sil, k němuž nemůže dojít, dokud mu nebude odňato jeho mužství. Jak teď vrážel úd do tepla mystifova pohlaví, myšlenka na to, že by se ho v honbě za jinou slastí zřekl, se zdála směšná. Nic nemůže být lepšího než tohle; pouze odlišné.
Zavřel oči, už beze strachu, že jeho představivost nahradí Pie vzpomínkou či smyšleným zdokonalením, pouze se nemohl na mystifovu blaženost dívat ani o vteřinu déle, jinak by nad sebou ztratil vládu. To, co ale zobrazil jeho duševní zrak, bylo ještě daleko silnější: jejich obraz, jak uvízli společně ve stejné pozici, jeden uvnitř druhého a naopak, zatímco se dech a přirození dmuly v kůži protějšku, až už se víc dmout nemohly. Chtěl Pie varovat, že to déle nevydrží, ale jako by se k němu ta informace dostala i beze slov. Uchopilo ho za vlasy a odtáhlo ho od svého obličeje, pálení při tom fungovalo jen jako další vzpruha a vyvolalo rovněž nové vzlyky, které vycházely z obou. Nechal oči otevřené, protože chtěl vidět obličej Pie při jeho vyvrcholení a ve chvilce kratší než mrknutí se krása před ním změnila v jeho odraz. Byla to jeho tvář, na kterou se díval, jeho tělo, které držel. Tahle iluze ho nezchladila. Právě naopak. Ještě než mu zrcadlo znovu roztaje do těla, než se sklo přetaví v pot na mystifově obličeji, musí překročit bod, za nímž už není návratu, a s tímhle obrazem v oku (jeho obličej se splétal s mystifovým) uvolnilo jeho tělo svůj malý proud. Bylo to jako pokaždé nádherné a trýznící, krátké delírium následované pocitem ztráty, se kterým se nikdy nevyrovnal.
Mystif se začal smát skoro ještě předtím, než on skončil, a když se poprvé volně nadechl, bylo to k otázce: "Co je ti tak k smíchu?"
"Ticho," řeklo Pie a dusilo v sobě smích, aby s ním Jemný mohl sdílet jeho vtip.
Ležel tu v cele řadu hodin neschopný ze sebe vydat jediné zasténání, ale v životě neslyšel ticho hrobovější. Celý blázinec naslouchal, od hlubin, kde si Otec Athanasius tkal své bodavé koruny, až po N'ashapovu kancelář a jeho koberec poznamenaný krví, která mu vytekla z nosu. Nebylo bdící duše, která by neslyšela jejich milování.
"Takové ticho," řekl mystif.
Sotva Pie domluvilo, mlčení bylo prolomeno řevem kohosi v jeho kobce, vztekem ze ztráty a osamění, kterému nikdo po zbytek noci neučiní přítrž, jako by měl očistit popelavé zdi od radosti, která je nyní poskvrnila.

KAPITOLA DVACÁTÁ SEDMÁ

1

Když opravdu musela, dokázala Jude vyjmenovat spoustu mužů – milenců, ctitelů, otroků –, kteří by zaplatili jakoukoli cenu, na kterou by si cenila své srdce, oplátkou za její náklonnost. U několika jejich štědrosti hojně využívala. Ale její přání, ač některá z nich byla nehorázně extravagantní, nebyla vedle dárku, který žádala po Oscaru Godolphinovi, ničím. Ukaž mi Yzordderrex, řekla – a pozorovala, jak se jeho obličej naplňuje úzkostí. Neodmítl ji hned. Kdyby tak učinil, rozbil by ve vteřině lásku, která mezi nimi klíčila, a tu ztrátu by si nikdy neodpustil. Vyslechl její prosbu, a pak se o ní víckrát nezmínil, doufal nepochybně, že se k tomu tématu nevrátí. Ale vrátila se. Rozkvět fyzického vztahu mezi nimi ji vyléčil ze zvláštní pasivity, která ji postihla, když se setkali poprvé. Znala teď jeho citlivá místa. Viděla ho zraněného. Viděla, jak se červená nedostatkem sebeovládání. Viděla ho při aktu lásky, něžného a sladce perverzního. Ačkoli její city k němu zůstaly stejně silné, tahle nová perspektiva sňala z jejích očí závoj bezmyšlenkovitého přijímání. Nyní, když viděla touhu, kterou k ní cítil (a on svou touhu dal najevo při mnoha různých příležitostech), byla to opět ta stará známá Judith, sebejistá a nebojácná, za úsměvy si uchovala ostražitost, pozorovala a vyčkávala, neboť věděla, že jeho oddanost ji den ode dne posiluje víc a víc. Napětí mezi těmito dvěma já – zbytky poddajné milenky, kterou jeho přítomnost zpočátku vykouzlila, a umíněnou, cílevědomou ženou, jakou bývala (a zas je) – zničilo v jejím organismu poslední zbytky snění a její chuť porozhlédnout se po dominiích se navrátila s novou intenzitou. Nezdráhala se mu, jak dny míjely, jeho slib připomínat, ale on se při prvních dvou příležitostech zdvořile, nicméně falešně vymluvil, aby se vyhnul konkrétnějšímu hovoru. Do třetice si svou vytrvalostí vysloužila, že povzdechl a obrátil oči k nebi.
"Proč je to pro tebe tak důležité?" ptal se. "Yzordderrex je přelidněná díra. Neznám jediného slušného chlapa ani ženskou, kteří by si nepřáli žít tady v Anglii."
"Před týdnem jsi mluvil o tom, že bys tam odjel napořád. Ale to jsi nemohl, protože by ti utekl kriket."
"Máš dobrou paměť."

"Visím na každém tvém slovu," poznamenala, ne docela bez trpkosti.
"No, situace se změnila. Je docela reálné, že se chystá revoluce. Kdybychom šli teď, popravili by nás, sotva bychom se jim dostali do rány."
"V minulosti jsi jezdil dost často a vracel ses," zdůraznila, "a stovky jiných jakbysmet. Nebo snad ne? Nejsi jediný. K tomu přece kouzlo je: k přechodu mezi dominii." Neodpověděl. "Chci vidět Yzordderrex, Oscare," řekla, "a jestli mě s sebou nevezmeš, najdu si jiného kouzelníka, který bude souhlasit."
"O tomhle nemluv ani z legrace."
"Myslím to vážně," prohlásila ohnivě. "Nemůžeš být jediný, kdo zná cestu."
"Skoro ano."
"Jsou i jiní. Když budu muset, najdu si je."
"Jsou všichni pomatení," řekl jí, "nebo mrtví."
"Zavraždění?" prohodila – slovo bylo venku z úst dřív, než se úplně dovtípila jeho hlubšího smyslu.
Jenže výraz na jeho tváři (nebo spíš jeho nepřítomnost: úmyslná bezobsažnost) potvrdil její podezření mimo veškerou pochybnost. Mrtvá těla, která zahlédla ve zprávách, nepatřila žádným vyhaslým hippíkům a sexem pobláznëným satanistům. Byli to nositelé skutečné moci; šlo o muže a ženy, kteří se patrně procházeli tam, kde se i ona toužila projit: v Imagice.
"Kdo to má na svědomí, Oscare? Je to někdo, koho znáš, nemám pravdu?"
Vstal a přešel k místu, kde seděla, a jeho pohyb byl tak překvapivý, až měla na okamžik za to, že ji chce uhodit. Ale místo toho před ni padl na kolena, pevně jí sevřel ruce a díval se k ní nahoru s téměř hypnotickou vášnivostí.
"Poslouchej mě pozorně," řekl. "Mám jisté rodinné povinnosti, které bych nejradši neměl. Žádají po mně věci, které bych velice rád odmítl, kdybych mohl…"
"Tohle všechno má spojitost s Věží, viď?"
"O tom bych raději nemluvil."
"Mluvíme o tom, Oscare."
"To je čistě soukromá a dost choulostivá záležitost. Jednám s osobami zcela bez smyslu pro morálku. Kdyby se měli dozvědět, že jsem ti řekl třeba jen tohle, oba naše životy by se octly ve velkém nebezpečí. Snažně tě prosím, zaboha se o tomhle nikomu nezmiň ani slůvkem. Neměl jsem tě tenkrát nahoru ke Věži vozit."
Pokud její obyvatelé byli aspoň zpoloviny takoví vrahouni, jak naznačoval, napadlo ji, jak by byli teprv krvelační, kdyby se dozvěděli, kolik z tajemství Věže viděla?
"Slib mi, že necháš tohle téma na pokoji…" pokračoval.
"Chci vidět Yzordderrex, Oscare."
"Slib mi to. Už žádný rozhovor o Věži – v tomhle domě nebo mimo něj. Řekni to, Judith."
"Tak dobrá. Nebudu o Věži mluvit."
"V tomhle domě…"
"…ani mimo něj. Ale Oscare –"
"Copak, drahoušku?"
"Přesto chci vidět Yzordderrex."
2
Následující ráno po tomto rozhovoru zajela nahoru do Highgate. Byl další deštivý den, a protože se jí nepodařilo narazit na neobsazený taxík, nepohrdla metrem. Udělala chybu. V životě neměla cestování podzemní dráhou v lásce (i v těch nejlepších časech) – přivolávalo její dřímající klaustrofobii – a vybavila si za jízdy, že dva z oněch zavražděných – od té doby, co se s vraždami roztrhl pytel – zemřeli právě ve zdejších tunelech: jednoho shodili pod přeplněný vlak ve chvíli, kdy se blížil do zastávky v Piccadilly, druhý byl o půlnoci ubodán k smrti, kdesi na trase Jubilee. Tohle nebyl zrovna bezpečný způsob přemisťování pro toho, kdo má třeba jen povrchní zdání o divech ve světě povětšinou skrytých; a ona k té hrstce patřila. Takže se jí ne zrovna málo ulevilo, když ve stanici Archway vykročila na čerstvý vzduch (zamračená obloha se vyjasnila) a začala pěšky stoupat k Highgate. Neměla potíže Věž najít, ačkoli banálnost její architektury spolu s clonou stromů osypaných listovím se postaraly o to, že jen výjimečně se někdo podíval jejím směrem.
Navzdory naléhavým varováním, která si Oscar neodpustil, s obtížemi shledávala na tomto místě cokoli zastrašujícího. Jarní slunce hodně oteplilo vzduch, takže si svlékla sako. Trávník ožil, hlavně díky vrabcům, kteří se hašteřili o žížaly vyhnané deštěm na povrch. Přelétla pohledem okna, pátrajíc po nějaké známce života, ale žádnou nenašla. Vyhnula se dveřím, kde byla umístěna kamera zaměřená na schodiště a vydala se na obchůzku kolem budovy. Jejímu postupu nebránily ani zdi, ani žádný ostnatý drát. Nejlepší obrana Věže spočívala v naprostém nedostatku známosti a v tom, že čím méně její majitelé dělali pro to, aby drželi vetřelce v uctivé vzdálenosti, tím neatraktivnější byla. Zezadu toho bylo k vidění ještě méně než zepředu. Ve většině oken byly stažené žaluzie a těch pár nezakrytých vedlo do prázdných pokojů. Obešla Věž dokola, pátrala po jiné cestě dovnitř, ale žádná neexistovala.
Když stanula znovu před průčelím domu, pokoušela se vybavit si chodby pod svýma nohama – stohy knih tam ve tmě, uvězněnou duši, ležící v temnotě ještě větší – a doufala, Že snad alespoň její duše bude moci jít tam, kam tělo nemůže. Ale tenhle pokus se ukázal stejně bezvýsledný jako pozorování oken. Reálný svět byl neúprosný; jediným zrnkem půdy nepohnul, aby se dostala dovnitř. Odradilo ji to od dalších pokusů, a tak obkroužila Věž naposledy a rozhodla se, že to vzdá. Možná se sem vrátí v noci, zapřemýšlela, to realita nedoléhá na její smysly tak krutě. Nebo pod vlivem modrého oka vysleduje jinou cestu, i když z téhle varianty byla nervózní. Naprosto nechápala mechanismus, kterým oko podobné lety umožňovalo, a bála se, že mu tím dává nad sebou moc. Toho si užila dost u Oscara.
Oblékla si opět sako a rozloučila se s Věží. Soudě podle nepřítomnosti dopravního ruchu na Hornsey Lane zůstával

kopec, na němž byla dopravní zácpa, pořád ještě zablokovaný a bránil řidičům, aby se rozjeli tímhle směrem. Místa obvykle přeplněná hlučícími vozidly zela prázdnotou. Těsně za sebou zaslechla kroky a hlas, který se zeptal: "Kdo jste?"
Ohlédla se za sebe letmo, jelikož nepředpokládala, že otázka je určena jí, ale zjistila, že ona a osoba, která položila otázku – žena nad šedesát, ošuntěle oblečená a bledá –jsou jedinými lidmi v dohledu. Navíc se na ni ženin strnulý pohled upíral s téměř maniakální intenzitou. A znovu otázka vyšla z úst, kolem nichž se objevila pěna pokoušející se skrýt nesouměrnost, která dávala tušit, že žena utrpěla v minulosti mrtvici.
"Kdo jste?"
Judith podrážděná neúspěchem u Věže neměla náladu vyhovět někomu, kdo vypadal na místního blázna, a měla se k odchodu, když vtom žena řekla: "Copak nevíte, že vám ublíží?"
"Kdo?" zeptala se.
"Ti lidé ve Věži. Tabula Rasa. Co jste tam hledala?"
"Nic."
"Hledala jste něco velmi úporně."
"Špehujete pro ně?"
Žena vyrazila ošklivý pazvuk, který Judith považovala za smích.
"Ani nevědí, že jsem naživu," sykla. Potom do třetice: "Kdo jste?"
"Jmenuju se Judith."
"Já jsem Clara Leashová," řekla žena. Vrhla pohled zpět ke Věži. "Jděte dál," vybídla ji. "V půli Kopce je kostel. Tam se sejdeme."
"O co jde?"
"U kostela, tady ne."
S těmi slovy se k Judith otočila zády a odkráčela pryč. Její rozrušení postačilo k tomu, aby odradilo Judith od pronásledování. Dvě slova v jejich krátké konverzaci ji přesvědčila, že by měla u kostela počkat a zjistit, co má Clara Leashová na srdci. Tabula Rasa. Neslyšela je od rozhovoru na Pozemku, kdy jí Charlie prozradil, jak byl při udělování členství opomenut ve prospěch Oscara. Tenkrát to zlehčoval a hodně z toho, co jí pověděl, smazaly z její mysli krutost a odhalení, která následovala poté. Teď se přistihla, že se snaží vyvolat vzpomínky na to, co o té organizaci říkal. Cosi o poskvrněné půdě Anglie; a ona na to: poskvrněné čím?; a Charlie se vytasil s jakousi legrační odpovědí. Nyní věděla jaké poskvrnění měl na mysli: kouzla. To v téhle neslané nemastné Věži soudili a shledali lehkými životy těch mužů a žen, jejichž těla byla nalezena v mělkých hrobech nebo je seškrabali z kolejí piccadillské tratě. Není divu, že Oscar hubl a vzlykal ze spánku. Byl členem Spolku, který byl vytvořen s výslovným účelem vymýtit jinou, zmenšující se společnost, k níž vlastně sám náležel. Přes všechno zdařilé sebeovládání sloužil dvěma pánům: magii a jejím potíračům. Rozhodla se, že mu bude pomáhat jakýmikoli prostředky. Je jeho milenka a bez její pomoci by ho nakonec protikladné síly rozmačkaly. A on na oplátku bude jejím lístkem do Yzordderrexu, bez něho imagické skvosty nikdy nespatří. Potřebovali jeden druhého, živého a při smyslech.
Čekala u kostela půl hodiny, než se Clara Leashová objevila. Vypadala bojácně.
"Tady venku to není dobré," řekla. "Vevnitř."
Vstoupily do ponuré budovy a posadily se poblíž oltáře, aby nemohly být vyslechnuty třemi poledními prosebníky, kteří byli vzadu pohrouženi do svých modliteb. Nebylo to ideální místo pro hovor vedený šeptem; jejich sykání se rozléhalo (ovšem význam už ne), ozvěny se odrážely od holých stěn a znovu se k nim vracely. Nepanovala mezi nimi zpočátku důvěra. Na obranu před Clařiným upřeným pohledem strávila Judith první část jejich rozmluvy otočená k ženě napůl zády, tváří se k ní zcela natočila, až když zanechaly obě přetvářky a ona se cítila sdostatek přesvědčená, že může pokládat otázky, kterými se zaobírala nejvíce.
"Co víte o Tabule Rase?"
"Vše, co lze vědět," odvětila Clara. "Po mnoho let jsem byla členkou Spolku."
"Ale oni si myslí, že jste mrtvá?"
"Nejsou daleko od pravdy. Nezbývá mi víc než pár měsíců, a proto je důležité, abych předala, co vím…"
"Mně?"
"Přijde na to," odtušila. "Nejprve chci vědět, co jste dělala u Věže."
"Hledala jsem způsob, jak se dostat dovnitř."
"Byla jste někdy vevnitř?"
"Ano a ne."
"A to znamená?"
"Moje myšlenky byly uvnitř, jenže tělo ne," řekla Judith a hned se připravila na opakování Clařina podivného smíchu místo odpovědi. Žena však prohlásila: "To bylo v noci v prosinci třicátého prvního."
"Poslyšte, jak to víte?"
Clara přiložila ruku k Judithině obličeji. Její prsty byly ledově studené.
"Tak za prvé, měla byste vědět, jak jsem odešla z Tabuly Rasy."
I když vyprávěla svůj příběh bez přikrášlení, Judith trvalo – s ohledem na to, že hodně z vysvětlování si žádalo doplňky – dlouho, než zcela pochopila jeho důležitost. Clara byla, podobně jako Oscar, potomkem jednoho ze zakládajících členů Spolku a byla vychovávána ve víře v jeho základní principy: Anglie poskvrněná čáry, vlastně jimi skoro zničená, musí být ochraňována před všemi kulty či jedinci, kteří by se snažili vzdělávat nové generace ve svých zkažených praktikách. Když se Judith zeptala, jak se Anglie ocitla tak blízko zkáze, Clařina odpověď byla sama o sobě příběhem. Před dvěma sty let, vysvětlila, byl proveden pokus o rituál, který tragicky ztroskotal. Záměrem bylo usmířit realitu Země

s realitami čtyř dalších dominií.
"Dominia," zopakovala Judith a ještě ztišila hlas, který byl už beztak dost tichý.
"Řekni to nahlas," pobídla ji Clara. "Dominia! Dominia!" Pozvedla hlas pouze na úroveň běžné řeči, ale po takové době šeptání to znělo děsivě nahlas. "Tajemstvím to bylo příliš dlouho," řekla, "a to dává nepříteli sílu."
"Kdo je nepřítel?"
"Je jich tolik," odvětila. "V tomhle dominiu Tabula Rasa a její služebníci. A mají mnoho svých lidí, věř mi, i na těch nejvyšších místech. "
"Jak to?"
"To není těžké, jestliže její členové jsou potomky nastolitelů králů. A když neuspěje vliv, vždycky si můžeš nějak koupit cestičku, jak obejít demokratický systém. Takhle to funguje od nepaměti."
"A v ostatních dominiích?"
"Dostat se k informacím je těžší, zvlášť teď. Znala jsem dvě ženy které pravidelně přecházely z tohoto dominia do Usmířených a zas zpátky. Jednu z nich našli minulý týden mrtvou, druhá zmizela. I ta byla zřejmě zavražděna…"
"….Tabulou Rasou."
"Víte toho celkem dost, co? Kdo je vaším zdrojem?"
Judith předpokládala, že se Clara na tohle nakonec zeptá, a snažila se rozhodnout, jak má odpovědět. Její důvěra v čestnost Clary Leashové rostla neuvěřitelně rychle, ale nebylo by krkolomné svěřit se ženě, kterou měla teprve před dvěma hodinami za blázna, s tajemstvím, jež mohlo znamenat Oscarovu smrt, pokud se o něm doslechne Tabula Rasa?
"Nemůžu vám prozradit, kdo je mým zdrojem," řekla. "Ta osoba je i tak ve velikém nebezpečí."
"A také mi nevěříte." Zvedla ruku, aby umlčela jakýkoli protest. "Nemazejte mi med kolem huby!" uťala ji.
"Nedůvěřujete mi – proč bych vám to měla mít za zlé? Ale… dovolte, abych se zeptala na jedno: je tím zdrojem muž?"
"Ano. Proč?"
"Předtím jste se mě ptala, kdo je nepřítelem, a já řekla Tabula Rasa. Ale máme mnohem zjevnějšího nepřítele. A tím je opačné pohlaví."
"Cože?"
"Muži, Judith. Kazisvěti."
"Tak počkat…"
"Ve všech dominiích bývaly Bohyně. Síly, které se za naše pohlaví účastnily kosmického dramatu. Jsou všechny mrtvé, Judith. Nezemřely jen tak, stářím. Byly systematicky vyhubeny nepřítelem."
"Obyčejní muži nezabíjejí Bohyně."
"Obyčejní muži slouží výjimečným mužům. Výjimeční muži čerpají své vize od Bohů. A Bohové zabíjejí Bohyně."
"Takhle je to ale moc jednoduché. Zní to jako výklad ve škole."
"Tak se uč. A jestli můžeš, vyvrať to. Byla bych ráda, doopravdy ano. Ráda bych objevila, že Bohyně se všechny jen někde skrývají…"
"Jako ta žena pod Věží?"
Poprvé během jejich rozhovoru nebyla Clara schopná slova. Prostě jen zírala a nechala na Jude, aby ticho jejího překvapení vyplnila.
"Když jsem tvrdila, že jsem byla v myšlenkách ve Věži, není to úplně pravda," spustila Jude. "Byla jsem pouze pod Věží. Je tam sklepení, něco jako bludiště. Je plné knih. A za jednou z těch zdí je nějaká žena. Myslela jsem si zpočátku, že je mrtvá, ale není. Možná k tomu nemá daleko, ale drží se."
Clara byla tímto vyprávěním viditelně otřesena.
"Myslela jsem si, že jsem jediná, kdo o ní ví," řekla.
"Ale důležité je něco jiného: kdo to je?"
"Mám celkem dobré tušení," odvětila Clara a dopověděla příběh, od něhož se předtím odchýlila: vyprávění o tom, jak se stalo, že odešla z Tabuly Rasy.
Knihovna pod Věží, vysvětlila, je nejucelenější sbírkou rukopisů pojednávajících o okultních vědách – ale především pak o imagických legendách a učeních. Byla shromážděna muži, kteří Spolek založili, pod vedením Roxborougha a Godolphina, aby ochraňovala ruce a mozky nevinných Angličanů před poskvrněním věcmi z Imagiky; ale místo aby sbírku katalogizovali a vedli index těchto zakázaných knih, generace Tabuly Rasy je jednoduše odsoudily k tlení.
"Sama jsem se ujala přetřídění sbírky. Věřte nebo nevěřte, kdysi jsem bývala velmi pořádkumilovná žena. To jsem zdědila po otci. Sloužil v armádě. Zpočátku mě hlídali dva další členové Spolku. Takový je zákon. Žádný člen Spolku nesmí do knihovny sám, a pokud jeden obviní druhého, že je určitým způsobem přemrštěně zaujatý či ovlivněný svazky, může ho Spolek soudit a popravit. Nemyslím, že by k tomu v minulosti někdy došlo. Polovina těch knih je latinsky – a kdo dnes latinsky čte? Ta druhá půlka – sama jste viděla – uhnívá od hřbetů, jako my všichni. Ale chtěla jsem pořádek, jak by se to bývalo zamlouvalo tatínkovi. Vše pěkně srovnané a uklizené. Dva mé společníky brzy unavila má posedlost, pochopitelně, a nechali to na mně. A uprostřed noci jsem náhle cítila cosi… nebo někoho… jak tahá za moje myšlenky, vytahuje mi je z lebky jednu po druhé jako vlasy. Samozřejmě jsem si nejdřív myslela, že jsou to ty knihy. Myslela jsem si, že slova mají nade mnou nějakou moc. Pokoušela jsem se odejít, ale víte, vlastně jsem ani nechtěla. Nejméně padesát let bych mela na talíři, že jsem rozmazlená tatínkova dceruška, a navíc jsem byla hrozně blízoučko možnosti přijít celé věci na kloub. Celestine to také věděla…"
"Celestine je ta žena ve zdi?"
"Ano, věřím, že to je ona."
"Ale nevíte, kdo je to?"
"K tomu se právě dostávám," řekla Clara. "Roxboroughův dům stál na půdě, kde teď stojí Věž. Sklep je sklepem jeho

domu. Celestine byla – vlastně stále je – Roxboroughova vězeňkyně. Zazdil ji, protože se ji neodvážil zabít. Spatřila tvář Hapexamendia, boha bohů. Byla duševně nemocná, ale dotkla se božské podstaty a dokonce ani Roxborough se nedvažoval na ni vztáhnout ruku."
"Jak tohle všechno víte?"
"Roxborough sepsal přiznání, několik dnů předtím, než zemřel. Věděl, že ta žena, kterou zazdil, ho přežije o celá staletí, a mám za to, že také věděl, že dříve nebo později ji někdo objeví. Takže ta zpověď byla rovněž varováním adresovaným každému ubohému, podvedenému muži, který se kolem nachomýtne, ve kterém mu radí, že se jí nemá dotýkat. Znovu ji pohřbi, napsal, pamatuji si na to velice jasně, pohřbi ji znovu do nejhlubší propasti, jakou lidský důvtip dokáže vymyslet…"
"Kde jste tu zpověď našla?"
"Ve zdi, tu noc tenkrát, co jsem byla sama. Věřím tomu, že Celestine mě k ní dovedla, jak mi vytrhávala z hlavy myšlenky a vkládala do ni nové. Ale vytrhávala příliš silně. Můj rozum se vzdal. Postihla mě tam dole mrtvice. Tři dny mě hledali."
"To je strašné…"
"Moje utrpení není nic ve srovnání s jejím. Roxborough, nebo jeho
špehové, našli tuhle ženu v Londýně a věděli, že je to stvoření s nesmírnými schopnostmi. Zřejmě si to uvědomovali lépe než ona sama, protože ve zpovědi píše, že byla sama sobě cizincem. Ale spatřila věci, jakých se žádná lidská bytost nestala svědkem. Unesli ji z Pátého dominia, přepravili napříč Imagikou a předvedli před Hapexamendia."
"Proč?"
"Bude to ještě podivnější. Když ji Roxborough zpovídal, řekla mu, že byla zpátky do Pátého dominia přivlečena těhotná."
"Čekala boží dítě?"
"Tohle řekla Roxboroughovi."
"Mohla si to všechno vymyslet, aby jí neubližoval."
"Nemyslím, že by to udělal. Vlastně si myslím, že byl do ní částečně zamilovaný. Přiznal se ve své zpovědi, že se cítí jako jeho přítel Godolphin. Zlomilo mne ženské oko, tvrdil."
To je podivná replika, napadlo Jude, a přemýšlela zároveň o sošce. O jejím upřeném pohledu, její autoritativnosti.
"Godolphin zemřel z posedlosti po nějaké ženě, kterou miloval a ztratil, a rozhlašoval, že ho zničila. Muži se považovali vždycky za neviňátka, jak vidíte. Roxborough sám sebe přesvědčil, že zazdění Celestiny je aktem lásky. Tak ji bude mít neustále pod palcem."
"Co se stalo s dítětem?' zeptala se Judith.
"Možná nám to řekne sama," odvětila Clara.
"To ji ale musíme dostat ven."
"To rozhodně."
"Máte vůbec tušení jak?"
"Zatím ne," řekla Clara. "Dokud jste se neobjevila vy, začala jsem si pomalu zoufat. Ale spolu už najdeme nějaký způsob, jak ji zachránit."
Připozdívalo se a Jude úzkostlivě dbala na to, aby její nepřítomnost ušla pozornosti; proto plány, které si dělaly, byly prozatím povšechné až hrůza. Na řadě byla zjevně další prohlídka Věže, tentokrát – nadnesla Clara – pod pláštěm noci.
"Dnes večer?" navrhla.
"Ne, to je moc brzo. Dej mi den, abych si vymyslela nějakou výmluvu na to, že budu v noci pryč."
"Kdo je ten hlídací pes?"
"Jeden muž."
"Podezřívavý?"
"Občas."
"Inu, Celestine čekala na své vysvobození dlouho. Může počkat ještě několik hodin. Ale prosím, ne déle. Nejsem úplně zdravá."
Jude položila ruku na Clařinu, byl to vůbec první kontakt mezi nimi od chvíle, kdy se žena svými ledovými prsty dotkla Judiných tváří. "Neumíráte," konejšila ji.
"Ale ano, umírám. Není to nijak těžké. Ale chci, ještě než odejdu vidět Celestininu tvář."
"Uvidíme ji," uzavřela Judith. "Jestli ne zítra, tak brzo potom."
3
Nevěřila tomu, co Clara řekla o mužích, rozhodně ne, co se týkalo Oscara. Rozhodně nelikvidoval Bohyně, ani vlastní rukou, ani najatou. Ale Dowd byl docela jiný případ. Ačkoli byla jeho fasáda civilizovaná –skoro zženštilá –, nikdy nezapomene na ten nedbalý způsob, jakým odklidil těla nicotářů a nahříval si ruce u hranice, jako by v ohni praskaly větve a ne kosti. A co čert nechtěl, Dowd byl už doma, když se vrátila, a Oscar ještě ne, tudíž byla nucena na jeho otázky odpovídat, pokud nechtěla mlčením vyvolat podezření. Když se jí zeptal, jak se dnes měla, pověděla mu, že si vyšla na delší procházku po nábřeží. On se pak vyptával, jestli bylo metro přecpané, přestože mu ani slovem nenaznačila, že jela metrem. Odpověděla, že ano. Příště byste si měla vzít taxíka, řekl. Nebo ještě lépe, nechat se od něho odvézt. Jsem si jistý, že by vás pan Godolphin raději viděl cestovat v pohodlí, řekl. Poděkovala mu za laskavost. Máte v nejbližší době v plánu další výlety? zeptal se. Měla svou povídačku pro nadcházející večer už při ruce, ale Dowdovo chování ji pokaždé úspěšně vyvedlo z rovnováhy a věděla bezpečně, že žádná lež, kterou vysloví, mu neujde, takže prohlásila, že neví, a on se dál nevyptával.
Oscar přišel domů až o půlnoci a vklouzl do postele vedle ní tak opatrně, jak mu jen jeho zavalitost dovolovala.

Předstírala, že ji probudil. Zamumlal pár omluvných slov za to, že ji vzbudil, a nato další, milostná. Napodobila ospalý tón a řekla mu, že se zítra večer staví u svého kamaráda Clema, jestli mu to nevadí. Odpověděl jí, že si může dělat co chce, ale ať si uchovává své krásné tělo pro něho. Potom ji políbil na rameno a na krk a usnul. Domluvila si schůzku s Clarou v osm večer venku před kostelem, ale vyrazila na schůzku již o dvě hodiny dříve, šla oklikou, přes svůj starý byt. Nevěděla, jaké místo ve schématu událostí zaujímá vyřezávané modré oko, nicméně se předešlou noc rozhodla, že u toho musí být, až se pokusí osvobodit Celestinu.
Byt studil a zdál se opuštěný, zdržela se v něm jen pár minut. Nejprve vyndala modré oko ze šatníku, pak bleskově prolétla poštu – většinou nesmysly –, která došla od doby, co sem zavítala naposledy. Pak se vydala na cestu do Highgate, a jelikož si vzala k srdci Dowdovu radu, mávla na taxík. Dovezl ji ke kostelu o pětadvacet minut dříve, ale beztak se ukázalo, že Clara tam už je.
"Jedla jste, děvče?" chtěla vědět Clara. Jude odpověděla, že ano. "To je dobře," mínila Clara. "Budeme dnes večer potřebovat všechny síly."
"Ještě než se dostaneme dál," řekla Jude, "chci vám něco ukázat. Nevím, jak nám to může posloužit, ale myslím, že byste to měla vidět." Vyňala látkový balíček z tašky. "Pamatujete se, jak jste vyprávěla o tom, že vám Celestine vytrhávala myšlenky z hlavy?"
"Samozřejmě."
"Tady máte něco, co dělalo totéž mně."
Dala se do rozbalování oka a cítila při tom mírné chvění v prstech. Tři měsíce a víc uběhly od chvíle, kdy ho s přepečlivou úzkostlivostí ukryla z dosahu, ale vzpomínka na jeho vliv neuvadla – zpola očekávala, že začne demonstrovat svou sílu. Neudělalo však nic, pouze leželo na záhybech svého obalu a vyhlíželo tak všedně, až se skoro styděla, že nadělala kolem jeho odhalení tolik řečí. Jenže Clara na ně hleděla s úsměvem na rtech.
"Kde jste k němu přišla?" zeptala se.
"To radši nepovím."
"Není čas na tajnůstkaření," řekla příkřeji Clara. "Jak jste k němu přišla?"
"Dostala jsem ho od svého manžela. Bývalého manžela."
"Od koho ho dostal on?"
"Od svého bratra."
"A kdo je jeho bratr?"
Zhluboka nabrala dech, stále ještě na vážkách, zda ven vyjde pravda nebo pustý výmysl.
"Oscar Godolphin," řekla.
Po téhle odpovědi se Clara od Judith odtáhla, téměř jako by tohle jméno bylo důkazem o morové nákaze.
"Vy znáte Oscara Godolphina?" vydechla zděšeně.
"Ano, znám."
"To on je tím hlídacím psem?" ujišťovala se dál.
"Ano, je."
"Schovejte to," řekla a oka se dál už jen stranila. "Schovejte to a zahoďte to." Obrátila se k Judith zády a projížděla si rukama vlasy. "Vy a Godolphin?" opakovala si spíš pro sebe. "Co to znamená? Co to znamená?'
"Neznamená to nic," řekla Jude. "To, co k němu cítím a co teď děláme, jsou dvě naprosto různé věci."
"Nebuďte naivní," opáčila Clara a podívala se znovu na Jude. "Godolphin je člen Tabuly Rasy a muž. Vy a Celestine jste ženy a jeho vězňové…"
"Nejsem jeho vězeň," opravila ji Jude, rozzlobená Clařinou povýšeností. "Dělám si, co chci a kdy chci."
"Až se nakonec vzepřete historii," pokračovala Clara. "Pak teprve uvidíte, jak moc má za to, že vás drží v hrsti."
Přiblížila se zas k Jude, snížila hlas do ztrápeného šepotu. "Pochopte jedno," řekla. "Nemůžete zachránit Celestine a udržet si jeho přízeň. Chystáte se přehrabávat v samých základech – doslova základech –jeho rodiny a víry, a jakmile se to dozví, a on se to dozví, až se Tabula Rasa začne bortit, ať je mezi vámi cokoli, nebude to znamenat nic. Nejsme jen jiné pohlaví, Judith, my jsme jiný živočišný druh. To, co se děje v našich tělech a hlavách, se ani vzdáleně nepodobá tomu, co se děje v jejich. Naše Pekla se liší. A zrovna tak i naše Ráje. Jsme nepřátelé a ve válce nemůžete zůstat na obou stranách fronty."
"To není válka," namítla Jude. "Kdyby to byla válka, zuřila bych, a já jsem byla sotva kdy klidnější."
"Uvidíme, jak moc budete klidná, až zjistíte, jak se věci skutečně mají."
Jude se opět zhluboka nadechla. "Možná bychom se měly přestat
hádat a provést to, kvůli čemu jsme sem přišli," odtušila. Clara se na ni dívala zlověstně. "Paličatá čubka, to je zřejmě ten výraz, který hledáte," poznamenala Jude.
"Nikdy nevěřím těm, co pasivně přihlížejí," řekla Clara s náznakem obdivu.
"Budu si to pamatovat."

Věž byla zahalená ve tmě a stromy kolem bránily v cestě světlu z ulice, takže i nádvoří zůstala skrytá ve stínu a cesta dolů podél křídla budovy byla v podstatě bez osvětlení. Jenže Clara se tu zjevně mnohokrát po nocích procházela, protože kráčela s jistotou, a na Jude jen zbývalo, aby se držela v jejím závěsu, zaplétala se při tom do ostružiní a kopřiv, kterým se jinak za denního světla bylo snadné vyhnout. Než došla k zadní zdi Věže, oči už lépe přivykly šeru a našly Claru, jak stojí dvacet metrů od domu a hledí do země.
"Co tady vzadu podnikneme?" ozvala se Jude. "Přece víme, že je jen jedna cesta dovnitř."
"Zamřížovaná a pod petlicemi," odvětila. "Přemýšlím o tom, že snad pod trávníkem existuje jiný vchod do sklepa, i kdyby to měla být jen ventilační roura. První, co bychom měly udělat, je určit místo Celestininy cely."

"Jak to provedeme?"
"Použijeme oko, které vás vzalo na výlet," řekla Clara. "Honem, tak honem, dejte mi ho…"
"Nebylo snad nechutně poskvrněné?"
"Vůbec ne."
"Váš výraz před tím…"
"To je totiž kořist, děvenko. To mě znechutilo. Je to kus ženské minulosti, s níž obchodovali dva muži."
"Docela jistě Oscar neměl ani tušení, co to je," řekla a už v okamžiku, kdy ho bránila, to sama považovala za poněkud nepravděpodobné.
"Patří to velikému chrámu…"
"A rozhodně nevykrádá žádné chrámy," řekla Jude a vyndala kámen z kapsy.
"Neříkám, že ano," opáčila Clara. "Chrámy byly zbořeny dávno před vznikem godolphinského rodu. Tak podáte mi ho nebo ne?"
Jude rozbalila oko, objevujíc v sobě sobeckou neochotu, jakou naprosto nečekala. Nebylo už tak netečné jako předtím. Vydávalo slabou luminescenci, modrou a stálou, a v jejím světle se s Clarou navzájem viděly, ačkoli matně.
Jejich pohledy se setkaly, světlo z oka mezi nimi zářilo jako pohled třetího spiklence – ženy, moudřejší než ony dvě dohromady, jejíž přítomnost (i přes monotónní brumlání dopravy a hučení tryskových letounů v oblacích nad jejich hlavami) povznesla okamžik do jiné nálady. Jude se přistihla, jak přemýšlí, kolik žen se shromažďovalo v jasu tohoto světla nebo jemu podobných před mnoha staletími; k modlitbám či k obětnímu rituálu, nebo k nalezení útočiště před ničitelem. Milióny, bezpochyby, nyní mrtvé a zapomenuté, ale v tomto kratinkém zlomku okamžiku mimo čas znovu vyšly z anonymity; byly sice bezejmenné, ale přinejmenším teď našly dva nové ministranty. Putovala pohledem z Clary k oku. Pevný svět kolem ní se zdál nepodstatný – přinejlepším hra se závoji, přinejhorším past, ve které urputně zápasil duch a svým zápasem dodal lžím na důvěryhodnosti a opodstatnění. Nebylo třeba nechat se jeho pravidly spoutávat. Mohla mu jedinou myšlenkou proklouznout mezi prsty. Opět se podívala nahoru, aby se ujistila, že i Clara je připravená vyrazit, ale její společnice se dívala ven ze světelného kruhu někam ke Věži.
"Co je?" řekla Jude, sledujíc směr Clařina strnulého pohledu.
Kdosi se k nim blížil tmou a v chůzi měl nenucenost, kterou dokázala pojmenovat jedinou slabikou.
"Dowd."
"Vy ho znáte?" řekla Clara.
"Trochu," ozval se Dowd a hlas měl stejně ledabylý jako držení těla. "Ale ve skutečnosti toho ještě tolik neví."
Clařiny ruce se odtrhly od Judiných a porušily kouzlo trojice.
"Nehněte se už ani o píď," nakázala Clara.
Dowd překvapivě strnul pár metrů od obou žen. Z oka vycházelo dost světla, aby si Jude dokázala domyslet jeho tvář. Vypadalo to, jako by se mu cosi rojilo kolem úst, jako kdyby právě snědl hrst mravenců a několik mu jich ze rtů uniklo.
"Tak strašně rád bych vás zabil obě," pronesl a s těmi slovy unikly další breberky a rozbíhaly se po jeho tváři a po bradě. "Ale tvůj čas přijde, Judith. Velmi brzy. Prozatím to bude jenom Clara… je to Clara, nebo ne?'
"Zmiz, Dowde," řekla Jude.
"Odstup od té stařeny," odvětil Dowd.
Jude se ještě víc přimknula ke Claře.
"Nikoho se ani nedotkneš, ty zmetku," zvýšila hlas.
Pěnila v ní zlost, jakou měsíce nepocítila. Oko jí v ruce těžklo; byla připravena vytlouct s ním tomu parchantovi mozek z hlavy, kdyby udělal jen o jeden krok víc směrem k nim!
"Rozuměla jsi mi, ty čubko?" řekl a zároveň se odlepil z místa. "Řekl jsem ti: ustup stranou!"
Ve vzteku mu vyšla vstříc, zvedajíc při tom ruku s kamenem, ale přesně v okamžiku, kdy se pustila Clary, ji obešel a ztratila ho z dohledu. Jakmile jí došlo, že udělala přesně to, co měl v plánu, otočila se na patě, že se zas chytne Clary. Ale byl u ní dřív. Uslyšela výkřik hrůzy a viděla, jak Clara vrávorá pryč od útočníka. Roztoče měla už v obličeji, oslepovali ji. Jude se rozeběhla, že ji zachytí v pádu, jenže tentokrát Dowd namířil k ní, ne od ní, a jedinou ranou vyrazil Jude kámen z ruky. Ani se po něm neotočila, místo toho běžela Claře na pomoc. Ženino sténání bylo hrůzostrašné, stejně tak i záchvěvy jejího těla.
"Co jsi s ní udělal?" zaječela na Dowda.
"Rozložil, drahoušku, rozložil. Nech ji být. Teď už jí nepomůžeš."
Clařino tělo bylo lehounké, ale když kolem sebe začala kopat nohama, povalila s sebou na zem i Jude. Její sténání se nyní proměnilo ve vytí, když si sáhla do tváře, snad aby si vyškrábala oči, neboť tam se pustili roztoči do mučivé práce. V beznaději se Jude pokusila ve tmě ty potvůrky nahmatat, ale buďto byly pro její prsty příliš rychlé, anebo zmizely tam, kam za nimi prsty už nemohla. Jediné, co mohla udělat, bylo žadonit o milost.
"Zaraž je," řekla Dowdovi. "Udělám, co budeš chtít, ale prosím tě, zaraž je."
"Je to nenasytná havěť, viď?" opáčil.
Podřepl před okem a modré světlo ozářilo jeho tvář, která nesla masku mrazivé upjatosti. Zatímco se dívala, posbíral roztoče kolem svých úst a pohodil je na zem.
"Bohužel nemají uši, takže je nemůžu přivolat zpátky," vysvětlil. "Vědí jen, jak rozkládat. A rozloží všechno kromě svého stvořitele. V tomhle případě to jsem já. Takže bych ji nechal na pokoji, být tebou. Nedělají rozdíly."
Obrátila znovu pozornost k ženě ve své náruči. Clara se vzdala škrábání očí a záchvěvy těla rychle ustávaly.
"Mluv…" řekla Jude. Natáhla se ke Clařině obličeji, trochu zahanbená, jak je po Dowdově varování opatrná.
Z těla nevyšla žádná odpověď, jen sténání umírajícího. Jude naslouchala a doufala, že objeví nějaký zlomek významu, ale neobjevila žádný. Ucítila jedno táhlé křečovité škubnutí, procházející Clařininou páteří, jako by v její hlavě něco

prasklo, a nato se celý organismus poddal smrti. Od chvíle, kdy se Dowd zjevil, uplynulo snad devadesát vteřin. V tak krátkém čase byla pryč všechna naděje, se kterou se tu sešly. Přemítala, zda se Celestine tahle tragédie donesla a zda cizí utrpení jejímu přitížilo.
"Je mrtvá, drahoušku," oznámil Dowd. Jude nechala Clařino tělo, ať se z její náruče sesune na trávu. "Měli bysme jít," pokračoval a tón jeho hlasu byl tak dobrotivý, jako by odcházeli z pikniku a ne z dějiště vraždy. "O Claru neměj strach. Odnesu to málo, co z ní zbyde, později."
Slyšela za sebou jeho kroky a raději přidala, než aby musela snášet jeho doteky. Nad hlavou v oblacích jim zaburácelo další letadlo. Podívala se k oku, ale i to bylo rozloženo.
"Kazisvěte," vykřikla.
KAPITOLA DVACÁTÁ OSMÁ
1
Jemný na svůj krátký rozhovor s Opičeném o jejich společném nadšení pro malování zapomněl, jenže Opičen ne. Ráno hned po svatbě v Athanasiově cele si seržant pro Jemného došel a doprovodil ho do pokoje na druhém konci budovy, který proměnil ve svůj ateliér. Měl spoustu oken, takže světla bylo dost, kolik ho jen tento kraj mohl poskytnout, a on dal za měsíce služby na tomto místě dohromady záviděníhodnou sbírku náčiní. Výsledky vzešlé z tohoto pracoviště patřily ovšem do říše toho nejnenápaditějšího diletantství. Byly rozvrženy bez kompozičních schopností a namalovány bez citu pro barvy, jediné, co na nich bylo opravdu zajímavé, byla jejich obsesivnost. Opičen se Jemnému pyšně pochlubil, že má jedno sto a třiapadesát obrazů a jejich námět se nemění: je jím jeho dcera Hurá, přičemž pouhopouhá zmínka o ní přiváděla milujícího portrétistu do velikých rozpaků. V této chvíli, v inspirujícím soukromí svého útulku, vysvětlil proč. Jeho dcera je mladinká, řekl, a matka mrtvá; zavázal se, že ji vezme s sebou, až ho na příkaz přeloží z Iahmandu do Kolébky.
"Mohl jsem ji býval nechat v L'Himby," svěřil se Jemnému. "Ale kdo ví, co by ji tam všechno potkalo, kdybych to udělal? Je ještě dítě."
"Takže je tady na ostrově?"
"Ano, je. Ale ve dne nepřekročí práh svého pokoje. Bojí se, že se tím šílenstvím tady nakazí, jak říká. Hrozně moc ji miluji. A jak vidíte, je velice krásná."
Jemný pro jistotu souhlasil. "Kde je teď?" zeptal se.
"Tam, kde pořád," odpověděl Opičen. "Ve svém pokoji. Mívá velice podivné sny."
"Vím, jak jí je," řekl Jemný.
"Opravdu?" reagoval na to Opičen s vroucností v hlase, která naznačila, že umění není přece jen téma, kvůli němuž si sem Jemného přivedl. "Také míváte sny?"
"To každý."
"To mi vždycky říkávala moje žena." Ztišil hlas. "Zdály se jí věštecké sny. Věděla, kdy zemře, na hodinu přesně. Ale já sny vůbec nemám. Takže nemohu s Hurá sdílet, co cítí."
"Chcete tím říci, že já bych mohl?"
"To je velmi choulostivá záležitost," špitl Opičen. "Yzordderrexské zákonodárství zakazuje věštectví."
"To jsem nevěděl."
"Zvláště u žen, pochopitelně," pokračoval Opičen. "To je pravý důvod, proč se s ní neukazuji. Je pravda, že se bojí bláznovství, ale sám se ještě víc bojím toho, co je v ní."
"Proč?"
"Bojím se, že jestli se bude zdržovat ve společnosti někoho jiného než mě, najednou něco plácne a N'ashapovi dojde, že má vidění jako její matka."
"A to by byla…"
"Katastrofa! Zhroutila by se moje kariéra. Nikam jsem ji s sebou neměl vodit." Podíval se na Jemného. "Říkám vám to jen proto, že jsme oba umělci a umělci musí jeden druhému věřit, jako bratři, říkám to správně?"
"Přesně tak," přitakal Jemný. Všiml si, že Opičenovi se třásly ruce. Vypadalo to, že je na pokraji zhroucení. "Chcete, abych si s vaší dcerou promluvil?" zeptal se.
"Nejenom to…"
"Povězte mi co."
"Chci, abyste ji vzal s sebou, až budete s mystifem odjíždět. Odvezte ji do Yzordderrexu."
"Proč myslíte, že jedeme tam – nebo vůbec někam, když už jsme na to narazili?"
"Mám své zvědy, to ostatně i N'ashap. O vašich plánech se ví víc, než by se vám líbilo. Vemte ji s sebou, pane Zachariasi. Rodiče její matky jsou ještě naživu. Postarají se o ni."
"Je to velká zodpovědnost, vzít dítě na takovou cestu."
Opičen semkl rty. "Samozřejmě, že bych vám usnadnil odjezd z ostrova, pokud byste souhlasili."
"A co když nepůjde ona?"
"Musíte ji přemluvit," řekl prostě, jako by věděl, že Jemný má bohaté zkušenosti s přemlouváním děvčat, aby dělala to, co chce on.

Příroda vyvedla Hurá, Opičenově dceři, tři drsné šprýmy. Za prvé ji obdařila schopnostmi, které byly za Autarchova režimu výslovně zakázány; za druhé jí dala otce, který se (navzdory svému sentimentálnímu zbožňování) staral více o vlastní kariéru než o ni; a do třetice, obdařila ji obličejem, který snad jen otec mohl popsat jako krásný. Bylo to hubené, ustarané stvoření něco kolem devíti nebo deseti, s legračně zastřiženými vlasy, s drobnou a sevřenou pusou. Když se pak (po velikém přemlouvání) ony rty uráčily promluvit, její hlas zněl vyčerpaně a zoufale. Teprve když jí Opičen

prozradil, že jejím hostem je muž, který spadl do moře a téměř zemřel, v ní probleskla jiskra zájmu.
"Vy jste se topil v Kolébce?" řekla.
"Ano, topil," odpověděl Jemný, přistoupiv k posteli, na které seděla s rukama obemknutýma kolem kolen.
"Viděl jste Paní Kolébky?" zeptala se dívka.
"Koho?" Opičen ji chtěl zarazit, ale Jemný ho mávnutím umlčel. "Koho?" zopakoval.
"Žije v moři," řekla Hurá. "Zdá se mi o ní – a někdy ji slyším –, ale ještě jsem ji neviděla. Chci ji vidět."
"Jmenuje se nějak?" zeptal se Jemný.
"Tishalullé," odvětila Hurá, vyslovujíc sled jednotlivých slabik bez zaváhání. "To je zvuk, který vydávaly vlny, když se narodila," vysvětlila. "Tishalullé."
"To je pěkné jméno."
"I já si to myslím," přisvědčila dívka vážně. "Lepší než Hurá."
"Hurá je stejně hezké," odporoval Jemný. "Tam, odkud přicházím, je Hurá zvolání, které vyjadřuje, že lidé jsou šťastní."
Podívala se na něj, jako kdyby jí představa štěstí byla naprosto cizí čemuž nemohl Jemný uvěřit. Teď, když viděl Opičena v dceřině přítomnosti, lépe chápal mužův paradoxní vztah k ní. Měl z té dívky strach Její protizákonné schopnosti ho jistě skličovaly kvůli jeho pověsti, ale také mu připomínaly moc, nad kterou neměl žádnou skutečnou vládu. Muž maloval její křehký obličej do omrzení, možná jako akt perverzní oddanosti, ale rovněž ze snahy vymýtit ďábla. Ani samo dítě nemělo ze svého nadání užitek. Její sny ji odsoudily k samotě v kobce a naplnily ji záhadnými tužbami. Byla víc jejich obětí nežli služebnicí.
Jemný dělal, co bylo v jeho silách, aby z ní vytáhl více informací o téhle Tishalullé, ale buď věděla hodně málo, nebo neměla chuť poskytovat hlubší postřehy v otcově společnosti. Jemný se klonil k tomu druhému. Před odchodem se ho ale potichu zeptala, zda za ní opět přijde na návštěvu, a on řekl, že ano.

Našel Pie v jejich cele, u jejíchž dveří stál strážný. Mystif se tvářil ponuře.
"N'ashapova odplata," konstatoval a pokýval hlavou ke strážnému. "Asi zůstaneme déle, než se nám bude líbit."
Jemný mu převyprávěl svůj rozhovor s Opičeném a setkání s Hurá.
"Takže zákony zakazují věštce? O takové legislativě jsem neslyšel."
"Způsob, jakým mluvila o té Paní Kolébky…"
"Zřejmě její matka."
"Proč to říkáš?"
"Má strach a chce proto svou matku. Kdo jí to může mít za zlé? A co je Paní Kolébky jiného než její matka?"
"Takhle jsem o tom nepřemýšlel," přiznal se Jemný. "Docela jsem uvěřil, že to myslí tak, jak to říká."
"Pochybuju."
"Vezmeme ji s sebou nebo ne?"
"Je to na tobě, samozřejmě, ale já za sebe rozhodně říkám ne."
"Opičen nadhodil, že by nám pomohl, jestli se jí ujmeme."
"K čemu nám to bude, když s sebou pak potáhneme přítěž? Pamatuj si, že nejdeme sami. Musíme taky dostat ven Scopiqua a ten je zavřený ve své cele jako my. N'ashap nařídil všeobecná přísnější opatření."
"Musí se pro tebe soužit."
Pie se trpce ušklíblo. "Jsem si jist, že už v tomto okamžiku budou naše popisy na cestě do štábu. A jakmile přijde odpověď, stane se velice šťastným Oethakem, protože bude vědět, že lapil páreček desperátů. Sotva se dozví, kdo jsme, nikdy se ven nedostaneme."
"Pak tedy musíme utéct dřív, než mu to dojde. Jen děkuju Bohu, že do tohohle dominia zatím nedorazil telefon."
"Třeba ho Autarcha zakázal. Čím méně lidi se domluví, tím méně toho zosnují. Víš, asi bych měl zkusit dostat se k N'ashapovi. Určitě bych ho dokázal přemluvit, aby nám trochu povolil otěže, kdybych mělo možnost si s ním krátce promluvit."
"Tomu nejde o mluvení, Pie," řekl Jemný. "Radši by asi zaměstnal tvou pusu jinak."
"Takže se prostě chceš ven probít?" opáčilo Pie. "Použít proti N'ashapovým mužům pneuma?"
Jemný se odmčel, aby si tuhle možnost promyslel. "Nemyslím, že by to bylo zrovna moudré," usoudil. "Ještě jsem na to moc zesláblý. Za pár dní bychom si to s nimi ale rozdat mohli. Momentálně ještě ne."
"Tolik času nemáme."
"To je mi jasný."
"A i kdyby to šlo, radši bychom se měli vyhnout přímému střetu. N'ashapovy oddíly jsou sice tupé, ale je jich jako mravenců."
"Pak bys ho možná mělo navštívit a pokusit se ho krápět obměkčit. Já promluvím s Opičeném a pochválím mu o něco víc ty jeho obrazy."
"Je vůbec dobrý?"
"Řeknu to jinak: na malíře je to poměrně slušný táta. Ale důvěřuje mi, protože jsme oba umělci…"
Mystif vstal, zavolal na strážného a vyžádal si soukromou rozmluvu s kapitánem N'ashapem. Muž zamumlal cosi oplzlého a vzdálil se ze svého stanoviště, ale nejdříve pažbou pušky zarazil závoru na dveřích, aby se ujistil, že vězí na svém místě pevně. Rachot zahnal Jemného k oknu, zůstal tam a civěl ven, do otevřeného prostranství. Ve vrstvení mraků zpozoroval jas, který dával tušit, že slunce je za obzorem. Pie se k němu připojilo a začalo mu přejíždět rukama po krku.
"Na co myslíš?"
"Pamatuješ si na Afrítovu matku v Beatrix?'

"To víš, že jo."
"Řekla mi, že se jí zdálo o mém příchodu a o tom, jak sedím u jejího stolu, i když si nebyla jistá, jestli budu muž nebo žena."
"Těžce se tě to dotklo, předpokládám."
"Možná dřív," připustil Jemný. "Ale moc smyslu to beztak nedávalo, když to tehdy řekla. Po několika týdnech s tebou mi bylo úplně ukradeno, jakého jsem pohlaví. Vidíš, jak jsi mě zkazilo?"
"Bylo mi potěšením. To je všechno, nebo ještě něco?"
"Ne, je toho víc. Zmínila se o Bohyních, vzpomínám si. O tom, jak je odklidili stranou…"
"A ty myslíš, že Hurá jednu našla?"
"My jsme v horách viděli jejich přívržence, nebo ne? Proč ne božstvo? Třeba opravdu začala Hurá snít o matce…"
"…ale místo ní našla Bohyni."
"Ano. Tishalullé, tam venku v Kolébce, vyčkávající na probuzení."
"Tobě se ta představa líbí, vid?"
"Ukryté Bohyně? Ano. Třeba je to jenom ten sukničkář ve mně. Nebo jsem jako Hurá, čekám na někoho, na koho si nemohu vzpomenout, chci vidět jeho tvář či co, aby si pro mě došel a odvedl…"
"Jsem už tady," řeklo Pie a políbilo Jemného na krk. "Veškeré tváře, které jsi kdy toužil vidět."
"I Bohyně?"
"…no…"
Zvuk odsunovaných závor je umlčel. Strážný se vrátil se zprávou, že N'ashap se uvolil mystifa přijmout.
"Jestli potkáš Opičena," řekl Jemný odcházejícímu mystifovi, "pověz mu prosímtě, že bych si s ním rád sedl a popovídal o malování."
"Vyřídím."
Rozloučili se a Jemný se vrátil k oknu. Mračna semkla o něco neprodyšněji svůj obranný val proti slunci a Kolébka ležela pod jejich povlakem klidně a prázdně. Jemný opět vyslovil jméno, se kterým se mu Hurá svěřila, slovo mající tvar přelévající se vlny.
"Tishalullé."
Moře setrvalo bez hnutí. Bohyně nepřišla. Alespoň ne ta jeho.

Zrovna odhadoval, jak dlouho je Pie pryč (hádal, že to mohlo být tak hodinu nebo i víc), když se ve dveřích cely objevil Opičen a propustil strážného.
"Odkdy jste drženi pod zámkem?" optal se Jemného.
"Od dnešního rána."
"Ale proč? Myslel jsem si, že vy a mystif jste kapitánovi hosté, nebo tak nějak."
"Byli jsme."
Úzkostlivé škubnutí zacukalo Opičenovými rysy. "Jestli jste tu vězněni," řekl škrobeně, "potom se ovšem situace mění."
"Myslíte tím, že si nebudeme moct promluvit o malování?"
"Myslím to s tím odjezdem."
"A co vaše dcera?"
"To je v této chvíli už jen teoretická otázka."
"Vy ji necháte se trápit? Necháte ji tu zemřít?"
"Neumře."
"Já bych řekl, že ano."
Opičen maskoval své rozladění. "Zákon je zákon," prohlásil.
"Chápu," povzdechl si Jemný tiše. "Dokonce i umělci se zkrátka musí před svým pánem sklánět."
"Je mi jasné, o co vám jde," řekl Opičen. "Nemyslete si, že mně ne."
"Je to dítě, Opičené."
"Ano. Já vím. Ale budu se muset o ni starat, jak nejlépe dovedu."
"Proč se jí nezeptáte, jestli neviděla svou vlastní smrt?"
"Proboha," zavyl Opičen vyděšeně. Začal vrtět hlavou. "Proč se to musí dít zrovna mně?"
"Nemusí. Můžete ji zachránit."
"To není tak jednoduché," odvětil Opičen a věnoval Jemnému letmý pohled. "Mám své povinnosti." Vyndal z kapsy kapesník a důkladně si otíral ústa, jako by na nich lpěla sedlina viny, a on se bál, že ho prozradí. "Musím si to rozmyslet," oznámil na cestě ke dveřím. "Vypadalo to tak jednoduše. Ale teď… musím o tom popřemýšlet."
Když se dveře otevřely, stráž stála znovu na svém místě a Jemnému nezbývalo než nechat seržanta jít, aniž by se mohl chopit příležitosti a načnout téma Scopique.
Po návratu Pie se dočkal dalšího nezdaru. N'ashap nechal mystifa čekat dvě hodiny, ale nakonec se rozhodl, že slíbený rozhovor neudělí.
"Slyšel jsem ho, i když jsem ho neviděl," řeklo Pie. "vypadá to, že je namol."
"Takže jsme oba měli smůlu. Mám pocit, že Opičen nám nepomůže. Jestli si má vybrat mezi dcerou a svou službou, dá přednost službě."
"V tom případě tady zůstaneme trčet."
"Dokud nevymyslíme další plán."
"Do prdele."

2
Noc se snesla, aniž by se slunce ukázalo, a jediný zvuk, ozývající se v budově, byl hluk stráží, které pochodovaly sem a tam chodbami, přinášely jídlo do cel a potom až do soumraku zabouchávaly a zamykaly dveře. Žádný hlas se neozval na protest, že jim byla upřena večerní privilegia – hry, předčítání scén z Quexa a z Malbakerovy Numbuby, díla, která zde znali mnozí nazpaměť. Nikdo se neodvážil ani hlesnout, jako by každý muž osamocený v cele, byl hotov zřeknout se všech vymožeností, dokonce i hlasitého modlení, jen aby na sebe neupozornil.
"N'ashap musí být nebezpečný, když je opilý," řeklo Pie jakoby na vysvětlenou toho mrtvolného ticha.
"Třeba má rád půlnoční popravy."
"Vsadil bych se, kdo je na samém začátku jeho seznamu."
"Kdybych se tak cítil silnější. Jestli pro nás přijdou, budeme bojovat, ne?"
"Jasně," přikývlo Pie. "Ale než přijdou, proč si na chvilku nepospíš?"
"Ty žertuješ."
"Tak aspoň přestaň chodit sem a tam…"
"Ještě mě nikdo nikdy nezavřel. Začíná mě přepadat klaustrofobie."
"Jedno pneuma a jsi venku," připomenulo mu Pie.
"Možná bychom se do toho měli pustit hned."
"Až nebude vyhnutí. Ale zatím není třeba. Prokristapána, lehni si."
Jemný zdráhavě poslechl a navzdory hrozbám, které ulehly s ním a našeptávaly mu do ucha, se tělo víc zajímalo o odpočinek než o jejich společnost a záhy usnulo. Probudilo ho Pie, které zašeptalo: "Máš návštěvu."
Posadil se. Světlo v cele bylo na dálku zhasnuto a nebýt zápachu olejových barev, totožnost muže ve dveřích by nepoznal.
"Zachariasi. Potřebuji vaši pomoc."
"Co se stalo?"
"Hurá je… myslím, že pomalu, ale jistě šílí. Musíte se mnou jít." Jeho šeptavý hlas se chvěl. Stejně tak i ruka, kterou položil Jemnému na rameno. "Myslím, že umírá," zasténal.
"Jestli půjdu, Pie půjde taky."
"Ne, to nemohu riskovat."
"A já nemůžu riskovat, že tady nechám svého přítele," opáčil Jemný.
"A já nemohu riskovat, že mi na to přijdou. Když v cele nebude nikdo, až bude procházet stráž…"
"Má pravdu," ozvalo se Pie. "Jen jdi. Pomoz tomu dítěti."
"Je to rozumné?"
"Soucit je vždycky rozumný."
"Dobrá. Ale zůstaň vzhůru. Ještě jsme se nepomodlili. Budeme na to potřebovat dech nás obou."
"Rozumím."
Jemný vyklouzl do chodby s Opičeném, který sebou trhl při každém cinknutí klíče, když odemykal nějaké dveře. Jemný rovněž. Z představy, že nechává Pie v cele samotné, se mu dělalo zle. Ale zdálo se, že jiná možnost neexistuje.
"Možná budeme potřebovat doktora," řekl Jemný, zatímco se kradli temnými chodbami. "Navrhuju, abys doběhl do cely pro Scopiqua."
"To je doktor?"
"Docela určitě."
"Ona ale chce tebe," řekl Opičen. "Nevím proč. Probudila se se vzlykáním a prosila mě, abych pro tebe došel. Je jí chladno."
Protože Opičen měl přehled o tom, jak pravidelně se na každém patře a chodbě střídají stráže, došli k cele Hurá a nenarazili na jedinou hlídku. Dívka neležela v posteli, jak Jemný předpokládal, ale krčila se na podlaze a hlavou a rukama se tiskla ke stěně. V misce uprostřed cely hořel jeden knot, její obličej byl ve stínu. Ačkoli vzala pohledem na vědomí jejich příchod, od stěny se nehnula, takže Jemný popošel až k místu, kde se krčila, a sklonil se k ní. Jejím tělem lomcoval třas, i když ofinu měla k čelu přilepenou potem.
"Co slyšíš?" zeptal se jí Jemný.
"Už se mi o ní nezdá, mistře Zachariasi," řekla, vyslovuje pečlivě jeho jméno, jako kdyby přesné pojmenování sil kolem ní skýtalo něco málo kontroly nad nimi.
"Kde je?" dotazoval se Jemný.
"Je venku. Slyším ji. Poslechněte si to,"
Přiložil hlavu ke stěně. V kameni se skutečně ozývalo šumění, jenže odhadoval, že jeho původcem bude buď generátor v blázinci nebo kotel, a určitě ne Paní Kolébky.
"Slyšíte?"
"Ano, slyším."
"Chce jít dovnitř," pokračovala Hurá. "Pokoušela se o to pomocí mých snů, ale nešlo to, takže teď projde zdmi."
"Možná… bychom tedy měli uhnout," řekl Jemný a sáhl děvčeti na rameno. Byla ledová. "Tak pojď, odnesu tě zpátky do postele. Jsi prostydlá."
"Byla jsem v Moři," špitla a dovolila Jemnému, aby ji objal a postavil na nohy.
Podíval se na Opičena a otevíráním úst naprázdno vyslovil slovo Scopique. Při pohledu na dceřino chatrné zdraví šel seržant ke dveřím poslušně jako beránek a zanechal Hurá s Jemným, ke kterému se tiskla. Jemný ji uložil do postele a zabalil do přikrývky.
"Paní Kolébky ví, že jste tady," ozvala se Hurá.

"Opravdu?"
"Řekla mi, že vás skoro utopila, ale nedovolil jste jí to."
"Proč to chtěla udělat?"
"Nevím. Budete se jí muset zeptat, až sem vstoupí."
"Ty se jí nebojíš?"
"Ne. A vy?"
"No, když se mě pokoušela utopit…"
"Už to neudělá, když u mě zůstanete. Má mě ráda, a když zjistí, že já mám ráda vás, nic se vám nestane."
"Budu si to pamatovat," přikývl Jemný. "Co si pomyslí, kdybychom chtěli dnes v noci odejít?"
"To nemůžeme."
"Proč ne?"
"Nechci jít tam nahoru," vysvětlila. "Nelíbí se mi tam."
"Všichni spí," řekl. "Mohli bychom prostě po špičkách vyjít ven. Ty a já a mí přátelé. To by nebylo tak hrozné, nebo ano?" Zdálo se, že o tom není přesvědčená. "Myslím, že tvůj tatínek by byl rád, kdybychom odešli do Yzordderrexu. Už jsi tam byla?"
"Jako hrozně malá."
"Podívala by ses tam znovu."
Hurá zavrtěla hlavou. "Paní Kolébky nás nepustí," řekla.
"Třeba ano, když bude vědět, že to chceš. Co kdybysme šli nahoru a podívali se?"
Hurá vrhla pohled na zeď, jako by čekala, že ji Tishalulláina vlna roztříští právě v té chvíli. Když se nic nestalo, optala se: "Do Yzordderrexu je to daleko, viďte?"
"Docela ano, máš pravdu."
"Dočetla jsem se o tom ve svých knihách."
"Tak co říkáš, neoblékneš si nějaké teplé šaty?" navrhl Jemný.
Její pochyby rozptýlil nevyslovený souhlas Bohyně, a tak vstala a šla ze svého skrovného šatníku vybrat nějaké oblečení, které viselo na háčcích na protější zdi. Jemný využil příležitosti a zběžně přehlédl malou kupu knih u čela postele. Některé byly pro děti, knihy o lepších časech; jedna z knih pak byla mohutná encyklopedie jakési Maybellomové, která mohla za jiných okolností posloužit jako poučné čtení, ale písmena byla tištěna příliš hustě a bohužel se nedala ani letmo prolétnout – a byla příliš těžká i na to, aby ji vzali s sebou. Narazil i na sbírku básní, jejichž verše zněly naprosto nesmyslně, a která byla tlustá jako román. Místo, kde Hurá přestala číst, bylo označené papírovým útržkem. Uložil si ho do kapsy ve chvíli, kdy k němu byla natočená zády, udělal to jak pro ni, tak kvůli sobě, a potom přešel ke dveřím v naději, že zahlédne někde poblíž Opičena se Scopiquem. Hurá mezitím skončila s oblékáním.
"Jsem přichystaná," oznámila. "Půjdeme? Tatínek nás najde."
"To doufám," odvětil Jemný.
Zůstávat dál v cele by bylo marněním drahocenného času. Hurá se zeptala, jestli může vzít Jemného za ruku, a on odpověděl, že samozřejmě ano, a společně se pak začali proplétat chodbami, které vypadaly v pološeru všechny stejně a tím je mátly. Jejich postup se zpomaloval, když čas od času hluk bot na dlažbě oznámil příchod stráží, ale Hurá si byla stejně jako Jemný vědoma nebezpečí a dvakrát je zachránila před odhalením.
A když pak šplhali do posledního patra schodů, které by je vyvedlo ven pod širé nebe, nedaleko od nich se strhl lomoz. Oba ztuhli a stáhli se zpátky do stínu, ale oni dva příčinou rozruchu nebyli. N'ashapův hlas se odrážel ozvěnou v chodbě a doprovázelo ho děsivé bušení kladiva. Jemného první myšlenka patřila Pie a než se do toho vložil zdravý rozum, vyskočil ze skrýše a zamířil ke zdroji hluku. A než se ohlédl za sebe a dal signál Hurá, že má zůstat tam, kde je, zjistil, že už ji má za patami. Chodbu vpředu poznal. Otevřené dveře dvacet metrů od nich byly dveřmi od cely, ve které zanechal Pie. A odtamtud se nesl N'ashapův hlas, zkomolený proud nadávek a obvinění, který ve vteřině přiměl stráže k poklusu. Jemný se zhluboka nadechl, připravuje se použít násilí, které bylo v tomto okamžiku určitě nevyhnutelné.
"Už ani krok," nakázal Hurá a rozeběhl se k otevřeným dveřím.
Z protisměru se blížili tři strážci (dva z nich Oethaci), ale jen jeden z nich visel očima na Jemném. Muž vydal rozkaz, který Jemný kvůli N'ashapově řevu nezachytil, ale Jemný zvedl ruce nad hlavu ze strachu, že snad toho chlapa začne svrbět prst na spoušti, a zároveň zpomalil běh až do chůze. Byl na deset kroků od dveří, ale stráže se k nim dostaly před ním. Následovala krátká výměna s N'ashapem, během níž měl Jemný dost času na to, aby vzdálenost mezi ním a dveřmi zmenšil o polovinu, ale druhý příkaz – tentokrát jednoduše požadavek, ať zůstane stát a couvne, který strážný vyjádřil jednoduše tím, že namířil zbraň Jemnému na srdce – ho zarazil.
Ještě ani nestačil rozkaz vyplnit a už se N'ashap vynořil z cely, jednou rukou držel Pie za kučery a druhou držel meč, třpytivý zakřivený kus ocele, u mystifova břicha. Jizvy na N'ashapově oteklé hlavě pitím zrudly, ale zbytek kůže zůstal smrtelně bledý, téměř voskový. Otáčel se na místě ve dveřích, nyní daleko víc nebezpečnější pro nedostatek rovnováhy. Mystif prokázal v New Yorku, že dokáže přežít i rány, jež by člověka zabily. Ale N'ashapův meč ho mohl vyvrhnout jako rybu, tady žádná šance na přežití nebyla. Velitelova očka se zabodla, jak nejlépe dovedla, do Jemného.
"Tvůj mystif je najednou velmi věrný," zalykal se. "Pročpak asi? Nejdřív mě hledá, pak mě ani nenechá se k sobě přiblížit. Třeba potřebuje tvé svolení, je to tak? Dej mu ho." Přimáčkl ostří k břichu Pie. "No tak. Řekni mu, ať se chová přátelsky, nebo zhebne!"
Jemný dal ruce trochu níž, velmi pomalu, jakoby ve snaze odvolat se k Pie. "Nemyslím, že máme příliš na vybranou," řekl, oči mu putovaly z mystifova bezvýrazného obličeje k meči namířenému na jeho břicho, odhadoval čas, který zabere pneumatu, aby urazilo N'ashapovi hlavu, oproti hbitosti kapitánova ostří. N'ashap nebyl ovšem jediným hráčem na scéně. Už tu stáli tři strážci, všichni ozbrojeni, a bezpochyby další byli na cestě.

"Radši udělej, co chce," řekl Jemný a sotva skončil, zhluboka nabral dech.
N'ashap to zahlédl a také viděl jeho ruku směřující k ústům. Byl sice opilý, ale vycítil nebezpečí a vykřikl na muže ve spojovací chodbě za sebou, uskakuje ihned stranou, aby jim nepřekážel ve střelbě na Jemného.
Když Jemný přišel o jeden terč, uvolnil svůj dech proti jinému. Sotva se prsty strážců na spouštích zpevnily, vyfoukl na stráže pneuma a zasáhl toho nejbližšího s takovou prudkostí, až mu to rozervalo hruď. Mocný nápor odhodil tělo dozadu na zbylé dva. Jeden šel k zemi okamžitě a puška mu vyletěla z ruky. Druhý byl na okamžik zaslepený krví a ‚střepinou' z vnitřností, ale záhy znovu získal rovnováhu a býval by ustřelil Jemnému hlavu, kdyby se mu terč mezitím neposunul jinam. Strážce vystřelil nazdařbůh, ale než stačil vystřelit podruhé, Jemný popadl odhozenou zbraň a sám odpověděl výstřely. Strážce měl v sobě dost oethacké krve, aby se stavěl ke kulkám, které přilétaly jeho směrem lhostejně, dokud si jedna nenašla cestu do jeho oslepeného oka a nevystřelila je. Zaječel, upadl na záda, upustil pušku a oběma rukama si sáhl na zranění.
Jemný pominul třetího muže, stále skučícího na podlaze, a doběhl ke dveřím cely. Uvnitř stál kapitán N'ashap tváří v tvář Pie'oh'pah. Mystif měl ruce položené na hrotu zbraně. Krev se mu řinula z pořezaných dlaní, ale velitel se dál nesnažil ho zraňovat. Díval se upřeně do obličeje Pie a tvářil se zmateně.
Jemný se zarazil, protože věděl, že jakékoli vyrušení by probralo N'ashapa z jeho vytržení. Ať už viděl v tváři Pie kohokoli – třeba děvku, která se podobala jeho matce, další ozvěnu Tishalullé na tomhle místě ztracených matek –, postačilo to, aby mu to zabránilo uřezávat mystifovi prsty.
V N'ashapových očích se začaly hromadit slzy. Mystif se nepohnul, dokonce ani na vteřinu se neodklonil jeho pohled od kapitánovy tváře. Zdálo se, že je na dobré cestě tuhle bitvu mezi N'ashapovou touhou a vražednými úmysly vyhrát. Ruka kolem rukojeti se rozevřela. I mystif uvolnil prsty a meč vlastní tíhou vyklouzl z kapitánova sevření. Hluk, který vyvolal při dopadu na kameninu, byl příliš silný, než aby ho N'ashap neslyšel – divoce zavrtěl hlavou a jeho pohled okamžitě putoval od tváře Pie ke zbrani, která spadla mezi ně.
Mystif byl hbitý, dvěma velkými skoky se přenesl ke dveřím. Jemný se nadechl, ale jak šla ruka k ústům, zaslechl, jak Hurá venku něco křičí. Vrhl pohled dozadu do chodby na dítě, které ustupovalo před dvěma dalšími strážci, Oethaky. Jeden z nich se po ní bez přestání sápal, zatímco utíkala, a druhý upíral zraky na Jemného. Pie ho popadlo za ruku a odtáhlo ho od dveří, protože se na něho N'ashap vyřítil s mečem. Jenže čas na to, aby ho smetl pneumatem, už propásl. Jediné, k čemu měl Jemný dost prostoru, bylo uchopit kliku dveří a s prásknutím je zabouchnout. Klíč vězel v zámku, takže jím otočil, sotva se N'ashapovo masivní tělo opřelo z druhé strany.
Hurá teď běžela a její pronásledovatel se nacházel mezi druhým strážcem a svým terčem. Jemný hodil pušku Pie a rozeběhl se, aby Hurá chytil dřív, než se jí zmocní Oethac. Vletěla mu do náruče s nepatrným náskokem a on i s ní padl stranou, aby umožnil mystifovi vystřelit. Pronásledující Oethac si uvědomil nebezpečí a sáhl po vlastní zbrani. Jemný se ohlédl po Pie.
"Zabij toho kripla!" zařval, ale mystif zíral na pušku ve svých rukou, jako by na nich našel lejno.
"Pie! Prokristapána! Zastřel je!"
V tomto okamžiku zvedl mystif pušku, ale vypadalo to, že spoušť zmáčknout nedokáže.
"Dělej!" zařval Jemný.
Ale mystif zavrtěl hlavou a býval by všechny připravil o život, nebýt dvou čistých zásahů rovnou do týla, které oba strážné sklátily k zemi.
"Tatínku!" zvolala Hurá.
Byl to opravdu seržant a za ním v závěsu Scopique. Vynořili se z kouře, ale Opičen se nedíval na svou dceru, které právě zachránil život. Díval se na vojáky, jež kvůli tomu poslal k pánu. Zdál se být tím činem otřesený. Přestože k němu hned poté přistoupila Hurá vzlykající úlevou a strachem, sotva si jí všiml. Teprve když s ním Jemný zatřásl a vytrhl ho z provinilého zamyšlení se slovy, že by měli pokračovat, dokud mají alespoň mizivou šanci, promluvil.
"Byli to mí muži," řekl.
"A tohle je tvá dcera," opáčil Jemný. "Volil jsi správně."
N'ashap nepřestával bušit do dveří a křičet o pomoc. Nepotrvá dlouho a dočká se jí.
"Kudy vede nejrychlejší cesta odtud?" zeptal se Jemný Scopiqua.
"Chci nejdřív vyvést ven ostatní," odvětil Scopique. "Otce Athanasia, Izáka, Hromobijce…"
"Na to není čas," přerušil ho Jemný. "Řekni mu něco, Pie! Buď půjdeme teď, nebo nikdy. Pie? Jsi tady?"
"Ano…"
"Tak se přestaň vznášet v jiných sférách a poběž."
Nepřestávaje protestovat, že nemohou přece nechat ostatní pod zámkem, vyvedl Scopique pětici nahoru zadní chodbou, ven pod širé noční nebe. Nevystoupili u zídky, ale na holé skále.
"Kudy teď?" zeptal se Jemný. Zdola už křik nabýval na síle. N'ashap byl nepochybně vysvobozen a vyhlašuje plnou pohotovost. "Musíme se dostat k nejbližší pevnině na druhé straně."
"To je tamhle," řekl Scopique a nasměroval Jemného pohled přes Kolébku k výběžku, který byl ve tmě stěží rozpoznatelný.
Tma byla v této chvíli jejich nejlepším spojencem. Pokud půjdou dostatečně rychle, ukryje je pod svým pláštěm dřív, než jejich pronásledovatelé zjistí, kterým směrem se dali. Po úbočí dolů k pobřeží se vinula strmá pěšina a Jemný se jí držel, věděl, že všichni do jednoho, celá ta čtveřice, která ho následuje, jsou přítěží: Hurá je dítě, její otec je ještě stále zdrcený vinou, Scopique vrhá pohledy dozadu a Pie se pořád neprobralo z otupení po krveprolití. Co se toho týče, bylo to zvláštní – u bytosti, na kterou poprvé narazil v roli zabijáka. Jenže tohle putování je změnilo – oba.
Jak se přiblížili ke břehu, Scopique prohlásil: "Omlouvám se. Nemohu jít. Vy pokračujte. Já se pokusím dostat se zpátky a vyvést ostatní."

Jemný se ho nesnažil nijak přesvědčovat. "Jestli chceš udělat zrovna tohle, hodně štěstí," řekl. "My musíme jít."
"Samozřejmě, vy ano! Pie, mrzí mě to, příteli, ale nedokázal bych se srovnat se svým životem, kdybych se teď k ostatním otočil zády. Na to jsme společně příliš dlouho trpěli." Vzal mystifa za ruku. "Neříkej nic –přežiju. Vím, co je má povinnost, a až přijde čas, budu připraven."
"Vím to," odpovědělo Pie, potřásli si rukama, a pak si přitáhlo Scopiqua do objetí.
"Bude to brzy," řekl Scopique.
"Ať je to co nejdřív," zašeptalo Pie, když Scopique odešel a zamířil zpátky nahoru po stěně útesu. Pak se připojilo k Jemnému, Hurá a Opičenovi, kteří byli od něho vzdáleni už deset metrů.
Rozhovor mezi Pie a Scopiquem – i s důvěrností a společnými plány, do této chvíle tajenými – neunikl Jemného pozornosti; nesmí se na to zapomenout přeptat. Ale teď není ten pravý čas. Musejí urazit přinejmenším tucet kilometrů, než dojdou k poloostrovu, a navíc se za nimi právě začal zvedat rámus ohlašující pronásledovatele. Břeh zalily paprsky svítilen, jak první z N'ashapových oddílů nastoupil a pustil se do honby, a za zdmi blázince se začal ozývat křik vězňů, kteří konečně vyjádřili svůj hněv. Ten, podobně jako tma, snad mohl pomoci štvancům, ale ne nadlouho.
Svítilny objevily Scopiqua a paprsky nyní pročesávaly břeh, od něhož stoupal, při každém zakroužení přejížděly krajinu víc zeširoka. Opičen zvedl Hurá ze země, což znatelně urychlilo jejich postup, a Jemný si užuž začal myslet, že se jim přece ještě naskýtá šance na přežití, když vtom je jedna ze svítilen zachytila. Na tu dálku je osvítila jen matně, ale rozhodně to stačilo, aby je světlo prozradilo. V mžiku začala palba. Byli však obtížnými terči a kulky dopadaly daleko od nich.
"Teď nás dostanou," skučel Opičen. "Měli bychom se vzdát." Postavil svou dceru na zem, puškou mrštil o zem a už se otáčel, že vychrlí své výčitky Jemnému přímo do obličeje. "Proč jsem vás vůbec poslouchal? Byl jsem blázen."
"Jestli tady budeme trčet, na místě nás zastřelí," opáčil Jemný. "Hurá jakbysmet. To chcete?"
"Nezastřelí nás," řekl, uchopil jednou rukou Hurá a druhou zvedl tak, aby na sebe upoutal paprsky. "Nestřílejte!" křičel. "Nestřílejte! Kapitáne? Kapitáne! Pane! Vzdáváme se!"
"Na tohle teda kašlu," řekl Jemný a vytrhl Hurá z otcova sevření.
Vrhla se ochotně Jemnému do náruče, ale Opičen ji nehodlal jen tak snadno pustit. Obrátil se a chtěl ji znovu chytit, ale jen co se začal otáčet, po ledu pod jejich nohama hvízdla kulka. Nechal Hurá být a pokusil se o novou výzvu. Dvě střely ji uťaly: první ho zasáhla do nohy, druhá do hrudi. Hurá vykřikla, vymanila se z Jemného sevření a sesula se na zem u otcovy hlavy.
Vteřiny, které ztratili kvůli Opičenově snaze vzdát se, a nakonec kvůli jeho smrti, znamenaly přesně rozdíl mezi mizivou – a žádnou –nadějí na útěk. Kdokoli ze zhruba dvacetičlenné skupiny, která v tomto okamžiku postupovala k nim, je mohl na tu vzdálenost dostat. Dokonce i N'ashap, jenž skupinu vedl, dosud vratkou chůzí, by je stěží dokázal netrefit.
"Co teď?" řeklo Pie.
"Musíme zůstat na místě," odvětil Jemný. "Nemáme na vybranou."
Jenže to místo nebylo o nic stabilnější než N'ashapova chůze. Ačkoli obě slunce tohoto dominia byla právě nad jinou hemisférou a na celém horizontu nebylo široko daleko nic jiného než půlnoční tma, zamrzlým mořem projelo chvění, které Pie s Jemným znali velice dobře z málem osudné příhody. Hurá ho rovněž ucítila. Zvedla hlavu, její vzlyky utichly.
"Paní…" zašeptala.
"Co je s ní?" chtěl vědět Jemný.
"Je nám nablízku."
Jemný natáhl ruku a Hurá se jí chopila. V té chvilce, kdy vstávala ze země, stačila přelétnout povrch moře. On měl stejný nápad. Srdce mu začalo zuřivě bušit, když se vrátil ve vzpomínkách k tání Kolébky.
"Můžeš ji zastavit?" šeptl Hurá.
"Ona si nepřišla pro nás," řekla dívka a její pohled putoval z prozatím pevné půdy pod jejich nohama ke skupině, kterou N'ashap vedl jejich směrem.
"Bohyně…" hlesl Jemný.
Ze středu blížícího se hloučku se zvedlo výstražné zaječení. Jeden z těch, co drželi lucerny, začal křičet: za ním další a další, jak jim postupně jednomu po druhém docházelo, v jakém se ocitli ohrožení. Sám N'ashap vykřikl: výzvu k pořádku, která zůstala neuposlechnuta. Bylo obtížné sledovat přesně, co se děje, ale Jemný si to barvitě dokázal představit. Půda měkla a stříbřité vody Kolébky jim probublávaly kolem nohou. Jeden z mužů vystřelil do vzduchu, když se moře pod ním prolomilo; další tři čtyři zatroubili na ústup k ostrovu, ovšem zjistili, že jejich panika jen urychlila borcení. Ponořili se, jako by je strhli dolů žraloci, a na místě, kde stáli, vyvěrala stříbrná pěna. N'ashap nepolevoval ve snaze zachovat si do určité míry velení, ale marnost nad marnost. Jakmile si to uvědomil, začal střílet po trojici, ale protože se pod ním pohupovala půda a neměl už světlo, které by terč odhalilo, pálil vysloveně naslepo.
"Měli bychom odsud vypadnout," ozval se Jemný. Ale Hurá věděla o lepším řešení.
"Ona nám neublíží, když se nebudeme bát," řekla.
Jemný měl svrbění na to odpovědět, že on strach tedy má, ale byl zticha a nehýbal se, i když ho oči přesvědčovaly o tom, že Bohyně nemá trpělivost k rozlišování zlých od svedených nebo hříšníků od věřících. Všechny jejich pronásledovatele až na čtyři (N'ashap patřil mezi ně) moře pohltilo, někteří zmizeli pod vlnobitím docela, jiní s ním stále ještě zápasili a snažili se doplavat k pevnině. Jemný viděl, jak se jeden z mužů vydrápal ven z vody, jenže půda, na kterou se vyzdvihl, pod ním zkapalněla takovou rychlostí, že se nad ním Kolébka zavřela dřív, než se vůbec zmohl na výkřik. Jiný zas nepřestával na vodu, co kolem něj bublala, řvát; poslední, co z něho viděli, byla jeho puška, kterou držel vysoko a dokonce z ní střílel.
Nosiči luceren to v tom okamžiku bez výjimky vzdali a jediné osvětlení přicházelo z vrcholku útesu, kde vojáci (šťastlivci, na které se zapomnělo) zaměřovali svítilny na celý masakr, až paprsky vykreslily siluety postav N'ashapa a

ostatních zachráněných, z nichž jeden se pokusil běžet k pevné zemi, na níž stáli Jemný, Pie a Hurá. Podlehl panice. Udělal sotva pět dlouhých kroků a už před ním začala bublat stříbřitá pěna. Obrátil se, že couvne nazpátek, ale pěšina dávno ustoupila vřícímu stříbru. V zoufalství odhodil zbraň a snažil se do bezpečí doskočit, ale odrazil se málo a v mžiku zmizel.
Další Oethac padl na kolena k modlitbě, což ho jen přiblížilo jeho katovi, který si ho bez meškání stáhl v smrtelné křeči proseb a dal mu nanejvýš čas, aby chňapl po kamarádově noze a strhl ho tím zároveň s sebou. Probublávající místo, kde zmizeli, nepřestávalo vřít, naopak, svou zlobu nyní zdvojnásobilo. N'ashap, poslední živý, se k moři obrátil čelem, a jakmile tak učinil, moře se pozvedlo jako fontána, až bylo ještě o polovinu vyšší než on.
"Paní…" zašeptala Hurá.
Byla to ona. Z vody vytvarovaná, tělo s prsy, obličej, na němž tančily třpyt a jiskry: Bohyně – nebo její obraz vytvořený z její rodné hmoty –rázem zmizela, zlomila se a dopadla na N'ashapa. Smetla ho dolů tak rázně (a Kolébka zanechala pohupování a její povrch se uklidnil chvíli poté), jako by ho matka nikdy neporodila.
Hurá se pomalu otočila k Jemnému. I když jí otec ležel mrtvý u nohou, v přítmí se usmála a byl to první rozzářený úsměv, jaký na její tváři Jemný spatřil.
"Paní Kolébky přišla," řekla.

Krátce čekali, ale další návštěva se už nekonala. To, co Bohyně udělala – ať už chtěla zachránit dítě, jak Hurá nepřestala nikdy věřit, nebo proto, že okolnosti přihrály do Jejího dosahu síly, které Kolébku poskvrnily svou krutostí –, udělala to s úsporností, kterou nehodlala pokazit pastvou pro škodolibé oči ani sentimentem. Zavřela moře se stejnou strohostí, jakou vynaložila při jeho otevírání, a zanechala za sebou dějiště nepoznamenané.
Strážní zapomenutí na útesu nepodnikli žádný další pokus o pronásledování, jen se ze svého stanoviště nehýbali a svítilnami pročesávali tmu.
"Musíme do rozbřesku přejít ještě pěkný kus moře," řeklo Pie. "Nestojíme přece o to, aby nás překvapil východ sluncí dřív, než dorazíme k poloostrovu."
Hurá popadla Jemného za ruku.
"Řekl ti vůbec někdy tatínek, kam půjdeme v Yzordderrexu?"
"Ne," odpověděl. "Ale my ten dům najdeme."
Zpátky na tělo svého otce se neohlédla, upřela zraky na šedivou plochu vzdálené vysočiny a šla bez reptání, čas od času se pro sebe usmála, to když si vzpomněla, že jí noc přinesla prchavý pohled na nového rodiče, který ji už nikdy neopustí.
KAPITOLA DVACÁTÁ DEVÁTÁ
1
Území ležící mezi břehy Kolébky a hranicemi Třetího dominia, bylo (až do Autarchovy intervence) místem, na kterém se nacházel přírodní div, všeobecně uznávaný jako bod označující střed Imagiky: sloup z dokonale vytesané a omleté skály, kterému byl přisouzen stejný počet jmen a schopností, kolik jím bylo ovlivněno šamanů, básníků a vypravěčů. V Usmířených dominiích se nenašla komunita, která by ho nezvěčnila ve své mytologii a nemela epiteton, jímž by ho neoznačovala za svůj. Ale jeho nejpravdivějším jménem bylo asi to nejjednodušší: Čep. Celá staletí zuřily rozpory, zda ho Nespatřený posadil do kwemských mlhavých pustin, aby jeho pomocí označil střed Imagiky, nebo zda kdysi v oblasti stál celý les podobných sloupů a čísi ruka (vedená pravděpodobně Hapexamendiovou vůlí) pokácela všechny až na tento.
Přes nejrůznější pře o jeho původu však nikdo nikdy nezpochybnil vliv, který získal svou pozicí v centru dominií. Po staletí Kwem křižovaly různé myšlenkové proudy, nesoucí s sebou tíhu moci, kterou k sobě Čep přitahoval s magnetismem, jenž byl takřka neodolatelný. Než do Třetího dominia vstoupil Autarcha, poté, co v Yzordderrexu ustavil svou ojedinělou odnož diktátorské vlády, byl Čep nejvlivnějším tělesem v Imagice. Autarcha připravil půdu pro své plány brilantně. Po návratu do paláce pokračoval v budování Yzordderrexu a doplnil několik charakteristických prvků, jejichž účel se ozřejmil teprve až o necelé dva roky později, když s bleskovou rychlostí, bez které obvykle převrat není možný, na jeho pokyn Čep převrhli, převezli a postavili do věže v jeho paláci – dřív, než oschla krev těch, kdo by mohli bývali pozvednout hlasy na protest nad touto svatokrádeží.
Přes noc se zeměpis Imagiky změnil. Tepajícím srdcem dominií se stal Yzordderrex. Od těch dob neexistovala síla (ať světská či boží), která by nevznikla v tomto městě; žádná křižovatka, jež by nehlásala jeho jméno, ani hlavní silnice, po které by nejeli prosebníci nebo kajícníci upírající své zraky k Yzordderrexu v spásné naději. Sice se stále odříkávaly modlitby ve jménu Nespatřeného a šeptala se zakázaná jména Bohyň, ale tím pravým bohem byl nyní Yzordderrex, Autarcha byl jeho mozkem a Čep falem.

Stodevětasedmdesát roků uplynulo ode dne, co Kwem přišel o svůj div, ale Autarcha pořád do oněch pustin zajížděl, kdykoli potřeboval být sám. Pár let po přemístění Čepu nechal v blízkosti místa, kde kdysi stál, postavit menší palác, spartánský v porovnání s architektonickou přemrštěností sídla, kterým korunoval Yzordderrex. Ten se stal jeho útočištěm v dobách nepokojů, tady mohl meditovat nad smutky absolutní vlády, ponechávaje moc svému Nejvyššímu vojenskému velení, generálům, kteří jeho jménem dominiím vládli pod dohledem kdysi milované královny Quaisoiry. Později se u ní vyvinula touha po útlaku, která v něm naopak ochabovala, a již několikrát pomýšlel na to, že se do ústraní paláce v Kwemu odebere nadobro a nechá ji vládnout místo sebe, když se v tom tolik vyžívá, víc než on sám. Ale podobné snění bylo projevem slabosti – a on to věděl. Ačkoli panoval v Imagice neviditelně – nikdo kromě zhruba dvaceti lidí, kteří s ním přišli do styku denně, by ho nerozeznal od jiného bělocha, který si libuje v dobrém oblékání –, jeho vize dala Yzordderrexu tvář a nikdo jiný by ho kompetentně nenahradil.

Ve dnech jako byly tyhle, kdy od Ponuré cesty fičel řezavý vichr, jenž kvílel ve věžičkách kwemského paláce, si přál, aby tak mohl poslat zrcadlo, se kterým se vždy setkával ráno, zpět do Yzordderrexu a nechat panovat svůj odraz. Pak by tu mohl zůstat a přemýšlet o vzdálené minulosti. Anglie uprostřed léta. Londýnské ulice třpytící se deštěm, když se probudil, pole za městem mírumilovná a plná bzučících včel. Výjevy, které si rozjitřeně vybavoval, kdykoli měl tklivou náladu. Tato rozpoložení však netrvala dlouho. Byl každopádně realistou a od svých vzpomínek vyžadoval pravdu. Ano, pršelo, jenže byl to déšť tak zlostný, že potloukl všechno ovoce, které nesetřásl z větví. A ticho oněch polí bylo hrobovým tichem bitevních polí, šustot nepatřil stromům, ale mouchám slétnuvším se na ta místa klást vajíčka.
Jeho život byl započat v létě a první jeho dny byly ve znamení ne lásky a plodnosti, nýbrž Apokalypsy. Nebylo kněze, jenž by toho roku neznal nazpaměť Zjevení Svatého Jana, ale nebyla ani žádná šlapka v Drury Lane, která by vám neřekla, že viděla o půlnoci na střechách tancovat ďábla. Jak ho ty dny mohly neovlivnit: nenaplnit ho hrůzou z blížící se zkázy; neobdařit ho hladem po řádu, zákonu, po Říši? Byl dítětem své doby a pokud z něj činilo krutovládce to, že hledal svůj řád, byla to jeho vina, nebo vina doby?
Tragédie nespočívala v utrpení, které je nevyhnutelným následkem všech společenských přeměn, nýbrž v tom, že jeho úspěchy byly ohrožovány silami, které by (kdyby se snad dočkaly svého vítězného dne) obrátily Imagiku vzhůru nohama, zpátky do stavu, ze kterého ji pozvedl, zničily by jeho dílo v pouhém zlomku času, který obětoval k jeho docílení. Pokud bude nucen tyto podvratné živly potlačit, měl omezený počet možností a po událostech v Patashoquě a odhalení spiknutí proti němu se uchýlil do kwemského paláce, aby se pro jednu z nich rozhodl. Mohl sice dál s těmi vzpourami, stávkami a povstáními nakládat jako s bezvýznamným drážděním, omezit svá odvetná opatření na malé, leč výmluvné činy a tresty, jako například vypálení vesnice Beatrix nebo procesy a popravy ve Vanaephu. Tato cesta měla dvě povážlivé nevýhody. Nejčerstvější útok na jeho život, ač stále značně pošetilý, ho ohrozil z daleko bezprostřednější vzdálenosti, než by mu bylo milé, a dokud nebude umlčen či přesvědčen poslední radikál a revolucionář, nebezpečí pro něj trvá. Navíc, jestliže celá jeho vláda je poskvrněná epizodami, které si vyžádaly určitou odměřenou brutalitu, změní nová průtrž čistek a útlaků nějak viditelně jeho cejch? Třeba nastal čas pro daleko ambicióznější vizi. Města pod stanným právem; Tetrarchové ve vězení, aby tak jejich zkaženost mohla být vystavena na odiv ve jménu spravedlivého Yzordderrexu; sesazené vlády a potírání odporu veškerými armádními silami Druhého dominia. Možná bude muset Patashoqua hořet tak jako Beatrix. Nebo L'Himby a její pitomé chrámy.
Pokud se tahle linie osvědčí, talíř vyčistí doběla. A jestli ne –jestli jeho rádcové podcenili rozsah nepokojů nebo schopnosti vůdců mezi tou sběří –, pak třeba zjistí, že se kruh uzavírá a Apokalypsa, do níž se tehdy v zapadlém létě narodil, se opět vrací, sem, do samého srdce jeho zaslíbené země. Co pak, až místo Patashoquy bude hořet Yzordderrex? Kam se uteče pro útěchu? Snad zpátky do Anglie? Stojí ještě vůbec dům v Clerkenwellu, přemítal, a jestli ano, byly jeho pokoje zasvěceny dílu touhy; anebo je Maestrova zhouba vybílila do posledního prkna a hřebíku? Podobné otázky ho mučily. Když se usadil a přemýšlel o nich, objevil ve svém jádru zvědavost, ne, víc než zvědavost – puzení zjistit, jak vypadá Neusmířené dominium téměř dvě století po jeho stvoření.
Jeho přemítání přerušil Rosengarten (tohle jméno přidělil tomu mužíkovi ironicky, neboť neplodnější stvoření po zemi dosud nechodilo). Byl flekatý po nemoci, kterou chytil v Ioquiotských bažinách a při jejíchž pekelně mučivých záchvatech se vlastnoručně zbavil mužství, a žil jen pro povinnost. V řadách generálů byl on jediný, kdo nehřešil nějakým svým výstřelkem proti upjatosti tohoto sídla. Hovořil a pohyboval se tiše, netáhl z něho puch parfémů, vůbec nepil, nikdy nejedl kreauši. Byl dokonalá prázdnota, jediný člověk, kterému Autarcha naprosto důvěřoval.
Přinesl zprávy a věcně je přeříkal. V blázinci v chzercemitském moři došlo ke vzpouře. Skoro celá posádka byla zabita za okolností, které jsou zatím předmětem šetření, a uprchlá horda vězňů vedená osobou zvanou Jemný.
"Kolik jich bylo?" zeptal se Autarcha.
"Mám seznam, pane," odvětil Rosengarten a otevřel fascikl, který s sebou přinesl. "Pětapadesát osob je nezvěstných, většina z nich jsou náboženští disidenti."
"Ženy?"
"Ani jedna."
"Měli jsme je popravit, a ne je hlídat."
"Někteří z nich by mučednickou smrt jen uvítali, pane. Rozhodnutí vsadit je do vězení bylo odsouhlaseno s přihlédnutím k tomu."
"Takže teď se vrátí ke svým stádům a budou všude možně kázat o revoluci. To se musí zarazit. Kolik z nich působilo aktivně v Yzordderrexu?"
"Devět. Včetně Otce Athanasia."
"Athanasius? Kdo to je?"
"Nuzák, který tvrdil, že je Kristus. Míval shromáždění poblíž přístavu."
"Tam se taky, předpokládám, vrátí."
"Je to pravděpodobné."
"Všichni se vrátí ke svým ovečkám, dřív nebo později. Musíme na ně být připraveni. Žádné zatýkání. Žádné procesy. Prostě je dejte mlčky odklidit."
"Ano, pane."
"Nechci, aby se o tomhle dozvěděla Quaisoir."
"Mám za to, že už o tom ví, pane."
"Pak je třeba jí zabránit v jejích okázalých projevech."
"Rozumím."
"Uděláme to nenápadně."
"Ještě něco, pane."

"Copak?"
"Před rebelií se objevily na ostrově dvě osoby…"
"No a?"
"Těžko si z té zprávy něco vybrat. Zdá se, že jeden z nich byl mystif. Popis druhého vás možná bude zajímat…"
Podal zprávu Autarchovi, který ji nejprve zběžně přelétl, pak ji ale pročetl pozorněji.
"Jak je tohle spolehlivé?" zeptal se Rosengartena.
"V této chvíli nemohu říci. Popisy byly potvrzeny, ale osobně jsem ty muže nevyslýchal."
"Vyslechněte je."
"Ano, pane."
Podal zprávu zpět Rosengartenovi. "Kolik lidí to vidělo?"
"Všechny ostatní kopie jsem nechal zničit, hned jak jsem je přečetl.
Jsem přesvědčen, že k této informaci se dostali pouze vyšetřovatelé, jejich velitel a já sám."
"Chci, aby byl z posádky umlčen každý, kdo přežil. Všechny je postavte před válečný soud a zahlaďte stopy.
Důstojníkům a velitelům předáte instrukce, že se budou zodpovídat z každého úniku informací a je jedno z jakého zdroje. Vyzrazení této zprávy se bude trestat smrtí."
"Ano, pane."
"Co se týká mystifa a toho cizince, nezbývá než předpokládat, že cestují do Druhého dominia. Nejprve Beatrix, teď Kolébka. Jejich konečným cílem je určitě Yzordderrex. Kolik dní uplynulo od té vzpoury?"
"Jedenáct, pane."
"Potom je to záležitost několika dní, než dorazí do Yzordderrexu, i kdyby šli pěšky. Vyčmuchejte je. Rád bych o nich věděl co nejvíc." Podíval se ven z okna na kwemské pustiny. "Pravděpodobně zvolili Ponurou cestu. Zřejmě prošli jen několik kilometrů odtud." V jeho hlase se zachvívalo nepatrné vzrušení. "To je podruhé, kdy se naše cesty téměř zkřížily. A teď k těm svědkům, co ho tak dobře popsali. Znamená to něco, Rosengartene? Co to znamená?"
Vždycky, když Velitel neznal odpověď, jako v této chvíli, mlčel: obdivuhodná vlastnost.
"Ani já to nevím," řekl Autarcha. "Asi bych měl jít ven a projít se. Cítím se dnes starý."

Jáma, ze které byl Čep vyvrácen i s kořeny, byla do dnešního dne zřetelná, přestože prudké vichry v oblasti ránu téměř zacelily. Postát na pokraji jámy bylo příhodné k meditaci, jak Autarcha zjistil. Znovu to nyní zakoušel, stál s obličejem zahaleným do hedvábí, které chránilo ústa a nos před rezavými poryvy, dlouhý kožešinový kabát měl pevně upnutý a ruce v rukavicích ukryté v kapsách. Klid, jenž pokaždé z těchto meditací načerpal, se v této chvíli nedostavoval.
Sébezápor je pro mysl vybranou zábavou, jestliže se štědrost světa nachází jen kousek opodál – a neohraničená. Teď ale ne. Teď mu připomněla prázdnotu, které se bál – a také se bál toho, že ho vyplní – jako strašidelné místo v duši dvojčete, jež ztratilo to druhé v lůně. Ať si stavěl hradby a pevnosti
sebevětší, ať sebetěsněji uzavíral svou duši, existuje kdosi, kdo získá přístup všude, a ta myšlenka mu rozbušila srdce. Tenhle druhý ho znal tak dobře, jako znal sám sebe: svá slabá místa, své touhy, nejvyšší cíl. Jejich společné záměry – spíše krvavé – unikaly odhalení a odplatě celá dvě století, ale nikdy se neutvrzoval v tom, že to tak zůstane napořád. Nakonec to skončí; a brzy.
I když se mu zima nemohla přes kabát dostat k tělu, Autarcha se při té vyhlídce roztřásl. Žil velice dlouho jako muž, který věčně kráčí v poledním slunci, takže jeho stín nedopadal ani před něj ani za něj. Věštci mu nemohli předvídat a žalobci mu zas nemohli hodit na krk jeho zločiny. Byl nedotknutelný. Ale to se nyní změní. Až se on a jeho stín sejdou – a oni se nevyhnutelně setkají –, tíha tisíců věšteb a obvinění dopadne na ně na oba.
Stáhl si hedvábí z tváře a dovolil podemílajícímu větru, aby na něho dorážel. Nemělo smysl tu zůstávat déle. Než by vítr pozměnil jeho rysy, přišel by o Yzordderrex, a i když to se v této chvíli zdálo být jen malým trestem, během dvou hodin to může být to jediné, co se mu podaří před zkázou zachránit.
2
Kdyby božští inženýři, kteří vystavěli Jokalaylau, za jednu noc postavili svůj nejctižádostivější vrcholek mezi poušť a oceán a další noc se k němu vrátili a století nocí pak vyřezávali jeho svahy a srázy od úpatí až k výšinám obleženým mraky, nízká obydlí a nádherná náměstí, ulice, bašty a pavilony, a pokud by (po dokončení řezbářských prací) založili v nitru té hory oheň, který by doutnal, ale nikdy nehořel, pak by si jejich dílo, až by ho pak celé přeplnili nejrůznějšími životními styly, snad zasloužilo srovnání s Yzordderrexem. Ale protože žádný takový mistrovský kus nebyl nikdy vytvořen, město stálo, aniž by nacházelo na území Imagiky sobě rovna.
První podívaná se cestovateli naskytla, když došel na konec vyvýšené silnice, která poskakovala jako dobře mířený kámen přes deltu řeky Noy, letící ve dvanácti bílých proudech vstříc moři. Bylo časně zrána, když dorazili, mlha od řeky se spolčila s mdlým světlem rozbřesku a společně schovávaly město před jejich zraky do chvíle, kdy přišli natolik blízko, že když se pak mlha rozplynula, obloha nebyla téměř vidět, poušť s mořem zůstaly pouhými hranicemi a veškerý svět byl pojednou jen Yzordderrex.
Zatímco putovali po Ponuré cestě a přešli ze Třetího dominia do Druhého, Hurá přeříkala všechno, co se o tomto městě dočetla v otcových knihách. Jeden spisovatel popsal Yzordderrex jako boha, hlásila a tenhle výraz přišel Jemnému k smíchu, dokud jej nespatřil na vlastní oči. Později porozuměl, co měl městský teolog na mysli, když tohle termitiště vzýval. Yzordderrex za to uctívání stál; a milióny žijící ze svého Pána nebo jeho těla, denně vykonávaly nejvyšší akt pokory. Jejich příbytky k němu lnuly jako milióny vyděšených horolezců k útesům nad přístavem, balancovaly na plošinách, stoupaly stupeň za stupněm ke špičce, mnohé tak přeplněné domky, že ty nejblíže ke kraji musely být zdola podepřeny kulatinou. Na pilířích zas sídlila hnízdečka životů, které musely být buď okřídlené nebo posedlé myšlenkou na sebevraždu. Všude kolem pohoří vzkvétalo, ulice překypovaly schodišti, vražedně strmými, vedoucími oko z jedné

přetékající římsy ke druhé: od bulvárů lemovaných skvostnými panskými sídly k bránám, které vedly do stinných arkád; potom nahoru k šestici městských vrcholků, z nichž na nejvyšším stál Autarchův imagický palác. Tady sídlila hojnost zcela odlišného řádu, protože palác měl více kopulí a věží nežli Řím –jejich posedlá preciznost byla viditelná už z dálky. Nad tím vším se tyčila Věž s Čepem, tak strohá, jak její družky byly honosné. A ještě vysoko nad ní, zavěšená na bílé obloze nad městem, byla Kometa, která přinášela do dominií dlouhé dny a malátné soumraky: yzordderrexská hvězda, zvaná Giess, Chřadnoucí.
Postáli zhruba minutu, aby se mohli té podívané obdivovat. Začala denní přeprava pracujících, kteří nenašli žádné obydlí ani na okrajích, ani v nitru města, a denně proto dojížděli, a než nove příchozí došli ke druhému konci vyvýšené silnice, pohltil je prach a tlačenice vozidel, bicyklů, rikš a chodců razících si cestu do Yzordderrexu. Trojice mezi desítkami tisíců: holka samá kost a kůže, zeširoka se usmívající; běloch, možná kdysi pohledný, ale nyní vyhlížející nezdravě, s bledým obličejem ztraceným zčásti za zarostlým hnědým plnovousem; a eurhetemecký mystif, jehož oči, jako oči mnoha z jeho rodu, stěží tajily svůj žal. Dav je unášel kupředu a oni se bez odporu nechali nést tam, kam mířila nepřehledná masa poutníků před nimi: k pupku města-boha, do Yzordderrexu.

KAPITOLA TŘICÁTÁ

1

Dowd nevezl Jude zpátky do Godolphinova domu po vraždě Clary Leashové jako svobodnou osobu, ale jako vězně. Zavřel ji do ložnice, kterou zpočátku obývala, a tam vyčkávala na Oscarův návrat. Když se pak na ni přišel podívat – stalo se tak až po půlhodinovém rozhovoru s Dowdem (slyšela odvedle hluk, ale obsah hovoru už ne) – řekl jí, sotva se objevil, že si naprosto nepřeje hovořit o tom, k čemu došlo. Jednala proti jeho vlastním zájmům, a tedy koneckonců – copak si to neuvědomila? – také proti svým vlastním, a bude potřebovat čas na přemýšlení o následcích pro ně pro oba.
"Věřil jsem ti," prohlásil. "Víc než jsem kdy v životě věřil jiné ženě. Zradila jsi mě – a přesně tak, jak Dowd předpovídal. Cítím se jako blázen a dotklo se mě to."
"Můžu ti vysvětlit…" ozvala se.
Zvedl ruce, aby ji umlčel. "Nechci to slyšet," řekl. "Za pár dnů si možná promluvíme, ale ne teď."
Pocit ztráty při jeho odchodu byl skoro přehlušen zlostí, kterou pociťovala nad tím, že ji zatratil. Věřil snad, že její city k němu jsou tak povrchní, že se neobtěžuje zvažovat následky svých činů pro ně pro oba? Nebo ještě hůře: přesvědčil ho snad Dowd, že měla v plánu ho zradit od samého počátku a vykalkulovala si všechno – svedení, vyznání, oddanost – tak, aby ho oslabila? Poslední scénář byl z těch dvou pravděpodobnější, ale to nezbavilo Oscara viny. Pořád ještě jí nedal šanci, aby se ospravedlnila.
Neviděla ho tři dny. Jídlo jí donášel do pokoje Dowd – a tak tedy čekala, slyšela Oscara přicházet a odcházet a příležitostně vyslechla i útržky rozhovorů na schodech, dost, aby získala dojem, že čistka Tabuly Rasy dosahuje kritického bodu. Nejednou uvažovala o možnosti, že to, co se chystaly s Clarou Leashovou provést, z ní udělalo potenciální oběť a že den po dni rozmělňuje Dowd Oscarovu neochotu se jí zbavit. Zřejmě paranoia; ale jestli má v sobě aspoň trochu citu k ní, proč nejde a nezastaví se u ní? Copak se nesoužil jako ona? Copak ji nechtěl mít v posteli, pro tu zvířecí potřebu, když pro nic jiného? Několikrát požádala Dowda, aby vyřídil Oscarovi, že s ním potřebuje mluvit, a Dowd –který obohatil odtažitost žalářníka o dalších tisíc prvků, se kterými se vězeň setkává denně – řekl, že udělá, co bude v jeho silách, ale pochybuje, že s ní bude pan Godophin chtít mít cokoli společného. Ať už vzkaz vyřídil nebo ne, Oscar ji v jejím vězení nechával samotnou a jí pomalu docházelo, že pokud nepodnikne důraznější kroky, třeba denní světlo nikdy víc nespatří.
Její plán útěku byl jednoduchý. Vylomila zámek na dveřích své ložnice nožem, který nevrátila po jednom jídle (zámek nebyl tím, co jí bránilo v útěku, to spíš Dowdovo varování, že roztoči, kteří zavraždili Claru, jsou připraveni se jí ujmout, pokud se pokusí o útěk) a vyklouzla do mezipodlaží. Záměrně vyčkala, až bude Oscar doma, protože věřila (možná naivně), že navzdory ochladnutí citu ji před Dowdem ochrání, kdyby byl její život ohrožen. Vážně ji lákalo, aby ho hned vyhledala. Ale třeba bude snazší s ním vyjednávat, až bude mimo dům a bude se spíš cítit jako paní svého vlastního osudu. Pokud se rozhodne (jakmile ona bude pryč z tohoto domu a v bezpečí), že s ní do budoucna přeruší styky, její obavy z toho, že Dowd otupil jeho city k ní, se nadobro potvrdí a ona se bude muset poohlédnout po jiné cestě do Yzordderrexu.
Urazila cestu dolů ze schodů nanejvýš obezřetně, a když před domem zaslechla hlasy, rozhodla se zmizet kuchyní. Světla svítila všude, jako vždy. Kuchyně byla opuštěná. Přešla svižně ke dveřím, které byly jištěny zástrčkou nahoře i dole, pokrčila se v kolenou a snažila se odstrčit dolní zástrčku. Když se napřímila, Dowd pronesl: "Tudy se ven nedostaneš."
Otočila se k němu. Stál u kuchyňského stolu a držel v ruce podnos s talíři od večeře. To, že má plné ruce, jí dalo naději, že by ho snad mohla přelstít uskokem, a vrhla se k chodbě. Ale byl rychlejší, než čekala. Okamžitě odložil svůj náklad a přemístil se, aby ji zastavil, tak mrštně, že musela opět ustoupit, a její ruka při tom zavadila o jednu ze sklenic na stole. Upadla a s melodickým cinknutím se rozbila.
"No tak se podívejte, co děláte," řekl hlasem jakoby upřímně zkormouceným. Popošel ke střepům a shýbl se, že je posbírá. "Ta sklenka byla v rodině dlouhé generace. Čekal bych, že k ní budete mít určitý příbuzenský vztah."
Ačkoli neměla náladu na to, aby si vykládala o rozbitých sklenicích, odpověděla, jelikož věděla, že její jediná naděje spočívá v tom, že přiláká Godolphinovu pozornost:
"Co je mi po nějaký pitomý sklenici?" křikla.
Dowd sebral úlomek číše a pozvedal ho proti světlu.
"Máte mnoho společného, moje milá. Obě jste byly stvořeny bez schopnosti uvědomit si sebe sama. Obě jste krásné, ale křehké." Napřímil se. "Vždycky jste byla krásná. Módy přicházejí a odcházejí, ale Judith byla vždycky krásná."

"Víš o mně prd," řekla.
Položil střepy na stůl vedle špinavých talířů a příborů.
"Právě že něco vím," odporoval. "Jsme si víc podobní, než tušíš."
Ponechal si jeden třpytivý úlomek a při řeči ho přiložil k zápěstí. Sotva si stačila uvědomit, co má v úmyslu, a už se řízl do masa. Odvrátila se, ale jakmile uslyšela, že kus skla dopadl mezi ostatní, podívala se zase zpátky. Rána se rozšklebila, ale nevytékala žádná krev; jen čůrek nechutné šťávy. Ani výraz na obličeji Dowda nebyl bolestný. Prostě jen pátravý.
"Máte moc mizernou paměť," řekl. "Já si zas pamatuju příliš mnoho. Vy máte v sobě žár. Já ne. Vy jste zamilovaná. Já jsem nikdy to slovo nepochopil. Ale Judith: jsme na tom stejně. Oba jsme otroci."
Putovala pohledem z jeho tváře na ránu, na tvář, na ránu, na tvář, s každým pohybem její panika vzrůstala. Nechtěla už od něho slyšet ani slovo. Nenáviděla ho. Zavřela oči a vybavila si ho u hranice s hořícími těly nicotářů a ve stínu vrhaném Věží, lezoucí roztoče, ale ať mezi ně poskládala hrůz sebevíc, jeho slova vítězila. Vzdala se pokusů vyřešit hádanku o sobě samé dávno předtím, ale teď tu stál on a chrlil útržky pravdy, kterým nemohla odolat.
"Kdo jsi?" zeptala se ho.
"Lepší by bylo se ptát; kdo jsi ty?"
"My dva nejsme stejní," řekla. "Ani trochu. Já krvácím. Ty ne. Já jsem člověk. A ty ne."
"Ale je to vaše krev, kterou přeléváte?" nadhodil. "Zeptejte se sama sebe na tohle."
"Vychází z mých žil. Jasně že je moje."
"Tak kdo vlastně jste?" řekl.
Dotaz byl položen bez záludnosti, ale nepochybovala, že má v úmyslu ji zviklat. Dowd se nějakým způsobem dozvěděl o tom, že si nepamatuje vlastní minulost, a rýpal do ní, aby z ní dostal vyznání.
"Vím, co nejsem," řekla a získala tak cenný čas na vymyšlení odpovědi. "Nejsem sklenice. Nejsem ani křehká, ani nevědomá. A nejsem…"
O jaké další vlastnosti se zmínil, kromě krásy a křehkosti? Sklonil se předtím, že posbírá kusy rozbitého skla, a ještě nějak ji popsal.
"Nejste co?" zopakoval a pozoroval ji, jak zápasí s vlastní nevolí vzpomínku polapit.
Představila si ho, jak přechází po kuchyni. No tak se podívejte, co děláte, řekl. Potom se sehnul (znovu ho viděla duševním zrakem) a sotva se do toho dal, slova se mu vkládala do úst. A teď i do její paměti.
"Ta sklenice byla v rodině dlouhé generace," řekl. "Čekal bych, že k ní budete chovat určitou příbuzenskou úctu."
"Ne," řekla nahlas a vrtěla hlavou, aby té myšlence zabránila se uhnízdit. Ale pohyb jen vyburcoval další vzpomínky: na její výlet na Pozemek s Charliem, kdy ji ovládl ten příjemný pocit sounáležitosti a jakési hlasy ji volaly sladkými jmény z minulosti; na setkání s Oscarem na prahu Ústupu a na to, že okamžitě věděla, že patří po jeho bok, bez námitek, bez lámání si hlavy; na portrét nad Oscarovou postelí, hledící upřeným zrakem na postel s takovým majetnickým pohledem, že Oscar raději zhasl, než se pomilovali.
Jak myšlenky přicházely, vrtění hlavou bylo prudší a prudší, pohyb jí posedl jako záchvat. Z očí jí vyhrkly slzy. Ruce se natáhly pro pomoc, přestože nenašla ani sílu o totéž poprosit. Viděla jen rozmazaně Dowda, jak stojí vedle stolu, rukou si zakrývá zraněné zápěstí, pozoruje ji a nehne ani brvou. Odvrátila se od něho, dostala strach, že se snad udusí vlastním jazykem nebo si rozbije lebku na kusy, jestli upadne, a věděla, že on pro ni nehne ani prstem. Chtělo se jí křičet a křikem přivolat Oscara, ale jediné, co z ní vyšlo, byl nepovedený chrčivý zvuk. Klopýtla dopředu, stále kroutíc hlavou, a při tom zahlédla v chodbě Oscara. Kráčel k ní. Napřáhla k němu paže a ucítila jeho ruce na svých, jak se jí snažil pomoci na nohy. Nepodařilo se mu to.

2

Když se probrala, sedel vedle ní. Neležela na úzké posteli, kterou jí přidělili na několik uplynulých nocí, nýbrž v široké posteli s nebesy v Oscarově pokoji, v posteli, o níž si zvykla přemýšlet jako o jejich. Pochopitelně nebyla. Jejím skutečným majitelem byl muž, jehož obraz namalovaný olejovými barvami se jí vkrádal do myšlenek v nejkritičtějších okamžicích záchvatu: šílený lord Godolphin, jenž visel nad polštáři, a rovněž seděl vedle ní ve své pozdější podobě, hladil jí ruku a říkal jí, jak moc ji miluje. Jakmile nabyla vědomí a cítila jeho doteky, odtáhla se od nich.
"Nejsem… tvůj pejsek," zápasila se slovy. "Nemůžeš mě jenom tak… hladit, když… se ti to hodí."
Vypadal vyděšeně. "Bezvýhradně se omlouvám," řekl svým smrtelně vážným způsobem. "Nemám žádnou omluvu. Dal jsem přednost záležitostem Spolku, místo abych se tě snažil pochopit a pečovat o tebe. To bylo neodpustitelné. Kromě toho mi, Dowd, samozřejmě, našeptával… Byl hodně krutý?"
"Ty jsi byl krutý."
"Neudělal jsem nic úmyslně. Věř mi alespoň tohle, prosím."
"Lhal jsi mi, bez ustání," řekla a trochu sama se sebou zápasila, protože se chtěla na posteli posadit. "Víš o mně věci, které sama nevím. Proč jsi se mi s nimi nesvěřil? Nejsem děcko."
"Prodělala jsi právě záchvat," řekl Oscar. "Měla jsi už předtím nějaký?"
"Ne."
"Některé věci je lépe nechat tak, jak jsou, víš."
"Pozdě," odsekla. "Mám po záchvatu a přežila jsem ho. Jsem připravená si to tajemství poslechnout, ať je to co je to."
Vzhlédla k Joshuovi. "Má to něco společného s ním, vid? Drží tě nějak v hrsti."
"Ne, mě ne…"
"Ty lháři! Ty lháři!" vykřikla, rázně odhodila pokrývky stranou a vyškrábala se na kolena, takže se ocitla tomu podvodníkovi tváří v tvář. "Proč mi jednu chvíli tvrdíš, že mě miluješ, a hned další mi lžeš? Proč mi nedůvěřuješ?"
"Řekl jsem ti víc, než jsem kdy řekl komu jinému. Ale pak přijdu na to, že jsi pletichařila proti Spolku."
"Spáchala jsem dokonce víc než jen pletichy," řekla a v myšlenkách se vrátila k cestě do sklepení Věže.

A opět byla na vážkách, zda mu má prozradit, co viděla, ale Clařina rada ji zadržela. Nemůžeš osvobodit Celestine a zároveň si udržet jeho přízeň, řekla, podrýváš samotné základy jeho rodiny a víry. Byla to pravda. Rozuměla tomu víc než předtím. A kdyby mu pověděla všechno, co ví, by se jí sice odlehčilo od břemene, a to by bylo velice příjemné, jenže mohla si být stoprocentně jistá, že nakonec nezachová věrnost své minulosti a nepoužije to, co ví, proti ní? Jakou cenu by potom měly Clařina smrt a Celestinino utrpení? Je v celém světě živých jejich jediným zástupcem a nemá právo hazardovat s jejich obětmi.
"Co jsi udělala?" zeptal se Oscar. "Kromě plánů? Co jsi udělala?"
"Ty jsi ke mně taky nebyl upřímný," opáčila. "Proč bych ti já měla vůbec něco říkat?"
"Protože tě stále ještě mohu vzít do Yzordderrexu," prohlásil.
"Takže úplatky?"
"Ty už nechceš jet?"
"Daleko víc se chci o sobě dovědět pravdu."
Zdálo se, že nad tímhle mírně posmutněl. "Jistě…" Vzdychl. "Lhal jsem tak dlouho, že nevím určitě, zda bych pravdu poznal, kdybych o ní zakopl. Až…"
"Ano?"
"Až na to, co jsme k sobě vzájemně cítili…" zašeptal. "Aspoň to, co jsem cítil já k tobě… to byla pravda, nebo myslíš, že ne?"
"Asi moc ne," řekla Jude. "Zamkl jsi mě. Nechal si mě napospas Dowdovi…"
"Už jsem ti vysvětlil…"
"Jasně, trápily tě jiné věci. Měl jsi něco jiného na práci. Tak jsi na mě zapomněl."
"Ne," zaprotestoval, "vůbec jsem nezapomněl. Nikdy, přísahám."
"A co tedy?"
"Bál jsem se."
"Mně?"
"Všeho. Tebe, Dowda, Spolku. Začal jsem vidět nástrahy všude. Najednou se mi zdálo hrozně moc riskantní mít tě v posteli. Bál jsem se, že bys mě zaškrtila, nebo…"
"To je směšný."
"Vážně? Jak mám vědět, ke komu patříš?"
"Patřím sobě."
Potřásl hlavou, pak sklouzl pohledem z jejího obličeje nahoru k malbě Joshuy Godolphina, která visela nad postelí.
"Jak to můžeš vědět?" řekl. "Jak si můžeš být jistá, že to, co cítíš ke mně, vychází z tvého srdce?"
"Co na tom záleží, odkud to přichází? Je to tak. Podívej se na mě."
Vzepřel se její prosbě, oči pořád upíral na svého šíleného předka.
"Je mrtvý," řekla.
"Ale jeho odkaz…"
"K čertu s jeho odkazem!" vybuchla, zčistajasna se postavila na nohy, uchopila portrét za masivní pozlacený rám a násilím ho strhla ze zdi.
Oscar se zvedl k protestu, ale byla tak rozdivočelá, že ji nemohl zadržet. Obraz se sesmekl ze skob po jediném trhnutí a ona s ním okamžitě mrštila přes celou místnost. Potom se svezla zpátky na postel před Oscara.
"Je mrtvý, je pryč," hlesla. "Nemůže nás soudit. Nemůže nás ovládat. Ať jsou naše city jakékoli – a já nepředstírám, že vím, o co jde –, jsou naše." Dala mu ruce na tvář a zamotala mu prsty do vousů. "Vykašleme se na strach," řekla. "A sevři mě radši do náruče."
Objal ji.
"Vezmeš mě do Yzordderrexu, Oscare. Ne za týden, ani za pár dni: zítra. Chci odjet zítra. Nebo jinak…" Ruce nechala klesnout z jeho obličeje. "Nech mě odejít hned teď. Pryč odtud. Pryč z tvého života. Nebudu tvým zajatcem, Oscare. Jeho milenka by se s tím snad vyrovnala, ale já ne. Zabiju se dřív, než mě znovu zavřeš pod zámek."
Všechno to řekla klidně. Prosté city, prostě vyjádřené. Uchopil ji za ruce a zvedl si je znovu ke tvářím, jako by ji vybízel, aby ho ovládla. Obličej měl plný drobounkých rýh, kterých si předtím nevšimla, a těmi stékaly dolů slzy.
"Pojedeme," řekl.
3
Když nazítří opouštěli Londýn, pršelo, ale než dojeli na Pozemek, slunce se dralo ven a sad se třpytil, když do něj vstupovali. Nezdržovali se zajížďkou k domu, zamířili rovnou k nízkému podrostu, který zakrýval Ústup. Ve větvích šustil vánek a třepetaly se v nich světlé lístky. Vůně života lpěla všude kolem a rozproudila v ní krev na cestu, jež byla před nimi.
Oscar jí poradil, aby se oblékla prakticky a teple. Město, řekl, je vystaveno rychlým a radikálním teplotním výkyvům, které závisejí na směru větru. Když fouká od pouště, může horko v ulicích docela klidně upéct těla jako nekvašený chléb. A když se obrátí a přichází od oceánu, pak s sebou přivane mlhy studící až do morku kostí a náhlé mrazy. Nic z toho ji nelekalo, pochopitelně. Byla na nadcházející dobrodružství přichystaná jako na žádné jiné ve svém životě.
"Vím, že jsem do nekonečna plácal různé duchaplnosti o tom, jak je teď město nebezpečné," říkal Oscar, když se shýbli pod nízko prověšené větve, "a tebe už unavuje to poslouchat, ale není to civilizované město, Judith. Věřím v podstatě asi jen jedinému muži, a to Hříšníkovi. Kdybychom se z nějakého důvodu museli odloučit – nebo kdyby se mi mělo něco stát – můžeš se spolehnout na jeho pomoc."
"Rozumím."
Oscar se zastavil, aby obdivoval scenérii před nimi, skvrnité sluneční světlo dopadající na bílé zdi a kopuli Ústupu.

"Víš, vždycky jsem sem chodil jen v noci," vysvětlil. "Myslel jsem si, že to je ta správná a svatá doba, kdy má magie největší moc. Ale není to pravda. Půlnoční mše a měsíční světlo je sice hezká věc, ale i v poledne se dějí zázraky; a také stejně velké a podivné." Podíval se nahoru na stromovou klenbu. "Někdy musíš ze světa zmizet, abys svět viděla," řekl. "Před několika roky jsem odejel do Yzordderrexu – ani nevím, snad na dva měsíce, možná na dva a půl – a po návratu do Pátého dominia jsem ho viděl jako dítě. Namouduši jako dítě. Tenhle výlet ti neukáže jen zbylá dominia. Jestli se dostaneme zpátky živí a zdraví…"
"Určitě."
"Tolik si věříš… Pokud ano, i tenhle svět bude odlišný, protože se změníš ty."
"Ať se tak stane," řekla.
Vzala ho za ruku a vykročili spolu k Ústupu. Cosi ji ale zneklidňovalo. Ne jeho slova (povídání o změně jen podnítilo její zvědavost), ale snad to ticho kolem nich, které bylo pojednou tak hrobové.
"Něco se děje?" zeptal se, když ucítil, že její stisk je pevnější.
"To ticho…"
"Tady je pokaždé divné povětří. Cítil jsem to i dřív. Zemřela tu spousta vznešených duší, samozřejmě."
"Při Usmíření?"
"Víš o tom asi všechno, co?"
"Od Clary. Řekla, že se to stalo v půli léta před dvěma sty let. Třeba se duchové vrací, aby se podívali, zda se někdo nepokouší znovu."
Zarazil se a vyškubl jí ruku ze sevření. "O tom nemluv, dokonce ani žertem. Prosím. Nepřijde žádné Usmíření, ani tohle léto, ani žádné jiné. Maestrové jsou mrtví. Celá věc je…"
"V pořádku," řekla. "Uklidni se, už o tom ani nemuknu."
"Po skončení letošního léta už to beztak bude jen akademická záležitost," prohlásil, s hranou lehkostí, "přinejmenším na další dvě století. Já budu dávno mrtvý a pohřbený, než tenhle povyk začne nanovo. Mám útočiště, víš? Vybrali jsme ho s Hříšníkem. Je to na okraji pouště, s hezkým výhledem na Yzordderrex."
Jeho nervózní blábolení odvedlo její pozornost od ticha, dokud nedošli ke dveřím, pak zmlknul. Byla za to vděčná. Tahle místa si zasloužila větší úctu. Když tak člověk stál na prahu, nebylo obtížné věřit tomu, že se tu scházejí přízraky: mrtví z minulých století se tu mísí s těmi, které právě tady viděla živé naposledy. Tak třeba Charlie, samozřejmě, lákající ji dovnitř a přesvědčující ji s úsměvem, že to místo není nic zvláštního, jen samé kameny; a také nicotáři, jeden spálený, druhý skalpovaný, oba strašili kolem prahu.
"Jestli nevidíš nějakou překážku," řekl Oscar, "myslím, že bychom měli začít."
Zavedl ji dovnitř, doprostřed mozaiky.
"Až přijde čas," poučil ji, "musíme se držet u sebe. I když si budeš myslet, že se není čeho držet, něco se vždycky najde, jen je to na čas změněné. Nechci tě ztratit mezi tímhle místem a tím, kam míříme. In Ovo není vhodné místo na procházky."
"Neztratíš mě," odvětila.
Dřepl si, sáhl do mozaiky a vytáhl z obrazce přibližně tucet pyramidovitých kamenů velkých jako dvě pěsti, které byly tak uspořádány, že byly v podstatě neviditelné, když zapadly na svá místa.
"Nerozumím tak úplně mechanismu, který nás přenese," pokračoval při práci. "Pochybuji, že to vůbec někdo ví. Ale podle mínění Hříšníka existuje jakýsi společný jazyk, do kterého může být každý přeložen. A všechny ty fígle magie zahrnují právě tento překlad." Pokládal kameny při řeči kolem okraje kruhu, zdánlivě nahodile. "Jakmile se hmota a duch ocitnou ve stejném jazyce, může jeden ovlivňovat druhý nespočetnými způsoby. Maso a kosti se dají přeměnit, stanou se transcendentními…"
"…a jsou schopné přenosu?"
"Přesně tak."
Jude si pamatovala, jak odchod cestovatele z tohoto světa do jiného vypadal zvenku: tkáň se rolovala do sebe, tělo se zdeformovalo k nepoznání.
"Bolí to?" zeptala se.
"Zpočátku, ale ne moc."
"Kdy to začne?" řekla.
Napřímil se. "Už to začalo."
Cítila to, ještě než domluvil: tlak ve střevech a močovém měchýři; sevření v hrudi, které ji donutilo zalapat po dechu.
"Dýchej zvolna," řekl a přiložil jí dlaň na prsa. "Nebraň se tomu. Jen tomu nech volný průběh. Nic se ti nestane."
Podívala se na jeho ruku, potom za ni, na kruh, který je obklopoval, a ven, skrz dveře Ústupu k sluncem ozářené trávě, která rostla jen pár delších kroků od místa, kde stála. Třebaže to bylo blízko, nemohla se tam vrátit. Vlak, do něhož nastoupila, nabíral rychlost. Bylo pozdě na pochyby či postranní myšlenky. Byla v pasti.
"To je v pořádku," slyšela, jak Oscar říká, ale pocit tomu vůbec neodpovídal.
V břiše cítila bolest tak rezavou, jako by byla otrávená, a píchání v hlavě a svědění v kůži bylo příliš hluboko, než aby se mohla poškrábat. Podívala se na Oscara. Snáší stejné nepohodlí? Jestli ano, nese ho s pozoruhodnou mravní silou, usmívá se na ni jako anesteziolog.
"Brzy bude po všem," říkal. "Jen vydrž… brzy bude po všem."
Přitáhl si ji blíž k sobě a v té chvíli ucítila, jak jí buňkami projíždí nervozita, jako by v ní propukala bouře odplavující bolest pryč.
"Už je líp?" zeptal se, ale slova vypadala spíše jako tvary než jako zvuky.
"Ano," řekla a usmála se, přitiskla rty na jeho a přivřela oči vzrušením, když se jejich jazyky dotkly.

Tma za jejími víčky byla najednou osvětlena zářícími čarami, padajícími jako meteory přes její duševní zrak. Opět zvedla víčka, ale podívaná vycházela z její lebky, pokrývala Oscarovu tvář prameny světla. Tucet svítivých barevných odstínů zvýraznil brázdy a záhyby jeho kůže; další tucet strukturu kostry pod ní; a jiný linie nervů a žil – do nejmenších podrobností. Nato (jako kdyby mysl je překládající byla hotova s doslovným překladem a mohla se nyní povznést k poezii) se rozvržené mapy jeho těla zjednodušily. Odhodila přebytečnosti a opakování vrstev – a tvary, jež se pak objevily, byly tak jednoduché a tak absolutní, že hmota, kterou představovaly, se zdála po srovnání bezbarvá a ustupovala před nimi. Při pohledu na tyto výjevy si vzpomněla na piktogram, který si představila, když se s Oscarem poprvé milovali; spirála a křivka její rozkoše ležela na sametu za jejíma očima. Tady se teď opakoval stejný postup, s tím rozdílem, že mysl, která je přetavovala, byla myslí toho kruhu, umocněnou kameny a požadavkem cestovatelů na přechod.

Její pohled upoutalo na okamžik mihnutí u dveří. Vzduch mezi nimi oslaboval jejich smysly, scéna za kruhem byla rozmazaná. Ale na obleku toho muže viděla dost barev na to, aby ho poznala, i když nedokázala zaostřit na jeho obličej. Kdo jiný než Dowd nosí tak absurdní meruňkový odstín? Vyslovila jeho jméno, a přestože neslyšela ze svých úst vyjít jedinou hlásku, Oscar její upozornění pochopil a obrátil se ke dveřím.

Dowd se rychle blížil ke kruhu a jeho záměr byl naprosto zřejmý: svézt se do Druhého dominia. Viděla otřesné následky takového počínání předtím, právě na tomhle místě, opřela se o Oscara a očekávala, co se stane. Místo aby ale Oscar věřil, že sám kruh se zbaví vetřelce, otočil se a vyběhl zasadit Dowdovi ránu. Kruh zmnohanásobil prudkost víření, z piktogramu jeho těla se stala nečitelná čmáranice, barvy se v mžiku zakalily. Bolest, o níž si myslela, že byla odplavena, se přes ni znovu přelila. Krev jí crčela z nosu do otevřených úst. Kůže svědila tak ukrutně, že by si ji rozedřela do krve, nebýt bolesti v kloubech, která jí bránila v pohybu.

Nedokázala ze šmouh před sebou vyčíst žádný smysl, dokud pohledem nezachytila Oscarův obličej, rozmazaný a hrubý. Něco na ní křičel zpátky do kruhu, zatímco se z něho oddělovala. Natáhla se, že ho strhne zpátky, navzdory spalující bolesti, kterou tento pohyb působil, a popadla ho za ruku skálopevně rozhodnutá, že ať půjdou kamkoli (do Yzordderrexu či do spárů smrti), půjdou tam spolu. Opětoval její stisk, uchopil její napřažené paže a přitáhl se znovu dovnitř. Sotva se jeho obličej vynořil z mazanice za úsměvem, došel jí její omyl. Byl to Dowd, to jeho si vyzvedla na palubu.

Pustila ho, spíše odporem než ze vzteku. Jeho tvář byla hrozně pokroucená, krev mu tekla z očí, uší a nosu. Ale mysl přechodu už na tomhle zbrusu novém textu začala pracovat, připravovala ho k překladu a přemístění. Neexistoval způsob, jak by mohla ten proces zarazit –a opustit v této chvíli kruh by byla sebevražda. Scéna za kruhem byla šmouhatá a potemněla, ale přece Oscara zahlédla, jak se zvedá ze země, a poděkovala kdovíjakým bohům těchto kruhů, že je alespoň naživu. Mířil teď ke kruhu, jako by měl v úmyslu odvážit se do jeho toku podruhé, ale vypadalo to, že pochopil, že rychlost vlaku je příliš velká, protože odstoupil a rukama si zakryl obličej. Za pár vteřin scéna zmizela, jen sluneční světlo na prahu bylo vidět o jeden tep srdce déle než všechno ostatní, potom i to se srolovalo kamsi do neznáma.

Jediný bod, kam mohla nyní upřít svůj zrak, byl záznam linií, které byly jakousi transkripcí jejího spolucestujícího, a ačkoli se jí pro samou nenávist nedostávalo slov, neodvrátila z nich oči ani na okamžik, protože se ani jinam dívat nemohla. Veškeré tělesné pocity zmizely. Nevěděla, zda pluje, padá, jestli vůbec dýchá, i když měla podezření, že nedělá ani jedno z toho. Proměnila se v symbol přenášený mezi dominii, zakódovaný v mysli přechodu. Obraz před ní – Dowdův mihotající se piktogram – jí nezprostředkoval zrak, nýbrž myšlenka, která byla na této cestě jedinou platnou měnou. A v tom okamžiku, jako by se schopnosti nákupu zlepšovaly díky lepší obeznámenosti, prázdnota kolem ní začala obsahovat detaily. In Ovo, tak nazval Oscar tohle místo. Jeho temnota se rozbujela do milionů míst, jejichž slupky se rozpínaly, až se začaly lesknout a potrhaly se, vyvřely z nich lepkavé tvary a pro změnu zase ony bobtnaly a trhaly se, jako ovoce, jehož semena byla zaseta jedno v druhém a živila se hnilobou svého předchůdce. Jakkoli to bylo odpudivé, čekal je ještě daleko horší pohled, to když se zjevovaly nové bytosti (tyhle nebyly ničím víc než pouhými zbytky z kanibalova stolu), dočista vysáté od krve a ohlodané; idiotské parodie na život, nepřeložitelné do žádného materiálního tvaru. Třebaže byly ale primitivní, vycítily, že se v jejich středu ocitly dokončené životní formy, a vystřelily k cestovatelům jako duše zatracenou k andělům. Ale začaly se rojit příliš pozdě. Návštěvníci pokračovali dál a ještě dál, temnoty ukryly své obyvatele a zmizely v dálce.

Jude viděla Dowdovo tělo uprostřed jeho piktogramu, stále nehmotného, ale teď už se rozjasňoval. Při pohledu na něho se agónie přechodu vrátila, i když ne tak prudce jako bolest na počátku cesty. Byla vděčná za to, že ji cítí, aspoň jí dokázala, že její nervy jsou opět její; jistě to znamená, že je cesta téměř u konce. Hrůzy země In Ovo zmizely docela a v té chvíli pocítila na tváři slabý závan tepla. Ale teprve vůně, která jí vnikla do chřípí, podala přesvědčivější důkaz toho, že město je nablízku: směsice sladkých a trpkých vůní, kterou poprvé ucítila ve větru přívátém z Ústupu pár měsíců předtím.

Viděla, jak se na Dowdově tváři usazuje úsměv a jak rozpraskala krev, která tam zaschla; úsměv se záhy změnil v smích zvonící o stěny sklepa kupce Hříšníka, sotva se kolem nich zhmotnily. Neměla v úmyslu jeho radost sdílet, po všech těch bezprávích, kterých se dopustil, ale nemohla si pomoci. Úleva z toho, že přechod přežila, a čirá radost, že nakonec se sem přeci jen dostala, přenesla úsměv i na její tvář – a s každým nádechem čerpala do plic i vzduch Druhého dominia.

KAPITOLA TŘICÁTÁ PRVNÍ

1

Pět kilometrů nahoru do kopce od domu, ve kterém vdechovali Jude s Dowdem svůj první yzordderrexský vzduch, seděl Autarcha Usmířených dominií v jedné ze svých pozorovatelen a obhlížel město, v němž podnítil takovou notorickou zhýralost. Od jeho návratu z kwemského paláce uběhly tři dny a co hodinu mu někdo – obvykle

Rosengarten – přinášel zprávy o dalších projevech občanské neposlušnosti; některé v imagických krajích tak vzdálených, že poselství o vzbouření cestovalo dlouhé týdny, jiné – ty byly daleko víc zneklidňující – se děly div ne za hradbami paláce. Při přemítání přežvykoval kreauši, drogu, na kterou byl navyklý dobrých sedmdesát let. Její vedlejší účinky byly kruté a nevypočitatelné – pro ty, kdo na ni nebyli zvyklí. Období letargie se střídala s výbuchy vzteku a psychopatickými halucinacemi. Někdy prsty na rukách a na nohách otekly do groteskních rozměrů. Ale Autarchův organismus si zvykal na kreauši v postupně se zvyšujících dávkách během natolik dlouhé doby, že droga jeho tělo ani schopnosti neohrožovala, a mohl se těšit z jejího daru – povznášet od bolu –, aniž by musel snášet její obtíže.
Nebo tak tomu alespoň bylo ještě donedávna. Teď jako by se droga spolčila se silami, jež chtěly zničit jeho sen dole pod ním, a odmítala přinášet úlevu. Vyžádal si nové zásoby, když meditoval na místě, kde kdysi stál Čep, jenže se vrátil do Yzordderrexu a shledal, že jeho dodavatelé v Kesparatu Struska byli zavražděni. Jejich vrahové patřili údajně k renegátskému řádu Nuzáků – vyznavačů Madony, jak se říkalo. Léta podněcovali revoluci, ale až doposud znamenali pro status quo tak nepatrnou hrozbu, že je nechával být, jen tak, pro pobavení. Jejich pamflety – směsice kastračních fantazií a ubohoučké teologie – byly fraškovitým počtením a poté, co se jejich vůdce, Otec Athanasius, ocitl ve vězení, se mnoho z nich stáhlo do pouště, aby vzývali své bohy na hranicích s Prvním dominiem, v takzvaném Vymazaném kraji, kde pevná realita Druhého bledla a pomíjela. Ale Athanasius z vazby utekl a navrátil se do Yzordderrexu s čerstvým voláním do zbraně. Jeho prvním projevem vzdoru se zdálo být vyvraždění pokoutních obchodníků s kreauši. Poměrně nevýznamný čin, ale tomu chlapovi nebyla cizí úskočnost a dobře věděl, jaké nesnáze tím způsobil. Bezpochyby to vychvaloval jako akt občanského ozdravování, vykonaný ve jménu Madony.
Autarcha vyplivl chomáč kreauše, který žvýkal, opustil pozorovatelnu a namířil své kroky napříč monumentálním labyrintem paláce; ke komnatám Quaisoiry, s nadějí, že ona bude mít nějakou malou zásobu, kterou by mohl zabavit. Nalevo a napravo od něj se rozbíhaly chodby tak obrovské, že je lidský hlas nezaplnil, a každá byla lemovaná tucty komnat – všechny byly vytříbeně dokonalé a všechny vytříbeně prosté –, stropy mnohých byly vysoké tak, že se pod nimi hromadila oblaka páry. Ačkoli kdysi jeho architektonické pokusy uváděly dominia v úžas, rozsáhlost jeho ambicí a také dosažených úspěchů se mu nyní vysmívala. Na těchto pošetilostech promarnil svou energii v době, kdy se měl zabývat nárazovými vlnami, které jeho říšská budova vyšle napříč Imagikou. Jak ho informovali jeho analytici, problémy nedělaly pogromy, které podnítil. Současné nepokoje byly důsledkem méně násilných změn pletiva dominií, vzestupu Yzordderrexu, přičemž příkladem jedné takové změny, a snad nejvýznamnější, byla přidružená města. Zraky všech se upíraly k titěrným skvostům těchto měst a pro kmeny a komunity, které dávno ztratily víru v bohy skal a stromů, se vytvořil nový panteon. Venkované opouštěli své prašné kraje po statisících, aby se hlásili o svůj krajíc tohoto zázraku, jenže skončili v zaplivaných dírách jako Vanaeph, kde kvasila jejich závist a zoufalství. To byl jeden způsob, jak vznikaly revoluce, tvrdili analytici; ne z ideologií, ale z frustrace a hněvu. Pak byli tací, kteří před sebou viděli možnost z anarchie těžit, jako ty nové kočovné druhy, kvůli kterým byly úseky Ponuré cesty neprůjezdné –pološílení a nemilosrdní lapkové, kteří se opíjeli vlastní proslulostí. A konečně tu byli novozbohatlíci, dynastie vytvořené rozkvětem spotřeby, která nastala zároveň se vzestupem Yzordderrexu. V dřívějších dobách se vždycky obracely k režimu pro ochranu před nenasytnou chudinou. Ale Autarcha měl příliš napilno s budováním svého paláce a pomoc byla v nedohlednu, takže si dynastie zformovaly vlastní soukromé armády, aby uhlídaly svou půdu, byly sice zavázány přísahou, že nadále zachovají spojenectví s Říší, ale zároveň proti ní brojily. V současné době už ty pikle nepatřily do oblasti teorie. Armády baronů vznikly v prvé řadě proto, aby bránily jejich majetek, ale teď se prosperující baroni prohlašovali za nezávislé na Yzordderrexu a jeho daňové povinnosti.
Neexistoval, podle analytika, žádný důkaz o tajných dohodách mezi těmito živly. Jak by mohl? Neměly společný jediný filozofický pojem. Šlo o neofeudalisty, neokomunisty, neoanarchisty; všichni byli nepřáteli těch druhých. K rebelii ve stejném okamžiku je dovedla pouhopouhá shoda okolností. Buď to, nebo nepříznivá konstelace hvězd. Autarcha podobným hodnocením naslouchal zřídkakdy. Ta trocha radosti, kterou mu politika přinášela na úsvitu jeho režimu, záhy okorala. Nebylo to umění, pro které by byl stvořený, a považoval ho za únavné a tupé. Jmenoval své Tetrarchy, aby vládli nad čtyřmi Usmířenými dominii –Tetrarcha Prvního dominia tak činil in absentia, pochopitelně – a na něho zbylo opájení se výstavbou Yzordderrexu, města všech měst, a výstavbou paláce, jeho proslavené koruny. To, co ve skutečnosti vytvořil, byl monument bezúčelnosti, jemuž (když byl pod vlivem kreauše) spílal jako nějakému nepříteli. Jednoho dne například nechal ve vizionářském rozpoložení vytlouci všechna okna v komnatách obrácených k poušti a do mozaik vsadit tuny zatuchlého masa. Během dne se houfy mrchožroutů zřekly svých teplých větrů ve výškách nad pouští a hodovaly a krmily se na stolech a postelích nachystaných pro smetánku dominií. V jiném takovém rozpoložení si nechal donést ryby z delty a choval je ve vanách. Voda byla vlažná, jídla hojnost a ryby se ukázaly tolik plodnými, že za několik týdnů by býval mohl chodit po jejich hřbetech. Pak se začaly přemnožovat a on strávil mnoho hodin pozorováním následků: otcovraždy, bratrovraždy, vraždění dětí. Ale ta nekrutější odplata, kterou spáchal proti svému přepychovému letohrádku, byla zároveň tou nejintimnější. Jednoho po druhém zneužíval vysokých sálů s jejich mrholícími opary jako jeviště pro dramata, ve kterých nebylo nic falešného, dokonce ani smrt; a jakmile dohrál poslední jednání, nechal každé divadlo pečlivě zabednit, stejné pracně jako královskou hrobku, a přesunul se do další komnaty. Krok za krokem se z yzordderrexského paláce stávalo mauzoleum.
Apartmá, do něhož nyní vstupoval, však bylo z tohoto postupu vyloučeno. Quaisoiřiny koupelny, ložnice, obývací pokoje a kaple byly samostatným státem a on se jí v minulosti zapřísáhl, že se jich nikdy nedotkne. Zkrášlila pokoje všemožnými okázalými a přepychovými cetkami, které lahodily jejímu vybíravému oku. Měla smysl pro krásu, které sám býval příznivě nakloněn ještě před svou současnou trudnomyslností. Zaplnil kdysi ložnice obydlené nyní mrchožrouty kopiemi nádherného barokního a rokokového nábytku; zadal zakázku na obložení stěn zrcadly jako ve Versailles a nechal pozlatit záchody. Ale již dlouho od té doby neměl chuť na výstřednosti a jen z pouhého pohledu na Quaisoiřiny komnaty se mu teď dělalo tak strašně nevolno, že nebýt hnán povinností, byl by se otočil na patě a odkráčel, zhnusen

jejich přepychem.
Při chůzi volal manželčino jméno. Nejprve v obývacích pokojích s horami zbytků jídla poházenými všude kolem. Všechny byly opuštěné. Pak vešel do kabinetu, který byl zařízen ještě o něco velkoryseji než obývací pokoje, ale ten byl rovněž prázdný. Nakonec do ložnice. Na jejím prahu zaslechl pleskot bosých nohou na mramorové podlaze a do jeho zorného pole se přibatolila Quaisoiřina služebná Chlípnostka. Byla nahá (jako vždy), její záda, to byla plocha plná mnohabarevných ocásků, z nichž každý byl nejméně tak mrštný jako opičí ocas, a její přední končetiny, to byly scvrklé věchýtky bez kostí vypěstované do své zdeformované podoby v průběhu generací. Veliké zelené oči bez přestání mizely, vějíře po obou stranách obličeje se neustále sklápěly a smetávaly vlhkost z jejích začervenalých tváří.
"Kde je Quaisoir?" dožadoval se.
Stáhla koketně vějíř svých ocasů přes spodní část obličeje a zahihňala se zpoza nich jako gejša. Autarcha s ní jednou spal, když měl okno po kreauši, a to stvoření ho pak nikdy nenechalo projít kolem, aniž by si odpustilo menší flirtovnou tirádu.
"Teď ne, prokristapána," řekl, znechucený tím výjevem. "Chci svou ženu! Kde je?"
Chlípnostka zavrtěla hlavou, ustupujíc dál od jeho zvýšeného hlasu a pěsti. Protlačil se okolo ní do ložnice. Jestli může najít vůbec nějakou kreauši, bude určitě tady, v jejím budoáru, kde prolenošila kupu dní naslouchajíc Chlípnostčině zpěvu oslavných písní a ukolébavek. Komnata páchla jako přístavní bordel, spousty odpudivých parfémů halily vzduch podobně jako závoje, které visely kolem postele.
"Chci kreauši!" řekl důrazně. "Kde je?"
Chlípnostka znovu vehementně zavrtěla hlavou, tentokrát to ale doprovodila zakňouráním.
"Kde?" zařval. "Kde?"
Z parfémů a závojů se mu dělalo zle, začal hedvábí a vzdušné pavučiny ve vzteku trhat. Nezasahovala, dokud ovšem nesebral Bibli položenou otevřenou na polštářích a nepohrozil, že z ní vytrhá její průsvitné stránky.
"Prosim de!" zavřeštěla. "Prosím de! Já budum bitá, dyš rosuháte knihu. Quaisoir miluje te knihu."
Neslýchal často ostrovní Pidžin angličtinu a její přízvuk – stejně příšerný jako jeho majitelka – ho rozzuřil ještě víc. Vytrhl z bible hrst stránek, jen aby ji slyšel, jak se znovu rozječí. A taky se dočkal.
"Chci kreauši!" vzkřikl.
"Mácmej! Mámej!" pospíšilo si stvoření a vedlo ho z ložnice do obrovitého šatníku, který byl o dveře dál, a tam začalo prohledávat zlaté skřínky na Quaisoiřině toaletním stolku. Přitom služebná zahlédla Autarchův odraz v zrcadle, lehounce se pousmála jako provinilé dítě, načež vytáhla z nejmenší skříňky balíček. Chňapl po něm a vyrval jí skříňku z prstů dřív, než ji stačila odevzdat. Podle vůně, která ho pálila v chřípí, poznal, že jde o dobrou kvalitu, bez otálení svitek rozbalil a strčil si celý chomáč do úst.
"Hodná holka," řekl Chlípnostce. "Hodná. A teď mi pověz, víš, kde ji tvá paní dostala?"
Chlípnostka zavrtěla hlavou. "Šila sama to Kesparat, mnoho nocí. Někdy pany za šepráka, někdy za…"
"Děvku."
"Ne, ne. Quaisoir nenih děvka."
"Takže je teď tam?" řekl Autarcha. "Kurví se venku? Je na to trochu brzy, ne? Nebo je odpoledne levnější?"
Kreauše byla lepší, než doufal; cítil, jak už během mluvení zabírá, zahání jeho melancholii a nahrazuje ji prudkým hučením v hlavě. Ačkoli nespal s Quaisoir po čtyři desetiletí (dokonce po tom ani netoužil), v některých náladách ho přesto dokázaly zprávy o jejích nevěrách sklíčit. Ale droga odplavila všechnu tuhle bolest stranou. Jen ať se klidně vyspí s padesáti muži denně a nedočká se od něj jediného projevu zloby. Jestli k sobe cítili pohrdání či vášeň, bylo podružné. Historie z nich udělala nerozlučnou dvojici a bude je držet pohromadě, dokud je nerozdělí Apokalypsa.
"Pany se nekurvi," pípla Chlípnostka, pevně rozhodnutá bránit čest své vládkyně. "Pany žela to Strusek."
"Do Strusek? Proč?"
"Popravy," odpověděla Chlípnostka, vyslovujíc to slovo – které slyšela mnohokrát od své paní – bezchybně.
"Popravy?" řekl Autarcha a i přes konejšení kreauše vytanulo na povrch neurčité znepokojení. "Jaké popravy?"
Chlípnostka zakroutila hlavou.
"Navim, navim,," odpověděla. "Sratka popravy. Svalené popravy. Bure se morlit…"
"To ona určitě."
"My všichni morlit pro jejik duše, apy putovali pšed Nespatšeného šisté…"
Další papouškované fráze. Druh křesťanského tlachání, ze kterého se mu (podobně jako z výzdoby) zvedal žaludek. A stejně jako výzdoba i tohle bylo dílo Quaisoiry. Přijala učení Muže Smutků teprve před pár měsíci, ale dlouho netrvalo a už se prohlašovala za Jeho nevěstu. Nová nevěra, ne zas tolik příjičná jako stovky jiných, jež předcházely, ale neméně patetická.
Autarcha ponechal Chlípnostka jejímu žvatlání a rozeslal své tělesné strážce, aby vyhledali Rosengartena. Bylo třeba zodpovědět nějaké otázky, a rychle, nebo jinak se nebudou kutálet hlavy jenom ve Struskách.
2
Během putování po Ponuré cestě došel Jemný k přesvědčení, že místo aby byla přítěží, jak předpokládal, ukázala se Hurá jako požehnání. Nebýt s nimi v Kolébce, mohl si být jistý, že by Bohyně Tishalullé nezakročila v jejich prospěch; zrovna tak by ani stopování podél hlavní silnice nebylo tak snadné, kdyby s sebou neměli to půvabné dítě, které pro ně mávalo na auta. Navzdory měsícům, které prožila v ústraní v hlubinách blázince (nebo snad právě díky nim), se Hurá dychtivě snažila zapojit každého do hovoru a z odpovědí na její nevinné dotazy se on i Pie dozvěděli slušnou kupu informací, na které by (o tom nepochyboval) jinak sami nenarazili. Již při jízdě po dlážděné vyvýšené silnici směřující do města zapředla řeč s ženou, která ochotně dodala seznam Kesparatu a dokonce upozornila na ty, které byly z místa, kde

hovořili, vidět. Pro Jemného to bylo příliš mnoho jmen a instrukcí k zapamatování, ale pohled na Pie potvrdil, že mystif bedlivě naslouchá a že než dorazí na konec silnice, bude je všechny znát nazpaměť.
"Výborně," řeklo Pie Hurá, když se žena vzdálila. "Nebyl jsem si jist, jestli trefím zpátky do Kesparatu mých lidí. Teď už cestu znám."
"Napříč Oke T'Noonem ke Caramessu, kde pečou Autarchovi sladkosti," ozvala se Hurá, opakujíc tak udání směru, jako by ho četla z tabule. "Půjdeme podél hradby Caramessu, až přijdeme ke Smolkové ulici, pak nahoru k Viatiku a odtamtud už brány uvidíme."
"Jak sis to všechno zapamatovala?" podivil se Jemný, načež se Hurá tak trochu pohrdlivě zeptala, jak se to jemu daří zapomenout.
"Nesmíme se ztratit," zakončila.
"Neztratíme se," nechalo se slyšet Pie. "V Kesparatu nám moji lidé pomohou najít tvé prarodiče."
"Jestli ne, nevadí," řekla Hurá a dívala se při tom vážně z Pie na Jemného. "Půjdu s vámi do Prvního dominia. Je mi to jedno. Ráda bych viděla Nespatřeného."
"Jak víš, že jdeme právě tam?" optal se Jemný.
"Slyšela jsem vás, jak si o tom povídáte," odvětila. "Chcete to přece udělat, nebo ne? Nebojte se, já strach nemám. Copak jsem neviděla Bohyni? On bude stejný, jen ne tak krásný."
Tahle nelichotivá poznámka Jemného nadmíru pobavila. "Jsi anděl, víš to?" řekl, dřepnul si a objal ji. Od chvíle, kdy společně vyrazili na pouť, přibrala několik kil, a objetí, které opětovala, bylo silné.
"Mám hlad," špitla mu do ucha.
"Tak to musíme sehnat něco k jídlu," odvětil. "To by bylo, nechat našeho anděla o hladu."
Šplhali do příkrých uliček Oke T'Noonu a vřava, kterou způsobovaly proudy kočovníků na silnici, postupně utichla. Začal se tu objevovat bezpočet podniků nabízejících snídani, od stánků s opékanými rybami po kavárny, které sem docela dobře mohly být přemístěny z Paříže, jen zákazníci popíjející kávu byli daleko podivnější, než jakými se může pyšnit to nejexotičtější pařížské bistro. Mnozí z nich patřili k druhům, jejichž zvláštnosti teď již vnímal jako samozřejmost: Oethaci a Hérateové; vzdálení příbuzní matky Báječné a Kladivjoka; také pár jiných, co se podobali jednookému krupiérovi z Dotoha. Ale na každého zástupce kmene, jehož rysy poznával, připadali dva nebo tři další, které neznal. Tak jako ve Vanaephu ho Pie varovalo, že není zdrávo je okatě okukovat, a on se snažil, seč mohl, aby tu spoustu zdvořilostních projevů, povah, zrůdností, druhů chůze, kůže a hlasu, které zaplňovaly ulice, pozoroval nezúčastněně. Ale bylo to obtížné. Po nějakém čase objevili malou kavárničku, ze které se linula obzvlášť lákavá vůně, a Jemný se posadil k jednomu z oken, kterým mohl tu přehlídku venku pozorovat, aniž by budil větší pozornost.
"Měl jsem přítele, jmenoval se Klein," začal, zatímco jedli. "V Pátém dominiu. Rád se ptal lidí, co by dělali, kdyby jim zbývaly jen tři dny života."
"Proč tři?" zeptala se Hurá.
"Nevím. Proč tři čehokoli? Je to jen takové číslo."
"Ve všech příbězích je místo jen pro tři aktéry," poznamenal mystif. "Ostatní musejí být…" Zajíkl se uprostřed citátu, "…statisté a tak. To je z Pluthera Quexa."
"Kdo to je?"
"Na tom nesejde."
"Kde jsem to přestal?"
"U Kleina," připomenula Hurá.
"Když došlo na mě, odpověděl jsem mu na jeho otázku: kdyby mi zbývaly tři dny, odjel bych do New Yorku, protože tam máš víc než kde jinde možnost žít podle svých nejdivočejších snů. Ale teď, když znám Yzordderrex…"
"Jen kousínek," podotkla Hurá.
"I tak to stačí, anděli. Až se mě zeptá znovu, řeknu mu: chtěl bych umřít v Yzordderrexu."
"Při snídani s Pie a Hurá," řekla.
"Tak."
"Tak," opakovala, vystihujíc přesně jeho intonaci.
"Je tu něco, co bych nenašel, kdybych opravdu pilně hledal?"
"Trochu klidu a ticha," ozvalo se Pie.
Změť hlasů a zvuků zvenku byla bez diskuse ohlušující, i v kavárně.
"Určitě bychom objevili nějaký dvorek v paláci," namítl Jemný.
"Tam jdeme?" zeptala se Hurá.
"Teď mě hezky poslouchej," řeklo Pie. "Za prvé pan Zacharias ani neví, o čem mluví…"
"No tak, Pie," vložil se do toho Jemný.
"A za druhé, dovedli jsme tě sem, abychom našli tvý prarodiče, a to je pro nás přednější. Je to tak, pane Zachariasi?"
"Co když je nebudete moct najít?" zeptala se Hurá.
"Ale jdi," odvětilo Pie. "Moji lidé znají tohle město od jednoho konce k druhému."
"Jde to vůbec?" řekl Jemný. "Docela o tom pochybuju."
"Až dopiješ svou kávu," prohlásilo Pie, "dáme jim šanci, aby ti to vyvrátili."
S plnými břichy pak zamířili do ulic, držíce se směru, který si vytýčili: z Oke T'Noonu do Caramessu, podél hradeb, až dojdou k Smolkové ulici. Smolková ulice (což byla úzká dopravní tepna mnohem liduprázdnější než ty, které opustili) je nedovedla k Viatiku, jak jim bylo řečeno, ale spíš do bludiště domů podobajících se svou jednoduchostí kasárenským barákům. Ve špíně si hrály děti a mezi nimi se popelily divoké ragemy, ubozí kříženci, něco mezi prasaty a psy. Jemný si všiml, že v Mai-Ké je opékají na rožni a jedí, ale tady s nimi jak se zdálo bylo nakládáno jako se zvířecími miláčky. Buď

to bláto, nebo děti či ragemy smrděly a jejich zápach přitahoval velké houfy zarzi.
"Museli jsme minout jednu odbočku," řekl mystif. "Nejlíp bude, když…"
Zarazil se v půli věty, to když se nedaleko od nich zvedl křik, při kterém děti vyskočily z bláta a utíkaly k jeho zdroji. Mezi hlomozem bylo slyšet vysoké nemelodické volání, stoupající a klesající jako válečný pokřik. Než mohli Jemný či Pie něco poznamenat, Hurá vystřelila za ostatními dětmi, poskakujíc mezi loužemi a ryjícími ragemami. Jemný se podíval na Pie, které pokrčilo rameny, a hned nato se oba rozběhli za Hurá. Koleje je dovedly na konec uličky do široké a rušné cesty, která se s překvapivou rychlostí vyprazdňovala, jelikož se chodci i řidiči snažili ukrýt před něčím (ať to bylo cokoli), co se hnalo dolů z kopce k nim.
Válečník se objevil na obzoru první: muž v brnění, dvakrát vyšší než Jemný, držel v obou rukou nachové vlajky, které se za ním třepetaly, jak běžel. Hlasitost jeho pokřiku nijak netlumila rychlost, kterou se pohyboval. V patách mu následoval celý pluk podobně ozbrojených vojáků – žádný z nich nemel pod osm stop – a za nimi vůz, který byl očividně postavený právě proto, aby dokázal zdolat a sjíždět příkré svahy města s minimálním nepohodlím pro pasažéry. Kola se výškou vyrovnala válečníkovi, kočár samotný se pak mezi nimi utápěl, jeho karosérie byla hladká a tmavá, okna ještě tmavší. Mezi loukotěmi kola uvízl při jízdě z kopce racek, kola se otáčela, on sebou třepal a krvácel a jeho vřeštění uboze, ale dokonale doplňovalo disharmonickou souhru kol, motoru a válečníka.
V okamžiku, kdy je vozidlo míjelo, Jemný uchopil Hurá, přestože jí nehrozilo nijaké nebezpečí, že bude sražena. Otočila se k němu a zeširoka se zubila.
"Kdo to byl?" řekla.
"Nevím."
Jakási žena, která si vlezla do dveří hned vedle nich, jim poskytla odpověď.
"Quaisoir," řekla. "Autarchova manželka. Ve Struskách se zatýká. Další Nuzáci."
Šermovala prsty, pohybovala jimi přes tvář od oka k oku, potom dolů k ústům, tiskla si klouby prvního a třetího prstu chřípí, zatímco prostředníček popotahoval za dolní ret, a to vše se dělo takovou rychlostí, až bylo jasné, že provádí ten úkon nesčíslněkrát za den. Potom se vydala dolů po svahu ulice a při chůzi se přidržovala zdi.
"Athanasius byl Nuzák, vid?" řekl Jemný. "Měli bychom jít dolů a podívat se, co se děje."
"Budeme hodně na ocích," poznamenalo Pie.
"Zůstaneme vzadu v davu," řekl Jemný. "Chci vidět, jak pracuje nepřítel."
Aniž by dal Pie čas na námitky, vzal Jemný Hurá za ruku a vykročil za Quaisoiřinými oddíly. Téhle stopy se nebylo těžké držet. Všude podél cesty se za okny a ve dveřích opět zjevovaly obličeje jako sasanky poté, co se o ně břichem otře žralok: bázlivé, připravené schovat hlavy znovu při sebemenším zastínění. Pouze dvojice kluků, ještě hrůzou nepoučených, udělala to, co tři cizinci – vlezla si doprostřed ulice, kde světlo Komety zářilo nejjasněji. V mžiku byli odneseni zpět do relativního bezpečí za domovskými prahy, kde se skrývali jejich rodiče.
Jakmile trojice přešla přes hranu svahu, začal být vidět oceán a mezi domy už probleskoval přístav, který byl v této čtvrti podstatně starší než v Oke T'Noonu či v blízkosti Caramessu. Vzduch tu byl čistý a ostrý; šlo se jim lépe. Po krátké chvilce domorodé příbytky ustoupily přístavnímu okrsku: skladům, jeřábům a silům tyčícím se všude kolem nich. Ale území nebylo zdaleka opuštěné. Zdejší dělníci se nedali tak snadno zastrašit jako obyvatelé horního Kesparatu, většinou jen zanechali práce, aby se podívali, co má ten rámus znamenat. Tvořili mnohem jednolitější skupinu, než na jakou kdy předtím Jemný narazil, většina z nich byli míšenci mezi Oethakem a homo sapiens, rozložití, snad i drsní chlapi, kterých bylo dost, aby to dokázali Quaisoiřinu pluku vytmavit. Jemný si vysadil Hurá na ramena, sotva se připojili ke shromáždění, z obavy, že by ji dav umačkal. Několik přístavních dělníků se na ni usmálo a pár ustoupilo stranou, aby pustili jejího nosiče na lepší místo. Než se znovu přibížili na dohled k oddílům, dav je zcela pohltil.
Malý oddíl vojáků byl pověřen, aby držel přihlížející v dostatečné vzdálenosti od místa činu, a to se také snažili plnit; jenže byli kapkou v moři a jak se dav rozrůstal, neustále postrkoval kordon směrem ke hnízdu nepřátel, skladu nějakých třicet metrů dál na ulici, který byl neprodyšně obklíčený. Jeho zdi byly rozryté po zásazích kulek a dolní okna roztříštěná. Obléhající oddíly (které nebyly oblečené tak okázale jako Quaisoiřin pluk, ale jednobarevně, jak je Jemný viděl mašírovat v L'Himby) právě vynášely z budovy těla. Někteří vojáci se pohybovali ve druhém patře a shazovali mrtvoly – i jednu dvojici lidí, kteří ještě žili – z okna na krvácející hromadu pod ním. Jemný si vzpomněl na Beatrix. Je tenhle náhrobek jedním z Autarchových podpisů?
"Na tohle by ses neměla dívat, anděli," řekl Jemný Hurá a pokusil se sundat si ji z ramen. Ale tiskla se k němu pevně a pro jistotu ho oběma rukama popadla za vlasy.
"Chci to vidět," zapřela se, "Viděla jsem to s tatínkem mockrát."
"Jenom ať se ti neudělá špatně. Jsem pod tebou," varoval Jemný.
"Neudělá," řekla uraženě.
Zrovna ale bylo z čeho mít žaludeční nevolnost. Jeden z těch, kdo přežili, byl vytažen ven z domu a kopanci sražen k zemi pár metrů od Quaisořina vozidla, jehož dveře a okna zůstávaly stále ještě zavřené. Jiný se bránil, jak nejlépe dovedl, před bajonety, a vzdorně vykřikoval, když ho jeho mučitelé obklopili. Ale vše zčistajasna ustalo ve chvíli, kdy se na střeše skladu objevil muž mající na sobě jen o něco málo víc než potrhané spodní prádlo, jenž rozevřel náruč jako duše hledající mučednickou smrt a nato začal řečnit k sešlosti pod sebou.
"To je Athanasius!" zašeptalo Pie ohromeně.
Mystif měl ostřejší zrak než Jemný, který musel úporně mžourat, aby se o tom ujistil. Byl to opravdu Otec Athanasius, jeho vous a vlasy byly delší, než jak pamatoval, po rukách, čele a trupu mu stékala krev.
"Co tam nahoře k čertu dělá?" rozčiloval se Jemný. "Slouží mši?"
Athanasiův proslov nebyl adresován pouze oddílům a jejich obětem na kamenné dlažbě dole. Znovu a znovu otáčel hlavu k davu a něco vykřikoval. Jenže ať chrlil obvinění, modlitby, nebo výzvu do zbraní, slova se ve větru ztrácela.

Bez zvuku jeho vystoupení vypadalo mírně absurdně a nepochybně bylo sebevražedné. Pušky dole se již zvedaly a mířily na něj.
Ale než mohl vůbec padnout jediný výstřel, první vězeň, kterého vojáci skopali a válel se na zemi poblíž Quaisoiřina vozidla, se pokusil utéct. Jeho dohlížitelé, rozptýleni Athanasiovým výstupem, reagovali pomalu, a než se nadali, jejich oběť ponechaná bez povšimnutí se hnala tryskem k davu. Ten se zavlnil a chystal se přijmout muže do svého středu. Oddíly pro změnu zamířily hlavně tím směrem. Sotva Jemnému došlo, že vojáci jsou odhodláni střílet do davu, skrčil se a zařval na Hurá, aby slezla. Tentokrát neprotestovala. Jen co sklouzla z jeho ramen, padly výstřely. Podíval se nahoru a skrz síťoví davu zachytil pohledem Athanasia, jak padá naznak jakoby po zásahu a mizí za ohybem střechy.
"Zatracený blázen," zabručel si pro sebe a chystal se, že popadne Hurá a odnese ji pryč, když ho zmrazila další série výstřelů.
Kulka trefila jednoho z přístavních dělníků asi metr od místa, kde se přikrčil, a muž se skácel jako podťatý. Jemný se rozhlížel kolem sebe, hledal Pie, a nezbylo mu, než se zase vztyčit. Utíkající Nuzák byl také zasažen, ale přesto se ještě potácel dopředu a směřoval k davu, ve kterém nyní panoval zmatek. Někteří prchali, jiní se vzdorovitě nehýbali z místa, zbylí běželi na pomoc padlému dělníkovi.
Nuzák stěží cokoli z toho viděl. Setrvačnost ho pořád táhla vpřed, jeho obličej – příliš mladičký, než aby se mohl honosit vousem – byl ochablý a bez výrazu, bledé oči žhnuly. Rty se pohybovaly, jako by s chystal pronést poslední slova, ale ostrostřelec vzadu mu to potěšení upřel. Další kulka ho zasáhla do týla a vyletěla druhou stranou, kde měl na krku vytetované tři jemné modré čárky, z nichž ta prostřední půlila ohryzek. Silou zásahu byl hozen dopředu, pár lidí mezi ním a Jemným
se rozestoupilo, když padal. Tělo sebou bouchlo o zem metr od Jemného a zmohlo se už jen na několik záškubů. Přestože byl obličejem obrácený k zemi, ruce sebou nepřestávaly cukat a ryly si cestu špínou směrem k noze Jemného, jako by věděly, kam míří. Jeho levá paže pozbyla sil dřív, než mohla cíle dosáhnout, ale pravá měla dostatek vůle, aby našla ošoupanou špičku Jemného boty.
Uslyšel, jak na něho odněkud zblízka šeptá Pie a přemlouvá ho, aby ustoupil, ale on nedokázal toho muže opustit v jeho posledních vteřinách. Pohnul se, že se shýbne, ale o vteřinu se zpozdil. Paže ztratila vládu a ruka padla na zem bez života.
"Teď už půjdeš?" řeklo Pie.
Jemný odtrhl oči od mrtvoly a podíval se nahoru. Scéna obecenstvo zaujala, v jejich tvářích se zračil neklid, vyčkávání, zmatek i respekt. Nejspíš čekali nějaký proslov. Jemný jim žádný nabídnout nemohl a rozevřel paže, aby naznačil, že je má prázdné. Dav nepřestával civět, Jemného dokonce napadlo, jestli na něj nezaútočí, pokud nepromluví, ale další palba od obklíčeného místa ticho prolomila a čumilové zanechali svých zkoumavých pohledů, někteří z nich vrtěli hlavami, jako by se probouzeli z nějakého transu. Druhý ze zajatců byl popraven u zdi skladiště a výstřely v této chvíli dopadaly i na hromadu těl, aby umlčely ty, kdo snad mohli přežít. Oddíly se objevily také na střeše a zřejmě měly v úmyslu korunovat náhrobek dole Athanasiovým tělem. Ale ta radost jim byla upřena. Buď zásah předstíral, nebo zranění přežil a odplazil se do bezpečí, zatímco se dole odehrávalo drama. Ať tak či onak, jeho pronásledovatelé zůstali s prázdnýma rukama.
Tři vojáci z kordonu, kteří se utekli schovat, když jejich druzi začali střílet do davu, se nyní znovu odvážili ven a šli si pro tělo uprchlíka. Střetli se však se značným pasivním odporem, dav se totiž postavil mezi ně a mrtvého mladíka a strkal do nich. Dobře mířenými bodanci bajonetů a ranami pažeb si vynucovali postup, ale Jemný stačil včas od mrtvoly ustoupit.
Také měl čas ohlédnout se na mrtvolami poházené jeviště za hlavami davu. Dveře Quaisoiřina vozidla se otevřely, elitní stráž se semkla kolem v ochranný štít a konečně sama královna vystoupila na denní světlo. Tohle byla tedy choť imagického tyrana. Jemný se zdržel nebezpečně dlouho pozorováním stop, jaké taková důvěrnost s ďáblem na ní zanechala.
Když se k němu přiblížila na dohled, zalapal po dechu. Byla člověk; krásná žena. A navíc to nebyla jen neznámá kráska. Byla to Judith.
Pie ho popadlo za ruku a táhlo ho pryč, ale Jemný se nechtěl hnout.
"Podívej se na ni. Ježíši. Podívej se na ni. Pie. Podívej se.'"
Mystif se letmo podíval na ženu.
"To je Judith," řekl Jemný.
"Nesmysl."
"Ale je! Je! Používej ty svý oči, sakra! Je to Judith!"
Jako by jeho zvýšený hlas byl jiskrou v na troud vyschlé hmotě hněvivého davu okolo, náhle propukla rvačka, jejímž středem byla trojice vojáků, která se stále snažila získat mrtvého mladíka. Jednoho utloukli na zemi klacky, čehož druhý využil k ústupu a střílel při tom z pušky. Vystupňování násilí bylo dílem okamžiku. Nože byly vytaženy z pochev; mačety odepnuty od opasků. Během dvou vteřin se z davu stala armáda a o pět vteřin později si vyžádala první tři oběti. Judith bitva zatlačila do pozadí a Jemnému nezbývalo nic jiného, než jít s Pie, spíš kvůli Hurá než pro svou vlastní bezpečnost. Cítil se tu podivně nedotknutelný, jako by mu kruh vyčkávajících zraků propůjčil začarovaný život.
"Byla to Judith, Pie," řekl znovu, jakmile byli v dostatečné vzdálenosti od křiku a výstřelů, aby se mohli slyšet.
Hurá se ho pevně chytila za ruku a rozrušeně ho za ni zatahala.
"Kdo je Judith?" zeptala se.
"Jedna naše známá," odpověděl Jemný.
"Jak by to mohla být ona?" Mystifův hlas byl stejně bázlivý jako rozhořčený. "Tak pověz: jak by to mohla být ona? Až budeš znát odpověď, rád si ji poslechnu. Doopravdy. No řekni."

"Nevím jak," řekl Jemný. "Ale svým očím věřím."
"Zůstala v Pátém dominiu, Jemný."
"Když jsem se já dostal sem, proč ne ona?"
"A za dva měsíce zaujme post Autarchovy ženy? To je přímo raketový vzestup, nemyslíš?"
Od obklíčeného skladu se ozvala další salva následovaná tak pronikavým řevem, až zaduněl ozvěnou v kameni pod jejich nohama. Jemný se zastavil, pak kousek popošel a podíval se zpátky ze svahu na přístav.
"Chystá se revoluce," řekl prostě.
"Myslím, že už začala," odtušilo Pie.
"Zabijou ji," řekl a rozběhl se z kopce.
"Kam k čertu běžíš?" zakřičelo Pie.
"Jdu s tebou," pípla Hurá, ale mystif ji popadl dřív, než se k němu mohla přidat.
"Nikam nepůjdeš," řeklo Pie. "Leda tak domů ke svým prarodičům. Jemný, tak poslechneš mě? To není Judith."
Jemný se otočil tváří k mystifovi a pokoušel se mluvit rozumně.
"Jestli to není ona, pak je to její dvojnice, její ozvěna. Část jejího já, tady v Yzordderrexu."
Pie to nijak nekomentovalo. Pouze zkoumavě sledovalo Jemného, jako by ho svým mlčením zároveň přemlouvalo, aby se vyjádřil obšírněji.
"Třeba jsou lidé ve stejný čas na dvou místech," pokračoval. Bezmocně se ušklíbl. "Vím, že to byla ona, a ty si říkej, co chceš, můj názor nezměníš. Vy dva jděte do Kesparatu. Počkejte na mě. Já…"
Nestačil ani dokončit své pokyny a válečník, který na začátku oznámil Quaisoirin příjezd z výšin města, se opět rozkřičel, tentokrát ještě víc nahlas, jenže jeho volání se hned nato utopilo v bouři radostného řevu.
"To zní jako ústup," odhadlo Pie a do dvaceti vteřin – poté, co se objevil vůz Quaisoir obklopený potrhanými zbytky její družiny – se ukázalo, že mělo pravdu. Trojice měla spoustu času uhnout z cesty, po níž burácely do kopce kola a boty, protože rychlost se nedala srovnat s rychlostí, kterou sem přijeli. Nejen že bylo stoupání strmé, ale mnoho mužů z elitní jednotky utrpělo při obraně vozidla před davem zranění a v kolejích za sebou nechávalo krev.
"Po tomhle se rozpoutá pořádná odveta," podotklo Pie.
Jemný něco zašeptal na souhlas a při tom civěl nahoru do svahu za mizejícím vozidlem.
"Musím ji ještě vidět," vydechl.
"To půjde těžko," opáčilo Pie.
"Přijme mě," řekl Jemný. "Když já vím, kdo je ona, tak potom i ona bude znát mě. O to se vsadím."
Pie se sázet nehodlalo. Pouze řeklo: "Co teď?"
"Půjdeme do Kesparatu a vyšleme pátrací skupinu hledat rodinu Hurá. Pak vyšplháme nahoru," pohodil hlavou směrem k paláci –"a podíváme se na Quaisoir zblízka. Mám na ni spoustu otázek. Ať je kdokoli."
3
Když trojice zase vykročila, vítr se otočil: poměrně čistý oceánský vánek najednou ustoupil žhavě horkým poryvům z pouště. Usedlíci byli na podobné klimatické změny připraveni dobře a při první známce obratu větru bylo lze spatřit výjevy působící víceméně mechanickým, ba až komickým dojmem. Z okenních parapetů mizelo prádlo a květináče; ragemy a kočky se rozloučily se svým výsluním a schovaly se uvnitř; stáčely se plátěné rolety a zavíraly se okenice. Do několika minut se ulice vyprázdnila.
"Zažil jsem tyhle proklaté bouře," nechalo se slyšet Pie. "A nerad bych se tu dál procházel."
Jemný mu řekl, aby nestrašil, vysadil si Hurá na ramena a přidal do kroku, když bouře začala splachovat ulice. Přeptali se na směr jen chvíli před tím, než se vítr otočil, a majitel obchodu, který jim radil, měl místopis v malíku. Instrukce byly dobré – zato podmínky k chůzi nikoli. Vítr ohavně smrděl a přivál s sebou oslepující náklad písku a úmorné vedro. Ale v ulicích byli alespoň svobodní. Jediné osoby, které zahlédli, byli buď lotři, blázni nebo bezdomovci, přičemž sami zapadali do všech těchto kategorií. Došli k Viatiku bez omylu či nehody a odtud už mystif cestu znal. Dvě hodiny po odchodu od obklíčeného skladu dorazili k eurhetemeckému Kesparatu. Bouře se už dost unavila – stejně jako oni, ale mystifův hlas začal být lehký a zpěvavý, když oznámil: "Tady to je. Tohle je mé rodiště."
Kesparat před nimi byl obehnán hradbami, ale brány byly otevřené a ve větru se pohybovaly.
"Jdi napřed," řekl Jemný a sundal Hurá dolů.
Mystif se opřel do vrat, která se doširoka otevřela, a vedl je do ulic vymetaných větrem, který jim házel písek pod nohy. Ulice stoupala k paláci stejně jako každá druhá ulice v Yzordderrexu, ale zdejší příbytky se od těch ostatních ve městě hodně lišily. Stály odděleně jeden od druhého, byly vysoké a naleštěné, všechny měly jediné okno, které začínalo nade dveřmi a pokračovalo až k okapu, kde se stavba členila na čtyři převislé střechy propůjčující domům stojícím vedle sebe vzezření aleje zkamenělých stromů. V ulici před domky se tyčily ty opravdové: stromy, jejichž větve se stále pohupovaly pod skomírajícími zášlehy větru jako chaluhy v přílivové tůni, jejich pně byly tak ohebné a jejich zavité bílé květy tak odolné, že jim bouřka nijak neublížila.
Teprve když Jemný zaregistroval plachý výraz na mystifově tváři, uvědomil si, jaké břímě pocitů asi Pie nese při návratu do svého rodiště, když překračuje jeho hranice po tolika letech. Poněvadž měl strašně krátkou paměť, sám nikdy podobné břímě nenesl. Žádné s láskou uchovávané vzpomínky na rituály z dětství, žádné vánoční scény, žádné ukolébavky. Chápat, co by Pie mohlo cítit, by u něj muselo být čistě intelektuální konstrukcí, a jakákoli jeho poznámka – tím si byl naprosto jistý – by byla zcela nemístná.
"Dům mých rodičů," řeklo Pie, "stával mezi chianculami –" ukázalo směrem doprava, kde poslední poryvy pískem obtěžkaného větru stále zakrývaly ulici, "– a útulkem." Po jeho levici stál bíle zděný dům.
"Takže někde blízko," usoudil Jemný.
"Snad," řeklo, zjevně ztrápené tím, jaké psí kusy mu provádí paměť.

"Proč se někoho nezeptáme?" navrhla Hurá.
Pie se okamžitě podle rady zařídilo a vyrazilo k nejbližšímu domu, kde zaklepalo na dveře. Nedočkalo se žádné odpovědi. Popošlo k vedlejšímu vchodu a zkusilo to znovu. Tenhle dům byl rovněž opuštěný. Jemný se dovedl vcítit do neklidu Pie a spolu s Hurá se k mystifovi připojili u třetího prahu. I tady byla odpověď stejná: ticho, daleko výmluvnější díky tomu, jak náhle opadl vítr.
"Nikdo tu není," hleslo Pie a ta poznámka, jak Jemný věděl, se netýkala jen prázdných domů, ale celého zamlklého panoramatu. Bouře byla v tomto okamžiku už zcela vyčerpaná. Lidé by se měli objevit před dveřmi a zametat písek a vykukovat zvědavě na střechy, zda jsou ještě zachovalé. Ale nikde nikdo. Vznešené ulice postavené s takovou důkladností byly od jednoho konce ke druhému opuštěné.
"Možná se shromáždili na jednom místě," mínil Jemný. "Máte tu něco jako shromaždiště? Kostel… nebo parlament?"
"Chianculi je nejblíž," řeklo Pie a ukázalo na skupinu bledě žlutých kopulí posazených uprostřed stromů podobných cypřišům, které ale halily sytě modré listy. Ptáci z nich vzlétali k rozjasňující se obloze, jejich stíny byly jediným pohybem v ulicích pod nimi.
"Co se koná v chianculi?" zeptal se Jemný, když vyrazili ke kopulím.
"Za mého mládí," vysvětlovalo Pie, pokoušeje se o veselý tón, který mu zřetelně neseděl, "za mého mládí jsme tam měli cirkus."
"Nevěděl jsem, že pocházíš z cirkusové famílie?"
"Tady cirkus není jako v Pátém dominiu," odvětilo Pie. "My jsme tak vzpomínali na dominium, ze kterého jsme byli vyhnáni."
"Žádní klauni a poníci?" řekl Jemný.
"Žádní klauni a poníci," potvrdilo Pie a nenechalo se zatáhnout do dalšího hovoru.
Teď, když se blížili k chianculi, její velikost a výška stromů ji obklopujících se jasně ukázala. Od země až ke špici nejvyšší kopule byla vysoká pět pater. Ptáci, kteří na oslavu konce bouře obletěli celý Kesparat, se opět usazovali na stromech a štěbetali jako špačci, které někdo naučil japonsky. Pozornost Jemného byla na chvilku tou podívanou uchvácena, ale hned se vrátil na zem, když uslyšel Pie: "Všichni nejsou mrtví."
Zpoza modrých stromů vyšli čtyři zástupci mystifova kmene, černoši zahalení v nebarvených hávech jako pouštní kočovníci, někteří jejich lem svírali mezi zuby a zakrývali si tak dolní část tváře. Nic na chůzi či oděvu neprozrazovalo jejich pohlaví, ale byli očividně připraveni nezvané návštěvníky vystrnadit, protože přišli ozbrojeni masivními stříbrnými holemi.
"Rozhodně se nehýbej, ani nemluv," nakázal mystif Jemnému, zatímco se kvarteto přiblížilo na deset metrů k místu, kde stáli.
"Proč?"
"Tohle není uvítací družina."
"A co teda?"
"Popravčí četa."
S těmi slovy pozvedl mystif ruce před hruď dlaněmi vzhůru, potom – porušuje vlastní radu – udělal krok dopředu a skupinku oslovil. Jazyk, kterým mluvil, nebyla angličtina, ale měl v sobě trochu orientální přídech, který Jemný slyšel plynout ze zobáčků ptáků rozesazených ve větvích. Možná ptáci opravdu hovořili jazykem svých pánů.
Jeden z té čtveřice nyní nechal svůj závoj spadnout a odhalil ženu sotva středního věku, jejíž výraz byl spíše zmatený než útočný. Naslouchala chvíli Pie a pak cosi zašeptala stvoření po své pravici, z něhož ale dostala místo odpovědi pouze potřesení hlavou. Četa se během rozhovoru neustále přibližovala k mystifovi, jejich dlouhé kroky byly vyrovnané; ale v okamžiku, kdy Jemný zachytil v mystifově monologu slabiky Pie'oh'pah, žena rozkázala zastavit. Dva ze zbývajících závojů se svezly z tváří a odhalily muže se stejně subtilní kostrou jako jejich vůdkyně. Jeden z nich měl pěstěný řídký knír, ale semínka sexuální neurčitosti, která rozkvétala tak intenzivně v Pie, byla i zde zjevná. Žena už neřekla ani slovo, ale její průvodce odhalil další nestálý předmět –jednou rukou upustil stříbrnou hůl, kterou nesl, a té se zmocnil vítr a celou její délkou probíhalo čeření, jako by nebyla z ocele, ale z hedvábí. Zvedl ji k ústům a přehodil si ji přes jazyk. Spadávala z jeho rtů a prstů v jemných smyčkách, stále se leskla jako ostří, i když se rolovala a třepetala. Bylo-li tohle gesto výhrůžkou či ne, to Jemný nemohl tušit, ale v odpověď na ně padlo Pie na kolena a mávnutím ruky naznačilo, že Jemný s Hurá mají provést totéž. Dítě vesele mrklo na Jemného. Pokrčil rameny a přikývl, načež oba poklekli, ačkoli podle Jemného názoru tím zaujali tu nejnevhodnější pozici – před popravčí četou.
"Připrav se k běhu…" zašeptal k Hurá a ona maličko a nervózně přikývla.
Muž s knírkem teď promluvil k Pie, užívaje stejného jazyka jako předtím mystif. V jeho tónu ani postoji nebylo nic výhružného, jenže Jemný věděl, že ani jedno není stoprocentně spolehlivým důkazem. Přesto už samotný fakt, že vedou dialog, poněkud uklidňoval – a v určitém bodě jejich rozhovoru se svezl i závoj čtvrtý. Druhá žena, mladší než vůdkyně a o poznání méně přívětivá, se ujala řeči daleko ostřejším tónem a mávala svým stužkoostřím ve vzduchu pár centimetrů od mystifovy sklopené hlavy. Nemohlo být pochyb o jeho smrtonosné schopnosti. Jak jím ťala, zasvištělo to, když je pozvedla, zase zahučelo, pohyb meče i přes všechno jeho vlnění měla mrazivě pod kontrolou. Když skončila, vůdce jim asi nakázal, aby vstali. Pie uposlechlo, ohlédlo se za sebe na Jemného a Hurá, aby udělali totéž.
"Zabijí nás?" zašeptala Hurá.
Jemný ji vzal za ruku. "Ne, nezabijí," řekl. "A jestli se o to pokusí, mám v plicích schovaný nějaký ten fígl."
"Jemný, prosím tě…" přerušilo ho Pie. "Vůbec –"
Slovo vůdce čety umlčelo jeho prosbu a Pie odpovědělo na další otázku tím, že představilo jména svých společníků: Hurá Opičenová a John Furie Zacharias. Pak se mezi členy čety rozvinula krátká debata a Pie využilo té chvilky k vysvětlení.

"Tohle je velmi choulostivá záležitost," řeklo.
"To nám tuším došlo."
"Většina z mých lidí Kesparat opustila."
"Kam šli?"
"Některé z nich mučili a zabili. Některé odvezli jako otroky na práci."
"Ale teď se marnotratný syn vrací. Proč nejsou rádi, že tě vidí?"
"Zřejmě si myslí, že jsem špeh, nebo také blázen. Jedno nebo druhé, znamenám pro ně nebezpečí. Nechají si mě tady kvůli pár otázkám. Dohoda zněla buď to, nebo poprava všech."
"Návrat ztraceného syna."
"Aspoň že jich pár zůstalo naživu. Zpočátku, když jsme se teprve rozkoukali, jsem si myslel…"
"Vím, co sis myslelo. Já taky. Mluví trochu anglicky?"
"Samozřejmě. Ale jde o jejich hrdost, takže ji nepoužívají."
"Ale rozumět mi budou?"
"Jemný, ne…"
"Chci, aby věděli, že nejsme jejich nepřátelé," řekl Jemný a otočil se, že k četě promluví. "Mé jméno už znáte," začal. "Jsme tu s Pie'oh'pah, protože jsme mysleli, že tu najdeme přátele. Nejsme zvědové. Nejsme zabijáci."
"Nech toho, Jemný," řeklo Pie.
"Ušli jsme s Pie kus cesty, abychom tu teď mohli takhle stát. Až z Pátého dominia. A hned od samého začátku snilo Pie o tom, že uvidí znovu své lidi. Rozumíte? Vy jste tím snem, který Pie celou cestu hledalo."
"To je nezajímá, Jemný," hleslo Pie.
"Musí je to zajímat."
"Je to jejich Kesparat," opáčilo Pie. "Ať si to udělají po svém."
Jemný se zamyslel. "Pie má pravdu," řekl. "Je to váš Kesparat a my jsme tu jen návštěvníci. Ale chci, abyste pochopili jedno." Upřel pohled na ženu, jejíž stužkoostří tancovalo hrozivě blízko od mystifovy lebky. "Pie je můj přítel," řekl. "Budu svého přítele chránit až do úplného konce."
"Škodíš nám víc, než pomáháš," řekl mystif. "Přestaň, prosím tě."
"Myslel jsem, že tě uvítají s otevřenou náručí," nenechal se Jemný, pozoruje bedlivě nehybné obličeje čtveřice. "Co je s nimi?"
"Chrání si to málo, co jim zbývá," řeklo pomalu Pie. "Autarcha poslal zvědy i předtím. Došlo k čistkám a k únosům. Vzali jim děti. Vrátili hlavy."
"Ježíši." Jemný omluvně pokrčil rameny. "To mě mrzí," řekl, nejen k Pie, ale k nim všem. "Jenom jsem chtěl říct svý."
"No, už sis to řekl. Necháš to teď na mně? Dej mi pár hodin a já je přesvědčím, že to myslíme upřímně."
"Jasně, jestli si to přeješ. Hurá a já tady někde počkáme, dokud to všechno nevyřídíš."
"Tady ne," řeklo Pie. "To by asi nebylo moudré."
"Proč ne?"
"Prostě ne," řeklo Pie trochu paličatě.
"Bojíš se, že nás zabijou, co?"
"Mám… určité pochybnosti… ano."
"Tak to odejdeme – všichni a hned."
"Takovou možnost nemáme. Já zůstanu a vy odejdete. Tohle nabízejí. O tom se nedá dohadovat."
"Aha."
"Budu v pořádku, Jemný," ubezpečovalo Pie. "Vraťte se třeba do kavárny, kde jsme snídali. Najdeš to?"
"Já ano," přihlásila se Hurá. Během celého rozhovoru se dívala očima do země. Teď, když je zvedla, byly zalité slzami.
"Počkáš tam na mě, anděli?" řeklo Pie – počastovalo ji Jemného přídomkem vůbec poprvé. "Oba andělé."
"Jestli u nás nebudeš do soumraku, vrátíme se a najdeme si tě," prohlásil Jemný. Pohledem přelétl široké okolí, na rtech měl úsměv a v očích výhrůžku.
Mystif napřáhl ruku. Jemný ji uchopil a přitáhl si Pie blíž.
"Tohle se mi vůbec nelíbí," šeptal.
"Cokoli jiného by bylo nerozumné," odvětilo Pie. "Věř mi."
"To přece dělám vždycky. A vždycky budu."
"Máme štěstí, Jemný," řeklo Pie.
"Jak to?"
"Že jsme spolu mohli strávit celý ten čas."
Jemný se při řeči setkal s mystifovým pohledem a došlo mu, že za těmi formalitami vězí něco hlubšího, co nechtěl slyšet. Přese všechny lehkomyslné řeči si v žádném případě nebyl mystif jistý, že se opět setkají.
"Za pár hodin se zase uvidíme, Pie," řekl Jemný. "Na tom trvám. Rozumíš? Dali jsme si slib."
Pie přikývlo a vyklouzlo z Jemného objetí. V mžiku se jeho ruky ujmuly drobné, teplé prsty Hurá, čekající na svou příležitost.
"Radši půjdeme, anděli," řekl a vedl Hurá zpátky k bráně, ponechávaje Pie v držení čety.
Dvakrát se po mystifovi v chůzi ohlédla, ale Jemný tomu nutkání odolal. Sentiment by Pie v této kritické chvíli vůbec nepomohl. Daleko lepší bude prostě předstírat, že je určitě jen otázkou několika hodin, než se opět sejdou, a vypít si v Oke T'Noonu čaj. U brány se však neubránil, aby se neotočil do ulice plné květy obtěžkaných stromů a naposledy se nepodíval na bytost, kterou miloval. Ale popravčí četa dávno zmizela v chianculi a odvedla marnotratného syna s sebou.

KAPITOLA TŘICÁTÁ DRUHÁ

1

Do yzordderrexského východu slunce zbývalo ještě mnoho hodin a Autarcha si zvolil komnatu poblíž Věže s Čepem, kam den vejít nemohl. Potěchu vyvolanou kreauši tu nekazilo světlo. Bylo snadné uvěřit tomu, že vše je pouhý sen, pro který se není třeba soužit, jakmile – nebo spíš pokud pomine. Pomocí své neomylné metody však Rosengarten zákoutí vypátral a zanesl do něj zprávy zneklidňující stejně jako světlo. Pokus o tiché vyhlazení cely Nuzáků vedené Otcem Athanasiem se zvrátil po Quaisoiřině příjezdu ve skandální divadlo. Rozpoutalo se násilí a už teď se šířilo obrovskou rychlostí. Objevily se zprávy, že oddíly, které původně zahájily obklíčení, byly zmasakrovány do posledního muže, ale nemohlo to být prozatím ověřeno, protože přístavní čtvrť byla znepřístupněna provizorními barikádami.

"Tohle je signál, na který politické frakce čekaly," mínil Rosengarten. "Pokud to ihned nezarazíme, každá malá sekta v dominiu vyhlásí svým následovníkům, že den D nastal."

"Čas zúčtování, že?"

"Tak to podají."

"Možná mají pravdu," poznamenal Autarcha. "Proč bychom je nenechali, ať se chvíli bouří? Jeden druhého nemají rádi. Scintillanti nenávidí Nuzáky, Nuzáci nenávidí Zenetiky. Můžou si navzájem podřezat krky."

"Ale co město, pane."

"Město! Město! Co s tímhle pitomým městem? Je to trest, Rosengartene. Copak to nevidíš? Seděl jsem tu a přemýšlel: kdybych na něj dovedl srazit Kometu, udělal bych to. Nechal bych je zemřít tak, jak žilo: krásně. Proč to brát tragicky, Rosengartene? Budou jiná města. Můžu postavit nový Yzordderrex."

"Potom bychom vás asi měli odtud dostat dřív, než se vzpoura rozšíří."

"Tady jsme přece v bezpečí, ne?" podivil se Autarcha. Následovalo ticho. "Nejsi si tím tak jistý."

"Venku bují hrozné násilí."

"A ty říkáš, že ho začala ona?"

"Viselo to ve vzduchu."

"Ale ona byla tou jiskrou, která to zažehla?" Vzdychl. "K čertu s ní, k čertu. Měl bys dojít pro generály."

"Všechny?"

"Mattalause a Racidia. Ti dokáží tohle místo proměnit v pevnost." Vstal. "Jdu si promluvit se svou milovanou chotí."

"Mám pro vás pak dojít?"

"Ne, pokud se nechceš stát svědkem vraždy."

Stejně jako předtím našel Quaisoiřiny komnaty prázdné, ale tentokrát Chlípnostka (už neflirtovala, chvěla se a měla suché oči, což pro její pomalu mizející rod bylo něco jako slzy) věděla, kde její paní je: ve své soukromé kapli. Přihnal se tam jako bouře a zastihl Quaisoir, jak zapaluje svíce u oltáře.

"Hledal jsem tě," řekl.

"Ano, slyšela jsem," odvětila. Její hlas, který kdysi každé slovo měnil v zaklínadlo, byl monotónní; jako ona sama.

"Proč ses neozvala?"

"Modlila jsem se," řekla. Zhasila pochodeň, jíž svíce zapalovala, a odvrátila se od něj čelem k oltáři. Ten by mohl klidně posloužit (podobně jako její komnata) ke studiu patologické přemrštěnosti. Na pozlaceném kříži visel vyřezávaný a namalovaný Kristus obklopený cheruby a serafy.

"Za koho se modlíš?" zajímal se.

"Za sebe," řekla prostě.

Popadl ji za rameno a otočil si ji k sobe. "A co ti muži, které rozsápala ta lůza. Pro ty žádné modlitby nemáš?"

"Za ty se pomodlí jejich vlastní lidé. Já nemám nikoho."

"Srdce mi krvácí," zvolal.

"Ne, nekrvácí," opáčila. "Ale Muž Smutků krvácí pro mě."

"O tom pochybuji, paní," řekl, spíše pobavený její zbožností nežli popuzený.

"Dnes jsem ho viděla," prohlásila.

Tohle byl nový vrtoch. Přiživil ho. "Kde to bylo?" zeptal se jí a tvářil se zcela vážně.

"V přístavu. Objevil se na střeše, přímo nade mnou. Snažili se Ho sestřelit a zasáhli Ho. Viděla jsem, jak byl zasažen. Ale když hledali tělo, bylo pryč."

"Víš, že bys měla jít do Bašty k ostatním potrhlým ženským?" nabídl jí. "Tam si můžeš na Druhé dominium počkat. Nechám ho tam celé přemístit, pokud budeš chtít."

"Přijde si pro mě," řekla. "Nebojí se. To ty se bojíš."

Autarcha se podíval na svou dlaň. "Potím se? Ne. Klečím na kolenou a žadoním snad úpěnlivě, aby byl milosrdný? Ne. Obviň mě klidně z většiny zločinů a budu pravděpodobně vinen. Ale strach, to ne. Na to mě přece dost znáš."

"Je tady v Yzordderrexu."

"Tak ať přijde. Já neuteču. Najde si mě, když po mně tak moc touží. Ovšem nenajde mě u oltáře, aby bylo jasno. Možná na hajzlíku, pokud ten pohled snese." Autarcha popadl Quaisoiřinu ruku a vrazil si ji mezi nohy. "Třeba zjistí, že on je tím pokořeným." Rozesmál se. "Kdysi ses modlila k téhle spřízněné duši, má paní. Pamatuješ? Řekni, že pamatuješ."

"Přiznávám."

"To není zločin. Tak jsme byli stvořeni. Co máme dělat, ne-li to trpět?" Náhle stál těsně u ní. "Nemysli si, že mě můžeš kvůli Němu opustit. Patříme k sobě. Když ublížíš mně, ublížíš tím zároveň i sobě. Přemýšlej o tom. Až se naše sny začnou připalovat, usmažíme se v nich spolu."

Jeho sdělení zapůsobilo. Nevzpěčovala se mu v náručí, ale třásla se hrůzou.
"Nechci ti brát tvou útěchu. Měj si toho svého Muže Smutků, když ti pomůže usnout. Ale pamatuj si, že naše těla jsou spojená. Ať ses v Baště naučila jakýmkoli ovládacím formulím, nezmění to, čím jsi."
"Modlitby nestačí…" řekla, napůl pro sebe.
"Modlitby jsou k ničemu."
"Potom Ho tedy musím najít. Jít za Ním. Ukázat Mu, jak ho zbožňuji."
"Nikam se nedostaneš."
"Musím. To je jediná cesta. On je ve městě, čeká na mne."
Odstrčila ho od sebe.
"Půjdu k Němu v hadrech," řekla a začala ze sebe rvát roucho. "Nebo nahá! Nejlépe nahá!"
Autarcha se nenamáhal ji znovu chytat, odtáhl se od ní, jako by její šílenství bylo nakažlivé, a nechal ji, ať si šaty klidně roztrhá a ať se rozškrábe třeba do krve. Začala se znovu hlasitě modlit a její modlitba byla plná slibů, že k Němu přijde, po kolenou, a vyprosí si Jeho odpuštění. Když se otočila k oltáři, Autarchovi přetekla číše trpělivosti s její hysterií, chytil ji za vlasy a přitáhl si ji znovu k sobě.
"Neposloucháš!" zařval, soucit i znechucení přemohl vztek, který dokonce ani kreauše neudusila. "V Yzordderrexu je jen jeden Pán!"
Mrštil s ní stranou, třemi dlouhými skoky vyběhl do schodů k oltáři a smetl z něj svíce jediným máchnutím ruky. Pak začal lézt na samotný oltář, že shodí krucifix. Quaisoir vyskočila ze země, aby ho zarazila, ale ani její naléhavé prosby, ani rány ho nezpomalily. Pozlacený serafín letěl první, byl vyrván z vyřezávaných mraků a vržen za záda na zem. Potom strčil ruce za hlavu Spasitele a zatáhl. Trnová koruna byla pečlivě propracovaná a trny mu poranily prsty a dlaně, ale bodance jen dodaly sílu jeho svalům a praskání dřeva provázelo jeho vítězství. Krucifix povolil, jediné, co musel udělat, bylo ustoupit o kus stranou, aby se ho ujala gravitace. Na okamžik si myslel, že má Quaisoir v úmyslu vrhnout se pod něj, ale chvilku před tím, než se překotil, couvla vrávoravě od schodů a krucifix dopadl doprostřed úlomků rozbitého serafína a hned po dopadu na kamennou podlahu praskl.
Rozruch pochopitelně přilákal svědky. Ze svého místa na oltáři viděl, jak chodbičkou chvátá Rosengarten s vytasenou zbraní.
"To je v pořádku, Rosengartene!" sípal. "To nejhorší je za mnou."
"Krvácíte, pane."
Autarcha si jazykem olízl krev na ruce. "Postaráš se o to, aby mou ženu odvedli do jejích pokojů?" řekl a plival krev se zbytky pozlátka. "Nesmějí se jí dostat do ruky žádné ostré předměty ani jiné věci, kterými by si mohla nějak ublížit. Mám obavy, že je velice nemocná. Budeme ji muset hlídat ve dne v noci."
Quaisoir klečela mezi kusy krucifixu a vzlykala.
"Paní, prosím," řekl Autarcha a seskočil z oltáře, aby ji utěšil. "Proč mrháte slzami kvůli mrtvému muži? Neuctívejte nic, paní, vyjma…" Zarazil se, zmatený vlastními slovy. Pak na ně znovu navázal. ".. .vašeho Skutečného Já."
Zvedla hlavu, setřela si rukama slzy z očí a upřela na něj pohled.
"Dám ti poslat pro kreauši," řekl. "Štipec na uklidnění."
"Nechci kreauši," zamumlala nevýrazně. "Chci odpuštění."
"Pak ti odpouštím," opáčil s bezchybnou vážností.
"Ne od tebe," řekla.
Zkoumal chvíli její žal.
"Chtěli jsme se milovat a žít věčně," začal jemně. "Kdy jsi tak zestárla?" Neodpověděla, a tak ji tam nechal klečet mezi troskami. Rosengartenův pobočník, Seidux, už dorazil a vzal si ji na starost.
"Buď šetrný," řekl Seiduxovi, když překračovali práh. "Bývala to velká paní."
Nečekal na její odchod, vyšel s Rosengartenem vstříc generálům Mattalausovi a Racidiovi. Díky té námaze se cítil lépe. Ačkoli se ho podobně jako všech Maestrů věk nedotkl, jeho organismus přeci zlenivěl a potřeboval občasné vyburcování. A co je lepší než ničení idolů?
Když však míjeli okno, které směřovalo do města, z jeho kroku pružnost vymizela při pohledu na stopy destrukce tam dole. Přes všechny své vzpupné řeči o vybudování nového Yzordderrexu by ho zabolelo pozorovat jeho rozpad, Kesparat za Kesparatem. Půl tuctu sloupů kouře už v této chvíli stoupalo z požárů uvnitř města. V přístavu hořely lodě a podél Nenasytné ulice se ocitly bordely v plamenech. Přesně jak Rosengarten předpověděl, všichni proroci dnes vyplní své věštby. Ti, kteří tvrdili, že zkáza přijde od moře, pálili lodě, ti, kdo brojili proti sexu, zapálili své pochodně ve vykřičených domech. Ohlédl se ke Quaisoiřině kapli, poněvadž vzlyky jeho choti se ozvaly znovu.
"Nejlépe bude, když ji necháme vyplakat," řekl. "Má pro to dobrý důvod."
2
Plný rozsah zranění, které si Dowd způsobil svým pozdním nástupem do yzordderrexského expresu, se projevil až po příjezdu do sklepa pod kupcovým domem, plného ikon. Přestože unikl obrácení naruby, násilným vstupem si přivodil značná poranění. Vypadal, jako by ho vlekli obličejem dolů po silnici s čerstvě navezeným štěrkem, kůže na tváři a na rukách byla potrhaná a z žil pod kůží čůrkem vytékala špína, která mu kolovala v žilách. Naposledy, když ho viděla Jude krvácet, se poranil sám a zdálo se, že skoro ani netrpí; ale teď tomu bylo jinak. I když ji držel pevně za zápěstí a vyhrožoval jí smrtí, vedle které by Clařina smrt vypadala milosrdně, kdyby se pokusila o útěk, byl to zranitelný věznitel. Trhal sebou, když ji táhl po schodech vedoucích nahoru do domu.
Takhle si svůj příchod do Yzordderrexu nepředstavovala. Ale ani obraz, se kterým se setkala na vrcholku schodiště, její představy nesplňoval. Nebo spíš bylo všechno až moc představitelné. Dům – teď opuštěný – byl prostorný a světlý, jeho stavba a výzdoba jí připadaly téměř tíživě známé. Připomněla si, že dům je domovem Oscarova obchodního

partnera, Hříšníka, a dalo se očekávat, že vliv estétů Pátého dominia bude v příbytku, který má ve svém sklepě dveře na Zemi, velmi silný. Ale obrázek domácnosti, který interiér poskytoval, byl zoufale nudný. Jediným exotickým prvkem byl papoušek trucující na bidýlku u okna; jinak bylo tohle hnízdo nenapravitelně šosácké, od řady rodinných fotografií vedle budíku na krbové římse až po povadlé tulipány ve váze na dokonale vyleštěném stole v obývacím pokoji. Byla si jistá, že venku na ulici čeká pozoruhodnější podívaná, ale Dowd neměl naprosto náladu (nebo spíše sílu) na objevování. Řekl jí, že počkají, až se zase dostane do formy, a že pokud se mezitím vrátí někdo z rodiny, má mlčet. Mluvení bude jeho práce, řekl, v opačném případě vystaví v nebezpečí nejen svůj život, ale i životy celého rodu Hříšníků.
Vzala ho doslova, byl podobného násilí bez pochyby schopný, obzvláště při svých současných bolestech, od kterých mu na požádání musela pomáhat ulevovat. Poslušně mu omývala tvář vodou a osušovala ručníky z kuchyně. Poranění bylo k její lítosti mnohem povrchnější, než původně předpokládala, a jakmile byly rány vyčištěny, začal rychle jevit známky uzdravování. Byla postavena před dilema. Jelikož se léčí nadlidskou rychlostí – a pokud má využít jeho zranitelnosti a uprchnout –, musí se tak stát brzy. Ale kdyby utekla z domu hned teď, zbavila by se jediného průvodce po městě, kterého má. A co bylo důležitější, zmizela by z místa, kde mohla stále ještě mít naději, že Oscar sem přijede, že ji bude následovat přes In Ovo. Nemohla si dovolit riskovat, že přijede a zjistí, že ona odešla do města, které podle všech zpráv bylo tak rozlehlé, že by se možná hledali deset životů a nikdy by na sebe nenarazili.

Po chvíli se začal zvedat vítr a zahnal jednoho člena Hříšníkovy rodiny domů. Nemotorná pubertální – nebo lehce postpubertální – holka v dlouhém kabátu a šatech s květinovým potiskem oba cizince, z nichž jeden byl zraněný, uvítala velmi zdvořile.
"Jste taťkovi přátelé?" zeptala se a sundala si brýle, čímž odkryla strašlivě šilhavé oči.
Dowd přisvědčil a začal vysvětlovat, jak došlo k tomu, že jsou tady, ale ona ho zdvořile požádala, jestli by nemohl s vyprávěním posečkat, až zavře okenice před blížící se bouřkou. Otočila se k Jude o pomoc a Dowd neměl námitek – po správné úvaze, že si jeho zajatec netroufne do neznámého města, když se v něm strhne bouře. Hned při prvních úderech vichru do dveří tedy následovala Jude Chátru po domě a zamykala okna, která byla někdy jen na centimetr pootevřená. Pak zabouchly i okenice – pro případ, že by se sklo mohlo rozbít. Přestože písečný vír zamlžil obzor, něco málo z města Jude zahlédla. Bylo beznadějně strohé, ale přesto ji ubezpečilo o tom, že až konečně dojde na procházku po vzordderrexských ulicích, měsíce čekání budou odměněny divy.
Na svazích za domem se nespočetné brázdy ulic vinuly nahoru k mohutným hradbám a věžím něčeho, co Chátra označila za Autarchův palác, a z půdy pak byl vidět oceán, který se i skrz sílící bouřku třpytil. Ale tohle byla podívaná – oceán, vršky střech a věže –, kterou mohla vídat i v Pátém. Co dosvědčilo, že tohle místo je z jiného dominia, byli lidé venku na ulicích (někteří byli lidského původu, ale mnoho z nich ne). Všichni utíkali před větrem. Jakási bytost s velikánskou hlavou se potácela ulicí s něčím, co vypadalo jako dvě prasata s ostrými rypáky, ale zuřivě to štěkalo. Pod každou paží měla jedno. Opačným směrem běžel hlouček mladíků, lysých a v řízách, kteří při tom kroužili nad hlavami dýmajícími kadidelnicemi jako bolasy. Nějaký muž s kanárkově žlutým vousem a kůží porcelánové panenky byl odnášen zraněný (ale přesto divoce řičel) do protějšího domu.
"Všude jsou vzpoury," řekla Chátra. "Kdyby se tak taťka vrátil domů."
"Kde je?" optala se Jude.
"Dole v přístavu. Měl mu z ostrovů připlout náklad."
"Můžeš mu zavolat?"
"Zavolat?" opakovala Chátra.
"Ano, víš, to je…"
"Vím, co to je," skočila jí do řeči Chátra nedůtklivě. "Strýc Oscar mi jeden telefon ukázal. Ale ty jsou protizákonné."
"Proč?"
Chátra pokrčila rameny. "Zákon je zákon," řekla. Než zabouchla okenice v posledním okně, vykoukla do bouřky. "Taťka bude rozumný," řekla. "Vždycky mu říkám, buď rozumný, a on vždycky je."
Sešly zase dolů po schodech a našly Dowda, jak stojí na zápraží a dveře drží otevené dokořán. Dovnitř zavál horký, skřípavý vzduch, vonící po koření a dálkách. Chátra přikázala Dowdovi, aby se stáhl dovnitř, tak ostře, až se o ni Jude strachovala, ale Dowd očividně s gustem hrál nevědomého hosta a udělal, jak mu bylo řečeno. Přibouchla dveře a zaklínila je zástrčkou, potom se zeptala, zda někdo nechce čaj. Vítr klepal každou jen trochu volnější okenicí, a tak bylo těžké předstírat, že je všechno báječné, ale Chátra se opravdu činila, aby udržela hovor o různých banalitách, vařila čaj a nabízela jim koláčky. Absurdnost jejich čajového dýchánku v době, kdy je město nevýslovných zvláštností všude kolem trýzněno bouří i revolucí, ji postupně začínala bavit. Jestli se teď objeví Oscar, blesklo jí hlavou, rozhodně to pobaví i jeho. Posadí se namočí si koláček v čaji a jako dokonalý Angličan se rozpovídá o kriketu.
"Kde je zbytek rodiny?" zeptal se Dowd Chátry, když v řeči znovu narazili na nepřítomného otce.
"Mamka a bratři odjeli na venkov," řekla, "aby byli dál od nepokojů."
"Nechtěla jsi jet s nimi?"
"Taťku bych tu nenechala. Někdo se o něj musí starat. Většinou je rozumný, ale musím mu to připomínat."
Obzvlášť prudký poryv větru shodil s rachotem (podobalo se to výstřelům z pušky) ze střechy tašku. Chátra vyskočila.
"Kdyby tu byl taťka," řekla, "myslím, že by navrhl, abysme si dali něco na uklidnění nervů."
"Co máš, drahoušku?" zeptal se Dowd. "Možná trochu brandy? Tu Oscar přiváží, viď?"
Odpověděla, že ano, donesla láhev a nalila všem třem do malinkatých skleniček.
"Přinesl nám taky Kulíka," řekla.
"Kdo je Kulík?" optala se Jude.

"Papoušek. Dostala jsem ho jako dárek, když jsem byla malá. Měl družku, ale tu sežrala ragema od vedle. Bestie! Teď je Kulík úplně sám a není šťastný. Ale Oscar mi brzy přiveze jiného papouška. Slíbil, že ano. Pro maminku jednou přivezl perly. A taťkovi vždycky přiváží noviny. Tatínek miluje noviny."
Žvatlala bez ustání podobným způsobem a zřídkakdy proud řeči přerušila. Po pár sklenkách likér začal působit a Jude se přestala soustředit. Vlastně jí ten monolog (a nenápadné pohupování světla nad jejich hlavami) připadal báječně uspávající a nakonec se zeptala, jestli se může na chvilku natáhnout. A opět neměl Dowd námitek a nechal Chátru, ať doprovodí Jude do ložnice pro hosty, jen jí při odchodu řekl ztěžklým jazykem "Sladké sny, drahoušku".
Složila hlavu s povděkem, dřímala a přemýšlela, že pospat si teď určitě ničemu nezaškodí, když jí bouřka brání vyběhnout do ulic. Až skončí, její výprava začne, buď s Dowdem, nebo bez něho. Oscar si pro ni už nepřijde, to se zdálo být jasné nade vší pochybnost. Třeba utrpěl příliš vážná zranění, nebo se expres Dowdovým pozdním nástupem nějak poškodil. Ať tak či onak, nemůže své zdejší dobrodružství déle odkládat. Až se probudí, bude následovat příkladu sil rachotících okenicemi a vezme Yzordderrex útokem.

Zdálo se jí, že je na velice žalostném místě. Tmavá komnata s okenicemi zavřenými před toutéž bouří, která běsnila vně pokoje, v němž spala a snila: a věděla, že spí a že se jí to zdá – a v té komnatě se ozývaly zvuky plačící ženy. Její žal byl natolik patrný, až ji bodlo u srdce a chtěla jej ukonejšit, stejně kvůli sobě samé jako kvůli truchlící. Šla přítmím za pláčem, při chůzi odhrnovala jednu záclonu za druhou, všechny jemné jako babí léto, jako by v té komnatě visela výbava stovky nevěst. Než ale vůbec mohla k plačící ženě dojít, jakási postava ji ve tmě předhonila a přistoupila k posteli, kde žena ležela, a cosi jí šeptala.
"Kreauši…" hlesla ta druhá osoba a skrz závoje Jude letmo zahlédla, jak šeptající postava vypadá.
Tak bizarní zjev se nikdy v minulosti jejím snem nemihl. Bytost byla pobledlá, dokonce i v šeru, a nahá, a ze zad jí trčela celá zahrádka ocásků. Jude kousek popošla, aby lépe viděla, a bytost ji bohužel zahlédla, nebo přinejmenším její účinek na závoje, neboť se rozhlédla po komnatě, jako by tušila, že tam někde číhá strašidlo. V jejím hlase zaznělo zděšení, když znovu promluvila. "Nědo tu je, pajní," řekla.
"Nikoho nepřijímám. Hlavně ne Seiduxe."
"To nebujde Sejdux. Nefidět nichoho, ale pšece tu něchoho sitit."
Pláč se utišil. Žena vzhlédla vzhůru. Mezi Jude a tváří spáče zbývaly ještě závoje a komnata byla opravdu tmavá, ale své vlastní rysy poznala, když je spatřila, přestože měla vlasy přilepené ke zpocenému temeni a oči napuchlé od slz. Necouvla při tom pohledu, ale stála bez hnutí, pokud to lze říct o duchu zamotaném do lehkých pavučin, a nespouštěla zrak z ženy, která se pozvedla z polštářů. V jejím výrazu se zračila blaženost.
"Poslal anděla," řeklo stvoření po jejím boku. "Chlípnostko… Poslal pro mne anděla."
"Ano?"
"Ano. Docela určitě. Tohle je znamení. Bude mi odpuštěno."
Hluk u dveří upoutal ženinu pozornost. Stál v nich muž v uniformě jeho obličej osvětlovala pouze cigareta, ze které potahoval, a sledoval ji.
"Vypadni," řekla žena.
"Jen jsem se přišel podívat, jestli vám nic nechybí, madam Quaisoir."
"Řekla jsem vypadni, Seiduxi."
"Pokud byste si cokoli přála…"
Quaisoir náhle povstala a vyřítila se skrz závoje k Seiduxovi. Nečekanost jejího útoku Jude překvapila, stejně jako její terč. Ačkoli byla Quaisoir o hlavu menší než její věznitel, neměla z něho pražádný strach. Vyrazila mu cigaretu z úst.
"Nechci, aby ses na mě díval," řekla. "Vypadni. Slyšíš? Nebo mám křičet, že mě chceš znásilnit?"
Začala ze sebe strhávat již beztak rozcupované šaty, odhalujíc ňadra. Seidux popleteně ustupoval a odvracel oči.
"Jak si přejete!" vykoktal a zamířil ven z komnaty. "Jak si přejete!"
Quaisoir za ním zabouchla dveře a obrátila svou pozornost zpět k strašidelnému pokoji.
"Kde jsi, duchu?" řekla, procházejíc znovu závoji. "Pryč? Ne, nejsi pryč." Otočila se k Chlípnostce. "Cítíš jeho přítomnost?" Bytost vypadala příliš vyděšeně, než aby ze sebe vyždímala odpověď. "Nic necítím," řekla Quaisoir, nyní stojící klidně mezi povívajícími závoji. "Hloupý Seidux! Zahnal ducha!"
Poněvadž nevěděla o způsobu, jak jí oponovat, Jude zbývalo jediné, a to čekat vedle postele a doufat, že následek Seiduxova vyrušení – které jim patrně přivodilo onu slepotu vůči její přítomnosti – se v krátké době otupí, když byl muž z komnaty vyhoštěn. Vzpomněla si při čekání, jak Clara hovořila o mužském sklonu ničit. Stala se snad svědkem jednoho takového případu – že totiž pouhá Seiduxova přítomnost stačila pokazit jejich spojení, spojení mezi jedním duchem snícím a druhým bdícím? Jestli ano, dopustil se toho všeho nevědomky; nevěděl, co činí, ale proto ještě nezasloužil odpuštění. Kolikrát denně nás on a jemu podobní – neříkala přece Clara, že jsou odlišné druhy? – tím svým neuvědomělým způsobem kazili a mrzačili, uvažovala Jude, aby tak zabránili sjednocení mírnějším povahám?
Quaisoir se opět převrátila na postel a poskytla tak Jude čas popřemýšlet nad záhadou, kterou tahle tvář zosobňovala. Od chvíle, kdy vkročila do komnaty, ani na okamžik nezapochybovala, že sem přicestovala v podstatě stejně, jako poprvé putovala do Věže, že využila volnosti snění k neviditelnému pohybu skutečným světem. Skutečnost, že k tomu, aby takového pohybu byla schopná, už nepotřebuje modré oko, byla hádankou, kterou si nechá na jindy. Teď si lámala hlavu nad tím, jak to, že ta žena má její obličej. Bylo tohle dominium jakýmsi zrcadlem světa, který opustila? A pokud ne – jestli je jediná žena z Pátého, mající perfektního dvojníka –, co má tahle její ozvěna znamenat?
Vítr polevoval a Quaisoir poslala svou služebnou, aby otevřela okenice. V povětří pořád poletoval červený prach, ale když Jude popošla k parapetu a stoupla si vedle bytosti, naskytl se jí rozhled, který by jí vyrazil dech, kdyby ho v tomto svém stavu vlastnila. Byla vysoko nad městem v jedné z věží, které prchavě zahlédla, když chodily s Chátrou po

Hříšníkově domě a zasouvaly zástrčky a zavíraly okenice. To, co se před ní rozprostíralo, nebyl tak docela Yzordderrex – spíš známky jeho rozkladu. Na řadě ploch za hradbami paláce zuřily požáry a uvnitř hradeb se na nádvořích šikovaly Autarchovy oddíly. Jude obrátila pohled zpět ke Quaisoir a poprvé si všimla přepychu komnaty, ve které ženu objevila. Zdi byly zdobené gobelíny a všechny kusy nábytku spolu soupeřily v pozlacení. Pokud tohle bylo vězení, pak královské.
Quaisoir nyní přešla k oknu a vyhlédla ven na panorama ohňů.
"Musím Ho najít," řekla. "Poslal pro mě anděla, aby mě k Němu dovedl, a Seidux anděla zahnal. Proto za Ním budu muset jít sama. Dnes večer…"
Jude poslouchala, ale roztržitě, její myšlenky se totiž daleko víc zaobíraly přepychovostí komnaty a tím, co prozrazovala na její dvojnici. Vypadalo to, že sdílí stejný obličej se ženou značného významu; držitelkou moci, momentálně o ni oloupenou a chystající se zlomit svá pouta.
Příčinou byl patrně nějaký vztah. Ve městě dole žil muž, se kterým se zoufale chtěla spojit: milenec, jenž vyslal anděly, aby jí do ucha šeptali sladké hlouposti. Co je to za muže? přemýšlela. Možná Maestro; vládce tajemná?
Quaisoir nějakou dobu pozorovala město, pak odešla od okna a zašla do šatny.
"Nesmím k Němu jít takhle," řekla a začala se svlékat. "To by byla ostuda."
Žena se uviděla v jednom ze zrcadel, posadila se před něj a zírala na svůj obraz s nelibostí. Slzy nadělaly z černidla kolem jejích očí bláto a tváře a krk měla samou skvrnu. Vzala z toaletního stolku kus lněného papíru, pokapala ho jemně voňavým olejem a dala se do čištění obličeje.
"Půjdu k Němu nahá," rozhodla se, usmívajíc se při pomyšlení na to potěšení. "Tak mě přijme raději."
Tenhle záhadný milenec vrtal Jude hlavou víc a víc. Když uslyšela svůj vlastní hlas, cítila pižmo a poslouchala řeči o nahotě, její zvědavost byla napínána na skřipec. Nebylo by pěkné vidět také vyvrcholení? Představa, že uvidí sama sebe při milování s nějakým yzordderrexským Maestrem, se neřadila právě mezi podivuhodnosti, jež v tomto městě očekávala, ale ten nápad v sobě nesl erotický náboj, kterému nedokázala odolat. Studovala odraz svého odrazu. Až na několik kosmetických odlišností to byla ona, do poslední pihy. Tady nemohla být řeč o nějakém přibližném napodobení jejího obličeje, šlo přesně o ni, a tenhle fakt ji podivně vzrušoval. Musí najít způsob, jak si s touhle ženou ještě dnes večer promluvit. I kdyby jejich dvojnictví bylo jen záležitostí rozmaru přírody, jistě budou moci osvítit životy jedna druhé a vyměnit si zprávy o své minulosti. Jediné, co potřebovala, byla nápověda od její dvojnice, kde ve městě hodlá svého Maestra-milence hledat.
Quaisoir dokončila čištění tváře, vstala od zrcadla a vrátila se do ložnice. Chlípnostka seděla u okna. Quaisoir čekala, až ji budou od její služebné dělit centimetry, ale i potom byla její slova stěží slyšitelná.
"Budeme potřebovat nůž," zašeptala.
Bytost zavrtěla hlavou. "Vsáli je pšechny," řekla. "Fi fidět sama, jak oni chledat a chledat."
"Tak si jeden musíme vyrobit," odvětila Quaisoir. "Seidux se bude snažit nám v odchodu zabránit."
"Vy si psát cho sapít?"
"Ano, zabít."
Rozhovor Jude zamrazil. Přestože se Seidux před Quaisoir vzdálil, když mu pohrozila, že křikem ohlásí znásilnění, Jude pochybovala o tom, že bude stejně pasivní, až mu půjde o život. A vlastně, jakou dokonalejší omluvu by potřeboval k znovunabytí své nadvlády než fakt, že se na něj vyřítila s nožem? Kdyby věděla jak, proměnila by se bez meškání v Clařinu mluvčí a opakovala by Quaisoir její názory na muže, Pustošitele, kazisvěty, v naději, že tím Quaisoir uchrání před nebezpečím. Ztratit nyní tuhle ženu by byla neúnosná ironie, když už vážila cestu (jistě ne náhodou, třebaže to právě tak vypadalo) napříč půlkou Imagiky až do její komnaty.
"Můšu ten nůš nafosšit," nabízela se zrovna Chlípnostka.
"Tak se do toho pusť," odpověděla Quaisoir naklánějíc se ke své spiklenkyni ještě blíž.
Jude ušla další část rozhovoru, protože někdo zavolal její jméno. Polekaně se rozhlédla po místnosti, ale než ji stačila pohledem přeletět celou, poznala ten hlas. Byla to Chátra, po skončení bouřky spáče budila.
"Taťka je tady!" slyšela ji Jude říkat. "Vzbuď se. Taťka je tady!"
Nebyl čas rozžehnat se se scénou. Jednu chvíli ji měla před očima a v následujícím okamžiku ji nahradil obličej Hříšníkovy dcery, která se nad ní nakláněla a třásla s ní.
"Taťka…" řekla znovu.
"Ano, dobře," ozvala se Jude rázně a doufala, že děvče odejde bez dalších řečí, jež by vstupovaly mezi ni a podívanou, kterou přinesl spánek. Věděla, že jí zbývají pouze drahocenné vteřiny na to, aby si zachovala podrobnosti snu, v opačném případě zmizí a zahalí se do oparu, čím hlouběji se bude propadat. Štěstí při ní stálo. Chátra spěchala zpátky k otci a zanechala Jude o samotě. Ta si přeříkala nahlas všechno, co viděla a slyšela. Quaisoir a její služebnou Chlípnostku; Seiduxe a chystaný komplot proti němu. A pak ten milenec, pochopitelně. Nesmí zapomenout na milence, který je v tomto okamžiku s největší pravděpodobností někde ve městě a souží se kvůli své paní zamčené v pozlaceném vězení. S těmito údaji v hlavě si troufla nejdříve do koupelny a pak do přízemí, vstříc Hříšníkovi.
Hříšník byl hezky oblečený a dobře živený a měl obličej, na němž se jeho současný hněv vyjímal nevhodně. Vypadal ve svém vzteku mírně absurdně, rysy byly až moc kulaťoučké a pusa příliš drobounká – na projev, který se z ní linul. Seznamování bylo učiněno zadost, ale nezbyl čas na lichotky. Hříšník potřeboval svůj hněv ventilovat a nezdálo se, že by se příliš zabýval tím, kdo je mezi jeho posluchači, pokud s ním soucítili. Měl pro svůj vztek důvod. Jeho skladiště nedaleko přístavu shořelo na popel a sám unikl o vlásek smrti z rukou lůzy, která se do této chvíle zmocnila tří Kesparatu a prohlásila je za nezávislé městské státy – tudíž hodila rukavici Autarchovi. Až dosud, řekl, palác nepodnikl skoro nic. Pár oddílů bylo posláno do Caramessu, k Oke T'Noonu a do sedmi Kesparatu na závětrné straně kopce, aby tam potlačily jakékoli projevy vzpoury. Ale žádný protiútok nebyl veden proti povstalcům, kteří se zmocnili přístavu.

"Není to nic jiného než holota," láteřil kupec. "Nedbají ani o majetek, ani o člověka. Ničení bez pardonu, na to jediné se zmůžou! Nejsem žádný zastánce Autarchy, ale on musí v takové době být mluvčím slušných lidí, jako jsem já! Měl jsem obchod před rokem prodat. Mluvil jsem o tom s Oscarem. Plánovali jsme, že se z tohohle zkaženého města odstěhujeme. Ale já jsem tu trčel a trčel, protože jsem lidem věřil. To je má chyba," zakončil, obrátiv oči ke stropu jako člověk zničený vlastní slušností. "Moc lidem věřím." Podíval se na Chátru. "Vid?"
"To ano, tati, to ano."
"No, s tím je teď konec. Jdi a sbal naše věci, drahoušku, dnes večer vypadneme."
"A co dům?" řekl Dowd. "A všechny ty posbírané věci dole?"
Hříšník vrhl pohled na Chátru. "Proč ještě nebalíš?" optal se, viditelně nebyl ve své kůži při pomyšlení, že bude rozebírat své černé obchody před dcerou. Obdařil podobným pohledem i Jude, ale ta dělala, že jí nedošel význam těch slov, a zůstala bez hnutí sedět. I tak se rozpovídal.
"Když opustíme dům, opustíme ho jednou provždy," řekl. "Nezůstane tu nic, k čemu bychom se měli vrátit, o tom jsem přesvědčený." Ten rozlícený měšťák, před několika minutami se dovolávající občanské slušnosti, byl nyní nahrazen prorokem apokalypsy. "Nutně k tomu muselo dojít, dřív nebo později. Nemohli ukočírovat sekty věčně."
"Oni?" řekla Jude.
"Autarcha a Quaisoir."
Zvuk toho jména zapůsobil jako rána do srdce.
"Quaisoir," zopakovala.
"Jeho manželka. Choť. Naše yzordderrexská paní; paní Quaisoir. Ona mu byla osudnou, tak to vidím já. On se pořád schovával do ústraní, což bylo moudré; nikdo o něm moc nepřemýšlel, dokud šel obchod dobře a ulice byly osvětlené. Daně, samozřejmě, daně byly přítěží pro nás pro všechny, obzvláště pro živitele rodin, jako jsem já, ale zase je pravda, že se tu máme líp než v Patashoquě nebo Iahmandhasu. Ne, nemyslím, že jsme mu nadělali zle my. Podle vyprávění byl, než se on ujal vlády, všude chaos! Polovina Kesparatů válčila proti těm zbylým. Nastolil pořádek. Lidem se dařilo. Ne, to není tou jeho politikou, to ona: ona je jeho zkázou. Všechno bylo v pořádku, dokud se do toho nezačala plést ona. Zřejmě má za to, že nám prokazuje milost, když se ráčí zjevovat na veřejnosti."
"Tys ji… viděl?" optala se Jude.
"Ne osobně. Drží se v ústraní, dokonce i když se účastní poprav. Ačkoli slyšel jsem, že se dneska ukázala, otevřeně, na veřejnosti. Kdosi prohlašoval, že jí snad viděl i do obličeje. Ošklivá, tvrdil. Krutá. To mě nepřekvapuje. Všechny ty popravy vyšly z její hlavy. Zjevně se v nich vyžívá. No, lidem se to nelíbí. Daně, ano. Občasná čistka, nějaké ty politické procesy, No dobrá, ty taky ještě můžeme spolknout. Ale nelze proměňovat zákon ve veřejné divadlo. To je výsměch – a my jsme se nikdy zákonům v Yzordderrexu nevysmívali."
Pokračoval většinou na stejnou notu, ale Jude neposlouchala. Snažila se utajit opojnou směsici pocitů, které se jí míhaly hlavou. Quaisoir, ta žena s její tváří, nebyla pouhou podřadnou figurkou v yzordderrexském životě, ale jedním z nejvyšších vládců Imagiky. Může teď dál pochybovat o tom, že za jejím příchodem do tohoto města je nějaký záměr? Měla tvář, která držela v rukou moc. Tvář, která se potají skrývala před světem, ale která za závoji donutila yzordderrexského Autarchu k poddajnosti. Otázkou bylo: co to znamená? Po tak nevýjimečném životě na Zemi byla povolána do tohoto dominia, aby ochutnala štipec moci, kterou její protějšek bral jako samozřejmost? Nebo se tu ocitla kvůli kratochvíli, aby trpěla místo Quaisoiry za zločiny, které prý spáchala? A pokud ano, kdo ji sem přivolal? Pochopitelně to musel být Maestro s přístupem do Pátého dominia a k pomocníkům, kteří se s ním spojili. Byl Godolphin součástí tohoto spiknutí? Nebo třeba Dowd? To se zdálo reálnější. A co Quaisoir? Neměla o plánech, jež se jejím jménem chystaly, ani tušení, nebo byla jedním z kompliců?
Dnes večer se to dozví, slíbila si Jude. Večer už najde nějaký způsob, jak zastavit Quaisoir na její cestě za milencem posílajícím anděla, a než uplyne další den, Jude bude vědět, zda byla přenesena z Pátého, aby dělala sestru – či obětního beránka.

KAPITOLA TŘICÁTÁ TŘETÍ

Jemný udělal přesně to, co slíbil mystifovi, a zůstal s Hurá v kavárničce, kde snídali, dokud ocas Komety nezapadl za hory a denní světlo neustoupilo soumraku. Tím vyzkoušel nejen svou trpělivost, ale i nervy, protože jak odpoledne plynulo, nepokoje se z dolních Kesparatu rošířily i do horních ulic a čím dál tím víc bylo patrnější, že do večera se jejich podnik ocitne ve středu bitevního pole. Skupinka po skupince uvolňovali zákazníci stoly a mezitím se hlomoz vzpoury a střelby přikrádal blíž a blíž. Spustil se drobný déšť sazí, ve spirálách se snášejících z oblohy, která nyní potemněla dýmem stoupajícím z hořících Kesparatu.
Když došlo na odnos prvních zraněných z ulic, což znamenalo, že boj je už nebezpečně blízko, v kavárně se shromáždili na krátkou poradu majitelé několika přilehlých krámků, debatujíce podle všeho o tom, jak nejlépe bránit svůj majetek. Skončilo to obviňováním a urážkami, které byly poučné pro Jemného i pro Hurá. Dva z majitelů se o chvilku později vrátili se zbraněmi a v té chvíli se vedoucí, který se představil jako Florián Fouk, zeptal Jemného, zda má s dcerou kam jít. Jemný odpověděl, že komusi ještě během dne slíbili, že se tu setkají, a byli by mu proto velice zavázáni, kdyby mohli zůstat až do příjezdu svého přítele.
"Já se na vás pamatuju," přikývl Fouk. "Přicestovali jste dnes ráno, viďte, se ženou?"
"Na tu právě čekáme."
"Připomněla mi někoho, koho jsem kdysi znal," řekl Fouk, "doufám, že je v bezpečí."
"My taky," odpověděl Jemný.
"Tak to byste měl raději zůstat. Ale budete muset přiložit ruku k dílu při opevnění domu."
Florián vysvětlil, že věděl, že se tohle dříve nebo později strhne, a pro ten případ se nachystal. Na okna hodlá zatlouct prkna a má zásobu lehčích zbraní, kdyby se mu měla lůza pokusit vyloupit regály. Jeho bezpečnostní opatření se ve

skutečnosti ukázala jako zbytečná. Ulice se změnila v trasu pro převoz raněných vojáků ze zóny konfliktu, která se přesouvala nahoru do kopce východně o ulici dál od kavárny. Protrpěli si ale trýznivé dvě hodiny, kdy křik a výstřely doléhaly ze všech světových stran a láhve na Foukových policích cinkaly při každém otřesu půdy, které se často opakovaly. Jeden z majitelů krámků, který předtím opustil kavárnu vzteky bez sebe, zabušil během tohoto obklíčení na dveře a zakopl o práh, hlavu měl zbrocenou krví a vyprávěl spoustu novinek a zvěstí o drancování. Armáda v uplynulé hodině povolala těžké dělostrelectvo, hlásil, a to prakticky srovnalo přístav se zemí a vyvýšená dlážděná silnice je kvůli tomu neprůjezdná, pročež je město dokonale odříznuto od vnějšího světa. To vše je součástí Autarchova plánu, řekl. Proč by jinak připustil bez zásahu vypalování celých sousedních čtvrtí? Autarcha nechal volné ruce městu, aby zahubilo své obyvatele, jelikož věděl, že požár neporuší hradby paláce.
"Klidně to bahno ulice nechá, aby se zničilo samo," pokračoval muž, "a je mu jedno, co se mezitím stane s námi. Sobecký zmetek! Všichni uhoříme a on pro nás nehne ani prstem!"
Tenhle scénář dozajista zapadal do událostí. Když na návrh Jemného vylezli na střechu, aby získali lepší přehled o situaci, vypadalo to přesně tak, jak to muž popisoval. Oceán byl schovaný za kouřovou hradbou zdvihající se ze žhavého popela přístavu a za sloupy nových plamenů, které stoupaly ze dvou tuctů sousedních čtvrtí, v menší či větší vzdálenosti; skrz horký vzduch přicházející od oke ťnoonské hranice byla silnice vidět jen matně. Její štěrk přehradil deltu. Kometa zahalená dýmem vrhala na město jen tlumené světlo a i to skomíralo, jak se soumrak pozvolna pokládal na město. "Je čas jít," řekl Jemný Hurá.
"Kam půjdeme?"
"Zpátky, musíme najít Pie'oh'pah," odvětil. "Dokud to jde."

Z vršku střechy bylo jasné, že zpátky do mystifova Kesparatu nevede žádná bezpečná cesta. Rozdílné politické frakce válčící v ulicích se pohybovaly nevypočitatelně. Ulice, jež byla jednu chvíli prázdná, mohla být v mžiku ucpaná a hned nato se proměnit v rumiště. Budou muset spoléhat na svůj instinkt a modlitby a jak jen okolnosti dovolí držet se co nejpřímější stezky k místu, kde Pie'oh'pah zanechali. Soumrak v tomto dominiu se obyčejně délkou rovnal dni v půli anglické zimy –trval pět nebo šest hodin –, ocas Komety za sebou na obloze nechával stopy světla ještě dlouho poté, co její ohnivá hlava zapadla za horizont. Ale dým houstl a začerňoval unylé světlo a nořil město do špinavého šera. O náhradu se zasloužily ohně, samozřejmě, ale mezi jednotlivými požáry (v ulicích, kde lampy nesvítily a obyvatelé zabouchli okenice a zacpali klíčové dírky, aby zakryli jakoukoli známku života) byla tma skoro nepropustná. V těchto dopravních tepnách si Jemný vysadil Hurá na ramena a ona ze své výhodné pozice pochytila pár orientačních bodů, podle nichž ho navigovala.
Postupovali však kupředu pomalu, zastavovali na každé křižovatce, kde zvážili tu nejméně nebezpečnou trasu a podle té pak šli a zalézali do úkrytu, kdykoli se k nim přiblížily vládní nebo i revoluční oddíly. Ale na každého vojáka v téhle válce připadal hlouček přihlížejících, lidí, kteří se odvážili do bitevního vlnobití jako paběrkovači, ti ustupovali před každou vlnou, jen aby se hned vrátili na své pozorovatelny, sotva se odvalila; občas smrtonosná hra. K podobnému tanci situace nutila i Jemného a Hurá. Znovu a znovu zaháněni na ústup byli nuceni důvěřovat svému instinktu, co se směru jejich cesty týče, a nevyhnutelně je po nějaké delší době instinkt opustil.
Do nezvyklého hrobového ticha mezi hlomozem a bombardováním Jemný pronesl: "Anděli? Už nevím, kde jsme."
Jednolitá kanonáda smetla většinu z toho, co se v Kesparatu kolem nacházelo, a mezi rumem se dalo najít útočiště jen vzácně, ale Hurá trvala na tom, ať si nějaké najdou, protože už to nemohla vydržet – potřebovala na malou. Jemný ji sundal z ramen a ona vyrazila k pochybnému závětří do napůl zdemolovaného domu pár metrů do svahu ulice. Postavil se u dveří na stráž a zavolal na ni dovnitř, nabádal ji, aby nezacházela moc daleko. Nestačil ani varování dořící t a musel sám zmizet do stinných hlubin, protože se objevila malá ozbrojená tlupa. Zbraně zřejmě sebrali mrtvým a vypadali v rolích revolucionářů nepatřičně. Ten nejstarší, zavalitý chlap ve zralém středním věku, nosil stále kravatu, se kterou podle všeho odešel ráno do práce, zatímco dva z jeho kompliců byli sotva starší než Hurá. Z těch zbylých dvou byla jedna oethacká žena a druhý náležel ke kmeni, k němuž patřil vanaephský kat: Nullianec s hlavou podobnou rukám sepjatým k modlitbě.
Jemný se ohlédl za sebe do tmy, doufal, že Hurá umlčí dřív, než se vynoří, ale po té nebylo ani vidu ani slechu. Podlaha pod nohama lepila, jenže neviděl čím. Pak přece jen zahlédl Hurá, nebo její siluetu, když se vzpřímila, jakmile si ulevila. Ona ho rovněž viděla a slabě zaprotestovala, což umlčel pouze tak nahlas, jak se jen odvážil. Nové bombardování kdesi poblíž přivodilo otřesy a záblesky světla, při kterých se porozhlédl po jejich útočišti: domácké vybavení, stůl prostřený k večeři a kuchařka pod ním mrtvá, to její krev se mu lepila na boty. Posunkem přivolal Hurá k sobě, pevně ji objal a statečně vyrazil opět ke dveřím, když vtom začalo druhé bombardování. To zahnalo lupiče do úkrytu ke schodům a Oethacká si ho všimla dřív, než stačil ustoupit do stínu. Vyjekla a jeden mladík z bandy vypálil do tmy, kde Jemný s Hurá stáli. Kulky rozprášily omítku a dřevo do všech stran. Jakmile se stáhli dál ode dveří, kterými nutně útočníci museli vstoupit, Jemný postrčil Hurá do nejčernější skrýše a nadechl se. Jen tak tak, že to udělal, už se mladík střílející nazdařbůh objevil ve dveřích a začal znovu bezhlavě pálit. Jemný ze tmy uvolnil pneuma a to letělo ke dveřím. Podcenil jeho sílu. Pistolník byl okamžitě roztrhán, ale pneuma s sebou vzalo i dveřní rám a pěkný kus zdi po obou stranách.
Než se prach stačil rozplynout a než ti, co přežili, za nimi mohli vyrazit, šel si pro Hurá, jenže stěna, ke které se schoulila, pukla a vyboulila se jako kamenná vlna. Jak se lámala, zakřičel její jméno. Odpověděl mu její jekot odněkud zleva. Zmocnil se jí Nullianec a na mučivý
okamžik si Jemný myslel, že ji zabíjí, ale místo toho si ji stvoření k sobě přivinulo jako panenku a zmizelo v oblacích prachu.
Rozeběhl se za ním, aniž by se ohlédl za sebe, a tahle chyba ho stála hodně: ještě než uběhl dva metry, Oethacká mu zasadila úder do beder. Rána nebyla hluboká, ale při pádu si vyrazil dech a druhý úder by mu býval urazil celé temeno,

kdyby se neodkulil stranou. Malý krumpáč, který třímala, mokrý od krve, se zasekl do podlahy a než ho vytáhla, vydrápal se na nohy a vyřítil se za Hurá a jejím únoscem. Druhý mladík se hnal za Nulliancem, řičel, asi byl zdrogovaný či opilý, a Jemný se řídil podle jeho vřeštění ve chvílích, kdy nic neviděl, a tak ho honička vyvedla ven z pustiny a do Kesparatu, který byl bojem v podstatě nedotčený.
Existoval pro to důvod. Poskytovaly se tu sexuální služby a obchody jen kvetly. Přestože byly ulice užší než v kterékoli jiné čtvrti, kterou Jemný prošel, ze dveří a oken dopadalo dost světla, lampy a svíčky byly rozmístěné tak, aby co nejlépe osvítily lehké ženy klimbající na schodech a zápražích. I zběžný pohled potvrdil, že ve zdejší nabídce nechybějí chodící mrtvoly a druhy potěšení, které předčily ty nejrozmařilejší čtvrti v Bangkoku či Tangeru. Zákazníků rozhodně nebyl nedostatek. Jako by hrozivá blízkost smrti vybičovala nezvladatelné libido. Ačkoli se prodavači bílého masa a drog, kteří nabízeli svá opojení, když je Jemný míjel, zřejmě nedožijí rána, zemřou bohatí. Není třeba říkat, že pohled na Nulliance nesoucího bránící se děcko těžko mohl vyburcovat letargickou ulici propadlou mravní zkaženosti, a Jemného volání, ať únosce zadrží, zůstalo bez povšimnutí.
Dav houstl tím víc, čím níže troufale scházel ulicí, až se mu nakonec ti, které pronásledoval, ztratili z dohledu i z doslechu. Z hlavní tepny, jejíž jméno – Nenasytná ulice – bylo načmárané na zdi jednoho bordelu, vybíhaly postranní uličky a v přítmí kterékoli z nich by se docela dobře mohl Nullianec schovat. Vykřikoval nahlas jméno Hurá, ale ve vábení děvek a v pouličním handrkování ty dvě slabiky zanikly. Už chtěl popoběhnout dál, všiml si však muže ustupujícího z jedné uličky, který měl ve tváři vepsanou úzkost. Protlačil se k němu a popadl ho za ruku, ale muž se mu vytrhl a prchl před Jemným dřív, než se ho stačil zeptat, co viděl. Než by volal znovu na Hurá, Jemný šetřil dechem a hnal se do hlubin uličky.
O nějakých dvacet metrů dál hořel oheň z matrací. Pečovala o něj žena se škraboškou. V polstrování se usadil hmyz a plameny ho teď vyháněly, některý se pokoušel uletět s ohořelými křídly, ale ohněstrůjkyně jej hned zabíjela. Jemný se jí zeptal na Nulliance a žena ho kývnutím nasměrovala dál. Země se hemžila utečenci z matrací, při každém kroku rozšlápl dobrou stovku krunýřů, dokud se pořádný kus nevzdálil od ohně. Nenasytná ulice byla v tomto okamžiku příliš daleko, než aby vrhala na scénu trochu světla, ale bombardování všude kolem (které dav za jeho zády tak lhostejně přehlížel) neustávalo a exploze o kus dál směrem do kopce nepravidelně, ale zato oslnivě jasně uličku ozářila. Byla úzká a špinavá, okna budov byla zastavěná cihlami nebo zabedněná, cesta uprostřed byla stěží víc než strouha zahlcená splašky a hnijícími zbytky zeleniny. Z jejího zápachu se mu zvedal žaludek, ale dýchal ho zhluboka s nadějí, že pneuma zrozené z toho smrdutého vzduchu bude díky jeho zkaženosti o to silnější. Za krádež Hurá si zasloužili už teď její únosci smrt, ale nedej bože, jestli ji jen docela maličko ublíží. Přísahal si, že vrátí tu bolest stokrát, než je odkrouhne.
Ulička se vinula a kroutila, v některých místech se zúžila až do šíře ramen, ale pocit, že jejich náskok snižuje, se mu potvrdil, když nedaleko vpředu zaslechl mladíkovo radostné výskání. Neznatelně zpomalil a vlekl se zabořený do odpadků až po holeně, dokud se po chvíli nepřiblížil na dohled světlu. Ulička končila pár metrů od místa, kde stál, a tam si sedal do podřepu zády ke zdi Nullianec. Zdrojem světla nebyla ani lampa, ani oheň, ale hlava toho stvoření, mezi jejímiž oblouky přeskakovala sem a tam energie.
V mihotavé záři spatřil Jemný děvčátko ležící na zemi před jeho věznitelem. Hurá byla docela klidná, její tělo ochablé, oči zavřené, za což byl Jemný vděčný s ohledem na to, čím se Nullianec právě zabýval. Svlékal ji od pasu dolů a jeho dlouhé, bledé ruce měly napilno. Křikloun stál opodál. Měl rozepnutý zip, zbraň držel v jedné ruce a mírně ztopořený pyj ve druhé. Co chvíli namířil zbraň na hlavu dítěte a z jeho rtu vyšlo další zavýsknutí. Nic by nepotěšilo Jemného víc, než kdyby na oba
dva z místa, kde stál, vypustil v té chvíli pneuma, ale ještě stále sílu zvládal neohrabaně a bál se, že by při tom nechtě způsobil Hurá nějaké zranění, takže se přikradl trochu blíž. Mezitím nová exploze na kopci vrhla jasné světlo dolů na scénu. Posvítila mu na Nulliancovu práci a potom (žaludek se mu protočil ještě třikrát divočeji) uslyšel andělovo vzlyknutí. Světlo postupně pobledlo a pak zas jen Nulliancova hlava ozařovala svým mihotavým jasem její bolest. Nyní byl křikloun potichu, oči nemohl odtrhnout od znásilnění. Nullianec vzhlédl nahoru, utrousil pár slabik, mladík neochotně uposlechl jeho rozkazu a vyklidil scénu. Blížila se nějaká krize. Oblouky na Nulliancově hlavě se rozhořely s novou naléhavostí, jeho prsty kmitaly, jako by chtěly tomu výboji vystavit Hurá. Jemný se nadechl, protože si uvědomil, že bude muset riskovat poranění Hurá, jestli ji má uchránit horšího zranění. Křikloun zaslechl jeho nadechnutí a otočil se pátravě do tmy. Zároveň s tím pohybem zalila z výšky prostor kolem nich smrtonosná záře. V jejím poli se ocitl odhalený Jemný.
Mladík bez meškání vypálil, ale buď z nešikovnosti nebo z rozrušení se mu nepodařilo cíl zasáhnout. Výstřely divoce práskaly. Jemný mu nedal další příležitost. Schovával si pneuma pro Nulliance, skočil po mladíkovi, vyrazil mu zbraň z ruky a kopl ho do nohy. Křikloun se svezl k zemi pár centimetrů od zbraně, ale než se pro ni stačil znovu natáhnout, Jemný namířil nohou na napnuté prsty a kopl, následkem čehož se z chlapcova hrdla ozvalo naprosto odlišné zavýsknutí.
Nato se otočil zpátky k Nulliancovi, zrovna včas, aby postřehl, že zvedá svou ohnivou hlavu, na níž popraskávaly světelné oblouky. Jemného pěst putovala k ústům a vypouštěl pneuma, když vtom ho křikloun chytil za nohu. Posel smrti vyšlehl z Jemného ruky, ale zasáhl jen Nulliancův trup, neudeřil ho do hlavy, takže ho pouze zranil, místo aby ho poslal na věčnost. Chlapec se Jemnému znovu pověsil na nohu a on tentokrát přepadl, svezl se do toho svinstva, kam před chvilkou srazil jeho, a zády se bolestivě udeřil o zem. Bolestí přestal vidět, a když opět nabyl zraku, mladík stál na nohách a probíral se arzenálem za svým opaskem. Jemný mrkl jedním okem po Nulliancovi. Padl na zeď, hlavu měl zvrácenou a šlehaly z ní plamenné šípy. Jejich světlo bylo chabé, ale Jemný v něm přesto postřehl pohozenou zbraň vedle sebe. Sáhl po ní, zatímco ruka mladičkého zločince tápala po jiné zbrani, a podařilo se mu ji namířit dřív, než mládenec vůbec mohl položit prst na spoušť. Nemířil na mladíkovu hlavu či srdce, ale na jeho varlata. Menší terč, ale takový, který kluka přiměl, aby okamžitě zahodil svou zbraň.

"To nedělejte, panéééé!" křičel.
"Opasek…" diktoval Jemný a zároveň se postavil na nohy, když mladík odepínal pás a zbavoval se zátěže svého kradeného arzenálu.
V náhlé prudké záři uviděl, že kluk před ním má tik, je samý uher a má plné kalhoty; ubohý a bezmocný. Nesloužilo by mu ke cti ho teď zastřelit, ať už byl odpovědný za jakékoli zločiny.
"Padej domů," řekl. "Jestli ten tvůj ksicht ještě někdy uvidím…"
"Neuvidíte, pane!" pospíšil si kluk. "Namouduši! Namouduši, neuvidíte!"
Nedal Jemnému čas na rozmyšlenou a obrátil se na útěk, sotva světlo, které odkrylo jeho slabost, pobledlo. Jemný otočil zbraň i pohled na Nulliance. Ten se zatím zvedl ze země a opíraje se o zeď, vyškrábal se do vzpřímeného postoje. Konečky jeho prstů byly zarudlé, tiskl si je k místu, kde ho pneuma zasáhlo. Jemný doufal, že trpí, ale nevěděl by to jistě, kdyby bytost nepromluvila. Když pak z její bídné hlavy vycházela slova, zajíkala se a bylo jí těžko rozumět.
"Který to bude…" chroptěl Nullianec. "Ty nebo ona? Jednoho z vás zabiju, ještě než zemřu. Který to bude?"
"Zabiju tě dřív," řekl Jemný a namířil zbraň na Nulliancovu hlavu.
"To bys mohl," souhlasil. "Já vím. Zabil jsi jednoho mého bratra u Patashoquy."
"Tvého bratra?"
"Jsme vzácní a známe navzájem své osudy," řekl.
"Tak pozor, abyste se nestali ještě vzácnějšími," poradil mu Jemný a při řeči postoupil o jeden krok blíž k Hurá, ale nespouštěl přitom oči z násilníka.
"Je naživu," řekl Nullianec. "Nezabil bych stvoření tak mladinké. Tedy ne rychle. Mládí si zaslouží pomalou smrt."
Jemný se odvážil pohledu stranou. Oči Hurá byly doširoka otevřené a s hrůzou se k němu upíraly.
"To je v pořádku, anděli," konejšil ji. "Nic se ti nestane. Můžeš se hýbat?"
Podíval se znovu na Nulliance s přáním, aby tak věděl, jak si vyložit mihání jeho ohníčků. Byl zraněný hůř, než se domníval, a schraňoval si energii na vyhojení? Nebo čekal na svou příležitost, na okamžik k zasazení úderu?
Hurá se pracně zvedala na kolena a ten pohyb z ní vymámil tiché bolestivé zaskučení. Jemný toužil po tom, aby ji mohl utěšit a pochovat v náručí, ale troufl si pouze sesunout se do podřepu, oči měl stále na tom, kdo ji znásilnil, a natáhl se pro oblečení, které z ní strhal.
"Můžeš jít, anděli?"
"Nevím," vzlykla.
"Zkus to, prosím tě. Pomůžu ti."
Nabídl jí při tom ruku, ale ona se jí vyhnula a skrz slzy řekla díky a postavila se na nohy sama, bez pomoci.
"Tak je to dobře, drahoušku," řekl. Oheň v Nulliancově hlavě zase ožil, oblouky se opět roztančily. "Chci, abys šla napřed, anděli," pobídl ji Jemný. "O mě se neboj, půjdu s tebou."
Provedla, co jí radil, pomaličku, vzlyky neustávaly. Když se od nich vzdalovala, Nullianec se opět rozpovídal.
"Vidět ji takhle. Bolí mě to." Oblouky vydávaly zas tichý šramot, něco jako výbuchy petard v dálce. "Co bys udělal pro záchranu její dušinky?" zeptal se.
"Cokoli," odvětil Jemný.
"Sám sebe podvádíš," řeklo stvoření. "Když jsi zabil mého bratra, ptali jsme se po tobě, můj příbuzný a já. Víme dobře, jaký jsi falešný spasitel. Co jsou mé zločiny proti tvým? Nic, spáchal jsem je proto, že si to žádá moje náruživost. Ale ty – ty – ty jsi promarnil naděje celých generací. Zničil jsi plody ze stromů velikánů. A troufáš si tvrdit, že by ses obětoval, abys ji zachránil?" Tahle výřečnost Jemného překvapila, ale podstata jeho řeči ještě mnohem víc. Odkud to stvoření své myšlenky vytáhlo, že je tak snadno dokázalo ze sebe vysypat? Byly to výmysly, pochopitelně, ale i tak ho ohromily a na rozhodující okamžik jeho pozornost ochabla. Bytost si všimla, že jeho ostražitost opadla, a bleskově jednala. Ačkoli od něj nebyla dál než dva metry, uslyšel zlomek ticha mezi zábleskem a jeho výsledkem, zbytečné potvrzení toho, jakým je falešným spasitelem. Smrt byla na cestě k dítěti dřív, než se mu jeho varovný výkřik prodral k hrdlu.
Obrátil se ke svému andělovi, který stál v uličce opodál. Buď se Hurá v očekávání otočila, nebo slyšela Nualliancovu řeč, protože stála k výboji letícímu na ni přímo čelem. Jenže čas plynul pomalu a Jemný prožil několik mučivých vteřin, během nichž se díval, jak na něm visí očima, slzy už jí oschly, jak se dívá bez jediného mrknutí. Přece jenom zbyl také čas na varovný výkřik, na který reagovala zavřením očí, obličej se změnil v prázdnotu, na niž mohl napsat veškerá obvinění, jež si jeho pocit viny přál vymyslet.
Nato k ní Nulliancova rána dolétla. Síla zasáhla tělo ve velké rychlosti, ale jeho tkáň neporušila, a tak se na chvilku odvážil doufat, že proti ní našla nějakou obranu. Ale její ničivé účinky byly rafinovanější než kulka či úder; světlo se rozlézalo od bodu zásahu k jejímu obličeji, odkud proniklo dovnitř všemi možnými cestičkami, a zároveň tam, kam vysílatel už strkal své prsty.
Vykřikl znovu, tentokrát odporem, otočil se k Nulliancovi, pozvedl zbraň, na kterou pro jeho slova docela zapomněl, a vypálil přímo do srdce. Tvor padl na zeď, paže měl svěšené podél těla, prostor mezi jeho lebkami stále ještě produkoval své smrtonosné světlo. Pak se Jemný ohlédl na Hurá a zjistil, že ji to celou zevnitř vyhlodalo a že ji to táhne ve směru střely do místa, odkud rána vyšla. Během té chvíle, co ji pozoroval, se jí bez přestání rozpadal obličej a její údy, nikdy robustní a pevné, se také rozkládaly a putovaly stejným směrem. Než ale byla strávena beze zbytku, škody, které napáchala Jemného kulka, Nulliance zničily. Tok síly se přerušil – a tak zanikla i ona. Vzápětí se rozprostřela tma a na nějakou dobu neviděl Jemný ani na tělo toho stvoření. Brzy ale spustilo bombardování na kopci nanovo a jeho záře mu ukázala Nulliancovu mrtvolu, jež se válela ve špíně, kam se zhroutila.
Díval se na ni a byl připraven na nějaký poslední projev odvety, ale nic se nedělo. Světlo pohaslo a Jemnému nezbývalo než se uličkou vrátit, sklíčený nejen tím, že se mu nepodařilo zachránit Hurá život, ale také proto, že naprosto

nechápal to, co se právě seběhlo. Zkrátka dítě, které měl na starosti, bylo zavražděno, a on tomu krveprolití nedokázal zabránit. Ale vandroval po dominiích dost dlouho na to, aby se nespokojil s jednoduchým hodnocením. Tady šlo o víc než zmařený chtíč a náhlou smrt. Byla vyslovena slova daleko víc se hodící na kazatelnu než do špinavé strouhy. Copak on sám nenazval Hurá svým andělem? Copak ji neviděl, jak se ke konci v čistého anděla proměnila, když už věděla, že zemře, a se svým osudem se smířila? A nebyl snad on pro změnu označen za falešného spasitele a nedokázal pravdivost vzneseného obvinění právě tím, že ji nedovedl tam, kam měl? Tohle byla nabubřelá slova, ale strašně moc potřeboval věřit tomu, že jsou přiléhavá, ne proto, aby se mohl oddávat mesiášským fantaziím, ale proto, aby smutek v něm bobtnající mohl být zmírněn nadějí, že existuje nějaký vyšší smysl, což zjistí a pochopí, teprve až se čas naplní.
Vzplanutí ohně osvítilo uličku a Jemného stín dopadl na cosi škubajícího se v blátě. Trvalo mu drahnou chvíli, než mu došlo, co vidí, ale sotva to rozpoznal, vykřikl. Hurá ještě tak docela neodešla. Cáry její kůže a šlach upuštěné na zem, když byl Nullianec zabit, sebou mrskaly v odpadcích. Ani jeden se nedal poznat; skutečně, nebýt toho, že sebou cukaly v záhybech jejích zakrvácených šatů, nebyl by v nich poznal její tělo. Sehnul se, aby se jich dotkl, slzy se mu jako korálky koulely z očí, ale než se jí prsty stačil dotknout, to málo z jejího života, co v sobě cáry ukrývaly, vyprchalo.
Hněvivě se napřímil; napřímil se v hrůze nad tou špínou u jeho nohou, nad mrtvými, prázdnými domy, které ho obklopovaly; a se znechucením ze sebe sama za to, že přežil, zatímco jeho andílek ne. Obrátil pohled k nejbližší zdi, nabral dech a k ústům nepřiložil jednu ruku, ale obě, a měl v úmyslu vykonat aspoň tolik, co mohl, totiž pohřbít tyhle ostatky.
Ale zloba a zhnusení jeho pneuma rozpálily, a když pak vyšlehlo, nezbořilo zeď jen jednu, ale hned celou řadu, proletělo domy jako střela balíčkem karet. Střepiny, omítka a kámen se vznesly, jen co se domy překotily, borcení jednoho vyvolalo pád dalšího, oblak prachu nabýval větších a větších rozměrů, protože ho každý dům znásobil svou troškou.
Vydal se uličkou za pneumatem, obávaje se, že jeho znechucení mu dodalo víc síly, než původně zamýšlel. Mířilo k Nenasytné ulici, kde se stále promenovaly davy a jeho příchodu si nikdo nevšímal. Ti všichni, kdo tu hledali rozptýlení, nebyli jistě bez viny na její zkaženosti či bez podílu na zisku z ní, ale na druhé straně si určitě nezasloužili smrt jen proto, že jsou tady. Přál si, aby mohl svůj dech vtáhnout zase zpátky, přivolat pneuma do sebe. Ale to mělo v tomto okamžiku vlastní rozum a zabránit zkáze se zdálo nemožné. Mohl pouze běžet za ním (a ono zatím bořilo dům za domem) a doufat, že vymrhá svou sílu, ještě než k davu doletí.
Skrz hroutící se domy viděl světla Nenasytné ulice. Přidal a pokoušel se pneuma předběhnout – viděl, že tlačenice je hustší než kdy předtím. Někteří přestali obhlížet výklady a pro změnu sledovali dílo zkázy. Viděl jejich přihlouplé obličeje, úsměvy, potřásání hlavami: tušil, že jim ani na vteřinu nepřišlo na mysl, co že se to valí jejich směrem. Jelikož věděl, že veškerá snaha varovat je by v té vřavě byla marná, vystartoval k ústí uličky a skočil do jejich středu s úmyslem je rozehnat, ale jeho gestikulování pouze přilákalo další a další diváky, které zaujal hluk a oblak prachu v uličce. Jeden nebo dva si v té chvíli nebezpečí uvědomili a jejich výraz zvědavosti se proměnil ve strach – a konečně, ovšem pozdě, se jejich zneklidnění přeneslo i na ostatní a začal všeobecný ústup.
Pneuma však bylo na ně příliš rychlé. Prolomilo poslední zeď a ničivou sprškou kamenných úlomků a odštěpků zasáhlo dav v místě, kde byl nejhustší. Kdyby Hapexamendios v záchvatu očistné zloby vyslal na Nenasytnou ulici trest, sotva by se Mu ji podařilo lépe rozprášit. To, co bylo pár vteřin předtím davem popletených přihlížejících, se během jediného tepu srdce proměnilo v krev a kosti.
Přestože stál sám uprostřed té devastace, Jemný zranění ušel. Mohl pozorovat svou hrozivou zbraň, jak se činí, očividně nezeslábla, ačkoli už rozbořila řadu domů. A když vjela jako kosa do srocení lidí, nedržela se ani dráhy, kterou jí svými rty vymezil. Narážela do těl a zřejmě hodlala divoce vířit ve středu živé hmoty tak dlouho, dokud nic nezbyde.
Ta vyhlídka ho vyděsila. To přece nechtěl – ani nic podobného. Rýsovala se před ním jen jediná možnost, a té se ihned chopil: postavil se pneumatu do cesty. Do této chvíle použil síly ve svých plících mnohokrát – poprvé proti Nulliancovu bratru ve Vanaephu, potom dvakrát v horách a nakonec na ostrově, když si razili cestu při útěku z blázince Vitala N'ashapa –, ale celý ten čas měl pouze matnou představu o její tvorbě. Bylo to cosi jako říhnutí polykače ohňů či kulka vyrobená z vůle a vzduchu, téměř neviditelná, dokud nevykonala své? Možná to bývalo to poslední, ale když se té síle postavil, neušlo mu, že cestou nabalila prach a krev a z těchto základních surovin si vytvořila podobu svého stvořitele. To jeho obličej, třebaže nahrubo tesaný, teď k němu mířil; jeho čelo, oči, otevřená ústa vydechující dech stejný jako ten, kterým byl počat. Nezpomalila, když se blížila na svého stvořitele, udeřila Jemného stejným způsobem jako mnoho obětí před ním. Ucítil ránu, ale neporazila ho. Místo toho se síla, vědoma si toho, že zasáhla vlastní zdroj, v jeho organismu vybila, proběhla až ke konečkům prstů a prolétla temenem. Její náraz přišel a zase odezněl ve vteřině a on stál uprostřed zkázy s rukama široce rozevřenýma a okolo něho padal prach.
Pak se rozhostilo ticho. Jako z dálky slyšel, jak vzlykají zranění a zpola zničené zdi se sesouvají k ostatním troskám, ale jeho samotného oblopilo hrobové ticho, které bylo téměř posvátné. Kdosi padl poblíž na kolena, aby se postaral (alespoň si to myslel) o jednoho z raněných. Pak uslyšel, jak ten muž volá haleluja, a viděl, jak k němu vztahuje paže. Z davu se k němu připojil jiný a pak další, jako by jejich vysvobození bylo znamením, na které čekali, a dlouho potlačovaný příval oddanosti prolomil hráze v jejich srdcích.
Ošklivilo se mu to, odvrátil se od jejich vděčných obličejů k zaprášené ploše Nenasytné ulice. Měl nyní pouze jediný cíl: najít Pie a utěšit se v mystifově náruči z téhle duševní pomatenosti. Vymanil se z kruhu uctívačů a vyrazil do svahu ulice, přehlížel jejich chňapající ruce a kvílivé projevy zbožňování. Měl sto chutí jim za jejich naivitu spílat, ale k čemu by to bylo dobré? Kdyby teď prohlásil cokoli, jakkoli se ponížil, pravděpodobně by to přijali jako základ nového evangelia. Raději mlčel, sklopil hlavu a namířil si to přes kameny a mrtvoly. Za ním se neslo volání hosana, ale on ani jedinkrát nezareagoval, ačkoli věděl, že jeho zdrženlivost může být vykládána jako boží pokora, ale nebyl schopný vyprostit se z pasti, kterou nastražily okolnosti.

Zpustošená ulice před jeho zraky byla nevýslovně skličující, ale namířil si to bez oklik přes ni a nedbal toho, co by ho mohlo čekat za požáry. Všechny hrůzy nebyly ničím v porovnání se vzpomínkou na cáry Hurá škubající sebou v tom svinstvu, ani se zpěvem haleluja, který za sebou ještě pořád slyšel a který se zrodil z neznalosti faktu, že on, spasitel Nenasytné ulice, je zároveň jejím ničitelem.

KAPITOLA TŘICÁTÁ ČTVRTÁ

1

Veškeré stopy po radosti, jíž byly rozměrné sály v chianculi kdysi svědky – ano, žádní klauni ani poníci, zato ale cirkus, pro který by si kterýkoli kabaretiér v Pátém dal vrtat koleno, jen aby jej vlastnil –, vybledly. Sály s ozvěnou se proměnily v místa truchlení a soudů. Dnešním odsouzeným bylo Pie'oh'pah; jako žalobce zasedl na židli jeden z nemnoha právníků, jež Autarcha během čistky ušetřil, astmatický a vyzáblý Thes'reh'ot. Na soudním přelíčení měl dva diváky – Pie'oh'pah a soudce – ale přednesl svou litanii zločinů, jako by sál byl zaplněný až po střechu. Mystifových provinění je dost, aby zasloužil ne jednu, ale několikero poprav, řekl. V prvé řadě je zrádce a zbabělec, ale podle všeho i informátor a špion. A co možná horšího, opustil tohle dominium bez souhlasu své rodiny či učitelů a upřel svému lidu užitek ze své vzácnosti. Cožpak zapomněl ve své nevědomosti, že jeho postavení je svaté a že prodávat své tělo v jiném světě (co hůř, v Pátém, v tom bahnisku nezázračných duší!) není hřích jen na něm samém, ale i na celém druhu? Odcházel z tohoto místa neposkvrněný a odvážil se vrátit zkažený a nečistý, přivést s sebou bytost z Pátého a navíc se přiznat, že řečená bytost je jeho manželem.

Pie předpokládalo, že bude muset ihned po návratu čelit obviněním – paměť jeho lidu je dlouhá a silně lne k tradicím, neboť jediné spojení, které mají, je spojení s Prvním dominiem –, ale ohnivost tohoto výčtu ho přece ohromila. Soudkyně, Culus'su'erai, byla žena úctyhodného věku, ale drobnější fyzické konstituce, seděla zachumlaná v hábitu stejně bezbarvém, jako byla její kůže, a naslouchala litaniím obvinění, aniž by se jedinkrát podívala na žalobce nebo na obžalovaného. Když Thes'reh'ot skončil, nabídla mystifovi možnost se bránit a Pie skutečně dělalo, co mohlo.

"Připouštím, že jsem se dopustil mnoha chyb," řeklo. "V neposlední řadě jsem opustil svou rodinu – a rodinou myslím naše lidi –, aniž bych jim řeklo, kam jdu nebo proč. Ale pravda je prostá: nevěděl jsem to. Měl jsem zcela v úmyslu se vrátit, snad po roce. Myslel jsem si, že by nebylo špatné nasbírat nějaké cestovatelské příběhy. Teď, když se konečně vracím, zjišťuji, že je nemám komu vyprávět."

"Co tě to posedlo, žes odešlo do Pátého?" zeptala se Culus.

"Jen zas další omyl," vysvětlilo Pie. "Šel jsem do Patashoquy a tam jsem potkal mága, který řekl, že mě může zavézt do Pátého. Jen tak, na výlet. Zítra se vrátíme, řekl. Jeden den! Považoval jsem to za dobrý nápad. Přišel bych domů se zážitky z procházek v Pátém. Takže jsem mu zaplatil –"

"V jaké měně?" vložil se do toho Thes'reh'ot.

"Hotově. A za menší útěchu. Neprodával jsem své tělo, pokud se ptáte na tohle. Kdybych prodával, možná bych své sliby dodržel. Místo toho mě jeho rituál odeslal do In Ova."

"A jak dlouho jsi tam bylo?" zeptala se Culus'su'erai.

"Nevím," odvětil mystif. "Utrpení se mi tam zdálo bez konce a neúnosné, ale asi to bylo jen pár dní."

Thes'reh'ot si nad tím odfrkl. "Svého utrpení si bylo strůjcem samo, paní. Souvisí nějak úzce s naším obviněním?"

"Zřejmě ne," připustila Culus'su'erai. "Ale tys bylo přivoláno z In Ova Maestrem z Pátého, říkám to správně?"

"Ano, madam. Sartori. Byl zástupcem Pátého dominia ve sněmu připravujícím Usmíření."

"A tys mu sloužilo?"

"Sloužil."

"V jaké funkci?"

"Dělal jsem všechno, oč mě požádal. Byl jsem jeho pomocníkem."

Thes'reh'ot ze sebe vyrazil znechucené zabručení. Jeho reakce nebyla falešná, napadlo Pie. Upřímně se zhrozil nad vidinou, že jeden z jeho lidí – zvlášť pak bytost obdařená tak jako mystif – slouží vůli rodu homo sapiens.

"Byl Sartori, dle tvého soudu, dobrý člověk?" zeptala se Culus Pie.

"Platil u něho běžný paradox. Byl soucitný, když jste to čekali nejméně. Totéž platilo u krutosti. Měl výjimečné ego, ale i tak si nemyslím, že by beze mne dokázal unést odpovědnost za Usmíření."

"Byl krutý k tobě?" ptala se dál Culus.

"Paní?"

"Nerozumíš otázce?"

"Ano. Ale ne už její souvislosti s mým případem."

Culus nespokojeně zachrčela. "Tomuhle soudu možná chybí okázalost a obřadnost," řekla, "a jeho úředníci se sešli v počtu notně zmenšeném, ale autorita obého zůstává nezměněna. Rozumíš, mystife? Když položím otázku, očekávám na ni odpověď, okamžitou a pravdivou."

Pie něco omluvně zadrmolilo.

"Takže…" řekla Culus. "Zopakuji otázku. Byl k tobě Sartori krutý?"

"Někdy," odvětilo Pie.

"A přesto ses poté, co se Usmíření neuskutečnilo, nezřeklo jeho společnosti a nevrátilo ses do tohoto dominia?"

"Přivolal mne z In Ova. Připoutal mě k sobě. Neměl jsem žádnou moc."

"Nepravděpodobné," poznamenal Thes'reh'ot. "Žádá po nás, abychom uvěřili…"

"Slyšela jsem snad, že byste požádal o svolení klást obžalovanému doplňující otázky?" vyštěkla Culus.

"Ne, paní."

"Požadujete takové svolení?"

"Ano, paní."

"Zamítá se," opáčila Culus a stočila pohled zpátky na Pie. "Myslím, že ses v Pátém dominiu poučil dost a dost, mystife," řekla. "A tím hůř pro tebe. Jsi arogantní. Jsi prohnaný. A jsi pravděpodobně stejně krutý jako tvůj Maestro. Ale nevěřím tomu, že jsi zvěd. Ty jsi něco daleko horšího. Jsi blázen. Otočil ses zády k lidem, kteří tě milovali, a nechal ses zotročovat člověkem, který je zodpovědný za smrt bezpočtu jedinečných duší z celé Imagiky. Vidím na vás, Thes'reh'ote, že máte něco na srdci. Vysypte to ze sebe, než vynesu rozsudek."
"Jen chci podotknout, že mystif tu není souzen jen za slídění, paní. Tím, že upřel svému lidu prospěch ze své vlohy, dopustil se na nás mrzkého zločinu."
"O tom nepochybuji," souhlasila Culus. "A po pravdě řečeno se mi dělá nevolno při pohledu na něco tak poskvrněného, co kdysi bývalo dokonalost sama. Ale dovolte, abych vám připomenula, Thes'reh'ote, jak nás je málo. Kmen prořídl skoro k samému vyhynutí. A mystif, jehož rasa je odpradávna vzácná, je svého rodu poslední."
"Poslední?" vyhrklo Pie.
"Ano, poslední!" potvrdila Culus a hlas se jí zachvěl. "Zatímco ses v Pátém oddával svým hrátkám, náš druh zde byl systematicky huben. V celém městě nás není víc než padesát. Ostatní jsou buď mrtví nebo byli rozehnáni. Tvůj rod je vyhuben, Pie'oh'pah. Do posledního byl tvůj klan vyvražděn nebo zemřel žalem." Mystif zabořil obličej do dlaní, ale Culus ho neušetřila konce své zprávy. "Čistku přežili ještě dva další mystifové," pokračovala, "to platilo až do minulého roku. Jednoho zabili tady přímo v chianculi, když léčil dítě. Druhý měl namířeno do pouště – na okraji Prvního, tam, kde žijí Nuzáci a Autarchovy oddíly se nerady vyskytují příliš blízko Vymazaného kraje –, ale dostihli ho, ještě než stačil dojet ke stanům. Přitáhli jeho tělo zpátky a vyvěsili ho na bráně." Slezla ze stolce a přistoupila k Pie, které polykalo slzy. "Takže vidíš, třeba jsi udělal správnou věc, i když z nesprávných důvodů. Kdybys zůstal, byl bys dnes mrtvý…"
"Paní, já si vyprošuji…" ozval se Thes'reh'ot.
"Co byste chtěl, abych udělala?" řekla Culus. "Mám přilít krev toho blázna do moře krve dávno prolité? Ne. Lepší bude se pokusit zvrátit jeho poskvrnu v náš prospěch." Pie zvedlo hlavu, bylo zmatené. "Možná to my jsme byli přespříliš čistí. Přespříliš vypočitatelní. Naše strategie se dala předpovědět a plány snadno odhalit. Ale ty jsi z jiného světa, mystife, a to by ti mohlo dodat síly." Udělala pomlku, aby se mohla nadechnout. Pak řekla: "Toto je můj rozsudek. Vezmi si k sobě kteréhokoli z našich řad a využij svých poskvrněných cestiček k zahubení našeho nepřítele. Když s tebou nepůjde nikdo, půjdeš sám. Ale sem se nevracej, mystife, tak dlouho, dokud bude Autarcha ještě dýchat."
Thes'reh'ot se rozesmál a jeho smích se rozletěl po sále. "Dokonalé!" řekl. "Dokonalé!"
"Těší mě, že vás můj rozsudek pobavil," nechala se slyšet Culus. "Vzdalte se, Thes'reh'ote." Už už chtěl zaprotestovat, ale vyloudila takový prudký výkřik, že sebou trhl, jako by dostal políček. "Řekla jsem: vzdalte se!"
Smích mu ztuhl na tváři. Mírně obřadně se uklonil, mumlaje při tom na rozloučenou nějaká chladně zdvořilá slova, a vyklidil sál. Celou tu dobu ho pozorovala.
"Všichni jsme krutější," řekla. "Ty svým vlastním způsobem. My zase naším." Otočila se k Pie'oh'pah. "Víš, proč se smál, mystife?"
"Protože si myslí, že tvůj rozsudek je popravou z ruky někoho jiného?"
"Ano, tohle přesně měl na mysli. A kdo ví, možná tomu tak opravdu je. Ale dnešní noc je třeba tou poslední nocí tohoto dominia – a poslední věci mají dnes večer sílu, jakou nikdy předtím neměly."
"A já jsem také poslední."
"Ano, to jsi."
Mystif přikývl. "Chápu," řekl. "A asi je to spravedlivé."
"Dobrá," řekla. Ačkoli přelíčení skončilo, ani jeden z nich se nehýbal. "Máš nějaké otázky?" zeptala se Culus.
"Ano, mám."
"Tak se raději hned zeptej."
"Nevíte, jestli náhodou ještě nežije šaman jménem Arae'ke'gei?"
Culus se pousmála. "Říkala jsem si, kdy se asi k tomu dostaneš," řekla. "To je jeden z těch, co přežili Usmíření, nemýlím-li se?"
"Ano."
"Zas tak dobře jsem ho neznala, ale slyšela jsem ho o tobě mluvit. Nepřestával lpět na životě i potom, co by se jiní už dávno vzdali, protože říkal, že se jednou nakonec vrátíš. Nemohl vědět, že jsi připoután ke svému Maestrovi, pochopitelně." To vše znělo prostě, ale po celou dobu měla v uslzených očích pronikavý pohled. "Proč ses nevrátil, mystife?" řekla. "A neomílej mi teď tady tu pohádku o síle. Určitě jsi mohl ze svého zajetí vyklouznout, kdybys do toho vložil svou mysl, obzvlášť v tom zmatku po neúspěchu Usmíření. Ale tys to neudělal. Raději jsi zůstal se zkaženým Sartorim, ačkoli se příslušníci tvého vlastního kmene stali obětmi jeho neschopnosti."
"Měl podlomené zdraví. A byl jsem víc než jen jeho pomocník, byl jsem jeho přítelem. Jak bych ho mohl opustit?"
"To není všechno," nespokojila se s jeho odpovědí Culus. Strávila soudcováním příliš dlouhou dobu, než aby se nad podobným zjednodušením nepozastavila a nezpochybnila je. "Co dál, mystife? Tohle je noc posledních bytostí, pamatuješ? Ulev si hned, nebo riskuješ, že už to nikdy nikomu nepovíš."
"Dobrá," řeklo Pie. "Vždycky jsem v sobě přiživovalo naději, že se uskuteční nový pokus o Usmíření. A bylo jsem jediné, kdo takovou naději v sobě choval."
"Arae'ke'gei se tím asi zabýval rovněž, nemyslíš?"
"To ano."
"Tak proto se snažil uchovat tvé jméno v živé paměti. A sám sebe chtěl také udržet při životě, protože čekal na tvůj návrat." Potřásla hlavou. "Proč si libuješ v takových fantaziích? Jestli něco, tak se odehraje pravý opak. Imagika se rozpadne ve švech a všechna dominia se zakuklí do vlastní bídy."

"To je bezútěšná vize."
"Je upřímná. A racionální."
"V každém dominiu žijí stále i lidé, kteří by byli ochotní to zkusit znovu. Vyčkávali dvě stě let a teď se přece nevzdají své naděje."
"Arae'ke'gei se jí vzdal," odtušila Culus. "Zemřel před dvěma roky."
"Na tu možnost jsem byl… připravený," řeklo Pie. "Byl starý, už když jsem ho poznal."
"Jestli tě to trochu uklidní, zemřel s tvým jménem na rtech. Nikdy se své víry nevzdal."
"Jsou jiní, kteří místo něho mohou vykonat obřady."
"Měla jsem pravdu," povzdechla Culus. "Jsi blázen, mystife." Zamířila ke dveřím. "Děláš to kvůli památce svého Maestra?"
Pie šlo s ní, otevřelo dveře a vykročilo do soumraku štiplavého od kouře.
"Proč bych to dělal?" opáčilo Pie.
"Protože jsi ho milovalo," řekla Culus a její upřený pohled byl plný výčitek. "A to je ten pravý důvod, proč ses sem nikdy nevrátilo. Milovalo jsi ho víc než vlastní lid."
"Možná je to pravda," řeklo Pie. "Ale proč bych vůbec něco dělal kvůli památce… živého?"
"Živého?"
Mystif se pousmál a uklonil se soudkyni, která ustoupila ze světla ze dveří a vpila se do šera jako přízrak.
"Řekl jsem, že Sartori měl podlomené zdraví, ale neřekl jsem, že zemřel," vysvětlilo Pie. "Sen je stále živý, Culus'su'erai. A rovněž můj Maestro."
2
Quaisoir čekala za závoji, když dovnitř vstoupil Seidux. Okna byla otevřená a z teplého stmívání do komnaty doléhal hlomoz působící na vojáka jako byl Seidux jako afrodisiakum. Mžoural na závoje a snažil se rozpoznat postavu za nimi. Je svlečená? Asi ano.
"Musím se omluvit," promluvila na něho.
"Není třeba."
"Vždycky je třeba. Když jsi mě sledoval, konal jsi jen svou povinnost." Odmlčela se. Když opět otevřela ústa, její hlas zněl úlisně: "Líbí se mi, když mě někdo sleduje, Seiduxi…"
Zašeptal: "Vážně?"
"Jistě. Pokud jsou mí diváci vnímaví."
"Já jsem vnímavý," řekl, nenápadně odhodil cigaretu a rozdrtil ji podpatkem.
"Tak proč nezavřeš dveře?" řekla mu. "To kdybychom třeba byli moc hluční. Možná bys měl stráže propustit, ať se jdou opíjet."
Poslechl. Když se vrátil k závojům, uviděl ji, jak klečí na posteli a ruku má mezi nohama. A hádal správně – byla svlečená. Kdykoli se pohnula, závoje se pohnuly zároveň s ní, některé se na chviličku přilepily k olejově lesklému povrchu její kůže. Mohl se dívat, jak se její prsa rozvlnila, když zvedla paže a žádala si na ně polibek. Rukou začal odhrnovat závoje, ale těch byl neúměrný počet a nedařilo se mu v nich najít žádnou skulinu, a tak se jednoduše tiskl k ní, zpola oslepený jejich nádherou.
Její ruka ještě jednou putovala mezi nohy a on nedokázal potlačit sten při pomyšlení na to, že ji brzy nahradí svou. V prstech cosi svírala – že by pomůcka, kterou se sama těšila, když vyčkávala na jeho příchod, a uvolňovala svůj otvor, aby mohla přijmout každý jeho milimetr? Pozorná, poddajná osůbka. Dokonce mu ji nyní podávala, jako by přiznávala svůj drobný hřích, myslíc si asi, že bude chtít cítit její teplo a vlhkost. Napřahovala ji závoji směrem k němu, zatímco se on pro změnu provlékal k ní a šeptal při tom sliby, které dámy rády slyší.
Mezi něžnůstkami zachytil zvuk párané látky, usoudil, že ve své touze po něm trhá závoje, a začal dělat totéž, dokud neucítil ostrou bolest v břiše. Podíval se dolů, skrz vrstvy, které přilnuly k jeho obličeji, a uviděl skvrnu rozšiřující se rychle po tkanině. Hekl, pustil se do zápasu se závoji a snažil se vymotat a zahlédl, že ten nástroj, kterým se utěšovala, je teď zabořený hluboko v jeho těle. Quaisoir nůž vytáhla, ale jen proto, aby ho do něj zabodla podruhé a potřetí, a naposledy mu jej nechala vězet v srdci. Padl na záda a prsty trhal závoje.

Když Judith stála u jednoho z nejhořejších oken Hříšníkova domu a pozorovala ohně, které zuřily na všech stranách, zachvěla se a sotva se podívala na své ruce, zhrozila se. Leskly se a byly zbrocené krví. Vize trvala pouze prchavý okamžik, ale nezapochybovala ani o tom, co vidí, ani co to znamená. Quaisoir spáchala zločin, který spáchat zamýšlela.
"Je to pěkná podívaná, že?" uslyšela za sebou Dowda a otočila se k němu. Na chvilku ztratila orientaci. Viděl tu krev také on? Ne, ne. Mluvil o ohních.
"Je," přisvědčila.
Připojil se k ní u třpytivé tabule, která řinčela s každou kanonádou. "Hříšníkovi jsou pomalu přichystáni k odjezdu. Navrhuju následovat jejich příkladu. Cítím se o mnoho čilejší." Opravdu se hojil s ohromující rychlostí. Rány na jeho tváři teď byly stěží patrné.
"Kam půjdeme?" řekla.
"Obejdeme město z druhé strany," odpověděl. "Tam jsem poprvé chodil po prknech, která znamenají svět. Podle Hříšníka divadlo ještě stále stojí. Ipse se jmenuje. Postavil je sám Pluthero Quexos. Rád bych ho zas viděl."
"Ty si chceš hrát v takovéhle noci na turistu?"
"Divadlo už třeba zítra stát nebude. Vlastně z celého Yzordderrexu by docela dobře mohly do rozbřesku zbýt jen rozvaliny. Myslel jsem si, že to ty jsi byla celá žhavá, aby sis ho už mohla prohlédnout."
"Jestli jde o sentimentální návštěvu," řekla, "měl bys asi jít sám."

"Pročpak, máš snad na programu něco jiného?" zeptal se jí. "Máš, viď?"
"Jak bych mohla?" namítla chabě. "Nikdy jsem tady nebyla."
Zkoumavě ji pozoroval a tvářil se nanejvýš podezřívavě. "Přece jsi sem ale vždycky chtěla jít, nebo ne? Hned od samého začátku. Godolphin pořád nechápal, kde se v tobě vzala ta posedlost. Teď se zas divím já." Sledoval trasu jejího strnulého pohledu z okna. "Co je tam, Judith?"
"Podívej se sám," odpověděla. "Zabijou nás jistě dřív, než se vyškrábeme na vršek ulice."
"Ne," řekl. "Nás ne. My jsme požehnaní,"
"Skutečně?"
"Jsme stejní, pamatuješ? Dokonalý pár."
"Pamatuju," odvětila.
"Deset minut, pak jdeme."
"Přichystám se."
Poslouchala, jestli se dveře za ním zavřely, potom se znovu podívala na své ruce. Veškeré stopy po vidině vybledly. Rychle se ohlédla ke dveřím, aby se ujistila, že Dowd opravdu odešel, pak přiložila ruce k okenní tabulce a zavřela oči. Měla deset minut na to, aby našla ženu, se kterou si byly podobné; deset minut do chvíle, než s Dowdem vyrazí ven do pouličního zmatku a všechny naděje na navázání kontaktu budou zmařeny.
"Quaisoir…" zašeptala.
Cítila pod prsty vibrace skla a slyšela nad střechami hluk umírajících. Vyslovila podruhé jméno své dvojnice, obracejíc myšlenky k věžím, které by byly z jejího okna vidět, kdyby ovšem povětří nebylo přesycené kouřem. Obraz s kouřem jí zaplnil hlavu, ucítila, jak její myšlenky stoupají v jeho oblacích, unášeny žárem ničení.

Těžko se Quaisoir hledalo něco nenápadného na sebe – mezi šatstvem, které nahromadila především pro jeho neskromnost, ale když strhala veškeré ozdoby z jedné prostší róby, dosáhla zhruba něčeho podobného. Vyšla ze svých komnat a měla před sebou svou poslední pouť palácem. Trasu městem už předem promyslela, jen co se dostane za brány: zpátky dolů do přístavu, kde poprvé Muže Smutků uviděla, jak stojí na střeše. Jestli není tam, najde někoho, kdo bude vědět, kde Ho může najít. Nepřišel snad do Yzordderrexu, aby se prostě zas vypařil. Jistě za sebou nechá stopy pro Své přívržence, a to bezpochyby takové stopy, že budou muset vytrvat a dokázat svou vytrvalostí, jak moc po Jeho přítomnosti touží. Ale nejdříve se musí dostat ven z paláce, projít chodbami a sejít po schodištích, která se desítky let nevyužívala, důvěrně je znala jen ona, Autarcha a zedníci, kteří na sebe tyhle studené kameny poskládali, jenže ti už byli v hrobě. Pouze Maestrové a jejich milenky dokázali zachovat své mládí, ale to už nebylo dávno takovým požehnáním jak kdysi. Jak ráda by viděla své roky na obličeji, až poklekne před Nazaretským, tak, aby On věděl, že trpěla a že si zaslouží Jeho odpuštění. Ale bude muset doufat, že prohlédne skrze její přepychové závoje až k bolesti pod nimi.
Šla naboso a zima se jí šplhala nahoru od chodidel, takže než vyšla ven na vlahý vzduch, zuby jí jektaly. Na okamžik se zarazila, aby se zorientovala v bludišti nádvoří, která obklopovala palác, a jen se její myšlenky vrátily od abstraktna k praktickým záležitostem, potkaly se s jinou myšlenkou, jež právě na tenhle obrat čekala v temeni její lebky. Naprosto nepochybovala o jejím zdroji. Anděl, kterého Seidux vyhnal dnes odpoledne z komnaty, čekal celou tu dobu na prahu, protože věděl, že ona nakonec přijde a bude hledat radu. Z očí jí vytryskly slzy, když jí došlo, že není zatracena. Syn Davidův ví o její mučivé bolesti a postaral se, aby jí jeho posel našeptával.
"Ipse," říkal. "Ipse"
Věděla, co to slovo znamená. Mnohokrát Ipse podpořila, chodila tam schovaná za škraboškou jako všechny ženy z horních deseti tisíc, když zavítaly do morálně pochybných míst. Zhlédla tam představení všech Plutherových děl; a překlady Flottera; dokonce příležitostně Koppocoviovy frašky, byť byly drsné. Že si Muž Smutků zvolil právě takové místo, to ji zaráželo, ale kdo byla ona, aby se pozastavovala nad jeho záměry?
"Slyším," řekla nahlas.
Ještě než její hlas dozněl, kráčela už napříč nádvořím k bráně, která ji vyvede nejpřímější cestou do Kesparatu Deliquium, kde Pluthero postavil svou svatyni obrazotvornosti, jež měla být vbrzku znovu vysvěcena ve jménu Pravdy.

Jude spustila ruce z okna a otevřela oči. Nic z jasnosti, kterou při tomto spojení prožívala ve spánku, se nedostavilo – vlastně si ani nebyla jistá, zda se jí vůbec nyní podařilo – čas na nový pokus však nezbýval. Dowd ji volal – a yzordderrexské ulice, ať žhnuly sebevíc, rovněž. Ze své pozice u okna spatřila kaluže krve; útoky a bitky by nespočítala na prstech jedné ruky; výpady oddílů a ústupy; civilní obyvatelstvo válčící v rozzuřených smečkách a jiné bojovníky pochodující v šiku, ozbrojené a ukázněné. V takovém propletenci událostí nedokázala posoudit oprávněnost jediného případu; ani se tím po pravdě řečeno příliš nezabývala. Jejím posláním bylo v tomhle víru vypátrat svou sestru a věřit, že ta zas hledá ji.
Quaisoir bude pochopitelně zklamaná, až se nakonec setkají, jestli k tomu vůbec dojde. Jude nebyla poslem Pána, za kterým spěchala. Ale co, páni, božští ani světští, nejsou spasiteli a sloupy světa, jaké z nich udělaly legendy. Jsou to škůdci; jsou to kazisvěti. Důkaz o tom byl všude kolem v ulicích, do kterých mela Jude vkročit. Kdyby se jí tak podařilo přesvědčit Quaisoir, aby s ní tuhle vizi sdílela a chápala, pak by možná slib sesterství nebyl tak nevítaným darem, jejž nesla na tuhle schůzku, o které se nemohla zbavit dojmu, že je jejich jakýmsi znovustmelením.
KAPITOLA TŘICÁTÁ PÁTÁ
1
Jemnému trvalo několik hodin, než se z Nenasytné ulice vymotal k mystifově Kesparatu, vyptávaje se ještě během

cesty na směr, obvykle zraněných mužů. Za tu dobu se pád města do chaosu notně zrychlil, takže kráčel napůl připravený na to, že až tam dorazí, místo ulic s rovnými domy a květy obsypanými stromy najde jen popel a sul Ale když konečně k městu ve městě došel, zjistil, že je lupiči i plundrovníky netknuté, buď proto, že věděli, že tu pro svou potřebu najdou pramálo cenného, nebo – a to bylo reálnější – že přetrvávající pověrčivost o lidech, kteří v dávné minulosti žili v Nespatřeného dominiu, jim bránila v tom nejhorším.
Když se zorientoval, vydal se nejdříve do chianculi, odhodlán udělat cokoli, co bude nutné – vyhrožovat, prosit, smlouvat –, jen aby znovu získal mystifovu společnost. Chianculi a všechny přilehlé domy vsak byly opuštěné, a tak začal se systematickým prohledáváním ulic. Ty byly podobně jako chianculi vylidněné, a zatímco jeho bezmoc rostla, jeho rozvážnost polevovala, až vyřvával jméno Pie do prázdných ulic jako nějaký opilec o půlnoci.
Nakonec si tímhle chováním vyžádal odpověď. Vynořil se před ním jeden ze čtveřice, který podle jeho dojmu předvedl nejmrazivější přivítání ze všech, když přišel poprvé: mladík s knírem. Tentokrát nedržel mezi zuby své roucho, a když promluvil, uráčil se mluvit anglicky. Ale smrtonosná stuha se stále třepetala v jeho rukách, její pohrůžka byla neskrývaná.
"Vrátil ses," řekl.
"Kde je Pie?"
"Kde je to děvče?"
"Je mrtvá. Kde je Pie?"
"Vypadáš jinak."
"Jsem někdo jiný. Kde je Pie?"
"Tady ne."
"Tak kde?"
"Mystif šel nahoru do paláce," odvětil muž.
"Proč?"
"Tak zněl rozsudek."
"Jen tak tam jít?" vydechl Jemný a postoupil o krok k muži. "Muselo jistě jít ještě o něco jiného než jen to."
Přestože muže chránil hedvábný meč, Jemný přišel s břemenem moci, jež předčila tu jeho, a jakmile to muž vycítil, odpověděl, již méně uhýbavě.
"Rozsudek zněl, že má zabít Autarchu," oznámil.
"Takže ho tam poslali samotného?"
"Ne. Vybral si z našeho kmene svůj doprovod a několik nás tu zbylo ke střežení Kesparatu."
"Jak je to dlouho, co odešli?"
"Dlouho ne. Ale ty se do paláce nedostaneš. Ostatně oni také ne. Je to sebevražda."
Jemný se nezdržoval hádkou a hnal se zpátky ke vchodu, nechávaje muže, ať si hlídá květenu a prázdné ulice. Jakmile se ovšem blížil k bráně, vešli dovnitř muž se ženou a dívali se na něj. Oba byli od pasu nahoru nazí, hrdla měli pomalovaná pruhy, které si zapamatoval z obležení v přístavu a které je identifikovaly jako Nuzáky. Když popošel ještě blíž, vzali ho na vědomí – přiložili dlaň k dlani a sklonili hlavy. Žena byla o půl hlavy vyšší než její společník, její tělo, to byl úžasný stroj, hlava (celá až na copánek vyholená), seděla na krku širším než lebka, a stejně jako její paže i břicho mělo tak důkladně vypracované svaly, že každý pohyb byl podívanou sám o sobě.
"Říkala jsem, že bude tady!" oznámila světu.
"Nevím, o co vám jde," řekl. "Ale nemohu sloužit."
"Jsi přece John Furie Zacharias?"
"Ano."
"Řečený Jemný?"
"Ano. Ale…"
"Pak tedy musíš jít s námi. Prosím. Athanasius nás poslal, abychom tě našli. Slyšeli jsme, co se stalo v Nenasytné ulici a věděli jsme, žes to musel být ty. Já jsem Nikaetomaas," řekla žena. "Tohle je Vločka Cukrkandl. Cekali jsme na tebe od chvíle, kdy přicestoval Estabrook."
"Estabrook?" nechápal Jemný. To byl muž, na kterého za celé měsíce ani nepomyslel. "Jak to, že ho znáte?"
"Našli jsme ho na ulici. Mysleli jsme, že On bude ten pravý. Ale nebyl. Nevěděl nic."
"A vy myslíte, že já ano?" rozzuřil se Jemný. "Něco vám povím, vím hovno! Nevím, kdo si myslíte, že jsem, ale váš člověk nejsem."
"To Otec Athanasius taky říkal. Říkal, že tápeš…"
"No, to měl pravdu."
"Ale oženil ses s mystifem."
"No a co?" řekl Jemný. "Miluju ho a je mi fuk, kdo o tom ví."
"To je nám jasné," kývla Nikaetomaas, jako by nic nemohlo být nad slunce jasnější. "Proto jsme tě vystopovali."
"Věděli jsme, že půjdeš sem," připojil se Vločka. "Kam jde Mystif, tam jdeš i ty."
"Není tady," řekl Jemný. "Je nahoře v paláci…"
"V paláci?" opakovala Nikaetomaas a obrátila oči k zamračeným hradbám. "A ty ho míníš následovat?"
"Ano."
"Jdu s tebou," rozhodla se. "Mistře Cukrkandle, vrať se zpátky k Athanasioví. Řekni mu, koho jsme našli a kam jsme šli."
"Nestojím o doprovod," ozval se Jemný. "Nevěřím ani sobě."
"Jak se asi dostaneš do paláce, když ti nikdo nebude stát po boku?" namítla Nikaetomaas. "Znám brány. Znám i

nádvoří."
Jemný si v hlavě rozebíral možnosti. Polovice jeho já toužila pokračovat v ničení, šířit chaos, který vnesl už do Nenasytné ulice, a udělat z něj svůj symbol. Ale neznalost paláce ho opravdu mohla zbrzdit a třeba minuty budou rozhodovat o tom, zda mystifa najde živého nebo mrtvého. Pokýval souhlasně hlavou a družina se rozdělila hned u brány: Vločka Cukrkandl vyrazil zpátky k Athanasiovi, Jemný s Nikaetomaas k Autarchově pevnosti.

Jediné téma, na něž během cesty zavedl řeč, se týkalo Estabrooka. Jak se mu daří, zeptal se Jemný: pořád ještě blázní?
"Byl skoro v pánu, když jsme ho našli," odpověděla Nikaetomaas. "Jeho bratr ho tu zanechal v domnění, že je mrtev. Ale my jsme ho odnesli do svých stanů nedaleko Vymazaného kraje a tam jsme ho uzdravili. Nebo, přesněji, pouhá jeho přítomnost tam ho uzdravila."
"To všechno jste udělali proto, že jste ho považovali za mě?"
"Věděli jsme, že má přijít kdosi z Pátého, aby znovu zahájil Usmíření. A pochopitelně jsme věděli, že to bude brzy. Jenom jsme nevěděli, jak vypadá."
"No, nerad vás zklamu, ale to je podruhé, co jste se napálili. Nejsem váš člověk o nic víc než Estabrook."
"Proč jsi sem tedy přišel?" zeptala se.
To byl dotaz, který si zasloužil vážnou odpověď, když ne kvůli ní, tak alespoň kvůli němu samotnému.
"Hledal jsem odpovědi na některé své otázky, které jsem nedokázal zodpovědět v Pátém," řekl. "Jeden můj přítel zemřel velice mladý. Ženu, kterou jsem znal, téměř někdo zavraždil…"
"Judith."
"Ano, Judith."
"Hodně jsme o ní mluvili," řekla Nikaetomaas. "Estabrook jí byl posedlý"
"A je pořád?"
"Dlouho jsem s ním nemluvila. Ale víte, že se ji snažil odvézt do Yzordderrexu, když zakročil jeho bratr."
"Přijela?"
"Zřejmě ne," zavrtěla hlavou Nikaetomaas. "Ale Athanasius věří, že za čas určitě. Tvrdí, že je střípkem z příběhu Usmíření."
"Kam na to chodí?"
"Myslím, že tak usoudil z Estabrookovy posedlosti. Ze způsobu, jakým o ní hovořil, jako by to byla nějaká svátost, a Athanasius zbožňuje svaté ženy."
"Řeknu ti jedno – znám Judith dost dobře a rozhodně to není žádná svatá Panna."
"Jsou i jiné druhy svatosti – u našeho pohlaví," opáčila Nikaetomaas poněkud nedůtklivě.
"Omlouvám se. Nechtěl jsem se nikoho dotknout. Ale jestli Jude něco nenáviděla, tak to bylo stavění na piedestal."
"Tak to bychom neměli zkoumat idol, ale uctívače. Athanasius tvrdí, že posedlost je požárem v naší pevnosti."
"Co tím myslel?"
"Že musíme spálit zdi kolem sebe, ale k tomu je zapotřebí velice čistého plamene."
"Posedlosti, jinými slovy."
"To je jeden takový oheň, ano."
"Proč bychom vlastně měli chtít spálit tyhle hradby? Copak nás nechrání?"
"Protože neučiníme-li tak, zemřeme v bezpečí uvnitř nich, zahrnujíce polibky vlastní obrazy," řekla Nikaetomaas. Byla to odpověď až příliš obratná, než aby to byla improvizace.
"Zase Athanasius," odtušil Jemný.
"Ne," řekla Nikaetomaas. "Jedna má teta. Žila dlouhé roky pod zámkem v Pevnosti, ale tady –" Nikaetomaas si ukázala na spánek "– je volná."
"A co Autarcha?" nadhodil Jemný a zadíval se k pevnosti.
"Co je s ním?'
"Líbá snad on tam nahoře své obrazy?"
"Kdo ví? Třeba je deset let mrtvý a stát se udržuje v chodu sám."
"Vážně tomu věříš?"
Nikaetomaas zavrtěla hlavou. "Ne. Je naživu, hezky za svými hradbami."
"Co asi drží pod pokličkou?"
"Kdopak ví? Ať se bojí čehokoli, pochybuju, že to dýchá stejný vzduch jako my."
Než opustili vyštěrkovanou rušnou silnici v Kesparatu nazvaném Hittahitte, který se rozkládal mezi branami eurhetemeckého Kesparatu a širokými bulváry yzordderrexské úřednické čtvrti, Nikaetomaas prohledala zříceninu jedné mansardy – kvůli převlekům. Objevila sbírku zašpiněného šatstva a trvala na tom, že si je Jemný musí obléknout, načež si i pro sebe vzápětí našla nějaké podobně ohavné hadry. Musejí své tváře a tělesné proporce zakrýt, vysvětlila, tak aby se mohli nerušeně zamíchat mezi ubožáky, kteří se shromáždili u bran. Pak vyrazili do ulic lemovaných domy s klasicky strohou architekturou, jež byly až doposud ušetřené ohně pochodní, které v dolním Kesparatu putovaly z ruky do ruky a od střechy ke střeše. Jejich netknutost však dlouho nepotrvá, předpověděla Nikaetomaas. Až se ohně vzpoury dostanou k těmto stavbám, Bernímu úřadu a Soudnímu dvoru, neujde ohni jediný pilíř. Ale prozatím se poutníci pohybovali mezi kolosy tichými jako mauzolea.
Když prošli na protilehlou stranu, došel mu důvod jejich převleku do zapáchajících a zavšivených šatů. Nikaetomaas je nedovedla k žádné z obrovských bran paláce, ale k nevelkému průlomu, kolem něhož se shromáždil houf oblečený do strakatých kazajek, od jejich vlastních k nerozeznání. Někteří lidé nesli svíčky. V jejich poskakujícím světle si Jemný všiml, že mezi čekateli není jediné tělo celé a zdravé.

"Čekají na to, až se dostanou dovnitř?" zeptal se své průvodkyně.
"Ne. Tohle je brána Sv. Ohyba a Sv. Ještědola. Copak jsi o nich v Pátém nic neslyšel? Myslela jsem, že tam byli umučeni."
"To je klidně možné."
"V Yzordderrexu jsou všude. V dětských říkankách, loutkohrách…"
"A co se tu má dít? Svatí se tu osobně zjevují?"
"Tak nějak."
"A v co tihle človíčci doufají?" zeptal se Jemný a přejel pohledem ubohé srocení. "V uzdravení?"
Jistě jim bylo takových zázraků zoufale zapotřebí, byli zmrzačení a churaví, hnisající a duševně zlomení, někteří z nich vypadali tak slabě, že se možná rána nedočkají.
"Ne," opáčila Nikaetomaas. "Chodí si sem pro jídlo. Jenom doufám, že Svatí jsou zaneprázdněni revolucí a nezjeví se tu."
Ještě to ani nedořekla a už hluk motoru, který se s bafáním probouzel k životu za branami, rozproudil hloučky do zuřivého shonu. Berle se proměnily ve zbraně, vzduchem létaly nakažené plivance, invalidé se dali do půtek o místo co nejblíž darům, které tu budou co nevidět. Nikaetomaas postrčila Jemného do vřavy, takže byl nucen sám bojovat, ačkoli se za to styděl, jinak by dopustil, aby mu vyrvali údy z kloubů ti, co jich měli méně než on. Hlavu držel skloněnou, paže se mu jen míhaly, prorážel si cestičku kupředu, sotva se brány začaly otevírat.
To, co se objevilo na druhé straně, vyvolalo nadšené povzdechy ze všech stran, a jeden nevěřícný – u Jemného. Na kolečkách se kupředu posunoval patnáct stop vysoký kýčovitý předmět hodný pozornosti: sochy Svatých Ohyba a Ještědola, kteří stáli a dotýkali se rameny, paže měli napřažené k dychtivému davu, jejich oči se koulely ve vytesaných jamkách jako oči karnevalového panáka a shlížely na své diváky, jako by byly jednu chvíli poděšené a v další obrácené k nebesům. Ale především jejich vzhled Jemného zhnusil. Byli oblečeni do svého štědrého daru: od hlavy k patě zahaleni jídlem. Jejich trupy zakrývaly masové kabáty, které i po vyndání z trouby ještě pořád kouřily. Kolem krků a zápěstí jim v orosených smyčkách visely salámy, u slabin měli zavěšené pytle napěchované chlebem, zatímco jejich suknice byly z ovoce a ryb. Dav se ihned přelil dopředu a jal se je vysvlékat do naha; účastníci té vřavy, zdivočelí hladem, se tloukli navzájem, jak se pachtili za svým přídělem.
Svatí ovšem nebyli bezbranní, pro žravé byly nachystány tresty. Háky a kopí, určené, aby zraňovaly, byly ukryté mezi bohatým řasením suknic a kabátů. Žebráci však ničeho nedbali, šplhali se po sukních soch nahoru, pohrdli ovocem i rybou, jen aby dosáhli k řízkům a salámům nad nimi. Někteří spadli a po pádu se do krve potloukli, jiní – přelézajíce přes oběti – se zmocnili kořisti s výkřiky veselí a začali pěchovat batohy na zádech. I tehdy, po triumfu, nebyli v bezpečí. Ti vzadu je buď z jejich bidýlek stáhli, nebo jim strhli batohy ze zad a postrčili je svým komplicům v davu, kteří se zas na oplátku museli bránit napadení a okradení.
Nikaetomaas se držela Jemného opasku, aby se od sebe v tom shonu neodtrhli, a po mnohém manévrování se přiblížili k podstavci soch. Stroj byl navržen tak, aby zablokoval bránu v celé její šíři, ale Nikaetomaas nyní podřepla před soklem (její konání zůstalo skryto před strážemi sledujícími vše shora z brány) a zapřela se do krytu, který zastřešoval kola povozu. Byl z tepaného kovu, ale pod jejím tlakem odpadl jako papírový karton. Zároveň ulétly nýty. Pak se ponořila do škvíry, kterou si připravila. Jemný ji následoval. Jakmile se ocitli pod Svatými, hluk davu přicházel jakoby z dálky. Byla tu téměř naprostá tma, ale posouvali se po břiše vpřed, stroj – obrovitý a horký – na ně ukapával olej, když se pod ním pohybovali. Jakmile se dostali na druhou stranu a Nikaetomaas začala odstraňovat kryt i tam, křik zesílil. Jemný se ohlédl. Nikaetomaasino dílo odhalili i další, zřejmě si mysleli, že pod idoly na ně čekají nové poklady, a pustili se za nimi. Ne dva nebo tři, ale spousty. Jemný přiložil ruku Nikaetomaas na pomoc. Mezitím se prostor zaplňoval těly a zákonitě vypukla nová vřava, když žebráci začali bojovat také o přístup dovnitř. Celá konstrukce, třebaže byla veliká, se začala třást. Když s ním teď řvoucí dav cloumal nejen nahoře, ale i dole, zdálo se, že se monstrum překotí. Socha se najednou rozhoupala, a tak Jemný začal pomýšlet na únik. Na druhé straně za Svatými leželo patřičně rozlehlé nádvoří zbrázděné kolejemi stroje a zaneřáděné spadaným jídlem.
Nestabilita stroje neunikla pozornosti paláce a dva strážci se v té chvíli vzdali svých prvotřídních řízků a poděšeným ječivým hlasem vyhlašovali poplach. Jejich stažení umožnilo Nikaetomaas, aby se vykroutila ven, na svobodu, bez povšimnutí, potom se otočila k Jemnému, že ho vytáhne ven k sobě. Moloch neměl nyní daleko k převržení a z druhé strany padly výstřely, stráže se nad bránou totiž snažily odradit dav od dalšího podhrabávání. Jemný ucítil, jak ho čísi ruce popadly za nohy, ale odkopl je, a Nikaetomaas si ho přitáhla k sobě a vyklouzli díky ní konečně na čerstvý vzduch, zatímco je praskání nenechalo na pochybách, že Svatí mají dost kymácení a chystají se padnout. Se sehnutými zády Jemný a Nikaetomaas přeběhli přes slupkami a kůrkami pokryté prostranství do bezpečí tmy, načež Svatí s obrovským hlomozem padli nazad jako směšní ožralové, roj jejich stoupenců se ne a ne jejich rukou a kabátů a sukní pustit. Konstrukce se při dopadu na zem rozpadla a rozesílala kousky kamenného, vařeného i zmrzačeného masa všemi směry.
Stráže teď sbíhaly dolů z bašt, aby zastavily kulkami proudění davu. Jemný s Nikaetomaas se nezdržovali pozorováním této nové hrůzy, ale utíkali pryč, dál a daleko od bran, přičemž úpěnlivé prosby a ječeni těch pádem zmrzačených se táhly tmou stále za nimi.
2
"Co znamená ten rámus, Rosengartene?"
"Máme menší potíže u Brány Svatých, pane."
"Jsme obléháni?"
"Ne. Jde jen o nešťastnou nehodu."
"Nějací mrtví?"

"Nic významného. Brána je zas zavřená."
"A Quaisoir? Jak se jí daří?"
"Od časného rána jsem se Seduixem nemluvil."
"Tak to jdi zjistit."
"Milerád."
Rosengarten se vzdálil a Autarcha obrátil svou pozornost zpátky k muži, který seděl jako přikován v křesle nedaleko.
"Tyhle yzordderrexské noci…" řekl ke svému společníkovi, "…jsou tak strašně dlouhé. Víš, v Pátém jsou jen zpoloviny tak dlouhé a já si pořád stěžoval, že brzo končí. Ale tady…" povzdechl si, "…tady přemítám, jestli by nebylo lepší, kdybych se tam vrátil a založil nový Yzordderrex. Co myslíš?"
Muž v křesle neodpovídal. Jeho křik dávno utichl, ačkoli dozvuky, daleko jemnější než samotný zvuk a také daleko trýznivější, nepřestávaly vibrovat vzduchem, až po samý strop této komnaty, kde se co chvíli utvořily obláčky a ronily drobný, očistný déšť.
Autarcha si přisunul židli blíže k muži. K hrudi jeho oběti byl připnut váček s živou tekutou hmotou velikosti jeho hlavy. Její chapadla, tenká jako vlákénka, ho provrtávala a nořila se do jeho těla až k srdci, plícím, játrům a duši. Vyvolal si tuhle bytost, která byla ve své nynější podobě pouhopouhým stínem někdejší mnohem grandióznější bestie jménem Sebezapření, z In Ova, a vybral si ji tak, jak by chirurg vybíral určitý nástroj k provedení delikátního a velice specifického úkonu. I přes různorodé povahy vyvolaných zvířat z nich strach neměl. Desetiletí stejných rituálů ho obeznámila se všemi druhy, které v In Ovu dlely, a přestože existovaly i takové, jež by si netroufl přivést do světa živých, většina z nich měla přinejmenším základní instinkt a poznala hlas svého pána a poslouchala ho v mezích svých duševních schopností. Tohle své stvoření pojmenoval Abelove – po jednom právníkovi, kterého krátce poznal v Pátém a který se choval jako pijavice – přesně jako tenhle kousek zášti – a skoro stejně hnusně páchl.
"Jaké to je?" ptal se Autarcha, napínaje se, aby pochytil alespoň pouhé zamumlání místo odpovědi. "Bolest ustala, vid? Copak jsem to neříkal?"
Muži se se zachvěním otevřely oči, olízl si rty. Pohnuly se v čemsi hodně podobném úsměvu.
"Cítíš jakési splynutí s Abelovem, nemám pravdu? Vetřel se všude. Mluv, prosím tě, nebo ho z tebe sundám. Budeš krvácet z každé dírky, kterou udělal, ale bolest nebude nic oproti ztrátě, kterou budeš cítit."
"Nesundávej…" pospíšil si muž.
"Tak mluv," opáčil Autarcha dojatě. "Víš, jak je těžké najít takovou pijavici? Skoro vyhynuly. Ale tuhle jsem ti dal, nebo ne? A jediné, o co tě prosím, je, abys mi prozradil, jaké to je."
"Je to… hezké."
"To mluví Abelove nebo ty?"
"My jsme jedno," dostalo se mu odpovědi.
"Je to jako sex, vid?"
"Ne."
"Tak jako láska?"
"Ne. Jako když se znovu rodím."
"V děloze?"
"V děloze."
"Bože, tolik ti závidím. Na to si nevzpomínám. Nikdy jsem v matce neplaval."
Autarcha se zvedl ze židle, rukou si zakrývaje ústa. Takhle to bylo pokaždé, když sedliny kreauše putovaly jeho žilami. V takových chvílích se měnil v neúnosně něžného, pohnutého až k projevům žalu a vzteku na nejprchavější popud.
"Být propojený s jinou duší," řekl, "nerozlučitelně. Pohlcený a celistvý zároveň. Takový vzácný požitek." Otočil se znovu ke svému vězni, jehož oči se opět zavíraly. Autarcha to nepostřehl. "Právě v takovém rozpoložení," řekl, "si přeju, abych byl básníkem. Kdybych tak měl slova pro své toužení. Myslím, že kdybych věděl, že jednoho dne – je mi fuk, kolik let to bude od dnešního dne, třeba i staletí, je mi to jedno – kdybych věděl, že jednoho dne splynu, nerozlučně, s jinou duší, možná bych se změnil v dobrého člověka."
Znovu se posadil vedle zajatce, jehož oči byly úplně zavřené.
"Ale to se nestane," vydechl a slzy mu začaly kanout z očí. "Jsme příliš sami sebou. Bojíme se oprostit se od toho, čím jsme, pro případ, že nejsme nic, a tak křečovitě se toho držíme, až ztrácíme všechno ostatní." Vzrušení mu v tomto okamžiku setřáslo slzy z očí. "Posloucháš mě?" zeptal se. Zacloumal mužem tak, že se mu otevřela ústa a v tenounkém pramínku mu z koutku vytékala slina. "Poslouchej!" běsnil. "Já ti tady teď vylévám své srdce!"
Když se nedočkal žádné odpovědi, vstal a udeřil zajatce přes tvář tak prudce, až se muž převrhl, a křeslo, k němuž byl přivázán, padlo s ním. Bytost u jeho hrudi se smrštila soucitem se svým hostitelem.
"Nepřivedl jsem si tě, abys mi tu chrněl!" burácel Autarcha. "Chci, aby ses se mnou podělil o mé trápení."
Přiložil ruce k pijavici a začal ji odtrhávat od mužových prsou. Panická hrůza stvoření zachvátila i jeho hostitele a vmžiku se muž začal svíjet; zpod chapadélek se vyvalila krev, když bojoval o to, aby mu nebyla pijavice odejmuta. Ani ne zhruba před hodinou, kdy se s Abelovem vytasil a ukázal ho vězni, ten žadonil, aby ho ušetřil působení jejího doteku. Teď znovu objevil svůj jazyk a dvojnásob horoucně škemral, aby ho od něj neodlučoval, jeho prosby přešly do skučení, sotva byly nitky parazita (osypané ostny tak, aby bránily vyjmutí) vyrvány z orgánů, které prošpikovaly. Jakmile protrhly povrch, začaly sebou zuřivě mrskat ve snaze vrátit se do svého hostitele nebo najít nového. Ale Autarcha se nenechal panikou ani jednoho z milenců dojmout a oddělil je od sebe, jako to dovede smrt. Mrštil Abelovem přes celou komnatu a sevřel mužovu tvář v prstech lepkavých od krve. "Tak co," řekl. "Jaké to je?"
"Dej mi ho zpátky… prosím… dej ho zpátky."
"Je to jako znovuzrození?" zeptal se Autarcha.

"Říkej si, co chceš! Ano! Ano! Jen mi ho vrať!"
Autarcha odstoupil od muže a přešel pokojem k místu, kde vyvolával. Zvolil cestu přes spirály lidských střev, které uspořádal na podlaze jako návnadu, a chňapl po noži, který ležel vedle hlavy se zavázanýma očima, a docela pomaličku – loudavé – se vracel k ležící oběti. Přeřezal vězňovi pouta a couval od něho, aby mohl zhlédnout i zbytek podívané. Přestože muž byl bolestivě zraněn a jeho provrtané plíce byly stěží schopné čerpat vzduch, upřel oči na předmět své touhy a začal se k němu plazit. Autarcha, ač byl popelavý vztekem, ho nechal, jen ať se plazí, jelikož věděl, že vzdálenost je příliš veliká a že divadlo skončí tragédií.
Milenec nepopolezl ještě ani o dva metry, když se ozvalo zaklepání na dveře.
"Táhni!" zakřičel Autarcha, ale klepání se ozvalo znovu a tentokrát je doprovázel Rosengartenův hlas.
"Quaisoir je pryč, pane," oznámil.
Autarcha sledoval bezmoc plazícího se muže a sám si zoufal. Navzdory veškeré jeho shovívavosti ho manželka opustila kvůli Muži Smutků.
"Vstup!" zvolal.
Rosengarten vešel a podal hlášení. Seidux je mrtvý, byl pobodán a svržen z okna. Quaisoiřiny komnaty jsou prázdné, její služebná zmizela, šatna je převrácená vzhůru nohama. Pátrání po jejích únoscích bylo už zahájeno.
"Únoscích?" podivil se Autarcha. "Ne, Rosengartene. Žádní únosci neexistují. Odešla o své vlastní vůli."
Ani jednou za tu dobu nesklouzl pohledem z milence, který do té chvíle zdolal třetinu vzdálenosti mezi svým křeslem a miláčkem, ale rychle slábl.
"Je po všem," řekl Autarcha. "Vydala se za svým spasitelem, čubka ukňouraná."
"Neměl bych za ní přece jen vyslat oddíly?" navrhl Rosengarten. "Město je nebezpečné."
"Ona to dovede taky, když chce. Ženské v Pevnosti ji krápět naučily zkaženému řemeslu."
"Doufám, že ta žumpa shořela na padrť," řekl Rosengarten s nezvyklým zápalem.
"O tom pochybuju," odvětil Autarcha. "Ty znají různé cestičky, jak se zachránit."
"Ale ne přede mnou, to ne," rozpálil se Rosengarten.
"Ale ano, dokonce i před tebou," oponoval mu Autarcha. "I přede mnou. Ženská síla se nedá odplavit, ať děláme, co děláme. Nespatřený se o to pokusil a neuspěl. Vždycky se najde nějaký kout…"
"Čekám jen na vaše rozkazy," vpadl mu do řeči velitel. "Sejdu ihned dolů. Pověsím ty čubky přímo na ulici."
"Ne, ty mi nerozumíš," řekl Autarcha, jeho hlas byl téměř monotónní, ale o to tesknější. "Ten kout není venku, je tady." Ukázal si na lebku. "Je v našem myšlení. Jejich tajemno nás posedne, i když si je nastokrát odstraníme z očí. I mě. Bůh ví, že bych toho měl být ušetřen. Nebyl jsem vyvržen na svět jako vy ostatní. Jak mohu prahnout po něčem, co jsem nikdy nepoznal? Ale je to tak." Vzdychl. "Prahnu." Otočil se k Rosengartenovi, jehož výraz nebyl zrovna chápavý. "Podívej se na něho." Autarcha se při řeči podíval na zajatce. "Z jeho života zbývají vteřiny. Ale pijavice mu přiblížila chuť a on ji chce zas."
"Chuť čeho?"
"Dělohy, Rosengartene. Říkal, že je to jako být v děloze. My všichni jsme vyvrhelové. Ať postavíme cokoli, ať se schováme, kde chceme, jsme vyvrhelové."
Zatímco hovořil, vězeň vyrazil poslední vyčerpaný sten a zůstal nehybně ležet. Autarcha chvíli tělo pozoroval, jediným zvukem v prostorné komnatě byl ochabující pohyb pijavice na studené podlaze.
"Zamkni dveře a zapečeť je," přikázal Autarcha a obrátil se k odchodu, aniž by se podíval na Rosengartena. "Odcházím do Věže s Čepem."
"Ano, pane."
"Dojdi pro mě, až bude světlo. Tyhle noci jsou nemile dlouhé. Příliš dlouhé. Občas přemýšlím…"
Ale o čem že přemýšlí, vypadlo z jeho hlavy dříve, než to došlo k jeho rtům, a když vycházel z milencovy hrobky, stalo se tak v tichosti.

KAPITOLA TŘICÁTÁ ŠESTÁ

1

Jemného myšlenky se k Taylorovi nevracely často, když putoval s Pie, ale jakmile se ho (v ulicích před palácem) Nikaetomaas zeptala, proč přijel do Imagiky, ze všeho nejdřív mluvil o Taylorově smrti a teprve pak o pokusu zabít Judith. Když teď s Nikaetomaas procházeli ztichlá, neosvícená nádvoří a stoupali k samotnému paláci, opět se k tomu muži vrátil a viděl ho, jak leží na smrtelném loži, mluví o vznášení se a pověřuje Jemného, aby vyřešil záhady, které on sám vyřešit nestačil.
"V Pátém jsem měl přítele, který by jistě tohle místo miloval," řekl Jemný. "Miloval samotu."
Byla tu, v každém nádvoří. V mnohých z nich kdosi založil zahrádku a pak ji ponechal, ať si bují po libosti. Ale bujení bere energii a míza byla vyčerpaná, rostliny se samy po pár intenzivních rozkvětech zadusily, seschly a sklonily se zpátky k zemi barvy popela. Obraz se tolik nelišil, ani když už byli uvnitř, bloumali po chodbách, kde ležel prach těžký jako půda v mrtvých zahradách, po opuštěných přístavcích a komnatách vyčleněných pro hosty, kteří zde prožili zbytek svého života a také naposledy vydechli. Většina zdí, ať v komnatách nebo galeriích, byla ozdobena: některé gobelíny, řada dalších obrovitými freskami, a přestože se tu mezi nimi vyskytly výjevy, které Jemný poznával ze svých cest – Patashoqua pod zlatě zelenou oblohou, s letkou balónů stoupajících z roviny za jejími hradbami; svátek u 1'himbyských chrámů – rostlo v něm podezření, že ty nejzdařilejší obrazy pocházejí ze Země, přesněji z Anglie. Nepochyboval o tom, že pastorálnost je univerzální a že pastýři nyjí s nymfami v Usmířených dominiích stejně, jak to popisují sonety z Pátého, ale našel na těchto obrazech detaily, které byly bez diskusí ryze anglické: vlaštovky poletující střemhlav po letní obloze; dobytek napájející se na zavlažované louce, zatímco pastýř spí; salisburská věžička tyčící se nad duby zarostlým břehem, vzdálené věže a kopule Londýna viděné ze svahu, na němž laškují panny a mladíci,

dokonce Stonehenge přemístěný pro větší dramatičnost na kopec, s pozadím bouřkových mračen.
"Anglie," prohodil Jemný za chůze. "Někdo tu vzpomíná na Anglii."
Protože míjeli tahle díla příliš spěšně, nestačil je podrobit bedlivé prohlídce, ale na žádném z nich neviděl podpis. Malíři, kteří načrtli Anglii a pak se k ní znovu vraceli a vypodobnili ji tak nádherně, byli zjevně spokojení s anonymitou.
"Myslím, že bychom měli vyjít nahoru," navrhla Nikaetomaas, když je jejich potulování náhodou zavedlo k úpatí monstrózního schodiště. "Čím se dostaneme výš, tím lepší získáme přehled o palácovém bludišti."
Výstup byl pět poschodí dlouhý – na každém patře je čekala zas jen opuštěná chodba –, ale nakonec je vyvedl na střechu, ze které mohli přehlédnout celý labyrint, ve kterém tápali. Věže dvakrát až třikrát větší než ta, po níž šplhali, se nad nimi vznášely jako přízraky, zatímco dole se na všech světových stranách rozkládala nádvoří, po nichž občas pochodovaly pluky, ale většina z nich byla stejně opuštěná jako každá druhá chodba a komnata. V pozadí za nimi se nacházely zdi paláce a za zdmi samotnými pak kouřem rozcupované město, zvuk jeho křečí byl na tu vzdálenost tlumený. Jemného i Nikaetomaas ukolébala odlehlost tohoto orlího hnízda, ale hned vzápětí je vylekal rozruch, který vypukl znatelně blíž. Byli téměř vděční za alespoň takovou známku života v téhle hrobce, i kdyby měl hluk tropit nepřítel, zahájili pátrání po původcích hluku, sešli zas dolů po schodišti a pak prošli po mostě do druhé věže.
"Kápě!" řekla Nikaetomaas, zastrčila si cop za košili a natáhla si hrubou kapuci přes hlavu. Jemný udělal totéž, ačkoli pochyboval o tom, že jim tohle maskování poskytne mnoho ochrany, pokud budou odhaleni.
Vpředu v chodbě někdo udílel rozkazy a Jemný stáhl Nikaetomaas do ústraní, aby potají naslouchali. Důstojník měl pro svou četu slova povzbuzení, sliboval každému muži, který zastřelí Eurhetemce, že obdrží měsíční placenou dovolenku. Kdosi se ho optal, kolik jich je, a nato on odpověděl, že slyšel o šesti, ale sám tomu nevěřil, protože pobili desetkrát větší počet. Ať jich je, kolik chce, řekl – šest, šedesát, šest set –jsou obklíčeni a lapeni v pasti. Ven se živí nedostanou. S těmi slovy oddíl rozdělil a rozkázal jim střílet bez varování.
K úkrytu, kde se schovávali Jemný s Nikaetomaas, byli vysláni tři vojáci. Stačili kolem nich sotva přejít a Nikaetomaas už vystoupila z přítmí a srazila dva z nich – na každého stačila jediná rána. Třetí se chystal k obraně, ale Jemný – postrádaje hromotluckou či svalovou sílu, díky níž byla Nikaetomaas tak věcná – využil místo toho příležitosti a skočil na muže s takovým rozběhem, až se oba svalili na zem. Voják zvedl pušku k Jemného lebce, ale zbraně i ruky se chopila Nikaetomaas a vyzvedla si chlapa za paži nahoru, až měli tváře ve stejné výšce a puška mířila na střechu. Nikaetomaas drtila jeho prsty s takovou silou, že nedokázal stisknout spoušť. Nato mu volnou rukou strhla z hlavy helmici a vyhrkla na něho.
"Kde je Autarcha?"
Muž se zmítal ve velikých bolestech a byl hrozivě vystrašený, takže se nepokoušel dělat hluchého.
"Ve Věži s Čepem," zašeptal.
"To je kde?"
"Ta nejvyšší věž," vzlykl a sápal se po ruce, za kterou visel a po níž mu stékala krev.
"Zavedeš nás tam," rozhodla Nikaetomaas. "Prosím."
Muž zatnul zuby, přikývl, a ona ho pustila. Jakmile sebou praštil o zem, puška mu z rozdrcených prstů vypadla. Vybídla ho, aby se postavil.
"Jak se jmenuješ?" zeptala se ho.
"Jark Lazarevič," prozradil jí a tiskl si zraněnou ruku v podpaží.
"Tak Jarku Lazareviči, pokud se pokusíš varovat ostatní, vymáčknu ti mozek z ty tvý palice tak rychle, že doletí do Patashoquy dřív, než si naděláš do kalhot. Je to jasné?"
"Jasné."
"Máš děti?"
"Ano. Dvě."
"Mysli na ně, siroty, a chovej se podle toho. Nějaké dotazy?"
"Ne, jen chci vysvětlit, že Věž je pěkný kus cesty odtud. Nechci, abyste si mysleli, že vás vedu oklikou."
"Tak ale rychle," řekla. Lazarevič ji vzal smrtelně vážně, vedl je zpátky přes most ke schodům a cestou vysvětloval, že nejrychlejší cesta ke Věži vede nad jímkou a ta prý je o dvě poschodí níž.
Vyšli asi zhruba do třetiny schodiště, když za nimi práskly výstřely. Jeden z Lazarevičových dvou kamarádů se probral, potácel se a kromě střelby začal i křičet, aby vyhlásil poplach. Kdyby nebyl tak nejistý v kroku, třeba by Jemného nebo Nikaetomaas zasáhl: jenže ti byli dávno daleko vpředu na schodech, než on vystoupal do horního patra. Lazarevič mezi tím na svou obhajobu vysvětloval, že nic z toho není jeho dílem a že miluje své děti a jediné, co si přeje, je uvidět je znovu.
Z dolní chodby se ozýval dusot běžících nohou a výkřiky odpovídající těm poplašným shora. Nikaetomaas vychrlila řadu slov, která nemohla být sprostší (kdyby jim ovšem Jemný rozuměl), a vrhla se na Lazareviče, jenže ten vyrazil a seběhl ze schodů dřív, než ho mohla popadnout, a srazil se v přízemí se svými kumpány. Při pronásledování se Nikaetomaas mihla kolem Jemného a dostali se tak na dostřel. Vojáci neváhali. Ze čtyř hlavní se zablýsklo, čtyři kulky našly svůj terč. Její konstituce ji nezachránila. Padla na místě jako podťatá, tělo se skoulelo ze schodiště a zastavilo se pár schodů od jeho paty. Jak se tak na ni díval, Jemnému bleskly hlavou tři myšlenky. První, že za tohle ty prevíty dostane. Druhá, že nepozorovaně zmizet už asi nepůjde. A třetí, že kdyby smetl na jejich krvelačné hlavy střechu a rozšířil tím pověst, že kromě Autarchy je v paláci ještě jedna vlivná moc, nebylo by to rozhodně marné. Litoval smrtí, které zapříčinil v Nenasytné ulici, ale těchhle litovat nebude. Zbývalo jediné, dostat se rukou k obličeji a strhnout si z něj bleskurychle látku dřív, než přiletí kulky. Dole se z různých koutů sbíhalo víc vojáků. No tak, říkal si v duchu, zvedaje ruce ve falešné kapitulaci, zatímco se ti druzí přibližovali, no tak pojďte, přidejte se k jásotu.
Jeden z hloučku byl asi vysoce postavený velitel. Paty cvakly o sebe, sotva se objevil, všichni ho zdravili. On se

zadíval vzhůru na schody ke svému zajatci s kápí.
"Generále Racidio," řekl jeden z nižších velitelů. "Dva z těch vzbouřenců máme tady."
"Tohle nejsou Eurhetemci." Jeho pohled putoval od Jemného k tělu Nikaetomaas, potom zpátky nahoru na Jemného. "Myslím, že to jsou dva Nuzáci."
Vykročil do schodů k Jemnému, který pokradmu nabíral dech skrz volnou osnovu plátna a připravoval se odhalit závoj. Zbývaly mu nanejvýš dvě tři vteřiny – dost času, aby Racidia drapl a použil ho jako rukojmí, pokud pneuma nezabije všechny střelce.
"Tak se ukaž, jak vypadáš," řekl velitel a serval Jemnému látku z obličeje.
V té chvíli měl uvolnit pneuma, ale neudělal to, protože Racidio od rysů, které odkryl, ucukl jako omráčený. Ať už spatřil cokoli, ušlo to vojákům dole, kteří puškami mířili na Jemného, dokud Racidio nevyštěkl rozkaz, aby je sklonili. Jemný nevycházel z úžasu stejně jako oni, ale nehodlal se vyptávat, proč byl původní rozkaz odvolán. Svěsil ruce, překročil tělo Nikaetomaas a dostal se k počátku schodiště. Racidio znovu o kus ustoupil, potřásal hlavou a olizoval si rty, ale očividně nenacházel slov. Vypadal, jako by se pod ním měla otevřít země; ve skutečnosti si to tajně přál. Raději než vyvést toho muže z jeho hrůzy tím, že by promluvil, si Jemný přivolal svého průvodce Lazareviče. Ten chlap se uchýlil za štít vojáků a vyšel z úkrytu nanejvýš neochotně, zalétl pohledem ke svému kapitánovi a Racidiovi s nadějí, že Jemného pokynu zabrání. Ale to se nestalo. Jemný mu vyšel naproti a Racidio ze sebe po delší době vypravil první slova, na něž se zmohl od chvíle, kdy spočinul očima na tváři nezvaného hosta.
"Odpusť mi," řekl. "Jsem zahanben."
Jemný mu nedopřál útěchu odpovědi a s Lazarevičem po boku postoupil o krok k chumlu vojáků na mezipodlaží. Beze slova se rozestoupili a on mezi jejich řadami prošel, potlačuje nutkání zrychlit, jakkoli ho to svádělo. A zrovna tak ho mrzelo, že se nemůže rozžehnat s Nikaetomaas. Ale netrpělivost i sentiment by mu právě neprospěly. Byl požehnaný, a až se čas naplní, snad pochopí proč. Prozatím se musí dostat k Autarchovi a modlit se, aby tam mystif byl.
"Chceš jít pořád k Čepu?" řekl Lazarevič.
"Ano."
"Jakmile tě tam dovedu, propustíš mě?"
Znovu řekl: "Ano."
Následovala odmlka, během které se Lazarevič zorientoval. Potom se odvážil:
"Kdo jsi?"
"To bys rád věděl," opáčil Jemný, ale ta odpověď platila asi tak stejně jemu samému jako jeho průvodci.
2
Na počátku jich bylo šest. Teď zůstali dva. Jednou z obětí byl Thes'reh'ot, zastřelený, když vyrýval křížek na roh, za kterým zabočili do bludiště nádvoří. Na jeho podnět si trasu značili a tak si usnadňovali rychlý ústup, až dokončí svou práci.
"To jen Autarchova vůle drží tyhle hradby pohromadě," prohlásil, sotva vstoupili do paláce. "Jakmile bude sesazen, spadnou spolu s ním. Potřebujeme se odtud urychleně dostat, pokud se nechceme nechat pohřbít."
To, že se Thes'reh'ot dobrovolně přihlásil k akci, kterou jeho smích ocejchoval jako sebevražednou, bylo poněkud překvapivé, ale tenhle další projev optimismu už hraničil se schizofrenií. Jeho náhlá smrt nejen oloupila Pie o nezvaného spojence, ale i o možnost se ho optat, proč se přidal k útoku. Ale nakonec se kolem celého podniku nakupilo několik podobných oříšků, z nichž ne pravé malým byl pocit nevyhnutelnosti, který provázel každou průpověď, jako by byl jejich rozsudek vynesen dávno předtím, než se vůbec Pie s Jemným objevili v Yzordderrexu, a jako by se všechny pokusy o to ho znevažovat vzpíraly moudrosti soudců větších, než byla Culus. Takovou nevyhnutelnost rodí ovšem osud, pochopitelně, a přestože mystif Thes'reh'ota podporoval v tom, aby připravil jejich zpáteční cestu, sám choval jen velmi málo iluzí, že tuhle výpravu přežijí. Silou vůle vytlačovalo Pie z mysli ztráty, které zřejmě povedou k vymizení kmene, až do chvíle, než jeho zbývající druh, Lu'chur'chem – čistokrevný Eurhetemec s modročernou kůží a očima s dvěma duhovkami – to téma sám nakousl. Nacházeli se v chodbě pokreslené freskami, které v něm vyvolaly vzpomínky na město, jež Pie kdysi označovalo za svůj domov. Namalované londýnské ulice byly podány tak, jak vypadaly v době, do níž se mystif narodil, a hemžili se na nich podomní obchodníci, otrapové i dandyové.
Při pohledu na to, jak Pie civí na výjevy, Lu'chur'chem poznamenal: "Už nikdy víc, co?"
"Už nikdy víc co?"
"Být venku na ulici, dívat se, jaký ten svět někdy po ránu je."
"Ne?"
"Ne," řekl Lu'chur'chem. "Touhle cestou se nevrátíme a oba to víme."
"To je fuk," odvětilo Pie. "Viděl jsem haldu věcí. Ještě víc jsem cítil Nemám čeho litovat."
"Žilo jsi dlouho?"
"To ano."
"A tvůj Maestro? Ten žil taky dlouho?"
"Ano, taky," řeklo Pie a zadívalo se opět na scény na stěnách.
I přes to, že kresba byla v podstatě velmi nekultivovaná, uvedla mystifovy vzpomínky do pohotovosti a vykouzlila zase hemžení a lomoz na přeplněných silnicích, kterými se se svým Maestrem procházel v zářivých, nadějí naplněných dnech před pokusem o Usmíření. Tady byly elegantní ulice v Mayfairu lemované hezkými obchody a s nazdobenými ženami z lepší společnosti, které si odskočily z domu koupit levandulovou vodu, hedvábí nebo sněhobílý mušelín. Tady se po Oxfordské ulici valily zástupy, aspoň padesátka prodavačů se hlučně připomínala svým zákazníkům: ať nabízeli bačkory, ptáky, třešně nebo perník, všichni soupeřili o výhodné místečko na chodníku a o kousek prostoru pro

své pokřikování. Byla tu i pouť, nejspíš Bartolomějská, kde se za denního světla odehrálo víc hříchů, než kolika se mohl za tmy pochlubit Babylon.
"Kdo je namaloval?" dumalo Pie nahlas.
"Různí malíři, jak to tak vypadá," řekl Lu'chur'chem. "Můžeš rozlišit, kde končí styl jednoho a kde začíná nový."
"Ale někdo ty malíře vedl, zadal jim podrobnosti, barvy. Pokud ovšem Autarcha neukradl umělce rovnou z Pátého."
"To je dost možné," přikývl Lu'chuťchem. "Architekty paláce si unesl a vsadil do okovů celé kmeny, aby mu tohle tady postavily."
"A nikdo se mu nikdy nepostavil?"
"Národ se snažil pořád do kola rozdmýchávat revoluce, ale potlačil je. Vypálil univerzity, pověsil teology a radikály. Ovládal umění smrti dobře. A hlavně měl Čep a většina lidí věří, že to je Nespatřeného pečeť souhlasu. Kdyby Hapexamendios nechtěl, aby Autarcha vládl Yzordderrexu, proč by dovolil převoz Čepu sem? Tohle si říkali. A já ne…"
Lu'chuťchem se zarazil, když uviděl, že Pie udělalo totéž. "Co je?" zeptal se.
Mystif zíral vzhůru na obraz, proti němuž se blížili a dýchal přerývaně.
"Něco není v pořádku?" zeptal se Lu'chur'chem.
Pie trvalo několik minut, než našlo příhodná slova. "Nemyslím, že bychom měli jít dál," řeklo.
"Proč ne?"
"Totiž ne spolu. Rozsudek vynesli nade mnou a tohle bych měl dokončit sám."
"Co je s tebou? Došel jsem až tak daleko. Chci se dočkat zadostiučinění."
"Co je důležitější?" zeptal se ho mystif, odvraceje se od obrazu, ze kterého před tím nespouštěl zrak. "Tvé zadostiučinění, nebo úspěch toho, kvůli čemu jsme tady?"
"Odpověď na to znáš."
"Tak mi důvěřuj. Musím jít sám. Počkej tu na mě, jestli chceš…"
Lu'chur'chem vydal chrchlavé zabručení, podobné tomu, které mystif slyšel od Culus, jen hrubší.
"Přišel jsem, abych zabil Autarchu," prohlásil.
"Ne. Přišel jsi, abys mi pomohl, a to jsi udělal. To moje ruce ho musejí poslat na onen svět, ne tvoje. Tak zní rozsudek."
"Pořád rozsudek, rozsudek! Kašlu na rozsudek! Chci vidět Autarchu mrtvého. Chci vidět jeho tvář."
"Přinesu ti jeho oči," řeklo Pie. "To je všechno, co pro tebe můžu udělat. Myslím to vážně, Lu'chur'cheme. Tady se musíme rozloučit."
Lu'chur'chem plivl na zem mezi nimi.
"Ty mi nevěříš, viď?" řekl.
"Jestli si chceš myslet tohle, klidně můžeš."
"Svině mystifská!" vybuchl. "Jestli z toho vyjdeš živý, zabiju tě, přísahám, že tě zabiju!"
Další spory se nekonaly. Jednoduše si znovu odplivl, obrátil se k Pie zády, důstojně odkráčel chodbou a ponechal mystifa jeho osudu. Pie se vrátilo očima k obrazu, který zrychlil jeho tep i dech.
Přestože bylo zvláštní setkat se s uměleckým ztvárněním Oxfordské ulice a Svatobartolomějské pouti v tomto prostředí, tak vzdáleném léty i polohou od výjevu, který je inspiroval, snad by bývalo Pie zahnalo podezření – rostoucí v něm, zatímco Lu'chur'chem mluvil o revoluci –, že se nejedná o žádnou náhodu, kdyby poslední obraz cyklu nebyl tolik odlišný od těch, které mu předcházely. Ostatní zobrazovaly veřejné podívané zachycené na bezpočtu satirických tisků a maleb. Ten poslední ne. Nebo se zaměřily na věhlasné pamětihodnosti a ulice proslavené po celém světě. Tenhle ne. Šlo o bezvýznamný průjezd v Clerkenwellu, o odlehlé místo, a Pie vážně pochybovalo, že by vůbec nějaký umělec z Pátého kdy hnul perem či štětcem proto, aby ho zvěčnil. Ale byl tu, pečlivě vystižený do nejmenších podrobností: Škálová ulice, do poslední cihly, do posledního lístečku. A přímo uprostřed obrazu se pyšně tyčil dům číslo dvacet osm, dům Maestra Sartoriho.
Dům na plátně byl živý. Na jeho střeše cvrlikali ptáci, na schodech se rvali psi. Stál, koupal se v paprscích skvrnitého slunce, které nebyly dopřány ostatním domům v řadě. Vstupní dveře byly zavřené, ale horní okna doširoka otevřená. Malíř namaloval kohosi, jak se z jednoho dívá. Tvář byla příliš temně stínovaná, než aby se dala poznat. Avšak nebylo sporu, co vlastně tak upřeně pozoruje: dívku v okně naproti ulice, sedící u zrcadla s psíkem na klíně, prsty vytahující kličku stužky, která jí zanedlouho rozšněruje korzet. Na ulici, mezi dívčinou krásou a oddaným voyeurem, bylo poznat spoustu detailů, které mohly pouze a jedině pocházet z prožitku z první ruky. Na chodníku pod dívčinými okny procházelo malé procesí žáků školy pro chudé, chráněnců diecéze, a všichni byli oblečení do bílého a nesli své hůlky. Pochodovali za kostelním sluhou, lidským hovadem jménem Willis, jehož jednou Sartori zbil do bezvědomí přesně na tomhle místě za jeho krutost k žákům. Zpoza vzdáleného rohu vyjížděl Roxboroughův kočár tažený jeho neoblíbenějším hnědákem, Bellamarem, pojmenovaným na počest hraběte de Saint Germain, který před lety pod tímto falešným jménem napálil polovinu všech benátských žen. Z čísla třicet dva vyprovázela nějakého dragouna paní domu, která hostívala důstojníky regimentu Prince Waleského, kdykoli byl její manžel pryč. Vdova odnaproti závistivě koukala ze zápraží. Všechna tato a řada jiných drobných dramat se na obraze odehrávala a Pie nevidělo jediné, které by si nepamatovalo, poněvadž je vidělo nesčíslněkrát. Ale kdo byl ten neviditelný divák, který vedl malíře v jeho umění tak, aby kočár, dívka, voják, vdova, psi a voyeur do jednoho mohli být nakresleni s takovou věrohodností?
Jelikož nemělo žádné rozluštění této hádanky, Pie odtrhlo pohled od obrazu a ohlédlo se po dlouhé chodbě. Lu'chur'chem zmizel, plivaje podle všeho při odchodu na podlahu. Zůstalo samo, cesty dopředu i dozadu byly stejně opuštěné. Bude postrádat Lu'chur"chemovu družnost a tipce zalitovalo, že nenašlo dost důvtipu a nepřesvědčilo svého kamaráda, že opravdu musí jít samo, aniž by se muselo dopustit té urážky. Jenže obraz na stěně byl důkazem o zdejších tajemstvích, do kterých dosud neproniklo, a až pronikne, nebude stát o žádné svědky. Z těch se velice snadno stávají žalobci a Pie bylo už i tak sklíčené přemírou výčitek. Jestli má yzordderrexská tyranie spojitost s domem ve

Škálové ulici a jestli je Pie, když půjde dál, jejím nevědomým spolupachatelem, potom se chce o své vině dozvědět beze svědků.
Připravené, jak jen mohlo být, k těmto odhalením, opustilo dlaždice před malbou a připomínalo si slib, který dalo Lu'chur'chemovi. Pokud tuto výpravu přežije, pak mu nezbyde než se vrátit s Autarchovýma očima. Očima, o kterých už nepochybovalo, že se kdysi dívaly na Škálovou ulici pozorujíce ji stejně posedle jako divák za namalovaným oknem pozoroval svou milenku sedící naproti přes ulici a otrocky sledující vlastní odraz v zrcadle.